

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

DEMON'S BLUFF

IN THE HOLLOWS, THE PAST NEVER DIES.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAZAN KİM

HARRISON

HOLLOWS'UN KİTAPLARI

YÜRÜYEN ÖLÜ CADİ
İYİ, KÖTÜ VE ÖLÜMSÜZLER, ÖLÜLER HARIÇ HER
ŞEKİLDE
BİRKAÇ İBLİS İÇİN BİR
AVUÇ DOLUSU TILSIM DAHA
HAYDUT İBLİS FERYAT
EDİYOR BEYAZ CADİ, KARA
LANET
KARA BÜYÜ YAPTIRIMI SOLUK
İBLİS
SONSUZA KADAR
MÜKEMMEL BİR KAN
ÖLÜMSÜZ HAVUZ İSMİ
OLMAYAN CADİ
DÖNÜŞEN AMERİKAN
ŞEYTANI
İYİLİK VE KÖTÜLÜĞÜN LANETLİ
İBLİSLERİYLE MİLYON
DOLARLIK İBLİS BELASI
İBLİS BLÖFÜ

GÖLGE ÇAĞI

ÜÇ ÇEŞİT ŞANS

TUTULMUŞ EVRİM

İLK TEMAS
BÜTÜNLÜĞÜN
ORTAYA ÇIKIŞI

OceanofPDF.com

DEMON'S BLUFF

KIM HARRISON

**ACE
NEW YORK**

OceanofPDF.com

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Kim Harrison

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısı ve çoğaltmayarak, taramayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için, veya herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir biçimde dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kapak

resmi Chris McGrath'a aittir
Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait
Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Harrison, Kim, 1966- yazar.
Başlık: Şeytanın blöfü / Kim Harrison.
Açıklama: New York: Ace, 2024. | Seri: Hollows
Tanımlayıcılar: LCCN 2024010897 (basılı) | LCCN 2024010898 (e-kitap) | ISBN 9780593639986 (ciltli)
| ISBN 9780593640005 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3608.A78355 D455 2024 (baskı) | LCC PS3608.A78355 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240318
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024010897> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024010898> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593640005

ep_prh_7.0a_148646637_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Tim için

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM

1

"YETKİLİLER BENİ KASTEN ÖLDÜRMEKTEN TEMİZLEDİ," dedi kadın, Brice'ın dramatik yaklaşımı ve dekolte bluzu gözümlün seğirmesine neden olurken, alçak sehpanın karşısındaki kanepede kayıtsızca uzanıyordu. Önce o gelmişti ve dikkatli davranıyor, vampirlere özgü hızlı reflekslerini ve tehditkâr dişlerini gizlemek için abartılı bir yavaşlıkla hareket ediyordu ama beni tedirgin eden de bu temkinlilikti.

"Özrümü şahsen iletmek için çağrıldığımı sanıyordum," diye alaycı bir şekilde sözlerini tamamladı ve masanın başındaki ürkek adam kılandı.

"Özrünü alıp o pis, çürümüş deliğine tıkabilirsin-"

"Whoa, whoa, whoa!" Kontrolden çıkmadan önce bir elimi kaldırarak araya girdim. *Yine*, diye düşündüm, onları ilk kez ayırırken oluşan donuk zonklamayı ovma için kolumu gerdim. "Victor, I.S. son sözü söylemeyecek. Oturun. Herkes bir nefes alsın. Bir içki için."

Cincy Üniversitesi'nin bir zamanlar profesörü olan bu adamın dudakları, tükürük gibi parlayan dişlerini gösterecek şekilde yükselmiş, elindeki portakal suyu bardağını sıkı ve ölümsüz bir şekilde kavrayarak sandalyesine geri itilmişti. Şehrin subrosa'sı olarak, Cincy'nin vampirlerinin küçük güç mücadelelerine aracılık etmek zaman zaman işimin bir parçasıydı - özellikle de ölü olanlar arasında. Pike onları bir araya getirmek istemişti ve iki vampir anlaşmazlığa düştüğünde, elinizdeki en büyük silahları getirmek en iyisiydi. Bu ben oluyorum.

Hoşgörülü deri koltuğa daha da gömüldüm, eski vampir yaram karıncalanmaya başladığında ikisine de ihtiyatlı bir sıkıntıyla baktım, virüslü ısırık

iki ölümsüz vampirin de yaydığı feromonlara yanıt veriyordu. Victor ve Brice sessizleşti, ilki hayal kırıklığıyla, ikincisi ise hesaplamayla. Eğer ben hissediyorsam, alt kattaki canlı vampirler de hissediyordu ve odanın diğer ucundaki Pike'a baktım. Yaşayan vampir başını sallayarak hava eşanjörünü yüksek konuma getirmek için boyunu açtı. Altımızda, fazla hevesli bir canlı müzik grubunun ritmik gümbürtüsü, pizza ve çok fazla vampirin sarhoş edici kokusuyla birlikte geniş, açık merdivenlerden yukarı doğru sürükleniyordu.

Cuma gecesi Piscary's, diye düşündüm geniş odaya göz gezdirirken. Normalde grubun burada daha coşkulu bir kalabalıkla birlikte olması ve sakin üyelerin sakinliğin tadını çıkarması, şaraplarını yudumlaması ve partinin bilinçaltı desteğini alması gerekirdi ama Pike son zamanlarda ikinci katı tartışmalarda arabuluculuk yapmak için yarı kamusal bir alan olarak kullanmaya başlamıştı. Kisten de aynı şeyi ıslak bir bar yerine bir bilardo masası ve dans pisti ile alçak bir masanın etrafındaki sandalye ve kanepelerden oluşan bir halka ile yapmıştı. Kisten'in bilardo masasının şimdi benim sığınağımda ikincil bir yazım alanı olarak hizmet veriyor olması muhtemelen onu memnun ederdi - keçe yanmış ve arduvaz çatlamış olsa bile.

"Sasha'nın ölümü kaza değildi," diye mırıldandı Victor, gözbebekleri simsiyahtı ve telefonumdan saati kontrol ettim. Ivy, Constance'ı getiriyordu ve geç kalmışlardı. "Brice, Sasha'yı kontrol edemeyeceği bir duruma sürükledi ve sonra da ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar dayanıklılığa sahip ikinci bir filizim olmadığını çok iyi bilerek onu öldürdü."

Bu bir sorundu ve ölümsüzlerin yazılı olmayan yasalarında kazara ölüm cezalandırılabilir bir suç olmasa da, bir başkasının destek sistemini tamamen ortadan kaldırmak cezalandırılabilirdi. "İşte biz de bunu belirlemek için buradayız," dedim telefonuma tekrar gizlice bakarak.

Pike, "Birer içki daha ısmarlayayım," deyince irkildim. *Evet, karışıma biraz daha alkol ekleyelim*, diye düşündüm, arkasındaki mantığı kabul etsem bile. Alkol onları yavaşlatmaz ya da yumuşatmazdı ama onlara yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatırdı ve *bu* da onları daha uysal bir ruh haline sokabilirdi.

Otuzlu yaşlarının başındaki ağır yaralı adam zarif bir şekilde merdivenlere doğru ilerleyip bir barmene yukarı çıkmasını işaret ederken, *ne yaptığını gerçekten biliyor*, diye düşündüm. Siyah saçları dalgalı ve kulaklarına doğru kısaydı.

Yaz bronzluğu çoktan solmaya başlamıştı. Sakalı yoktu ama gece yarısı kirli sakalı ona çekici, kötü çocuk havası veriyordu. Ölümsüz vampir artık bir fare olmadığına göre artık resmen Constance'ın veliahtıydı. Bu anlaşmanın her ikisi için de tatsız olduğunu biliyordum, çünkü ölümsüzler herhangi bir canlı kanıyla hayatta kalabilseler de, yaşayan akrabalarının kanını arzuluyorlardı ve eğer bu kan onları seven birinden alınmışsa, ruh eksikliğinin bıraktığı boşluğu doldurmaya neredeyse yetiyordu. Ölümsüz kardeşlerini desteklemek için yaşayan vampir soyları yetiştirme geleneği de buradan gelmektedir.

Pike'ın Constance'ı sevmediği aşikâr olsa da, ölümsüz bir vampiri yudumlamanın damarlarında bıraktığı güç artışından keyif alıyordu. Kendi başlarına güçlü olsalar da, yaşayan vampirler ölümsüz akrabalarının gücünün ve çekiciliğinin sadece bir kısmına sahipti. Ölümsüzlerle kanını paylaştıktan yaklaşık bir ay sonra, Pike onunla ilk tanıştığımda sahip olduğu cinsel cazibeyi ve karizmayı yeniden kazanmıştı.

Victor gevezelik ederken Pike'ın odanın içinde hareket etmesini izlemekten keyif alarak bir ürpertiye bastırdım.

Yaşayan vampirler benim Aşıl topuğumdu. Ölümsüzlüğün tüm avantajlarına karşın riskin sadece yarısı. Pike açıkça sınırların dışındaydı, benim ligimin dışında olduğu için değil, daha iyisini bildiğim için. Yine de bakışlarım tekrar ona kayarken gülümsedim, ona arkadaşım diyebildiğim için mutluydum.

Pantolonu siyahtı ve ona uyan hafif gömleği şık ve keskindi. Yumuşak tabanlı ayakkabıları adımlarını sessizleştiriyor ve topallamasını neredeyse hiç fark ettirmiyordu. Yine de boynundaki ve kollarındaki yara izleri benekli ve belirgindi. Bunlar yatak odası eğlencesi türünden değil, seni öldürecek türdendi ve onları saklamak için hiç çaba sarf etmiyordu. Kısacası, Pike ağabeylerinin ölümcül niyetlerinden kaçarak çok zor bir hayat geçirmişti. Bu da içlerinden birinin, en kötüsünün, şu anda köşedeki puf koltukta oturuyor olmasını daha da inanılmaz kılıyordu, yaşlı adam on yaşındaki bir çocuğun yoğunluğuyla bir el oyununa odaklanmıştı. Ama yine de Brad, adamın şakaklarının ağarmaya başlamasına ve gözlerinde ilk çizgilerin belirmesine rağmen, yaklaşık on yaşındaki bir çocuğun zekâ seviyesine inmişti.

Gülümsemem suçluluk duygusunun parıltısıyla duraksadı. Ona yaptığım laneti bozmak için Atlantisli bir aynaya ihtiyacım vardı. İlk başta bunun beyaz bir lanet olduğunu düşünmüştüm.

Beni Alcatraz'ın yüksek güvenli li kanadından uzak tutan tek Şey zamandı. Artık bu mazeret bile yetersiz kalıyordu ve ahlaki ve etik standartlar meclisi peşimdeydi. Tekrar.

"Portakal suyu ve bir Bloody Mary," dedi Pike iki i e e i masaya koyarken, öfke ve kendini beğenmiş memnuniyet karışımını içine çekerken elleri titredi.

"O orospu kadın benim filizimi takip etti ve ayarttı." Victor'un göz bebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar daha da daraldı ve gözleri tamamen karardı. "Tazminat talep ediyorum. Şehrin efendisi olarak Constance'ın tazminatımı almamı sağlama sorumluluğu var."

Pike sandalyemin arkasında durdu, korunmak için değil ama açık merdiveni izlemek için.

Brice, "Seni zavallı, kandırılmıŐ ölümsüz bahane," diye alay etti. "Sasha'yı senden ben uzaklaŐtırmadım. O bana geldi. Sen bir yüz karasısın. Bir aileye sahip olamamana Şaşmamalı."

"Sakin ailem hakkında konuŐayım deme!" Victor portakal suyunu sıkıca tutuyordu.

Brice başını salladı ama beni kızdıran tam da onun bu makul görünen tavrıydı. Yine de ona gülümsedim, çok uzun köpek diŐlerinden ve gerçek dışı zarafetinden duyduğum rahatsızlığı bastırdım. O da benden daha hızlıydı. "Zavallı Sasha," dedi ölümsüz kadın. "Victor onu ihmal ediyordu. Daha agresif bir yatak odası oyunu istiyordu ve Victor bunu sa layamıyordu."

"Bu doğru değil!" Victor'un yüzü kansızlaŐtı, gerginlik onu tehlikeli bir katılı a sürükledi. "Sasha'yı sevdim. Virüs seviyesi bana vermek istediği Şey için yeterli değildi. Onları yavaş yavaş arttırıyorduk. O da bunu biliyordu. Ona zarar vermek istemedim. Onu seviyordum." Gözlerini kısıarak, bir dişi aslan gibi sandalyede baygın baygın uzanan Brice'a odaklandı. "Ve sen onu iki kez  ld rd n. Zamanından  nce."

"Sakin ol," dedim ve tekrar telefonuma baktım. *Hangi cehennemdesin, Ivy?* Victor  lmeden önce kuşkusuz filizini sevmişti. Şimdi tek hatırladı ı onu sevmiŐ oldu uydu. Yaşayan  l ler bu anıya sanki insanlığın son kalıntısıymıŐ gibi sarılırlardı -ki  yleydi. Victor  z lmekte haklıydı. Birini ikna etme becerisini kazanmak genellikle yarım ömür sürerdi.

Sevildiklerini, bir ölümsüzü yarı canlı halde tutmak için yeni bir kurbanı kendi soyundan biri olarak ölümü göze almaya ikna ettiklerini. Sasha gittiğine göre Victor bunu anlayamadan muhtemelen ölecekti. Bu, ölümsüzlerin kırk yıllık tavanının erken gelmesiydi. Çoğu hayatta kalamazdı. Kalanlar ise gerçekten manipülatifti.

Victor alaycı tiradına devam ederken kadın Bloody Mary'sini yere bırakıp yara izleriyle süslü göğüs dekoltesini göstermek için öne doğru eğildiğinde *Brice gibi*, diye düşündüm. Brice altmışlı yıllarda Dönüş sırasında ölmüştü ve şimdi Constance yine açıkta, etkisizliğini gösterdiğine göre, Brice'ın şehri ele geçirmek için yavaş yavaş kurduğu komploların hız kazanmış olması muhtemel görünüyordu.

Basitçe söylemek gerekirse, Constance iyi bir şehir efendisi vampir değildi, paravan olarak bile. DC vampirlerinin onu buraya göndermelerinin nedeni, bir kızgınlık anında onu öldüreceğimi ummalarıydı. Bu beni hapse attırır ve onları başlarından savardı, Constance'ı da kalıcı bir mezara sokardı. Cincinnati'yi kontrolüm altına almamda bana ön ayak olması karşılığında, sınıfının ötesindeki ölümsüz vampiri akrabalarından koruyacağıma söz vermiştim ama ufak tefek Siyah vampir en iyi zamanlarda bile dengesizdi.

Bu yüzden Ivy ve Pike onun infaz görevlerini üstleniyorlardı. Victor'un başı ne kadar dertteyse, tehlikede olanın *biz olduğumuzdan* şüphelenmeye başlamıştım. Belli ki Brice'ın gözü şehri ele geçirmekteydi. Belki de DC vampirleri onu bu işe bulaştırmıştı. Gittiğimi görmeyi çok isterlerdi. Muhtemelen Ivy, Pike ve ben bir vampir nüfusu üzerinde usta bir vampirin yaptığı gibi kaprisli taleplerde bulunmadığımız için halklarını denetleme işini onlardan daha iyi yapıyordum.

"Constance nerede?" Brice, Victor'un son suçlamasını kesen sert bir sesle konuştu ve dikkatim ona yöneldi. "Bunun çözülmesi gerekiyor."

"Yola çıktı." Gerginleşirken bile yumruğumu gevşetmeye zorladım. Tüm bu fiyasko Brice'ın onu ve Constance'ı aynı odaya sokma planıydı. Belki de onu bir fareye dönüştüren büyüü bozmak bir hataydı. Gizli tehdit her zaman görünür olandan daha ikna ediciydi.

Kalkıp Ivy'yi arayabileceğim sessiz bir köşe bulmak için kendimi toparladım... ve sonra Brice nefes verirken gözümü kırptım ve aklımdaki tüm düşünceler eriyip gitti.

Pike'ın dizleri büküldü. Kendini sandalyeme yasladı, ölümsüz kadının ani çekimine karşı koyarken nefesi kesildi. Açıkta kalan tüm derim lezzetli bir cızırtı hissiyle karıncalanıyordu ve içime doğru kayan dişlerin anısı yüzeye çıkınca donakaldım, bir arzu acısı kasıklarına doğru ilerledi. Elimi boynumdan zorla çektim, onu oraya koyduğum için utandım, tek parmağım sanki bir vampir bağımlısıymışım gibi köprücük kemiğime doğru lezzetli bir yol izliyordu. Jenks burada olsaydı kahkahalarla gülerdi.

"Gördün mü?" Victor Brice'ı işaret ederken ölümsüz kadın aç bir tutkuyla kapkara bakışlarını dikmişti. "Yine yapıyor! Hangi Scion buna karşı koyabilir? Yemin ederim dişlerini söküp yeğenime on altıncı yaş günü hediyesi olarak vereceğim."

Brad aniden, "Ben aşağı iniyorum," dedi, elindeki oyunu bir kenara fırlatıp ayağa kalkarken gözleri simsiyahtı. Feromonlar onu çok etkilemişti. Azgınlaşmaya başlamıştı. Restoranın da sesi yükselmeye başlamıştı. Brice ve Victor'un arasında, burada çok fazla vampir feromonu vardı. Hava sistemi yetişemiyordu.

Ellerim titriyordu ve Ivy'nin, Kisten'in ve karşılaştığım her ölümsüz vampirin anısını düşüncelerimden uzaklaştıran kadar sık bir nefes almaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedim. Pike da kendini kontrol altına almıştı ve Brad merdivenlere doğru ilerlerken bile küçük bir zafer titreşimi hissettim. Brice iyiydi ama ben daha iyi dövüşmüştüm. Feromon seviyesini koruyamıyordu ve hava şimdiden temizlenmeye başlamıştı.

"Burada iyi misin?" Pike, Brad'in peşinden giderken sert bir sesle konuştu. Onu burada tutmak iyi bir fikir değildi; aşağıda bırakmak daha da kötüydü. Yaşayan vampirin kendine hâkimiyeti yoktu, hafızası yoktu - benim yüzümden.

Bunu düzeltmeliyim, diye düşündüm, suçluluk duygumu kullanarak beni Brice'ın coşkusunun kenarından çekip çıkarmak için. "İyi deneme, Brice. Belki bir elli yıl sonra," dedim bakışlarımı telefonuma çevirirken ve ölümsüz kadının yüz ifadesi kızardı.

"Neredesin?" Ivy'ye mesaj attım, bir elim telefonumda, diğer elim kiraz kırmızısı splat silahımın kabzasına dokunuyordu. Mermi değil, büyü ateşliyordu.

Cadının eski silahı modern hale getirildi. Brice bana elinden gelenin en iyisini yaptığı ve hem Pike'ın hem de benim bunu bir sıkıntı gibi geçiştirdiğimiz için açıkça üzgündü.

"Bana mücevher taktırdı," diye cevap verdi hemen. "Birazdan orada olurum."

Telefonumu küçük bir klik sesiyle masaya koyarken rahatlamış bir *şekilde* "Şükürler olsun," diye düşündüm. Constance mücevherleri medeni olmakla eşdeğer tutuyordu. Vampir bir deveyi devirecek kadar takı takardı. Nitelik değil, nicelik onun sloganıydı.

Ama Pike, Brad'i Brice'ın arkasına geçmek için bir bahane olarak kullanmıştı ve kadının gözleri, parmaklarını bir kez sıkı, kanlı tırnak staccato'suyla vururken daraldı.

"Sakin ol." Sözsüz bir tehdit olarak silahımı telefonumun yanına koydum. "İkiniz de. Constance'ın siz birbirinizi boğazlarken buraya girmesine müsamaha göstermeyeceğim." Çünkü iki ölümsüz vampir arasındaki kan alışverişi, onları canlandıran iki farklı virüsün birbiriyle savaşması nedeniyle ikisini de öldürecekti. Kisten'i de böyle kaybetmişim ve içimi bir kalp sızısı kapladı. *Lanet olsun sana Elyse, onu geri getirecek büyüüyü önümde sallandırдың için.* Bu bir yalandı. Bir cadılar meclisi numarası olmalıydı. Al bile bir hayalet olarak bile yaşayan ölüleri geri getirecek büyüüyü bilmiyordu.

"Constance bir kukla." Brice'ın ifadesinde alaycı bir kesinlik vardı. "Ondan alacağın her adalet bir cadının lütfu olacak Victor. Ne kadar üzücü. Adalet için bir cadiya mı gideceksin?"

Pike onun arkasında Brad'i tekrar oturması için ikna etmeye çalıştı ama yaşlı adam bunu kabul etmedi, ölümsüz feromonların ona aşıladığı vaadi yerine getirmek istiyordu.

"Constance bana tazminatımı verecek," dedi Victor, korkusu onu ele geçirirken göz bebekleri küçülüyordu. "Ve eğer vermezse, kalbinde bir kazıkla uyanacaksın."

Brice güldü ve uzun, yaralı boynunu göstermek için başını geriye attı.

"Hey!" diye bağırdım ve Brad bile Pike ile tartışmayı bıraktı. "Getir onu bir çentik aşağı." En yakın ley hattına doğru bir düşünce uzattım, farkındalığımın bir parçasını kadim enerji kaynağına yerleştirdim ve beni onun bir parçası haline getirdim

Döngü. Güç içime aktı, yönünü bekliyordu. Kıvrık saçlarımı kaldırdı, düzleştirici tılsımıyla bile hırıltılı hale getirdi.

Brice sandalyesine iyice yerleşirken Victor toparlanır gibi oldu, benim güç gösterim onu duraklattı. "Sasha'nın yerini alacak kimsem yok," diye itiraz etti zayıf adam. "O orta çağ fahişesi beni kaçamayacağım bir düşüş sarmalına soktu."

Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için iç çektim: sinirli, öfkeli, kontrolden çıkmış.

Brice alaycı bir şekilde içkisini yudumladı. "Eğer hayatta kalamıyorsan, bunu hak etmiyorsun demektir."

Victor'un gözleri karardı.

"Pike!" Korkak ölümsüz adam Brice'a doğru hamle yaparken seslendim.

Brice bunu bekliyordu ve Victor'un uzanan elini savuşturmak için bir kolunu savurdu. Adam onun havaya kaldırdığı dizine doğru koştu ve nefesi -Aslında ihtiyacı da yoktu ama bir anda içinden fırladı.

Ayağa kalktım, silahımı doğrulttum. Brad kendini Victor'a doğru fırlattığı için ateş etmedim; hafıza güçlüğü çeken vampir, ölümsüz vampirin kolundan tutup onu daha büyük bir tehdit olan Brice'tan uzaklaştırırken tehlikenin farkında değildi.

"Bana saldırmaya nasıl cüret edersin!" Brice, kendisini köşeye sıkıştıran Brad ve Pike'ın arkasından çıkmayı başarırca Victor'u karşılamak için ayağa kalkarak tiz bir sesle bağırdı. Ben Brice'ın önünde durmuş, silahımı doğrultmuş ve kendimden emin bir şekilde başımı sallarken müzik daha da yükselmiş, gümbürtüler yeri titretmişti.

Tılsımdan kaçacağını biliyordum - ne de olsa o bir ölümsüzdü - ama elimde büyü tabancası olması bana bir güç hissi verdi. Eğer bana dokunursa, onu ley hattı enerjisinin bir sarsıntısıyla kızartacaktım.

"Otur yerine!" Brice merdivenlere döndüğünde, eminliğini bozan bir korku titremesiyle talep ettim. Constance buradaydı. Alt katta onu karşılayan sesleri duyabiliyordum.

"Bir cadı tarafından yönetilmeyeceğim." Brice'ın dudağı bir diş parıltısı gösterecek şekilde yükseldi.

Aldığım tek uyarı buydu.

Bana doğru hamle yaptı. Bileğimi tutup sıkmadan önce üç el ateş ettim.

Acı içime işledi. Ivy'nin görüntüleri beynimde titreşti ve sonra ley hattını çektim, Brice'a bir kümes dolusu tavuğu kızartmaya yetecek kadar ham enerji akıttım.

Brice çığlık attı ve bıraktı. Yumruk gibi bir el hızla savruldu. Kafamın yan tarafına çarpıp beni savurmadan önce onu zar zor görebildim.

"Brad, Rachel'a yardım et!" Pike bağırdı ve ardından Brad ona kafa üstü çarpınca Brice küfretti. İkisi de sandalyeye çarpıp ters çevirdi, kolları ve bacakları yamuldu. Henüz doğru dürüst göremiyordum ve ayağa kalktım.

"Bir cadı bir şehri yönetemez!" Brice hırladı ve hızlı bir hamleyle Brad'i yakalayıp ağzına doğru sürükledi.

"Pike!" Brad kendinden geçmiş bir halde gevşerken ben bağırdım. Canavar kadın onu yakalamış, ağzını boynuna dayamış, bir köşeye doğru sürüklüyordu.

Brice aynı anda hem onu tutup hem de bizi savuşturamazdı ve Pike kardeşine yardım etmek için Victor'u terk ederken, onu sıkıştırmak için fareli ölümsüz vampirin etrafında bir çember hayal ettim. Kimse cadı büyüsüyle alt edilmekten hoşlanmazdı. Çok yazık.

"*Rhombus!*" Büyüyü tetiklemekten çok Pike'a ne yaptığımı anlatmak için bağırdım. Enerji aktı ve Victor'u çevreleyen, is renginde, altın ve kırmızı bir saf enerji bariyeri yükseldi. Çember çizilmemişti, bu yüzden kusursuz değildi ama yeterli olacaktı.

Pike nefes verdi, ağabeyine doğru koşarken alnında minnettar bir eğim vardı. Ben de hemen arkasıydım. Usta bir vampirin tek bir ısırığı kurbanı bağlama, onu kendi gölgesine dönüştürme potansiyeline sahipti -sevgiyle bakılan bir soyun aksine beyni yıkanmış ve istismar edilmiş bir kan fahişesine. Ama onda bir korku titreşimi görmüştüm. Brice'ın usta bir vampir olmak için yeterli yeteneği yoktu. Eğer onu zamanında Brad'den uzaklaştırabilirsek, Brad iyi olacaktı. Tabii eğer boynunu kırmazsa.

Lütfen iyi olmasına izin ver, diye düşündüm, vampir ısırığının verdiği hazzı, acıyı ve bunun devam etmesine duyduğum ihtiyacı hatırlayarak. Brad'in kendini koruma yeteneğini elinden almıştım. Eğer geri verene kadar onu güvende tutamazsam, o zaman başarısız olmuştum. İki kez.

Kambur ve çirkin Brice, kanlı ağzını Brad'in elinden aldı. "Geri çekil," diye tısladı neredeyse. "Onun son kanını da akıtacağım, sonra da ikinizi birden alacağım," diye ekledi, avucundaki gevşek adamı merdivenlere doğru sürükleyerek. "Bir cadı ve senin ellerinde ölmeye gönderilmiş beceriksiz, çip dişli bir yarı-ısırık tarafından yönetilmeyeceğim. Yönetmeyeceğim!"

"Bırak Brad gitsin," dedim Pike yaklaşırken, gözleri kardeşindeydi. Bunu durduracak güce sahiptim ama Brice'ın doğaüstü hızlı tepkilerini yakalamak için en iyi şansa sahipti. Constance'ın bununla nasıl başa çıkacağını görmek istemiştım. Dengesiz kadının geç kalması çok kötü oldu.

"Peki," diye mırıldandım.

Pike tek kelimeyle bana baktı. "Git" de diyebilirdim. Sessiz kalan Pike kadının kafasına bir yumruk indirdi.

Brice tahmin edilebileceği gibi sarsıldı. Ben zaten hareket ediyordum, muhtemelen kendimi yerde bulacağım için alçaktan gidiyordum. Yere düşerken ayağımı savurarak ayaklarını altından çekmesini sağladım. Brice, Pike'ın ilk yumruğunu engelledi, ancak onun takip eden yumruğu benim bacak darbemle aynı anda isabet etti ve birlikte kadını yere serdik. Düşerken çığlık attı, kolları sallanıyordu.

Pike tam oradaydı, kardeşini ölümsüz vampirin elinden çekip aldı. Kadın sertçe yere indiğinde yüzümde bir gülümseme belirdi. Ağzı Brad'in kanından kıpkırmızıydı ve gözleri öfkeden ve eski bir nefretten simsiyahtı - benim yaşıyor olmamdan ve onun yaşamıyor olmasından duyduğu nefret.

"Bunun için ikiniz de öleceksiniz," diye mırıldandı.

Kalçam eski döşeme tahtalarına çarptığım yerden acıyordu. İkimiz de yerdeydik ve başımı salladım, yılmamıştım. Çok korkutucuydu ve sözlerini uygulatacak güce sahipti. Ama ben bir cadı değildim. Ben cadı doğmuş bir iblisim. Ve artık canıma tak etmişti. "*Stabils*," dedim chi'mden küçük bir enerji zerresi çekip onu bir lanetle dizginlerken.

Altın ve kırmızı sırlı ceviz büyüklüğündeki laneti ona doğru savurduğumda göz bebekleri korkuyla küçüldü.

Göğsünün tam ortasına isabet etti ve yere yığıldı, ağzı ve kendini hayatta tutmak için yaptığı en küçük hareketler dışında hareket edemedi. Ya da ölü. Ya da ölümsüz. Her neyse işte.

"Bu ne cüret!" Büyü etkisini gösterdiğinde Brice çığlık attı ve titremeleri bile durdu. "Büyünü üzerimde kullanmaya nasıl cüret edersin?!"

Kardeşiyle nazikçe ilgilenen Pike'a baktım. "Evet, cesaret edebilirim."

"Seni öldüreceğim" diye bağırdı ve her yerim acımaya başladığında yavaşça ayağa kalktım. *Dirseğimi ne zaman vurdum?* Dirseğimi esneterek düşündüm. *Stabils* laneti yanılmaz değildi ama Brice'ın bunu anlaması için iki gerçeklikte de hiçbir şans yoktu. Ben laneti bozana kadar ağzından başka bir yerini oynatamayacaktı. Şaka lanetini Al'dan almıştım ve görünüşe göre iblis kurbanlarının merhamet için yalvarmasını duymaktan hoşlanıyordu. "Bir hafta bile dayanamayacaksınız!" diye tahmin etti.

"Mümkün," diye kabul ettim, bakışlarım şimdi merdivenleri dramatik bir şekilde yavaşça çıkan Ivy ve Constance'a gitti. Ivy iş derileri içinde zarif ve becerikliydi, uzun, kıskanılacak kadar düz siyah saçları sallanan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kaşları sıkıntıyla çatılmıştı ve kıpkırmızı dudakları birbirine yapışmıştı. Bir dansçı gibi hareket ediyor ve bir model gibi görünüyordu ve o benim arkadaşımdı. Yaşayan bir vampir olması kolay bir şey değildi: isteklerin çoğu, dezavantajların hiçbirisi, takıntıların hepsi.

Onun yanında, Constance'ın minyon vücudu neredeyse çocuksu görünüyordu, kahverengi teni ve kimyasal olarak hafifletilmiş saçları başka bir yüzyılın modasına göre şekillendirilmişti. Kırmızı bir eşarp gözleri boynuna çekiyordu, vampir-junky tarzı, sade beyaz iş elbisesiyle tezat oluşturunuyordu. Takılarını azaltmıştı; boynunda sadece üç altın ve bir inci dizisi vardı, ikincisi Ivy'nin şu anda taktığının ikiziydi. Kulaklarından parıldayan şelaleler gibi daha fazla altın sarkıyordu ve her parmağında en az bir yüzük vardı. Zarafeti inkâr edilemezdi, kendine güveni gerçek gibi görünmeye başlamıştı, yapmacık değildi ve ilk tanıştığımız zamanki gibi gizli bir korku barındırmıyordu.

Constance uzun bir ölümsüzdü ve çoğunun insanları kendilerini yaşatmaya ikna etmek için geliştirdiği sevgi numarası olmadan nasıl hayatta kaldığını hâlâ anlayamamıştım. Kimseyi sevmiyordu ve hayatta olan hiç kimse de onu sevmiyordu. Birbirimizi öldürmek yerine birlikte çalışmanın bir yolunu bulmuş olmamız DC vampirlerinin gününe gerçekten bir darbe vurmuştu.

En büyük endişem, Brice'ın yerde saçmalamasının aksine, Constance'ın bir şehri tek başına yönetmek için fazlasıyla acımasız olmasıydı ve bana ihtiyacı olmadığına karar verdiği gece benim son gecem olabilirdi. Jenks, zaten olduğunu ama tembel olduğunu ve pis işlerini benim yapmamdan hoşlandığını iddia etti.

Kalçamdaki morluğu hissettiğimde haklı olması için dua ettim.

"Sen bir kuklasın!" Brice, siyah gözleri Constance'ın küçük beyaz ayakkabılarını bulana kadar yer değiştirerek söyleniyordu. Üzerlerinde yapay elmaslar vardı, gösterişsiz ve ışıltılıydılar. "Bir cadının neye sahip olup olamayacağını dikte etmesine izin mi veriyorsun? Sen bir utanç kaynağısın!"

"Mmmm." Constance ayak parmağını kullanarak kadını ters çevirdi ve küçük ayakkabısının üzerinde kalan kan lekesine kaşlarını çatı.

Ivy yaklaştı, karanlık bakışları sakinleşmişti. "İyi misin? Gelebildiğimiz kadar hızlı geldim." Constance, yere yığılmış vampir söylenirken bile Brice'ın kúpelerini öpmek için eğildiğinde dudakları seğirdi.

"Başardık." Dirseğimdeki acıyı hafifletmek için kolumu gerdim. "Pike, Brad ne kadar tükürük aldı? İyileşecek mi?"

"Sanırım öyle." Pike kardeşinin yırtık derisini dikkatle inceledi ve bir peçeteyle sıvazladı. Pıhtılaşmaya başlamıştı bile. Brad ürperdiğinde, "Ağır bir saldırgan benzemiyor," diye ekledi, kendisi gibi soğuktan titrediğini hissederek. "Ne yazık ki artık başa çıkma becerilerine sahip değil. On iki yaşındaki bir çocuğu baştan çıkarmak gibi bir şey bu."

"Özür dilerim," dedim ve Pike'ın endişesi

kayboldu. "O ne yaptığını biliyordu. Bu senin suçun değil."

Ama öyleydi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Sorun şu ki, artık nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Brad." Pike tepki vermeyen kardeşini bir kez daha salladı. "Brad? Kendine gel dostum. Seni ne kadar sert soktu?"

Adamın gözleri açıldı ve uzanan eli boynundaki peçeteyi bulunca şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?" Bakışları Brice'a kaydı, Constance'a hırlarken dişleri kırmızıya boyanmıştı. "Eğlendim mi?"

Pike ağabeyini ayağa kaldırırken sırtıttı. "Evet. Çok eğlendin. Bir duşa ihtiyacın var, ihtiyar," dedi ve Brad gülümsedi, yanlış bir şey yaptığını dair endişesi kayboldu.

"Sen burada bitir. Onu ben hallederim," dedi Ivy, Constance'a olan kızgınlığı yerini sevecen ve yardımsever bir endişeye bırakırken Brad'i kucaklayıp sandalyelerden birine oturttu.

"İyi misin?" Pike'a sordum ve çok fazla kırıldığı için buruşmuş ve şişmiş olan burnuna dokundu. O iyiydi ve birlikte Constance ve Brice'a döndük. Victor çemberimin arkasında asık suratlı ve öfkeliydi, unutulmuştu. Muhtemelen hayatının hikâyesi buydu - Brice'ın onu hedef almasının nedeni de buydu. Küçük bir düşünce hareketiyle büyüü bozdum ve koruma çemberi düştü.

Constance kovarcasına Victor'a baktı. "Beni beklemen gerekiyordu," dedi bana, yüksek sesi huysuzcaydı.

"Ben kalıcı bir şey yapmadım," dedim. "Onun da gitmesine izin vermemi mi istiyorsun?"

Constance omuz silkti, sonra ayağını Brice'ın karnına vurdu. Kadın homurdanırken "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve Brice'ın siyah bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Ne yaptığını anlıyorum," diye ekledi Constance, ses tonu sert bir bilmişliğe dönüşerek. "Bu senin Victor'un soyunu öldürmenle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Ve benimle. Ve şehrimle."

Constance'ın değerlendirmesinden etkilenerек kaşlarımı kaldırdım.

"Morgan seni bir fareye dönüştürmekte haklıydı," diye homurdandı Brice yerden. "Zayıf ve etkisizsin. Bir cadı mı? Öldürme işini bir cadıya mı bıraktın?"

Constance'ın dudakları çirkin bir gülümsemeyle dişlerinin arasından çekildi. "Gerçekten mi?" dedi ve küçük, ölümsüz kadın eğilip minik eliyle Brice'ın bluzunu kavrayıp kadını yukarı kaldırırken içime bir ürperti düştü. Constance o kadar kısaydı ki Brice dizleri yere degecek şekilde asılı kaldı. Ama orada uzun süre kalmadı ve kısa vampir Brice'ı tek eliyle havaya fırlattığında ve aşağı inerken gizli bir bıçakla boğazını kestiğinde nefesim kesildi, şok oldum.

"Constance..." Brice yere düştüğünde, hayatının kanı ondan kısa bir fişkırmayla akarken şikâyet ettim. Vampirin siyah gözlerinde şok belirdi ve sonra gümüşleşti. Ölmüştü, tamamen ölmüştü. "Lanet olsun Dönüş'e. Senden buraya onu öldürmeni istemedim."

Victor kıpırdamadan duruyordu, bir köşeye çekilirken iyice korkmuştu ve ben de onunla Constance arasında durmak için hareket ettim.

"Hayır mı?" Küçük kadın Pike'ın sessizce uzattığı peçeteyi aldı ve Brice'in kanını cildinden sildi, takım elbisesinin de lekeli olduğunu fark edince kaşlarını çatı. "O zaman beni neden aradın?"

Brice'in kas tonusu hızla gevşiyordu. Uzun süredir ölüydü ve yakında çürümeye başlayacaktı. En fazla on dakika. Ne kadar yaşlı olurlarsa, bu o kadar hızlı oluyordu. "Ciddi misin?" Ivy'nin ceset torbalarını hâlâ alt kattaki büyük makarna tenceresinin arkasında saklayıp saklamadığını merak ederken, "Cidden mi?" dedim. "Bunun suçunu üstlenmeyeceğim."

Constance kanlı peçeteyi ölü kadının üzerine fırlattı. "Kontrol etmek için öldürmelisin," dedi bana, onu sevecek kimse olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını anlatırken. "Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, o kadar çabuk artık bunu yapmak zorunda kalmazsın."

Onu hafife mi aldım? Constance'ın bakışları odanın geri kalanını incelemek için yükseldiğinde endişeyle düşündüm. Victor başını eğmiş, Pike ise Ivy ve Brad'in yanında durmak için hareket etmişti, temkinli ve gergindi, aralarında düşen sandalye vardı.

"Brad yaralandı mı?" Constance aniden cıvıldadı. "Pike, kardeşinin güvenliğini hiçe saymandan hoşlanmıyorum. Burada olmamalıydı."

Ivy'ye yaklaştım. "Sorunlarla başa çıkmanın kavgalı taraflardan birini öldürmekten başka yolları da var. Az önce bütün bir aileyi yetim bıraktın ve Victor'un durumu da daha iyi değil."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı korkmuş ölümsüz, ama bu beni daha da öfkeliendirdi.

"Çok az şey görüyorsun Rachel," dedi Constance, iblis öğretmenim Al'ın zavallı bir versiyonu gibi konuşarak. "Bu senin suçun değil. Sadece birkaç yıl yaşadın ve hepsi de canlı geçti." Hareketlerinde boğucu bir memnuniyet vardı, en büyük sandalyeye oturmaya gitti ve onu bir taht haline getirdi. Ivy hemen ayağa kalktı. Brad tek başına onun önünde oturmaya devam etti, çocuksu vampir ısırtığını canlandırmak için boynunu kaşırken bundan sıyrılıyordu.

"Rahatla Victor. Benim tarafımdan öldürülmeyeceksin," dedi Constance ve ölümsüz vampir rahatlayarak nefes verdi. "Gerçi Brice haklıydı. Eğer yapamazsan

Biraz rekabetle başa çıkarsanız hayatta kalamazsınız."

"Küçük bir rekabet mi?" Victor havladı, sonra başını eğdi. "Brice ile rekabet içinde değildim," diye mırıldandı. "Sana ulaşmak için beni kullandı. Ama sonuç aynı. Elimde hiçbir şey yok."

Victor'un sesinde yeni, huysuz bir tını vardı. Manipülatifti ve işe yaradı.

"Gördün mü Rachel?" Pike düşen sandalyeyi dikleştirirken Constance inci dizisiyle oynadı. "Geleceği görme yeteneği gençken bile elde edilebilir." Dudaklarını büzerek gülümsedi. "Victor, vizyonun sayesinde sana Brice'ın soyunu kendi soyun olarak alabilmen için hediye ediyorum. Kanı tatsız olacak ama seni ayakta tutacak. Ona iyi davranırsan belki bir başkasını sevdiğine nasıl ikna edeceğini öğrenirsin ve bu sayede başarılı olursun."

"Teşekkür ederim, Constance," dedi, açıkça sinirlenmişti. "Onun geri kalanını istiyorum-"

"Çocuklarının geri kalanını kendime alacağım çünkü Brice'ın gerçek niyetini bana açıklamadın," dedi Constance, kaşları sorgulayıcı bir tehditle havadaydı. "Herkes mutlu," diye ekledi, bunu bir gözlem değil bir talep haline getirerek.

Ya da ölü, diye düşündüm, nefes almamaya çalışarak. Brice ölü bir sincap gibi kokmaya başlamıştı. Ölü kedi aşamasına gelmeden önce cesedini buradan götürmeliydim.

"Bu bir kazan-kazan!" dedi vampir, onun için yeni olan bu ifadeyi kullanma şansını yakalamanın tadını çıkararak. "Victor açlıktan ölmeyecek. Ben de çok ihtiyaç duyulan bir çocuk akınına uğrayacağım." Constance ayağa kalktı ve Brice'ın yanına gitti. Brice'ı boynundan tutup kaldırırken, "Ve *bu* beni rahatsız edecek kadar güçlenmeyecek," diye ekledi. "Bunu görmeli ve icabına kendin bakmalıydın, Rachel. Kendi yılanlarını öldürmeyi öğren. Ben senin annen değilim."

Protesto etmeye başladım ama Constance Brice'ın cesedini merdivenlerden aşağı fırlattığında kelimeler kifayetsiz kaldı. Beklenen kargaşanın ardından gelen ani, dehşet dolu sessizlik Pike'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu ve kapıya doğru koşuşturan bariz telaş karşısında burnunun kemiğini sıktı. Servis elemanlarından biri merdivenlerden yukarı baktı,

sonra bir ceset torbası bulma umuduyla ortadan kayboldu. Kıyafetleri olmasa, Brice her adımında arkasında kendinden bir parça bırakacaktı. Hızla çürüyordu.

"Evet, kolay olan her zaman dönüp beni kışkırmadan ısıtıyor gibi görünüyor," dedim.

Pike'ın bakışları Brad'den bana kaydı. Brad'i ayağa kaldırarak, "Sanırım bununla ben ilgilenmeliyim," dedi.

Gecemin böyle geçmesini beklemiyordum. Yine de sorun çözülmüştü. Victor açlıktan ölmeyecek ve Constance'ın işini yaptığı duyulacaktı. Onun gördüğü gibi.

Constance, Victor'a gülümseyip yanındaki sandalyeyi okşarken bile, "Hepiniz gidin," dedi. "Victor ve benim konuşmamız gerekiyor."

"Ah," dedim Victor'un gözleri korkuyla siyaha dönerken.

Pike, Brad'in dirseğini kavrayarak durdu. "Ben kalırım," diye teklif etti, bana Kisten'i hatırlatarak -her zaman beni daha vahşi akrabalarından korumaya çalışırdı. "Morg personelinin tatlı dille ikna edilmesi gerekecek ve sen bu konuda benden daha iyisin."

Ivy gülümsemesini zorlayarak, "İki kişi gerekecek," dedi. "Ve bir pizzanın da yardımı olur. Hey, Brad? Seni aşağı indirelim. Pizza ister misin?"

"Hayır," dedi huysuz vampir, ama Ivy onu şımartıp üzerine titredi ve direnen adamı bir içki vaadiyle aşağıya çekti. Merdivenlerin dibindeki ceset onu şok etmişti -çoktan unutmuştu- ve Ivy bunu hafife alarak Brice'ı bir parça plastiğe sarmak için yardım etmek isteyip istemediğini sordu.

"Emin misin?" Pike'a sordum.

Pike başını salladı. "Brad'le Irene ilgilenecek. Onunla arası iyi." Kaşları suçluluk duygusuyla çatıldı. "Onu bu gece getirmemeliydim. Durumu kötüye gidiyor."

Yüzümü buruşturdum, başımı öne eğdim.

"Üzerinde çalışıyorum." "Biliyorum."

Constance işaret ederek boğazını temizledi ve telefonumu masadan kaldırıp aşağıya inmeden önce bana karanlık bir bakış attı, çirkin lekelerden kaçınmak için bastığım yere dikkat ediyordum. Birisi Brice'ı çoktan paketlemişti ve çürüme kokusu hızla pizza kokusunu bastırıyordu. Herkes restorandan kaçmış, geriye sadece birkaç kişi kalmıştı.

Müşteriler dedikodu yapmak için artık sessiz olan grubun etrafında toplanmıştı. Brad çoktan bir masaya oturmuş, elinde yüzlerce kez oynadığı ama onun için hâlâ yepyeni olan bir el oyunuyla, birilerinin terk ettiği küçük bir pizzanın başındaydı.

Pike haklıydı. Geçen hafta Brad kendini koruyabilir, Brice'ın dişlerini ondan uzak tutacak kadar hızlı tepki verebilirdi. Gerilemeye başlamıştı ve Atlantisli bir ayna bulma konusunda hiç şansım yoktu. Laneti bozmanın tek yolu buydu, meclisin beni rahatsız ettiği laneti.

"Arabayı getirdin, değil mi?" Ivy, plastik ve bantla sarılmış bedeni omzunun üzerinden kolayca kaldırırken sordu.

"Bunlar arabama girmeyecek" diye itiraz ettim ama insanüstü gücü bir yana, üç tanesi motosikletine sığmayacaktı.

Ivy sırtıttı. "Neden olmasın? İki gövdeli bir bagajın var, kolay. Ayrıca, bisikletimle bir pizza, bir ceset ve seninle başa çıkamam."

İçimi çekerek onun arkasından içeri girdim ve elimdeki her şeyle birlikte ekstra büyüğü alıp cebimden anahtarlarımı çıkardım. Belki de usta bir vampirin işini yapmaya çalışmak iyi bir fikir değildi. Yine de Constance'ı serbest bırakmaktan daha iyiydi. Constance'ı bir fareden dönüştürmemin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve kadın şimdiden eski alışkanlıklarına değil, muhtemelen onu morga sürüklememe neden olacak yepyeni alışkanlıklarına alışmaya başlamıştı.

Kisten, diye düşündüm Ivy'nin peşinden arka kapıdan çıkarken, nehrin karşısındaki karanlıkta parıldayan Cincinnati'ye bakarken gaz ve petrol kokan havadan derin bir nefes almak için durakladım. Kisten bile ondan daha iyi bir ölümsüz olabilirdi ve iki kez öldüğünde benden sadece birkaç yaş büyüktü. Piscary's'i arabuluculuk yapmak ve sorunları sorun haline gelmeden önce çözmek için bir yer olarak kullanmak onun fikriydi. Ne yazık ki Kisten artık Ivy'nin dolabındaki küllerden başka bir şey değildi.

Ve hala meclisin onu geri getirmem için bana bir yol sunma teklifi içimi yakıyordu. Sadece bir hayalet olsa bile, karşılığında çok fazla şey isteyeceklerdi. Bir iblis gibi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM

2

GECE YARISINDAN SONRA OLMASI, şehir hizmetlerinin meşgul olmadığı anlamına gelmiyordu. Yine de Ivy ve ben, benim elimde altılı paket Topo Chicos ve bir pizza, Ivy'nin omzunda siyah plastikle sarılmış bir ceset olduğu halde şehir morgunun bulunduğu binanın arka girişlerinden birinden geçerken sadece birkaç üstünkörü bakışla karşılaştık.

Ivy lobideki masanın önünden geçerken akıcı adımları kendine güvenini haykırıyordu ve oradaki adama ilginç bir hareket yaptı: iki parmakla yaptığı barış işareti, bileğinin bir hareketiyle yukarı kalkmış tek bir işaret parmağına dönüştü, bir nevi ikiye bir işareti. Adam başladı, sonra telefona uzandı.

"Giriş yapmamıza gerek yok mu?" Ayak uydurmak için acele ederken kalçamdan şikayet ederek sordum.

"Az önce yaptım." Ivy'nin aşınmış siyah çizmeleri karo zeminde sabit bir ritimle gümbürdedi. "Şehir işindeyiz," dedi, yumuşak bir gülümseme her zamanki soğukkanlı ifadesini aydınlatarak. "Burada olduğumuza dair kâğıt üzerinde bir kayıt istemiyorlar."

Yine de adam birini aramıştı ve onun soğukkanlı kesinliğine rağmen içimde bir endişe titreşimi yandı. "Şehir işi," demişti. Constance'ın işi gibi. Kadın tamamen kanunların üstünde değildi ama eylemleri ve sözleri nadiren sorgulanırdı. Piscary de böyleydi ve içimi çirkin bir duygu kapladı. Constance'ın cesetleriyle ilgileniyordum. Bu işe bunun için girmemiştim ve bir pizza ile birkaç Topo Chicos'un Brice'a morgda sorgusuz sualsiz bir çekmece kazandıracak olması hiç hoşuma gitmemişti.

Ivy'nin dudakları gerildi ve tedirginliğini hissettiğinden gözbebekleri büyüdü. Arka lobideki masada yaptığı hareket bunu daha önce de yaptığını gösteriyordu. Ben yapmamıştım ve bu işin gidebileceği yer hoşuma gitmemişti. Constance'ın dizginlerini benim tutuyor olmam gerekiyordu, tam tersi değil.

"Hey, kolyeyi beğendim," dedim dikkatini dağıtmak için ve Ivy kolyeye dokunmak için uzandı.

"Teşekkür ederim," dedi, onu parmaklarken utanmış gibi görünüyordu. "Constance ben bir şeyler giyene kadar gitmek istemedi. Onu temsil edersem medeni olacağımı söyledi."

Onu temsil et. İşte yine oldu.

Ivy düşüncelerimden habersiz, "Ya bu ya da antika bir saç tokası," diye ekledi. "On iki yaşından beri saç tokası takmadım." Adımları yavaşladı, dikkati dağıldı. "Bunu bana Piscary verdi."

Yüzümü buruşturdum, plastiğin içinden çürüme kokusu alıp alamayacağımı merak ettim - hatta her şeyiyle ekstra büyük olanın kokusundan bile. Constance'ın şehir yönetimi derslerinin nasıl gittiğini sormak için bir nefes aldım, telefonum arka cebimden mırıldanırken kelimelerimi söylemedim.

Omuzlarımı kaldırarak telefonumu beceriksizce çıkardım. "Ben Trent," dedim şaşkınlıkla. FIB'den saklanıyor olması gerekiyordu ve araması gerçeğe ulaşma riskini göze aldığı anlamına geliyordu. Bir ley hattının arazinizden geçmesi büyük bir şey değil, ama Federal Inderland Bürosu onu yakalarsa, yasadışı genetik ilaç üretme suçlamalarından daha fazlasıyla uğraşacaktı - bu yüzden hapse girecekti. "Hey, merhaba," dedim cevap verdiğimde ve Ivy *neredeyse* yüzünü buruşturdu. "Ley hatlarının bu tarafında ne yapıyorsun?"

"Ben değilim." Trent'in yumuşak, melodik sesi sanki bütün öğleden sonra tekila içmişim gibi beni etkiledi ve gülümseyebildiğimi fark ettim. Arkasından cırcır böceklerinin sesi geliyordu ve muhtemelen bakımlı bahçesinde, ley hattında durduğunu anladım, ne tam olarak burada ne de orada, ama her ikisinden de bir baz istasyonuna ulaşabilecek kadar. "Her şey yolunda mı?"

Ivy'ye baktım. "Haberlere mi çıktık?" diye sordum ve o da kıkırdadı.

"Piscary's yaptı," dedi. "Bu gece orada olduğunu biliyordum." Tereddüt etti.

"Ah, herkes iyi mi? Kefalet ihtiyacınız olacak mı?"

Omurgamdan aşağı bir sevinç tınısı yayıldı. Kendisi de kaçıyordu ve kefalete ihtiyacım olup olmadığını sormuştu ve bunun için onu seviyordum. "Henüz değil," dedim. "Belki daha sonra. Constance Cincinnati'ye karşı sert sevgi uyguluyor ve ben de onun arkasını topluyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüz ifadem dondu. Onun arkasını temizliyordum. Sanki onun uşağıydım.

"Mmmm." Trent'in yumuşak ifadesi kaşlarımı çatmamı derinleştirdi. "Geç bir akşam yemeğine var mısın? Kızlara bakması için Al'i çağırabilirim."

Al kızlarını seyretmeye bayılırdı; iblis fırsatını bulunca her şeyi bırakırdı. "Kulağa hoş geliyor. Evdesin, değil mi? Ben getiririm. Canın ne istiyor?"

Ivy asansörlerin önünde sürünerek durdu. "Kefalet ihtiyacın olmayacak," dedi yaşayan vampir suratını ekşiterek ve ben de ayağımı yavaşça kaldırarak o daha uzanamadan aşağı düğmesine bastım.

"Sebzeli bir şeyler," dedi Trent ekşiyerek. "Quen'in pişirdiği tek şey patates ve et."

"Yapacağım." Sesim yumuşamıştı ama elimde değildi. "Hoşça kal. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Umutsuzca."

Bağlantıyı kesip telefonu bir kenara koyarken gülümsemem yumuşaktı. "Trent'in selamı var," dedim aşağı düğmesine tekrar, bu kez parmak eklemimle basarken.

Ivy gümüş kapılara sanki sihirli aynalarmış gibi baktı. "O yapmadı."

Ses tonu düz bir hiçti ve ona baktım, hangi takıntısının üzerine yürüdüğümü anlamaya çalışıyordum. Çok fazla sorunu vardı ve çoğu onun hatası değildi, bu yüzden onu affediyordum. "Bize katılmak ister misin?" Kapılar açıldığında sordum.

İçeri girdi, hareketleri sertti. "Hayır," dedi kısaca. Brice'ı bir köşeye iterek telefonunu eline aldı ve internette gezinmeye başladı.

"Rica ederim." İçkileri yere bıraktım ve bodrumun düğmesine bastım. "Trent aldırılmaz." Asansör aşağı inmeye başladı. Hafif çürüme kokusu belirginleşmeye başlamıştı. Cesetleri arka kapıdan içeri almak usulden değildi ve hava sistemi bunu kaldıramazdı.

Ivy, Brice'ı dalgınca yukarı çekerken telefonundan başını kaldırmadı. "Malikânesine kadar mı? Hayır, teşekkürler. Benim planlarım var."

"Tamam." Pizza kutusunu daha yükseğe kaldırdım ve bir dikişte nefes aldım.

"Tamam," diye yankılandı Ivy, sesinde tanıdık bir gerginlik vardı. Hiddetliydi, muhtemelen Constance işbirliği yapmadığı ve partiye geç geldiği için beni sadece kendi zihninde var olan bir tehlikeye atmıştı. Tehlikede falan değildim.

"Ah, onu istediğim zaman bırakabileceğimi biliyorsun," dedim, bunu çözmeye çalışarak. "Ben sadece Constance'a bir şans vermek için bekliyordum."

"Öyle değil." Telefonunun üzerinden gözlerini kısarak bana baktı. Soru soran bir yüz ifadesi takındım ve kaşları çatıldı. "Trent senin için iyi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ah..."

Ivy, Brice'ın cesedini tekrar dikleştirdi. "Demek istediğim, artık harekete geçmeden önce düşünüyorsun ve şansa o kadar güvenmiyorsun. Sakin ol." Durduğu yere yığıldı. "Onunla yaşam beklentin benimle olduğundan daha uzun ve bundan nefret ediyorum."

"Ivy," diye fısıldadım ve omzuna dokunduğumda omuz silkti, gözlerim parlıyordu. Onunla bir geçmişimiz vardı ve bir geleceğimiz olduğunu biliyordum. Ivy'nin istediği gibi bir gelecek değildi bu. Planladığımız. Planladığımız.

"Şikayet etmiyorum," dedi elinin tersini burnunun altında gezdirirken. "Sadece her şeyi berbat etmemen için işaret ediyorum. Bundan hoşlanmak zorunda değilim," diye usulca sözlerini tamamladı. "Vampirler en kötü yanlarınızı ortaya çıkarır, elfler ise en iyi yanlarınızı."

"Peki ya iblisler?" Kapılar açıldığında ve serin bir soğuk ayak bileklerimizden içeri girdiğinde söyledim. Altılı paketi aldım ve onu alçak tavanlı, fayans zeminli koridorda takip ettim. "Çünkü iblisler çok istikrarlı."

Ivy omzunun üzerinden bana eğlenen bir bakış attı. "Al seni incitmektense kendini yakar," dedi yürürken ve bir suçluluk duygusu titreşti. "Bana aldırmayın. Ben mutluyum. Senin için mutluyum, kendim için mutluyum."

Ona yetişmek için hızlı hareket etmek zorundaydım, duvardaki büyük mavi okları takip ederek Cincy'nin en eski morglarından birine, bir şehrin dibine gömülmüş

Bina.

Ne yazık ki Al var olan tek iblis değildi ve Ivy'nin ruh halinin morga en son Kisten'i teşhis etmek için gitmiş olmamızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederken botlarım kirli fayanslara sürtündü. Buraya çok geç gelmiştik. I.S.'den biri olası bir suç delilini ortadan kaldırmak için yakma işlemini iki gün öne çekmişti. Bizim burada yaptığımıza çok benziyordu. I.S. şehrin efendi vampirini mutlu etmek için çok çalışıyordu. Şimdi benim de aynı şeyi yapıyor olmam beni rahatsız ediyordu.

Köşeyi döndüğümüzde "Gurney," dedim ve Ivy sarılmış cesedi kararsızca arabanın üzerine bırakıp tekerlekli arabayı bir sonraki çift kapıdan içeri itti.

"Hey, Jack!" Koridorda oyalanırken belli belirsiz haykırdığını duydum, kaşlarım kapının üzerindeki tabelaya kalktı. CINCINNATI MORGU, BİR EŞİT

1966'DAN BERİ FIRSAT HİZMETİ.

Bin dokuz yüz altmış altı. Dönüş'ün başladığı yıld, elfler hariç herkes insanlıktan geriye kalanları kurtarmak ve toplumun tamamen çökmesini önlemek için paranormal dolaptan çıkmıştı. Yaklaşık kırk yıl sonra, insanlık hala bir azınlıktı, vebanın muhtemelen onların suçu olduğunu görmek zor bir adaletti, çünkü genetiği değiştirilmiş bir domatesin genomuna kendiliğinden yerleşen bir biyolojik silahın izi sürülmüştü. Artık nesli tükenmiş olan, kuraklığa ve soğuğa dayanabilen bulanık siyah domates tüm dünyaya dağıtılmıştı. Dünyayı kurtaracaktı. Onun yerine, onu yok etti.

"Tamwood, hayır," dedi erkeksi bir ses ve ben çift kapıyı iterek içeri girdim. "Bu gece olmaz."

Masanın arkasındaki Iceman değil Jack'ti ve Ivy Brice'ın cesedini büyük dikdörtgen odanın derinliklerine götürürken altılı paketi kapının hemen içindeki boş sedyenin üzerine koydum. Bir duvarda dosya dolapları sıralanmıştı. Onların karşısında yetmişli yıllarda atılmış olması gereken eski, çirkin bir masa duruyordu. Burası kabul odasıydı. Morgun kendisi ikinci bir çift kanatlı kapının ötesindeydi. Burada ölü muayenesi ya da otopsi yapılmıyordu. Burası Cincy'nin morglarından biri için bir depoydu.

ya da yaşayan vampirlerin ölümsüzlük evresine geçmesi durumunda, kendi kendini onarması için. Müdahaleye izin verilmiyordu. Vampir virüsü vücutlarını üç gün içinde onaramazsa, açlıktan ölecek ve ikinci ölümlerini yaşayacaklardı - kan değil aura eksikliğinden.

Vampir çevrelerinin dışında, ölümsüzlerin ihtiyaç duyduğu şeyin aslında kan değil, kanın taşıdığı aura olduğu pek bilinmezdi. Ruhun yaydığı yumuşak enerji bedeni yıkayarak zihni bir ruhun varlığına ve canlı olduklarına ikna ederdi. Bunu kaybettiğinizde zihin, beden ve ruhu tekrar aynı hizaya getirmek için kapanır. Vampir virüsü, zihni ödünç alınan auraların kendi ruhundan geldiğine inandırarak kandırıyordu ve bir ölümsüz herhangi bir nedenle kan alamazsa, kalan aura kaybolur kaybolmaz, zihin bedenin öldüğünü anlıyor ve onu takip ediyordu.

"Iceman nerede?" diye sordum ve Jack'in bakışları bana yöneldi.

"İyi geceler." Gergin olduğu her halinden belli olan Jack kalın ders kitaplarından kalktı ve önlüğünü düzeltti. "Ivy, yapamam."

Ivy sedyenin tekerleklerini kilitledi. "Haydi Jack," diye yalvardı. "Sana yemek getirdim. Ya sen ya da nehir. Ben sadece nehir su samurlarını düşünüyorum. Nehir su samurlarını seviyorsun, değil mi?"

Genç adamın bakışları gelişmekte olan morluklarıma ve yerdeki bariz yanığa takıldı. "Haberleri gördüm. Bu Brice Witherspoon. En az kırk yıl önce ölmüş olmalı. Sorular olacaktır. Onu buraya getirirken kimsenin seni görmediğini söyleyemezsin."

Pizzayı boş sedyedeki Topo Chicos'un yanına koydum ve kapağı kaldırdım. Ivy ayağını masanın üzerine koymuş, fiziğini göstermek için botunu bağlıyormuş gibi yapıyordu. Gerçi adam bir öğrenciydi ve gerçek arzusunun nerede yattığını biliyordum. Sırıtarak pizzadan bir parça aldım ve ağzıma götürürken gözlerimi kapattım.

Benden kaçan "mmmm" yüzde yüz gerçektir. Ekşimsi ve keskin. Piscary iki kez ölmüş olabilir ama mirası pizzasında yaşamaya devam ediyordu ve peynir kalkıp çekildikçe neredeyse inliyordum. *Pizzanın üzerinde sebze var.*

Bu kadar düzensiz olmasına rağmen Jack'in neden bu kadar suskun davrandığından emin değildim. I.S. ya da Inderland Güvenlik, paranormalleri denetleyen kurumdur. *Beni* sevmezlerdi ama Constance teknik olarak *onların* sahibiydi, bu yüzden Ivy Brice'ın cesedini Spring Grove Mezarlığı'ndaki sorgusuz sualsiz güvenli sığınak yerine buraya getirmişti.

"Tabii ki insanlar onu indirdiğini gördü," dedi Ivy, onun yerine beni izlediğini fark edince yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Ruh hali kapalıydı, çizmesini masadan çekti. "Bunu *benim* yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi? Constance yaptı. Brice bir oyun yaptı. Kaybetti. Hikayenin sonu."

Jack eliyle koridoru işaret etti. "O zaman onu I.S. morguna götürün."

Ivy dişlerini göstermek için gülümsedi. "Bu daha hızlı," dedi. "Peki, *eğer* istemiyorum..."

Bu benim işaretimdi ve kutuyu tek elimle kaldırıp masaya getirdim, ağır bir gümbürtüyle bıraktım ve havaya peynir ve domates kokusu yayıldı. "Mmmm," diye homurdandı Ivy, bir dilimi içine sokarken, peynir çekilip koptuğunda kamburlaştı ve kıkırdadı.

Ivy'nin bu bariz manipülatif yanını sevmedim. Garipti. Jack özlemle pizzaya bakarken, *işe yaradığına* karar verdim.

"Ah, kendimi onarmak için hiç yerim kalmadı," dedi ve Ivy neşeli ifadesi ona yanlış görünerek gülümsedi.

"Geri dönmeyecek," diye güvence verdi Ivy çiğnerken, gözleri kocaman açılmış ve kırışıyordu. "Bak ne diyeceğim. Sen burada otur ve yemeğimden arta kalanların tadını çıkar, ben de onu fırına atayım. Senin tek yapman gereken çöp kutusunu süpürmek ve onu yakın akrabaları için bir kutuya koymak."

İfademi nötr tutmak için mücadele ettim. Ivy fırının nasıl çalıştığını biliyor muydu? Bilmek istemediğim bazı şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi.

Jack pizzaya tekrar baktı. "Bunu Constance mı yaptı?"

Ivy yakındaki rulodan bir kare kağıt havlu çekerken başını salladı. "Ve herhangi bir evrak görmeyeceğim, değil mi?" diye sordu ve ben başımı salladım. I.S. onaylı olsun ya da olmasın, yine de yasa dışıydı. Ve kolaydı. Kolay olanı sevmezdim.

Jack ağır bir isteksizlikle metal masanın üst çekmecesini çekip açtı ve eski, aşırı kalın bir anahtar bulana kadar karıştırdı. Anahtarı uzatırken, "Kapıyı açmanın şifresini biliyor musun?" dedi ve Ivy anahtarı almak için elindeki dilimden kalanları kutuya bıraktı.

"Jack, sen bir cevhersin!" diye haykırdı ve onu masanın üzerinden çekerek yanağına hızlı bir vuruş yaptı. Anahtar elinde, sedyeye doğru fırladı. "Rachel, yardıma ihtiyacım var."

"Elbette." Pizzayı ağzıma tıktırdım ve tutucudan bir kâğıt havlu aldım, çöpe atmadan önce parmaklarımı hızla silerek temizledim. Jack kıpkırmızı olmuştu, bu da Jack'in bunu pizza için değil de öpücük için yapıp yapmadığını merak etmeme neden oldu - şu anda kemiğe odaklanmış bir terrier gibi ona odaklanmış olsa bile.

Kollarımı sallayarak Ivy'yi ikinci kapıya kadar takip ettim. Her iki tarafta da dört sıra çekmece vardı, birinde insanlar, diğerinde vampirler ve diğer herkes yer bulabildikleri yerdeydi. Jack'in söylediği gibi, her çekmecedeki bir isim etiketi var gibiydi ama Ivy küçük bekleme alanını geçen geniş metal kapıya yöneldi.

"Hey, Ivy? Bunu kaç kere yaptın?" Brice'ın bedenini alçak masanın etrafına dizilmiş rahat sandalyelerin yanından geçirirken söyledim.

"Merak etmeyin. Fırını kullanmak çok kolay." Ivy sedyeyi bir yangın kapısına benzeyen bir şeyin önünde durdurdu, sonra manikürlü bir parmağıyla kapı paneline dokunarak uyandırdı. Ivy tereddüt etmeden tuş takımına beş haneli bir kod yazdı... ve kilit metalik bir gümbürtüyle açıldı.

45202. Kaşlarım kalktı. Binanın posta kodu mu? Pek şifre sayılmaz.

Kapıyı iterek açmasını, ışıkları yakmasını ve Brice'ı alçak tavanlı başka bir odaya götürmesini bekledim. "İstediğim bu değildi," dedim onu takip ederken, alışılmadık kalınlıktaki kapının kendi kendine kapanmayacağından emin olmak için bir an durdum. Duvarlar ve zemin yeni görünüyordu ama fırının kendisi eskiydi, köşeleri onlarca yıllık siyah boyanın altında yumuşamıştı.

Ivy, Jack'in kendisine verdiği eski, büyük boy anahtarı kullanarak bel yüksekliğindeki fırın benzeri kapıyı açtı ve şaşırtıcı derecede modern görünümlü iç mekanı gösterdi

Pürüzsüz, kararmış duvarlar ve pırıl pırıl ocaklar. Kapının yanındaki dijital panel, doksanlı yıllarda yenilendiğini gösteriyordu. Büyük kapının altında külleri almak için daha küçük bir kapı vardı. Arada bir yerde muhtemelen bir krematoryum vardı. Isı çok yüksek olmadıkça bir cesedi küle çevirmek zordu ve bu ünite çok eski görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, şehir sınırları içinde çok daha güzel krematoryumlar olduğu için şehir morgunun fırını pek sık kullanılmıyordu. Şehir efendisinin fırınıydı. *Ve ben onu kullanıyorum.*

Hâlâ bana cevap vermemişti ve tutuşan gazın gümbürtüsü ve bir vantilatörün vızıltısıyla hızlı bir nefes aldım. Bu, onun bir zamanlar Piscary'nin veliahtı olduğunu hatırlatıyordu - ta ki hayır demeye başlayıp Kisten devreye girene kadar. Sonra Kisten hayır demiş ve cezalandırılmıştı.

Ivy kapının yanında asılı duran eldiveni kullanarak sanki ekmek pişirmeye hazırlanıyormuş gibi kararmış rafı çekip çıkardıktan sonra plastikle sarılmış bedeni üzerine yerleştirirken neden burada olduğumdan bile emin değildim. Yumuşak hareketlerle Brice'ı içeri itti ve büyük boy anahtarı kullanarak kapıyı kilitledi. Metodik bir çabuklukla ikinci, daha küçük kapıya yöneldi ve son seferden kalan küllerin gittiğinden emin olmak için hızlı bir kontrol yaptı.

İşini bitiren Ivy başını eğdi. "Daha akıllı olmalıydın," dedi yumuşak bir sesle, açıkça Brice'a hitaben. "Cehaletin senin suçun. Senin cahil olduğunu bilmeli ve seni durdurmalıydım. Bu benim hatam." Çenesini sıkarak çalıştırma düğmesine bastı. Ancak o zaman fırınlar sessiz bir aslan kükremesiyle tam güçle çalışmaya başladı.

Dokunaklı bir methiye değildi ama beklediğimden daha fazlasıydı.

Başını öne eğen Ivy, boş sedyeyi morga doğru itti. "Jack onun küllerini soyundan gelenlerin almasını sağlayacak," dedi. Sesinde zafer yoktu, sadece muhtemelen kullandığı kılıçla öleceğine dair iç karartıcı bir bilgi vardı.

Yanında yürürken, "Ivy, özür dilerim," dedim. Bu yüzden benden burada olmamı istemişti. Bunu tek başına çok sık yapmak insanı kırabilirdi.

"Ne için?" Sesi hafifti, ama içindeki bağlı acıyı duyabiliyordum.

"Sevmediğin birini korumak için bunu yapmak zorunda olduğun için."

"Bu seni koruyor," dedi çift kapıyı iterek açarken.

İçimden küçük bir hayıflanma geçti ve sonra olduğum yerde durdum, neredeyse Ivy'ye çarpacaktım ki o da sarsılarak durdu. Jack gitmişti ve onun yerine genç bir kadın, neredeyse bir kız oturuyordu, topuklu ayakkabılarını sanki masanın sahibiymiş gibi masaya dayamıştı.

"Elyse Embers. Bu bir sürpriz," dedim ve uzun boylu, kahverengi tenli, düz saçlı kadın pizzadan bir şekilde alaycı bir ısırık aldı. Aksanının yüzde yüz Ortabatı vanilyası olmasına rağmen tahminimce Güney Amerika kökenliydi.

"Hey, merhaba." Dilimi kutuya geri bıraktı. Rulodan bir kâğıt havlu koparıırken, "Her şeyiyle birlikte ekstra büyük boy," dedi. "Bugünlerde ölü yakmanın fiyatı bu mu?"

"Biz de altı paket Topo Chicos getirdik," diye ukalalık ettim. En zekice cevap olmayabilirdi ama şaşırınca şirretleşiyordum.

"Jack nerede?" Ivy sordu, gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar küçülüyordu.

Elyse başını sallayarak onu onayladı. Hafif siyah ipek ceket, modaaya uygun kot pantolonu ve şık botlarının ardındaki para olmasa, bir mikserdeki kolej birinci sınıf öğrencisi gibi görünebilirdi. Yakasındaki Möbius şeridi şeklindeki elmas rozet onun görev rozetiydi ve Ahlaki ve Etik Standartlar Meclisi'nin baş üyesi olarak bu rozeti en önde takıyordu. Bu pozisyon için çok gençti. Yine, benim suçum değil. *Değil.*

"Onu gerçek peçete bulması için gönderdim," dedi parmaklarını silerken. "Seninle çalıştığımı sanıyor," diye ekledi masanın arkasından çıkarken. "Ne tatlı şey."

Hiçbir şey söylemedim. Benim bir ley hattına ulaşamayacağım kadar derindeydik ama Elyse muhtemelen tanıdığı aracılığıyla ulaşabilirdi. Bu beni savunmasız yapıyordu. Ivy de kıpırdamamıştı ve yaydığı feromonlar yüzünden boynum karıncalanmaya başlamıştı. Beni ahlaki ve etik standartlar meclisinin bir üyesi olmaya ikna etmeye çalışan Elyse'di ve eğer bunu yaparsam Kisten'i bir hayalet olarak geri getirme büyüsü vaat etmişti. Anlaşma görünüşte iyi görünüyordu ama *beni* istemiyorlardı. Bildiğim şeyi istiyorlardı. Onların işlerini yapıyor olacaktım.

istedikleri zaman, istedikleri yerde ve istedikleri şekilde - söz sahibi gerçek bir üye olmak değil.

Ne olursa olsun baştan çıkarılmam beni kızdırdı.

"Dayak yemiş gibi görünüyorsun." Elyse kendinden emin bir şekilde masaya yaslandı. "Kanıtlardan kurtulmak istemene şaşmamalı. Ben de basit bir tazminat konuşmasını ne kadar berbat ettiğimi kimsenin bilmesini istemezdim."

Dil, diye düşündüm, bu kelimenin onu daha fazla değil, daha az tehdit gibi gösterdiğini düşündüm. "Ne istiyorsun? Brad'in kefareti ödemesi için bana Haziran'a kadar süre vermiştin. Üzerinde çalışıyorum."

Elyse eğlenerek burnunu çekti. "Sakin ol, vampirik bir güç mücadelesi yüzünden seninle uğraşmayacağım. Sadece seni tespit etmek zor ve ben de burada olabileceğini düşündüm." Parçalanmış kâğıt havluyu çöpe attı ve ıskaladı. "Sen. Ben. Ofisime. Yarın," dedi ve ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıp uzattı. "İşte adres."

Almadan önce üç kalp atışı kadar tutmasına izin verdim. Belirlemek zor mu? Kiliseye gelmek istemedi, hepsi bu. Onu suçlamadım. Kalem çok güçlüydü. "Carew Kulesi mi?" Okuduğumda söyledim. "Trent'ten yer mi kirliyorsun?"

Uzun boylu, ince kadın sırttı. "İronik, değil mi? Ama konumu merkezi ve park yeri de var. Üç buçuk uygun mu? Olur mu? Güzel." Masadan kalktı, burnu ölü kokusuyla kırıışmıştı. "Orada görüşürüz."

"Hı-hı," diye idare ettim, hâlâ beni burada aradığını nasıl bildiğini anlamaya çalışıyordum.

"Brad Welroe'ya küfrederken kullandığın kitabı da getir," diye ekledi bir eli kapıda. "Öğleden sonranın daha sorunsuz geçmesini sağlayacaktır."

Ahhh, beni döndür ve geri getir.

Ivy öne doğru bir adım attı ve Elyse sarsılarak kendini çift kapıdan koridora doğru geriye itti. Korkuyordu -benim ley hattına ulaşamadığım ama onun ulaşabildiği bu yerde bile- ama Tanrım, bunu saklamakta çok iyiydi.

Elyse koridorun güvenliğinden, "Ah, bir de sonsuza dek sürecek bir yere gidersen, adaletten kaçtığını varsayacağız," dedi. "Seni oraya kadar takip edeceğim."

ve seni dışarı sürüklemek, ikamet iblisler ya da değil. Görünüşe göre gezegende lanetlenmeyen tek cadı benim. Bunun için teşekkürler bu arada. Yarın görüşürüz."

Kapıyı bıraktı ve kapı içeri doğru sallandı. Kapı tekrar açıldığında Elyse gitmişti, adımlarının sesi azalırken kapı giderek kısalan kavisler çizerek kapanıyordu.

"Bu bir iş teklifi mi yoksa Alcatraz'a bir bilet mi?" Ivy sordu.

"Fark eder mi?" Hangisinin daha kötü olacağından emin olamadığımı söyledim. Alcatraz'dan kaçabilirdim. Muhtemelen. Cadılar meclisi mi? O kadar da değil. Onlara kitabı gösterebilir ve Alcatraz'dan uzak durmak için işi kabul edebilirdim ama subrosa konumumdan feragat etmem gerekirdi. "Constance hazır olmanın yakınından bile geçmiyor. Hazır olsa bile ona güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?"

Düşünceli bir şekilde yavaşça hareket eden Ivy, anahtarı yerine koymak için masanın arkasına geçti. "Hayır," dedi usulca, kaşları çatılmıştı.

Tüm gecem -muhtemelen tüm haftam- mahvolmuş bir halde kollarımı ortama sarmış duruyordum. Belki Ivy dışında şehri korumak için güvendiğim kimse yoktu.

Ve bir ölümsüz ya da iblis olmanız gerekiyordu. iş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

3

GÖZLERİM KAPALI VE DİZGİNLER GEVŞEK, Red'in toynaklarının yumuşak, çimenlerle kaplı zemine vurduğu sakin, yumuşak gümbürtülerin tadını çıkardım. Sallanma hareketi rahatlatıcıydı ve ben yorgundum. Doğal vücut ritmimi Trent'in krepeşküler ritmine uydurmaya çalışmak sabahları erken kalkmama neden oluyordu. Lucy ve Ray sayesinde saat sekizden beri ayaktaydım ama sabah gerçek akça ağaç şurubu, ateşte kızarmış waffle ve iki küçük kızla birlikte gözlenmemiş bir ley hattına doğru bir yolculuk anlamına geldiğinde şikayet etmek zordu. Önümde Ray vardı ve siyah saçlı, çalışkan üç yaşındaki çocuk at üzerinde araba koltuğunda olduğu kadar rahattı.

Sonbaharın uzun otları atların karınlarını gıdıklıyordu ve güneş parlıyordu. Bir yanda beyaz tepeli dağlar yükseliyor, diğer yanda ağaçlarla kaplı düz bir ova uzanıyordu ve arada medeniyete dair hiçbir iz yoktu. Al haklıydı. Sonsuza dek vahşi bir sürüye ihtiyaç vardı.

Tulpa'nın arkamdaki gürültüsü yumuşak bir şikâyetle dönüştü ve Trent ile Lucy yaşlı gri atın üzerinde eşitlenirken gülümseyerek genç kırsığı yukarı çektim. Trent en kötü zamanlarda bile bir atın üzerinde muhteşem görünürdü. Ama bugün? Sarı saçları güneşte neredeyse bembeyazdı, yeşil gözleri kasketinin gölgesinde koyu renkti. Bir zamanlar kendi neslindeki tüm elfler gibi kulakları kesilmişti ama bir büyü onları hem Lucy'ninkilere hem de Ray'inkilere uyacak şekilde doğal, sivri kemerli elfliklerine döndürmüştü. İnce ve kendinden emin bir şekilde Tulpa'yı da yanımıza getirdi. Arkasında, kızların Ellasbeth'lerde geçirecekleri hafta sonu için ihtiyaç duyacakları, prenses ve gökkuşağı süslemeli, son moda iki sırt çantası duruyordu.

Onu orada, sadece raydan çıkan hayatıyla başa çıkarken değil, gelişirken gördüğümde midem biraz hopladı. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu. Bazen bu kadar basitti.

Trent, Tulpa'yı bacaklarımız birbirine değene kadar yaklaştırdı. "Yakında ley hattını görüyor olmalıyız. Quen gerçekte herhangi bir FIB varlığından arınmış olduğunu söyledi." Kaşlarını çattı, gözlerini kısarak hafif bir yükselti seyretti. "Eden Park daha uygun olurdu. Bu yirmi dakikalık iyi bir yolculuktu."

"Belki, ama arabanızı orada başıboş bırakamazsınız." Küçük kız uzaktaki tepeyi işaret edince Ray'i daha sıkı kavradım.

"Gördün mü?" dedi, yüksek sesi netti ve ben de kendi ikinci görüşümü ortaya çıkararak başımı salladım. Çok uzakta olmayan, puslu kırmızı bir şerit göğüs hizasında sallanıyor ve dalgalanıyordu. Ley hattı havanın olduğu kadar toprağın da derinliklerine iniyor, geriye yalnızca uzun, bozulmamış çimenlerin üzerinde bir ısı serabı gibi parıldayan, görülebilen bu dar bant kalıyordu.

İkinci görüşümü kullandığımda güneş kararmış gibiydi ve uzun otların arasında bir şehir manzarası belirdi; trafik ve insanlar sert köşeler ve donuk renkler arasında sessizce hareket ediyordu. Yüzümü buruşturarak ikinci görüşümü bıraktım ve gerçeklik yok oldu. En çılgın hayallerimde bile iblisin sonsuz sonrasının gerçeklikten daha iyi olacağı aklıma gelmezdi ama artık öyleydi.

"Yürümem gerek." Trent zarifçe atından indi ve Lucy'nin yere inmesine yardım etti. "Git annen için biraz çiçek topla," dedi yumuşak bir sesle ve küçük kız koşarak uzaklaştı, düz sarı saçları arkasından akıyordu. Hâlâ gülümseyerek Ray'e uzandı, sessiz, siyah saçlı kız ona doğru eğilmişti bile. "Sen de," diye ekledi onu nazıkçe yere bırakırken ve kız kardeşini takip etmeden önce ona gülümsedi. İki kız arasında bir damla bile kan bağı yoktu ama Trent, Quen ve Ellasbeth arasında kardeş gibi yetiştiriliyor, sevgiyle büyütülüyorlardı.

Bir an için Kızıl'ın tepesinde oturdum ve açık çayırları tararken kendimi uzun boylu hissettim. Her ne kadar ibislere ait olsa da burada onlara zarar verecek hiçbir şey yoktu ve bacağımı sertçe yere vurmak için salladım. Bir süredir ata binmemiştim ve bunu hissediyordum. Trent'in eli benimkini buldu ve atlar yedeğimizde, çiçekten çiçeğe koşan kızları takip ettik.

Sonsuzluğun güzelliği beni bir kez daha etkiledi ve omuzlarımız çarpışana kadar Trent'e doğru eğildim. Muhtemelen kızların bu şekilde özgürce koşabildiği tek yer burasıydı, çünkü bir elf ya da iblis olmadığınız sürece ever-after'a ulaşmak artık imkansızdı. İblisler hayatımı cehenneme çevirmekten hoşlansalar da, son zamanlarda bana biraz gevşeklik gösteriyorlardı. Belki bir teşekkür ya da onları cadıların sürgün lanetini yapımcılarına geri döndürmeye ikna ettikten sonra biraz saygı. Acı çeken cadılardı, iblisler değil. Çünkü cadılar korkularından en önemli kuralı çiğnemişlerdi: Önce zarar verme.

"Rachel?" Trent elimi kaldırdı ve bir öpücük verdi. "Bunu daha önce de söyledim ama sonrası... inanılmaz."

Boştaki elimi çimenli tohum başlarının arasında salladım. İnci serçe parmağımın yüzüğü, Trent'in elindeki eşinin bu kadar yakın olmasından dolayı parlıyordu. "Teşekkür ederim. Sanırım çoğu Bis'ten geldi. Asla böyle dağlara koymazdım."

Trent'in yüzüne garip bir özlem ifadesi yerleşti. "Al'ın öğleden sonra vakti olduğunda ahıra gelmesini isterim. Yarı vahşi bir sürü istiyorsa, muhtemelen lider aygırı seçmekten memnun olacaktır."

Gülümsemem durdurulamazdı. İblisin atlara olan sevgisini yakın zamana kadar bilmiyordum. Belki de elflerle iblisleri yakınlaştırırdı. Tanrı biliyordu ki bir kanyon kadar büyük çatlakları onarmak için bir şeye ihtiyaçları vardı. "Sanırım bu hoşuna giderdi," dedim, bakışlarım kızları bulmak için yükseldi. Lucy bir çiçeği koparıyor, avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu, tam kelimeleri olmasa bile bin yıldır oynanan bir sahneyi yeniden yarattığının farkında değildi.

"Bir Pzt gününde heceleme! Zaman yıkandı ve asıldı. Küçük kızlar koşuyor. Bütün işler bitti. Kara tencere güneşte. Işıltılı sihirli kadın. Koş, koş, koş!"

Ray, "Küçük kızlar geliyor," diye onu düzeltti ama Lucy koparılmış çiçek başını atmış, bir yusufçuğun peşine düşmüştü.

Cennetten küçük bir parçaydı ve başımı Trent'in omzuna yasladığımda iç çektim. Onu seviyordum, hayatımı seviyordum-şu anda biraz tuhaf olsa bile.

Sonra bir cinayet soruşturmasını geciktirmek için yaktığım cesedi hatırlayınca gülümsemem bozuldu. Elyse'in görmek istediği yasadışı büyü kitabından bahsetmiyorum bile - beni Alcatraz'a götürebilecek bir kitap.

"Küçük kızlar geliyor," dedi Ray, sesi daha gür çıkan kız kardeşinin önünde dururken yüzü kızarmıştı.

"Kaçıyor," diye sordu Lucy.

"Geliyorum!" Ray bağırdı.

"Koşuyorum!"

Nefesim kesildi, Lucy Ray'i iterek yere düşürdüğünde uzandım, küçük kız uzun otların arasında kışının üzerine bir gümbürtüyle indi, yeşil gözleri kız kardeşini bulduğunda öfkeliydi.

"Bekle." Trent beni durdurdu, odaklanmıştı. Al sayesinde kızların parmaklarının ucunda büyüler vardı. Elf olarak büyüyorlardı ve dünya asla eskisi gibi olmayacaktı.

"İşıltılı bayan *geliyorum* dedi!" Ray yerden tiz bir sesle bağırdı. "Özür dilerim' de!"

Lucy yüzünü buruşturdu, sonra yumuşadı. "Özür dilerim," dedi Ray'in kalkmasına yardım ederken ve neredeyse onları tekrar aşağıya gönderen bir sarılma verirken. "İşıltılı bayan koşmamı söyledi."

"Nu-uh." Ray Lucy'ye bir çiçek verdi, sonra ikisi birlikte koşarak uzaklaştılar.

Sırtarak Trent'in koluna küçük bir yumruk attım. "Etkilendim. Bırak onlar halletsin."

Trent nefes verdi, onlar ley hattına doğru koşarken bakışları onlara sabitlenmişti. "Görüldüğünden daha zor," diye itiraf etti.

"Hayır, ne kadar sert olduğunu yüzüne yansıtıyorsun. İşıltılı bayan kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuzları bir kalktı bir indi. "Bir çocuk programının sunucusu mu? Geçen hafta Ellasbeth'ten döndüklerinden beri bu şarkıyı söylüyorlar."

"Mmmm." Ona karşı rahatladım, kendimi ve bulunduğum yeri iyi hissediyordum. Sıra tam oradaydı ama ayrılmak zordu. Tulpa ve Red'le uzun bir dönüş yolculuğu yapacaktı ve sonra yine yalnız kalacaktı. Bu bir

İhtiyacı olduğunda kaçabileceği koca bir gerçekliğe sahip olması büyük bir nimetti sanırım. "Bugün Cumartesi," diye hatırlattım ve kızların çantalarını almak için döndü. "Bir planın var mı?"

"Düşünüyorum da... bu akşam süslenip püslenelim, pahalı bir akşam yemeği yiyelim, kaynaşalım, sonra da yeni dairemizdeki tadilatı kontrol edelim." Omuzları çöktü.

"Elbette." Ona yanlamasına sarıldım. "Gerçekten ne yapacaksın?"

Bakışları Lucy ve Ray'e gitti, ikisi de ley hattında duruyor ve saçları büyüünün parazitinde yükselirken kıkırdıyorlardı. "Muhtemelen annemin şöminenin arkasındaki eski ofisinde oyalanıyordur. Kitaplarını gözden geçiriyorum, hangilerinin kasaya girmesi gerektiğini ve hangilerini üniversiteye bağışlayabileceğimi belirliyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Tabii, ilk on dört saat için," diye homurdandı, sonra Lucy yanıma koştuğunda gülümsedi.

"Rachel Teyze? Sana bir çiçek aldım," dedi kırık siyah gözlü Susan'ı avucuma sıkıştırırken. Çizgiden gelen gizemler aramızda kıvılcımlandı ve kendi saçlarımın havalandığını hissettim.

"Teşekkür ederim!" Heyecanla söyledim ama o çoktan gitmişti.

"Bu hafta sonu bize gelmek ister misin?" Trent tereddütle sordu, dikkati benim yapış yapış saçlarımdaydı. "Buzdolabında iki kişiye yetecek kadar var. Quen, Ellasbeth'lerdeyken her zaman kızlarla kalır. Personel gittiğine göre tüm malikâne ikimize kalacak. Kitaplar konusunda yardıma ihtiyacım olabilir. Onlardan anlıyorsun."

Kırık çiçeği döndürdüm, mistikler ilgilerini kaybedip sıraya dönerken bir o yana bir bu yana savruluşunu izledim. Onlar elf Tanrıçası'nın gözleri ve kulaklarıydı ve artık beni tanımamaları bir nimetti. "Tabii. Alcatraz'da değilsem."

Trent güldü, ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar. "Brice yüzünden mi? Constance'ın..."

"Evet, hayır," dedim, çiçeğim sallanıyordu. "Brice iyi. Kimsenin umurunda değil. Bu da başlı başına sinir bozucu. Bu Elyse. Sanırım bana o büyüü göstermek istiyor."

ölümsüzleri geri getirmek için." Tereddüt ettim. "Bugün, saat üç buçukta."

"Mmmm." Trent'in eli tekrar benimkini buldu. "Bu büyüü sadece bir cadılar meclisi üyesinin görebileceğini sanıyordum."

"İşte bu yüzden içinde Brad'in laneti olan kitabı getirmemi istiyor."

"Rachel," diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Sakin ol, cadılar meclisi üyesi olmak için subrosa pozisyonumu terk etmeyeceğim. Söz hakkım olmaz ve onların pis işlerini yapmak zorunda kalırım. Ama Brad üzerinde kullandığım laneti ona göstereceğim. Bunu Vivian'a borçluyum." Vivian, ona karşı dürüst olmadığım için öldü, oysa benden duyacağı bir söz ona ihtiyacı olan uyarıyı verebilirdi. Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biriydi.

"Bunun olduğuna emin misin-" diye başladı.

"Eğer beni Alcatraz'a koymaya çalışırlarsa, onları parçalara ayırırım." Eğildim ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Trent bakışlarını kaçırdı, belli ki mutlu değildi. "Onlardan sadece dört tane var ve hiçbir benden büyük değil. Binaya verdiğim zarar için şimdiden özür dilerim. Sizden yer kiraladıklarını biliyor muydunuz?"

Başımı salladı. "Belki de istedikleri şey o kadar da kötü bir fikir değildir," dedi beni şaşırtarak. "Eğer cadılar meclisindeyseniz, yaptığınız her şey onaylanacaktır. Geçmiş, gelecek."

Ray, ley hattından şarkı söyledi, "Tüm iş bitti. Güneşte siyah tencere."

"Kulağa kolay geliyor, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Belki bir ya da iki on yıl içinde, ama Constance, Ivy ve Pike'ın yardımıyla bile bir şehri yönetmeye hazır değil. Ayrıca, meclis beni istemiyor. Bildiklerimi istiyorlar." İblis akrabalarıma ihanet etmemi istediler.

Trent sessizdi. "Brice için üzgünüm."

Ona bakamadım. "İçişleri'nin umurunda değil ve FIB'in de yargı yetkisi yok. Bu iş bitti."

Dikkatimi yukarı çekmek için elimi tuttu. "Yasal sonuçlar için üzgün değildim. Seni tanıyorum. İyi misin?"

Nefesim yavaşça geldi ve başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim." Brice'in morga götürülmesi ve hiçbir işlem yapılmadan yakılması, Constance'a meydan okuyan diğer yeni yetme vampirlere hoşgörü gösterilmeyeceğine dair bir uyarıydı. Benim nasıl bir vampir olduğum sorusunu gündeme getirse de etkiliydi.

barışı korumak. Constance mahkemeyi yönetiyor olabilir, ama sorumlu olan bendim. Sözde. Brice'ın ölümünü örtbas etmiş olmam beni rahatsız ediyordu.

Yoksa yapmış mıydım? Constance'ın yaptıklarını saklamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ivy Brice'ı arka kapıdan almıştı elbette, ama o tüm binaya girmişti. Bunu yapmak Constance'ın eylemlerini kamuya açık hale getirmiş, özünde Ivy'yi gerçek cinayetten ayırmıştı. Ivy, "Onu ben öldürmedim ama icabına bakılmasını sağlayacağım." diyordu. Onunla birlikte olduğum için ben de buna dahildim.

Ivy'nin hareketlerinin arkasındaki mantığı gördüğümde içim biraz rahatladı. "Ben iyiyim," dedim tekrar, Trent'in beni daha yakına çekerkenki sıcaklığını hissederek. Birlikte ley hattına baktık, her birimiz ayrılmaya isteksizdik. Hat, göğüs hizasında dolaşan karıncalı bir elektrik şimşegi gibi beni ve kızları şehir merkezine, Quen'in Trent'in cipini bıraktığı otoparkın hemen yanına bırakacaktı. Trafiği neredeyse duyabiliyordum.

"Eskiden hiç ayrılmadan aylarca malikanede kalırdım. Şimdi üç gün zor dayanıyorum," diyor Trent.

"Bu da geçecek," diye onu cesaretlendirdim ve birlikte sıraya geçtik.

"Quen çabalıyor. Alışılmadık engellerle karşılaşıyoruz. Mal varlığımın dondurulmasını sağlayamıyorum ve elimdeki az miktara da Monopoly parası muamelesi yapılıyor."

"Senin için bir görsel ikiz tılsımı yapmamı ister misin? Sinemaya gidebiliriz."

"Evet," dedi hemen, sonra, "Hayır ama teşekkür ederim. İstersen Quen'den seninle cadılar meclisine gelmesini isteyebilirim."

Kendisinin gelememesinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim ve bir an için bunu düşündüm. Kara elf doğduğundan beri Trent'in güvenliğiydi ama Quen benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ve sert tepki vermişti. "Hayır, ben iyi olacağım," dedim ve olacaktım da... ta ki olmayana kadar.

"Fikrini değiştirirsen ona haber ver." Sürüne sürüne durduk, hat o kadar yakındı ki uğultusunu duyabiliyor, içinde var olan mistiklerle birlikte saçlarımı kaldırdığını hissedebiliyordum. Kızlar karşıya geçmek için sabırsızlanıyordu ama Trent veda öpücüğü için beni kendine çekti. "Bana bir saat ver, geri dönüp

Ofisime gel ki telefonum çalışsın. Beni arayacaksın, değil mi? Meclisle konuşmadan önce?"

Hâlâ onun kollarındayken başımı salladım. "Evet. Ve sonrasında da, yani nasıl gittiğini biliyorsun." Çünkü beni Alcatraz'a koyarlarsa, yasadışı genetik tedavi kaçakçılığından tutuklansam da tutuklanmasam da beni oradan çıkarmaya yardım edecekti. Ona uzandım ve uzun bir öpücük vermek için aşağı çektim. Bir his kasıklarına doğru ilerlerken nefesim hızlandı.

Bastırılmış arzuyla titreyerek onu bıraktım. Trent gülümsüyordu. "Harikasın, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi ve ben kızardım.

"Sadece iyi günlerimde. Hazır mısınız kızlar?"

Lucy gevezelik ederek ona doğru koştu, Ray de hemen peşinden Trent'e küçük kız öpücükleri verdi ve annelerine iyi davranacaklarına ve kedisini çılgına çevirmeyeceklerine dair söz verdiler.

"Kızları Ellasbeth'e götürdüğün için minnettarım," dedi sırt çantalarını onlara takarken ve ben de gülümsedim, uzaklaşıp onu yalnız başına geri dönmesi için yalnız bırakmak beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Quen onları eve getirecek."

"Benim için bir zevk," dedim. "Bakalım. Eşyalarını aldılar, anahtarlarını aldım, kızlar. Araba orada. Gitmeye hazırız." Ne yazık ki benim gerçekliğim, bu ikisini annelerine götürdükten sonra, beni tam olarak şu anda olduğum yere götürecek bir sürü vicdan muhasebesi yapacağımdı: o kitabı meclise götürmek, onlara göstermek ve muhtemelen onlara mümkün olan en nazik şekilde gidip kendilerini dönüştürmelerini söylemek. Yaşayan ölüleri diriltmenin bir yolu olabilirdi, ama Elyse bana rüşvet vererek onların ücretsiz, takdir edilmeyen kas gücü olmamı sağlamaya çalışıyordu. *Kolay olan her zaman beni kıcımdan ısıtır.*

"Tamam, Ray, Lucy. Eller lütfen. Hadi gidelim!"

"Hoşça kal baba!" diye seslendiler ve trafikte görünmeyeceğimizden emin olmak için ikinci görüşümü açtıktan sonra, çizgiye doğru bir adım attım ve tüm auralarımızı ley hattına uyacak şekilde değiştirdim. Bir adım daha attıktan sonra auralarımızı serbest bıraktım ve çizgi bizi dışarı, gerçekliğin içine fırlattı.

O hızla, fısıldayan çimenler gitmiş, yerini Cincinnati'nin tanıdık sesleri almıştı. Bir an oradaydık ve şimdi buradaydık, Quen'in arabayı bıraktığı yere doğru kaldırımında hızlı adımlarla yürüyorduk. Burası

Güneş kalın bir bulut tabakasının arkasındaydı ve rüzgâr yakındaki nehirde esiyordu. Kasım ayında Cincinnati'de hava değişti ve ben Trent'in ısıtılabilir koltuğu ve direksiyonu için sabırsızlanarak acele ettim.

"Pzt günü heceleme!" Lucy, bir eli benimkinde, diğer eli solmakta olan papatyalarına sarılmış halde zıplarken kolumu sallayarak mırıldandı.

"Zaman yıkandı ve asıldı," dedim ve çılgınca dalgalanan saçlarının arasından bana gülümsedi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Trent'in bana bir daha kızları emanet etmeyeceğini düşünmüştüm, çünkü ilk seferinde şehri ele geçirmeye niyetli bir Were tarafından saldırıya uğramıştım.

"Güzel geçti kızlar," dedim dikkatlerini çekmek için kollarını sallayarak. "Hadi arabaya binelim. Acele edersek Junior'da kahve içmek için duracak vaktimiz olur."

"Arabaya servis!" Lucy şarkı söyledi.

"Sıcak çikolata?" Ray sordu, ben de başımı salladım.

"Küçük kızlar koşuyor!" Lucy bağırdı, kaldırımındaki çatlakların üzerinden atlarken eli benimkinden kaydı. Neredeyse üç yaşındaki Lucy annesine çekmiş ama babasının doğuştan gelen sihir yeteneğine sahipti. Ve belki de kurnazdı, çünkü gerçekten de görüldüğü gibi beceriksiz, gürültücü, enerji emici bir çocuk değildi.

Lucy tamamen hareketsiz kalıp bakışlarını caddenin karşısına diktiğinde ben de öyle yaptım.

Bizi izleyen kot pantolonlu ve deri ceketli adamı incelerken, *bütün iş bitti*, diye düşündüm. Gözlerimiz buluştu ve park ettiği arabasından indi. İki tarafa da bakıp caddenin ortasından karşıya geçtiğinde içimi bir korku kapladı.

Lucy'nin elini tekrar tutarak, "Lanet olsun Dönüş'e," diye mırıldandım.

FIB sireninin sesi dar sokakta yankılandı ve takım elbiseli siyah bir adam ekip arabasından inip hızlı adımlarla bize doğru gelirken adam yığılır gibi oldu, elleri ceplerine gitti.

Ley hattına doğru döndüm, ikinci görüşümle hızlıca kontrol ettiğimde Trent'in gitmiş olduğunu gördüm. O kadar da uzakta değildi. Geri atlamak daha iyi olabilirdi.

Ta ki FIB memuru selamlamak için elini kaldırına ve rahatlayana kadar. Glenn'di.

"Rachel Teyze?" Ray sordu ve ben de yüzümü kızlarınkinin yanına koymak için eğildim.

"Sorun yok," dedim, gülümsemem gerçektir. "Bu Dedektif Glenn. FIB'den. Babalarınızı tanıyor."

Ama yine de Lucy ayağa kalktığımda arkama saklandı, iki adam bize doğru yaklaşıırken küçük kız utangaçtı.

Tanımadığım adam kaldırırma ulaştığında, "Orada dur," dedim ve durdu, genç yüzünde inanmadığım hoş bir ifade vardı. Glenn'e bir bakış attığında yüzünde bir anlık kızgınlık belirdi ve bu bana güç verdi.

"Hey, Rachel." Glenn sürtünerek yanımda durdu. Takım elbisesi rahat hareket etmesini sağlayacak şekilde kesilmişti ve FIB dedektif rozeti cebindeydi. Saçlarını kısa kestirmişti ve sakalı yoktu. Bir küpe ona biraz kötü çocuk havası veriyordu, ama bunun dışında FIB gücünün poster çocuğu olabilirdi: ağırbaşlı, kendinden emin... ve konu Inderlander'larla uğraşmak olduğunda üzücü derecede savunmasız. "Bunun için üzgünüm. Siz gününüze devam edin," diye ekledi karşıdan karşıya geçen adama dönerken. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi adam, solgun yüz hatları ve açık kahverengi saçları onu tamamen dikkat çekici kılıyordu. Boynundaki yıpranmış muskalar o kadar da değil ve bir tanesinin parlıyor olması hoşuma gitmedi. Çok fazla yüzüğü vardı, belli ki tılsımlıydı. Cepleri de çok doluydu. "Bayan Morgan, değil mi?" diye ekledi, sesi hoştu.

Glenn önüme geçti. "Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi ve ekledi, "Laker, arama emrinin geldiğini gördüm ve bunun Kalamack'ın çocukları ya da çocuklarının şoförüyle hiçbir ilgisi yok."

Şoför mü? Düşündüm, sonra başımı salladım. Yaptığım şey tam olarak buydu. Laker elleri cebinde duruyordu. O bir insandı. Öyle olmak zorundaydı.

Bir Inderlandlı, kızlar yanımdayken sokakta bana saldırmaması gerektiğini iyi bilirdi. "Bayan Morgan'a birkaç soru sormak istiyordum, hepsi bu," dedi, zoraki gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Glenn yüzünü buruşturdu, sonra kızların kendisine baktığını fark edince yüz hatlarını yumuşattı.

"Fazla vaktinizi almayacağım Madam Subrosa," diye ekledi Laker alaycı bir tavırla.

Lanet büyücüler. Büyü kullanan bir insandan daha tehlikeli bir şey olamazdı. *Kısıtlama* kelimesinin anlamını bilmiyorlardı, her zaman çok ileri gidiyorlardı ve çoğu zaman büyülerinin etkisini yanlış hesaplıyorlardı. Ona bakarak kızların ellerini bıraktım.

"Dur, dur, dur!" Glenn ruh halimi doğru okuyarak, "Dur, dur, dur!" dedi.

"Sadece Rachel," dedim, kızların kendi istekleriyle Glenn'in arkasında durmak için hareket etmelerinden memnundum. Quen onları iyi eğitmişti. "Ya da Bayan Morgan. Bay Kalamack'ın çocuklarına eşlik ederken iblis subrosa olayını gizli tutuyoruz, ah..." Kelimelerim bocaladı. Ellasbeth'in ne olduğundan emin değildim. Eski sevgilisi değildi ama Lucy ile ziyaret hakları vardı ve bir kız nereye giderse diğeri de onu takip ediyordu.

"Bana ne istediğini söyleyerek başlamaya ne dersin?" Laker ellerini cebinden çıkardığında ley hattını sıkıca kavradığımı söyledim.

Laker saçlarımın dalgalanmaya başladığını görünce, "Belgelerimi alıyordum," dedi. "Bu şüphe de neyin nesi?"

Glenn, "Kalamack'ın kızları daha önce de pazarlık kozu haline getirilmişti," dedi ve Laker bana resmi bir bildiri uzattığında iç çektim.

"Ben öyle çalışmıyorum," dedi sıradan adam, aslında onlara el sallayarak. "Buna ihtiyacım yok. Rachel, Trenton Aloysius Kalamack'ın sonsuzluktaki ley hattının diğer tarafında olduğu doğru mu?"

Glenn sertleşti. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Öyleydi," diye itiraf ettim, kızların arkamda kümелendiğinin tamamen farkındaydım. "Ama burada kalmadı."

"Teşekkür ederim." Laker ona cevap verdiğime şaşırılmış görünüyordu. "Bana oraya kadar eşlik etmek ne kadar?"

Bir kahkaha attım. "Ne yani, onu içeri getirebilesin diye mi?" Kızların ellerini toplarken söyledim. "Olmaz, Bay Laker. İzin verirsiniz, kızları annelerine götürmem gerekiyor."

"Doğru anladıysam birinin annesi yok." Şaşkınlıktan donup kaldığımda bana sırtıtarak baktı. "En azından araştırmalarım öyle söylüyor."

"Araştıрман yanlış," dedim, uzaklaşırken artık öfkeliydim. Ray'in bir annesi vardı. Evet, Ceri gitmişti ama bu Ray'in bir annesi olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Glenn, Laker'ı varlığıyla bir elektrik direğine doğru iterken neredeyse homurdanıyordu. "Bu kadın bir hafta içinde Cincinnati'nin suç oranını düşürmek için

I.S. bir ay içinde yapar. Ona daha fazla saygı göstermelisin yoksa seni düzeltecek."

"Bu bir tehdide benziyor, Dedektif," dedi Laker ve ben savrulurak durdum, dönerken kızların ayakları patırdıyordu. "Trent'i kefaletle serbest bırakma girişimlerime engel mi oluyorsun?"

Glenn'in omuzları kamburlaşmıştı. "Hiç de değil," dedi, durduğumu fark edince yüzünü buruşturarak. "Bu benden sana bir kamu hizmeti duyurusu. Kaldırımda oturabilirsin. Kiliseyi izleyebilirsin. Ama kapısına yaklaşırsan, onu takip edersen ya da en sevdiği kahve mekânına gidersen, seni tacizden içeri atarım ve Ohio ve Kentucky'de kefaletle serbest bırakılanları toplama lisansın elinden alınır." Tereddüt etti, dudaklarını bastırdı. "Bir şey söyle ki anlaştığımızı bileyim."

Laker kaşlarını çatı, tılsımlarının kordonlarıyla oynarken sinirlendi. "Cadıyı rahat bırak."

Kızların elleri benimkilerde küçük görünüyordu ve ben de hattan gelen enerjiyi onlara akmadan önce aşağıya doğru zorladım. "Ben bir iblisim Bay Laker," dedim. "Cadılar artık ley hatlarını geçemezler."

Laker ağırlığını tek ayağına vererek beni değerlendirmeye çalıştı. "Ben de öyle duydum."

"Glenn'in söylediklerinin ötesinde, bu iki kızdan birine dokunursan, onlarla konuşursan ya da onlara soru sormaya kalkarsan, sana tam olarak istediğini veririm."

"Öyle mi?" dedi. "Peki ne istiyorum?"

Yanımdaki kızlarla kendimi uzun hissediyordum. "Seni sonsuzluğa götüreceğim," dedim. "Ve seni orada iblislerle bırakacağım." Bu söz aklıma kazınırken başımı eğdim. "Size iyi günler Bay Laker," diye ekledim ve kızların topukları benimkilerin yanında patırdarak uzaklaştım. Biraz korkmuş görünüyordu ama yeterince değil.

Glenn'in trafikte, "Sıkı dur," dediğini duydum. "Seninle konuşmak istiyorum." Glenn'in elbise ayakkabıları arkamdan hızla geçerken iç geçirdim. "Rachel?"

Glenn de bizimle birlikte geldi ve ben yavaşladım. Kızlar sessizdi ve ellerini hafifçe sıkarken onlara gülümsedim. Ray bana göz kırptı, belli ki rahatlamıştı.

"Rachel, Laker için üzgünüm," dedi Glenn. "Trent'i aradığını biliyordum. Nasıl oluyor da kilisedeki ley hattını kullanmıyor?"

Yavaşça nefes aldım. Tuttum. Bıraktım. "Al içinde kamp kurdu ve Quen'in araba koltukları buradaydı."

"Senin halletmene izin verirdim ama kızlar sende..." diye açıklamaya başladı.

Arabaya ulaşmıştık ve arabanın kilidini fob ile açmak için Lucy'yi bıraktım. "Hayır, müdahaleniz takdire şayan. Teşekkürler." Laker'ın gitmiş olduğunu görmek için sokağa baktım. "Sorun çıkaracak mı?"

Glenn utanarak omuz silkti. "Bilmiyorum. O yeni biri. Chicago'dan."

"Mmmm. Orada büyük bir büyücü nüfusu var, değil mi?"

Başını salladı. Büyücüler önceden hazırlanmış cadı tılsımlarını kullanan insanlardı. Beni büyüten adam da bir büyücüydü ve annemin yaptığı büyüleri kullanarak herkesi kendisinin bir cadı olduğuna inandırmıştı. Eski erkek arkadaşlarımdan biri olan Nick de bir büyücüydü ve sonunda bu onu öldürmüştü. Aslında cadı gibi davranmak ikisini de öldürmüştü.

Yüzümü buruşturarak Lucy'nin sırt çantasını çıkardım ve onu arkaya doğru kaldırdım, o da ikinci araba koltuğuna oturdu. Sırada Ray vardı, ben ona yardım ederken ve kemerini bağlarken sessizdi. Lucy, bana yüksek sesle söylediği gibi, bunu kendi başına yapabiliirdi.

Glenn, "Laker FIB değil ama arama emirlerini yerine getirme ve kefaletle serbest bırakılanları getirme yetkisi var," diye ekledi ve ben de kızların eşyalarını

Araba.

"Bildiğim iyi oldu." Ona karşı kısa konuşmak istememiştim. Ses tonumu yumuşattım. Trent'in kendi malikanesinde bir mahkum olması beni rahatsız ediyordu.

Glenn kızlara el sallarken, "Sizi taciz ederse bana haber verin," dedi. "Kendi başınızın çaresine bakamayacağınız anlamına gelmez," diye ekledi. "Güle güle, Ray ve Lucy."

Öne doğru hamle yapıp arabanın içine eğilerek onlara küçük çıkartma rozetleri verdiğinde dudaklarım aralandı. Kızlar kıkırdayıp ayaklarını tekmelerken, "Bu sizi resmi FIB yardımcıları yapıyor," dedi. Sonra biraz da utanarak bana döndü: "Bu bir toplumsal yardım olayı."

"Elfler FIB için mi çalışıyor?" Trent'in cipine binip çalıştırırken sordum. "Bunu sevdim."

Glenn sırtıttı ve ben de kızların tekrar vedalaşabilmesi için camları indirdim ama arabayı sürerken içimi bir endişe kapladı. Laker'ı gördüğümde benim için geldiğini düşünmüştüm. Trent'in peşinde olması sürpriz değildi aslında.

Işıltılı sihirli bayan. Koş, koş, koş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

4

Carew Kulesi'nin köşesindeki dar döner kapıdan geçerken Jenks, "TINK'S TITTIES, IT'S COLDER THAN a troll's toe," diye küfretti.

"Yolculuğa benim çantamla çıkabilirdin," dedim ve peri homurdandı, kulağımın dibinde oturduğu için sesi yüksek çıkıyordu.

"Kıçını bir çantayla çimenlerin üzerinde tutamam," diye mırıldandı ama bunun benim güvenliğimden duyduğu endişeden çok, aynı mekânı paylaşacağı iblis kitabıyla ilgili olduğunu düşündüm. İçeri girdiğimde yavaşladım, tarihi içime çektim. Carew Kulesi, insanların şehir yapılarına stil ve sanat kattığı otuzlu yıllarda inşa edilmişti. Trent'in burayı satın almış olması, çökmekte olan art deco binanın restore edileceği anlamına geliyordu. *Tabii parasına tekrar ulaşabilirse.*

Moralim bozulmuş bir halde yaya trafiğinin arasından geçerek asansörlere doğru ilerledim ve Jenks ısınmak için kanatlarını boynuma yapıştırdığında bir ürpertiye bastırdım. Peri burada mahsur kalma ihtimaline rağmen gelmekte ısrar etmişti. Hava sıcaklığı kırk beş derecenin altına düştüğünde uçamıyordu ve eğer meclis dışarı çıkmama izin vermezse, biri gelip onu alana kadar patates kızartması ve çiçekçiden aldığı böcek ilacıyla kirlenmiş polenlerle yaşayacaktı. Kasım ayı periler için çok soğuktu.

Büyük ihtimalle bu olmayacaktı. Omuz çantamda şeytani bir kitap varken ve öğle yemeğinde yediğim Skyline chili'den dolayı göbeğim doluyken olmazdı. Kızları bıraktıktan sonra hazırlanmak için biraz zaman ayırmıştım. Botlarım artık yıpranmamıştı ve pantolonum kış tekmeleyecek kadar genişti. Koyu yeşil ceketim hem modaya uygun hem de büyülere karşı dayanıklı olarak çift görev yapıyordu.

İksirler deriyi ıslatamazdı. Büyüyle düzelttiğim saçlarımı fermuarlı bir kesme makinesini saklamak için topuz haline getirmeye zaman ayırmıştım. Ellerim arkamda olmadığı sürece serbest kalabilirdim.

"İyi misin, Jenks?" Pek bir şey söylememiş olmasından endişelenerek "İyi misin Jenks?" dedim. Güneş parlıyordu ama hava hâlâ soğuktu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye cevap verdi, önümden ince bir turuncu ışıltı tozu süzülüyordu.

Elyse'in kartını güvenlik görevlisine gösterdiğimde ve daha küçük bir asansör setine yönlendirildiğimde öfkem titredi. Otuz üçüncü kat. Ley hatlarına ulaşmanın zor olacağı kadar yüksek değil ama manzarayı göremeyeceğiniz kadar da alçak değil. Çizmelerim gümbürdeyerek kartı cebime soktum ve kitaplarla dolu çantamı omzuma kaldırdım. Belli başlı şeylerin yanı sıra, toprak tılsımlarını kırmak için sıçratma tabancam, fermuar şeritlerim ve tuzlu su şişelerim vardı. Yine de benim favorim ley hatlarıydı. Bir de Jenks. Isınır ısınmaz.

Asansör için düğmeye bastım, hemen bir tane bulunca şaşırdım.

"Şunu tutar mısın?" diye seslenildi ve ben de elimi uzatıp kapının kapanmasını engelledim. Kadın oflaya puflaya küçük, art deco döşemeli asansöre bindi. Bir tepside dört fincan kahve vardı ve kapılar kapanıp on altıncı katın düğmesine bastığında kavrulmuş çekirdeklerin kokusunu içime çektim.

"Çok teşekkürler," dedi iç çekerek ve ben de başımı sallayıp parmak eklemimle otuz üçüncünün düğmesini yaktım. "Kahveye koş," dedi gereksiz yere ve sonra burnunu kırıstırıp burnunu çekti.

Hafif yanık kehribar kokusunun nereden geldiğini açıklamak için çantamı kaldırdım. "Meclisin kaçak malı," dedim dişlek bir gülümsemeyle.

"Ah." Kadının bakışları asansör paneline kaydı ve bir sonraki katın düğmesine bastı. "Um, iyi günler."

Asansör durdu ve kapılar açıldığında dışarı fırladı, tökezleyerek koridorda durdu ve kapılar kapanıp asansör devam edene kadar bana baktı.

"Vay canına," dedim ekşiyerek ve Jenks kıs kıs güldü.

"Rahatla, Rache." Peri tozları parlak bir gümüş rengine bürünmüştü ve yeniden ısınmıştı. "Bunu sen halledersin. Bir avuç genç. Ne kadar kötü olabilir ki?" "Kötü," dedim. "Yirmime gelene kadar karar verme sürecim berbattı." I kaşlarını çattı, düşündü. "Yirmi üç. Belki de."

Jenks kıkırdadı, asansörün duvarlarının yükseltilmiş detayına inerken kanatları tozla parlıyordu.

On *dört*, on *beş*, on *altı*... Asansör durdu ve kapılar kalabalık bir koridora açıldı. Uzaktaki resepsiyon masasındaki kadın bizi fark etmedi bile, gümüş kapılar kapandı ve biz de yukarı çıkmaya devam ettik. "Sizce cadılar meclisinin gerçekten de ölmemiş birini hayalet olarak geri getirebilecek bir büyü var mı?" Kıpırdanarak sordum. "Günlük hayatta kullandığımız pek çok lanet ve büyü ağır büyülerden araklanmıştır ama o *çok kendini beğenmiş* biriydi."

"Elyse?" Jenks oturmuş, yanında getirdiği bir tomar poleni yerken ayaklarını sallıyordu. "Tahminimce Brad'i lanetten kurtarmak için Haziran'a kadar olan süreyi uzatmaya çalışmasının bir nedeni var. Coven olmadığın sürece büyüye bakmana izin vermeyecekler, yani subrosa pozisyonundan feragat etmen gerekecek. Rachel, onlara ihtiyacın yok. Senin kimseye ihtiyacın yok. *Onların sana* ihtiyacı var. Bunu unutma."

Başımı salladım, acaba Kisten'e de ihtiyacım olmadığını mı söylüyordu? Hayır, ona ihtiyacım yoktu ama onu özliyordum. Ve eğer Kisten'i hayalet olarak bile kurtarabilirsem, subrosa olmama gerek kalmazdı. Kisten şehri yönetecek nüfuza ve karizmaya sahipti. Piscary hapisteyken de vardı ve o zaman hayattaydı.

Ayrıca, bir hayaleti diriltmek duyulmamış bir şey değildi. On sekiz yaşındayken bunu bir kez ben de yapmış ve genç halime umutsuzca ihtiyaç duyduğum bazı tavsiyelerde bulunmak için babamı diriltmeye çalışmıştım. Onun yerine Pierce adında bir cadı bulmuştum ve büyüyü o kadar iyi karıştırmıştım ki, hayalet güneş doğana kadar katı ve sağlam, tüm niyet ve amaçlar için canlı kalmıştı. Cadılar meclisinin büyüü de bundan farklı olamazdı ve eğer bir kez yapabildiysem, tekrar yapabilirdim. Gerekirse her gece yapabilirdim. Kisten, Constance'ın yapabileceğinden daha iyi bir figüran olabilirdi. Çünkü Constance'ın aksine Kisten beni sevmişti ve buna ihanet edecek hiçbir şey yapmazdı.

"Rache, her şeyi dengelemişsin," dedi Jenks omzuma oturup beni düşüncelerimden uzaklaştırırken. "DC vampirlerini

kısa saçlar. Constance, kabul edilebilir usta vampir faaliyetleri çerçevesinde kendi kendine davranıyor. Asıl işi Ivy ve Pike yapıyor. David'in elinde Wereler var. Zack ve Trent'in elfleri var. Ve cadılar..."

Omuz silktim, Jenks'in yanımda olmasından memnundum. Cadılar en iyi yaptıkları şeyi yapıyor, arkalarına yaslanıp izliyorlardı. Elyse'in tüm nüfuslarının sonsuza kadar yaşama yeteneğini kaybetmesinden memnun olmadığını biliyordum. *Belki de asıl konuşmak istediği şey budur*, diye düşündüm asansörün kapıları açılıp öne doğru büyük bir adım atarken.

Ama Elyse'in resepsiyon masasının önünde siyah takım elbisesi içinde beni beklediğini görünce hemen durdum; ellerini kavuşturmuş, koca bir insan topluluğunun sorumlusu olamayacak kadar genç ve neşeli görünüyordu. En fazla yirmi yaşındaydı.

"Merhaba," dedi kadın hoş bir şekilde, düz, uzun siyah saçları salınarak öne doğru geldi, sanki *çok iyi* arkadaşmışız gibi elini uzattı. Kaşlarımı kaldırarak elini tuttum, çi'mdeki enerjiyi ona sıçramaması için aşağı itmem gerekiyordu. "Güzel bir sabah geçirdin mi? Güvenlik aradı ve yolda olduğunuzu söyledi."

"Bu harika," dedim ve ondan ayrılırken bu küçük külçeyi bir kenara bıraktım. "Harika bir sabah geçirdim," diye ekledim, Laker'ın beni bulmasıyla hiçbir ilgisi olmadığından son derece emin bir şekilde. "Trent'in çocuklarıyla biraz vakit geçirebildim." İlişkimizi nasıl tanımlayacağımdan emin değildim. Bana Rachel Teyze derlerdi ama bu kolaylık olsun diyeydi.

"Çok hoş olmalı." Elyse koridora çıkmamızı işaret etti ve lobideki masanın arkasındaki kadın işinin başına döndü. "Bu kadar kısa sürede buraya gelebilmenize sevindim."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi?" Jenks omzumda fark edilmeden mırıldandı.

"Bavulları boşaltmamız gereken çok şey var," diye devam etti Elyse, beni kapalı ofis kapılarının önünden geçirirken adımları düz halıda sessizdi. "Size sunacaklarımızdan memnun kalacağınızı düşünüyorum. Kütüphaneye yerleştik."

Teklif mi? "Ah, Elyse," diye başladım.

"Phew-wee!" Jenks yüksek sesle söyledi. "İyi ki iyi botlarını getirmişsin, Rache. Trol pisliği kalınlaşacak!"

Elyse kısa bir süre durdu, öfke parıltısı çabucak gizlendi. "Jenks," dedi, sesi düzdü. "Özür dilerim. Seni orada görmedim. Kilisenin dışında olamayacak kadar soğuk olduğunu düşündüm."

Jenks ayağa kalktı, kanatları parıldayan bir bulanıklıktı. "Hayır, bir çantaya da binebilirim," dedi, elleri belinde en iyi Peter Pan pozunu vererek. "Sen yeterince sıcaksan, ben de yeterince sıcak olurum."

"Mmmm." Elyse hâlâ kıpırdamadan ona bakıyordu. "Lobide beklemenizi rica edebilir miyim?" Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Cadılar Meclisi işi."

"Hayır." Jenks gülümseyerek karşılık verdi, eli bahçe kılıcının kabzasına gitti. "Rache nereye giderse ben de oraya giderim. Bir tür lanet ya da cinsel yolla bulaşan hastalık gibi."

İçimi çektim. Elyse sanki ona kalmasını söyleyebilirmişim gibi bana bakıyordu, sanki bir köpek ya da tanıdıkmiş gibi. "Bize katılması sorun olur mu?" diye sordum ve Elyse'in gülümsemesi durakladı.

Jenks parlak gümüş rengi tozuyla bir aşağı bir yukarı sallanırken, "Ah, büyük yeşil tırtıl bokları için," diye yakındı. "Rache, ben *lobide* olacağım."

"Harika, Jenks. Teşekkürler," dedim. "*Lobide* görüşürüz."

Tüm bunlar, beni omzum yerine bir aydınlatma armatüründen izleyeceği anlamına geliyordu. İyi tarafından bakarsak, kulağıma fısıldanan ukala sözleriyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Ah..." Elyse onun geldiğimiz yoldan geri uçmasını izledi, çatık kaşları hata yaptığını anladığını söylüyordu. Eğer bize katılmasına izin verseydi, nerede olduğunu bilirdi. Şimdi bu bir saçmalıktı.

"Gidelim mi?" Parlak bir sesle söyledim ama içimden sadece bu işi bitirmek istiyordum. Brad'i lanetten kurtarmak ya da ona büyüü göstermek için Haziran'a kadar vaktim vardı ve bir kez yapılmış bir anlaşmayı değiştirmek sadece yapışkan değil aynı zamanda profesyonelce de değildi. "Cadılar meclisinin Cincinnati'de kalıcı bir ofisi olduğunu bilmiyordum."

"Bu yeni." Elyse koridorun sonundaki cam duvarlı toplantı odasını işaret etti. "Kısa süre önce uzun vadeli bir kira sözleşmesi imzaladık ve neredeyse taşındık."

"Biz mi? Kaçınız kalıyorsunuz?" Endişe içimde bir düğüm oluşturdu. "Cadılar meclisinin San Francisco'da olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Elyse soğukkanlılığının çoğunu geri kazanmış görünüyordu. "İhtiyaç halinde birçok büyük şehirde ofislerimiz var. Hepimizin burada olacağından şüpheliyim."

Ama büyük ihtimalle birimiz burada kalacak." Ruh hali aydınlanarak buzlu camlı kapıyı işaret etti. "İşte geldik."

Cam duvarlı odanın bir kütüphane olduğu belliydi, çünkü kitaplar iki duvarı ve Cincy'ye bakan üçüncü duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Elyse kapıyı açtı ve bekleyen üç genç ve bir yaşlı adam bize döndü. El değmemiş bir peynir ve kraker tepsisi tutan alçak bir masa ile bir sandalye çemberinin arasında duruyorlardı. Kulenin logosunun altın varakla işlendiği peçeteler, küçük siyah kâğıt tabakların yanına özenle dizilmişti. Muhtemelen elma şarabı olan dört cam litrelik kap buz yuvalarına yerleştirilmişti. İş kıyafetleri bir yana, hepsinin cadılar meclisi üyesi olduğu belliydi ve yüz ifadeleri temkinli kabullenışten güvensizliğe kadar değişiyordu.

İki kitap rafı arasındaki tavandan tabana pencerenin önündeki kuş standına bir karga tünemişti, içeri girdiğimizde hayvan kıkırdıyor, kanatlarını havalanacakmış gibi kaldırıyor. Standın üzerindeki plakette adının Slick olduğu ve canı isterse ısırabileceği yazıyordu. Elyse'i başını sallarken yakaladım ve kuş sakinleşti. *Tanıdığım mı?* Merak ettim. Tahmin ettiğim kediden daha iyiydi. Kargalar çok zekiydi ve büyüde ne kadar iyiyseniz, tanıdığınız da o kadar zeki olmak zorundaydı - iblislerin insanları çalmasının ardındaki mantık buydu. Akıllı, zeki insanlar.

"Merhaba," dedim, kendimi aptalca bir el sallamaktan alıkoymayı başarak, ama çok yakındı.

Kimse bir şey söylemedi ve Elyse gülümseyerek yanımdan geçti. "Rachel, geçen sefer takımla tanışamadın," dedi ve kaşlarım çatıldı. *Takımla tanışmak mı?* Belki de az önce bütün bir demografiyi gerçeklikten lanetlemeye çalıştıkları içindir.

"Ben Scott," dedi yaşlı adam, peynirin üzerine eğilip elini uzatırken gülümseyerek. "Ben destekleyici ley hattı uygulayıcısıyım."

"Destek mi?" Kırışmış saçlarına, kırışmış gözlerine ve bol, mütevazı kıyafetlerine bakarken ağzımdan kaçırdım. Desteklemek, onun en kıdemsiz üye ya da lider değil, ortadaki kişi olduğu anlamına geliyordu - ille de güç olarak değil ama rütbe olarak.

Scott kahve lekeli dişlerini göstererek sırıttı. "Meclisten emekli olamazsın ama malulen ayrılabilirsin. Haziran'a kadar Lee'nin yerine ben bakacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, dokunduğumuz yerde erglerimin tenime yükseldiğini hissederek. O düşük koşuyordu ya da ben yüksek koşuyordum ve onun ley hattını çektiğini hissettiğimde bıraktım ve dengelerimiz bir pingpong eşleşmesine geldi. Muhtemelen yüzün üzerindeydi, ama cadıların ortalama yüz altmış olduğunu düşünürsek, göreve geri çağırılması söz konusu bile olamazdı.

"Ah, bu da Adan," diye devam etti Elyse, tanıştırma işinin kontrolünü ele geçirirken garip bir şekilde. "Kendisi en genç toprak büyüsü uygulayıcımız."

"Merhaba," dedim, Fountain Square'den gelen o çelimsiz, ince sarışın çocuğu hatırlayarak, onun pürüzsüz, erkeklik organı çıkmamış eliyle buluştuğumda.

"Rachel," dedi çocuk hızla bırakırken, mavi gözlerinde endişeli bir çekiklik vardı.

"Ve Yaz," diye devam etti Elyse, odadaki diğer tek kadına bakarak. Kahverengi teni, geniş omuzları ve güçlü yapısıyla on altı yaşındaki bir çocuğun taze yüzüne sahipti. "Yaz bizim destekleyici toprak cadımız."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi tekrar uzattım, sıkıca kavramasından etkilendim. Üzerinden leylak kokusu yayılıyordu ve tırnakları klorofilden lekelenmişti.

"Rachel," dedi başını sallayarak. Sesi, iri cüssesinden beklediğimden daha yüksekti.

"Orion bizim önde gelen toprak büyüsü uygulayıcımız," dedi Elyse ve seyrek, jilet yanığı kirli sakalına bakılırsa muhtemelen onlu yaşlarının sonlarında olan genç bir adam öne doğru sallanarak yumruğunu uzattı.

"Hey," dedim yumruğumu onunkine vururken onu hatırlayarak.

"Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum." Bakışları hâlâ omzumda duran çantaya kaydı.

"Ben de öyle." Bir elim omuz askımda, geriye doğru sallandım. Kızılağaç kokusu artıyordu ve beşi de benimle aynı ley hattına bağlanmıştı. Bir toprak cadısı bile nasıl çember kurulacağını bilirdi. "Geçen sefer tanışma faslında biraz meşguldük."

Sessizliğin kalp atışları anlamlıydı.

"Bu hiç de garip değil," dedi Elyse ekşiyerek. "Rachel, peynir ve krakerlere buyur. Sana bir içki getireyim mi? Elma şarabı tadımlarımız var. Görünüşe göre tatlıdan ekşiye doğru gidiyorlar."

Dört dekoratif cam elma şarabı kabına yeni bir anlayışla baktım. "Biraz ekşi elma şarabı iyi olurdu," dedim belli belirsiz ve beşi de biraz hareketlenmeye başladı. Burası havasız değildi ama kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum, sanki raflara koymak istedikleri kitaplardan biriymişim gibi. En genç toprak cadısı olan Adan burnunu kırıştırıyordu ve bunun çantamdan gelen yanık kehribar kokusundan mı kaynaklandığını merak ettim.

Elyse elma şarabının kurcalanmadığını kanıtlamak istercesine mührü açmaya özen gösterdi. "Teslim edildiğinden beri bunu denemek istiyordum," dedi iki küçük numune bardağını doldururken. "Başka isteyen var mı?"

Bu ani telaş karşısında dudaklarım büzüldü. Herkes parmaklarıyla bir şeyler yapmak istiyordu ve ben de küçük siyah bir kâğıt tabak alıp üzerine üç kraker ve birkaç dilim peynir koydum. Başlar eğikti ve kimse fazla konuşmuyordu... ama çantama gizlice bakıyorlardı. Jenks henüz ortaya çıkmamıştı ve ben de arkalarında duran kitap raflarını tarayarak peri tozuna dair bir ipucu aradım.

Yaşlı adam, Scott, derin bir iç çekerek oturdu. Sanki bu bir işaretmiş gibi hepimiz oturduk, masadakiler küçük peynir ve kraker tabaklarını tutarken biz de aramızda oturduk. Ben kapıya en yakın sandalyeye oturdum ama yine de kendimi kapana kısılmış hissettim.

Kaşlarımı çatarak tabağımı masaya koydum ve bileklerimi çaprazladım. "Elyse, ben neden buradayım?" Kitaplarla dolu bir köşeden hafif bir peri tozunun süzüldüğünü görünce omuzlarım gevşedi. "Brad'i lanetten kurtarmam için bana Haziran'a kadar süre verdin," diye ekledim, karganın Jenks'i de fark etmesinden hoşlanmamıştım, kuşun kafası eğikti ve sorgulayıcı bir takırtı duyuldu. "Sabırsızlığınızı anlıyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Tedaviyi bulana kadar size laneti göstermekten çekiniyorum." Yine de oradaydı, istediğim gibi ayaklarımın dibindeki torbadan tüm odayı kokutuyordu.

Elyse zoraki bir rahatlıkla ağzının kenarındaki kraker kırıntısını sildi. "Sen getirdin, değil mi? Getirdin mi? Güzel."

Çantamı sahiplenici bir tavırla daha da yaklaştırdım, Orion koltuğunun kenarına itildiğinde bir sonraki kelimelerim kayboldu, önde gelen toprak büyüğü uygulayıcısının karanlık gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Boş pozisyonumuzu doldurabilecek ley hattı uygulayıcılarını araştırdık," dedi yüzüklü parmakları boynundaki muskalarla oynarken. "Ya çok yaşlılar-"

"Ya da çok genç," dedi Scott kıkırdayarak, dikkati yapmakta olduğu kraker-peynir-kraker-peynir-kraker sandviçindeydi.

"Ya da fazla otoriter," dedi Elyse, karga tündüğü yerden kıkırdarken Scott'a bakarak.

"Uygun adaylar olmak için," diye bitirdi Orion.

"Dediğiniz gibi." Elyse konuşmanın kontrolünü kesin bir şekilde yeniden ele aldı. "Herkesin tercihinin belli olduğu Haziran ayına kadar beklemek için bir neden göremiyoruz. Scott bize yeterli çoğunluğu sağladı, biz de oylama yaptık ve sana ley hattı uygulayıcısı pozisyonunu derhal göreve başlaman için teklif etmekten memnuniyet duyuyorum. Şimdi ve burada." Tereddüt etti. "Bunu bugün yapabiliriz."

Ufaklık mı? Jenks'in uyarısı düşüncelerimin arasından süzülürken ekşi bir şekilde düşündüm.

"Elyse," diye başladım, Elyse öne doğru eğilip deri ceketimin yakasına bir Möbius şeridi iğnesi taktığında kelimelerim boğuldu. "Hımm," diye ekledim görebilmek için ceketimi çekerken. Taşlar geleneksel elmasların saflığında değildi. Hayır, yakut tercih etmişti ve kan kırmızısı mücevherler parlak altın bir banttan parlıyordu. Benim aurama uyuyordu.

Sinirlenerek çıkarmaya çalıştım, bakışlarım Elyse'in memnuniyetinden Scott'a gitti, yaşlı yüzü eğlenerek kırışmıştı. Eğer evet dersem, patronum olacaktı. *Kıçımın kenarı.*

"Tüm bunlar çok bunaltıcı," dedim pimi çıkarmaya çalışmaya devam ederken. "Haftalar önce pozisyonumu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Sen yaptın." Elyse gülümsedi ama bunun oybirliğiyle alınmış bir karar olmadığını söyleyebilirdim. Yaz ve Orion'un mutsuz oldukları belliydi. "İşte bu yüzden Brad Welroe üzerinde kullandığın lanetin yasadışı sayılıp sayılmamasına bakmaksızın bugün sana bunu teklif ediyoruz." Bakışları kucağımdaki çantaya kaydı. "Bir cadılar meclisi üyesi olduğunda, neyin kabul edilebilir olduğu konusunda çok daha geniş bir hareket alanına sahip olacaksın."

Scott homurdandı ve ben pimi çıkarmaya çalışmaktan vazgeçtim, düşüncelerim Brice'a gitti. Görünüşe göre şu anda çok fazla hareket alanım vardı. "Madem görmek istemiyorsun neden getirdim?" Çantamdan kitaba dokunurken Adan sarı saçlarını gözlerinden kaçırdı.

"Hâlâ görmek istiyoruz," dedi.

Yaz tabağını bir kenara koyarken, "Ve sahip olduğunuz diğer iblis kitaplarını da," diye ekledi.

Kaşlarımı çattığımda Elyse, "Zaman elverdiğince tabii," dedi. "Takıma dahil edilmenizin artık Brad Welroe'ya yaptığınız lanetin yasallığına bağlı olmadığını söylemek yeterli." Başını öne eğdi. "Sadece bize kütüphanenizi göstermeye istekli olmanız."

Kütüphanem mi? İkinci bir Dönüş gelse bile olmazdı. "Peki ya benim subrosa pozisyonum?" Kitaplığın tepesinden gelen ince toz izi donuk bir gümüş rengine dönüşürken, "Peki ya subrosa pozisyonum?" dedim. *Jenks, o küçük beyaz kıçını yukarıda tut,* diye düşündüm "tut" anlamında ince bir parmak hareketi yaparken.

Elyse elma şarabından bir yudum aldı. "Elbette buna izin vermek zorundasınız," dedi ve ben de DC vampirlerinin bu ani cömertliği sübvansede edip etmediklerini merak ederek kılandım. "Burada, tam da bu ofislerde kalıcı olarak kalabileceğiniz konusunda zaten anlaşmıştık, ancak Cincinnati daha geleneksel bir güç yapısına geri dönecek."

Hem onların kontrolü altında hem de San Francisco'dan ve işlerinden uzakta olurdum. İlginç.

Elyse kıpırdandı, belli ki benim yumuşak tepkime güvenmiyordu. "Sen cadılar meclisinin tesisatçısı olurdun."

Scott sırtıttı, yaşlı adam elindeki elma şarabını bir yudum viski gibi içmeden önce beni selamladı. Muhtemelen bu onun pozisyonuydu ve seyahat söz konusu olduğu için bu işi bırakmaktan memnun olacağı belliydi. Meclis üyeliği ömür boyu süren bir görev olduğundan ve Scott hariç buradaki herkes benden genç olduğundan, bu görevi başka birine vermem için neredeyse yüz yıl geçmesi gerekecekti. Tabii erken ölmezlerse, ki aslında ölme ihtimalleri oldukça yüksekti.

"Mmmm, evet," dedim iğneyi tekrar çıkarmaya çalışırken. "Daha önce olduğu gibi, bu fırsat için gerçekten minnettarım, ancak zaman kısıtlamaları ve önceki taahhütlerim nedeniyle, nazik teklifinizi reddetmeye devam etmek zorundayım." Yüzümü buruşturarak iğneyi çekiştirdim. Hecelemişti ve yerinden oynamıyordu.

Boş bardağını masaya çarparak kargayı ürküten Scott dışında hepsi kıpır kıpırdı. "Rachel," dedi ve Elyse susması için ona bir bakış fırlattı. "İblisleri lanetlemeye çalışmak bir hataydı.

istedikleri zaman gerçekliğe geçemiyorlar. Cadılar meclisi gerçekten dağılma tehlikesiyle karşı karşıya."

Elyse yanakları kızarak, "Öyle değil," dedi.

"Scott," diye uyardı Orion ve yaşlı adamın yüz ifadesi eski bir öfkeyle titredi.

"Geçici olabilirim ama siz daha doğmadan önce ben üyeydim," dedi. "Ve eğer hiçbiriniz bunu söyleyecek cesarete sahip değilseniz, ben söyleyeceğim. Meclis bir hata yaptı." Scott garip bir sessizlik içinde bana döndü. "Ve nedenini anlamak zor değil. Belki Orion ve Elyse dışında hiçbiri bu sorumluluğa hazır değildi ve eğer onlar söylemeyecekse ben söyleyeceğim. Lütfen. Sana ihtiyacımız var."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ondan kötü polise karşı iyi polisi oynamasını istediklerini söyleyebilirdim ama Elyse sanki parmak uçlarından canlı kömürler düşecekmiş gibi ona bakıyordu. Odadaki tansiyon yükselmişti ve havaya boşalttıkları odaklanmamış enerji üstümdeki topuzu parçalamakla tehdit ediyordu. Karga tündüğü yerden kanatlarını çırpı, tedirgindi ve bunu da hissediyordu.

"Yardı mı istiyorsun?" İğneyi çıkarmaya çalışmaktan vazgeçtiğimi söyledim. "Ya hoşuna gitmeyen bir fikirle gelirse?"

"Kararlar oylamayla alınır." Elyse Scott'a ters ters baktı. "Bu değişmeyecek."

"Ben komiteyle çalışmam," dedim ve Scott sanki zaten bildiği bir şeyi doğrulamışım gibi eliyle işaret etti. "Bana öyle geliyor ki sana verebileceğim şeyi istiyorsun ama kendi şartlarınla. Biraz tek taraflı, değil mi?"

"Seni Alcatraz'dan uzak tutmak tek taraflı değil," dedi Orion. Yine de her şeyi çözmüştüm ve kapıdan çıkmaya hazırdım.

"Alcatraz sandığınız kadar kesin bir yer değil." Peynir ve kraker tabağını elime aldım ve midem düğümlenirken bile ne kadar endişesiz olduğumu göstermek için sandalyeye daha da yaslandım. *Çizmelerimi bunun için mi parlatmıştım?* "Scott haklı. İblisleri sürgüne göndermek için lanetlemeye çalışarak hata yaptın, bunun yerine onlara seni sonsuza dek lanetlemeleri için yakıt verdin." Krakerden bir ısırık aldım, öfkeliydim. "Onları gerçekliğe geri döndürmenin neye mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bunun hepimize sağlayacağı faydalar? Sizin küçük kulübünüze katılırsam onlardan çekeceğim saçmalıklar?"

"Küçük kulüp mü?" Orion'un yüzü kızardı, siyah yelesine karşı sertleşti.

"Menfaatler mi?" Elyse adeta havladı ve kargası da gakladı. "Kimin için? Biz değil."

Utanarak önümdeki kırıntıları fırçaladım. "Her şey seninle, Elyse'le, cadılarla, hatta iblislerle ilgili değil. Bu artık *biz* ve *onlar* dünyası değil. Tek bir dünya. Büyük. Biz. Ve büyük bir *parçamız* acı çekiyordu." Tabağımı kenara koydum, bitti. Her şey bitmişti. "Yaptıklarınızdan sonra beni zorbalıkla bir sözleşme imzalamaya ikna edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Açıkçası, hepiniz büyüye kadar sonsuza dek dışlanmayı hak ediyorsunuz."

Scott bir kahkaha attı ve ben de acaba çok mu ileri gitmiştim diye düşündüm, çünkü hoşluk diğerlerinden ayrılıp geriye sadece sert bir öfke ve biraz da korku kalmıştı.

"İblislerin istediklerini yapmalarına izin verirsiniz," dedi Yaz acı bir sesle.

Güzel, ekşi Cincinnati elma şarabından bir yudum almak için öne doğru eğildim. "İblisler istediklerini yapmıyorlar. Bizim kurallarımıza göre oynuyorlar."

Elyse ofladı. "Sadece istedikleri için." "Sadece onları zorladığı için," diye ekledi Orion.

Başımı salladım. "Peki bu diğerlerinden nasıl farklı? Hayır. Sizin ortak sorunuz Vivian'ınkiyle aynı. Size o kadar uzun süre alfadan omega'ya olduğunuz söylendi ki, olmadığınızda bununla nasıl başa çıkacağınızı bilmiyorsunuz. Birinin doğru olanı yapacağına güvenme yeteneğiniz yok çünkü *hepimiz* lattelerimizi ve Cuma gecelerimizi bu şekilde alıyoruz." Boynumda hafif bir kızarıklık hissettim. "Ve ben de sen bir şey isteyene kadar kıtanın öbür ucundaki bir dolaba tıktığın isteksiz kasların olmayacağım. Elyse, çok güzeldi ama anlaştığımız gibi Haziran'da görüşeceğiz."

Ayağa kalktım ve deri yırtılana kadar o lanet iğneyi çekiştirdim. Çenemi sıkarak iğneyi masanın üzerine bıraktım, deriden uzun bir yırtık sarkıyordu. *Yosun silici trol pisliğinin oğlu.*

"Elyse," diye tısladı biri ve auram kıvılcımlanana kadar ley hattını sertçe çektim. Elyse ayağa kalkmıştı ve kadın kilitli cam dolaplardan birine doğru ilerlerken dört dikkatli yüz beni izliyordu. Jenks, elinde bahçe kılıcıyla ben ve o karga dışında kimse tarafından fark edilmeden aydınlatma armatürünün üzerinde duruyordu.

"Kitabı getirdiğine sevindim," dedi Elyse, sırtı bize dönük, sıkıca. "İlgilendiğiniz kitap bende de var. Belki takas edebiliriz."

Sarsıldım, bağırsaklarım ayak bileklerime düşecek gibi oldu. "Bu gerçek mi?" İnanamayarak söyledim. "Yalan söylediğini sanıyordum."

"Ben yalan söylemem." Elyse Latince birkaç kelime mırıldandı ve camekânın kilidi açıldı. *Quis custodiet ipsos custodes?* Basit büyüü ezberleyerek düşündüm. *Muhafızları kim koruyor?*

"Elyse. Bunu henüz oylamadık," diye uyardı Scott ve Elyse bir kitapla döndü, gözlerinde alaycı bir zalimlik vardı. "Görmek istiyor. Brad üzerinde kullandığı laneti görmek istiyorum. Ona bir şey vermek zorundayız yoksa buradan çıkıp gidecek. Hepsi görmesine izin vermek için mi?"

"Evet," dedi Orion, Yaz ve Adan ve Elyse kitabı masanın üzerine bırakarak fincanlardaki elma şarabının sıçramasına neden oldu.

Elyse gereksiz yere, "Benimle birlikte dört eder," dedi.

Scott, "Bu meclis bilgeliği," diye itiraz etti. "Yeterli çoğunluğumuz yok. Bu yasal bir oylama değil."

"Kaybetmiş olmanız bunu yasadışı bir oylama yapmaz." Elyse istediği büyüü bulana kadar kendinden emin bir şekilde kitabı karıştırdı. Bir peçete alarak onu bir kitap ayracı gibi içine soktu ve kitabı kapattı. "Eee? Görmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye ekledi, kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak.

"Buradan bakabilirsiniz," dedi Orion biraz gergin bir şekilde. "Brad üzerinde kullandığınız laneti bize gösterdiğiniz sürece. Yasadışı ya da yasal, onu lanetten kurtarmak için Haziran ayına kadar vaktiniz var."

Burada anlamadığım bir şey vardı. Birdenbire bu acele niye?

"Ya da," dedi Elyse, parmakları eski derinin üzerinde parıldarken, "lanetin yasallığı bir yana, hemen şimdi bir cadılar meclisi üyesi olmayı kabul edebilirsin."

Scott kaşlarını çatıyordu. Buna hiç güvenmiyordum ama Kisten'i nasıl kurtaracağımı gerçekten bilmek istiyordum. Evet, Trent'i seviyordum ama Kisten'in gülümsemesini, doğru kelimeyi söyleme ya da ne zaman hiçbir şey söylememesi gerektiğini bilme yeteneğini özlemiştim. Ayrıca, Cincy'nin vampirlerini benden daha iyi yönetebiliyordu, bu çok takdir edilen bir şeydi.

Constance'ın gaddarlığına karşı yastık. Doğduğundan beri bunun için eğitilmişti, doğum günü partileri ve düğünler sayesinde tüm oyuncuları tanıyordu. Kanatlanıyordum.

Ben ilerlerken Jenks'in tozu kasvetli bir maviye dönüştü, ellerim çantama karıştı. "Açıklığa kavuşturalım, ben yaşayan ölüleri hayata döndüren büyüyü görüyorum, sen de Brad Welroe üzerinde kullandığım büyüyü görüyorsun. Kitabım sende kalmayacak ve canım ne zaman isterse onu alıp gideceğim. Laneti bozmak için Haziran'a kadar vaktim var."

"Ya da cadılar meclisi olursun. Reddedersen Alcatraz'a gidersin," dedi Elyse ve Scott, Jenks'in küçük alaycı homurtusu karşısında kaskatı kesildi, peri görünce gözleri büyüdü ve Jenks omuz silkti. Pencerenin yanındaki karga başını aşağı yukarı sallayıp duruyordu, tedirgin olduğu belliydi.

Kuşun nasıl hissettiğini biliyordum. Elyse'e güvenmiyordum. Orion ve Yaz'ın kitabımı ele geçirmeye bu kadar hevesli olmaları da hiç hoşuma gitmiyordu. "Sadece tek bir lanete bakıyorsun," dedim ve Elyse başını salladı. "Bunu yapabilirim," diye ekledim ve Yaz, Jenks'ten döndü, patilerini tutarak hevesle koltuğunun kenarına kayarken peri unutulmuştu.

Ve yine de, elimde kitapla tekrar oturduğumda bir hata yapıyormuşum gibi hissediyordum. "Önce ellerini temizle," diye uyardım. "Ve çizgiyi at. Onu uyarmanı istemiyorum."

"İblis metinleriyle nasıl başa çıkılacağını biliyorum," diye mırıldandı Orion ve ben de sayfaları karıştırmayı bırakıp gözlerini indirene kadar ona baktım.

"Karşı lanet dahil üç sayfa," dedim. "Hodin yasadışı içerikleri ve nasıl çalıştığını ben kullanana kadar benden gizledi."

"Anlıyoruz," dedi Elyse ama bana inandıklarından emin değildim. Dudaklarımı yalayarak kitabı Orion ve Yaz'a doğru çevirdim ve masaya doğru ittim.

"İşte bu," dedi Orion, sesi kısılmıştı ve Elyse ancak o zaman kitabını yeniden açıp masanın üzerinden bana doğru uzattı.

Kitabı kapattığımda nabzım hızlandı. Kendime yalan söyleyip Kisten'i özlemediğimi söyleyemezdim. Daha önce de hayaletlerle ilişkilerim olmuştu ve her gece laneti bozmam gerekse bile yapardım. Pierce'ın sonunda bir iblisin yardımıyla hayalet varlığını gerçek bir varlığa dönüştürdüğünden bahsetmiyorum bile. Sonu pek iyi bitmemişti ama bunu denediğinde böyle oluyordu.

bir iblisi öldürmek için. Belki burada da böyle bir şey yapabilirim. Lanetleri değiştirmede oldukça iyi olurum.

Yine de parmaklarımı sıkışık baskının üzerine koyduğumda, umudum sinirli bir kafa karışıklığına dönüştü.

"Bu eski elfçe," diye mırıldandım, sinirlenmiştim. "Bunu okuyamıyorum." Elyse'in kendinden emin gülümsemesine kızarak başımı kaldırdım. "Berbatsın. Baştan sona kadar."

Scott oturduğu yerde yüzünü buruşturdu, geniş aralıklı dizlerinin üzerinde kambur duruyordu. Mutlu görünmüyordu. Sanırım biliyordu. Sanırım hepsi biliyordu.

"Anlaşma okumak değil, görmektir," deme cüretini gösterdi ve Orion'un omzunun üzerinden bakmaya başladı. İki toprak cadısı heyecanla fısıldaşıyor, laneti incelerken bir ileri bir geri gidip geliyorlardı. Hiç dehşete kapılmamışlardı, bu da beni biraz hasta hissettirdi. Bu yasadışı bir lanetti. Çirkin şeyler yapıyordu. Ve sanki midillileri pembeleştirmenin bir yolunu bulmuşlar gibi heyecanlıydılar.

Yaz sayfaları karıştırırken Orion, "Elyse, yalan söylemiyormuş," dedi, parmakları artık parlayan baskının üzerinde geziniyordu. "Karşı-tedavi için Atlantisli bir ayna gerekiyor." Yüzünde ağır bir memnuniyet ifadesi vardı, bana döndü. "Bunu kıramazsın."

Elimi okuyamadığım büyüün üzerine koyduğumda yüzüm ısındı. Elyse beni kandırmak için buraya çağırmıştı, sahip olamayacağım bir şeyle beni baştan çıkarmıştı. *Bir de bana iblis diyorlardı.* "Bir ikame bulmaya çalışıyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Öyle bir şey yok," dedi Scott ve Elyse başını kaldırıp baktı, sessiz kalması için kaşlarını çattı. "Var olduğu bilinen tek Atlantisli ayna Newt adında bir iblisin elindeydi."

Elyse, "Scott," diye uyardı ama yaşlı adam onu duymazdan geldi.

"Öyle mi? Bu mantıklı, çünkü sanırım büyüü o yazdı," dedim suratımı asarak.

"Öyle mi?" Orion alay etti. "Sonsuzluk yıkıldığına göre, bir sorunuz var demektir."

Oh. Doğru ya. Geriye yaslandım, sinirlenmiştim. "Orijinal ever-after düştüğünde her şey yok olmadı," dedim. "Tüm insanları dışarı çıkardık. Ve

İblisler kitaplarını ve eşyalarının çoğunu aldı." Elyse kitabı altımdan çekip kapattığında sıçradım, yer imi hâlâ yerindeydi. "Hey, onunla işim bitmedi. Dur bir resmini çekeyim. Trent eski elfçe okuyabiliyor."

Kendini beğenmiş Elyse kitabı Orion'a uzatmış, o da fısıltıyla söylediği bir sözle kitabı dolaba koyup kilitlemeye gitmişti. "Anlaşmamız görmektir, kopyalamak değil," dedi Elyse, kelimeleri adeta söyleyerek.

Seni küçük canicula... "Newt'in aynası Al'da olabilir," diye homurdandım. "Henüz onun tüm eşyalarını karıştırmadı. Bir odanın tamamı onun eşyalarıyla dolu." Ki bu doğru değildi. Belki bir kutu.

"Rachel..." Elyse yaklaşırken alaycı bir tavırla beni kandırdı. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Ayağa kalktım, onlarla işim bitmişti. "Haziran'a kadar vaktim var. Ayna birisinde olabilir."

"June." Elyse uzanarak lanet defterimi kapattı ve hem Orion hem de Yaz yüzlerini buruşturarak sinirlendiler. "Hiç sanmıyorum. Şimdi karar verin."

Ona baktım, ellerimi çözmeye zorladım. Birdenbire, bir çemberin içine hapsolmuş bir iblis olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. "Anlaşma bu değildi," dedim alçak sesle.

Elyse ve Scott'ın ley hattını çektiğini hissettiğimde nefesim rahatça geldi. Yaz ve Orion tılsımları parmaklıyorlardı ve Adan'ın yüzüklerinden biri puslu bir kırmızıyla parlıyordu. Beşe birdi. İhtimaller benim lehime değildi.

Bekle, Jenks yanımda, diye düşündüm, aşağıya doğru atıldığında, kılıcını kınından çıkarmış ve kanatlarını çırparak yanımda durup kargaya bakıyordu. *İhtimaller eşit.*

"Ve sen hâlâ hatalar yapıyorsun," dedim, sesimde acı bir tehdit vardı. "Elyse, bana Haziran'a kadar süre verdin. Anlaşmayı değiştirmek istemezsin. Bu konuda bana güven."

"Elyse," diye fısıldadı Scott. "Haziran'a kadar vakti var."

Elyse'in dudağı seğirdi. "Ben hiçbir şey için söz vermedim," dedi ve Scott başını salladı.

"Vivian yaptı," dedi Scott ve bu midilli gösterisini Elyse'in yönetmesine izin vermesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Belli ki en mantıklı olan oydu. "Eğer bir ayna bulamazsa, o zaman sana oy veririm, ama o zamana kadar oy vermeyeceğim ve birini

Alcatraz'da oybirliği olmalı. Bu lanet senin kendi yaptığından daha kötü bir şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Elyse kızarak benimle göz temasını kesti. "Kapa çeneni!" diye bağırdı, sesi bir çocuk gibi çıkıyordu.

Scott suratsız ve kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Rachel laneti bencilce nedenlerle çarpıtmış olabilir ama bence bunun halka büyük faydası oldu."

Orion yüzünü buruşturdu, iç çekiş i aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Scott, "O zaten şehre hizmet ediyor," dedi. "Eğer meclis üyesi olacaksa, bunun Alcatraz, sürgün ya da biz arasında bir seçim değil, gerçek bir seçim olmasını tercih ederim. Ve bir anlaşmadan caydığımız ve onu buna zorladığımız için değil."

"Onun sonsuzlukta kaybolmasını engelleyemeyiz," dedi Yaz endişeyle.

Elyse kitabımı kalçasına yasladı. "İşte bu yüzden onun kitabını teminat olarak tutacağız."

Bekle. Ne?

Jenks yanımda dururken başını salladı ve gümüş tozundan ince bir iz bıraktı. "Ve bu senin ikinci hatan," dedi. "Üç hata yaparsan atılırsın."

"Bunu yapma Elyse," diye tekrar uyardım, düşüncelerim hepsinin ölümüne tutunduğu ley hattında hafifçe dinleniyordu. Kadın kitabımı rafına taşıyıp açık bir yere koyup arkasındaki camı kilitlediğinde, o karga gaklayıp kanatlarını çırparken bile hava neredeyse kıvılcım saçıyordu ve saçlarım topuzumdan dökölmekle tehdit ediyordu.

Ellerim yavaşça yumruk oldu. Çizgiyi kendimden uzaklaşt ırarak nefes verdim. Bir şey yaparsam tepki verirlerdi. O aptalca davranıyordu ama bu benim de öyle davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu. *Dur, düşün, sonra da canlarına oku. Şeytan ol.*

"Rache?" Jenks dedi ve ben de geri çekilmek için parmağımla işaret ettim. Evet, buradan kitabımı almadan çıkıp gidecektim. Ama bu onu burada bırakacağ ım anlamına gelmiyordu.

"Hadi Jenks," dedim çok daha hafif olan çantamı omuzlarken ve Yaz aptalca rahatladı, görünüş e göre beni külotumdan yakaladıklarını düşünüyordu.

Jenks kılıcıyla bir parça peyniri bıçaklamak için yere düştü. "Siz gerçekten aptalsınız. İblislerle baş a çıkmanın ilk kuralı asla bir

onlarla anlaşma. Asla."

İkinci kural ise onları kızdırmamaktı - ki bu da ilk kuralla aynı kapıya çıkıyordu. Öfkeyle kütüphanenin cam kapısını sert bir kolla iterek açtım ve ardımda ani bir konuşma bırakarak dışarı çıktım. Bu insanlarla çalışmamın hiçbir yolu yoktu.

Ve Elyse'in kitabımı almasının iki cehennemde de yolu yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

5

KASIM ORTASI RÜZGÂRI kiliseyi dövüyor, son yaprakları da savurup mabedin vitray camlarına çarpıyordu. Bu mevsimde ilk kez kaloriferler yanıyordu ve ben kanepede oturup Newt'in eşyalarının son kutusunu karıştırırken kaloriferin toz kokusunu alabiliyordum.

"Ben iyiyim, kadın!" Jenks abajurdan havladı ve Getty yanaklarını pembeleştiren bir kızarıklıkla ayağa kalktı.

"Sana verdiğim eşarbı takmadın, değil mi!" diye bağırdı siyah saçlı peri, havada süzülürken görünmez olan ipek kanatları. "Ben senin karın değilim, ama sırası gelmişken benim dokumalarımı deneyebilirsin. O dikişleri бүktüm ki rüzgârı daha iyi engellesinler ve maksimum hareket kabiliyetiyle seni sıcak tutsunlar. Bahçeye tek başıma bakamam ve eğer kış uykusuna dalarak kendini öldürürsen, cesedini duvardan aşağı atar ve seni serçelere bırakırım!"

"Senin atkını taktım," diye homurdandı, kanatları hızla bulanıklaşıyordu. "Çok işe yaradı. Sadece ısınmaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Sen mi giydin?"

Peri kadının şaşkınlığına gülümsedim, kutunun dibine doğru iterken başım eğikti, parmaklarım karıncalanıyordu. "Belki de ona neden bu kadar üşüdüğünü açıklamalısın, Jenks."

"Çünkü bir paket sakızlı trol gibi çantanda gezinmeyeceğim!" Belli ki sinirlenmiş olan Jenks, lambanın sıcaklığını terk etti, hala hafif bir

Mavi toz bana doğru fırlayıp omzuma kondu. "Ona atkının güzel olduğunu söyler misin?" diye fısıldadı.

"Sen söyle ona," dedim ve Getty aşağı yukarı salınarak mabetten çıkarken o da yığıldı, kararsızlığın gümüş ışıltıları tozunu renklendiriyordu.

"Ona en son bir şeyin güzel olduğunu söylediğimde ağlamıştı," dedi ve ben tekrar karıştırmaya başladım. Getty ona umutsuzca aşıktı ama yetiştirilme tarzı, sevgiye karşılık vermeyi hak etmediği hissine kapılmasına neden olmuştu, özellikle de kalbi hâlâ ölen karısı için çarpan Jenks'ten. Jenks'in de onu sevebileceği ama Matalina'yı daha az sevdiği anlamına gelebileceği endişesiyle buna izin vermeyeceği çok açıktı. Tek bildiğim, ikisinin bunu çözmesi gerektiği idi, yoksa çok uzun ve çalkantılı bir kış olacaktı.

İçime ani bir büyü krampı girdi ve elimi mühürlü siyah zarftan çekip dikkatlice aldım ve alçak arduvaz masanın üzerine koydum. Bu, Al'in benim yerime elf Tanrıçası olduğunda Newt'ten miras aldığı son kutuydu, o lanet aynayı bulmak için son şansımdı. Elyse'in bir avukat gibi tanımların arkasına saklanmasından memnun değildim ve elbette kitabımı sakladığı için öfkeliydim. Ama asıl canımı yakan Elyse'in bana aptalca bir şey yaptırmak için hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyor olmasıydı.

Kisten.

Jenks kutunun kenarına konup aşağı bakarken kanatları gıcırdadı, merakı onu ele geçirmişti. Getty mutfakta bir şeyler karıştırıyordu. Sadece beş santim boyunda ve bir gramdan daha hafif olduğu düşünülürse, bu biraz zaman alıyordu. "Ah, kitabını mı alacağız?" diye sordu, mutfağa girip her şeyi yoluna koyma konusunda henüz isteksiz olduğu belliydi.

"Bu gece, evet." İpek bir toz bezini dikkatlice silkeledim. Üzerinde saflığın simgesi vardı ve onu kendime saklamak için bir kenara koydum.

Jenks bir an tereddüt etti. "Peki neden kızgınsın?"

Kendimi ona bakmaya zorlayamadım ve ahşap bir kutuyu açtığımda düzgünce düzenlenmiş yapboz benzeri şekiller gördüm. Kapağını kapatıp masanın üzerine koydum.

aramaya devam etmek için. "Elyse'in Kisten'i bir havuçmuş gibi önümde sallamasından hoşlanmadım," diye mırıldandım. Kisten gitmişti. Onun yasını tutmuş ve hayatıma devam etmişim. *Ama yine de...*

Jenks, "Evet, bu biraz aptalca bir hareketti," dedi. "Tam üstüne düştün o."

"Hey," diye karşı çıktım, elimde garip bir çekilme hissettiğimde kelimelerim titredi.

Mezarlıktaki ley hattı. *Çan* kulesinden yumuşak bir *gong* sesi geldi ve donakaldım, duyularım harekete geçti. Birisi büyülmüş bir şey yapmıştı ve bu ben değildim.

"Arayan Al'dı." Jenks bir başka ipek eşarabın altına bakmak için kutunun içine girdi. "Kilisenin etrafındaki kurbağalı halkayı eski haline getirmeye çalışıyor."

"Korunmak için mi?" Merakla ayağa kalktım ve vitray pencerenin açık renkli camlarından birinden dışarı bakarak mezarlığa park etmiş renkli arabasına baktım. Yirmi beş metreden uzun olmalıydı ve onu çekmek için bir öküz takımına ihtiyaç vardı. Belki de iki takım. Hiç hareket etmeyeceğinden değil. Tekerleklerini çıkarıp yakacak odun olarak kullanabilirdi. "Nasıl gidiyor?"

Jenks'in kanatları gıcırdadı. "Yavaşça. Görünüşe göre mantarların ley hatlarıyla doğal bir bağlantısı var. Çizgiye bağlı olmadan daire çizmek gibi bir şey. Ya da en azından bana böyle açıkladı."

Döndüm, Al'ın ley hattı büyümesi yapma yeteneğindeki mevcut eksikliğini gidermeye çalışmasına değil, sınırlı becerilerini kiliseyi ve dolayısıyla beni korumak için kullanmasına şaşırdım. Bir ley hattına dokunamayan bir iblis, hatları atlayamayan birinden daha savunmasızdı. Yine de bundan daha büyük hissettirdi.

"Ona cadılar meclisinin tehdidinden bahsettin mi?" Bir toz patlaması kutunun üstünden havaya uçtuğunda omuzlarım çöktü. "Jenks," diye yakındım ve ayağa kalktı, kanatları çalışıyordu ve kolları boyu kadar uzun bir bıçağa sarılmıştı. "Benim yüzümden bir ley hattına dokunamadığı için zaten yeterince kötü hissediyorum. Bu sadece bunu gösteriyor."

"Mevsim kış. Biraz daha fazla korumaya hayır demeyeceğim," dedi ve bıçağı onu yere düşürmeden önce aldı. "İçinde yansımanı görebiliyorsun," dedi. "Belki de bu bir Atlantis aynasıdır."

"Bu mümkün." Al'a sormak için bir kenara bıraktım. İblisin bu kadar yakın olmasından ne kadar şikâyet etsem de, bu durum ondan bilgi almayı kolaylaştırıyordu. Onun öğrencisi değildim ama ondan bir şeyler öğreniyordum. Benim koruyucum değildi ama sadece bahçede bulunarak bile bana koruma sağlıyordu - şu anda ley hattı büyüünden yoksun olması bir yana. Bir zamanlar iblislerin en iyi familiar tedarikçisiydi, bu da onun hem köle tüccarı hem de eğitmen olduğu anlamına geliyordu. Artık hiçbir şey değildi -hâlâ haklı olarak korkulsa bile. Herkes gibi o da her şeye gücü yeten gizemini korumaktan yorulmuştu. Özellikle de bu onu yalnız bıraktığında.

Belki de bu yüzden birkaç hafta önce karavanı/arabası bahçemde belirdiğinde sadece göstermelik bir itirazda bulunmuştum, gerekirse hızlı bir kaçış yapmak için ley hattına park etmişti.

Jenks verandanın kapısının açılma sesiyle kutusundan kalktı. Getty'nin sesi alaycı bir selamlaymayla duyulduğunda ve ben Newt'in eşyalarını karıştırmaya geri döndüğümde, *onun ley hatlarından içeri girmek yerine kapıyı kullanmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum*, diye düşündüm.

"Hey, Al. Hattı çeken sen miydin?" İblisin botları koridorun başında durmak için sürtünürken söyledim. "Yılın bu zamanında mantar yetiştirebileceğini sanmıyordum."

"Kökleri sonsuzlukta," dedi Al, biraz kibirli sesi hala etkilenmiş düzgün İngiliz aksanından bir kalıntı taşıyordu. "Orası daha sıcak. Şu anda."

Uzun kuyruklu, manşetleri ve boğazı dantelli, ezilmiş yeşil kadife frakını giymesini ya da belki de kuşağında çanlar olan süslü heceleme cübbesini ve tuhaf, düz tepeli şapkasını giymesini beklerken, uzun kelimeyle dikkatim arttı. Ama çizmelerini saymazsak, bugün yirminci yüzyıl işadamı rahatlığına bürünmüştü ve uzun boylu iblisin siyah pantolonunu, canlı kırmızı ipek gömleğini ve özenle süslenmiş yeleğini başımla onayladım. Şapkası yoktu ama mavi renkli gözlüklerini şahin burnuna takmıştı, ya kırmızı, keçi gözlerini gizlemek için ya da daha büyük olasılıkla, kendi deyimiyle "alışılmadık derecede aptalca" davrandığımda bana bakmak için.

"Ekstra koruma için teşekkürler," dedim kutunun içinde dolaşmaya devam ederken. "Eğer meclis bir şey yapacak olsaydı, bunu ben ofislerinde dururken yaparlardı. Yine de daha sonra ihtiyacım olabilir."

Jenks sırttı, kılıcının kabzasına dokunduğunda genç yüzü parlıyordu. "Umalım da o kadar aptal olsunlar."

"Mmmm." Al yaklaştı, şık botları eski meşe döşemede yanmış olan vücut büyüklüğündeki pentagramın üzerinden geçiyordu. Ben başaramamıştım ve üzerinden geçmeyi reddeden tek kişi Al değildi. Vivian'ın suretinin orada belirdiğini gördüğümü biliyordum ve orada öldüğüne göre...

Al arkama yerleşti. Satın alınmış bir ya da iki büyü taşıdığından emin olduğum kısa bastonunu suçlarcasına salladı ve omzumun üzerinden bana baktı. "Zamanını boşa harcıyorsun. Ayna orada değil."

Alçak sesi düşüncelerimi gümbürdetti ve bir ürpertiye bastırdım. "Bakmaktan zarar gelmez," dedim, sonra sıçradım, incelediğim siyah cam küreyi elimden aldığında irkildim.

"Bak, hayır. Ama dokunmak olabilir," dedi küreyi cebine sokarken. "Bu senin için orada bırakılmamalıydı. Ürktüğünde durduğun yerde seni yakıp kül edebilir."

Her neyse. Neden burada olduğunu merak ederek kutuya yaklaştım. Sormak onu bana söylemeye ikna etmeyecekti ama kayıtsızmışım gibi davranırsam, sırf onu görmezden geldiğim için dökebilirdi. "Bu son kutu, değil mi?" İstedğim ipek eşarfb koluna soktuğunda kaşlarımı çatarak, "Bu son kutu, değil mi?" dedim. "Meclis, Newt'in tek Atlantis aynasına sahip olduğunu düşünüyor."

"Aramızda bunu hem fark eden hem de kullanan tek kişi o," dedi, her heceyi ısırmacı bir hassasiyetle telaffuz ederek. Dikkatini kutuya daha fazla vermek için öne doğru eğildi. "Bunu da almamalısın," diye ekledi, gümüş kaplı, üzerinde Latince yazılar olan bir kâseyi dağınıklıktan çekip alarak. "Çok tehlikeli."

Jenks'in kanatları mırıldandı. "Elyse onu kandırdığı için terk edilmiş bir trolde daha kızgın."

Al kutuyu karıştırmaya başladığında oflayarak arkama yaslandım, şimdi ben de aynısını yapmakla tehdit ettiğim için her şeyle ilgilenmeye başlamıştı. "Onlara gösterdim

Elyse'in ölümsüzleri geri getireceğini söylediği büyüü görmem karşılığında Brad üzerinde kullandığım lanet."

"Ve olacak mı?" Al, üzerinde bir delik bulunan yassı bir taşın üzerinden gözlerini kısarak baktı.

"Bilmiyorum. Eski elf dilindeydi. Eski elfçe okuyamıyorum."

Al, taşı yeleğinin küçük cebine sokarken gözlüklerinin üzerinden beni süzdü. "Anlaşmalarınız genelde çok sıkıdır," dedi suratını ekşiterek, birkaç kez yanlışı tarafa geçmişti. "Fotoğrafını çektin mi?"

"Bana izin vermediler."

Dudaklarının kenarlarında neredeyse gururlu bir gülümseme belirdi. "Onlar mı? Hepsiyle görüştün mü? Kaşınan cadıma karşı dört cadı meclisi üyesi. Şöhretin sana iyi hizmet ediyor."

"Evet, şu anda saat beş. Yaşlı bir adamı emekliye ayırmışlar. Bu gece kitabımı almaya gideceğim. O zaman yaşayan ölüleri geri getirme büyüünün fotoğrafını çekerim."

"Kitabını onlarla mı bıraktın?" Al dramatik bir şekilde söyledi ve ben de Jenks'e ters ters baktım. Peri aceleyle, toz içinde mutfığa doğru kaçtı ama Al'ın bunu ilk Jenks'ten duyması muhtemelen daha iyiydi. Koltuğa daha da gömüldüm, kemerlerimi masaya dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Evet, kitabımın onlarda *kalmasına* izin verdim," dedim sinirlenerek, Al ayıklamaya devam ederken. "Trent'in binasında bir delik açmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ayrıldım. Bu gece alırım."

"Bunların hepsi hurda," dedi doğrulurken. "Kalanlar sizde kalabilir."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldandım karşımdaki kanepeye otururken. "Yaşayan ölüleri iyileştiren lanet hakkında," diye başladı ve benim dikkatim onun üzerinde keskinleşti.

"Zaten biliyor muydun?" Bana söylemediği için kızgın bir şekilde ağzımdan kaçırdım ve o da başını salladı.

"İnsan söylentiler duyuyor," dedi hafifçe. "Elyse'in ya yalan söylediğinden ya da bu işin senin istediğin gibi yürümeyeceğinden şüpheleniyorum." Al koltuğa yerleşti ve tavandaki ağır kirişlere bakmak için kanepenin uzunluğu boyunca kayıtsızca uzandı.

"Yine de, seninle... mmmm... elf etine olan anlaşılabilir düşkünlüğün arasına birinin girmesini ne kadar takdir etsem de-"

"Bunu yapmamın nedeni bu değil," diye araya girdim ve bakışları benimkilere kaydı.

"Dediğin gibi olsun," diye alay ettikten sonra eski meşe kırıtlara döndü. "Diyelim ki lanet, Pierce'ın ruhunu Araf'tan getirmek için kullandığınız lanetin piçleştirilmiş hali. Doğru, kütlesi, hareket kabiliyeti ve bir amaç duygusu olacaktı. Ama laneti her gece uygulamanız gerekecek çünkü Pierce'a yaptığım gibi ona gerçek bir beden vermeyeceğim." Al, ne kadar boktan bir derede olduğumu gerçekten umursamadığına beni ikna etmeye çalışır gibi yakasını karıştırdı. "Pierce'a bunu sadece yetenekli bir tanıdığa ihtiyacım olduğu için yaptım." Gözleri benimkilerle alaycı bir şekilde buluştu. "Ve gerekli laneti kendi başına yapabileceğinden şüpheliyim çünkü bir beden için birini öldürmeni gerektiriyor. Eğer cadılar meclisinin gazabından kaçınmak için kendini düğümlere boğuyorsan olmaz."

"Sonsuza dek saklanmayacağım," diye başladım ve Al oflayarak sözümü kesti

Ben.

"Kisten'in gece hayaletinin, bir hayalet olarak hizmet edecek kadar sağlam olacağı konusunda anlaşalım.

Şehrin efendisi. Doğru, bu Constance sorununu çözecektir, ama cinsel çekimi düşündünüz mü-"

"Eski erkek arkadaşımı geri getirmeye çalışmıyorum," dedim yüzüm ısınarak. "Hayır-o-o?" diye çizdi, kalın parmakları kenetlenmişti ve abartılı bir

yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ben *sadece*-"

"Hayır," dedim tekrar. "Kisten'le çıkarken aptalın tekiydim. Ivy ile yaşadığım süre boyunca aptalın tekiydim. Yani, onu seviyorum ama onun yanında çok fazla kaldığımda aptalca şeyler yapıyorum ve bu Ivy'nin suçu değil." Benim hatamdı. Her zaman benim suçumdu. Vampirlerle aram pek iyi değildi. Karşı konulamayacak kadar lezzetli kokuyorlardı. Bu şekilde hayatta kalıyorlardı: Akıllı insanları aptalca kararlar almaya ikna ederek.

Al, kanepeye uzanıp tavana bakarken ve alçalan peri tozunun girdabını izlerken küçük bir inançsızlık sesi çıkardı. Jenks yukarıdaydı ve kulak misafiri oluyordu. "Ve sen de Kisten'in hayaletini kurtararak söz konusu aptal durumuna geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "O şekilde ölmemeliydi. Piscary onu bir parti hediyesi haline getirdi." Kutuyu eğdim ve bir avuç misket yuvarlandı. Geriye kalan tek şey buydu. "Onu öldürdü çünkü yaşayan vampirleri yönetme konusunda Piscary'den daha iyi hale gelmişti. Piscary'ye hayır diyene kadar bir tehdit değildi ve ben olmasaydım Kisten ona asla karşı çıkmazdı." Misketlerden birini elime aldım ve yuvarlanan bir çingirakla kutuya geri bıraktım. "Her şeyi ona borçluyum."

"Mmmm." Gözlerini tavana diken Al, parmaklarını yeleşinin o küçük cebine daldırdı. "Ve bunu yapmanın laneti elfçe mi?"

Nabzım hızlandı. Bahçeden bu yüzden gelmişti. "Okuyabiliyor musun?"

Al homurdandı. "Bunu çocuklarına öğretmekten kimin sorumlu olduğunu sanıyorsun? Söyle bana, Kisten'in hayaletini uyandıracak lanetin ellerinden çıkmasına neden izin verdin?"

"Çünkü ellerinde Brad'in suçunu ortaya çıkaracak bir kitap vardı ve ben otuz üç kat yukarıda duruyordum."

Doğrulup oturdu. "İnsanlar iyileşir. Taşlar yeniden inşa edilebilir," diye alay etti.

"Bir kütüphaneydi," dedim ve Al'ın yüz ifadesi anlayışla kıvrıldı. Elyse'in kendini beğenmiş ifadesini ve Scott'ın endişesini hatırlayarak, "Dürüst olmak gerekirse, bir grup korkmuş büyü kullanıcısının ne yapacağı konusunda endişeliydim," diye ekledim. "Sonra da bunun için beni suçlarlar. İstedğim büyü'nün resmini çekip kitabımı alıp çıkmak varken neden riske gireyim ki? Anlaşma buydu: Ben onlara benimkini, onlar da bana kendilerininkini gösterdikten sonra kitabı alıp gidecektim."

"Anlaşmadan caydı mı? Onu geri almak için her türlü önlemi alma hakkınız var."

Haklarım dahilinde. Evet. Yine de haneye tecavüz ediyordum ve mahkemede böyle görmeyeceklerdi. İblis mantığı Cincy mahkemesinde geçerli değildi. Bunu zor yoldan öğrenmiştim ve kirişlerden küçük bir onay sesi geldi.

Kutunun üzerine eğilmiş, o aptal misketlere bakıyordum. Moralim bozuk bir şekilde, Jenks'in torunlarına vermek üzere onları toplamaya başladım. Ama bardağı tozlu dibinde dolaştırırken, düşüncelerim Kisten'e geri döndü.

Haftalardır Kisten'i düşünmemiştim ama şimdi Elyse sağ olsun, onu aklımdan çıkaramıyordum. Kisten'in ilk ölümünün hemen ardından ikinci ölümünü bulması Ivy'nin kafasını gerçekten karıştırmıştı. Genellikle, yaşayan bir vampir öldüğünde, ruhu ikinci gerçek ölümüne kadar Arafta bekler ve zihin, beden ve ruh birlikte kendilerini bekleyen her neyse ona doğru yol alırlar - Araf, sonsuz sonradır. Yüzey iblisleri olarak adlandırdığım şeylerin, yani öbür dünyadaki gaddar, yarı aç, ayak takımı canavarların aslında ölümsüz vampirlerin işkence görmüş ruhları olduğunu öğrenmek şok etkisi yaratmıştı. Birbirlerinden ayrı ve ayrı olarak var oluyorlardı, parçalama ve yırtma isteğinden başka çok az eylemleri vardı. Ancak tüm vampir türünün iblisler tarafından yaratıldığını düşünürsek, bu mantıklı geliyordu. Ruhlarını bir yere koymaları gerekiyordu.

"Al?" Elimdeki bilyeleri salladım, büyü yapılmadığından emin olmak için ley hattı enerjisinin bir izini gönderdim. *Sadece boş bardak*. "Asıl ebediyete intikal eden öldüğüne göre, ölümsüzlerin ruhları nereye gidiyor?"

Al tavana bakmaya devam etti, ellerini ortasının üzerinde birleştirmiş, botlarının topuklarını kolçağa dayamıştı. "Onlar senin ve Bis'in yarattığı gerçeklik balonunun içindeler. Ruhları gerçekliğe son kez çekildiğinde yarattığınız karmaşayı önlemek için ölümsüzlerin ruhlarının zihinlerine erken katılmasını engellemek için laneti hareket ettirdik."

Evet, bu bir hataydı ve misketleri Al'ın saklayabileceğini söylediği bir kaseye bıraktım. "Nasıl oldu da ben hiç görmedim?"

İblis omuz silkti. "Sanırım dağlardalar, sen ve Bis'in yarattığı gerçekliğin tadını çıkarıyorlar. Cehenneme benzemiyor, bu yüzden muhtemelen cennette olduklarını düşünüyorlar. Ve cennetteyken..." Kırmızı, keçi gibi yarılmış gözlerini bana çevirdi, son sözlerini söylemeden dudaklarını bükerek hınzırca sırıttı.

"Bir melek gibi davranıyorsun," diye sözünü bitirdim. "İblis değil. Bu yüzden mi
-"

"Hayır." Al ayağa kalktı ve dikkati kilisenin önüne yöneldi. "Senin Şeytani akrabaları uslu duruyorlar çünkü hem sayıca az olduklarını hem de utanç verici bir şekilde temas halinde olmadıklarını anlıyorlar. Onlara yüz yıl ver

Uyum sağlamak için elflerin üzerine var güçleriyle gidecekler ve onları tekrar topuklarımızın altına alacaklar."

İçimi çektim, bir motosikletin sesiyle bakışlarım çift kapıya yöneldi. Al benden çok önce duymuştu.

"Şahsen ben yetişmeleri için sabırsızlanıyorum." Al botlarını yere vurdu ve kollarını aşağı çekti. "Rachel? Bu gece kitabını geri almana karar verdim. Eğer cadılar meclisi sana ait olanı geri aldığın için seni Alcatraz'a tıkmaya kalkışrsa, kiliseyi ebediyete taşımaya yardım edeceğim. Kurbağacık halkası bu değişimi kaldıracak kadar kalın. Toprak büyüü inanılmazdır. Ne yazık ki hazırlanması çok uzun sürüyor."

Cincy'den ayrılmak mı? Ciddi mi bu? Jenks kanatların ve parıltıların üzerine düşerken düşündüm. Gerçekliği terk edecek değildim. Ben Cincy'nin subrosa'sıydım. En azından Haziran'a kadar.

"Bu Ivy," dedi Jenks, kapıda bir gümbürtü duyuldu ve ardından kilisede bir hava rüzgârı esti.

"Hey, Rachel?" Ivy kapıyı arkasından kapatırken seslendi. Alçak sesi, kilise aniden tamamlanmış gibi hissettirirken omuzlarımı bir hatırlama dalgasıyla aşağı indirdi. Karanlık fuayedeki kendinden emin adımları, Al oturduğu yerde yarı dönmüş, kaşlarını kaldırmış onun deri giysili ince formuna ve bir elinde tuttuğu pizza kutusuna bakarken durdu. Onu buraya bisikletiyle nasıl getirebildiği bir denge harikasıydı. Ama o Ivy'ydi.

"Merhaba, içeri gelin." Pizzaya yer açmak için Al'ın masadaki diğer ıskartalarını kutuya atmak için ayağa kalktım, Al'ın protokole uyup gitmediğini, bunun yerine *Witch Monthly*'nin bir kopyasıyla arkasına yaslandığını fark ettiğimde hareketim duraksadı, gözlüklerini aşağı doğru itti, böylece onların üzerinden görebiliyordu.

"Getty!" Jenks mutfağa daldı. "Pizzamız var. Bir domatesi bölüşmek ister misin?"

"Zor bir gün geçirdiğini duydum." Ivy seksi deri kıyafeti ve kutulanmış pizzasıyla bir erkek arkadaşının rüyası gibi görünerek içeri girdi. "Al, burada olduğunu bilseydim iki tane getirirdim," diye ekledi, sesinde bir

düşmanca bir kıskançlık. Uğruna kavga edecekleri bir kurabiye değildim ama her ikisinin de benim üzerimde hak iddiası vardı ve ikisi de iyi paylaşıyorlardı.

Al bir sayfa çevirdi. "İyi akşamlar, Ivy Alisha Tamwood," diye mırıldandı, dikkatini dergiye vermişti.

Ivy pizzayı gürültülü bir patlamayla hâlâ kalabalık olan masanın üzerine bıraktı. "Üç ismimi birden kullanmanın ne anlama geldiğini biliyorum," dedi ve ben de boğazımı temizleyerek onu uyardım.

İfadesi değişen Al ona gülümsedi. "Ivy," dedi alaycı bir sesle. "Seni görmek güzel." Tek parmağını kullanarak kapağı kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Ah," diye ekledi kendine bir dilim yardım ederken. "Sevgilin Piscary'nin kafasını boynundan kestiğinden ve o gerçekten öldüğünden beri sos aynı değil ama bu uğruna ruhumu satacak kadar güzel kokuyor."

Ivy bana bakarak ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, ben de omuz silktim. Memnun bir şekilde kutuyu ondan uzaklaştırdı ve yanıma oturdu. "Anladığım kadarıyla cadılar meclisiyle görüşmen iyi geçmemiş?"

Kanatları uğuldayan Jenks elinde bir çift minik yemek çubuğuyla içeri girdi. "Nereden biliyorsun?" dedi küçük bir kıkırdamayla pizzanın üzerine eğilirken.

Ivy boş kutuya baktı. "Büyü yapmak için bir şey arıyor."

Al sessiz bir şekilde bir sayfa daha çevirdi.

"Yani." Ivy, Jenks için bir dilim domatesi mükemmel dişlerinin arasına yerleştirmeden önce bir fiske vurdu. "Seni Alcatraz'a koymaya mı geliyorlar? Haberlerde bir şey görmedim."

Bir vampirle herhangi bir şey yemek, tatlı olmak için söylenmemiş bir davetti. Ivy burada durumun böyle olmadığını biliyordu ama yine de bir dilime uzanırken tereddüt ettim. "June," dedim ve kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Tabii Brad'in kefareti ödemezsem. Eğer kitabımı onlardan geri alamazsam bu çok zor olacak. Bu gece onu almaya gideceğim. Gelmek ister misin?"

Ivy pizzasıyla birlikte minderlerin içine doğru eğildi. "İşte bu yüzden buradayım," dedi, muhbir ağı açıkça işini yapmıştı. "Kisten'i kurtarmak için büyüü görmeyen gerekiyor, değil mi? Küllerine ihtiyacın var mı?"

Al alçak sesle homurdandı, dikkati dergideydi.

"Belki mi?" İtiraf ettim. "Eski elf dilindeydi. Kitabımı geri alırken bir resmini çekeceğim. Al çözmeme yardım etmezse Bis ya da Trent eder." Masayı Al'ın dizlerine doğru ittim ve o da şaşkınlıkla homurdandı. "Eee?"

Gülümsedi. "Cadılar meclisi büyüsü her zaman ilgimi çekmiştir."

Bu tam olarak bir cevap sayılmazdı ama pizzayı masadan aşağı kaydırarak boş bir yer açtım. "Tamam, görelim bakalım," dedim ve Ivy bana göz kırptı. "Buraya elin boş gelmezsin."

"Pizza getirmiş," dedi Jenks çubuklarını kullanarak bir parça pastırmayı soyarken.

Bir elimi uzattım. "Kulenin planlarını görmem lazım ki hangi büyülerini hazırlayacağımı bileyim."

"Öyle düşünmüştüm." Ivy ceketinin arkasından telefonuna uzandı. "Bende değil ama istersen getirebilirim. Elyse'in kısa dönem kiralık evinin planını getirdim."

"Onun ofisi değil mi?" Ağırlıklarımız bizi birbirimize yaklaştırırken ve mutlu vampirin kokusu tekila gibi içime işlerken endişeyle daha da yaklaştım.

"Circle Bluffs'ta," dedi Jenks yere eğilirken, elleri kalçalarında ve ekrana vurduğunda tozları ekranı karartıyordu. "Güzel."

Bir ürpertiye bastırdım ve Ivy biraz geri çekildi, vampir Al'a gitmediği için kızgınlıkla bakıyordu. "Kolay bir iş," dedi Ivy ama birinin evine zorla girmek beni heyecanlandırmıyordu. İş, tabii. Laboratuvar, neden olmasın? Birinin yaşadığı, sevdiği ve uyuduğu yere mi? Bu farklı bir hikâyeydi.

"Evet, Ivy haklı," dedi Jenks, ekranı hareket ettirmek için iki elini kullanırken ifadesi ciddiydi. "Eğer cadılar meclisi seni ofislerine getirmek, kitabın nerede olduğunu göstermek ve hatta dolabın kilidini açman için sana bir kelime vermek için zaman ayırdıysa, orada olmadığına bahse girebilirsin." Kıkırdadı. "Bebekler."

"Yine de sizi bekliyor olacaklarından emin olabilirsiniz," diye ekledi Ivy.

"Evet." Jenks, Ivy'nin telefonunun başında dururken kanatları gıcırdadı. "Elyse seni altı aylık bekleme süresi olmadan Alcatraz'a yerleştirmek için bir neden arıyor."

Dönem. Bu bir tuzak. Hadi, Rache," diye ikna etti. "Bir iblisten bir kitap çalsaydın, onu kütüphaneye mi bırakırdın yoksa eve mi götürürdün?"

Al'a baktım. "Eve," diye itiraf ettim ama Elyse anlaşılmamızı bozmuş olsa bile yine de yanlış hissediyordum. "Circle Bluffs, ha?"

Ivy telefonundaki Jenks'in tozunu hafifçe üfledi ve kiracılar için güvenlik önlemlerini detaylandıran bir ekrana geçti. "Ziyaretçi bungalovunu kir alıyor. Dışarıdaki evlerin çoğundan daha az güvenlik önlemi var."

"Ziyaretçi bungalovları olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ettim ve Ivy sırtıttı.

"Eğer birinin ayda iki kez çimlerinizi ölçmesine katlanabiliyorsanız, komşular derneği size bunu sağlayabilir."

Jenks kamera bölümüne ilerledi. "Ve hangi renk arabaya sahip olabileceğinizi."

Al'ın homurtusu yüksekti ve yine neden oyalandığını merak ettim. Benim hayatıma üstünkörü bir ilgiden fazlasını göstermezdi -kendisinininkine çarpmadığı sürece.

"Bu çok kolay bir giriş, kolay bir çıkış," dedi Ivy, uzun saçları aramıza hoş kokulu bir perde gibi düşerken. "Onun koymuş olabileceği güvenlik önlemlerini aşabildiğin sürece. Çok karmaşık ya da kalıcı herhangi bir şey kira sözleşmesini ihlal edecektir. Kısa vadeli ve çok spesifik."

Elyse'in bunu umursadığından şüpheliydim. Kapının yanındaki çantama baktım. Anahtarlığımdaki ölümcül büyü ve güçlü büyü tespit tılsımları eskiydi ama hâlâ çalışıyordu.

Jenks, "Kameraları döngüye sokacağım," dedi. "Orada olduğunuzu kimse bilmeyecek."

Ivy dondu kaldı ve gözlerim ona kaydı. Tek yumruk olarak yumruklarımızı salladık, o kâğıda yöneldi, ben de taş. *Lanet olsun Dönüş'e.*

"Hayır, yapmayacaksın," dedim ve Jenks tahmin edilebileceği gibi öfkelendi. "Hava çok soğuk." Kanatlarını çırparak ayağa kalktı ve ben de saçlarımı dalgalandırmak için bir çizgiye dokundum. "Jenks, Kasım ayındayız. Kiliseyi korumak için birinin burada olması gerektiğini söyletme bana!" Bağırdım ve geri çekildi, kaçamak bakışları koridorun başına ve Getty'nin mutfaktaki parlak şarkısına gitti. Onunla çoktan barışmış olmalıydı.

"Güzel. Gün batımı geçene ve Bis uyanana kadar bekleyeceğiz." Ivy bir dilim pizzayla daha derine yerleşti. "Tanıma konusunda çok iyi."

Al boğazını temizledi. "Peki ya kitabınızın kaybolduğunu fark ettiklerinde? Sonra ne olacak?"

"Yüzlerine güleceğim ve anlaşılmayı onun değiştirdiğini hatırlatacağım, benim değil." Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Cadılar meclisinde olmaz. Gizlice girip alırsam olmaz.

Kalın parmakları ağır ağır ilerlerken Al dergiyi yere bıraktı ve tekrar yeğinin küçük cebine uzandı. "Ya da ikisini de alabilirsin ve ikisinin de sende olduğunu asla bilmezler," diye önerdi.

"Sadece Kisten'in lanetinin bir fotoğrafına ihtiyacım var," dedim ve Ivy hareketsiz kaldı.

Jenks kıs kıs güldü. "Rachel'a yardım edeceğini mi söylüyorsun? Bir hiç uğruna mı?"

"Oh, hiçbir şey değil." Al hoş olmayan bir gülümsemeyle sırtıttı. "Hırsızlığının bir süreliğine fark edilmemesine yardım edeceğim ama karşılığında *Madam Meclis Lideri*'nin seni ayarttığı kitabı istiyorum. Dedğiniz gibi, *Kisten'in lanetini* içeren elfçe yazılmış kitabı."

Öfkelendim. "Neden? Bunu yapmamı engelleyebilmek için mi?"

Al, Ivy'ye baktı. "Hayır. Bunu Newt'in yazdığına dair şüphelerim var, elf yazısına rağmen. Sadece laneti değil, kitabın tamamını istiyorum." Elini salladı. "Ayrıca, bir fotoğraf yeterli olmaz. Muhtemelen gizli bir metin var."

Kaşlarımı çattım. O haklıydı. Bir resim işe yarayabilirdi ama Newt çoğu zaman önemli bir bileşeni tabiri caizse limon suyunun altına koyardı. "Eğer onu çalarsam, o benim kitabım olur," dedim ve itiraz etmek için bir nefes aldı. "Ancak Kisten'in hayaletini diriltmek için laneti bozmama yardım edersen kitabı benim için saklamana izin veririm."

Ivy sertçe yutkunarak Jenks'in kulağına bir şeyler fısıldamasını dinledi. Elleri kaskatı bir güçle kenetlendi ve Al yavaşça başını sallamadan önce onu dikkatle inceledi.

"Tamamdır." Al öne doğru ilerledi, parmakları o küçük cebe daldı ve ortasında bir delik olan yassı, yuvarlak taşı gürültülü bir tıkırtıyla masanın üzerine koydu. Jenks incelemeye gitti, ben de ilgiyle eğildim, tozları rünlerin belli belirsiz çiziklerini parlak bir şekilde ortaya çıkarınca. Taşa uzanırken önce tereddüt ettim, sonra Al gösterişli bir şekilde almamı işaret edince daha emin oldum.

Onu kaldırdım. Diğer tarafta daha fazla rün vardı. İçimdeki ley hatlarına bağlandığını hissedebiliyordum ve ne işe yaradığını merak ettim. Bir deliği vardı. Belki içinden büyülü tehditleri görebilirdim. "Bu ne işe yarıyor?"

Al'ın bakışları Ivy ve Jenks'e kaydı, ikisi de en az kendisi kadar sessiz ve göze batmayan insanlardı. "Mmmm," diye sözünü kesti, onların yanında büyü konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi. "Bir nesnenin ya da kişinin görüntüsünü başka bir nesnenin ya da kişinin üzerine bindiriyor."

"Görsel ikiz tılsımı mı?" Jenks alay etti. "Rache bunu nasıl yapacağını biliyor."

Al'ın dudağı seğirdi ve taşı benden aldı. "Bu bir görsel ikiz büyüsü *değil*," dedi kibirle. "Bu bir yer değiştirme büyüsü. Çoğu büyü gibi, kasıtlı bir incelemeyle görülebilir. Sınırlıdır. Bir kediye çay fincanı kılığına sokamazsınız. Ama bir kediye başka bir kediye benzetmek ya da bir çocuk kitabını bir iblis kitabına dönüştürmek?" Taşın elindeki ağırlığını ölçtü. "Bunu yapabilir. Ve hızlı."

"Kisten'in lanetinin olduğu kitabın üzerine başka bir kitabın görüntüsünü bindirebileceğimi mi söylüyorsun? Onu aldığımı bilmeyecek."

"Ta ki sahte olanı açana kadar," dedi Al. "Taş, lanet ile senin görsel korteksin arasında bir bağlantı kurarak yer değiştirme sihrini istediğin kadar çok ve hızlı bir şekilde yapabilmeni sağlıyor. Şu anda taş Newt'e duyarlı ama onu sana bağlayabilirim." Beklentiyle duraksadı. "Merak ediyorum. Onun yerine ne bırakmayı öneriyorsun?"

İçimden yavaşça bir iç geçirdim. Meclisten sadece kendi kitabımı değil, onlarınkilerden birini de çalacaktım. Onun istediği kitabı. Ivy'ye bakarken içimden kaba bir kıkırdama geçti. "Sanırım tam aradığım şeyi biliyorum."

BÖLÜM

6

"Görsel korteks lanetini nereye çevirmek istiyorsun?" Elyse'in evine bırakmak istediğim kitabı mabetteki küçük arduvaz masanın üzerine sert bir *gümbürtüyle* düşürdüm. Bu bir vampir randevu rehberiydi ve Elyse kitabımı aldığımı ve yerine bir fiyasko bıraktığımı anladığında bunu yüzüne vurmak için mükemmel bir yöntem olduğunu düşündüm.

"Bilardo masası." Al masanın önünde durmuş, mabedin köşesine yerleştirilmiş masayı dramatik bir şekilde düşünürken ayaklarını iki yana açmıştı. Istakam bir pencere çerçevesine yaslanmış, pervazda bir küp tebeşir duruyordu. Pek sık oynamazdım, Lee kırdığından beri de hiç oynamamıştım. Bu Kisten'in masasıydı ve bana onu hatırlatıyordu. Tamir ettirmek için para ödememin nedeni de buydu.

"Bu bir sorun mu?" Al, zarif sesiyle alaycı bir tavır takındı.

"Çatlamış. Verandadaki kayrak masa oldukça büyük. Orada ateş yakmak yarım saatimi almaz. Isınır. Ya da masayı buraya getirebiliriz."

İblis döndü ama hızlı hareketleri, alışlagelmiş uzun frak kuyrukları olmadan her zamanki cazibesinden yoksundu. "Taşın ısınması ve dışarıda kaldığı için nemini kaybetmesi iyi bir gün olacaktır. Hayır." Al bilardo masasını işaret etti. "Bu mükemmel. Çatlaklar ve her şey."

Sinirlenerek yaklaştım. Bu masayı daha önce büyü yapmak için kullanmıştım. Arduvaz eski bir gölden kalmaydı ve çok güzel bir yüzey oluşturuyordu. Al'ın keçeyi sökmek istemesi, Ivy'nin akşam için araba ödünç almaya gitmiş olmasına sevinmemi sağladı. Anıları ve bir kül vazosu dışında Kisten'den geriye kalan tek şey masaydı.

Al yeşil keçeye sanki bir hakaretmiş gibi baktı. "Yedek kitap seçiminiz pek de arzulanan bir şey değil," diye mırıldandı ve ben bir anlık kızgınlığımı bastırdım.

"Rynn Cormel'in flört rehberi mi? Bence harika."

"Çok üstün ama kısa vadeli kişisel tatminin ötesini düşünmüyorsun," dedi Al uzaktan. "Bu vampir kanıyla seks üzerine bir ders kitabı. Hafif bir okuma yapmak için açtığında, ki açacağını biliyorsun, cazibenin ardını görecektir. Transpozisyon tılsımı dış görünüşü değiştirir, içeriğini değil. Doğru kokmayacağından bahsetmiyorum bile. Kisten'in lanetini içeren kitap yanık amber kokuyor, değil mi? Birinin burun netliği yüzünden kendinizi ele vermek istemezsiniz."

"Şimdi sen söyleyince, öyle olmadı," dedim yavaşça ve Al mavi camlı gözlüklerinin üzerinden soruyla bana baktı. Ya cadılar meclisi kokuyu gıdirmenin bir yolunu bulmuştu ya da kehribar rengi kirli bir cehenneme dönüşmeden önce ever-after'ı terk etmişti.

Jenks mutfaktan içeri daldı, belli ki konuşmamızı duymuştu. "Eee? Rachel'ın ondan daha iyi olduğunu öğrenmesi gerekiyor," dedi peri, sekiz topun üzerine konup tozuyla topu kısa süreliğine gümüşe çevirirken.

"Hayır, o haklı." Hayal kırıklığına uğramış bir halde bilardo toplarını ceplere yuvarlamaya başladım. "Orada bir şey varmış gibi göstereceğim." Ama evet. Ona burun kıvrırmak iyi olurdu.

Son toplar da yuvarlanarak gözden kayboldu ve ben Al'a döndüm. "Tamam.

Laneti görsel korteksime bağlamak için neye ihtiyacım var?"

Al'ın yüzünde geniş ve gerçekten memnun bir gülümseme belirdi. Özünde bir öğretmendi ve artık üst düzey büyü kullanıcılarını kaçırıp iblis familiar'ları olarak eğitmediği için kendini şımartma şansı pek yoktu. "Üzerinde çalışmak için uygun büyüklükte bir alan dışında mı?" Sırtını dikleştirerek parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Yazı yazmak için tuz, saflığı teşvik etmek ve negatif enerjiyi uzaklaştırmak için beyaz adaçayı ve biberiye. Bakır veya biberiye kalemi, safranla aşılanmış şarap, manyetik tebeşir..."

Kırmızı, keçi gözlü gözleri gözlüklerinin üzerinden tekrar benimkilerle buluştu. "Ve senin kanın," diye mırıldandı, abartılı dramı hızla bir sırtışa dönüştü. Kan büyülerin, tılsımların ve lanetlerin ortak bir bileşenydi.

ve nedense insanların ödünü koparmaya devam ediyordu.

"Bunu mutfakta yapmak istemediğine emin misin?" Son bir kez daha denedim. "Eşyalarımın çoğu orada."

Al beni görmezden geldi.

"Bilardo masası o zaman," diye mırıldandım uzaklaşırken. Kapsamlı bir liste değildi, ama sıcak olduğu kadar eksiksiz de değildi. Tılsımı hazırlamak için ihtiyacım olan şeylerin çoğunu atlamış, devam eden talimatlarının bir parçası olarak anlamayı bana bırakmıştı. Bir kase ve parmağımdaki kanı almak için bir tören bıçağı gibi şeyler. "Jenks, hiç safranımız var mı?" Omzumun üzerinden bağırdım. Safranımız olduğunu biliyordum. Sadece Al'ın etrafında sinir bozucu daireler çizmeyi bırakmasını istiyordum.

"Hallediyorum," dedi hevesle yanımdan geçip mutfığa doğru uçarken.

Onu takip ederek aydınlık mutfığıma girdiğimde adımlarım yavaşladı; burası devlet tarafından denetlenen bir tesis ile evdeki kaosu harika bir karışımıydı. Yakın zamanda yapılan yeniden inşa, acil paranormal sığınak statümüzü korumaya odaklanmıştı. Çoğunlukla vergi indirimi içindi ama bu aynı zamanda şehrin hem ikiz ocak ve fırınları hem de gündönümü ve Super Bowl dışında sadece üçte birini kullandığımız devasa buzdolabını sübvansede ettiği anlamına geliyordu. Pişirmek için büyük bir orta tezgah ve geniş bir cam bölmeden verandaya bakan uzun bir yemek tezgahı vardı. Fransız kapılar, orijinal şöminenin yeniden inşa edilen bir duvarın tamamını kapladığı, aslında daha çok üç duvarlı bir oda olan kapalı verandaya açılıyordu. Sıkıştığında ek yemek alanı olarak kullanılabilirdi, şehre de bu şekilde satmıştık ama çoğu zaman içerinin tüm konforuyla dışarıda oturmak için hoş bir yerdi.

Verandanın ötesinde, nemli ve rüzgârlı gece bahçeyi kapkara bir boşluğa çevirmişti. Al, mezar taşlarının arasındaki arabasının/vagonunun ışığını açık bırakmıştı ve bu ışık geceyi daha da soğuk gösteriyordu.

"Jenks?" Peri'yi göremeyince seslendim. "Çok sevgili peri sidiği, bununla dışarı çıkmadın, değil mi?"

"Hayır, dışarı çıkmadım." Dolapların içinden yüksek, boğuk bir ses geldi. "Safranı perilerden uzakta buraya sakladım."

Jenks bir çekmecedan dışarı fırladı, hapşırdığında tozları uçtu. "Safran," dedi kalçası büyüklüğünde bir cam şişeyi tezgâhın üzerine koyarken. "Görünüşe göre bunun bir afrodizyak olduğunu düşünüyorlar."

"Ah, teşekkürler." Şişeyi aldım ve cebime attım.

"İşte bu yüzden hiç bulamıyorsun." Jenks'in tezgâha doğru iniş açısı, sığınaktan gelen yüksek bir yırtılma sesiyle sarsıldı. Ivy'nin burada olmamasına *gerçekten* sevinmişim ve Jenks Al'a göz kulak olmaya giderken ben de kilerden şarabı ve üç kiloluk yazım tuzu torbasını aldım. Bakır kalem çekmecedeydi ve ben de her ihtimale karşı gümüş makasımı aldım. Mıknatıslı tebeşir bir kahve fincanındaydı ve yanında bir sürü kalem ve kurşun kalem vardı, kilerden de bir demet adaçayı ve bir dal biberiye aldım. Son anda, bıçağa ihtiyacım olmazsa diye ıvır zıvır çekmecesini karıştırıp bir parmak çubuğu buldum.

"Parmak çubuğuna ihtiyacın olduğunu söylemedi," dedi Jenks içeri dalarken, kanatları beklentiyle pembeleşmişti. Ivy'nin aksine o benim cadı büyülerimi seviyordu.

"Bıçağa ihtiyacım olduğunu da söylemedi." Ellerimi kalçalarımaya koyarak büyüyen yığını inceledim ve tahmin etmeye çalıştım. Adaçayı bulaştırmak demekti, bu da ateş demekti. Muhtemelen içinde yakmak için bir şeye ihtiyacım olacaktı ve bir pota ekledim.

-Bakır olanı, çünkü bakır bir kalem istemişti. Başımı sallayarak hepsini en büyük büyü kabıma koydum, sonra şarap yüzünden Srandford kâsemi, masadaki serbest iyonların tozunu almak için bir ipek parçasını ve son olarak da Ivy'nin sprej şişesindeki enzimatik kan temizleyiciyi -pek de açık olmayan nedenlerle- ekledim.

Jenks kıs kıs güldü ve ben de arduvazdaki büyü kalıntılarını temizlemek için bir şişe tuzlu su spreji ekledim. Son bir kez daha baktım ve kağıt havlu rulosunu ve ikinci bir siyah atkıyı aldım.

"Aklıma gelen tek şey bu," dedim tencereyi kalçama doğru kaydırıp mabede yönelirken, ikinci ve daha uzun bir yırtılma sesi kilisede yankılanırken irkildim.

Jenks önümde uçtu, iki yatak odasını ve bir tarafta ortak bir banyoya dönüştürülen bitişik kadın ve erkek banyolarını ve diğer tarafta daha aile odaklı bir banyo ve çamaşırhaneyi geçerken ekşi yorumu duyulamaz bir şeydi.

"Tink'in memeleri," dedi Jenks mabede girdiğimde, elleri kalçalarında hasarın üzerinde geziniyordu. "Büyüyle yok edemedin mi? Hodin bile büyüyle silme nezaketini göstermişti."

"Gitmelisin," diye homurdandı Al. Tamponlardaki keçeyi kesmek Al'ın tek çaresiydi, çünkü henüz bir çizgiye dokunamıyordu - benim sayemde. Al, sinaplarının yanarak kullanılamaz hale gelmesinin kardeşini hapsetmek için ödenecek küçük bir bedel olduğunda ısrar ediyordu ama bunu beni korumak için yapmıştı, asıl hapsetme işini ben yapmıştım ve yine de kendimi kötü hissediyordum. Bu yüzden bahçeye yerleşmesinden şikâyetçi değildim.

Yine de hasara bakarken kızgınlığımı bastırmak zorunda kaldım. Kisten'in masasına herkes sıçıp duruyordu.

"Neyse o Jenks," dedim, ondan çok kendime, kâseyi masanın bir ucuna koyarken. "Al, heceleme cübbesi giymem gerekiyor mu yoksa iyi miyim?"

"Sen olduğun gibi iyisin." Al burnunu çekti, açıkça şaşırılmıştı ve belki de minnettardı. "Auralarla çalışmıyoruz. Bu basit bir büyü. Minimal müstehcenlik." Kırmızı gözlerini kısarak Jenks'e baktı. "Tozunuzu masadan uzak tutun yoksa sizi bir kutuya koyarım."

İblisi ters çeviren Jenks geriye doğru uçarak bilardo ıstakamın ucuna kondu.

Lütfen orada kal, diye düşündüm kaseyi açmaya başlarken. Jenks Al'a tam olarak güvenmiyordu ama ben güveniyordum. Ve gerçekten de, bir iblisle konuşmanın ödümü koparacağı o kadar da uzun zaman önce değildi. Yine de Al, gerçekliğe özgürce girip çıkma yeteneğini yeniden kazandığında yumuşamıştı -tüm iblislerin olduğu gibi- ve acıyla birlikte cezalandırma ihtiyaçlarının çoğu da ortadan kalkmıştı. Al olağanüstü bir öğretmendi ve onu birden fazla kez bana Ceri derken yakalamıştım. Güçlü elf, Ray ve Lucy'yi iki gerçekliğe hükmetmeye kararlı bir iblisten korurken ölmeden önce bin yıldan fazla bir süre onun öğrencisi ve yoldaşı olduğu için bunu bir iltifat olarak kabul ettim.

Ama sanırım Al'ın öğretme tarzında en çok hoşuma giden şey beni düşünmeye zorlamasıydı. Listesinde ihtiyacım olan her şey vardı ama teknik olarak ne kullanacağım konusunda hiçbir şey yoktu. Büyü üzerinde düşünmem, gümüş makasların demirden daha iyi çalışıp çalışmayacağına karar vermem ya da

tören bıçağı yerine parmak çubuğu. Bakır çanaklar, örneğin ceviz olanlardan daha farklı bir sonuç verirdi ama bazen bir fark yaratmazdı. Ne zaman fark edeceğini bilmek bir içgüdü meselesiydi ve bu içgüdüyü geliştirmek nihayetinde ömrümü uzatacaktı. Kötü çarpıtılmış bir lanet sizi öldürebilir. Çoğu iblisin sırlarını saklamanın bir yolu olarak yazılı büyü ve lanetlerinin dışında bir şeyler bıraktığından bahsetmiyorum bile. Yazılı olmayanları ayırıştırma yeteneği paha biçilemezdi.

İşte bu yüzden Ivy'nin enzimatik kansızlık spreyini tüm eritilmiş masanın üzerine yoğun bir şekilde sıkmak için zaman ayırdım.

Al ise narenciye kokusu karşısında kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?" dedi açıkça.

En ufak bir aşırılık hissi bile duymadım. "Tılsım bana kanım aracılığıyla bağlanıyor, değil mi?" Jenks ıstakamın ucundan bilmiş bilmiş kıs kıs gülerken, "Tılsım bana kanımla bağlanıyor, değil mi?" dedim. "Kisten ve Ivy'nin bu masada ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı? Siyah ışığı getirmemi ister misin?"

İblis tereddüt etti. "Devam et," diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ama sis yeterince birikmişti ve bir kat daha tuzlu su koymadan önce kağıt havluları kullanarak fazlasını emdim.

Al sabırsızca içini çekerken ben de onu kuruladım ve atıkları boş bakır tencereye attım.

"Hey, hecelelemek için spesifik olmayan bir yazım tablosu kullanmak isteyen sendin," dedim.

"Rache, biraz hava almam lazım." Jenks önümde duruyordu, tozu solan bir griydi. Narenciye kokusu onu etkilemeye başlamıştı ve başımı salladım. Yolda sallanarak mutfağa doğru uçtu.

"Başlayabilir miyiz?" Al mırıldandı ve ben de siyah ipek eşarbi çıkarıp tüm masanın serbest iyonlar için dikkatlice tozunu aldım.

"Kesinlikle," dedim ipeği bel kemerime sokarken ve o da gözlerini devirdi.

"Aşırıya kaçıyorsun," dedi. "Brownie puanı beklemeyin."

Ben eşyalarımıla masanın bir ucunda duruyordum, o da diğer ucunda. "Bunun Newt'in tılsımını söylediğini söylemiştin, değil mi? Ve ben de onu görsel korteksime bağlamaya çalışıyorum?"

Beynim mi? Acelem olduğu için her şeyi mahvetmek istemiyorum. Ayrıca," diye fısıldadım, "Jenks'ten kurtuldum."

Al boş koridora bir bakış attı ve başını salladı. "Öyle oldu." Yavaşça nefes aldı ve neredeyse öğretmen şapkasının takıldığını görebiliyordum. "Tılsım zaten taşın içinde bulunuyor. Yapacağın şey üç pentagram kullanarak önce Newt'le olan önceki bağlantısını yakmak, ikinci olarak taşı kendine yeniden bağlamak ve son olarak da büyüü çözülmeyecek şekilde mühürlemek. Newt'in bağlantısını yok etmek için, biberiye bağıyla sarılmış beyaz adaçayından yapılmış üç smudge çubuğundan oluşan bir ateş hazırlamanız gerekecektir. Kendi bağlantınızı uygulamak için saçınızdan bir boya fırçası ve bakır kalem yapmanız gerekecek. Ve son olarak, bağlantınızı taşın içine taşımak için safranı yaklaşık çeyrek bardak şarapta bekletmeniz gerekecek. Eğer ısıtabilirseniz çok daha iyi olur."

Elbette ısıtabilirdim, ama Al rahat bir sandalyeyi yaklaştıırken, manyetik tebeşirimi kullanarak hala keçe kaplı bir tampondan diğerine çatlağın hemen altına bir çizgi çizdim, özünde masayı üçte bir hazırlık alanı ve üçte iki yazım alanı olarak böldüm.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Al sandalyesini yerleştirmeyi bitirdiğinde merakla sordu.

Parmaklarımdaki tebeşiri silme hareketlerim duraksadı. "Çalışma alanımı yazım alanımdan görsel olarak ayırıyorum. Neden?"

İblis kaşlarını çatı. "Daha önce bunu yapanı hiç görmemiştim ama-"

Sözleri kesildi ve dikkati masanın üzerindeki taş muskaya kaydı. "Kim?"

Açması için ona şarap şişesini uzatırken söyledim.

"Boş ver," dedi, ince sesinde yorgun bir sıkıntı vardı. "Devam edin."

İstenmeyen anıları canlandırıyor olabilirim. Burnumu sokmaya gerek yok. "Çeyrek fincan mı?" Açık şişeyi dirseğıme dayadığında dikkatini dağıtmak için sordum.

"Dediğim gibi." Sinirli bir şekilde, bir dizini diğerinin üzerine koyarak izleyebileceğı bir yere yerleşti.

Safranın ıslatılması gerekecekti, bu yüzden is çubuklarını sonraya bırakarak Srandford kâseme tahminen çeyrek bardak şarap döktüm. Şarap

Cam ve dolayısıyla nötr olan küçük cam şişeyi elime aldığımda kaşlarım çatıldı. İçinde o kadar çok tel yoktu ama avucumda sadece üç tanesini sallamamın nedeni bu değildi. Tılsım, eskiyi kaldırmak, yeniye yerleştirmek ve tılsımı mühürlemek için üç pentagram içeriyordu. Üç yön, dolayısıyla üç tel.

"Üç mü?" Tahmin ettim ve kulağa hoş gelen bir homurtu çıkardı ve devam etmem için anlamsız bir el salladı.

Nefes verişim istediğimden daha yüksek oldu ve safran tellerini içine atıp hızlı bir düşünceyle şarabı ısıttım.

Sırada boya fırçasını yapmak vardı ve gümüş makasını kullanarak bir tutam saç kestim, ardından üç uzun tel kopararak demeti bakır kaleme üç farklı düğümle bağladım. Bitirdiğimde, üç düğümün aynı olması gerekip gerekmediğini görmek için Al'a baktım, ama umursuyor gibi görünmüyordu - bu da önemli olmadığı anlamına geliyordu, ya da doğru yapmışım, ya da yüzüme patlamasına izin verecekti.

Mood sour, üzerindeki saç düzleştirici cazibesinden kurtulmak için geçici boya fırçasını yoğun bir tuzlu su tabakasıyla ıslattım. Tüm tomar hemen mükemmel bir kıvrıma dönüştü ama en azından temiz olduğunu biliyordum ve iyon içermeyen atkıyla kuruladım.

"Yeterli," dedi Al, burnu yine *cadı aylığımdaydı* ve bir rahatlama hissettim. Bunun işe yaramasına ve sadece ne yapılmaması gerektiğine dair bir ders olmamasına ihtiyacım vardı.

Tatmin olmuş bir şekilde beyaz adaçayını elime aldım ve kurumuş sapların üçü hariç hepsinden yaprak koparmaya başladım, sonra kopardığım yaprakları sıkıca katlayarak her birinin etrafına bir paket yaptım ve onları bir biberiye sapıyla bağladım. "Gordion düğümü mü?" Emin olmak isteyerek tahmin ettim.

"Eğer başarabilirsen," dedi Al, tek parmağıyla yavaşça sayfayı çevirirken.

Belli ki yapabiliyordum ve onun izlememesi bile doğru yaptığım anlamına geliyordu ama dergiyi yere bıraktı ve ben elimde tebeşirle masanın üzerine diz çökmek için kendimi kaldırdığımda ayağa kalktı. Önümdeki açık alana bakarak, toplam üç pentagram çizmek için kendime yer açmak üzere üç leke çubuğunu en üste yerleştirdim.

Al başını salladı, bakışları boşluğun ortasındaydı. "Pentagramları iç içe geçireceksin," dedi ve ben küçük bir ses çıkardım. Bu yeni bir şeydi. "Bu yüzden büyük bir masaya ihtiyacımız var," diye ekledi. "İlkini alanınızın ortasına koyun."

"Tamam. Teşekkür ederim." Yeni teknik için minnettarlıkla, yanmayan üç is çubuğunu ortaya yerleştirdim. Al bir kez sertçe başını sallayarak delikli taşı onların üzerine yerleştirdi.

"Çalışmanı küçük tutarak, taşın etrafına bir saflık pentagramı çiz," diye yönlendirdi ve yanımdaki tuz torbasını bıraktığında sıçradım. "Netlik için tuz kullan."

Bunu bilmeliydim ve siyah ipek kumaşımı uzatıp hızla bir koni haline getirmeden önce manyetik tebeşiri cebime soktum. Onu bir pasta torbası gibi kullanarak taşın etrafına dikkatlice küçük bir pentagram çizdim. "Rünler mi?" Bitirdiğimde rahatlamış bir şekilde sordum. Serbestçe pentagram çizmekte iyi değildim ama gittikçe daha iyi oluyordum.

Sağ alt bacadan başlayıp saat yönünde ilerlediğimde Al memnuniyetle başını sallayarak, "Evet, noktalarda saflık," dedi. "Çok iyi. Onu çevreleyen pentagram bağlantıdan oluşacak," diye devam etti ben çalışırken. "Çağrı çemberlerinde yaygın olarak kullanılan glifler yeterli. Boya fırçası olmadan kanını kullan. İlk pentagramın çizgileri ikincinin çizgilerine değerse işe yaramayacaktır."

Bitirdiğimde gümüş bıçağıma uzandım.

"Ve eğer o lanet gümüş bıçağı kullanırsan, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım," diye ekledi, bana bir şey fırlatarak.

Bu da bir bıçaktı. İçgüdüsel olarak onu yakaladım ve bir an inceledim. Benimkinin aksine bakırdı, yumuşak metal neredeyse işe yaramazdı. Bende bunlardan yoktu. "Jüpiter parmağı mı?" Tahmin ettim. Ucu kördü ama yeterince baskı uygularsam işe yarayabilirdi.

"Elbette," diye mırıldandı.

Deriyi iyi bir akış sağlayacak kadar açmak için biraz uğraşmak gerekti. Parmağımı hareket ettirerek ilkinin etrafına bir kan pentagramı çizdim. Çoğu uygulayıcı bunları yasadışı büyü ile eş tutardı ama eğer bu benim kanımsa, ne zararı olabilirdi ki?

Benimle çok güvenli bir bağlantı kuracaktı ve bu herkesin ne düşündüğünden daha önemliydi.

Glifleri uykumda çizebilirdim ve masadan kalkıp siyah ipek kumaşla parmağımı silerek temizledim. Son pentagram çok büyük olacaktı ve ayaklarım yerdeyken çizebilirdim. "İyi mi?" Bir sonraki adımı sordum, onayını değil.

"Daha önce olduğu gibi, yeterli." Ama dudaklarını büken gülümseme farklı bir şey söylüyordu. "Manyetik tebeşiri kullanarak etrafına üçüncü ve son kalıcı pentagramı çizmek için kendinize ancak yeterli alan bıraktınız."

Neredeyse bitmiş gibiydi ve şarabı ısıtmak dışında henüz bir çizgiye dokunmamıştım. Yine de smudge çubuklarının yakılması gerekiyordu ve farkındalığımın zayıf bir şeridini çizgilere yerleştirdim, son pentagramı çizerken gücün sıcak karıncalanmasının tadını çıkardım.

Tebeşiri kanımla lekelediğimi fark ettiğimde, "Ahh, kahretsin," diye fısıldadım ve Al isteksiz bir of çekti. Pentagram tamamdı ama tebeşirin kendisi mahvolmuştu. Neyse ki büyüü bitirmek için yaklaşık çeyrek inçlik lekesiz bir alan kalmıştı.

"Bekle," dedi Al, kalıcılığın işaretlerini çizmek için uzandığımda.

"Mutfakta başka bir tebeşirim var," dedim ve başını salladı.

"Tebeşir iyi. Rünleri büyüünün ortasında yazacaksın." Al tereddüt etti. "Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

Bir an düşündüm ve kaşlarımı çattım. "Çünkü şimdi yaparsam, kalıcılık büyüye değil de masaya mı yapışacak? İç içe olduğu için mi?" Tahmin ettim ve iblis memnuniyetle homurdandı, kalın parmakları orada olmayan dantelleri çekiştirmek için uzandı.

"Doğru!" dedi. "Şimdi büyüye başlayacaksınız. Sana yapmanı söylediğim şeyden önce çalışma. Düzgün bir şekilde kurdunuz ve ödül olarak, işleyen bir aktarma tılsımına sahip olacak şekilde bitirmenizi sağlayacağım."

Sırıtmama engel olamadım. "Teşekkür ederim." Ve bir zamanlar herhangi bir minnettarlık göstermek asık suratlı bir sıkıntıyla doluyken, şimdi gerçek bir minnettarlıkla doluydu. Bu son kısım bana bir çocukmuşum gibi yutturulacak olsa da kendimi kazanmış gibi hissediyordum. Eğer onun gösterdiği yeterlilik seviyesini göstermemiş olsaydım

Bunu yapmamı bekleseydi, işi berbat etmeme izin verirdi. Daha önce vermişti. Bir kere. Sonra düşünmeyi öğrendim.

Al yaklaştı, kızılağaç ve yanmış amber kokusu hoş bir karışımdı. "Üç is çubuğunu düşüncelerine yak, ama dumanı bir daire içinde tutma. Dumanı istediği gibi dağılması için serbest bırakın - çünkü..." dedi.

Hiçbir fikrim yoktu. "Kirlere kaçmasına izin vermek için mi?"

Tahmin ettim. Tuttuğu nefesi elinden kayıp gitti. "Muhtemelen.

Dene ve gör."

Al bana işleyen bir tılsım elde edeceğime dair güvence vermişti, bu yüzden ley hattını daha derine çektim, bir tomar enerjiyi elime alıp leke çubuklarına doğru fırlatana kadar karıncalanma potansiyelinin içimi doldurmasına izin verdim. "*Flagro*," dedim yumuşak bir sesle, havada yaylanan siyah-kırmızı lekeli enerji topunu dizginlemek için, ona bir güç ve odak verdim. Ona sihir verdim.

Söylenen büyü is çubuklarına isabet etti ve çubuklar parlak bir aleve dönüştü, bu alev de hızla sönerek siyah bir dumana dönüştü.

"Ah, duman dedektörü..." Ne kadar hızlı yandığına şaşırarak söyledim.

Ama sonra duman ve külün sadece ikinci pentagramın tanımladığı alana yerleştiğini, aslında ilkinin çizgilerini sildiğini fark ettim.

"Oh! Harika," dedim, Al'a bakarken hiç utanmadan sevindim. *İç içe geçmiş ve kendi kendini siliyor.*

Al öne doğru eğilerek çöken islere baktı. "Newt'in bağlantısı artık yok ve taş açık. Dıştaki pentagram gliflerle mühürlenmediğine ve en içteki de geçersiz kılındığına göre, ortadaki pentagrama girebilir ve bakır kalemi kullanarak kanınızı taşa uygulayabilir, böylece sizinle ek bir bağlantı noktası oluşturabilirsiniz."

"Bir taraf tamam mı?" Arkasındaki mantığı görerek sordum. Bu kez serçe parmağımı batırdım ve ev yapımı fırçamı kullanarak taşa üç damla kan sürdüm.

"Bir tarafı yeterli." Şarabın dalgalanması için Srandford kâsesine vurdu. "Suyunu çek. Safran filamentleri ve hepsi."

Şarap muhtemelen kanımı taşın içine taşıyacaktı. Yine de ortalığı dağıtacaktı. Yüzümü buruşturarak çeyrek bardak şarabı kanla boyanmış, kül bulaşmış taşın üzerine döktüm.

"Güzel," dedi Al, şarap ortadaki pentagramı, en dıştakini... ve sonra tebeşir çizgilerinde durduğunda bir parça gurur duyduğunu gösterdi. İkinci pentagramı yıkarken en dıştaki pentagramı tanımlamıştı. "Şimdi kalıcılık rünlerini uygulayın."

Belli ki onları tanıyordum ve çabucak onları noktalara yerleştirdim, isimlerini fısıldadım ve benimle taş arasında daha güçlü bir bağ kurulurken ley hattının gücünün arttığını hissettim.

"Geriye kalan tek şey tılsımı çalıştırmak için kullanılan üç cümleyi ezbere söylemek," dedi Al ve sonra sessizce bir kâğıt şeridini bana doğru itti.

Elime aldığımda gülümsedim, Latince yazıyı çabucak okudum ve taşta yazılı olanla aynı olduğunu fark ettim. Ama içime yayılan heyecan, bunu doğru yapacağıma güvenmiş olmasından kaynaklanıyordu, o kadar ki kelimeleri önceden yazmıştı.

"*A priori*," dedim, telaffuzumun doğru olduğunu umarak. "Önceden" anlamına geliyordu ve taşın üzerine kazınmış gliflerin parlamaya başladığını gördüğümde içimden bir ürperti geçti. "*A posteriori*," diye ekledim ve glifler parladı. "İkincisinden" - yeterince kolay.

"*Omnia mutantur*," dedim başımı sallayarak. "Her şey değişir" anlamına geliyordu ve bunu daha önce kullandığım başka bir aktarım lanetinden hatırlıyordum.

Taşın üzerindeki yazılar korkunç bir parlaklığa büründü ve bir çınlama hissi içime doğru yaylanır gibi olup hızla kaybolduğunda nabzım hızlandı.

Al taşa uzandı, üzerindeki son külü de silkeledikten sonra bana uzattı. "Bu senin," dedi. "Ve sadece senin." Tereddüt etti, sonra neşeli bir sesle ekledi, "Aferin. Yeterince keskin bir sezgiye sahip olan herkes bir büyüüyü görebilir, ama onu tamamen kırmak için *finis* kullanın. Hem sizinle hem de kolektifle bağlantılı olduğu için, aynı anda birden fazla şeyi büyüleyebilirsiniz. Ben olsam bu konuda temkinli davranırdım. Ben her zaman daha azının daha çok olduğunu düşünmüşümdür."

Sırıtmama engel olamadım. Taş elimde sıcacıktı ve denemek istiyordum.

"Devam et." Al tavukları kovalar gibi bana elini salladı. "Bir çizgiye dokun, taşın içinden görüntüsünü kaldırmak istediğin nesneye bak ve ilk büyüü oku."

Neyi kopyalayacağımı... Witch Monthly dergimi gördüğümde taşı gözüme kaldırarak yavaş bir daire çizdim. "*A priori*," dedim ve içimde bir çizgi enerjisi dalgalandı.

Al vampir seks rehberini dikkat çekici bir şaplakla masanın üzerine bıraktı. "Kılık değiştirmek istediğin şeye bak ve ikincisini oku."

Işıl ışıl parlayarak delikten ona baktım. "*A posteriori*," dedim ve sonra taşı indirdim. Hiç değişmemişti.

"Ve üçüncü cümleyi delikten söyleyerek büyüü ona mı taşıyacaksın?" Al önerdi ve içimin ısındığını hissettim.

Tabii ki. "Omnia mutantur," diye fısıldadım delikten. Nefesim taşın içinden aktı ve ley hatlarından bir enerji bulutu çekerek kitabın üzerine yerleşip içine çekti.

Gülümsemem yavaşça soldu. "İşe yaramadı," dedim hayal kırıklığıyla, ama Al kıkırdadı ve Cormel'in flört rehberini eline alıp ilgiyle karıştırdı.

"Öyle oldu," dedi, kitabı yan çevirirken bir illüstrasyonun üzerinde durarak. "Onu döktüğünüzden beri, taşın içinden bakmadıkça değişiklikleri göremezsiniz."

Merakla taşı gözüme götürdüm, Al aniden bir dergi tutmaya başlayınca heyecandan ayak parmaklarım karıncalandı. "Yani bu da bir tür yazım denetleyicisi," dedim ve iblis homurdandı.

"Bu bir yer değiştirme tılsımı. Yer değiştiren şeyleri görürsünüz. Büyülenmiş şeyler gerçekte oldukları gibi görünür ve taşın büyülediği şeyler herkesin gördüğü gibi görünür. Nasıl bildiğini bana sorma. Termos gibi bir şey." Kitabı, bir derginin asla başaramayacağı bir gümbürtüyle yere bıraktı. Memnun bir ifadeyle açık şarap şişesini kaptı ve mutfığa doğru ilerledi. "Bunu bir kordona takmanı öneririm, ama delikten bir şey geçirme. Büyüyü bozarsın."

"Teşekkürler Al," dedim, omuzları kamburlaşarak yoluna devam ederken yarım yamalak bir el salladı.

Gıdıklanarak yumruğumu açtım ve parmağımı sıcak taşın üzerinde gezdirdim. Etrafına biraz tel doladım ve zincire bağladım. "Hey, Al?" Arkasından seslendim. "Sence biri Atlantis aynasını bir büyü ile gizlemiş olabilir mi?"

Al koridorda durdu, bana dönerken silueti uğursuzdu. "Hayır. Yansıyan şeyleri değiştiremezsin. Üzgünüm Rachel. Haziran'a kadar vaktin var, sonra Alcatraz, cadılar meclisi ya da ben."

Mezarlığımdaki arabasına gitmek için dönerken, burada kalmak için neden bu kadar çok çalıştığımı merak etmeye başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

7

İVY, Elyse'in bungalovuna girmek için pizzacılık oynamak istersek diye kutusunda kalan pizzayı getirmişti. Soğuk ya da değil, nefis kokuyordu ve kaldırım kenarındaki park yerinde oturup Bis'in keşiften dönmesini beklerken bir kabuğunu kemirerek sıfıra indirdim. İki katlı dar evin posta pulu gibi bir bahçesi vardı ama eski tarz mahalledeki diğerlerine göre daha özenle düzenlenmişti. Tahmin etmem gerekirse, geliştiricinin henüz restore edilmemiş mülkleri satmasına yardımcı olmak için orijinal gösteri evi olduğunu söyleyebilirim.

Her iki kaldırıma park etmiş çok sayıda arabaya rağmen bölge sessizdi, sadece bir sokak ötede lokantalar, niş bir pazar ve birkaç popüler bar ile yoğun bir gece hayatı vardı. Belli ki geliştiriciler Detroit'in yeniden inşasını örnek almışlar ve büyük bir metropolde binaları alçak tutarak ve şık ticaret ve konutların bir karışımını teşvik ederek küçük bir kasaba hissi yaratmaya çalışıyorlardı. Bu da aslında eski bir fikre yeni bir hayat vermek anlamına geliyordu. Daha da önemlisi, Cincy'nin eski mimarisinin çoğunu restore ederek emlak değerlerini yüksek tutmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, bu "iyileşmiş" mahalleler çoğalana kadar, herkes burada olmak istedi ve barlar küçük topluluktan daha fazla hizmet veriyordu. Otopark çok pahalıydı.

Ivy tavandaki gümbürtüyle sıçradı, Bis arabanın içine bakmak için boynunu eğdiğinde kanatların kayan tıslamasıyla solgun elleri direksiyonda gerildi. Kedi boyundaki gargoye'un kırmızı gözleri hevesliydi ve çakıllı siyah teni kulaklarındaki ve kuyruğundaki beyaz tutamları daha da öne çıkarıyordu. Büyük kösele kanatları denge için açılmıştı ve onları bir kez çırttı

çatıdan kayarak açık pencereye bir arabalı yemek tepsisi gibi tünemek için sıçradığında.

O inmeden önce varlığını hissetmiştim ve zihinsel bağımızın yavaş yavaş geri dönüyor olması büyük bir rahatlamaydı. Belki de on yıl kadar sonra bu bağ yeniden yeterince güçlenecek ve bana ley hatlarından atlamayı öğretebilecekti ve ben de bu kadar savunmasız olmayacaktım.

"İçeri girmedim," dedi gargoye, şimdi ayağı kaydığı için pespembe olmuştu. Daha elli yaşındaydı, ailesinin gözetimi altından çıkabilecek yaşta bile değildi. Kendisini bana bağlamış olması benim için bir onurdu ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korkuyordum. Her zamanki gibi kıyafet giymemişti. İsteddiği zaman kendi ısınısını yaratabildiği için onlara ihtiyacı yoktu. Taş gibi görünüşüne rağmen hafifti ve bir köprü trolünün yaptığı gibi su emerek boyutunu ve ağırlığını üç katına çıkarabiliyordu.

Bis beyaz püsküllü kulaklarını eve doğru eğerek, "Televizyon çalışıyor," diye ekledi. "Elyse orada değil ama. Küçük bir çocuk. Belki on yaşında?"

Bis'in büyük pençeleri açık pencereyi dikkatlice sıkıştırırken Ivy'ye baktım. "Elyse'in çocuğu mu var?" Tahmin ettim ama hemen vazgeçtim. Kendisi daha yirmi yaşındaydı -en iyi ihtimalle.

"Kardeşim, belki," dedi Ivy, düşünceli bir şekilde dikkati dağılmıştı.

Ben de tereddüt ederken kaşlarım çatıldı. Meclisin beni ofiste bekleyeceği varsayımımız doğru görünüyordu ama bir çocuğun burada olmasını planlamamıştık. Evinin kutsallığını ihlal etmek, ne kadar geçici olsa da, artık bir seçenek gibi gelmiyordu.

"Bundan emin değilim," dedim boynumdaki yer değiştirme taşıyla oynarken. Onu bakır bir tele sarmak ve bir kordona bağlamak için biraz zaman harcamıştım ve siyah altın ip parmaklarımda serindi.

Bis'in kuyruğu ayaklarının etrafında kıvrıldı, ucu seğirdi. "Elinde bir büyü kitabıyla televizyonun önünde uyuyor. Sanırım istediğin bu."

İçimi çektim, kararsızdım. Eğer çocuk orada olmasaydı, bu hiç de zor olmazdı. Ama küçük bir parçam on yaşında bir çocuğun bir iblis metnini okuyarak ne yaptığını merak ediyordu. "Kimseyi korkutmak istemiyorum," dedim çantama bakarak. "Ya da görünmek."

Ivy kapının koluna uzandı. "Kisten'i kurtarmak için büyüye ihtiyacın var." Sanki hepsi buymuş gibi kapıyı ayağıyla iterek açtı, pizza kutusunu kaptığı gibi dışarı çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. "Kapıyı açarlarsa haneye tecavüz sayılmaz," dedi açık pencereden.

Bis sıırttı. "Bu kanunsuz bir giriş," dedi ve bir kanat darbesiyle havalandı.

Tedirgin bir şekilde çantamı aldım ve dışarı çıktım. Sokağı geçerken, "Zorlama ya da hile içeriyorsa yine de haneye tecavüzdür," diye homurdandım. "Buranın boş olması gerekiyordu."

"Sakin ol, bunu her zaman yaparım." Ivy'nin topuklu ayakkabıları şıkırdadı. "Ben zili çalarım, sen ona uyku tılsımıyla vurursun. Ben onu yakalarım. İyi olacak. Drama yok, travma yok."

Belki de, diye düşündüm, çantamda kiraz kırmızısı tabancamı ararken başımı kaldırdım. Bırakın reşit olmayan birini, bir tanık bile bırakmayı düşünmemiştim ve Ivy'nin gayretini merak ettim. Genelde çocuklara karşı aşırı korumacıydı. *Ama bunun Kisten'le ilgili olduğunu fark ettim.* Muhtemelen gördüğü şekilde, meclis Kisten'in dirilişini ondan saklıyordu.

Bis üzerimizde gezinirken bir rüzgâr kaçan bir tutam saçı yüzüme savurdu. "Kamerayı getireyim," dedi, çakıllı sesi istekliydi ve sonra siyah gölgesi çatının tepesine bir yarasa gibi yapışana ve kamerayı basamaklardan uzağa doğru eğene kadar ortadan kayboldu. Jenks'in onları bir döngüye soktuğu zamanki kadar kaygan değildi ama işe yaradı.

Ivy kendinden emin ve emin adımlarla ön merdivenleri çıktı ve zili çaldı. "Belki de..." diye önerdi, kapının yanındaki çalılığa doğru başıyla bir işaret yaptı ve ben de gözden kayboldum.

İçeriden gelen hafif ayak sesiyle o çirkin duygu yükseldi. Ancak planımızı değiştirmek için çok geçti, çünkü kapı açıldığında kot pantolon ve Howlers kapüşonu giymiş bir çocuk görüldü.

"Ah, ben pizza sipariş etmedim," dedi, yüksek sesinde sorgulayıcı bir tını vardı. "Yanlış eve geldiniz."

Bis kapının diğer tarafından pantomim yaparak onu vurmaya çalıştı ama o on yaşındaydı ve ben bundan memnun değildim.

Ivy iç geçirerek, sanki bir etiketi okuyormuş gibi kutuya baktı. "Burası 12A Walnut Sokağı, Mount Arrie mi?"

Çocuk geriye doğru sallandı. "Doğru sokak, yanlış alt bölge. Burası Circle Bluffs."

Ivy'nin dudağı sinirli bir şekilde seğirdi, muhtemelen onu henüz vurmadığım için. "Zaten soğuk," dedi, hareket etmem için bana zaman kazandırarak. "İster misin?"

"Bu Piscary'den, değil mi?" dedi, hevesi on yaşındaki bir çocuğunkine hiç benzemiyordu ve sonra duraksadı, ruh hali şüpheli bir hal aldı. "Sen cadı değilsin. Neden cadı kokusu alıyorum?"

Bis yüzünü buruşturdu ve ben bir adım öne çıktım. "Çünkü o benimle birlikte," dedim ve çocuğun nefesi kesildi. Eğer on yaşındaysa, küçük bir on yaşındaydı, siyah saçlı ve ela gözlüydü. Zayıftı.

"Morgan!" diye bağırdı çocuk ve uçümüzü de şoke etti. "Biliyordum!" diye sevinçle bağırdı.

Ivy ürkütücü bir hızla hareket ederek bir adım öne çıktı ve onu içeri itti. "Sessiz ol ufaklık," dedi çocuk eşikte dönüp dururken, yaşadığı şok öfkeye dönüşürken.

Beni tanıyor mu? Ivy'yi içeri kadar takip ettim ve kapıyı kapattım. Bis tavanda beyaz bir gölgeydi, fark edilmemek için rengini değiştirmişti. Tökezleyen çocuk dengesini kaybetti ve yolumuzu kesmek istercesine koridorda durdu.

"Rahatla." Ivy yarısı yenmiş pizzayı salondaki masanın üzerine bıraktı. "Seni istemiyoruz. Kitap istiyoruz."

Onu vurmayı kendime yediremedim ve silahımı arkamda tutup yatıştırıcı bir gülümseme bulmaya çalıştım. Ta ki biri en yakın ley hattına dokunana kadar. Çok sertti.

"Bu o çocuk!" Bir ineği kızartmaya yetecek kadar ley hattı enerjisi toplarken kollarını dramatik bir şekilde hareket ettirerek duruşa geçtiğinde söyledim. Kısa siyah saçları havaya kalktı ve tuhaf, beklenti dolu bir parıltıyla bana odaklandı. "Ivy, toplanıyor!"

Kesinlikle bekleyen cadılar meclisi çocuklarından biri, diye karar verdim ley hattını çektiğimde ve bakışları bana yöneldiğinde.

"Bir şeyler yap Rachel!" Bis tavandan seslendi ve çocuğun dikkati dağıldı.

Çizgi enerjisi ellerimi karıncalandırdı ve bacaklarımı titretti. Cadılar meclisine büyü kullanarak saldırılmayacağını biliyordum ve bunun yerine tabancamı havaya kaldırdım.

Çocuğun gözleri Bis'ten ayrıldı. "*Rhombus!*" diye bağırdı ve etrafında kalın bir çember yükseldi. Mor ve yeşil, aura lekeli çemberi, yuvarlanıp onu kırana kadar ilk iki atışımı aldı. Çemberi düştüğünde bir atış yapabileceğimi umarak onu takip ettim.

Her biri ıskaladı ve ben de Ivy'nin yanından geçerek onu eve kadar takip ettim.

"Neden onu kapıda vurmadın?" Ivy adeta hırlayarak vampir hızıyla yanımdan geçip gitti.

"Çocuk eldivenleri, Ivy!" Rahat, iyi döşenmiş bir oturma odası, abartılı bir kanepe ve sandalyenin önünde yanan gazlı şömine gözüme ilişince bağırdım. Televizyonda haberler açıktı, bunu tuhaf buldum ama dikkatimi çeken sehpanın üzerindeki kalın, eski püskü kitap oldu. Hafif yanık amber kokusu burnumu gıdıklıyordu ama Al'ın istediği kitaptan gelmiyordu. İçinde hâlâ Kisten'i hayalet olarak geri getirebilecek laneti işaretleyen siyah peçete vardı. *Biri gitti, biri kaldı.*

Ivy çocuğu deri ciltli kitaplardan oluşan bir duvara yaslamış, elini de pazularına dolamıştı. "Kisten'in hayaletini kurtaracak kitap nerede?" diye sorarken, çocuğun üzerine eğilmiş ve küçük, keskin dişlerini göstermişti.

"Kötü hamle, Tamwood," dedi çocuk ve sonra Ivy mor ve yeşil bir bulanıklık onu şok edip aurasını acı verici bir an için görünür spektruma kaydırırken haykırdı.

Ivy yere düştü ve birdenbire onu vurmakta bir sakınca görmedim. "Bu bir hataydı," dedim silahımı ona doğrulturken ve Ivy'ye doğru yaklaştı.

Çocuk kıs kıs gülerken on yaşındaki bir çocuğa hiç benzemiyordu, Ivy'den uzaklaşırken elleri çizgi enerjisiyle doluydu. "Elyse'e ofise gelmeyeceğini söylemiştim. Kısa çöpü çektiğime sevindim."

"Eğer Ivy'yi incittiysen, nazik olmayacağım," diye tehdit ettim. Ayaklarımın dibindeydi ama iyi olup olmadığını görmek için gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

"Güzel." Doğrulup beni yanına çağırdı. "Neyin var göster bakalım, iblis kız."

İblis kız mı? Çocuk odaklanmamış bir enerji topu fırlattığında sarsılarak kendime geldim.

Ben de kendiminkiyle vurdum ve ikisi birbirini tüketene kadar fokurdadı ve patladı. Bu bir deneme atışıydı, hem tepki süremi görmek hem de ne kadar enerji topladığını hissedip hissedemediğimi öğrenmek için. Bu on yaşındaki bir çocuğun davranışı değildi, cadılar meclisi çırağı olsun ya da olmasın.

"Sen ve ben. Hemen şimdi," dedi, yüksek sesine rağmen yaşlı bir adam gibi konuşuyordu.

Bis, "Onu buldum Rachel," diye fısıldadı. "O iyi."

İhtiyacım olan tek şey buydu. "Şimdi benim için çalışıyor," dedim ve sağına bir ham enerji topu fırlattım.

Çocuk tahmin edilebileceği gibi onu almak için döndü ve ona attığım gerçek büyüü neredeyse kaçırıyordu. Neredeyse diyorum, çünkü ilkini savuşturduktan sonra yakalamayı başardı ve ikincisini kontrol altına almak istercesine elinde tuttu. "*Voulden*," diye mırıldandım, ikimizin de sahip olduğu ham enerjiye yön veriyordum.

Büyü bir elf büyüsüydü ve bahse girerim o bunu bilmiyordu.

Geciken çağrı karşısında şok geçirdi ve ardından büyü tetiklendi, auramdan küçük parıltılarla onu ıslatıp kısa devre yaptırana kadar üzerinden geçti. Boğulan çocuk yere düştü, daha yere düşmeden bayılmıştı.

"Sana ayıracak vaktim yok," dedim, dönerken öfkeyle. "Ivy?"

"Nefes alıyor." Bis başının yanında durdu, sivri bir eliyle alnına dokundu. "Aurası iyi durumda. Ona neyle vurdu?"

Hâlâ dışarıda olduğundan emin olmak için çocuğa baktım. "Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum," dedim elimi ona da uzatırken ve kullandığı büyüünün karıncalanma hissi düşüncelerimin arasından fısıldadı. "Vivian bir keresinde benim üzerimde denemişti." Nefes verdim ve ley hattı enerjisinin hafif bir izini ikimizin üzerinden geçirdim. Bunu hisseden Bis elini çekti. "Vivian'la çizgileri işin içine katmadan tartışmamızın bir nedeni var. Ta ki o beni etkilemeye çalışmaktan vazgeçene kadar.

Büyü, bana çok iyi şeyler öğretti," diye ekledim ve sonra Ivy'ye odaklandım. "*Corrumpo*," diye fısıldadım, iblis lanetinin sadece en zayıf ipucunun onun içinden geçmesine izin verdim.

Newt'inkilerden biriydi. Çılgın iblisin onunla bir çemberi yerle bir ettiğini görmüştüm ve meclisin bildiği her şeyi kıracağını düşünmüştüm. Yeterince eminim, kırdı. Tılsımın kaybolduğunu ve Ivy'nin daha derin bir nefes aldığını hissettiğimde topuklarımın üzerinde geri çekildim. Ivy hızlı bir hareket kasılmasıyla doğrulduğunda, "Onu biraz rahat bırak," diye uyardım.

Gözlerinin zifiri karanlığı içimi ürpertti, gözbebeği nerede olduğunu fark edene kadar karanlıktı. "Beni şok etti, küçük pislik," dedi parmak uçlarını başına bastırarak.

Ayağa kalktım, kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Sana eşyalarını topladığını söylemiştim. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Belli ki sinirlenmişti, onu yukarı çekmeme izin verdi ve gözbebeklerinde sadece kahverenginin en ince kenarıyla yerde ona baktı. "Ne zamandır dışarıdaydım? Kisten'in kitabını buldun mu?"

"Henüz bakma fırsatım olmadı," dedim ve iki soruya da tek bir yanıt verdim. "Masanın üzerindeki Kisten'in laneti olduğuna eminim. Benimki burada bir yerde olmalı."

"Hallediyorum!" Kanatlarını bir kez çırpın Bis kitaplığa doğru uçtu, baş aşağı asılı durdu ve boğumlu parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi. "Bunlar büyü kitabı bile değil," dedi gargoye, beyaz püsküllü kulakları çınlayarak ve Ivy bakmaya yardım etmeye gitti.

"Yine de bir tane saklamak için iyi bir yer," dedi arkasında hiçbir şey saklanmadığından emin olmak için onları öne doğru eğmeye başlarken.

Derin bir nefes alıp odayı inceledim. Yanık kehribar rengi bir ipucuydu, o kadar silikti ki nereden geldiğini çıkaramadım. Odanın havası evden çok bir otele benziyordu. Abartılı taraklı ahşap işçiliği Elyse'in tarzı gibi görünmüyordu ve aşırı doldurulmuş kanepe ve sandalye onun için fazla karanlıktı. Sinirlenerek uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu kapattım. Daha hafif bir ayak izi bırakmak isterdim ama Junior buradayken bu çoktan gitmiş bir gemiydi.

"Meclisin ofisine girerken yakalanıp yakalanmadığımızı görmek için haberleri izlediğini mi düşünüyorsun?" Çocuğu sandalyeye doğru sürükleyip gevşek bedenini sandalyeye oturturken söyledim.

"Belki." Bis kitapları incelemekten vazgeçti. "Onda bir terslik var."

"Büyüsü dışında mı demek istiyorsun?" Ivy arkası bana dönük bir şekilde aramaya devam etti.

"Muhtemelen cadılar meclisinin bir sonraki üyesi olacak." Bir anlık acıma duygusuyla, boynu tutulup uyanmasın diye başının yerini değiştirdim.

Bir hata yapmadığımızı umarak sehpanın üzerindeki kitabı aldım ve siyah peçetenin işaretlediği büyüye göz attım. Doğru kitaba benziyordu, resimler ve sıkışık el yazısı Elyse'in ofisinde gördüklerimle aynıydı. Benimle buluşmak için içinden yükselen ley hatlarının bilinçaltı ürpertisi de tanıdıktı. Ama elfçe okuyamıyordum ve Elyse'e onu fırlatabileceğimden daha fazla güvenmiyordum.

"Bis, şuna bir göz atmak ister misin?" Açık kitabı bir gümbürtüyle sehpanın üzerine bıraktım. "Onu alıp çıkmadan önce doğru kitap olduğundan emin olmak ister misin?"

Küçük gargoye canlandı, aslan gibi kuyruğu değişti. "Elbette." Kanatlarını açarak raftan bir kitap aldı ve sendeleyerek havalandı. Kanatlarını üç kez çırpıp kollarında *Reader's Digest Condensed Books'un* deri ciltli kapakçığıyla masanın üzerine ağır ağır inerken, "Bu onun yerine geçebilecek boyutta," dedi. "O çocuk onlara senin burada olduğunu söyleyecek. Onu büyülemenin pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Ivy kaşlarını çatarak kanepenin minderlerini değiştirirken baktı. "Unutması için ona doz verebilirsin," diye önerdi.

"Hayır, çok riskli." Çocuğa burada olduğumuzu unutturmamın hiçbir yolu yoktu. Bu Alcatraz'a tek gidişlik bir biletti. "Ee, Bis?" diye sordum ve o da önündeki kitaba bir göz attı.

"Yasal görünüyor," dedi kitabı kapatıp elinde küçük siyah peçeteyle geri çekilirken. "Hecele onları."

Yeterince kolaydı. Boynumdaki yeni yer değiştirme tılsımımı çıkardım ve delikten Elyse'in beni kandırmaya çalıştığı kitaba baktım. "A

priori," dedim ve içimde bir çizgi enerjisi dalgalandı, güç hiçbir yere gitmiyordu ama sadece birikiyor, yönünü bekliyordu.

Dikkatimi *Reader's Digest*'in kapağına çevirdim. "*A posteriori*."

Parmaklarımda karıncalanan enerji iki katına çıktı. "*Omnia mutantur*," diye fısıldadım, kelimeleri taşın içinden konuşarak. Dudaklarımdan dökülen büyü, kırmızı, altın yaldızlı canavarın üzerine yerleşip içine işlerken dumanlı bir ateş gibi görünüyordu. Daha önce olduğu gibi, kitap bana aynı görünüyordu. "İşe yaradı mı?"

Ivy yanına geldi, sabırsızlığı hareketlerini keskinleştiriyordu. "Evet. Vay canına. Bunu yaptığını görmeseydim asla tahmin edemezdim." Bir tanesini çevirerek açtı ve bembeyaz sayfaları ve tekdüze dizgiyi gösterdi. "Dışarıdan bakıldığında birbirlerine çok benziyorlar." İfadesi kapalı, Bis'ten siyah peçeteyi aldı, sahte olanın sayfaları arasına koydu ve kapattı. "Doğru olanı aldığınızdan emin olun."

"Şaka yapmıyorum." Ama çantama koymaya gittiğimde Bis ellerini uzattı, yüzünde hüznü bir ifade vardı.

"Belki de her şeyin orada olduğundan emin olmalıyım," dedi ve ben de başımı salladım. "İyi fikir. Teşekkürler," dedim usulca, o da tam oraya yerleşirken.

Siyah, boğumlu parmakları neredeyse kendisi kadar büyük bir kitabı tutuyordu. "Sakladığı kitabı bulabildin mi?"

"Burada olduğuna eminim. Kokusunu alabiliyorum," dedi Ivy, aramaya devam ederken sırtı bana dönüktü ve ben de siyah peçeteli tuzağı sehpayı geri koydum.

"Belki de ofiste bırakmışlardır," dedi Bis, başını eski metnin üzerine eğerek ve ben ellerim kalçalarımda rafın önünde durmak için hareket ettim.

"Belki." Düşünerek yer değiştirme tılsımını parmakladım. "Bunu gizlemiş olabilirler," dedim, bir yaramazlık belirtisi için taşın bakarken. *Hiçbir şey yok*, diye düşündüm ve yavaşça topuklarımda üzerinde dönerek odanın etrafında bir tur attım.

Yine, her şey olması gerektiği gibi görünüyordu - ta ki taşın içinden çocuğa bakana ve gözümün önünde yaşlanana kadar, aniden çırılçıplak kaldı ve sandalyeye yayılıp bacaklarını uzattı ve başını salladı.

Yanakları tıraş edilmişti ve altmış yaşlarında görünüyordu, bu da yüz yaşında olabileceği anlamına geliyordu. Bu bir cadı şeyiydi.

"U-uh," diye kekeledim, taşın üzerinden bakınca kot pantolon ve kapüşonlu, spor ayakkabıları yerde sallanan on yaşlarında zayıf bir çocuk gördüm. "Çocuklar?" Nefesimi tutarak onun topal, yaşlı ayağını kendi ayağımla dürtmeye çalıştım ama botum hiçbir şeyle karşılaşmadı. Taştan 1.80 boyunda görünüyordu olabilirdi ama bu sadece bir görüntüydü. Bir yer tutucu gibi. "Küçük çocuğumuzun gerçekten bir çocuk olduğunu sanmıyorum." *Neden çıplak?* Taşı Bis'e uzatırken ve çirkin adam taşın içinden bakarken merak ettim.

"Ne görmem gerekiyor?" dedi ve Ivy taşı ondan aldı.

Kafam karışmıştı, onunla çocuk arasında bir bakış attım. "Yaşlı bir adam görmüyor musun?" Onun da çıplak olduğunu kendime saklamaya karar vererek söyledim.

Ivy başını salladı ve taşı bana geri verdi.

"Ben de," dedi Bis. "Ama aurası yanlış. On yaşında bir çocuk için fazla karmaşık."

"Huh." Taşı cebime soktum. "Daha genç olarak hecelenmiş. Belki de iblis laneti diyeceğim, çünkü bu bir cazibe değil." Pürüzsüz tenini hatırlayarak kızardım ve evet. Açıkçası daha önce de çıplak erkekler görmüştüm ama sadece söz konusu kişi istediğinde ve kendimi röntgenci gibi hissetmiştim.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Ivy sordu ve ben de bir kanepe yastığı kapıp kucağına koydum.

"Bizi hazırlıksız yakalamak için mi?" Tahmin ettim. "Onu uyandıracağım. Kitabımın nerede olduğunu biliyor olabilir. Bis, kendini ve buradan çıkarken yanımızda götüreceğimiz kitabı gözden uzak tut."

Bis'in kalçaları kasıldı ve sonra kendini havaya fırlattı, her şeyi izleyebileceği ve gözden uzak kalabileceği bir kitaplığın tepesine garip bir şekilde indi. Ben adama birkaç fermuarlı şerit takarken o okumaya devam etti, önce onu kontrol altında tutmak için bileklerine, sonra da ince bir ayak bileğine. Sihirli gümüşten yapılmış çekirdekleri onun bir çizgiye dokunmasını engelleyecekti. Bir büyü kullanıcısını iktidarsız hale getirmek zor değildi, bu yüzden yerel dojoya üyeliğimi sürdürüyordum.

Gerçekten de on yaşında bir çocuk kadardı. Ama taşın arkasından gördüğüm bu değildi ve onun önünde gergin bir şekilde durdum. "*Honna tara surrundus.*" Uyku büyüsünü bozmak için elfçe kelimeleri telaffuzu doğru yaptığımı umarak söyledim. Çocuk, ya da adam, sanırım, bir homurtuyla kendine geldi. Odağı karşısındaki üçümüzden kucağındaki yastığa kaydı ve tekrar geri döndü. Bir ley hattına uzandığını anlayabiliyordum, hissettiğim için değil ama ifadesi çirkinleştiği için. On yaşında bir çocuk için fazla çirkindi.

Kendimi beğenmiş bir şekilde, göz göze gelmek için eğildim. "Merhaba. Küçük bir oyun oynayacağız. Sıcak ve soğuk. Nasıl oynandığını biliyorsun, değil mi?" Sesimi sanki bir anaokulu öğrencisiyle konuşuyormuşum gibi yükselttim ve yüz ifadesi daha da karardı.

"Bir sopanın üzerinde cehenneme gidebilirsin," dedi, yüksek sesi korkutucu miktarda öfke barındırıyordu.

Ivy ellerini dizlerinin üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Onu tokatlardım ama henüz tıraş olması gerekmeyen insanlara vurmayı sevmiyorum."

"Mmmm, devam et." Ayağa kalktım, başım Ivy'ninkine bu kadar yakinken rahat değildim. Göz bebekleri bu kadar büyükken olmazdı. "O on yaşında değil."

Bis kıs kıs güldü. "Kesinlikle on değil," dedi kitaplıktan ve çocuk boynunu bükerek onu bulmaya çalıştı.

"Hey. Hey!" diye bağırdı Ivy, dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatarak. "Gözler ileri, spor."

"Beni görebiliyor musun?" dedi çocuk ve her şey bir araya gelmeye başladığında kaşlarımı çattım.

"Beni tanıyordun," diye düşündüm taşın içinden bakarken, yastığı koyduğum yere sevindim. "Bu alışılmadık bir şey değil. Şehrin çoğu tanıyor. Ama meclis seni neden burada bir kitabı koruman için bıraktı?"

Bakışları sehpanın üzerindeki göz alıcı kopyaya kaydı, ben de nazikçe elimi üzerine koydum ve kılık değiştirmiş *Reader's Digest*'tan hiçbir şey hissetmedim. "Sen cadılar meclisindensin, değil mi? Scott sen misin?" Tahmin ettim ve "çocuk" kızgınlıkla rahatlama arasında gidip geldi. "Bu öğleden sonra yüz gibiydin. Ne oldu?"

"Evet, şimdi on yaşındayım," dedi, yüksek sesi acıydı. "Sabah daha büyük olacağım."

Ivy gülümsedi ve içimi bir ürperti kapladı. "Eğer on yaşında değilse, onu ısırabilirim."

Scott'ın iğrenç gülümsemesi soldu ve ben başımı salladım. "Ve acısına bir de vampir yarası mı ekleyelim? Biz o kadar zalim değiliz." Başımı eğerek onu düşündüm. *Sabah daha mı yaşlı?* Vücudu güneşle birlikte değişiyor, yaşılanıyor ve gençleşiyor olmalıydı. Bahse girerim giysileri vücuduyla birlikte değişecek şekilde yazılmıştı, böylece güneş doğup battığında onları değiştirmek zorunda kalmayacaktı. Bu yüzden yer değiştirme taşına baktığımda üzerinde hiçbir şey yoktu. Onu sakat bırakmalarına şaşmamalı.

"Bu iğrenç bir lanet," dedim ve bakışları bana yöneldi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bu çok komik," dedi Scott, suratı asık ve huysuz bir şekilde. "Elyse'i anlaşılmadan caymaması için uyarmıştım. Kitabın kanepenin altında. Onu al ve git. Sen diğerini al, biz de onun için seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edelim."

"Kanepenin altına mı koydun?" Ivy sandalyesini itip birkaç santim geriye kaydırırken sordum. Kalçaları sallanarak yere düştü ve gerindi.

"Anladım," dedi kanepenin altından geri çekilirken, kitabım elindeydi.

Scott'a döndüm, dehşete düşmüştüm. "*Kanepenin* altına mı koydun?" Tekrar söyledim ve Ivy onu sehpanın üzerine, göz alıcı *Reader's Digest*'ın yanına koyarken Scott yüzünü buruşturdu.

"Açıktaki kapıya cevap vermeyecektim." Scott utanmış bir çocuk gibi görünüyordu. "Kitabını burada saklıyoruz ve kasanın kilidini açmak için gereken kelime burada' numarasına kanmayacağını biliyordum. Ama yirmi yaşındaki birine bir şey anlatmayı dene."

Sonuncusunu alaycı bir ifadeyle söylemişti ve içimde bir sıkıntı hissettim. "Onu hafife alma," dedim. "Muhtemelen şu anda buraya geliyordur."

Scott irkildi ve yüz ifademin boşaldığını hissettim.

"Kahretsin, gitmemiz gerek," dedi Ivy ve endişe içimi sıktı.

"Ah, Rachel?" Bis kitaplığın tepesinden, ağır kaşları çatılmış bir halde konuştu.

"Yola çıktı, değil mi?" Dedim ve Scott bana sırtarak baktı. "Burada olduğumuzu nereden biliyor?" Sordum ve hala sessiz kaldı. Saçmalık.

Tost. Zili çaldığımızda uyarı gittiye, yirmi dakika gibi kısa bir sürede burada olabilirdi. Neredeyse o kadar süredir buradaydık.

"Tamam, hadi toparlanalım," dedim. "Bis, biz..." Yüzündeki hasta ifadeyi gördüğümde sözlerim yarım kaldı.

"Ne oldu?" Ivy ikimiz adına sordu ve Bis yarı yere düştü, yarı uçtu. Kitabı olduğu yerde bırakarak kanatlarıyla bir kez aşağı doğru itti ve sehpanın üzerine kondu, güçlü bir ayağı göz alıcı *Reader's Digest'in* üzerinde duruyordu.

"Biliyor muydun?" dedi gargoye Scott'a ve içim daraldı.

"Neyi biliyorsun?" diye sordum ve Bis'in tırnakları korkunç bir ses çıkararak masaya üç çizgi kazıdı.

"Bu büyüyle Kisten'in hayaletini geri getiremezsin," dedi, gözleri yerde bıraktığı kitaba kaydı. "Sağlam bir beden gerekiyor, kül değil."

Dondum kaldım, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum. Elyse bunun işe yaramayacağını iki hafta önce önüme koymadan önce bile biliyordu. Beni kontrolü altına almak için *yalan söylemiş*, evlat edindiğim akrabama ihanet etmem için beni kandırmıştı.

Scott'a bakarken, gerçek bir nefretin başlangıcı içimde sinsice akmaya başladı ve omurgamı omur omur sıkılaştırdı.

Ivy ona doğru hamle yapıp onu sandalyeye sabitleyince irkildim. "Biliyor muydun?" diye hırladı, dişleri boynunu sıyırdı ve Scott Ürperdi, korkusunun kokusu odayı sararken gözleri kapandı. "Biliyor muydunuz!"

"Ivy!" Kolundan tuttuğum gibi bağırdım. Bir vampirden av almak tehlikeliydi ama bu açlık değildi. Bu kalp acısıydı. "Bırak onu. Bırak onu! Ivy, olmak istediğin kişi bu değil. Bırak. Onu. Gitmesine izin ver!"

Bıraktı ve Scott'a neredeyse sandalyeyi devirecek kadar sert bir itiş verdi. Sığ nefes alarak arkasını döndü ve kendini toparlamaya çalıştı. Onun gitmesine benim için izin vermişti, Scott için değil ve kesinlikle kendisi için değil.

Scott bağlı bilekleriyle boynundaki tükürüğü sildi, pürüzsüz alnında soğuk bir ter vardı. Bis bir kez Ivy'ye baktı, sonra kendini

Omzumu. Sıkı tutuşu beni yere yapıştırdı ve Ivy'nin istediğini yapmasına ne kadar yaklaştığımı fark ederek nefes verdim. Ben de böyle biri olmak istemiyordum. Ama yine de içimi öfke doldurdu. Cadılar meclisi beni *ben olduğum* için istemedi. Bildiğim her şeyi istiyorlardı ve bunu sadece benim üzerimde kontrol sahibi olmalarını sağlayacak şekilde değil, aynı zamanda beni bir rakip olmaktan çıkarıp kendi yeteneklerine dönüştürecek şekilde istiyorlardı.

daha da parlayacaktı.

Bir elim Bis'in ayaklarında, "Ivy işe yaramayacağını bilip bilmediğini soruyor," dedim. Çocuk sarsılmıştı ve ikimizin de içinden geçen çizgi yatıştırıcıydı. "Ben de biliyorum. Sen biliyor muydun?"

Scott, Ivy'nin kamburlaşmış sırtından bana baktı. "Evet," dedi, sesi yumuşaktı. "Eğer bir anlamı varsa, ben karşı oy kullandım. İblisler cadılar meclisine ait değil."

Dudağım seğirdi. "Öyle mi? Bu sana pek yardımcı oluyormuş gibi görünmüyor, değil mi?"

Ivy yavaşça kendini topladı, dönerken gözleri dalgındı. Dünyası parçalanırken bile hiçbir şeyi kırmamak için çok çalışıyordu. Yüzündeki bu ifadeyi uzun zamandır görmemiştim ve içimdeki acı giderek büyüdü. Yas tutuyordu. Yine yas tutuyordu. Kisten öldüğünde benim için zor olmuştu ama Ivy için yıkıcı olmuştu. Onun sırdaşı, iş ortağı, sevgilisiydi; onun hakkında her şeyi biliyor ve yine de onu seviyordu.

Yavaş hareketlerle Ivy'nin kanepenin altından çıkardığı kitabı aldım. O benimdi ve anlaştığımız gibi onu eve götürüyordum. Yumuşak derisi tanıdık bir şekilde parlıyordu. "Gidelim," dedim kitabı omuz çantama koyarken ve Scott kaşlarını çatarak göz kamaştırıcı *Reader's Digest*'a baktı, belli ki Bis'in kapının yanında yere bıraktığı kitap olduğunu düşünüyordu.

"Bırak onu Morgan," diye yüksek sesiyle uyardı ve ben tereddüt ettim.

"Kullanamayacağım bir büyüü neden isteyeyim ki?" Pürüzsüz, genç yüzündeki güveni tokatlama dürtüsüyle savaşıyor söyledim. Yine de, hile ortaya çıktığında kitabın bana ait olduğunu iddia etmenin bir yolu olarak, bir anlaşma görüntüsü vermek sıra dışı değildi ve gerginliğimi attım. "Kitabım için geldim, seninki için değil," dedim, Scott'ın dudağının kıvrılmasını sağlamak için parmağımı göz alıcı kitabın üzerinde hafifçe gezdirerek. "İkinci bir tane ile ayrılmak orijinal anlaşmada yoktu. Ama

Elyse ilk anlaşmayı bozdu ve ben de gelip malımı *almak* zorunda kaldım, yeni bir anlaşmaya ne dersiniz?"

Bis'in ayakları vasıtasıyla içime işleyen bir ley hattı ile onun önünde durdum. "Şuradaki kitap üzerinde sahip olabileceğim her türlü haktan feragat ediyorum. Buradan özgür ve temiz bir şekilde çıkıyorum. Karşılığında, trol tükürüğüne değmeyeceğini bildiğin bir lanetle hizmetlerimi satın almaya çalıştığın için sana misilleme yapmayacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi ve ben de başımı salladım, yaptığım değişiklik ortaya çıktığında bile konuyu kapatma ihtimallerinin yüksek olduğundan emindim. *Eğer karşılıksız bir şey alıyormuş gibi görünüyorsanız, anlaşma yapmayın. Şeytanlar*

101. Salak.

Bis omzumdan, "Rachel, gitmeliyiz," diye fısıldadı ve tereddüt etsem de başımı salladım.

"Buna karşı oy kullandınız, ha?" Çantamı omzuma doğru kaldırırken söyledim. "Senin adına sevindim. Diğerlerini ikna edememiş olman kötü. İşte sana benden bir tavsiye ihtiyar, tahtayı boydan boya geçip tekrar geri dönmüş birinden bir tavsiye. Piyon vezir oldu."

Eğildim ve Bis bir kanat telaşıyla omzumu terk etti. "Sonsuza dek saklanıp bu gerçekliği meclisinizin nazik merhametine bırakmayacağım. Boyun eğmeyeceğim ve Alcatraz'da hapsedilmeyeceğim. Ve *asla* coven olmayacağım," diye neredeyse fısıldadım, kapüşonundan sarkan ipleri düzenlemek için uzandım. "Brooke kendisine iblis bir çocuk vermek için beni bir damızlık kısrağ haline getirmek istediğinde her şey dibine kadar çürümüştü ve Elyse'in beyaz büyü gibi incecik bir iddianın arkasına saklanarak işin başında olmasıyla da farklı bir şey göremiyorum. Vivian aranızdaki tek düzgün insandı ve o da gitti."

Doğrudum ve omzunu iterek onu minderlere doğru ittim. "Eğer akıllı olsaydın, ortalık karışmadan önce tekrar dışarı çıkardın."

Onunla işim bittiğinde Ivy'nin omzuna dokundum ve birlikte dışarı çıktık, Scott'ı bağlarından kurtulup kurtulmaması için bıraktım. Umurumda değildi. Bis yolun açık olduğundan emin olmak için başımızın üzerinden uçtu ve ben de Al'in istediği kitabı alıp zaten ağır olan çantama tıktırdım.

Almak için geldiğim şeyi almıştım, hatta daha fazlasını, ama kalp ağrısı kötü bir sis gibi bizi takip etti, geceyi ve henüz gelecek olanları renklendirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

8

Parmaklarım kurtarılmış kitabımın sıkışık metnini takip ederken karıncalandı, ama hem ödül avcısı Laker hem de Elyse'in kargası kaldırımdayken, mezarlıktaki ley hattını tamamen bırakmaya cesaret edemedim ve elimdeki ekstra enerjiyi sıkamak için sadece bir yumruk yaptım. Dizginlenmemiş güç küçük bir tıslamayla sayfaya çarptı ve huzursuzca yer değiştirdim, Getty ve Jenks'in dokuma tezgâhını dizmekle meşgul olduğu mutfak tezgâhına dönmeden önce Ivy'nin Stef'in eski odasında uyuduğu salona baktım.

Bütün sabah kötü bir ruh hali içindeydim ama yine de küçük bir gülümseme beni buldu. Matti her zaman kızlarından tezgâhını kurmaya yardım etmelerini isterdi ve Jenks ile Getty'nin karısının anısına dokunmadan birlikte yapacakları bir şey bulmaları... önemli görünüyordu. Siyah saçlı peri onu tasarım konseptine dahil etmeye çalışıyordu ve ben de onun peri geleneğini bozup rahmetli karısının yapmadığı bir şey giymesini umuyordum. İkisinin birbirine ihtiyacı vardı, birbirlerinin yanında daha iyiydiler. Yine önemli. Bu her zaman çekicilikle ilgili değildi - gerçi bir keresinde beni harekete geçiren de buydu.

Nefes vererek, bakışlarımı yanlışlıkla Brad üzerinde kullandığım laneti içeren iblis kitabıma çevirdim. Bir saattir adanın ortasındaki tezgâhta dikiliyordum, başım eğik bir şekilde kitabı bir kez daha dikkatle, sayfa sayfa inceliyor, diğer lanetler arasında o lanet Atlantis aynasının yerine geçebilecek bir ipucu arıyordum. Newt'in büyü kitapları berbattı. Asla bir içindikiler tablosu yoktu ve bazı şeyleri atlıyordu. Her zaman.

Bu sabah burada olan soğuk Kasım güneşi gitmişti ama yine de hayal kırıklığıma rağmen içimi iyi bir his kapladı. Kilise, demlenmiş kahvenin zengin aromasına karışan hafif vampir kokusu, yanmış kehribar tadı ve bir parça peri tozuyla daha farklı, daha eksiksiz hissettiriyordu. Ivy'nin kederini gördükten sonra geceyi Stef'in eski odasında geçirmesi için ısrar etmiştim. Eski oda arkadaşım hastaneden ilk maaşını aldıktan kısa bir süre sonra akıllıca taşınmıştı ve Ivy'nin nehrin karşısındaki Hollows'ta Nina ile daha güçlü bağları olmasına rağmen, onun burada olması güven verici olmaktan çok daha fazlasıydı - benim ya da Jenks'in iyiliği için değil, onun iyiliği için.

Ne Jenks'in ne de benim dün gece Ivy'nin eve gitmesine izin vermemiz mümkün değildi; hele ki o eski keder onu yeniden bulmuşken. Cadılar meclisinin ortaya çıkmasından endişelendiğime dair mazeretim kaşlarını kaldırarak ekşi bir ifadeyle karşılanmıştı ama o kalmıştı ve endişeli vampir kokusu artık her yerdeydi. Çoğu kişi bunu sinir bozucu bulabilirdi ama Ivy her zaman gergin olmuştu ve keskin feromonlar ona evi gibi gelmişti. Kısaca hayatım.

Hiç yardımcı olmadı... Bir tutam saçı kalıcı olarak griye boyayan bir lanetten dönerken düşündüm. Zaman da aynı şeyi yapardı ve ruhunda herhangi bir leke bırakmazdı. *Ve Newt için biraz zararsız mı?* Omurgam çatlayana kadar gerinerek düşündüm.

Kendi içime çöktüm, bakışlarım kruvasan tabağına gitti. Onları Trent için almıştım ama o gelmemişti ve esneyerek kitaba dönmeden önce bir ısırık aldım.

Önümdeki lanetin amacının ihtiyacı olan başka birine vermek için bir kişinin enerjisini hafifçe hortumlamak değil, kişinin aurasını tamamen söküp almak ve uygulayıcının ömrünü uzatmak için kullanmak olduğunu anladığımda, "Bu çok iğrenç," dedim. *Ne kadar çirkin bir hokus pokus,* diye düşündüm, ürpererek. Bunun yasadışı bir büyü olduğu açıktı ve Scott'ın bunu görmemiş olmasını umuyordum. İtibarımın daha fazla sorgulanmasına ihtiyacım yoktu.

"Hey, Rache." Jenks'in kanat vızıltısı, sayfaların tam üzerine inmeden önce beni açıkça uyardı. "Şansın var mı?"

"Sadece kötü." Tozu baskıyı parlatıyordu. Ani bir düşünceyle Brad'in karşı-cezasına döndüm ve çantamı yaklaştırıp delikli yassı taşı bulmak için karıştırmaya başladım. "Ivy herhangi bir

uyanıklık belirtileri?" Bir gözümü kısarak taşın içinden sayfalara baktım. Jenks'in tozları kayboldu ama yerlerine hiçbir gizli kelime ya da cümle gelmedi.

"Evet." Jenks çubuklarını kullanarak el değmemiş hamur işlerinden birinden uzun bir kruvasan parçası kopardı. "Bu senin beş dakika uyarın. Kahve isteyecek."

"Orada hâlâ bir fincan var." Niyetli bir şekilde, elimi sayfanın üzerine koydum ve hafif bir enerji izini içinden geçirdim. Baskı yine parlayan bir kabartmaya dönüşür gibi oldu ama taşın içinden baktığımda bile fazladan bir şey görünmedi.

Yere çökerek tezgâhtan uzaklaştım. Yanlış kişiye güvendiğim için beni Alcatraz'a koymalarına izin vermeyecektim - oradaki nüfusun önemli bir kısmı bu nedenle hapsedilmiş olsa bile.

"O nasıl?" Kruvasanımı yerken sordum.

Jenks'in kanatları kıpırdamadan durdu, damarlı ipekler sırtına doğru eğildi. "Düşündüğümünden daha iyi idare ediyor. Bu da kederinin uygunsuz şekillerde ortaya çıkacağı anlamına geliyor."

Yüzümü buruşturdum. "Kanalize edilebiliyorsa illa ki kötü değildir." Gerçi Cincy bir süredir sakinliğini koruyordu ve artık Brice şehri ele geçirmeyi hedeflemediğine göre, Ivy'nin acısını çıkarabileceği kimse yoktu. "Ona Kisten'in hayaletini büyütebileceğime dair neredeyse söz vermiştim," diye fısıldadım. "Sanki yeniden yas tutuyor gibi."

Jenks'in kanatları kapının yumuşak gıcirtısıyla hareketlendi. Ivy banyoya girerken, "Bu gece kalmasına izin verdiğine sevindim," diye fısıldadı.

"Onun nasıl olduğunu bilirim." Gözlerimi yere indirerek kruvasanımı ayırdım. "Hıncını benden çıkarmazdı ama Piscary'de onu fazla zorlayacak aptal bir herif mutlaka olurdu. Sonra da sabah kendinden nefret ederdi. Muhtemelen bütün kanı kendi başına temizlemekte ısrar ederdi."

Perinin keskin köşeli yüz hatları acı tatlı bir sırıtışa dönüştü. "Dediğim gibi, geceyi burada geçirmesine izin vermene sevindim."

Kimse Ivy'ye bir şey *yaptıramazdı* ama duygu oradaydı ve en azından onun hakkında dedikodu yapmıyormuşuz gibi davranmak için kitabı yaklaştırıp inceledim. Dün gece Elyse'in bungalovundaki boş ifadesi beni kiliseye kadar, geç ve rahatsız edici bir akşam yemeğine kadar mahvetmişti. Yemekten sonra yorgun olduğunu bahane ederek doğruca eski odasına gitmişti ama boğuk hıçkırıklarını duymuştum.

Elyse'e önümüzde var olmayan bir umudu sallandırdığı için kızgın olduğumu söylemek hafif kalırdı. Sırf bu yüzden bile onlarla çalışmayı reddederdim ve cadılar meclisinin yarım yamalak davetinin aslında beni sınırlamak için hesaplanmış bir yol olduğunu fark ettiğim için gerçekten mutluydum. Yine de şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Brad'in lanetini kaldırmaya hiç yaklaşmamıştım. Haziran'da meclis altıncı üyeyi seçecek ve beni Alcatraz'a almak için oy kullanacaklardı.

Banyo kapısı açıldığında dikkatim arttı, ama Ivy odasına doğru yöneldi ve ben de zaten yumurtaların üzerinde y r yormuşuz gibi hissederek nefes verdim.

"Ne kadar kötü olduğunu göreceğim," dedi Jenks ve ben de başımı salladım.

Kapalı.

Başım eğik, sayfaları eviriyordum. Yarı yarıya Elyse'in gelmesini bekliyordum.

bu sabah kapıma gelip kitabını geri isteyecekti. Utanç, Scott'ın sohbetimizle ilgili ağzını kapalı tutmuş olabilir ve kimse göz alıcı *Reader's Digest*'i amasaydı, anahtar fark edilmeyebilirdi. *Belki de...*

Getty'nin uyarıcı kanat gıcirtısı yazın kendisi gibi geliyordu ve verandanın korkuluğuna hafifçe vurulduğunda nabzım beklentiyle hızlandı.

Gelen Trent değil, Al'dı ve libidomun parıltısı sönerken heybetli iblis merdivende duraksadı. Sinirlenmiş bir halde, devasa ayı postu paltosunun içinde tuhaf görünerek kapalı verandada tepindi.

Oh, evet. Tezgâhın üstünde duran *kitaba* bakarken *diğer kitap* diye düşündüm. Kitabı dün gece ona g t rmeliydim; yeteneklerimi yeterli bulana kadar ödünç vermeliydim.

"Merhaba Bay Al," diye seslendi Getty, Al Fransız kapılarını açıp içeri girdiğinde, üzerinde yine abartılı bir ruh hali vardı. Ama Trent olmadığı için yaşadığım hayal kırıklığını görmüştü ve ben utanmıştım.

"Hey, Al." Boynum ısınırken kitabıma odaklandım. "Ölümsüzleri geri getirecek laneti içeren kitap buzdolabının yanında. Kusura bakma. Dün gece getirmeliydim. Kruvasan ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim..." dedi. Kitabı görmezden gelerek ceketini çıkardı ve daha tipik kalın yün pantolonunu, ütülü gömleğini, işlemeli yeleğini ve daha önce hiç görmediğim el yapımı bir atkıyı gösterdi. Bunu kimin ördüğünü merak etmekten kendimi alamadım. Ceri, belki?

"Benim de kahvem var," diye ekledim, ağır ayı postu paltosunu yemek tezgâhına fırlattığında.

"Kahve, şımartacağım. Çok makbule geçer." Sanki kıcımı kaldırıp ona bir fincan koyacakmışım gibi tereddüt etti ve ben kıpırdamayınca kaşlarını çatarak cezveye yöneldi. Yer değiştirme taşının parasını ödemek için çaldığım kitaba göz ucuyla bile bakmamıştı ve ben de yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim.

Son demlik de geleneksel gökkuşağı kupasına döküldü. Bir duraklama oldu ve sonra memnuniyetle iç geçirdi. "Yanmış kehribarın acı külü olmadan tadı çok daha güzel."

"Öyle mi?" İblisler bir zamanlar kömürleşmiş bitki özü kokarlardı, cehennemden sonraki cehennemdeki zorunlu işgallerinden onlara yapışan koku, yüzeyde hayatta kalamayacağınız kadar istismar edilen ve büyü tarafından dövülen gerçeklik. Ama daha fazla kahve yapmak için herhangi bir işaret göstermiyordu ve sonunda kitabı kapatıp yanmış kehribar püskürttüm ve musluğu açmaya gittim.

"Aferin." Al'ın çizimleri fayansın üzerinde tıkırdarken onun için çaldığım kitaba gitti ve onu açtı. "Cesur olmak savaşın yarısıdır ve gerçek risk gerektiğinde ödüllendirilmelidir."

Pozisyonlarımız tersine dönmüştü ve ben eski gerekçeleri bir kenara attım. "Cesur değildim, kızgındım." Yeni bir filtre koyup taze kahve eklerken dirseğim ağrıyordu. "Bana yalan söylediler."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, Kisten'in hayaletini geri getirmesini umduğum lanette karar kılana kadar bir parmağıyla bir lanetten diğerine geçti. Kazara dökerek toprağı ölçtüm. "Büyünün işe yaramayacağını biliyorlardı. Bis üzerinden geçti. Küllere değil, sağlam bir bedene ihtiyacı var." Birkaç kitapla çıkıp gitmekten daha fazlasını yapmalıyım.

Öfkemi bastırmak için yavaşça nefesimi verdim. Elyse ve küçük çetesi ortaya çıkarsa sakın davranmak zorundaydım.

Al dudaklarını bastırarak kitabı inceledi. "Belki de en iyisi budur. Pierce'ın hayaletini Araftan çekmek için kullandığın büyü tam da bu kıpırtıdan piç edilmiş ve on sekiz yaşındayken yaptığın büyü gibi, bir hayalete dokunacak kadar kütle vermenin bedeli, büyüünün yalnızca güneş yokken işe yaraması." Kitabı bir gümbürtüyle kapattı. "Bunu her gün batımında yapmak zorundasın."

Su hazneye gitti ve o mutfakta diğer büyü kitabına doğru yürürken ben de kahve demlemek için düğmeye bastım. "Bunu yapabilirim. Ben *yapardım*."

Kitabı çevirip açarken iblisin yüzünde bir gülümseme belirdi; tam da Brad'in lanetini bozma büyüüne gelmişti. "Bundan hiç şüphem yok ama söyle bana Rachel. Bunu yapmayı ne zaman bırakacaksın ve ruhunun dinlenmesine izin vereceksin?" Mavi gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Beş yıl mı? Yüz yıl mı? İki yüz mü? Sadece onu hayata getirmek için bir seçim yapmakla kalmıyorsun, aynı zamanda hepimizi bekleyen şeye ne zaman gideceğini de seçme kararını üstleniyorsun." Dikkatini kitaba verdi ve onu inceledi. "Son ölümünün ne zaman olacağına sen karar vereceksin. Söz konusu vampir için seni ve Ivy'yi mutlu görmekten başka bir fayda görmüyorum."

Kollarım göbeğime kadar uzandı. Böyle söylediğinde kulağa bencilce geliyordu. "Kisten bir hayatı hak ediyor. Piscary benim için ayağa kalktığı için onu kısa kesti."

Başını öne eğen Al, parmaklarını yeleğinin küçük cebine daldırarak dumanlı gri bir bardak çıkardı. "Kimse sende olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu.

"Emin değilim." Ivy'nin bunu duymadığını umarak boş koridora baktım. "Ivy kitabı almak için ofislerini soymamı bekledikleri konusunda haklıydı ama ofisi koruması için emekliye ayırdıkları bir adamı bırakmışlar." Scott'ın genç yüzündeki acı öfkeyi hatırlayarak tereddüt ettim. "Bu sabah kaldırımdaki tek kişi Trent'i arayan ödül avcısı olduğuna göre, ya henüz açmamışlar ya da bende olduğunu görmezden geliyorlar." Tezgâha yaslandım ve Al'ın dumanlı gözlerini

Yeni bir şey olup olmadığını görmek için camı parmak izinin üzerinde gezdirdi. "Belki de Scott onu sandalyeye bağladığımızı söylemeye utanmıştır ve hiçbir şey söylememiştir."

Al, Brad'in karşı hamlesi üzerine kamburundan doğruldu. "Onu kurtarmak için her şeyi riske attığına göre, tamamen ve koşulsuz olarak senin say." Yüzünü buruşturdu. "Bunu hak ettin."

"Senin için çaldığımı mı diyorsun?" Mavi camlı gözlüklerinin üzerinden bana bakarken utanç içinde ısınarak ağzımdan kaçırdım. "Yani, teşekkür ederim."

Başını salladı, saklamadan önce yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Şey. Bu benim son fikrimdi." Bardağı cebine koydu ve sinirli bir parmak hareketiyle kitabı kapattı. "Brad Welroe'nun laneti bozulamaz. Rachel-"

"Sonsuza kadar saklanmayacağım." Onu kenara itip kitabı tekrar açtığımda içimden kızgınlık ve biraz da korku geçti. "Trent'in de orada sıkışıp kalması ne kadar cazip olsa da."

"Bu saklanmak değil," diye ikna etti Al. "Bu, yeteneklerini geliştirmek için kısa bir izin. Hepimiz izin alırız. Yüz yıl diyelim mi? İyi bir yuvarlak sayı mı?"

Çenemi sıkarak kitaba baktım.

"Chi'nizdeki birkaç büyü daha sizi Hükümdar Olmak İsteyenler Kampı'ndaki herhangi bir aceminin çağlar ötesine taşıyacaktır," dedi Al. "Gargoyle'ın Bis, o zamana kadar kesinlikle sana yeniden bağlanmış olur ve çizgileri atlayabilirsin. Sinapslarım artık yanmayacaktı. Bu yarım yamalak iblislik hepimizi kötü gösteriyor."

Sinirlenerek döndüm. "O zaman bana yardım et."

"İşte ben de bunu yapıyorum," diye neredeyse hırladı ve omuzlarım gerildi. "Ev, kitaplarının olduğu yerdir," diye ekledi gökkuşağı kupasından bir yudum alırken. "Bütün kiliseyi yerinden oynatabilirim. Perileri, mezar taşlarını, Vivian'ın hayaletini ve hepsini."

"Gidemem," dedim, daha iki yıl önce bana sahip olmaya çalışmasına şaşırmıştım, çünkü sahip olmak ve hükmetmek, birine değer vermesine izin vermesinin tek yoluydu. Bunu anladığım gün cehennem kadar korkutucuydu. Artık akranlar olarak tartışıyor olmamız, yanık tutmak için savaşıcağım kırılgan bir mumdu. Eşit bir ilişkimiz yoktu. O

Benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla bana ihtiyacı vardı: öğretmek, tartışmak, hala geçmişe saplanmış olan akrabalarına karşı durmak. Bunun sorumluluğu beni çok korkutuyordu.

"Al, iblisleri gerçeğe döndürmek için o kadar çok çalıştım ki buradan çekip gidemem," dedim usulca. "Burası benim evim. Bana senin de aynı şeyi yapmayacağını söyle."

İblis yere yığıldı. Yavaş yavaş kabadayılığını kaybetti ve başı öne eğildi. Kahvesinin derinliklerine bakarken, "Yapardım," dedi ve odanın uzak köşesinden Getty içini çekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. Hepsi iki yıl önce orijinal ever-after ile yok edilen lanet olası bir aynanın eksikliği yüzünden. Kayboldu.

Al kıpırdandı ve lanet kitabıyla tekrar oynamaya başladığında omuzlarım gevşedi. "Elyse'in kapıma dayanmamasına şaşırdım," dedim ekşiyerek. "Scott o fermuarlardan kurtulursa olanları ona anlatmaya utanabilir."

Al homurdandı, sonra kitabın son birkaç sayfasını çevirdi, orada dizin olacaktı. Ama Newt hiçbir zaman bir dizin yapma zahmetine girmemişti ve taşı suya dönüştürmek sadece bir lanetti.

"Üzerinde gerçekten kötü bir lanet var," dedim tezgâha yaslanırken. "Dün cadılar meclisinin ofisinde yüzün üzerinde olduğuna yemin edebilirim. Dün gece Elyse'in evindeyken on yaşındaydı. Transpozisyon tılsımına baktığımda ise altmış civarındaydı. Söylemesi zor." *Çıplakken bile.*

"Mmmm?" Al parmağını metnin bir satırında gezdirdi. "Sanırım seni şaşırtmak için süslenmiş."

"Belki, ama sabaha daha yaşlı olacağını söyledi. Bence bu bir lanet. Geceleri genç, gündüzleri yaşlı." Bardağımı doldurmak için öne doğru sallandım. "Yer değiştirme taşının içinden altmış yaşında görünüyordu ama ayağına dokunamadım. Gerçekten orada değildi. Onu sakat bırakmalarına şaşmamalı. Onu tekrar aktif göreve almalarına şaşırdım. Onu kimin lanetlediğini sorduğumda çok kızdı."

Kitabı incelerken Al'ın kaşları çatıldı. "Bunu yapan bir lanet bilmiyorum."

"Newt'in zaman ve mekân ayarlama laneti olabilir mi?" Yarı deli iblisin, zaman ve mekânın hâlâ uyumlu bir şekilde işleyip işlemediğini görmek için ölümsüz bir vampirin ele geçirilmiş ruhunu nasıl ileri ve geri ittiğini hatırlayarak teklif ettim. Constance'a süper kokulu bir bitkiyle eziyet etmek için bir zambağı iki yıl geleceğe itecek şekilde değiştirmiştım. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Al ses çıkarmadan iç geçirdi. "Belki, ama Newt'in laneti yönlendirme gerektirir. Yönlendirilmeden azalıp çoğalmaz." Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Ah, o kitap hâlâ sende, değil mi? Yani, onu Trent'e ödünç vermedin, değil mi?"

Düşünerek kahvemi yudumladım. "Belki de Scott onu döndürmeye çalıştı ama yanlış yaptı ve hareket ettirmek istediği şey yerine bedenini zamanda ileri geri gönderdi." Zambağı gönderirken hissettiğim acıyı hatırlayarak kaşlarımı çattım. Bana bağlıydı ve büyü boyunca hayatta kalmak için bedenimin kaynaklarını kullanmıştı. "Hayatta kalmak için ley hatlarından enerji çekmenin bir yolunu bulmuş olmalı."

Ve sonra Al'in son sorusu aklıma geldi. *O kitap hâlâ sende, değil mi?* Ama beni etkileyen onun sözlerinden çok, gizlemeye çalıştığı endişesiydi. Endişeli miydi? O büyü hakkında mı? Neden endişeliydi? Tek yaptığı bir şeyleri zaman içinde hareket ettirmektir. Kötü bir şekilde, eğer Scott bir gösterge ise.

Ama Scott yanlış yapmıştı.

Hah. "Sence Newt'in kalibrasyon lanetini kullanarak sonsuzluğun hala sağlam olduğu zamana dönebilir miyim?" Dedim ve gözleri seğirdi. "O zambağı iki yıl ileri ittim. Belki aynayı sonsuzluk düşmeden önce alabilirim."

"İrin kovaşının anası!" diye bağırdı ve kalın yumruğunu iblis kitabına vurarak bir güç kıvılcımı çakmasını sağladı. "Hayır. Yapabilseydin bile, deli bir iblisin aklını çelmeye çalışıyor olurdun. Newt'in o zamanki ruh halini hatırlıyor musun? Alışılmadık derecede aptal olmanın kefareti olarak ahirette yüz yıl geçireceksin. Kendini meşgul etmen için değilse neden sana iki kitap verdim sanıyorsun? Bedelini öde ve hayatına devam et. Bir daha nadiren aptal olma. İki aptaldan bir akıllı olmaz." Salona baktım, nabzım hızlandı. "Sence yapabilir miyim?"

Al itiraz etmek için bir nefes aldı, sonra duraksadı ve burnunun kenarını sıkarken yumuşak bir inilti çıkardı. "Diyelim ki orijinal sonsuzluk var olana kadar geçmişe gittiniz, sonra bedeninize geri dönmek için ihtiyaç duyacağı iki yıllık kaynağı sağlama sorununu çözdünüz. Yine de ayna için Newt ile pazarlık yapmanız gerekecek ve o tam bir kaos. Bu çok tehlikeli."

"Alcatraz ve cadılar meclisi değil mi?"

"Hayır," dedi Jenks tartışmamızdan etkilenerek içeri girerken. "Newt'in büyüsi zihninizi genç bedeninizi doldurmak için göndermeyecek. Bedeninizi daha önceki bir duruma getirecek. Zihnin akışkandır ve olduğu gibi kalacaktır ama beden kalmayacaktır. Sadece geri dönmek için gereken enerji seni öldürecektir."

Jenks'in tozları telaşlı bir kırmızıyla parladı. "Dur, dur, dur! Rache, ne demek istediğini biliyorum. O zambağı iki dakikada iki yıl büyüttüğünde ne olduğunu hatırlıyor musun? Eve uzun yoldan gitmen mümkün değil. Herkesten saklanmak zorunda kalırsın."

"Yani enerji ihtiyacını karşılamak için bir iki büyü daha ekleyeceğiz," dedim. Al tek parmağıyla kitabı sahiplenerek benden uzaklaştırıp kendisine yaklaştırdı. "Peki ya bir yolunu bulur ve başarılı olursan? O dönemde kendinizin başka bir versiyonunu gördüğünüzü hatırlıyor musunuz? Hayır, çünkü orada değildin."

"Evet, belki de gözden uzak kaldığım içindir."

Ama lanet kitabını karıştırırken, auratik enerjiyi döndüren büyüyü ararken, içimde bir önsezi damlası hissettim. "Oraya varır varmaz, bir görsel ikiz büyü yapacağım. Kendimi başka biri gibi gösteririm. Ya da şehir dışında olduğum bir zamana dönebilirim. Mackinaw'a yaptığım o yolculuk belki." *Kisten'in hâlâ hayatta olduğu zaman* mı? Onu görebilirdim ama kendime daha fazla kalp acısı vermekten başka ne anlamı olabilirdi ki? Hiçbir şeyi değiştirme riskini göze alamazdım. O gitmişti, hayaletine bile ulaşamıyordum.

Düşüncelerimden habersiz olan Al, Jenks yere düşerken bir elini havaya kaldırdı, küçük, köşeli yüzü endişeyle kıvrılmıştı. "Rache, o zambağı taşıırken ölebilirdin."

"Ama ben yapmadım." Enerjiyi hortumlayan laneti buldum ve üzerinde çalışmaya başladım.

"Sadece bir bitkinin çok küçük bir metabolik ihtiyacı olduğu için," diye itiraz etti Jenks. "Bir insandan bahsediyorsun. Bırakın iki yılı, bir haftada ne tükettiğiniz hakkında bir fikriniz var mı?"

"İşte," dedim istediğim laneti işaret ederken ve Al ona bakmak için hışımla durakladı. "Bunu dışarı çıkarken hayat enerjimi döndürmek için kullanabilirim, ileri geldiğimde kullanmak üzere stoklayabilirim. Kolektifte saklayın."

"Tam senin ruhundan, ha?" Al suratını ekşiterek söyledi. "Bu lanet öldürmek için tasarlandı, kaşınan cadı."

Jenks'in tozunu elimle uzaklaştırırken, "Ben de değiştirdim," diye ikna ettim. Çok yakınımnda duruyordu.

"Rache, seninle gelemem." Ivy'nin botlarının sesi koridorda duyulunca Jenks kıpkırmızı kesildi.

Ne konuştuğumuzu duymadığından emin olduğum için donup kaldım. Kendi mutsuzluğu içinde kaybolmuş gibiydi, tezgâhta duran Al'a bakarken yüzü şiş ve solgundu. Pantolonu kırıışmış, gömleğinin düğmeleri çözülmüştü ama beni asıl üzen yüz ifadesindeki boşluktu.

"Günaydın, Ivy Tamwood," dedi Al, neredeyse geniş, yassı dişlerini göstererek.

Ivy'nin gözleri her zamanki kahverengisine dönmeden önce kızgınlıkla simsiyah parladı. "Şimdi ne yapıyor?" diye sordu kahve makinesine doğru yürürken.

Al'a baktım, sinirlenmişim. "Cadılar meclisine istedikleri şeyi vermeye karar verdim, Brad'i yasadışı büyüyle lanetlediğime dair kanıt," diye yalan söyledim. "Hafta sonuna kadar Alcatraz'da olacağım."

Ivy elinde kahveyle döndü. "Uyardığın için teşekkürler," dedi, açıkça ikna olmamıştı.

Jenks'ten öfkeli bir kırmızı ve altın tozu döküldü ve Al ters ters baktı.

"Evet." Söz konusu lanete döndüm. Newt'inkilerden biri olsa bile çok karmaşık görünmüyordu. Muhtemelen zaten kolektifin içindeydi. Tek yapmam gereken kelimeleri söylemek ve pisliği kabul etmektir. "Bir kez daha düşündüm de, belki de cadılar meclisinin kuklası olmalıyım. Cincinnati'nin beni bildiğim son iblis sırrını onlara vermeye zorlama girişimlerini savuşturmak için zamanım olacağından eminim."

Al boğazını temizledi ve Ivy uyuşuk bir şekilde kahvesini yudumlayarak
Yu uyanmaya çalıştı.

kar

1. "Ya da üç numaralı tavşan deliğine girebilirim," diye bitirdim.

Jenks telaşlı bir kırmızıyla parladı ve Al'ın çenesi kalktı. "Hangisi daha
olası

Seni öldürmek için diğer ikisinden daha çok uğraştım," diye mırıldandı iblis.
"Hatırlarsan, geçmişte sana sahip olmaya çok kararlıyım."

"Geçmiş mi?" Ivy bardağını doldurmaya gitti.

"Yani beni tanımayacağın kadar uzağa gidiyorum. Beş yıl bunu yapmalı."
İblis kitabını elime aldım ve Ivy'nin yanındaki tezgâhın üzerine bıraktım.
Yüksek sesle patlayınca sıçradı ve kenara çekildi. Büyü yapabilmemden
hoşlanmadığını biliyordum ama bunu görmesini istiyordum. "Newt'in lanetini
kullanarak orijinal ever-after'ın hala var olduğu zamana geri dönebilir ve bir
Atlantis aynası alabilirim. Onu getirin, Brad'in lanetini kaldırın, sicilimi silin,
cadılar meclisine yapıştırın." Bir hata yapmadığımı umarak nefes aldım.

Ivy'nin gözleri benimkilere kayd, umudu ve acısı çok açıktı. "Geçmiş mi?
Kisten..."

"Beş yıl," dedim, kendimi boktan bir topuk gibi hissederek. "Hâlâ staj
yapıyor olurum.

I.S. Ivy, yapamam-"

"Bu akademik bir konu," dedi Al, dikkatimi Ivy'den çekerek. "Geri
dönmek için gereken enerji bunu yasaklıyor. Newt bu laneti sonsuzluktaki
zaman ve mekân dengesini test etmek için geliştirdi. Görsel işaretler olarak
yüzey iblislerini kullandı çünkü onlar arafta kalan ölümsüzlerin ruhlarından
başka bir şey değiller. Evet, zaman içinde ileri geri hareket ediyorlar ama
kalori ihtiyaçları yok."

"Tam orada olacaksın ve ben sana yardım edemeyeceğim," diye fısıldadı
Ivy ve onu hızlıca kucakladım. Tökezledi, zarafeti kaybolmuştu.

"Bak." Onu bıraktım ve kitaba döndüm. "Bu karanlık bir lanet, evet, ama
sadece birinden enerji aldığınız için. Eğer kendiminkini alıp buradaki lanetle
birleştirirsem..." Parmağım orijinal lanetin yerini tutarken kitabı çevirdim.
"Bunu kolektifte saklayın. Belki de kasada. Oraya kimse girmez. Eve
dönerken kullanabilirim."

Al, "Kendini ve önemsedığın her şeyi sonsuza kadar taşıyabilecekken bu
çok tehlikeli," diye ısrar etti. "Her şeye bir şans ver

Geç. Kendinizi riske atmanıza gerek yok."

"Her türlü ihtiyaç var!" Bağurdım ve öfkesi yüzüne yansıdı. "Bunu yapamam. Ivy'den, Jenks'ten ve değer verdiğim herkesten, tespit edilmekten kaçınabileceklerini düşündüklerinde hayattan küçük yudumlar almak için sürgüne gönderilmelerini istemeyeceğim. Burası benim evim. Ve cesur, yaratıcı ve evet, biraz tehlikeli bir şey yapmanın sadece kalmamı değil, yerimi daha da kesinleştirmemi sağlayacak en ufak bir şans varsa bile burayı terk etmeyeceğim."

Ivy olduğu yere yığıldı, Jenks'in kanatları onun omzuna konana kadar belirgin bir uğultu çıkardı. İkisi de perişan görünüyordu ama ben daha çok Al için endişeleniyordum, başı eğikti ve benden kaçıyordu.

"Al, binlerce yıl saklandın ve bundan iyi bir şey çıkmadı," diye yalvardım, depresif görüldüğünü düşünerek. "Bu benim riskim. Benim kararım. Ama yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Bir an için çekip gideceğini sandım, ama sonra yaklaştı, beni iterek yolumdan çekilirken çenesi dikleşti ve kitabın kontrolünü eline aldı. Başını eğmiş, sessizce kitabı inceliyor, kaşlarını çatıyordu. "Bedenin gençleşecek ama zihnin gençleşmeyecek," dedi, zambağı zaman içinde hareket ettirmek için kullandığım lanetten bahsederken sesi mesafeliydi. "Hedeflediğiniz tarihte var olan şeyleri yanınıza almakla sınırlı kalacaksınız, yoksa yolda yok olacaklar."

"Evet!" Bana yardım etmeyi kabul ettiğini duyunca haykırdım.

"Ayrıca kilisedeki laneti çarpıtmamanızı öneririm. Beş yıldır değişmemiş gizli bir yere ihtiyacın var. Tüneller olabilir mi? Ya da Eden Park. Orada bir ley hattı var."

"Beş yıl!" Jenks haykırdı. "Rachel'ın beş yıl öncesine ait hiçbir şeyi yok. I.S.'den ayrıldığında her şeyini kaybetti."

"Omuz çantam o kadar eski," dedim, Ivy'nin korkusunu görünce hevesim kırıldı. Jenks de mutlu değildi, hayal kırıklığı içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bukecek bir yer bulmak sorun değildi. Muhtemelen o kadar eski bir para bulabilirdim. Oraya vardığımda görsel ikiz tılsımını yapmam gerekecekti, çünkü büyüünün kendisinin veya bir tane yapmak için gereken malzemelerin yolculuktan sağ çıkacağından şüpheliydim. Ancak yeni yer değiştirme tılsımım sorun çıkarmayacaktır.

zihnimde çalışırdı ve zihnim değişmezdi. Taşın kendisi muhtemelen güneşten daha eskiydi.

"Ama ley hatları," diye itiraz etti Jenks. "Onları büyüyü çalıştırmak için kullanıyorsun, değil mi? Peki ya Tanrıça onları yok ettiğinde?"

Panik beni dondurdu ama Al'a baktığımda bir cevap olduğunu biliyordum. Konuşmaya isteksiz görünüyordu... ve çenem sıkıştı.

"Hatların kesildiği gün bir sorun olmayacak," diye itiraf etti. "Lanet, başladığı hattı tamamlanıncaya kadar kullanacak ve büyüsüzlük aralığını açacak." Bakışları bana döndü. "Giderken yeni hatları, dönerken de eskilerini kullanacaksın. Ben daha çok lanetin ne zaman sona ereceğini gösteren bir şey bulmakla ilgileniyorum." Al kaşlarını çattı, ruh hali kötüydü. "Bir çeşit işaret. Beş yıl önce kırılmış bir şeyiniz var mı? Eğer onu yanında taşırsan, bütün haline geldiğinde seyahat lanetini sona erdirebilir ve tam olarak olmak istediğin zamanda olabilirsin."

Adrenalin ağır bir yıkamaydı ama savaştacak, kaçacak bir şey yoktu ve ayak parmaklarımın üzerinde sallanıyordum. "Olmak istediğim zaman dilimine gelene kadar küçük sıçramalarla geri gidebilirim."

Al'ın ifadesi bozuldu. "Bu son derece kötü bir fikir. İzninizle." "Evet, ama elimde bir tek bu var," diye tersledim.

Al kitabı bıraktı ve tepinerek uzaklaştı. "Bunu yapabilirim," dedim, sonra verandanın kapısını çarparak kapattığında camı titreten gümbürtüyle sıçradım. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım. Bağırdım ama o hiç yavaşlamadı, sanki savaşa gidiyormuş gibi soğuk Kasım sabahına doğru koşmaya devam etti. "Hepsi burada. Tek yapmam gereken onları birleştirmek," dedim usulca, hayal kırıklığı ve endişeyle.

Ta ki Ivy'nin ölümüne korktuğunu fark edene kadar. Sonra sadece endişelendim. "Merak etme, Ivy. Ben onunla gidiyorum," dedi Jenks ve başım Sarsıldı.

Ivy ve ben hep bir ağızdan, "Hayır, değilsin," dedik ve ikimizi de ters çevirirken kanatlarının sesi rahatsız edici bir sızlanmaya dönüştü. Matalina beş yıl önce hayattaydı. Onu terk etmek onun kalbini kıracaktı ve eğer orada geçmişte kalırsa benimkini de kıracaktı.

Ivy ile iletişime geçemezdim. Trent'le de. Al beş yıl önce sonsuzluğa sürgün edildi ve beni tanımaz. *Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir.*

Jenks kavgacı bir tavırla, "Beni durdurmaya çalış, cadı," dedi. "Birinin altınıza göz kulak olması gerekiyor."

"Daha doğru sözler hiç söylenmemiş olabilir ama sen gelmiyorsun," dedim. "Ivy, bunu yapabilirim," diye ekledim ama ona sarılmak için hamle yaptığımda bir adım geri çekildi, üzgün olduğu belliydi.

"Dokunma bana," dedi sesi titreyerek ve ben elimi çektim. Jenks havada dondu kaldı ve sessizce paniklerken biz de ona baktık. "O zamandan bu zamana kadar geçen beş yılda hayatta kalmış olman yarın geri dönüp kendini öldürtmeyeceğin anlamına gelmiyor."

"Her gün aynı riski taşıyorum," diye yalvardım. "Denemek zorundayım. Başka türlü cadılar meclisini davamdan nasıl kurtarabilirim? Onların iblis kölesi olmayacağım ve onlar hayatlarını yaşayıp ölürken yüz yıl boyunca sonsuzlukta saklanmayacağım!"

Üç kalp atışı boyunca orada öylece durdu, ifadesi donuklaşmıştı. "Gitmeliyim," dedi ve mutfaktan çıkarken başı öne eğik bir şekilde döndü.

"Ivy?" Seslendim ama onu takip etme isteğim Al'ın arabasından indiğini, mezarlığın içinden geçerken kollarını salladığını ve omuzlarını kamburlaştırdığını fark ettiğimde yok oldu. Ne yapacağımı şaşırdım ve durdum. Yardım mı edecekti?

Jenks, "Onu yakaladım," dedi ve dışarı fırladı.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp bekledim, kitabı gergin bir şekilde enerji fışkırtan lanete çevirdim. *Laneti içermek için pentagram, bağlamak için bağlayıcı nesne, iblis kolektifine erişmek için kelimeler.* Lanet oradaydı. Tek yapmam gereken onu kurmak ve çalıştırmaktı.

"Yardım etmeyeceğini sanıyordum," dedim Al mutfığa girdiğinde, sıkıca kavradığı elinden iki siyah altın zincir sarkıyordu.

"Bunu yaklaşık beş yıl önce kırdım," dedi onları uzatırken.

Ruh hali kapalıydı ve onları nazikçe aldım, serin bir hisle avucuma dolanırken bir ürperti bastırdım.

"Seni hedeflediğin tarihe ulaştıracak," dedi Al mesafeli bir şekilde, sanki önemli değilmiş gibi, sanki bana gerçek bir şans vermemiş gibi. "Bozulmamış haline dönene kadar geri git, sonra dur. Seni o zamanlar tanımadığımı garanti edebilirim. Güvende olmalısın. Benden."

Ondan güvende... Sevinç baş döndürücüydü. Bunu yapabileceğimi düşünmüştü.

Bunu yapabilirim. "Ve geri dönmek için?"

"Bu çok basit. Ayrılmadan hemen önce bir şeyi kırın ve işaret olarak yanınıza alın. Giderken düzelecektir. Dönüş yolunda tekrar kırıldığında, evdesiniz demektir."

Ev, diye düşündüm. Tuhaf. Oradan hiç ayrılmadan bir yere gidecektim. "Teşekkür ederim."

Gergin, sahte bir sırıtış geçti yüzünden. "Bana henüz teşekkür etmeyin. Bu iki laneti yeni bir lanete nasıl dönüştürdüğünüzü kolektife kaydetmenizi öneririm."

"Böylece dönüş yolculuğunu kolaylaştırabilirim?" Tahmin ettim ve o da başını salladı.

"Hayır, benim düşüncem, harmanlanmış laneti kolektife kaydederek, başkalarının kullanmasını engelleyebilirsiniz."

Onun mantığı karşısında başımı salladım. Kullanım bedeli maddesi olmadan, başka hiçbir iblis, kendileri icat etmedikleri sürece yaptığım şeyi kopyalayamazdı. Kullanım bedeli maddesi olan bir büyüyü hiç kaydettirmemiştim, ama başka birinin isteyeceği bir büyü yaparsam nasıl yapacağımı biliyordum.

"Bunu yapmak için nedenlerinizi biliyorum ve risk almaya değer." Endişe kaşlarını çattı ve onu yaşlı gösterdi. "Varlığınızı hafif tutun. Küçük değişiklikler absorbe edilecektir, ancak büyük bir şey zihninize yerleşecek ve sizi delirtecektir."

Newt, diye düşündüm, bir ürpertiye bastırarak.

"Bir büyüyü kaydetmek için gereken kelimeleri hatırlıyor musun?" diye sordu ve ben yine başımı salladım. "Güzel. Ve görüş alanımdan uzak dur," diye ekledi. "Şu anki beceri seviyenle seninle karşılaşırsam, o zaman seni tanımıyor olsam da seni bir tanıdık olarak kapmaya çalışacağım."

"Tamam." Kitabı kapattım. Yapacak çok işim vardı.

"Jenks!" Bağırdım. "Second-Hand Charm'a bir geziye var mısınız?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM

9

KELTİK ÇANTA BORULARININ ve "Sabotaj" çalan davulların uyumsuzluğu tuhaf, vahşi ve kesinlikle heyecan verici bir karışımdı. Ama modern ritim bu eski sese mükemmel bir şekilde karıştı ve ben de bir tomar askıyı törpüyle raftan aşağı kaydırırken zamana ayak uydurdum. Second-Hand Charm kıyafetlerini bedene göre değil, renge göre düzenliyordu, bu da şaşırtıcı derecede işe yarıyordu ve payetsiz bir şeyler bulmak için siyah tişörtleri hızla sıraladım.

"Hey, Rache?" Jenks kanatlarını mekanın soğukunda takırdatarak konuştu. "Şuna bir bak."

Kırmızı gömlek ve bluzların bulunduğu bir rafa konmuştu. Onun ötesinde, Trent erkekler bölümünde duruyordu, bir ayağı yukarıda, parlak bir dans ayakkabısının altını botunun altına tutuyordu. Gelmek için ısrar etmişti, ben de kabul etmiştim ama onu Ivy'ye dönüştürmek için transpozisyon taşıni kullandıktan sonra. Şimdi düşündüm de, ona atılan tuhaf bakışların sebebi bu olabilirdi ve Jenks'le aramdaki mesafeyi kapatırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Neyin var?" Canlı kırmızı kısa kollu gömleği parmaklarken "Ne var?" dedim. Gömleğin V yakası çok güzeldi ama kolundaki mutlu maymunun şaşırtıcı derecede ince desenini oluşturan payetler karşısında tereddüt ettim.

"Bu bir Simation," dedi boynundaki maymun süslemeli etikete göz gezdirerek. "Witchwear yedi yıl önce onları satın aldı ve etiketlerini değiştirdiler. Yolculuğa dayanacaktır."

Hâlâ emin olmamakla birlikte kendime doğru tuttum ve o da başıyla onayladı. "Bunu nasıl buldun?"

"Eski kokuyor."

Koluma geçirme hareketim yavaşladı. *Bir günlüğüne payetli bir şey giyebilirim*, diye düşündüm kot pantolonu ararken. Trent yürümeye başlayan çocukların olduğu bölüme doğru ilerlemişti, bir kazağı tutarken yüzünde çalışkan ve hüzünlü bir ifade vardı. *Adam alışveriş yapmayı seviyor...*

Sırtarak arkamı döndüm. Geçen ay saklanmaya başladığından beri alışverişe çıkmamıştı. Milyon yıl geçse de kimse onu burada, ikinci el bir dükkânda bulmayı beklemezdi. Gülümsemem bozuldu. Bu biraz da benim hatamdı.

"Tek ihtiyacın olan bu mu? Bir gömlek ve bir kot pantolon mu?" Jenks sordu.

Kot pantolonlar kasanın yanındaydı ve harekete geçtim. "Yeterince eski çoraplarım ve iç çamaşırlarım var." İkisi de ya aşağı düşmüş ya da elastik sorunları nedeniyle yukarı çıkmıştı. Onları atmalıydım ama asla bilemezsiniz. "Benim de o kadar eski bir ceketim var. Ben iyiyim." Elyse'in yırttığı değil, arkasında elmas taşlı bir pentagram olsa da hâlâ kullanılabilir durumda olan başka bir ceket.

Trent'i kontrol ettikten sonra piksinin vitrinlerin arasından geçerek kot pantolona kadar uzanan alçak tozlu izini takip ettim. Buraya geldiğimiz ilk üç dakika içinde tüm mağazayı taramıştı ve ben hafif soğuktan endişe duyarken Jenks'in duymadığı belliydi.

"Teşekkürler Jenks," dedim ve katlanmış kot pantolon yığınlarını karıştırmaya başladım, ancak telefonum mırıldandığında tereddüt ettim. Bakışlarım mağazanın diğer ucundaki Trent'e kaydı ama arayanın o olmadığı belliydi ve telefonumu çıkarıp bir göz attım ve kabul simgesine bastım.

"Merhaba anne. Her şey yolunda mı?"

Jenks kulak misafiri olurken kanatları gıcırdadı ve ben de onu hoparlöre aldım.

"Piscary's'den bir ölümsüzün geçtiğini duydum," dedi annem, sesi niyetli ve endişeliydi. "Ivy'nin kız arkadaşı olmadığından emin olmak istedim."

Ben hemen rahatladım ve Jenks merakı tatmin olmuş bir şekilde masanın diğer tarafına geçti. "Oh! Hayır. O iyi. Seni arayacaktım ama bunun ulusal haberlere çıkacağını düşünmedim." Kalçalarımın uyup uymadığını kontrol etmek için mücevherli bir kot pantolonu kaldırdım. "Constance birini örnek gösteriyordu." *Bunlar tanıdık geliyor...* diye düşündüm başparmağımı bir

kayıp taş. Yüzüm kızarınca onları masaya geri koydum. Zaten çok fazla mücevherim vardı.

"Endişelendim," diye devam etti annem. "Sadece ölümsüz bir vampir olduğunu söylediler ve internette daha fazla bir şey bulamadım. İkinizin de iyi olmasına sevindim."

İkisi de, diye düşündüm, Brice'ı yakarken Ivy'nin yüz ifadesini hatırlayarak. "O iyi. İyiyim," dedim, sonra Jenks'e, "Onunla konuşmak ister misin?" diye seslendim, peri şiddetle başını salladı, parıltılar yağmur gibi yağıyordu.

"Sesin yorgun geliyor. Yeterince uyuyor musun?"

Jenks'e dikkatle baktım ve peri bana güldü. *Güzel*. "Anne, seninle konuşmak istiyorum ama şu anda bir işim var. Seni yarım saat sonra arayabilir miyim?"

"Gerek yok," dedi. "Sadece Ivy'yi kontrol etmek istedim." Bir an sessiz kaldı, sonra ekledi: "Neredesin sen? 'The Sound of Silence'ın gayda ile çalındığını duymayalı... Second-Hand Charm'da mısın? Rachel, yine dışlanmadın, değil mi? Paraya ihtiyacın var mı? Sana havale edebilirim-"

"Anne. Hayır." Utanarak mağazanın etrafına bakındım, Jenks'ten başka kimsenin duymadığına sevindim. Trent, sepetinde bir çift ayakkabı ve iki küçük kız kıyafetiyle bana doğru geliyordu. "Dışlanmadım ve paraya da ihtiyacım yok." *En azından şimdilik*. Dolabımı temizliyorum ve bazı eşyalarımı bırakıyorum."

"Dolabını mı temizliyorsun?" dedi annem şaşkınlıkla ve sonra acıma dolu bir sesle, "Ah, tatlım... Yine mi lanetlendin?"

Dolabımı mı temizliyorsun? Yüzümü buruşturarak düşündüm. Evet, buna inanmak zordu. Jenks, Trent'le yarı yolda buluşmak üzere uzaklaşırken rahatsız bir şekilde, "Ben lanetlenmedim," dedim. "Geçmişe gitmeye hazırlanıyorum ve o döneme ait kıyafetlere ihtiyacım var yoksa çıplak kalacağım."

Annem bir kalp atışı kadar sessiz kaldı. "Sanırım Donald'a yine lanetlendiğini söyleyeceğim; yoksa bu gece ikimiz de uyuyamayacağız."

Telefonu açtım ve hoparlörü kapattım. "Anne, sorun yok," dedim usulca ama Trent'in endişeli bakışlarıyla karşılaşınca hasta gibi göründüğümü anladım ve yanıma yerleşti. "Şaka yapıyorum. Trent'in içinde ölüp bitmeyeceği bir şey almak için alışveriş yapıyorum, böylece sinemaya falan gidebiliriz." Mikrofonu engellemek için telefonumu bacağıma dayadım. "Ona bir şey söyle," diye fısıldadım Trent'e. Adam başını iki yana salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi telefonumdan uzaktan, neredeyse duyulmadan. "O cadılar meclisi kaltaklarına hiçbir şey verme. Ne kadar geçmişe gidiyorsun?"

İç çekerek telefonu kulağıma götürdüm. "Beş yıl," dedim Jenks'in nereye gittiğini merak ederek. "Kimsenin radarına girmezsem daha güvende olurum." Yani Al, Trent, istihbaratın vurucu timi. Vince'in Mackinaw'daki sürüsü. Yine de Nick'e uğrayıp onu biraz pataklamak iyi olabilirdi.

"Güzel." Sesi gururla ağırlaşmıştı. "Döndüğünde beni ara, mmmm? Beni endişelendirme."

Nefes verdim. Annem hayatında yaşadığı şeylerden dolayı biraz dengesizdi, ama nadiren de olsa bu benim işime yarıyordu. "Tamam," diye fısıldadım. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol."

"Arayacağım." Ama annem bağlantıyı kesmişti ve ben de telefonumu cebime soktum. Ön pencereden aşağıya doğru süzülen soğuk mavi renkli ince bir peri tozu izi beni endişelendiriyordu.

"Annen harika biri," dedi Trent, masaya dönüp bedenimi bulmak için katlanmış kotları karıştırırken. Her şeyde ustalıklı yapılmış yırtıklar ve söküklükler vardı... bu da eski değil pahalı oldukları anlamına geliyordu ve muhtemelen altı yıl önce bir bağış çöplüğüne bıraktığım mücevherli onlulara baktım. "Kızlar için bir şeyler buldum," diye ekledi sepetini kaldırırken. "Ve ihtiyacım olmayan bir çift ayakkabı."

"Asla çok fazla ayakkabım olamaz." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir yığın ayakkabının yerini değiştirdim. Her şey eski *görünecek* şekilde yapılmıştı. Çıplak görünecektim. Bunu biliyordum.

"Hey, çocuklar?" Jenks'in önümüzde kısa bir süre durması üzerimize bir toz dalgası gönderdi. "Bir sorunumuz var."

Kalbim sert bir şekilde çarptı. "Ne oldu?"

"Laker." Jenks mücevherli kot pantolonun üzerine indi. "Otoparkta." "Ödül avcısı mı?" Trent'e baktım. "Bizi nasıl takip ediyor?" Trent kırmızı gömleğini sepetine koydu. "Belki de arabayı etiketlemiştir?"

"Buradan üç blok öteye park ettik," diye itiraz ettim, sonra uzun boylu insan kapıyı itip açtığında ve borazan sesleri duyulduğunda masanın altına eğildim. "Jenks, buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

"Evet, ama burası bir ara sokak ve ben bundan hoşlanmıyorum." Kanatları hırıldayarak ayağa kalktı. "Bekle. Ne yaptığına bir bakayım."

"Jenks?" Trent fısıldadı ve en yakın ley hattını yavaş ve kolay bir şekilde çekmeye başladığında aramızda bir miktar enerji köpürdü, chi'sini doldurdu ve cildimi karıncalandırdı.

"Evet, ben Laker." Jenks elleri kalçalarında, bir kot pantolon yığınının üzerinde duruyordu. "Kasadaki kadınla konuşuyor. Ona telefonunu gösteriyor..." Tozu parlak bir gümüş rengine dönüşürken kanatları hareketsiz kaldı. "Çocuk bölümünü işaret ediyor. Tink bir Disney fahişesi. Bizi ifşa etti."

Trent yüzünü buruşturdu. "Buradan savaşıarak çıkabiliriz," dedi, sesi bunun için istekli geliyordu.

"Yapmamayı tercih ederim." Rahatsız bir şekilde sepete baktım. En azından bu eşyaların parasını ödememiz gerekiyordu.

Jenks gözlerimizi aynı seviyeye getirmek için eğildi. "Aklı başında hiçbir peri yılın bu zamanında burada olmaz. Beni tanıyor. Onu kapıdan uzaklaştıracam. Sana ön taraftan sıvışmak için yeterli zamanı veririm."

Ama hava çok soğuktu, uzağa gidersek bize yetişemezdi ve alnımda bir endişe parıltısı belirdi. Ya hep birlikte gidecektik ya da hiçbirimiz.

"Tamam. Sen onun dikkatini dağıt." Mücevherli kotu altından çıkardım ve Trent'in sepetine attım. Benim olduklarından oldukça emindim, bu da onları yeterince eski yapıyordu. Onları Ivy'nin yanında staj yaparken almıştım. "Trent ve ben, o yemi yutana kadar alçakta kalacağız ve seninle kapının dışında buluşacağız. Oradan arabaya gideceğiz. Birlikte."

"İkiniz de buradan çıkıp gitmelisiniz," dedi Trent. "İsteddiği kişi benim."

Jenks, "Ya hep ya hiç, kurabiye adam," dedi ve sonra uçarak uzaklaştı. ölümcül bir gölge gibi zeminden on santimden fazla yükseliyordu.

Ya hep ya hiç, diye düşündüm, bir aidiyet ve minnettarlık acısı hissederek. Jenks'in, ben istesem Trent'in Aşıl tendonlarını keseceği günlerin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti. "Hava onun için çok soğuk," diye fısıldadım, Trent ve ben bir pervazın arkasına saklanırken endişeliydim. "Burası bile."

"Beni Ivy kılığına sokmak iyi bir fikir olmayabilirdi," diye fısıldadı Trent, sonra da dikkatle etrafı kolaçan ederken bana olduğum yerde kalmamı işaret etti.

"Evet, belki." Yanına çömelip ley hatlarını yeniden kavradım ve fısıltıyla "*Finis*" dediğimde büyü bozuldu, küçük ışık parıltıları Trent'in üzerine akmaya başladı. Trent titriyor gibiydi ve bana hiçbir zaman kendisi gibi görünmemiş olsa da, şimdi herkes onu kendisi olarak görebiliyordu. Jenks mağazanın uzak ucundan rengârenk küfürler ederek beni çağırdı ve

Trent'in dudakları kıvrıldı. "Laker bunu duymuş. Hadi gidelim."

Trent'in parmakları benimkileri buldu, beni ayağa kaldırdı ve içimde bir heyecan akarken beni harekete geçirdi. Hızlı adımlarla kasaya doğru yürüdü, sıraya girerken görkemli bir şekilde gülümsedi. Kasayı yöneten kadın şöyle bir baktı, sonra Trent'i tanıyınca dudakları aralandı.

Tezgâha iki ellilik bırakıp beni kadının önünden çekerken kadına, "Üstünü hayvan kurtarma kavanozuna koy," dedi.

Kadın "Teşekkür ederim!" diye seslendi ve ardından öfkeli bir sesle "Hey! Sepeti alamazsınız!" diye ekledi.

Ürperdim. Laker "Teşekkür ederim "i duymamış olabilirdi ama tiz sesiyle sepeti terk etme talebi duyulmuş olmalıydı.

"Dikkat!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben Trent'ten uzaklaştım, ley hattını çekip dönerken içimden sıvı alev gibi enerji fişkırıyordu.

Laker dükkânın arka tarafındaki bulmaca masasının üzerinde durmuş, bir eliyle bir tılsımı kavrarken diğer eliyle de bir asa tutuyordu. Tahtanın uzunluğundan enerji dalgalanıyordu ve büyücü Latince bir kelime bağırdığında Trent'i kapıya doğru ittim ve bir büyü sanki bir silahmış gibi ucundan fırladı.

"*Rhombus!*" Trent, Jenks ve bir raf dolusu cam eşyayı koruyucu çemberimin içine alarak haykırdım. Laker'ın büyüü ona çarptı... ve sessiz bir ses patlaması

yankılandı. Kıyafetler havaya uçtu ve insanlar çığlık attı. Giysi rafı yere düşmeden önce çemberimi düşürdüm.

Trent yanımda durdu, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Dışarı. Hemen," dedim ve başını salladı, Laker'la yüzleşirken üzerinde inci gibi bir sihir sarmalı yükseliyordu. "Çıkar onu buradan, Jenks!"

Peri yere düştü, tozları heyecandan parlak altın rengini almıştı. "Hadi gidelim, kurabiye adam. Rachel'in eşyalarını da unutma."

"Ya hep ya hiç," diye yineledi Trent ve yüzümü buruşturdum. İkisini birden yapamazdım.

"Tamam, ama dükkânı yok etme. Annem eskiden buradan alışveriş yapardı," dedim iş adamı dağılıp sadece nadiren görülen ama her zaman orada olan elf savaş lordunu bırakırken. Bu kaplama kâğıt inceliğindeydi ve hoşuma gittiği için bir ürpertiye bastırdım. Hem de çok hoşuma gitti.

Pes ettiğimizi düşünen Laker masadan atladı ve yeniden başladı, elinde ikinci bir tılsım vardı ve sopasında mor bir parıltı toplanmaya başlamıştı. "Trent Kalamack, sizi gözaltına alma ve tutuklama yetkisine sahibim.

."

"*Entrono voulden!*" Trent bağırdı ve büyüğü üzerimde bir sevgilinin dokunuşu gibi dalgalanırken ürperdim, ipek hissiyle parıldadım.

Laker irkildi, asasındaki parıltı kaybolurken etrafında bir koruma çemberi oluştu. Trent'in büyüğü bir ekrana çarparak adamı boğmak için bir kıyafet kasırgası gönderdi.

"Çekil!"

"Bekle, eşyalarım!" Trent kolumdan tutup kapıya doğru koştuğunda sepeti kaparak bağırdım. Jenks öncülük etti ve kasadaki kadın tiz bir sesle söylenmeye başladığında dükkândan fırladık.

"Durdurun onu!" Belli belirsiz bir ses duydum ve sonra gitmiştik, botlarım omurgamda gürleyen bir ritimle ilerliyordu.

"Jenks?" Seslendim, peri kanatlarının çıkardığı ses ensemde soğuk bir noktaya dönüştüğünde rahatladım. "Tamam. Araba. Hadi gidelim buradan."

"Ben hallederim." Trent sepeti aldı ve arkamıza hızlı bir bakış atarken adımlarımız yavaşladı. "Takip etmesi ihtimaline karşı ellerini serbest bırakmalısın." Yüzünü buruşturdu. "Sen benden daha iyi bir sokak dövüşçüsüsün."

"Teşekkürler." Demek istediği, masum seyircilerin zarar görmesini en aza indirmekte daha iyi olduğumdu. Yine de cadde neredeyse boştu, akşamın erken saatlerinde alacakaranlıktı. "Takip etmiyor."

"Çünkü kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor," dedi Jenks arabaya doğru yavaşladığımızda ve çantamda asılı olan ölümcül tespit tılsımı kırmızı renkte yanıp söndüğünde donakaldım.

"Dur!" Trent kapıya doğru uzanırken onu geri çektim. "Heceledi."

Yosun silicinin oğlu.

Trent'in bakışları arabamdan bana, sonra da omzumun üzerinden caddeye kaydı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Büyücüler böyle yapar. Daha az yüzleşme, daha çok ön oyun. Tek ihtiyacı olan bizi ortaya çıkarmaktı. Tepki vermemizi sağlamak. Bu yüzden bizi takip etmiyor." Tanrıya şükürler olsun ki bir keresinde ölüm tehdidi almıştım, yoksa asla tespit tılsımına sahip olamazdım.

Jenks, "Ne sosis ama," dedi ve en yakın otobüs durağının nerede olduğunu merak ederek yüzümü buruşturdum. En azından şimdi beni alırlar. *Bir keresinde otobüste bir adamla sevişmiştin...*

"Eve bir ley hattı mı götürüyoruz?" Jenks sordu ve Trent'in odağı bulanıklaştı. "Üç blok ötede bir tane var."

İzlendiğime dair bir his kapladı içimi. "Gidelim," dedim sokağı tararken, Laker dükkândan tökezleyerek çıktığında gözlerim açıldı, hâlâ kıyafetleri dökülüyordu. Kasadaki kadın da onunla birlikteydi ve toplayabildiği her şeyi toplarken yüksek sesle bağııyordu.

"Yürü!" Trent'i harekete geçirdim, Laker bağırdığında arkama baktım Biz.

"Kalamack!" diye bağırdı büyücü, kadını üzerinden iterken bizim için kaçtı.

Trent yanımda koşarken benim karıncalanıyordu, ikimiz bir olarak kaldırımla buluşuyorduk. Onunla çalışmayı seviyordum ve koşarken bile elini elime almak için içimdeki anlamsız arzuyla savaşıyordum.

Köşeyi döndüğümüzde Trent, "Durma," dedi ve kayarak durdu ve yaklaşan hattı daha ağır bir şekilde çekti. *"Ta na shay, juncta in uno!"* diye bağırdı ve dizlerim neredeyse bükülüyordu çünkü yakındaki hat

Enerji, ona yön verip kararlı insana doğrulttuğunda ikimizin de içinden hızla geçiyordu.

Trent'in büyüü ona çarpıp onu yere yapıştırırken Laker tılsımlarıyla uğraşırken kayarak durdu.

Trent elimi tuttu ve beni bir koşunun içine çekti. Vahşi büyü içime işledi, karıncalı ve müstehcen. "Çizgi..." Ben başladım. Çok yakın olmalıydı. O son büyü... vay canına.

"Kırdı!" Jenks kulağımın arkasından tiz bir sesle bağırdı, can havliyle tuttuğu eli soğuktu. "Rache, ceplerini arıyor."

"Özgür mü?" Trent açıkça sinirlenmiş bir halde, "Serbest mi?" dedi. "Bunun onu en az beş dakika tutması gerekirdi."

"Rache!" Jenks uyardı ve elim Trent'in elinden kaydı. Bunu başaramayacaktık. Karşı koymamız gerekiyordu.

"Kes şunu, yoksa seni yere indiririm!" Bağırdım ve Laker dönerek durdu. Bizden yarım blok uzaktaydı ve biz de ley hattına yarım blok uzaklıktaydık.

"Git," dedim usulca ve Trent yanımda daha derine yerleşti. "Trent, sıra tam şurada," diye itiraz ettim ve o da ellerini sihirle süsleyerek başını salladı.

"Ben sadece işimi yapıyorum," dedi adam soluk soluğa. "Devam et ve beni büyüle. Meclis seni de içeri almak için bir bahaneye bayılır Morgan."

Halatı daha ağır çektim, auram görüş alanımda yanıp sönmeye başladı. Hat, içine adım atılamayacak kadar uzaktaydı. Yine de içimde uğuldadığını hissedebiliyordum. Laker muhtemelen görebiliyordu.

Jenks, "Rache, zaman kazanmaya çalışıyor," dedi. "Ona bir şeyle vur ve kaç."

"Hangi tılsımı kullanacağını bulmaya çalışıyor," dedi Trent. "İkimizi birden ele geçiremez."

"İkimizi de alamayacak." Tabanlarımı kaldırıma vurdum. "Laker?" Adam bir muskayı el bombası gibi kavrarken kaskatı kesilerek, "Laker?" dedim. "Bana bunu yaptırma."

Ama yaptı ve o ley hattı tılsımının pimini çekerken, ben de ley hattını çekiştirdim ve beni doldurmasına izin verdim. "*Quod periit, periit!*" diye bağırdım ve Laker

Saçının her bir teli dökülürken bir bebek gibi ciyakladı. Cincinnati otobüs hattından atılmama neden olan şeyin aynısını yapmıştım ama bu sefer bilerek yapmıştım.

"Yürü!" Trent'i ittim ve koşturaya başladım. Şokun etkisi geçince çok kızacaktı.

Jenks, "Bundan hoşlanmadı," dedi ve ben koştum. Sıra az ilerideydi ve Laker hâlâ orada dehşete düşmüş bir halde duruyordu.

"Rachel, bu-" dedi Trent.

"Ölümçül olmayan bir şaka büyüü," diye bitirdim. "Bunun için sadece altı ay kamu hizmeti yapıyorsunuz."

"Aranan bir suçlunun kaçmasına yardım ederken bile mi?"

Ley hattına girdiğimizde Trent'e sııttım. "Sen suçlu değilsin. Henüz yargılanmadın."

Hattın dizginlenemez enerjisinin uğultusu içimi evimin sesi gibi aydınlattı. "Bu harika gece için teşekkürler," dedi Trent ve ben de sırtarak neredeyse parmak ucunda durup ona bir öpücük verdim.

"Bir şey değil. Ama ben de seninle geliyorum." Trent'in gözleri büyüdü ve ben de ekledim, "Eğer sorun olmazsa?"

"Yo!" Jenks kulağıını çekerek beni şimdiki zamana geri getirdi. "Ne yapacaksan yap. Bu tarafa doğru sendeliyor."

Trent'in kolu bana dolandı. "Bu hoşuma giderdi."

Birlikte Laker'a döndük, adam yorgun, dayak yemiş, kızgın... ve keldi.

"Morgan," diye soludu, bana nefretle bakıyordu ve ben de ona bir tavşan-Kulaklı öpücük.

Auramı değıştirdiğimde gerçekliğin çözüldüğünü hissettim, şehir manzarası bulanıklaşıp hiçliğe dönüşüyor ve sonbahar böceklerinin sesi yükseliyordu.

Biz de oradaydık.

BÖLÜM

10

HATTAN AYAK ÇEKTİM, küçük enerji dalgaları benden uzaklaşarak lezzetli bir kayıp hissi ve geri dönme vaadiyle uğuldayan enerji akışına geri düştü. Jenks mistik bir toz patlamasıyla omzumdan kalktı, hızlı bir keşif yapmak için her zamanki karanlığa dalarken kanatları uğuldadı. Bu gerçeklikte gölgeler daha kalındı, güneş uzaktaki bir bulut kümesinin ve yaşlı ağaçlardan oluşan bir çalılığın ardında kaybolmuştu. Temiz havayı derin derin içime çektim ve Trent'e bakarak hâlâ her şeye sahip olduğumuzdan emin oldum. Laker'dan kaçmanın verdiği adrenalin patlaması bir roller-coaster yolculuğu gibiydi - tümüyle heyecan, gerçek bir tehlike yok- ve büyücüyü küçümsememem gerektiğini bilsem bile bundan zevk alıyordum. Şanslı olduğumuzu söyleyemem ama *o* şanslı olsaydı işler farklı gelişebilirdi.

Trent sepeti kolunun üzerine sıkıştırdı. "Laker ayak parmağımı gerçeğe her bastığımda bunu biliyor. Bu bir büyü olmalı."

Sesi üzerimde dalgalandı, alçak, neredeyse müzikal tonlar geç cırcır böceklerinin ve ağaçlardaki rüzgârın sesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Muhtemelen." Dikkatimi dağıttım ve ikinci görüşümü açtım, Laker'ı binaların ve dükkan cephelerinin ana hatları arasında bir hayalet gibi gördüm. "Sen, ah, geri dönmek ister misin?" diye sordum, Trent'e baktığımda düşüncem tereddüt etti. Genelde parlak bir altın renginde olan ve kırmızıyla parlayan aurası, bir miktar müstehcenlikten daha fazlasını gösteriyordu. Şimdi düşündüm de, attığı büyülerde de siyah bir fısıltı vardı. "Ah, arabamı önermem," diye ekledim ikinci görüşümü bıraktığımda ve aurası kaybolur gibi olduğunda. "Ama bir taksi çağırabiliriz." *Ne yaptın sen*

Ne yapıyorsun, aşkım? Endişeyle düşündüm. Müstehcen bir aura sizi Alcatraz'a sokmazdı ama cadılar meclisinin ilgisini çekerdi ve bu da çoğu zaman aynı şeydi.

Düşüncelerimden habersiz olan Trent başını salladı. "Beni nasıl izlediğini bulmam gerekiyor," dedi elinde kırmızı plastik sepetle. "Bunu yapana kadar, muhtemelen gezintilerimi gerçeklikle sınırlamalıyım. Yine de seninle eve kadar yürüyeceğim. Sınırın bu tarafında."

Peri omzuma düşerken Jenks'in kanatlarının sesi duyuldu. "O büyücü ipucunu almalı. Diğer herkes aldı."

Perinin kanatları boynuma bastırdı ve ben bir ürpertiye bastırdım. Burası daha sıcaktı ama o kadar da değil. "Bence kendine bir isim yapmaya çalışıyor. Hayatını kazanmak için bundan daha kolay yollar var." Ağaçların arasından, yönümü bulabileceğim bir dağ izi var mı diye baktım. "Beni eve bırakacaksın, ha? Güzel. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum." Trent bakışlarımı takip etti, sonra döndü. "Kilise bu tarafta." Harekete geçti, eli rahatlatıcı bir eminlikle benimkini buldu. "Akşam yemeği için hâlâ hazır değilsen tabii?"

"Malikânede mi?" Jenks boynumla yakamın arasına sokulurken parlak bir sesle "Malikânede mi?" dedi. "Beni de say. Torunlarımı aylardır görmedim. Eminim şimdi uçuyorlardır."

Trent ağaçların arasında ilerlerken bana daha sıkı sarıldı, önce garip davrandı, sonra elf zarafetine büründü ve ağaçların arasından duman gibi kayarak daha kolay bir yol buldu. "Üzgünüm, Jenks. Burada, sonsuzlukta ateşin üzerinde çorba konuşuyorum."

Karıncalanan bir enerji ondan bana doğru kayarken, dengelerimiz eşitlenirken bir titremeyi bastırdım. Tüm bu sihirden sonra harika kokuyordu. Tarçın ve şarap gibi. "Çorba kulağa harika geliyor," dedim ve bana kısmen rahatlama, kısmen de hevesli bir bekleyişle gülümsedi. Dostu Saladan onu yasadışı genetik araştırmalara bulaştırdığından beri malikânesine girip çıktığını biliyordum ama Al'ın korusundaki yeni evini henüz görme fırsatım olmamıştı.

"Nerelerdeydin, kurabiye adam?" Jenks sordu. "Tink'in bir Disney fahişesi olarak bahçede olmadığından eminsin, değil mi? Zaten bir iblis var

Orada."

Trent'in sırtışı muzipleşti. "Hayır. Al'ın eski yerindeyim. Orada güzel su var."

İyi su mu? Belki, ama Al'ı uygun bir bebek bakıcısı ve muhtemelen diğer iblislere karşı tampon olarak kullanmak için oraya yerleşmiş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündüm. Al o zamandan beri Trent'in iki küçük kızından hoşlanıyormuş gibi görünmekten kaçınmak için arka bahçemdeki çizgiye taşınmıştı. Ama seviyordu. Al onlar için ölebilirdi.

"İyi su mu?" Jenks ağzından kaçırdı. "Kusursuz bir kaçış tüneli olarak arazinizin içinden geçen bir ley hattınız var. Başkasının yemeklerini yiyip sıcak duşlar alabilecekken sen bir kutudan yemek yiyor, yerde uyuyor ve erkeklik organlarını soğuk bir derede mi yıkıyorsun? Kasım ayında mı?"

"Jenks..." Ben uyardım ama Trent gülümseyerek devrilmiş bir ağacın üzerinden geçti ve bana yardım etmek için elini uzattı.

"Kızlar ve ben iyiyiz." Trent tereddüt etti, bakışları bir an için mesafeli bir hal aldı. "Ayrıca, ahırlar ve bahçeler için küçük bir bakım ekibi dışında malikâne boş. Çok komik. Eskiden dışarı çıkma ihtiyacı hissetmeden önce malikânede aylarca kalırdım. Şimdi orada olmaya bile zor dayanıyorum."

Yolumuz aniden yıpranmış bir patıkaya açıldı ve başımı omzuna yasladım, gece etrafımızda yoğunlaştıkça adımlarımız hafifledi. "Doğru," dedim usulca. "Ama o zamanlar tam kadro çalışıyordun ve bir sürü işin vardı."

Küçük bir onaylama sesi çıkardı ve ben kızardım. "Özür dilerim," diye ekledim ve elimi bırakıp kolunu sırtıma doladı ve yol düzleşirken beni kendine çekti. Babası erken ölmüş, Trent'e tüm türünü devam ettirmek için gereken yasadışı genetik müdahaleleri miras bırakmıştı. Artık elflerin soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığına göre, kim olmak istediğini bulmakta özgürdü. Bu durum onu düşünüldüğü kadar arayış içinde bırakmamıştı.

Annesi oldukça kötüydü, bunu öğreniyordum ve Trent son birkaç yılda değişmiş, gerçek zamanlı olarak önümde babasının olduğundan çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmüştü.

bir zamanlar yasadışı genetik tekniklerle oynadığı gibi yasadışı büyü. Toplum ikisini de hoş karşılamadı. Birini affedebilirlerdi ama ya ikisini?

Ama itiraf etmeliyim ki elf büyüündeki yeni mahareti onu nefis kokar hale getirmiş ve tüm ölçümlerimi sabitlemişti.

"Sorun değil," dedi, nefesi saçlarımı karıştırırken sesi niyetliydi. "Burada olmaktan keyif alıyorum. Bana sanki senin suçunmuş gibi bakmayı bırak. Genetik laboratuvarı olan benim, sen değilsin."

Ama ben olmasaydım Lee onu asla hedef almazdı. Cadı Cincinnati için bir oyun oynamış, bana ulaşmak için arkadaşlarımla arasından geçmişti. Diğer herkes dalgayı kıyıya kadar sürdü, ama Trent... Geçmiş onu batırmıştı ve şimdi okyanusun dibinde yuvarlanıyor, yüzeyi bulmak için mücadele ediyordu.

Bakışlarım elindeki plastik sepete kaydı. Kızları için ikinci el kıyafetler ve ayakları için kullanılmış ayakkabılar alıyordu. Ellasbeth ihtişamlıydı ve Lucy ziyaret haklarını yerine getirmek için her gittiğinde avukatlarının iki kızı da alıkoymanın bir yolunu bulacağından endişeleniyordum.

"Hey..." Trent beni kendine doğru çekerek kötü ruh halimden kurtulmaya çalıştı. "Al gittikten sonra koruda bazı değişiklikler yaptım. Bence hoşuna gidecek."

"Sabırsızlanıyorum," dedim ama gerçekten dinlemiyordum, daha çok önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğiyle ilgileniyordum. Newt'le bir ayna için pazarlık yapmak üzere geçmişe mi gidecektim? Ya bir şeyleri değiştirip geri döndüğümde Trent ve Ellasbeth'i evli bulursam?

"Jenks, güney ucuna bazı geç tozlaşan bitkiler koydum. Keyfine bak."

"Harika. Teşekkürler," dedi Jenks, yeşilimsi mavi bir toz önümden aşağı süzülürken kanatları boynumu gıdıklıyordu.

"Ve bir açık alan ekledim," diye devam etti Trent, orman inceldiğinde ışık aydınlanmaya başladığında hızı yavaşlıyordu. "Kızlar için bir küvet koydum..."

"Gerçekten mi?" Devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçtim ve şimdi nerede olduğumuzu fark ettim. Burası Al'ın eski korusuydu ama kurbağacıklardan oluşan koruyucu halka gitmiş, benim kiliseme taşınmıştı.

"Küvet mi?" Jenks alay etti ve ben de değişiklikleri görmek için açıklığın kenarında yavaşladım.

Köşedeki üç kiraz ağacı artık çiçek açmıyordu, Al'ın üzerlerindeki büyüğü onun yokluğuyla birlikte kaybolduğu için yaprakları kahverengi ve buruştu. Trent'in gri atı ve tanıdığı Tulpa, altlarındaki çimenleri kırıyor, uzun, manikürlü kuyruğu sallanıyor ve paltosu alçak ışıktaki parlıyordu. Al'ın arabası gitmişti ama onun yerine derenin kenarına büyük bir çadır kurulmuştu. Düz, kaba taşlardan oluşan bir avlu, ateşin etrafında hoş bir alan oluşturuyordu. Yassı taşlar derenin içine doğru devam ederek derin bir havzanın ana hatlarını çiziyordu. Nehir dümdüz akıp gidiyordu ama yakınlardaki bir kaya, Trent'in de dediği gibi bir küvet oluşturarak açıklıkları kapatabilirdi.

"Aman Tanrım," dedim daha yakından bakmak için sallanırken. "Bu bir küvet."

Trent sırttı, peri etrafı kolaçan ederken bakışları Jenks'i takip ediyordu. "Evet. Akıntıyı bir taşla durduruyorum ve bir kez dolduğunda ısıtmak kolay oluyor." Kolu arkamdan düştü. "Lucy..." dedi titreyerek. "Lucy soğuk suyu sevmez."

"Annesine çekmiş," dedim ve Trent içini çekti, vadiyi geçerken parmakları benimkilere sıkıca sarılmıştı. Cırcır böceklerinin huzuru beni ele geçirirken, "Akşam yemeği kulağa harika geliyor," dedim. Birkaç saatliğine her şeyi unutabilir ve sadece... olabilirdim. "Yardım etmek için ne yapabilirim? Ateşi yakmak için?"

Başını iki yana salladı. "Ben hallederim." Dikkati benim yanımdan akıntıya doğru kaydı. "Jakuziyi denemek ister misin?"

Mmmm? "Elbette, suyu ısıtmamın bir sakıncası yok." Kalınlaşan müstehcen tabakasını hatırladığımda içimi bir beklenti ürpertisi kapladı. Belki de buradan geliyordu. Sıcak su birikintisinde ıslanıp yıldızların ortaya çıkışını izlemek cennetten küçük bir parça olurdu. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey bir ateş olurdu ve o da vardı. "Önce ateş için biraz odun bulayım."

"Gerek yok. Ben hallederim. Ben çorbayı bitirirken sen de ıslanabilirsin." "Emin misin?" diye sordum ve beni hafifçe itti.

"Sen, benim nehrimde çıplak? Kesinlikle," dedi ve ben de sırttım.

Jenks'in kanatları sıkıntıyla şakırdadı. "Ah, sonsuza dek sevdiğim, trol kamburlu peri osurukları için," dedi peri. "Bana ihtiyacınız olursa atın yanında olacağım."

Yirmi dakika ve yanmış bir parmaktan sonra, kıyafetlerimden sıyrılmış ve ılık bir su birikintisinin içine girmiştım, çıplak kıcımı şimdi hafif bir sıcaklık yayan düz bir kayanın üzerine yerleştirirken inliyordum. Trent'in ateşin üzerindeki tencereyi karıştırırken çıkardığı ses inanılmaz derecede rahatlatıcıydı ve gözlerimin kayarak kapandığını hissettim. Tıpkı iblisler gibi, onun da kararın is tabakasının yasadışı büyülerden değil, teknoloji açısından zengin lükslerini büyü temelli süslerle değiştirmesinden kaynaklandığı artık çok açıktı. Yanık kehribarın kalıcı kokusu ve elf büyüünün zing'i ile tüm glen güvenli hissediyordu.

Cırcır böcekleri baştan çıkarıcı şarkılarını söylerken nefesim doğduğum günkü kadar rahat bir şekilde girip çıkıyordu. Trent bana akşam yemeği hazırlıyordu ve ben suyun sıcaklığı ve buranın huzuru ile uyuyakalmıştım...

Ta ki yumuşak bir su dalgası sıçrayıncaya ve gecenin serinliği üzerime vurup beni uyandırıncaya kadar.

"Oh, hey!" Trent karşımdaki derme çatma banyoya girerken doğruldum; su, şırl şırl akan suyun bıraktığı ürpertiye gidermek için yükseliyordu. Çıplak vücudu bir gölgeden biraz daha fazlasıydı ve yıldızların yer değiştirmiş olmasına şaşırarak yukarı baktım. Ateş de artık sadece kor halindeydi. "Boktan bir tost," diye fısıldadım o bana bakarken. "Uyuya mı kalmışım?"

Dalgalanmaları minimumda tutmak için yavaş hareket eden Trent, omuzlarımız birbirine değene ve ayaklarımız iç içe geçene kadar yaklaştı. "Yorgundun." Kolu arkamdan kaydı. "Suyu yeniden ısıtmam gerekti."

Bakışlarım önce suya, sonra da onun hafif sakallı yüzüne gitti. "Uyuyakalmak istememiştım."

"Merak etmeyin. Çorba dayanacaktır." İçini çekti ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Bu *çok* güzel."

Arkasında, küçük bir masanın üzerinde, üstü kapalı iki kâse ve bir şişe açık şarabın arasında sönmüş bir mum duruyordu. "Beni uyandırmalıydın."

Trent'in gözleri kapandı. "Seni çorba için uyandırmayacağım."

"Evet, ama bunu benim için sen yaptın." Jenks'i bulmak için sessiz kamp alanını taradım ve sonunda atın yanında belli belirsiz bir parıltı gördüm. "Uyuyakaldığıma inanamıyorum."

Gözleri açıldı ve beni kendine çekti, parmak uçları omzumda imalı bir daire çiziyordu. "Ormanlık bahçemde uyuyakalmışsın," dedi alçak sesle. "Bu tehlikeli, biliyorsun. Bir elfin bahçesinde uyuyakalmak mı?" Dudakları et suyu ve şarap tadındayken bana bir öpücük vermek için kayarken su damladı. "Asla kaçamayabilirsin," diye fısıldadı.

Kaçış şu anda aklımda değildi ve yanıma daha sağlam bir şekilde yerleşmek için geri çekildiğinde içimde alaycı bir hayal kırıklığı hissi yükseldi. Ben çıplaktım. O da çıplaktı ve gözleri yine kapalıydı. *Bu resimde yanlış olan ne?*

"Kaçmak mı? O kadar şanssız olmalıyım," dedim, bir yandan da gerçeklikte kalmak için neden bu kadar çabaladığımı tekrar merak ediyordum. Belli ki Al, sinapları iyileşip yeniden sihir yapabilecek hale gelene kadar beni sonsuzlukta istiyordu. Trent sürgündeydi, erişilebilirdi ve fevkalade sıkılmıştı. Cadılar meclisi benim peşimdeydi. Onları bekleyebilirdim. Tek gereken yüz yıldı ve bir iblis olarak o kadar zamanım vardı.

Yine de Cincy'yi en güçlü olanın merhametine bırakamazdım. Sadece kendileri için savaştıklarında değil, en zayıfları için değil. Zorbalardan nefret ederdim ve ölümsüz vampirlerin çoğu da böyleydi. Çoğu hayatta kalabilmek için inanılmaz derecede bencil olmak zorundaydı ve bu durum ilk ölümlerinde de devam ediyordu.

Trent'in nefesi yavaş ve eşitti, ben de yer değiştirdim, su şırıldıyordu. "Bu gece çok eğlendim." Ona doğru yan dönerek saçlarıyla oynadım, her tarafım buz kesmişti. "Laker'dan kaçmak mı?" Teni mükemmeldi, sudan bir parıltıyla parlıyordu, ateş ışığı onu dokunuşumun altında gümüş ve altına dönüştürüyordu. "Elf büyüsü çok... dünyevi," diye fısıldadım, boynundan aşağı inen bir parmağın arkasında tüylerin diken diken olduğunu görünce gülümsedim. "Ne zaman bir ipi çeksen, bunu hissedebiliyordum."

"Mmmm," dedi uykulu bir şekilde ve ben de suya küçük bir ley hattı enerjisi dalgası gönderdim.

Trent ürperti, gözleri kocaman açılırken içinden bir su kırıntısı yankılandı. Loş ışıktaki neredeyse siyahtılar, ateş ışığının parıltıları onu dokunuşumun altında tehlikeli bir gölge haline getiriyordu. Uykunun yumuşaklığı gitmişti ve bakışları benimkini bulduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "I

Bir ipi çektiğimi hissedebildiğini bilmiyordum. Bu bir sorun mu?" dedi, soru dolu bir sesle.

Daha da sokuldum, elim öneriyle onu buldu. "Sadece beni bir keçiden daha fazla azdırdığı için. Uykun var mı?"

"Ah, artık değil." Kolunu başımın arkasına sokup yastık yaparken su şırıl şırıl akıyordu. "Saat kaçta kilisede olman gerekiyor?"

Eli uyluğumu bulup nazik bir ritimle aşağı yukarı gezinirken üzerimde bir his dalgalandı. "Saatler önce." Başımı eğerek dişlerimle kulağını buldum, kemirdim, çekiştirdim. "İvy çılgına dönecek."

Küçük bir ses çıkardı ve elimin altında sertleşti, nefesi hızlandı. "Bu gece inanılmaz meşgulüm," diye fısıldadım.

"Bunu görebiliyorum." Yine su şırıldadı ve aniden üzerime çıktı, kalçalarımı dürttüğünde ve ona yer açmak için hareket ettiğimde baş döndürücü, lezzetli bir his beni boğdu. "Gündemimde bu yoktu ama bakalım seni de dahil edebilecek miyim?"

Sıcacık, boylu boyunca içime girdi ve ona baktığımda sadece aşkı görebiliyordum. "Bu benim hattım," diye fısıldadım, sonra uzanan parmakları içime ley hattı enerjisinin küçük sarsıntılarını gönderdiğinde nefesim kesildi, tenimde kıvılcımlandı ve derinlere indi. Ona tutunuşum kasıldı ve eğilerek dudakları boynumu buldu.

"Oh, Tanrım," diye inledim, boynumdan kasıklarına doğru uzanan en küçük ley hattı enerjisini içimden geçirirken. Neredeyse çok fazlaydı ve ona doğru eğildim, onu içeri yönlendirmek için uzandım. Ön sevişme mi? Bütün akşam ön sevişmeydi ve içime girdiğini hissettiğimde içimden bir heyecan akarken, bir kolumu ona doladım, onu yakın tuttum, su her şeyi normalden daha sert hale getirdi.

Nefesim beni aceleyle terk etti ve tekrar ona doğru eğildim, benimle birlikte hareket ederken daha fazlasını talep ettim, ilk başta yavaştı, her hareket benimkiyle neredeyse vahşi bir zarafetle buluşuyordu. Parmaklarım omzunu kavradı ve dişleri eski vampir yara izimi bulduğunda inledim, ortak hareketimizle aynı anda çalıştığında nefes nefese kaldım.

Su şırıl şırıl akıyordu ve eli başımı okşuyor, dudakları ve dişleri yaramı deşerken bile beni rahatlatıyor, bana hissettirdiklerinden zevk alıyordu.

Duygu kendi üzerine inşa edildi, kırılmakla tehdit ediyordu. Nefesim hızla geldi ve her şeyi isteyerek düşüncemin bir okunu onun chi'sine gönderdim, chi'sindeki enerjiyi bir kırbaç şaklamasıyla kendime çekene kadar kendimi onun içinde boğdum.

Trent ürperdi, çenesi kulağıma kapandı.

Benimkinin aramızda yankılandığını hissettim, ama ikimizin de üzerinde bir karıncalanma dalgalanıp bizi daha derin bir harekete sürüklerken ilk kimin düşündüğünden emin değildim. İnleyerek, benimle buluşmak için öne doğru eğildi ve ani bir pingle, rahatlama sesiyle içime doğru iterek doruğa ulaştığını hissettim.

Terk edilmişliğin verdiği çılgınlıkla ürperdim, çalınan enerjisi ona geri dönerken onu tutuşum kasıldı ve suyun içinde ateş gibi parıldarken benden bir inilti kopardı.

"Oh, Tanrım. Rachel," diye fısıldadı, heyecan verici bir mutluluğa sarıldığımızda, kalplerimizin her atışı ikimize de başka bir tutku sarsıntısı gönderiyordu.

Ta ki bir şey *kersplood* olana ve üzerimize soğuk su dalgası gelene kadar.

Trent küfrederken nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı, bir eliyle başımı tutarken diğer eliyle de fırlattığı taşı yerine koymak için uğraşırken ağırlığı dirseğinin üzerine çöktü. Ani bir hareketle benden uzaklaştı, kaslarım henüz gevşemediği için acı dolu bir çılgılığı ısıarak geri çektim.

Ruh hali tamamen bozulmuştu, dondurucu suyu dışarıda tutmak için çabaladı, kayalar takırdadı ve mırıldandığı Latince bir kelime cırcır böcekleriyle dolu geceye katıldı, ta ki ılık su bir kez daha çiçek açana kadar ve bana baktı, su kasların her güzel kıvrımını göstermek için parlıyordu.

"Çok özür dilerim."

Gülerek onu kendime doğru çektim ve su ikimizi de tekrar ısıtana kadar ait olduğu yerde tuttum. "Ne için olduğunu bilmiyorum. Bu harikaydı," diye fısıldadım, başımı omzuna yasladım ve ondan sinirli bir ses çıktı.

"Taşı düşürdüm," diye yakındı. "Havayı tamamen bozdum."

"Ve neredeyse erkekliğin," diye fısıldadım ve yüzünü buruşturdu. Memnun bir şekilde kulaklarındaki nemli saçlarla oynadım, yıldızların parıltısı hoşuma gitti.

ve suyun bize karşı parıldayan gölgeler oluşturması. "Auran müstehcenleşiyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama yanlış kişilerin dikkatini çekebilir," dedim ve omuzları rahatlatarak çöktü.

"Mmmm." Sonunda tekrar yanıma uzandı ve parmakları tenimde sevgi dolu bir daire çizerken dünya daha da doğru hale geldi. "Son zamanlarda çok fazla büyü yapıyorum. Teknolojinin yerini almak için." Gözleri yavaşça kapandı ve hareketleri yavaşladı. "Bunun seni rahatsız etmediğine emin misin? Bunu halledip gerçekliğe döndüğümde bunun sonuçları olacağı konusunda haklısın. Müstehcen bir aurayı saklayabileceğimden değil."

"Hayır." Ağaçların tepesindeki açık karanlığı inceledim. "Belki birini sana para vermek yerine onu almaya ikna edebilirsin."

İç çekti, kasları teker teker gevşedi. "Bu mümkün ama paraya daha çok ihtiyacım var. Ve bu biraz hoşuma gidiyor." Ilık suyun derinliklerine yerleşirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Müstehcenlikten bahsediyorum."

Kolumu göğsüne koyup ona yaslandığımda kolumdan su damladı. "Sana kötü çocuk havası veriyor."

Kıkırdadı, gözleri hâlâ kapalıydı. Ona inandığımdan emin değildim ama kampına baktığımda burada ahlaksız bir şey görmedim. Daha az iş adamı, daha çok elf savaş lordu ona yakışıyordu.

"Sadece birkaç şey eksik," dedi, parmaklarının bana karşı hareketi durduğunda uykulu bir halde. "Seni. Kızları. Ama anlıyorum. Ormanda yaşamak herkese göre değil."

Bir iç çekiş beni kaydırđı, su alçalıp yükseldikçe soğuk tenimde küçük dilimler oluşturdu. "Evet. Bu ne kadar güzel olsa da, özleyeceğim..."

Trent'in gözleri açıldı, yeşili karanlıkta kaybolmuştu. "Ne? Var olma hakkın için savaşmak mı? Başkasının sorunu için her gün hayatını tehlikeye mi atıyorsun?"

Daha da sokuldum, ayaklarım onunkilere dolandı. "Dürüstçe mi? Bundan her gün sıkılırdım. Ama bu gece?" Tekrar iç çektim, karanlık ağaçların ötesindeki yıldızlara odaklandım. "Bu mükemmel."

Trent'in kolu beni sıkıca sararken su şırıl şırıl akıyordu. "Haklısın. Hoş bir sürgün ama oyunu da özlüyorum." Bir an sessiz kaldı. "Ve annemin kütüphanesini. Yeni bir neslin bitiş çizgisini geçtiğini görmeyi. Carew Kulesi'nin tepesinde, güneş her şeyi altın sarısı ve siyaha boyarken kahve içmeyi."

Onunla sarmaş dolaş yatarken, Tulpa'nın yumuşak sesleri ve her zaman var olan cırcır böcekleri yatıştırıcı bir merhem olurken, suçluluk duygusu içime işledi. Trent'in bana sarılması sevildiğimin ve karşılığında benim de sevildiğimin pek çok açıdan kanıtıydı. Gerçeklikte kalmak için neden bu kadar çabaladığımı merak ediyordum.

"Vay canına," dedi Trent, sesinde bir parça gurur vardı. "Bunu yaptıklarını biliyor muydun?"

"Ne?" dedim. Dedim ve elimi avucunun içine alarak birbirimize karşı parlayan ikiz inci yüzüklerimizi gösterdi. Onları kendisi hecelemişti ve eğer ikimizden biri yüzüğünü çıkarırsa, diğer yüzük siyaha dönüşecekti. En kötü ihtimalle yüzük bir yardım çağrısıydı, ama onları ikimizin de iyi olduğuna dair canlı bir güvence olarak yapmıştı. Eğer her dört ayda bir hayatım tehlikede olmasaydı, aşırı korumacı davrandığını söyledim ama şahsen ben her gün bu yüzüklerde büyük bir rahatlama hissi buluyordum.

"Oh, evet." Daha da sokulduğumda kendimi sıcak hissettim. "Biz, ah, bunu yaptığımızda bunu yapıyorlar."

"Hiç fark etmedim." Kaşları çatıldı. "Bu bana şunu hatırlattı. Kıpırdama. Unutmadan önce sana bir şey vermek istiyorum."

Ayağa kalkıp zarif adımlarla işlemeli taşın avlusuna doğru ilerlerken su çarşaf gibi üzerinden dökülünce kaskatı kesildim. Soğuktan hızlı adımlarla çadırına doğru ilerledi ve içeride gözden kaybolana kadar sönmekte olan ateşin aydınlattığı iyi tonlanmış vücudunu seyretmek için bana mükemmel bir fırsat verdi.

Ama dışarı çıktığında elleri boştu. "Ne oldu?" Hızla ılık suya girip nefesini tutuyormuş gibi nefes verdiğinde "Ne oldu?" diye sordum. Ellerinden biri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve elini açtığında daha da yaklaşarak doğruldum.

"Bu senin için," dedi ıslak avucunun içinde duran küçük, çocuk boy yüzüğe bakarken. "Yanında götürmeni istiyorum."

"Oh!" Yüzüklerin arasına baktım. "Çok küçük," dedim yenisini elime alırken, kırmızı taşa ve parmaklarımı sızlatan gizli büyü'nün fısıltısına gülümseyerek. "Ne işe yarıyor?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hiçbir fikrim yok. Onu aynayla takas etmeni istiyorum."

Elimi onun etrafına kapattım. "Bunu Newt'e vermeyeceğim. Özellikle de ne işe yaradığını bilmiyorsam."

"Eğer istiyorsa, ona ver." Eli benimkini tuttu, yüzüğü almak için açtı ve tam oturduğu serçe parmağına taktı. "Bu annemindi. Yolculuğa dayanacağını biliyorum."

Küçük kırmızı taş parmağımda ıslak bir şekilde parlıyordu. "Sence Newt bunun ne işe yaradığını biliyor olabilir mi?"

Omuz silkti. "Bu mümkün. Annemin Al'ı tanıdığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Çağırdığı ismin bilinmesine izin veren çok fazla iblis olmamıştır. Ve, ah, eğer bana rastlarsanız, bunu elinizde görmek beni kaçmanıza yetecek kadar yavaşlatabilir."

Çekip çıkarmak için uzandım. "Beni onu çalmakla suçladıktan hemen sonra. Trent, annenin yüzüğünü bir aynayla takas etmeyeceğim."

Ama eli benimkini kavrayarak beni durdurdu. "Evet, yapacaksın. Eğer ne işe yaradığını bilmiyorsam, bu sadece güzel bir yüzük." Durakladı. "Ve onu senin elinde görmek hoşuma gidiyor."

Işık onu parlatana kadar açısını değiştirdim. "Annenin parmakları çok küçüktü." "Pek sayılmaz. Serçe parmağına da takardı." Tereddüt etti.

"Yeniden boyutlandırabilirim istersen."

İçimde bir endişe parıltısı belirdi. "Hayır, serçe parmağım iyi," dedim ve beni daha yakına çekip bir öpücük verdi.

"Komiksin," diye fısıldadı. "Evlenme teklif edecek olsaydım, bunu bir ormanın ortasında çıplak yapmazdım."

"Trent..." Ben başladım ve o da bana bir öpücük daha vermek için eğildi.

"Newt'e ver," diye fısıldadı dudaklarımız ayrıldığında. "Burada oturup yardım etmeye çalışmadan gidişini izleyemem. Annemin yüzüğünü takman hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor."

Ama öyle hissettirmiyordu. Değişim kaçınılmazdı, özellikle de cadılar meclisinde işleri düzeltemezsem... Kollarına geri yaslanıp yıldızlara bakarken kendimi gülümsemeye zorladım. Burada sahip olduğu şey harikaydı. Al'ın benden gerçekliği terk etmemi, varlığımı ve bir şehrin isteklerini dengeleme stresini bilginin keyifli genişlemesiyle değiştirmemi istediğini biliyordum. Meclis beni unutacaktı ve Ivy de iyi olacaktı. Jenks de.

Ama Trent'in yanına oturup avucuna koruma işaretleri çizerken, bunun benim yolum olmadığını biliyordum. Cadılar meclisini davamdan uzak tutmak için geçmişe gitmiyordum. Gidiyordum çünkü birini lanetlemiştim ve bu süreçte her şeyimi kaybetsem bile onu lanetten kurtarmak benim sorumluluğumdu.

Nokta.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

11

"BELKİ HAVAYI AÇABİLİRSEK?" Al arka koltuktan seslendi ve ben de dikiz aynasından onun acı dolu yüz ifadesiyle karşılaştıktan sonra ön koltukta oturan Ivy'ye baktım.

"Neredeyse vardık," dedim ve Al kaba bir ses çıkardı. Havalandırmayı açarsam Jenks üşüyecekti. Aynı şekilde camı açarsam da. Ama Al sürücü kilitli cam düğmesiyle uğraşmaya başlayınca uzlaştım ve camları açtım, sonra da kaloriferi açtım.

Al tarafsız bir of çekti ve Ivy rahatsızlıkla seğirdi. İblisin istediği soğuk hava değil, filtrelenmiş ya da taze havaydı. Cincy'nin geceleri boşalan sokaklarından Eden Park'a doğru saatte otuz beş mil hızla sakin bir şekilde ilerlerken, endişeli vampir arabayı seks ve şeker kokusuyla dolduruyor, kan kırmızısı manikürü dizinin üzerinde sabit, sessiz bir staccato yapıyordu.

Jenks ve ben eve döndüğümüzde Al, Ivy ve Bis'i beni beklerken bulmuştuk; Al elinde bir iblis kitabı, Ivy beş yıl öncesinden kalan ve ihtiyacım olabilecek eşyalarla kaplı bir kanepe ve Bis de ben son hazırlıkların üzerinden geçerken kilisede sessizce beni takip ederken gergin ve endişeliydi. Jenks ise üçünün toplamından daha kötüydü, Getty gözyaşları içinde üzerine kat kat giydirirken bana susmamı ve devam etmemi söylediği için kızgındı. Hava onun için çok soğuktu, özellikle de sert esen rüzgârla birlikte, ama onu durduramadım. Peri hala benden memnun değildi, şu anda ısınmak için Ivy'nin omzunda oturuyordu, o kadar sıkı sarılmıştı ki zorlukla uçabiliyordu.

Büyüyü Eden Park'ta yapmaya karar vermiştim, Al'ın da belirttiği gibi Trent'in uğurlama törenime katılmasını kolaylaştıracağı için değil, oradaki ley hattı sayesinde sonsuzluğa gitmeden önce gerçek hayatta vakit geçirmek zorunda kalmayacağım için. Her şey yolunda giderse bir saat içinde evde olabilirdim.

Lütfen, Tanrım. Bunun iyi gitmesine izin ver.

Endişeli vampirin kokusu, uzun yolu tepeden tırnağa geçerken yüzüme çarpan sıcak ve soğuk havanın tuhaf karışımında yavaşça dağıldı. Beş yıllık iç çamaşırım üzerime yapışmıştı ve rahatlamaya çalışarak kıpırdandım.

"Yüzüğü nereden aldın?" Al aniden sordu ve ben başladım, bakışlarım yeni serçe parmağımdaki yüzüğe gitti, inci yüzüğe sarılmıştı, ikisi de otoparkın ışıklarında parlıyordu.

"Trent. Newt'in bunu isteyebileceğini düşünüyor. Annesine aitmiş." Durakladım. "Senden almadı, değil mi?"

"Sana annesinin yüzüğünü mü verdi?" Endişe Al'ın yüz ifadesini sıkıştırdı. "Sakin ol, parıltılı puf," dedi Jenks kötü kötü. "Serçe parmağında."

Al kaşlarını çatarak mırıldandı: "Felicia Eloytrisk Cambri bunu benden almadı. Ne işe yarıyor?"

Manzaraya yaklaştığımızda yavaşladım. "Bilmiyor."

"Newt'e büyüü gizli olan bir yüzük mü vermek istiyorsun?" Al ağzından kaçırdı ve ben de ona hak vererek yüzümü buruşturdum. Ama eğer beni meclisten kurtaracak aynayı bana verirse, buna değerdi. Muhtemelen.

Eden Park, erken saat ve Kasım soğuğu sayesinde boştu. Sabahın üçünde genellikle cadılar yataklarında, vampirler de yerel mekânlarında olurdu. Park yeri seçme şansım vardı ama yine de Twin Lakes yaya köprüsünün tam karşısındaki bir yere çekerken omuzlarım gergindi. "Bis, çevreyi kontrol etmek ister misin?" Jenks gönüllü olmadan önce ben söyledim.

"Hallediyorum," dedi çocuk, kırmızı gözleri ön panelden gelen ışıktaki parlayarak önce omzuma, sonra pencereye zıpladı, kedi kadar vücudu bir ahtapot gibi çatlaktan içeri süzüldü.

"Tuvaletleri kontrol etmeyi unutmayın, güvercin lekeleri!" Gargoyle kendini fırlatıp gözden kaybolurken Jenks bağırdı.

Ben motoru kapatırken Bis'in silueti alçak bulutların altından yansıyan ortam ışığında keskin bir gölge oluşturdu. Kiliseden ayrıldığımızda cadılar meclisinden hiçbir iz yoktu, Elyse'in kargası bile yoktu ama bu beni takip etmediklerinin garantisi değildi.

"Jenks haklı. Yalnız gitmenden hoşlanmıyorum," dedi Ivy aniden ve ben de gülümsemeye zorladım.

"İyi olacağım." Çantamı arkadan çekerken Al'a çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

"Al neden seninle gelmiyor?" dedi sanki orada oturmuyormuş gibi ve iblis yorgun bir nefes verdi. "Beş yıl önce büyü yapabiliyordu."

"Artık büyü *yapabiliyorum* vampir," diye homurdandı Al.

"Çünkü Al bana Hodin'e güvenmememi söyledi ve ben de dinlemedim," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Al hemen kapısını açtı ve tek çizme ayağını soğuk kaldırıma koydu. Dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapatırken gecenin soğuğu içeri doldu. Kapalı pencereden boğuk bir sesle, "Bölgenin temiz olup olmadığını tespit etmek için çirkin yaratığınıza yardım edeceğim," dedi.

"Teşekkürler, Al."

Ama iblis çoktan uzaklaşmaya başlamıştı; bastonu ve ayı postundan paltosu onu 1920'lerden fırlamış gibi gösteriyordu. Belli ki huzursuzdu, köprünün tepesine çıktı, bastonunu ve ellerini kalın korkulukların üzerine koyarak sığ, insan yapımı göletin ortasında uyuyan ördeklere baktı. Duruşunda gerginlik ve endişe vardı. *Çok teşekkürler, Ivy.*

Belki de Brad'in lanetini kıracak bir ayna bulmak için hayatımı riske atarak aptallık ediyordum. İçimden bir ses Al'ın yardım etmesinin tek nedeninin cadılar meclisinin üzerimde kurmaya çalıştığı baskıyı da kırmak olduğunu söylüyordu. Çünkü bunu yapmazsam, kendimi sürgüne göndermeyi seçecektim ve Trent'le ilişkimizi daha bağlayıcı hale getirmemizi engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Bakışlarım birbirine sarılmış iki yüzüğe kaydı. İç çekerek ikisini de çıkardım, inci karardığında şaşırmadım. Ley hattının diğer tarafında bir yerde Trent'in yüzüğü de kararmış olmalıydı.

Ama o bunu bekliyordu ve çıldırmayacaktı. Kaşlarımı çatarak inci yüzüğü döndüğümde kullanmak üzere bardak tutucuya bıraktım, küçük yakut yüzüğü tekrar taktım ve Jenks için bir aralık dışında tüm camları kapattım. Dışarı çıkmak için kapıya uzandım, Ivy hareket etme belirtisi göstermeyince tereddüt ettim. Jenks omzunda mutsuz görünüyordu.

"Bunu yapmak zorundayım," dedim ve Jenks kaşlarını çattı, atkılarının ve katlarının arasından tek bir peri tozu bile geçmiyordu. "Ben beş yıl gidiyorum. Kimse beni hedef almıyor. Al bile. Eğer biri beni görürse, Newt de dahil olmak üzere, bir cazibe yarattığımda hatırlayacakları tek şey uzun boylu bir sarışın olacak."

Ivy gülümsedi. "O kadar da uzun değilsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Elini konsolun üzerinden hızlıca sıktım. "En fazla bir saat orada olacağım. Al'ın sırası köprüden on adım ötede, oradan da sonsuzluğa geçiyorum. Ayna için pazarlık yaparım. Eve gelirim. Zaman değiştirme lanetinin işe yarayacağını düşünmese Al beni durdururdu."

"Büyü konusunda endişeli değilim." Ivy ön pencereden dışarı baktı, yüz ifadesi tamamen boştu. "Ben senin için endişeleniyorum. Başın belaya girerse eve gel, ayna olsun ya da olmasın. Bunu çözebiliriz."

Jenks başını salladı, açıkça onun katmanlarından rahatsızdı.

"Anlaştık." Ama kapı koluna tekrar uzandığımda Ivy koluma dokundu.

"Rachel..." Gözlerini hızla kırıştırdı, sağlam kontrolü kırıldı. "Konuşuyorduk..."

Alnımız birbirine değene kadar aramızdaki boşluğa doğru eğildim. Bir elimi onun omzuna koydum, tek parmağım Jenks'in sırtında kıvrıldı. "Dikkatli olacağım," diye fısıldadım.

Bir an için kimse hareket etmedi, her birimiz farklı nedenlerle aynı şey için endişelendik. Lezzetli vampir kokusu içimde yükseldi ve parmaklarımda peri tozu karıncalandı. Ivy'nin sakın yüzünde bir gerginlik şeridi vardı. Buna karşılık Jenks ruh halini koluna takmıştı, gözleri hayal kırıklığıyla kısılmış ve çenesi sıkılmıştı.

Ama değiştirebileceğim bir şey yoktu ve ben de çıktım.

Ivy hızla arkadan geliyordu, Jenks'le aralarında sessiz bir mırıltı vardı, Jenks onun boynuyla paltosu arasına sıkışmak için kayıyordu. Nefesim kesildi ve anahtarları arabanın üzerinden ona doğru fırlattım. Sanki bunu bekliyormuş gibi bir eliyle anahtarları yakaladı ama yüzündeki boşluk içimi parçaladı. Benim cadı yönlerimden hiç hoşlanmamıştı ve zaman içinde yer değiştirmek de bunlardan biriydi.

"Oh, güzel. Kalamack başarmış," dedi Al alaycı bir tavırla, Trent sanki yoktan var olmuş gibi dışarı çıkarken bakışları ley hattındaydı. Adımlarından emin olan elf yolumuza koyuldu, ince hatları uzun paltosu ve atkısıyla gölgelenmişti. Ley hattı onun arkasında dalgalanan bir gücü ve enerjisinin küçük damlaları içime akarak beni tedirgin etti. Tılsımı her yerde yapabilirdim ama hattın yakın olması elverişliydi.

Bis, Trent'in omzuna düştü ve adrenalinim yükseldi. Sevdiğim herkes buradaydı.

Ivy, "Jenks ve benim gidebildiğimiz yere kadar," dedi ve köprü'nün ayağında durdum.

"Tamam." Kayıp içime yayıldı ve ben daha yola bile çıkmamıştım. Al büyüü yapacağım yeri çoktan belirlemişti. Köprü destekleri iki kare beton üzerine oturtulmuştu. Genelde suyun üzerindeydiler ve herhangi bir zamanda orada birinin olması pek olası değildi. Büyüü orada yapabilir ve kimsenin haberi olmadan geçmişe gidebilirdim.

Ivy'nin karanlık bakışları köprü'nün altına kaydı. "Seni buradan görebiliyoruz ve bu sadece birkaç saniye sürecek, değil mi?"

"Teoride." Gerçi benim için en iyi ihtimalle saatler sürerdi. En kötü ihtimal... En kötü ihtimali düşünmek bile istemedim. Ama onlar için? Evet, onlar için. Bir dakika.

Jenks'in dramatik çığlığını duymazdan gelerek ona bir kez daha sarıldım, beni alışılmadık derecede sıktı ve sonra başını eğerek bıraktı. Sanki Cincinnati'den sonsuza dek ayrılıyormuşum gibi hissediyordum ve işin tuhafı şehirden hiç ayrılmayacaktım.

"Hemen dönerim, Jenks," dedim ve bana sıradan bir selam verdi, çoğu Ivy'nin yakasının arkasında kaybolmuştu.

Arkamı dönerken elim Ivy'nin omzundan ayrıldı. Köprü'nün tepesinde Al'a katılmaya giderken mutsuz vampirin kokusu üzerime sinmişti. Başımı eğerek omuz çantamı y u k a r ı kaldırdım. İçinde sadece bir

Hepsi en az beş yıl öncesine ait yüz dolar, tılsımlar yolculuğa dayanamayacağı için boş sıçrama tabancam, daha fazla sıçrama topu yapmak için bir tomar son kullanma tarihi geçmiş, kâğıda sarılmış şırınga, siyah altın uzunluğunda yeni yer değiştirme taşım, artık çalışmayan ama geçmişte çalışabilen eski bir telefonum, şarj aleti ve geçmişe giderek iblis kolektifiyle bağlantımı kaybedersem ve geri dönüş lanetini sıfırdan çevirmek zorunda kalırsam diye laneti nasıl yapacağımı anlatan büyü kitabı. Tüm kıyafetlerim eskimiş ve yıpranmıştı ama beş yıl öncesine aitlerdi ve yolculuğa dayanabilirlerdi.

"Köprünün uzak tarafı seni ley hattına daha yakın kılacak," dedi Al ve ben de başımı salladım, dikkatim Trent'in aramızdaki boşluğu kapatmasına odaklanmıştı. Bis onu Ivy'nin diğer omzuna oturması için bırakmıştı, kanatları sarkıyordu. Trent ellerimi tutup beni kendine çektiğinde iblis, "Ah, küçük yeşil elmalar için," diye ekledi. "Rachel, seni köprünün altında bekleyeceğim."

"Teşekkürler Al," dedim ve sabırsızca yanımızdan geçip gitti.

Trent, "Bis parkın girişinde takside sigara içen bir adam dışında boş olduğunu söylüyor," dedi. "Köprünün altına girdiğinizde ve kimse sizi göremediğinde kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Yasadışı genetik uyuşturucu ticareti yapmaktan aranan ben değilim," dedim komik olmaya çalışarak ama boğazım düğümlendi ve içim acıdı. "Sen ne düşünüyorsun?" Neşeyle ekledim, kollarımı açtım ve mücevherli kot pantolonumu ve ona uygun ceketimi göstermek için hızlı bir dönüş yaptım. "Retro."

Trent gülümsedi ve beni kendine çekti. "Rhinestones içindeyken seni hep sevmişimdir."

"Evet ama onlar kot pantolona ait değil," dedim, gülümsemesi kaybolurken yüz ifadem karardı. İnci yüzüğü siyahtı ve içimi bir önsezi kapladı.

"Rachel," diye başladı ve ben başımı salladım.

"Bunu yapmak zorundayım." Ben harekete geçtim, o da beni takip etti. "Evet ama seni beş yıl öncesinden tanımıyorum," diye kandırdı.

"O kadar geriye gitmemin nedeni de bu zaten," dedim, yıpranmış botlarım köprü ayaklarına giden toprak yolu bulurken başımı eğerek. "Ben İçişleri'nde bir ameleym, yani biriyle karşılaşırsam hiçbir şey değişmez." Hayalet olurdum. Bir hayalet olurdum.

kimseyle iletişime geçemez. Ne Trent, ne Ivy, ne de Jenks. I.S. ya da FIB'den kimseyle. Bu şekilde tek başıma kalmayalı uzun zaman olmuştu. Neyse ki I.S.'e katıldığımdan bu yana kazandığım tüm sihir becerileri benimle kalacaktı. En azından Al böyle söz vermişti.

Dengemi sağlamak için kollarımı açarak suya, ördeklerin ve onları beslemek isteyenlerin açtığı aşınmış patıkaya doğru kaydım ama Trent beni suyun kenarında durdurduğunda adımlarım duraksadı. Al köprünün altından boğuk bir inilti çıkardı, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Başka bir yolu olmalı," diye kandırdı Trent. "Belki Atlantis'in soyundan gelen birini bulabilir ve ona nasıl ayna yapılacağını öğretebiliriz."

"Trent..." Yavaş bir nefes aldım. Ivy ve Jenks'in beklediği gölete bakarak, "Buraya kadar," dedim. "Beş saniye içinde döneceğim."

Elini isteksizce bıraktı. Baldır derinliğindeki ördek kakası yeşili suyun içinde durmak istemediği sürece köprünün altında ona yetecek kadar yer yoktu.

"Eğer yapmazsan, peşinden gelirim," dedi Trent ve ben eğildim, ona son bir kez sarılırken gözlerim kapanıyordu.

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," diye fısıldadım, snickerdoodle ve şarap kokusu içimi dolduruyordu. Ama bunu kesin olarak söyleyemezdim.

Ona bir öpücük verdim, uzun ve kalıcı. Sevgimin ve belki biraz da ley hattı enerjisinin taşıdığı duygular ayak parmaklarıma kadar sızladı. "Bunu yapmak zorundayım," dedim ondan ayrılırken, kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime yakın tuttum. "Seni seviyorum ama Brad'e yaptıklarımı düzeltmem gerekiyor."

Nefesini verdi, nefesi titriyordu. "Ben de seni seviyorum. Çaresizce," dedi kenetlenmiş ellerimizi aramızda birleştirirken. "Seninleyken olduğum kişiyi seviyorum. Bencilce, lütfen geri gel."

"Evet," diye araya girdi Al iğneleyici bir homurtuyla, "hepimiz Trenton Aloysius'un dönüştüğü kişiyi seviyoruz. Ay tepeye çıkmadan ve siz doğanın kendisiyle savaşmadan önce bu işi halledelim."

Nabzım hızlandı. Newt'in kafama vurup beni kendisine aşına *yapmasını* engelleyecek şey *yapabileceklerim* değildi. Bildiğim şeydi. Kararlı bir şekilde omuz çantamı daha yakına çektim ve Al'a doğru ilerledim. Köprü trollerini kovalamak için birçok kez buraya inmiştim.

I.S. için çalışıyordu, onları gerçekten dışarı atmaya hiç cesaret edemediğinden değil, ama bölge boş görünüyordu. Ya Sharps gitmişti ya da daha derin ve sıcak sulara gizleniyordu.

"Daire," dedi Al sıkıca, iblis muhtemelen başının köprünün alt tarafına değmesinden rahatsız olmuştu, ama parmağımı sokmak için çantamı yere bıraktığımda, çalkalanan sudan fokurdayan bir köpük yükseldi.

"Heyde-hey," diye fısıldadı şırıltılı, ince bir ses ve ben gülümsedim, sürekli değişen, suyla kaplı bir yüz yeşil çamurdan yükselirken gerçekten memnun oldum. Bir gözü geçmişteki bir kavgadan kalma kör bir beyazdı ve bana Sharps olduğunu söylüyordu. Köprü trolü hatırlayabildiğim kadarıyla uzun süredir burada yaşıyordu ve kirli sudan neredeyse tüm gövdesini çıkarmıştı, mavi uzuvları ve yosun lekeli saçları damlıyordu. Gerçekte ne kadar büyük olduğunu söylemek zordu, çünkü boyutu her an ne kadar su içerdiğine bağlıydı, ama burada, şimdi, rahatlamış ve tehdit altında değilken, yaklaşık altı fit boyundaydı... ve gerçekten zayıftı.

"Heyde-ho," diye karşılık verdim. "Merhaba, Sharps. Seni ait olduğun yerde gördüğüme sevindim."

"Ah, bir sopa üzerinde sonsuza dek sürecektir tatlı ölüm perisi gözyaşları için," diye yakındı Al. "Veda etmen gereken başka biri var mı?"

Trol, "Seni o eski çizmelerinle köprümün üzerinden geçerken tanıyamadım," dedi ve mor renkli uzun bir kolu köprünün altından bir beton parçası koparıp yemek için kalktı. I.S.'nin onları sürekli kovmaya çalışmasına şaşmamalı ama ben herkesin bir yerlerde olması gerektiğini düşünüyordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sadece gözcülük yap ve I.S. ya da cadılar meclisi gelirse bana haber ver. yukarı."

"Bunu yapabilirim." Sharps battı, suyun bir parçası haline geldi daha derin gölete akmadan önce. İzliyor olması aslında içimi rahatlatmıştı. Geçmişte kıcımlı kurtarmış, bir çatışmadan uzaklaşmakla bir büyü olduğunu bile bilmeden bir büyü tarafından düşürülmek arasındaki farkı yaratabilecek bir uyarı vermişti.

Al'a hazır olduğumu işaret ettiğimde ve o da tören bıçağının kabzasını avucuma vurduğunda, *kibar olma fırsatını asla göz ardı etme*, diye düşündüm.

"Çember," diye tekrar sordu ve ben de Jüpler parmağımı eski ceketime silerek temizledim. Tostun üzerine sıçayım, üzerinde elmas taşlı bir pentagram vardı. Ne düşünüyordum ki?

Bıçak o kadar keskindi ki kesiği neredeyse hiç hissetmedim ve kuşkusuz büyük daireyi çizene kadar kanın akmasını sağlamak için bir büyü fısıldadım. Tebeşir daha kolay olurdu ama kan daha güvenliydi ve mevcut durumda ihtiyatlıydı. Dairenin içindeki her şey zaman içinde sorunsuzca hareket edecekti. Beş yıllık kış karı ve bahar seli onu silip atamayacaktı.

Ben çemberimi tamamlayıp ayağa kalkarken Bis tedirgin bir şekilde Trent'in omzuna kondu. Çocuk Trent'in kulağına fısıldarken açıkça mutsuzdu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Sakin durma," dedi Trent, Bis'in kanatları denge sağlamak için başının arkasında açılmış halde, setin yukarısına doğru yalpalayarak çıkarken bile. "Adam hareket etti ve Bis onu kaybetti. Ben gidip kontrol edeceğim." Trent tereddüt etti. "Beş dakika sonra görüşürüz. Dikkatli ol, aşkım."

"Beş dakika," diye yineledim. Ama Ivy ve Jenks'in de gittiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Bir tedirginlik damlası omurgamı sıkılaştırdı. Geriye kalan tek şey iblis kolektifine dokunmak ve kelimeleri ezbere söylemekti. *Kolay*, diye düşündüm, bundan hoşlanmadım. Bunun için para ödeyecektim. Umarım bunu karşılayacak sokak itibarım vardır.

Gergin bir şekilde çemberin içine girdim ve çantamı ayaklarımın dibine koydum. Çağrını ezberlemiştim ama yazdığım kâğıdı el yordamıyla buldum.

"Rachel," dedi Al, kâğıdı soğuk ışığa doğru tutarken. "Hayatta kalmak için iyi bir şansın olmadığını düşünseydim bunu yapmana izin vermezdim."

"Lanetten kurtulmak mı yoksa beş yıl geçmişte kimsenin arkamı kollamadığı bir yerde olmak mı?" diye sordum ve kaşları endişeyle çatıldı. Bunu çok sık görmüyordum ve endişe vericiydi.

"Benden uzak dur," diye devam etti, sesi sertti. "Mevcut yeteneklerinle karşılaşsak, seni bir tanıdık olarak almaya çalışacağım. Newt'in seni kandırmasına izin verme."

Acı nefretini bir kenara bırakmadan önce nasıl biri olduğunu hatırlayınca başımı salladım. Belki o kadar da bir kenara bırakmamıştı, ama yerine

İki bin yıldan uzun süredir sahip olmaya cesaret edemediği bir şey: umut.

"Bunlar hafıza lanetleri," diye ekledi bir elini paltosunun cebine daldırıp aurayla parıldayan üç şişe çıkarırken. "Newt'in eşyalarının içindeydiler, bu yüzden eski oldukları kadar güçlü olacaklar ve yolculuğa dayanacaklar. Anlaşma sağlandığında ve aynayı aldığında, seni hatırlamaması için bunları onun üzerinde kullan. Aldırmayacaktır. Zaten onlardan delirmiş durumda."

Rahatlayarak nefes verdim. "Teşekkürler," dedim onları çantama bırakırken. Kimliğimi her şeyi gören bir iblisten gizlemek için satın alınmış bir görsel ikiz kılık değiştirme tılsımına güvenmeye pek hevesli değildim. Bir sorun çözülmüştü.

"Lee'nin ihaneti konusunda kendini ya da Vivian'ı uyarma isteğinin yüksek olacağını biliyorum ama yapma." Yine kaşları çatıldı ve başparmağımı iğneli parmağıma sürterek kanı temizledim. "Bırak geçmiş geçmişte kalsın," dedi gizemli bir şekilde. "Gerçeği sadece ölümlerle konuş."

Bilge yaşlı adam saçmalığı, diye düşündüm, başımı sallayarak. Sadece ölümlere doğruyu söyle.

Vay be.

"Dönüş işaretiniz var mı?" diye ekledi.

Cebimden lekeli bir kızılağaç karıştırma çubuğu çıkardım ve kırdım. Keskin kırılma sesi beni sarstı ve bir an pişmanlık duydum. Babamındı ve bir gün bile geçse neredeyse on yaşındaydı. Şu anda bile hayatta kalmama yardım ediyordu ve onu sanki altınmış gibi kotumun cebine soktum.

"Birazdan görüşürüz," dedim ve çemberimin üzerinden eğilip ona sarıldığımda başladı. Şaşkınlıkla çıkardığı homurtu beni gülümsetti ve omzumu okşadığında bıraktım. Yanık amber kokusu o kadar hafifti ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm.

"Eğer geri dönmezseniz, her birini tek tek öldüreceğim. Çocuk olsun ya da olmasın" dedi.

"Al..."

"Git." Al sembolik bir adım geri attı. "Aynanı bul. Yolunu bul. Zamanda hareket etmek için laneti kaydetmeyi de unutma, böylece başka kimse bunu yapamaz."

"Gömmek için adını koy" gibi bir şeydi ve ben de başımı salladım. Boğazım sıkılarak, çıkış işaretçim olacak zincir bobinini geri çektim. Ne zaman

Tamir edildiğinde, yeterince geçmişte olmalıydım. Avucumun içinde tutarak, kâğıt parçasının üzerindeki Latince yazıyı tekrar inceledim. Ellerim titredi ve utancımın yüzüm kızardı. Newt'le pazarlık yapacak olmam yeterince kötüydü. Bunu yapmak için geçmişe gitmem gerekmesi durumu yüz kat daha kötü hale getiriyordu.

Nefes aldım ve ayaklarımın dibindeki ani köpüklenmeyle nefesimi tuttum.

"Rachel..." Keskin nişancılar köpürdü ve otoparktan Ivy kızgın bir şekilde bağırdı.

"Rache!" Jenks köprüünün altından hızla geçti. "Çıkın buradan. Bu cadılar meclisi!"

Bis'in kanatları boynuma çarptığında ve çocuk omzuma konduğunda şok olmuş bir şekilde döndüm. "Elyse burada," dedi Jenks'i kıyafet yüklü, çırpınan peri suya düşmeden önce yakalarken.

Al'ın yüz ifadesi çirkinleşti ve dönüp setin yukarısına doğru yürüdü. "Aynayı bul ve yardım etmek için buraya geri dön," diye emretti ve sonra gitmişti.

Gitmemi mi istiyor? Bir ışık ve ses patlamasıyla irkildim, Trent Elyse'in ayaklarını bir büyüye dolayıp onu yere indirdiğinde dudaklarım aralandı. Tılsım parkı kısa süreli bir rahatlamaya sürükledi ve Laker'ın ağaçtan ağaca koşarak yaklaşmaya çalıştığını gördüğümde gözlerim kısıldı. *Yosun silicinin oğlu*. Laker bizi buraya kadar takip etmiş, sonra da meclisi aramıştı çünkü baş edemeyeceği kadar çok büyü kullanıcısı vardı.

"Bis, şu eli sopalı adama bir taş at. Trent'in peşinde," dedim, Orion Elyse'in yerini alıp Trent'i büyü üstüne büyü atarak isteksizce geri çekilmeye zorlarken bile.

"Anladım." Gergin olan çirkin adam Jenks'i kendine yakın tuttu ve havalandı.

Ivy, Yaz ve Adan'la boğuşuyordu. Al hemen ona katıldı ve Ivy'yi düşürdükleri tılsımı söndürürken neşeye küfürler savurdu. Öfkeyle, şok geçiren vampirin üzerinde durdu ve en genç meclis üyelerini korkutup geri çekilmelerini sağlayarak, gökyüzüne çağıramadığı ley hattı lanetlerini haykırdı. "Laneti yap, Rachel!" diye buyurdu iblis. bastonuyla iki meclis üyesini tehdit ederek gelen büyülerini beyzbol topuymuş gibi vurmalarını istedi. "Hadi!"

Zordu, ama bunu doğru yaparsam, iyi bir şeyler yapmak için zamanında dönebilirdim. Nefes nefese, çemberimin içinde olduğumdan emin olmak için kontrol ettim. *Rhombus*, diye düşündüm ve evrenden daha güçlü, molekül inceliğinde bir bariyer titreşerek var oldu. *Lanet olsun Elyse. Bana imkânsız bir görev vermekle, imkânsız bir görev verip sonra da beni durdurmaya çalışmak arasında fark var.*

"Morgan!" Elyse haykırdı ve bir dövüş için hevesli bir şekilde setten aşağı kayarken taşların ve toprağın şangırtısıyla döndüm. "Tüm büyüleri bırakacak ve kendini meclisin acil kontrolü altına sokacaksın. Bir ley hattına doğru kaçmana izin vermeyeceğim."

Trent bir şeyler bağırdığında ve bir patlama yeri sarsıp pürüzsüz suyu kırıştırdığında irkildim. "Özür dilerim. Gitmem gerek."

Beni durduramadı. Bir çemberin içindeydim. Ne kadar çabuk gidersem o kadar çabuk dönecektim ve el yordamıyla kâğıdı buldum. Zihnimi iblis kolektifine gönderirken gözlerim kapandı. Varlığın küçük bir dalgalanması ruhumu okşadı ve küçük konuşma fısıltıları ruhuma girerken zihnim genişledi. Sessiz olursam kimse burada olduğumu bile bilmeyecekti.

"Dur dedim!" Elyse bağırdı.

Bir gümbürtü çemberimi sarstı ve önce bir, sonra da kolektif içindeki ikinci bir iblis içimde titreşen ham gücü fark edince irkildim. *Özür dilerim. Burada bir sorun var, diye* mırıldandım kolektif üzerindeki hakimiyetimi hafifletip gözlerimi açarken. Mor ve kırmızı enerji çemberimin üzerinde kayıyordu, yabancı ve istenmeyen. Bu Elyse'in büyüsyüdü ama ben bir kan çemberi çizmiştim ve onun atacağı her şey çemberi daha da güçlendirecekti.

"Kendini aştın," dedim, bir yanımda Ivy ve Trent'i, diğer yanımda Al'i gördüğümde içimi bir gurur kapladı. Cadılar meclisinin geri kalanını uzakta tutuyorlardı. Ya Elyse? Elyse'in tek başına çemberimi kırma şansı yoktu.

"Duracaksın!" Elyse'in siyah saçları ley hattını daha derine çekerken yükseldi, uçlarından küçük mor aura kıvılcımları saçıldı. Kendimi beğenmiş bir ifadeyle başımı salladım ve gözlerimi kapatarak farkındalığımı bir kez daha iblis kolektifinin derinliklerine gönderdim. İblislerin çağlar boyunca stokladıkları büyüleri, lanetleri ve tılsımları hissettikçe büyüyen bir gülümseme beni buldu, lanetler

savaş büyöleri, aldatma büyöleri, çoktan ölmüş iblislerin yarattığı büyöler. Parasını ödediğim sürece onları kullanabilirdim.

"*Ab aeterno*," dedim doğru laneti içime çekmek için. Çemberdeki her şey aniden küçük bir hıçkırık çıkardığında ürperdim. Bu, zamanın dışından geliyordu ve sanki şimdi gerçeklikle birlikte ama ondan ayrı hareket ediyormuşum gibi hissettim. Elimde tuttuğum çizgi sanki şimdi iki tane varmış gibi daha parlak parlıyordu. Elyse koruma balonuma bir tekme savurduğunda sarsılarak gözlerimi açtım.

"Vivian'ın sana neden güvendiğini hiç anlamadım," dedi genç kadın acı acı. "Sen şeytani bir düzenbazsın."

"Kaçmaya çalışmıyorum. Lanet olası bir ayna bulmaya çalışıyorum!" Dedim.

Onun arkasında, Al bir dizinin üzerine çökmüş, neredeyse suyun içindeydi; elini uzatmış, başını sallayarak diğerlerini uyarıyordu. Önceden hazırlanmış bir büyünün kalıntıları parmaklarının arasında titreyerek hızla sönüyordu. Bis omzundaydı, kanatlarını açmış Adan'a doğru tıslıyordu. Sharps ayağa kalktı, bir fil büyüklüğüne ulaşacak kadar su emerken böğürüyordu. Korkan Adan geri çekildi. *Boktan bir tost. Geri dönebilmek için buradan çıkmalıyım.*

"*Obtineo et teneo*," dedim, endişem giderek artıyordu. Ani bir patlamayla, dizedeki güç iki katına çıktı, baş döndürücü, baş döndürücü bir karışım. Elde etmek ve saklamak: Zamanda geriye doğru ilerlerken hayatımın enerjisini döndürme büyüsüydü ve birlikte çalışmaları için ilk büyüyle birleştirmem gerekiyordu, yoksa dönüş yolculuğunu yapmak için asla yeterli enerjim olmayacaktı.

"Seni o çemberin dışına çıkaracağım!" Elyse yanan elini yakınında tutarken bağırdı.

İki laneti birbirine bağlamak için "*Iuncta iuvant*," dedim ve iki lanetin birbirine dolandığını, küçük enerji dalgalarının onları bükülmüş yün gibi birbirine düğümlediğini hissettiğimde bunun işe yarayacağına olan inancım arttı.

Elyse çemberimi almaya çalışmaktan vazgeçmişti. Neredeyse iki kat eğilerek, ilk çemberimin dışında ikinci bir çember oluşturmak için aşınmış çimento üzerinde bir bıçak sürükledi. Bis, Elyse'in kargasından kaçmak için fırıldak gibi dönerken nefesim kesildi. Jenks kollarındaydı ve ben parçalanmış bir halde bana bu şansı vermek için savaşı arkadaşlarıma baktım. Bir daha kimsenin şansımın bedelini ödemesine izin vermeyeceğime yemin etmişim.

"Rachel, git!" Al, bir toprak tılsımı daha fırlatıp Bis kendini ve Jenks'i güvenli bir yere yuvarlarken son derece görkemli bir Şekilde bağırdı. "Buna bir son vermek için geri dn!"

Haklıydı ve kendimi hasta hissederek dikkatimi içime yönelttim, büyüyü bitirip yeni bir tane yapmak için. Derimin üzerinde tuhaf bir karıncalanma dalgalanıyordu ve çemberim nabız gibi atmaya başlamıştı.

Bu Elyse, diye düşündüm onu çağırdığı çemberin içinde, benimkinin dışında yuvalanırken gördüğümde. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Bu sefer kamayacaksın," dedi gözlerimiz buluştuğunda ve sonra eli çemberimin yüzeyine dokundu ve itti.

"Hemen döneceğim." Başımı eğdim, zihnimi kolektifin içine bıraktım.

"Respice in icta oculi," diye fısıldadım.

Ve büyü çağırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

12

Ley hattındaki beklenmedik düşüşle irkildim, başım dönmeye başladığında dizlerimin üzerine çöktüm. Çizgiye yeniden tutunmak için zihinsel olarak çabaladım. Zamanın kurallarını bu kadar esnetmeye çalışmamın tadı farklıydı, belki de öfkeliydi, eğer enerjinin bunu yapabileceği düşünülebilirse. Gözlerimi sımsıkı kapattım, pürüzlü bağlantı yumuşayana ve akış yenilenene kadar zihnimi direncin ötesine geçmeye zorladım.

Hâlâ büyüünün kendisi aracılığıyla iblis kolektifine bağlıydım ve zaman içinde geriye doğru hareket ederek onu sıyrırken, enerji döndüren lanetin yaşam gücümü topladığını hissedebiliyordum. Birbirine bağlı büyüler işe yarıyordu. Geriye kalan tek şey süreci kaydetmekti.

*"Evulgo," diye fısıldadım az önce yaptığım şeyi büyüünün eşsiz bir ifadesi olarak kolektifin içine bırakmak için. Eylemlerim kim bilir kaç yıla yayıldığı için hiçbir iblisin onu aramayı aklına bile getirmeyeceğinden emindim. Onları zihnimde hafifçe hissedebiliyordum, kolektif düşünceleri günler ve geceler geçtikçe gelgit gibi yükselip alçalıyordu. "Jariathjackjunisjumoke," diye ekledim büyüünün yaratıcısı olduğumu belirtmek için ve son olarak *"Ut omnes unum sint,"* diye mühürledim. Büyü tamamlanmıştı. Şimdi tek yapmam gereken yolculuktan sağ çıkmaktı.*

Nefesim ciğerlerime dolan talaşın kuru boğulma hissiyle geldi ve tuttum, vücudumun enerjisinin sanki bir tüpün içine çekiliyormuş gibi benden dökülmesinin devam eden, son derece tuhaf hissiyle ezildim. Başım ağrımaya başladı, sonra da sızladı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım yumruk yaptığım ellerim nemli çimentoyu iterken. Al'ın geçişimi ölçmek için bana verdiği siyah altının uzunluğu avucumda titriyor, iki ucu parlıyordu. Beş yıl. Beş yıl önce kırmıştı. Tamir olduğunda durabilirdim. Bir an bile erken değil. Başımın migren ve kalp krizinden bebek sahibi olmuş gibi hissetmeye başlaması çok kötüydü.

Büyülü bir dövüşün gümbürtüleri ve çatırtıları gitmiş, yerini baş ağrısına neden olan o tuhaf iniltinin yükselip alçalması almıştı. Gözlerimi yavaşça araladım, ışığın nereden geldiğini anlamaya çalışırken nefes nefese kalmıştım. Beni koruyan kırmızı baloncuğun ötesinde büyük bir hiçlik asılı duruyordu. Karanlık değildi, aydınlık da değildi. Zihnimin hiçbir referansı yoktu. Sanki tüm evren bu küçük baloncuğun içindeydi ve belki de benim için öyleydi.

Neredeyse bir çizgi atlayışında sıkışıp kalmak gibiydi, ama çizgi atlayışından farklı olarak, hala bedenime sahiptim. Çimentonun soğuşunu ve parmaklarımda arasındaki kumları hissedebiliyordum. Çemberimden gelen kan kokusu burnuma doluyordu. Buradaydım, şimdiki zamandaydım.

"Bunu yapabilirim," dedim tekrar, dişlerimi sıkarak. Elimdeki zincir yavaş yavaş kararmaya başlamıştı ama hâlâ kırıktı. Başım korkunç dönüyordu ve çöküp çemberimi kıracağımdan endişelenerek, geçişimi yavaşlatmak için ipi daha az çektim.

"Morgan," diye acı dolu bir ses yükseldi. "Tanrım, bırak beni."

Döndüm, dengemi kaybettiğimde kığım soğuk betona çarptı. Arkamda küçük bir top gibi kıvrılmış olan Elyse'di. Benim çemberimdeydi.

Şok olmuş bir şekilde bakakaldım. "Buraya nasıl girdin?"

Elyse bakışlarımı bulmakta zorlandı, dikkati dağınıktı. "Bırak beni. İçimden bir hat çekiyorsun. Yanıyor. Bırak..."

Onun aracılığıyla mı? Bu cümlemin neden yanlış olduğunu şimdi anladığımı düşündüm. "Nasıl yaptın-" Sonraki sözlerimi yakaladım. "Burada olmaman gerekiyordu!" Anladığım gibi söyledim. Çemberim düşmüştü. Elyse onu almıştı ve şimdi büyü benim değil Elyse'in çemberindeydi. Büyü yapıldığı anda çemberimin kontrolünü ele geçirmiş olmalıydı. Acı çekmesine şaşmamalı. Tüm ley hattını yönlendiriyordu.

"Bırak beni," diye acı içinde tekrar inledi. "Bunun için çürüyeceksin. Sana söz veriyorum. Laneti durdur. Durdur şunu!"

"Seni aptal!" Dizlerimin üzerine yuvarlandım, paltosu göz kırpıp kaybolunca irkildim. "Ne olacağını sanıyordun ki?"

"Büyüyü durdur!" Elyse çığlık attı, gözleri sadece yarıktı. "Çizgiyi bırakamıyorum. Yanıyor!"

"O zaman belki de büyüünün kontrolünü ele geçirmeye çalışmamalıydın!" Çılgına dönmüş bir halde zincire baktım. Onarılmamıştı ama Elyse... Elyse acı içinde titriyordu.

"Beni diri diri yakıyorsun," diye homurdandı, başı öne eğikti.

Yosun silicinin oğlu diye düşündüm. "*Stet!*" diye bağırdım, ikimizin de içinden geçen ley hattını bırakırken sempatim kızgınlığımla savaşıyordu. Büyü ruhumu parçalayan bir gümbürtüyle sona ererken, *hattın tadının ne zaman değiştiğini anlamalıydım*, diye düşündüm.

Beyaz bir ışık patlaması bana çarptığında irkildim ve şaşkınlıktan nefesim kesildi. Elyse'in koruma balonu düşmüştü ve gözlerim yaşarırken ve ciğerlerimdeki toz hissini öksürerek çıkarırken ılık, çamurlu suyun kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Işık azaldığında ve dünya yavaş yavaş tekrar anlaşılır hale geldiğinde gözlerimi kırptım. Sadece ayın ışığıydı ama sanki güneş sönmüş gibiydi.

Dudaklarımı aralayarak köprünün altından hafifçe aydınlatılmış parka baktım, ne yaptığıma ancak şimdi inanabiliyordum. Otuz saniye önce ay neredeyse ufkun altında çıplak bir şerit halindeydi. Şimdi ise dolunaya yaklaşıyor ve ağaçların arasında yükseklerde asılı duruyordu. Şok olmuş bir halde köprünün desteğine uzandım. Taş titreyen ellerimin altında sıcaktı ve doğrulduğumda keskin bir *ting...ting, sploot* gözlerimi çekti, bir şey ayağın kenarına ve çirkin yeşil suya sıçradı. Her ne idiyse, gitmişti.

"İşe yaradı!" diye haykırdım, sonra köpeklerini gezdiren çift beni fark edip dedikodu yaparak yollarına devam edince yüzümü buruşturdum. Başardım ve kopan karıştırma çubuğunun hala orada olduğundan emin olmak için cebimin dışına dokundum. Oradaydı ve rahatlayarak nefes verdim.

"Kıyafetlerimi ne yaptın sen?" Elyse ayaklarının dibinden vırakladı. "Sanırım hasta olacağım."

Döndüğümde Elyse'in suyun üzerinde diz çökmüş, kusmamaya çalıştığını, çorapları dışında çıtırçıplak olduğunu gördüm. O da daha gençti, siyah saçları uzundu.

ve basit bir kesim yaptırdım. Güç toplayan bir göz kırpışıyla gözlerimi kapattım. Hemen hemen aynı görünüyordum. *Neredeyse*, diye düşündüm, bileğimin alt tarafını süsleyen iblis izine bakarak iç geçirdim. *En azından hâlâ kıyafetlerim* var, diye düşündüm ceketimi çıkarıp onun üzerine örterken.

Elyse onu tuttu, ama kuru kabaklara düşerken saçlarını tutmayacaktım.

Al'ın zinciri kırık bir söz gibi betonun üzerinde duruyordu ve ben onu aldım. Ayağa kalktım, kolyeyi cebime koydum ve ne kadar uzağa gitmeyi başardığımı anlamaya çalıştım. Saçlarım daha uzundu ve en az sekiz perinin yapması gerektiğini anladığım bir örgüyle bağlanmıştı -Matalina hâlâ hayatta olmalıydı. Sonra o iblis izi vardı, üzerinde tek bir kesik vardı, hayatımı kurtardığı için Al'a borcumu ödemeye söz vermiştim. Ayağımda da bir tane olsaydı, bu da zamanı daraltırdı ama şimdi bakacak değildim. Başparmağımı parmaklarımın arasında gezdirdim, auramda bir is sızısı hissettim ama ne zaman olduğumuza dair bana en iyi fikri veren boynuma yaptığım dokunuştı, çünkü uyarılmanın parıltısı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor, kasıklarımın kadar alev alev yanıyordu.

"Tostun üzerindeki bok," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti ve biraz da sinirlenmiştim. Bu benim vampir yaramdı ve dolu ve güçlüydü, neredeyse yeniydi. Beş yıl mı? Hiç şansı yok. *Belki iki*, diye düşündüm dünyaya endişeyle bakarken.

Elyse sessizleşmişti ve ne zaman olduğumuzu merak ederken titreyen bir elimi köprüye, diğerini boynuma dayadım. Hava sıcaktı. Ağaçlarda yapraklar vardı. *Yaz mevsimindeydik.*

"Herkes nerede?" Elyse ağzını sildi, bana bakmadan önce ağır omuz çantama göz attı. "Sence bu komik mi? Kıyafetlerimi heceleme mi? Sen bir pisliksin, Morgan! Duydun mu beni? Götün tekisin!"

Tink'in küçük pembe goncaları adına, onunla ne yapmam gerekiyor?
"Kıyafetlerini almadım, arkadaşların da iyi."

Elyse sendeleyerek ayağa kalktı. Bu kadar bitkin olmasaydı, kalçasının ortasından sarkan göz kamaştırıcı deri ceketimin içinde bir erkek arkadaşının rüyası gibi görünürdü. "Yani sebepsiz yere sihirli bir şekilde ortadan mı kayboldular? Senin derdin ne!" diye bağırdı ve sonra ani, beklenmedik bir acıyla haykırdı, sendeleyerek köprünün kavisli duvarına uzanırken yüzü buruştu. "Beni yaktın!"

"Elyse, bekle," dedim o tepinerek setin yanına giderken.

"Orion?" diye seslendi kadın beyaz çoraplarının içinde kendine yol açarken. "Yaz!"

Bir an için gitmesine izin vereceğimi düşündüm ama sonra çantamı daha yükseğe kaldırdım ve peşinden gittim. Fazla uzaklaşmamıştı ve onu köprünün dibinde buldum, ağzı bir karış açık, yapraklarla kaplı ağaçların arasından görünen aya bakıyordu. "Ne zamandır baygındım?" diye fısıldadı, yüz ifadesini korku kaplamıştı. "Bana ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım," dedim ve elimi kaldırarak sabır diledim. "Bu benim hatam değil," diye ekledim o yavaşça uzaklaşırken. "Geri dönüp aynayı almama izin veremezdin."

"Geri dönmek mi?" diye yineledi, ben de başımı salladım. "Yani zaman içinde mi?" diye ciyakladı, dikkati aya yönelmişti.

"Bildiğim kadarıyla Orion, Yaz ve Adan iyi." Sempati ve biraz da suçluluk duygusu göğsümü sıktı. "Ah, ne kadar kötü yanmışsın? Bunun olacağını bilmiyordum."

Elyse uzanan elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve çalıların arasına doğru iki adım daha geri çekildi. "Başın çok büyük belada," dedi, gözleri iblis işaretimdeydi.

"Ne için?" Bir bebek arabasını park yerine doğru iten iki kişiye baktım. "Yasadışı bir şey yapmadım," dedim usulca. "Sanırım. Ne zaman olduğumuzu öğrenmem gerekiyor. Yemin ederim, eğer yeterince geçmişe gitmediysem, seni burada bırakıp eve uzun yoldan döneceğim."

Ama yapmazdım. Çok fazla zarar verebilirdi ve bir çöp tenekesi ve belki de üzerinde tarih olan bir fiş ararken endişe göğsümü sıktı. Yaşam gücümü harekete geçiren tılsımın onunkini de harekete geçirdiğinden şüpheliydim. Uzun yolu seçmekten başka çaresi olmayabilirdi. Durağanlık tıslımları susuzluktan ölümü önlemek için kendiliğinden bozulmadan önce sadece üç gün dayanırdı. En azından çağdaş olanları öyleydi.

"Tanrım, gerçekten zamanda geri gidebileceğini mi düşünüyorsun?" Elyse, beyaz çoraplarını öne çıkarmak için yarı yarıya çalıların arasına gizlenerek konuştu. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Yirmi adım ötede bir çöp kutusu vardı ama henüz ondan uzaklaşmaya hazır değildim. "Dürüst olmak gerekirse acıyacağını bilmiyordum. Ben, ah,

Bunun için üzgünüm ama büyüye müdahale etmemeliydin."

Elyse'in gözleri kısıldı. "Neden ben çıplağım da sen değilsin?"

"Çünkü dün bir ikinci el mağazasında beş yıl önce var olan kıyafetleri bulmak için iki saat harcadım. Ah, çoraplarını ne zaman aldığını bilmiyorsun, değil mi?"

Kadın ceketimi kendine doğru daha sıkı çekti ve ters ters baktı. "Beni geri götür. Şimdi."

"Tamam. Sadece otur ve ne zaman olduğumuzu öğrenmeme izin ver." Ona kalmasını işaret ederek kenara çekildim, suyun kenarındaki taşmış çöp tenekesine doğru yürürken yeni botlarım gümbürdüyordu. Burada mahsur kalması benim suçum değildi ama yine de kendimi sorumlu hissediyordum.

"Slick?" Elyse tanıdığına seslendi, ben de yüzümü buruşturarak onu duymazdan geldim. Sadece ceketim ve bir çift çorapla fazla uzağa gidemezdi. Başım eğik, son kullanma tarihi olan bir şey bulmak için çöpleri karıştırmaya başladım ve sonunda bir yoğurt kabı buldum: 20 Ağustos 2007. Tam tarih değildi ama yakındı.

Çöp kutusuna atarken nefes verdim. Ağustos 2007. İyi tarafı: Orijinal sonsuza dek varoluş. Dezavantajı: Hem Newt hem de Al beni tanıyacaktı. Newt'i yalnız yakalamalı, aynayı almalı ve bakıcısı/tanıdığı Minias'ın haberi olmadan ona kendi unutma büyüsünü vermeliydim.

"Bunu geri almalısın," dedi Elyse çalırların arasından. "Tekrar on sekiz yapamam!"

Çantamdan tanıdık, neşeli bir *ping* sesi geldi ve onu çevirdim, çöpü unutmuştum. Eski telefonum bir kuleye bağlanmıştı. Tarihi biliyordum.

İşlerin yolunda gitmesini sevmek lazım.

"İğnem nerede?!" Elyse bağırdı. "Morgan, iğnemi sen mi aldın?"

Cidden mi? Bir iğne için mi endişeleniyor? Ellerim titreyerek telefonumu çıkardım. Dudaklarım aralandı. Saat 15:00. 28 Temmuz. Doğum günümü kaçırmıştım. Ama bu beni mesaj kadar şaşırtmamıştı. Bir süre önce gönderilmişti ve David'den geliyordu. Çılgına dönmüştü. Tek gecelik ilişkilerinden üçü intihar etmişti.

"Oh, tostun üstüne sıçayım," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. Sendeleyerek bankı buldum ve oturdum. Ağustos değildi. Temmuz sonuydu.

Kisten yaşıyor, diye söylendi düşüncelerim ama ihanete uğramış gibi hissederek aya bakarken içim acıyordu. Bu kötü bir şeydi. Al aktif olarak beni kaçırmaya çalışıyordu. Ivy'nin kız arkadaşı Skimmer beni öldürmek istiyordu. Trent uşağı olmam için bana şantaj yapmaya çalışıyordu. Yaklaşık kırk sekiz saat içinde, onu kendi düğününde tutuklayacaktım. Ama en kötüsü? Kisten hâlâ hayattaydı. Onu uyaramazdım. Bunu durduramazdım.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, bakışlarım parkın karşısındaki evleri görmüyordu. Elyse on sekiz yaşına yeniden girmek zorunda kalmaktan mı endişeleniyordu? Sevdiğin adamın, bir canavarın seni canlı canlı yemesini ve geride kalanları köleleştirmesini engellemek için iki kez öleceğini bile bile oturup hiçbir şey yapmamaya ne dersin?

Elimi ortama koyup David'in çılgın mesajlarına baktım. Onları ilk kez iki yıl önce görmüştüm ve hâlâ içimi korkuyla dolduruyorlardı. Adam öldürmekten hapse atılacaktı, kilise kınanacaktı ve Kisten...

Kendimi nefes almaya zorladım, vizyonum yüzüyordu.

Gece bitmeden Kisten'a kan hediye edilecekti. Günlerce öldüğünü bilmeyecektim. Ama artık biliyordum ve bu canımı yakıyordu. Çok kötü.

"Hayatım boyunca nasıl hayatta kaldım?" Fısıldadım. Ama her şey apaçık ortadaydı. Arkadaşlarım vardı. Ivy, Kisten, Jenks. Peri çocuklar. Sokağın karşısındaki Ceri ve Keasley. Hayatının en kötü haftasını geçirmek üzere olan David. Onlarla konuşamazdım. Hiçbiriyle. Bana yardım etmeleri için değil. Onlara yardım etmek için değil. "Buna değse iyi olur," diye fısıldadım.

Sonra Elyse'in öfkeli çılgılığıyla başımı kaldırdım.

"Dokunma bana! Geri çekil!" diye bağırdı ve ben de ayağa kalktım, elim boş tabancamı bulmak için çantamı karıştırıyordu. Çalışların arasına doğru geri giderken önünde üniformalı iki adam duruyordu.

"Hanımefendi, size zarar vermeyeceğiz," dedi biri ve silahıma uzanışım duraksadı. I.S. ile aramız şu anda pek iyi değildi ve gölgelerin içine doğru büzüldüm. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz. Sana yardım getireceğiz."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," diye tersledi Elyse. "Ben ahlaki ve etik standartlar meclisinin baş üyesiyim ve sen dönüp gideceksin. Daha da iyisi, git Rachel Morgan'ı tutukla. Burada olmam onun suçu."

"*Non constat,*" diye fısıldadım bakışlarını onun işaret eden kolunu takip etmeye gönderdiklerinde. Zihnimin iblis kolektifine daldığını ve beni görmeyi zorlaştıran laneti çağırdığımı hissettiğimde rahatladım. Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Değişen sadece bedenimdi. Zihnim ve kurduğum tüm bağlantılar hâlâ oradaydı.

İki subay Elyse'e dönerken rahatlama gözyaşlarımın başlamasına izin vermeyerek hızlıca göz kırptım, eğlence ve oyunlar açıkça sona ermişti. Al bana laneti, Trent'in bana gösterdiği elf eşdeğerini kullanmayı bırakmam için vermişti. Al bir düşünce uzağımdaydı ve elimi uzatıp onu buraya çağırırsam ne yapacağını merak ediyordum. Şu anda. Bunu yapabilirdim. İblisler hâlâ lanetliydi.

Kedere benzer bir şey içimi sıktı. *Lanet olsun sana Elyse.*

"Hanımefendi, bizimle gelin," dedi uzun boylu memur, ikincisi telsizinden hızlı bir arama yaparken. "Size giyecek bir şeyler getireceğiz. Yiyecek bir şeyler. Sıcak bir karyola."

"Ben deli değilim ve evsiz de değilim," dedi Elyse, sonra biri ona uzanınca nefesi kesildi. "Bırakın beni. Ellerini üzerimden çekeceksin. Kesin şunu! Bırakın beni!"

Ama Elyse'in benim sayemde bir hat çekebilmesi için günler geçmesi gerekecekti ve iki I.S. memuru onu rahat bırakmıştı.

"Morgan!" diye bağırdı çarpınırken ve ben gölgelerin daha da derinlerine kaydım, ağacın arkasına saklandığımda kalbim çarpıyordu, onu boyun eğdirmek için güreşmelerini ve arabalarına götürmelerini izleyemedim. Çığlık attı ve mücadele etti ama bunu yapmalarına izin verdim. Nedeninden emin değildim, sadece kafam karışık ve öfkeliydim ve belki de sarhoş havuzunda bir gece geçirmek ona iyi gelirdi. Ayrıca yakalanırsam ya da görülürsem başıma çok daha büyük belalar açabilirdi.

"İndirin onu. İndirin onu!" diye bağırdı ajanlardan biri ve sonra Elyse'in protestosu kesildi. Sessizliği neredeyse protestolarından daha kötüydü ve onu arabaya itip kapıyı kapattıklarında ağacın arkasından dışarı baktım.

"Hollows Akıl Sağlığı mı?" diye sordu ikinci memur ve birincisi başını salladı, sokak lambasının altında bir siluetten biraz daha fazlasıydı. "Kendini cadılar meclisi üyesi sanıyor."

"Uygunsuz teşhir ve direnme," dedi. "Büyü sarhoşu hücrelerinde bir gece. Sabah olduğunda hâlâ cadılar meclisi üyesi olduğunu düşünüyorsa, bununla başkası ilgilenebilir."

"Bana uyar." Adam başını sallayarak arabanın diğer tarafına geçti ve ikisi de arabaya bindi. Konuşuklarını görebiliyordum ama araba hareket etmedi ve ben de olduğum yerde kalıp bir şeyler yapmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Vivian'la temasa geçerse işler karışabilirdi. Ama görölmek daha kötü olurdu. Beni tanırlarsa, kiliseye gelip diğer benliğimin veremeyeceği cevapları isteyeceklerdi. Belki onları arkadan vurabilirdim ama beni görme riskleri çok büyüktü.

Yine de biraz düşündüm, arkamdaki suda yumuşak bir köpürme sulu, mor damarlı bir yüze dönüştüğünde irkildim.

"Rachel," dedi Sharps, iki göz ve bir ağızdan başka bir şey değildi. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt ettim, ilk tepkim tereddütle karşılandı. Benim genç halim olduğumu düşünüyordu. Sadece bu da değil, iblisin fark edilmeme lanetini de görüyordu. "Ah, merhaba, Sharps. Heyde-hey."

"Heyde-ho," diye cevap verdi, vücudu daha belirgin bir hal almıştı. "Köprüyü geçtiğini duymadım. Yeni çizme mi aldın?"

Bakışlarım park halindeki ekip arabasından, artık yepyeni olan ve tek bir çizdiği bile bulunmayan eski botlarıma kaydı. "Evet. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Köprünün altında bir büyü yapıyordum."

"Ben de öyle gördüm." Sharps köpükler içinde aşağı indi. "Daha önce gelirdim ama I.S.'nin göleti sarsmak için burada olduğunu düşündüm. Kimdi o? Yeni bir ortağın mı var?"

Belli ki beni iki yıl önceki ben sanmıştı ve ben de rahatlamaya başladım. "Hayır, sadece yardım etmeye çalıştığım biri," dedim ve başını salladı, tek kör gözüne yosunlar düşüyordu.

"Bunu suya düşürdü. Belki istersin diye düşündüm," dedi ince, mor damarlı bir kol sudan çıkıp istinat duvarına bir Möbius şeridi iğnesi yerleştirirken.

"Aman Tanrım, teşekkürler," dedim elime aldığımında.

Ama o çoktan gölete geri dönmüş, motor çalışıp ayrılmaya başladıklarında I.S. arabasının farlarının onu bulmasına izin vermek istemiyordu.

"Kendine iyi bak, Sharps," diye mırıldandım omuz çantamı yukarı kaldırıp otobüs durağına doğru ilerlerken. Fountain Meydanı'na gitmeliydim, oradan bir otobüse atlayıp nehrin her iki yakasına da gidebilirdim. Belki oraya vardığımda nereye gideceğimi biliyor olurdum. Kisten'in hayatı için yalvarmak için Piscary's'e mi? Kendi hayatımı kurtaracak bir ayna için deli bir iblisle pazarlık yapmak için ever-after'a mı? Ya da belki de üç numaralı kapıya, Vivian'la iletişime geçmeden önce Elyse'i kurtarmak için I.S.'ye?

Her iki durumda da, çok iyi bir kılık değıştirmeye ihtiyacım olacaktı.

Belki de değıldir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

13

Ayak parmaklarımla tezgâhın önündeki sarı çizginin kenarında durdum, sinirli değil makul görünmeye çalıştım. Sinirlenmeme kısmı gittikçe zorlaşıyordu. Kırmızı, payetli gömleğim ve mücevherli kot pantolonum bana hiç iyi gelmiyordu ve keşke giyecek başka bir şey bulsaydım. Arkadaşını kurtarmaya çalışan bir fahişe gibi görünmüyordum ama buna yakındım.

"Özür dilerim Bayan Atakat," dedi plastik camın arkasındaki kadın, hiç de üzgün olmadığı belliydi. "Kimliği belirsiz birinin kefaletini ödeyemezsiniz."

"Ama o bir Jane Doe değil," diye ısrar ettim. "O Elyse Atakat, benim kız kardeşim." Elyse akıllıca davranarak Jane Doe'yu seçti ve ben de kendi adım yerine öz babamın adını kullanmanın daha akıllıca olacağını düşündüm-Donald Atakat ya da dünyanın onu tanıdığı adıyla Takata. Anlamak için büyük bir sıçrama değil, ama sahne adını aldığı altmışlı yıllarda işler farklıydı.

"Adının bu olduğunu bağımsız olarak teyit ederse, size yardımcı olabilirim. O zamana kadar kendisi alıkonuldu."

"Uygunsuz teşhirden mi?" Yüksek sesle söyledim ama taş gibi kadının ifadesinde en ufak bir oyun belirtisi yoktu.

"Tutuklamaya direnmekten. Kimliğini doğrulayana kadar kefaletle serbest bırakılmayacak."

"Sana onun kim olduğunu söyledim," diye yakındım. Ama hiçbir yere varamıyordum. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Daha sonra tekrar kontrol edin." Benimle işi biten memur ekranına odaklandı. "Bazı evrak işleri var."

"Tamam." Artık onu sadece kızdırdığımı bildiğim için geri çekildim. Evrak işleri, onu başka bir şehir servisine -muhtemelen bir akıl sağlığı grubuna- rehin vermeden önce onu görmeye gelecek biri olduğu anlamına geliyordu, çünkü onu parkta yarı çıplak bulmuşlardı ve ahlaki ve etik standartlar meclisinin bir üyesi olduğunu iddia ediyorlardı. "Bekleyebilir miyim?" Ekledim ve memur bir duvarı kaplayan turuncu sandalyelere bakıp başını salladı.

"Teşekkür ederim." Sesim cansızdı ve yıpranmış fayanslara sürtündüm. Dün gece Elyse'i I.S.'nin almasına izin vermekle hata etmiş, kendi güvenliğini kadının işleri daha da kötüleştirilmesi olasılığının önüne koymuştum. I.S.'de geçirilecek bir gecenin gururlu kadını bir adım aşağı çekebileceğine dair ilk içgüdüm benim açımdan kibirlilikti. Ağzını kapalı tutsa bile I.S.'in onu teşhis etmesi çok daha olasıydı ve şu anda Vivian'la iletişime geçiyor olabilecekleri düşüncesi beni tedirgin ediyordu.

Cincy'nin gecelik kefalet ofisi zemin katta, binanın bir köşesindeydi. I.S. binası, şehir hapishanelerinden birine sokak altından kolay erişim sağlıyordu. Geniş bir cam pencere, sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan kaldırıma bakıyordu. Trafik neredeyse sıfırdı ve sabahın altısında, caddenin karşısındaki garip derecede küçük kısa süreli otopark tek bir tozlu kompakt araç dışında boştu.

Oturup çantamı kucağıma koyduğumda erken saati iliklerime kadar hissettim. Turuncu sandalyelerde oturuyordum ve gözlerimi kapatıp başımın duvara çarpmasına izin verdim. Elyse muhtemelen benden daha rahattı ve peri kanatlarının sesiyle kaskatı kesilerek bacaklarımı uzattım.

Gözlerim kısıldı ama bu Jenks değildi ve yırtık pırtık bir önlük giymiş dört yaşındaki kanatlı çocuğun yakındaki çöp kutusunda şeker avlamasını izlerken bir anlık bir kayıp hissettim. Dört yaşında ve tek başınaydı. Şehirde hayat periler için zordu.

Ama en azından Elyse'in nerede olduğunu biliyordum ve rahatlarken nabzım yavaşladı. Buraya gelmeden önce bir markete uğradığım için emin değildim. Saçlarım hâlâ kıvrıcaktı ama şimdi bir tılsım sayesinde sarıydı. Kılık değiştirmem bu kadardı. Daha fazlasını da yapabilirdim ama yapmadım.

Elyse'in kefaletinin mali durumuma ne kadar zarar vereceğini bilmiyordum. Ne uyku iksirlerim ne de görsel ikiz tılsımlarım vardı. Hiçbir şeyim yoktu.

Parmaklarımın ucunda olanlar hariç, diye düşündüm en yakın ley hattını çekerken ve parmaklarımda bir miktar güç titreşirken. Bir yumruk yaptım ve parıltı kayboldu. Burası boş sandalyeleri, bir görevlisi ve yazım denetleyicisi olmayan ıssız bir yer gibi görünebilirdi ama tavanda kameralar ve sadece iki kapı vardı: biri sokağa diğeri de geçici nezarethanelere açılıyordu. İkincisini açmak için kimlik kartı gerekiyordu. Sıkışmıştım.

Beklemek için yerleştiğimde omuzlarım iç çekerek kaydı. Trent'in annesinin yüzüğü dikkatimi çekti ve kırmızı taş avucumun içinde saklı kalana kadar onu çevirerek oynadım. Newt bana üç dilek hakkı verse de umurumda değildi. Bunu alamayacaktı.

Genelde birini kurtarmak bu kadar uzun sürmezdi ama muhtemelen henüz işlem yapmamışlardı. Elyse sarhoş değildi ve onu çözüp bunu fark ettiklerinde, uygunsuz teşhircilik ve direnme suçlarından yargılanacaktı. Bu ve onun çılgınca covenship iddiası. Onu bunun için tutmamalılar. Yaşının küçük olması bir sorundu ve gözlerimi kapadım.

Kisten'in gülümsemesi hemen araya girdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve omuz çantamı kucağımda daha yukarı çekerek kaskatı kesildim. Eğer günlerimi doğru geçirseydim, Kisten'i bu öğleden sonra Piscary'nin önündeki kaldırımında, dün gecenin çöpu gibi atılmış halde bulacaktım.

"Bunu durduramam," dedim, nefesim kesilmiş ve gerçek dışı hissediyordum. Kisten ölecekti. Bunun olduğunu görmüştüm. Bunu değiştiremezdim.

Boğazım düğümlendi, gözlerimi hızla kırptırdım ve ön pencereden dışarı baktım, bir araba küçük otoparka girerken bakışlarım birinin farlarının parıltısına gitti. İnce, dalgalanan bir palto giymiş uzun boylu bir adam indi, kapıyı kilitlerken anahtarlarla oynuyordu. İki tarafa da bakarak hızlı adımlarla caddenin karşısına geçti.

"Birinin kötü gecesi kötü bir güne dönüşecek," diye düşündüm yüksek sesle, altmış yaşlarındaki adam kapıyı zorlayarak içeri girerken özellikle sinirli görünüyordu. Yüzünde hafif bir kirli sakal vardı ve kısa siyah saçları sanki üzerinde uyumuş gibi dümdüzdü.

Sonra donup kaldım. Vay anasını. *Scott mı?*

Uzatılmış bacaklarımı tekrar altına çektim, yeni tabanlarım kirli zeminde hıçkırıyordu. Scott'tı. Cadılar Meclisi üyesi Scott. Ne yaşlı, ne de gençti; onu tam olarak yer değiştirme tılsımında gördüğüm yaştaydı.

Ahhh, ana irin kovası.

Nezarethanenin kapısına baktım, sonra Scott görevliye doğru yöneldi. Görevli onu bekliyor olmalıydı, çünkü çoktan telefona sarılmıştı, niyetini belli eden ifadesi konuştuğu kişiye değil Scott'a yönelikti.

Elyse'in parmak izlerini almış ve noktaları birleştirmiş olmalılar diye düşündüm.

Lanet olsun. Onu dışarı çıkarmak zorundaydım. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

Kadın, "Yolda," dedi ve Scott başını salladı, hemen cebinden telefonunu çıkarıp kaydırmaya başladı.

Beni fark etmediğine sevinerek doğruldum. Nabzım hızlı atıyordu, yavaşça ayağa kalktım, geriniyormuş gibi yaparak ley hattını nazikçe, çok dikkatli bir şekilde daha güçlü çektim, çektiğimi fark etmemesi için onu döndürdüm. *Corrumpo*, diye düşündüm tavandaki kameralardan birine küçük bir tomar fırlatırken.

Küçük bir duman püskürmesiyle küçük kırmızı ışık söndü.

Bunu fark etti ve hücrelerin kapısı açılıp bir kadın memur dışarı çıkarken bile bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Onu karşılamaya giderken gülümsemesi yorgun ama dürüsttü. Scott'ın dikkati ona döndü.

Nezarethanenin kapısı kemerli bir şekilde kapanıyordu. Tek bir şansım vardı.

Kararlılığımı topladım. "*Corrumpo*," diye fısıldadım ve odanın diğer tarafına bir enerji sarsıntısı daha fırlattım. Scott döndü, altın ve kırmızı top pencereye çarptığında çömeldi, dışarı yerine içeri doğru patladı.

Scott'ı arkasından iterken memurun eli tabancasına gitti. Scott kirli fayansa çarptı, mor ve yeşilden oluşan parıltılı bir alan, onları düşen camdan korumak için çizilmemiş bir çemberden yükseliyordu. Tezgâhtar alarm çığlıkları attı ve gözden kayboldu.

Çaresizlik içinde kapıya yöneldim ve elimi kapı ile sıkışmanın arasına sokmayı başardım. Kapıyı iterek açtım, içeri girdim ve kapattım.

Hücrelerden biri "Ne oldu?" diye bağırdı ve ben sarı duvara yaslandım, iki üniformalı memur bana doğru koşarken korkum gerçekte.

Kapalı kapıyı işaret ederken elim titreyerek, "Bu bir araba yazımı," dedim. "Sana orada ihtiyaçları var. Ön cam kırılmış. Sanırım biri yaralandı!"

Beni itip geçtiler. Scott'ın yerden kalkmasına yardım eden memuru bir an için görebildim. Cam, onun çemberinin olduğu yerde onların etrafında belirgin bir halka oluşturdu ve ben de kapıyı çekerek kapattım.

"Hey!" Scott göz göze geldiğimizde bağırdı ve sonra kapıyı kapattım.

"*Sub frigido.*" Kapı paneline dokundum, ince bir buz izi kapıdan akarken bir sırtıma beni buldu. Donarak kapanmış. İçeri girmek için kilidi kırarlarsa, zarardan sorumlu olmayacaktım.

Döndüm ve koridoru kaplayan hücreleri görünce ürperdim. "Elyse!"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın..." diye yüksek bir ses geldi ve ardından daha güçlü bir şekilde "İşte!" dedi.

Nezarethanelerin önünden koşarak geçtim, her açılışta durup tanıdık bir yüz ararken markette annesini arayan bir çocuk gibi hissediyordum. Binanın derinliklerinden bir alarm sesi geldi ve biri kapıya vurmaya başladı.

"Elyse?" Tekrar seslendim ve sonra parmaklıkların arasından bir kol sallandı. "Tanrıya şükür. Onlara kim olduğunu neden söyledin? Scott burada."

"Scott?" diye yankılandı, ince gri bir eşofman ve aynı derecede çirkin bir çift beyaz spor ayakkabı içinde dayanılmaz derecede genç ve şüpheli derecede masum görünüyordu. Soğuğa karşı ceketimin onda kalmasına izin vermişlerdi ve bileğinde tılsımlı gümüşten bir kayış vardı.

"Onlara kim olduğumu söylemedim," diye itiraz etti yüksek sesle, ben acil bir durumda bir hücrenin kilidini açma büyüsünün ne olduğunu hatırlamaya çalışırken. "Beni kurtarmak için bir kadının geldiğini söylediler. Vivian olduğunu sandım."

"Seni basmalarına izin veriyorsun," dedim. *Apertus*, diye düşündüm ve hiçbir şey olmadı.

"Başka seçeneğim yoktu! Gerçekten Vivian'ın buraya gelmesini istediğimi mi düşünüyorsun? Cadılar meclisi kampında olduğumu sanıyor." Elyse tereddüt etti. "Cadılar meclisi kampındayım."

Quis custodiet ipsos custodes, diye devam ettim ve koridorda ani bir güç çekimine baktım. Mor ve altın renkli küçük enerji dalgaları

Kapının etrafında tehlikeli bir alan oluşturdular. Büyüm fazla uzun sürmezdi. "Cadılar Meclisi kampı mı? Gerçekten böyle mi diyorsun?" *Adaperire!* Umutsuzca düşündüm ve ani bir çınlamayla koridordaki tüm kilitler iblis lanetinin etkisiyle kırıldı -tutuklama hücrelerinin kapısına taktığım kilit de dahil olmak üzere.

Yosun silicinin oğlu.

"Dışarı!" Ana kapı çarparak açılırken bağırdım. Scott dumanlı bir sisin içinde siluet halindeydi, arkasındaki ışık parlaktı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Elyse, sonra hücreden dışarı fırladı.

Birisi "Durun!" diye bağırdı ve aniden tüm salon kaçışan insanlarla doldu.

"O taraftan değil!" Elyse'nin kolundan tuttum ve onu kitlesel akından kurtardım. "Onlar binayı kilitlemeden önce buradan çıkmalıyız," dedim kaçan tutuklular sokağa çıkmaya mahkûm bir girişimle geniş koridoru doldururken.

Çaresiz görünüyordu ve onu ters yöne doğru çektim, dar bir koridorda koşarken nabzımız hızlı atıyordu. Birden fazla alarm çalıyor ve insanlar bağıırıyordu. Birini yere seren bir büyü'nün gümbürtüsüyle sıçradım.

Kilitli yangın kapısını bulduğumuzda Elyse acı bir sesle, "Burası çıkmaz sokak," dedi ve bizimle gelen üç kişi kayarak durdu.

"Sadece... güven bana." Ellerim titreyerek bir kod girdim. Onlara nerede olduğumuzu söyleyecekti ama on saniyelik bir avantajımız vardı. On saniyeyle çok şey yapabilirdim.

Kapının alarmı çaldığında Elyse'in gözleri büyüdü ve ben de kapıyı iterek açtım. "Şifreyi biliyor musun?" diye sordu, yanımızdaki insanlar nadiren kullanılan yükleme iskelesine kaçarken, özgürlük vaadiyle coşmuşlardı.

"Eskiden burada çalışırdım. Hayır, bekle!"

Ama o dinlemedi ve kaldırırma doğru uzun bir atlayış yaparken onları takip etti. Yüzümü buruşturarak kameraya bir ham enerji fırlattım, sonra ben de garip bir atlayış yaptım, kolundan tuttum ve arkamızdaki soğuk betona çömelmesi için onu geri ve aşağı çektim. Tam tepemizde metal bir dudak vardı. Sadece birkaç metre genişliğindeydi. Olması için dua ettim.

Yeterince. Önümüzdeki iki dakikayı burada geçirmeyi planlamamıştım ama on saniyelik süremiz dolmuştu.

"Kapa çeneni!" Elyse debelenirken tısladım ve onun ateşli karşılığı, üstümüzdeki ayakkabıların ani sürtünmesiyle söndü.

"*Teneo!*" diye bağırdı biri neşeyle ve ben de annemin arabayı hızlıca durdurması gerektiğinde yaptığı gibi kolumu Elyse'in göğsüne koydum.

"Yakaladım onları!" dedi bir başkası ve kaçan üç kişi, siyah enerji sarmalları etraflarını sararak onları kaldırımdan birkaç metre ötede kıpırtısız bir düğüm haline getirirken haykırdı.

"Fena değil. Gerçekten de gün ışığını gördün," dedi ilk ses ve iki polis memuru bizden birkaç santim ötede kaldırıma zıplayınca Elyse irkildi. "Aylarca son kez göreceksiniz, uyuşmuş taşaklar!" diye alaycı bir şekilde ekledi.

Ama bizi fark etmediler ve onlar kayıtsızca hâlâ kıvranan insanlara doğru yürürken Elyse'i ayağa kaldırdım ve çöp konteynerinin arkasına gizlendik.

Yine, saklanmak için tercih ettiğim bir yer değildi ama işe yarayabilirdi.

Lütfen işe yarasin. "Henüz bir çizgiye dokunabilir misin?" Pis konteynır ile soğuk tuğla duvar arasına sıkıştığımızda fısıldadım ve o başını salladı, açıklama için bileğini kaldırdığında eli titriyordu. Bileğinin etrafında tılsımlı gümüşten bir şerit vardı ve ben çantamı kurcalayınca kadar endişeyle beni izledi.

makasla kes.

Şangırtı yüksekti ve iki memur gözaltında tutulan üç kişiyi azarlamaya devam ederken ikimiz de donup kaldık.

"Peki ya şimdi?" Gerçekten endişelenerek sordum ve Elyse yüzünü buruşturdu. "Henüz değil," diye fısıldadı. "Belki iki gün sonra."

Beklediğim gibi oldu ve kameranın hala dışarıda olup olmadığına bakmak için eğildiğimde nefes verdim. Çıkmıştı.

Yangın kapısı kapandı ve sokak sessizleşti. Dikkatli bir şekilde çöp konteynırının arkasından çıktım ve başka kamera var mı diye baktım. I.S.'deki ilk altı ayımda nakliye bölümünde çalışırken sadece bir tane vardı ama o da yıllar önceydi, her ne kadar iki yıl geçmişte kalmış olsam da.

Elyse, "Sanki bir çizgiye dokunabilmem gerçekten umurundaymış gibi," diye mırıldandı ve suçluluk duygusu içimi sızlattı.

"Yanacağını bilmiyordum," dedim. "Ve sana bu sihirli halı yolculuğuna çıkmayı teklif ettiğimi de hatırlamıyorum. Ve evet, umurumda. Daha önce de sinaplarımı yakmışım ve bu korkunç bir şey. İki gün kulağa doğru geliyor. Zorlama. Daha da kötüleştirirsin."

"Duyusal yanıklarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum," diye tersledi ve hüsrana uğramış bir halde sokağın sonundaki parlak dikdörtgene doğru ilerlemeye başladım, beni takip edeceğini biliyordum. Ben onun eve dönüş biletiydim. *Umarım.*

"Ah, köşeden bir taksi bulabiliriz," dedi Elyse, bana katılırken sesi kısılmıştı.

"Ve nereye gideceksin?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ve eşitlenmek için uzun bir adım attığında bir sempati dalgası hissettim. Üşümüştü, yalnızdı ve üzerinde çirkin bir çift eşofman vardı.

Lafı *açılmışken...* "Hey, dur bakalım," dedim, kaldırım ve dünyanın geri kalanı bizden üç adım ötedeyken durduk. "Bu kıyafetle hareketli bir hedefsin. Eğer cadılar meclisi hassasiyetlerin bir iblis cazibesine tahammül edebiliyorsa seni büyüleyebilirim." Evet, kulağa biraz acı gelmişti ama onu I.S. nezarethanesinden çekip çıkarmıştım ve teşekkür bile etmemişti.

"İblis mi?" Sanki onu tuzağa düşürmeye çalışıyormuşum gibi bana baktı. "İğrençliği kabul etmiyorum."

Kollarımı göğsümde birleştirerek geriye doğru sallandım. "Vay canına. Sadece vay canına," diye homurdandım. Ama yakalanmak istemiyordum ve o da gri bir eşofman giymişti. Öfkeyle, taşı bulmak için çantamı karıştırırken ona olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Ani bir acı parmağıma saplandı ve geri sıçradım.

Jenks! diye düşündüm, çantamı daha da açarken dehşete kapılmıştım. Ama sadece Elyse'in cadılar meclisi iğnesi sihirli taşın yanına sokulmuştu ve ikisini de çıkarırken omuzlarım çöktü. Peri daha önce saklanmıştı. Eğer yine kaçmış olsaydı çok kötü olurdu - onu umutsuzca özlemiş olsam da çok kötü olurdu. Parmaklarım titreyerek iğneyi ona uzattım.

"Sanırım bu senin," dedim ve Elyse'in gözleri neredeyse onu kaptığı gibi genişledi. "Sharps bunu suda buldu. Sanırım kıyafetlerini kaybettiğinde düşmüş."

"Aman Tanrım," dedi, üzerindeki kurumuş pisliği ovalarken sesi on beş yaşındaymış gibi çıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Bunun için mi teşekkür alıyorum? "Bunu takmayacaksın, değil mi?" Yakasına takmaya başladığında söyledim. Bir çift eşofmanın üzerinde son derece gülünç dururdu.

"Ben cadılar meclisinin lider üyesiyim," dedi kibirli bir şekilde ve ben kararsızlık yüz hatlarını sıkıştırana kadar ona baktım. "Ama ne demek istediğinizi anlıyorum," diye ekledi, bunun yerine eşofmanın içine gizlice tuttururken.

Kıpırdamayacağından emin olunca büyü taşını boynuma geçirdim ve ara sokaktan dışarı bakarak geçen insanları inceledim.

Şortlu ve atletli bir kadın caddenin karşısında durmuş köpeğinin işini bitirmesini bekliyordu. Doğru yaşıydı ve Elyse'in bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışacağını bildiğimden, bir çizgiye dokundum ve taşın içinden kadına baktım. "*A priori*," diye mırıldandım, tabiri caizse görüntüsü beklemeye geçerken gözlerimin arkasında bir karıncalanma hissettim.

Elyse'e döndüm ve kaşları soru sorarcasına kalktı. "*A posteriori*," dedim usulca, sonra taşın içinden üfledim. "*Omnia mutantur*," diye bitirdim ve içimden bir çekim hissi geçti, auramın bir bulanıklığı onun üzerine yerleşip görüntüyü de içine alarak omurgamı sertleştirdi.

Elyse ürperdi, bunu açıkça hissediyordu. "*Bu* bir büyü laneti mi?" dedi, ben taşın içinden ona hızlıca bakarken, sonuçtan memnun bir şekilde.

Başımı eğerek taşı gömleğimin arkasına sıkıştırdım. "Evet, bir şey öldürmeme bile gerek kalmadı," dedim ekşiyerek. "Bana kendin gibi görünüyorsun ama diğer herkes onu görecek, ayakkabılarına kadar."

Elyse sokağın karşısındaki bakışlarımı takip etti. "Köpeği olan kadın mı? Bu bir iz bırakmalı."

Kastettiği şey müstehcenlikti ve caddeyi taradım, bu kadar kalabalık olmasından hoşlanmamıştım. "Auranız temiz, Madam Meclis Lideri. Her türlü faydası var ama hiçbir maliyeti yok. Auranız *güvende*."

Tamam, bu sonuncusu biraz acı olabilirdi ama onların yararına lanetler okuyarak müstehcenlik yapmam tam da onun beni cadılar meclisine girmeye zorlamaktaki amacıydı. *Rachel, sen bir aptalsın.*

Tik tak, harekete geçtim, Elyse gelmeden önce yarım kalp atışı tereddüt etti.

"*Reader's Digest*'i şeytani bir metin gibi göstermek için kullandığın şey buydu," dedi ve ağzından bir sonraki cümlemin ne olacağından emin bir şekilde ona baktım. "Onu geri istiyorum. Anlaşmaya göre ona bakacaktın, sahiplenmeyecektin."

"Kitabımı rehin tutman da anlaşma değildi," dedim adımlarım kaldırımı döverken. "Ya da Brad'e olan borcumu ödemem için Haziran'a kadar süre vermen de değildi. *Sen* bozdun, Scott ve ben de yeni bir anlaşma yaptık. Dairenden özgür ve temiz bir şekilde çıkıyorum ve karşılığında, beni trol tükürüğüne değmeyen bir lanetle satın almaya çalıştığın için misilleme yapmıyorum."

"Masanın üzerindeki kitabın benim *iblis metnim* olduğunu düşünmesini sağladın," diye dişlerinin arasından haykırdı. "Onu kandırdın. Ne kadar zamandır cadılar meclisinin elinde olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Çalıntı mı demek istiyorsun?" Havladım. "İblis bilgisine olan açlığını sahte bir meclis daveti altında gizlemeye ne dersin?" Parmaklarım karıncalandı ve yumruğumu saran enerji titreşiminden utanarak yere baktım. Çenemi sıkarak elimi salladım. *Sakin ol Rachel. Sen bundan daha iyisin.*

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Ellerini kirletmek istemediğinde beni bir dolaba tıkıp sonra da dışarı çıkardığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Seninki mükemmel kalırken benim auramın giderek daha da müstehcenleşeceğini ve sonra benimle işin bittiğinde bunun için beni otobüsün altına atacağını mı?" Düz durması için bir elimi hırlayan saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Belki de tek aldığım şey senin elinde hiç olmaması gereken bir kitap olduğu için kendini şanslı saymalı ve şikâyet edecek başka bir şey bulmalısın." Kendimi rahatlatmak için nefes verdim. "Tabii Dali'yi bu işe karıştırmamı istemiyorsan?" Tatlı bir şekilde bitirdim. "Genelde bir anlaşmanın yorumlanmasına aracılık eden kişi odur. Ama dürüst olmak gerekirse, kitabımı alıp gideceğim ve sen de onu elinde tutacaksın diye özellikle anlaşmıştık." Ona baktım, itiraz etmesi için cesaretlendirdim. *Kendini şanslı mı hissediyorsun, serseri?*

Dudağı seğirdi. "Peki. Kitap sende kalsın. Nasıl olsa Haziran'da kütüphaneme geri dönecek."

Doğru... Karanlık bir şekilde düşündüm.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Scott bununla onun lanetinin iini görebildiğini söyledi," diye ekledi. "Büyü taşı mı?"

"Ve?" fkeyle yanlışlıkla enerjiyi hattan çektiğim düşüncesinden uzaklaşmaya çalışarak yürümeye devam ettim.

"Bu bir büyü lanetinden daha fazlasına benziyor."

"yle." Sokağın sonundaki büyük otobüs garajına doğru hızlı adımlarla ilerlerken ona bir bakış attım. "İçinden baktığımda geçmiş dönüşümleri de görüyor. Senin için işe yaramayacak. Onu görsel korteksime bağlamak zorunda kaldım."

Elyse ayak uydurmak için yalpaladı. "Ve sen de az önce onu kullandın. İblis kolektifinde saklanan bir büyü."

"Bu teknik olarak onu bir lanet yapar," diye düzelttim ve sanki ikisi aynıymış gibi elini salladı, belki de ona göre yleydi.

"Bu, iblis kolektifine bağlı olduğun anlamına geliyor. Hemen şimdi. Bana iki yıldır iblis kolektifinin içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

Tereddüt ettim, sonra bunun gerçekten önemli olmadığına karar vererek başımı salladım. Her nasılsa onun korku ve inançsızlık karışımı hali kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kitabın bana ait olduğunu kabul etmesi de canımı yakmadı değil.

"Cuma gününden beri... Sanırım," dedim kayıtsızca, gözleri kocaman açıldığında kendini beğenmiş bir ifadeyle. Ve bu doğruydı. Bu sabah itibariyle, yerel saatle, Al'ın beni kaçırmak için gerçekliğe fırlamasını engelleme abamda yepyeni bir çağırma ismiyle kolektifin içindeydim. Ve şimdi düşününce, bu zamana gelmek aslında orijinal beş yıllık planımdan daha iyi işe yarayabilirdi. Beş yıl bana çok daha az kaynak bırakabilirdi.

"Kisten'i kurtarmaya çalışmana izin vermeyeceğim. Bugünün ne olduğunu biliyorum."

Sarsılarak durdum, kalp ağrımı göğsümden çekip yere indirirken nefesim kesildi. Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça nefes aldım ve kırmızı yanıp sönen yaya geçidine odaklandım. Güneş doğmuştu ve düşük ışıkta gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Biliyor musun," dedim usulca, dikkatlice. "Eğer kaçtığımı dşnmeseydin ve koca burnunu işime sokmasaydın, burada olmazdım. Zaman çizgisinin üç yıl daha aşağısında olurdum. Kisten'i kurtarmak için burada değilim." nk kurtaramazdım. Onun iki kez öldüğünü gördüm. Bu değişmiyordu.

Elyse alay etti. "Bundan şüpheliyim."

"Öyle mi?" Işık değişti ve birlikte dışarı çıktık.

Yürürken bana baktı, kolları sallanıyordu, ruh hali kötüydü. "Evet. Çok acıyor. Eve dönerken acı çekmeyeceğim."

Kalbim kırılıyor ve o küçük bir acı için mi endişeleniyor? "Biletinizin gidiş-dönüş olduğunu hatırlamıyorum," dedim, ona bakmayı reddederek, bunun yerine tüm bir şehir bloğu boyunca dizilmiş şehir merkezindeki otobüs durağını inceledim. İş çıkış saati için bile çok fazla hareketlilik vardı. "Eve uzun yoldan gitmek istemiyorsan, yolumdan çekilecek ve yardımcı olabileceğin zamanları kollayacaksın."

Ellerim titriyordu ve onları yumruk yaptım. Elyse hiç istifini bozmadan ofladı.

Kaldırıma çıkarken tekrar, "Buraya Kisten'i kurtarmaya gelmedim," dedim. İstesem de. Onu bir kez daha görmek için yanıp tutuşuyordum. Onu uyarmayacaktım. Sadece onu sevdiğimi ve hep seveceğimi söyleyecektim. "Buraya bir ayna bulmaya geldim." Sefalet bana soğuk bir tokat gibi çarptı. "İşte bu kadar."

Elyse topuklarımdan sıkıca tutuyordu. "Düşündüm de... Cidden mi? Onun ölmesini engellemek istemiyor musun?"

Scott ve üç memurun bir otobüse doğru ilerlediğini gördüğümde sarsılarak durdum. *Bizi arıyorlardı...* Turn'e göre kırmızı giyiyordum.

Adrenalin içimi yıkadı, kalp ağrımı geceleri beni uyanık tutmak için beynimin gizli kıvrımlarına itti. "Ah, planlar değişti," dedim kolundan tutup bizi döndürerek. "Tabii ki onun ölmesini engellemek istiyorum. Ama yapacağım her şey bunu sadece bir gün daha ertelemek olur. Piscary onu başka birine verecek ya da Art bunu başarana kadar denemeye devam edecek. Buraya kurtarmaya gelmedim. Buraya bir ayna bulup Brad'in lanetini çözmeye geldim."

Son sözlerim acıydı ve ondan hiç o anki kadar nefret ettiğimi sanmıyordum, Cincy'de onun aranan kışına refakat ediyordum. Onu hapisten çıkarmıştım ve o bana teşekkür bile etmemişti.

"Sonsuzluk henüz yeniden yaratılmadı," dedi Elyse, sesi mesafeliydi. "Aman Tanrım. Newt'le pazarlık mı yapacaksın?"

Başımı salladım, kimse durmamız için bağırmanınca omuzlarım gevşedi. Günümü yeniden düzenlemem gerekiyordu. I.S. bir süreliğine şehir merkezinde önemli bir varlık gösterecekti.

bir süre. Biraz uyumak için iyi bir zaman. "Sen araya girmeseydin şimdiye kadar aynayla birlikte evde olurum." Kiliseye gidemezdim ama kestirmek için başka yerler de vardı ve Newt'in karşısına yorgun ve bitkin bir şekilde çıkamazdım. "Bu taraftan."

Elyse benimle adım adım buluşmadan önce omzunun üzerinden otobüs durağına bakarken adımları sallanıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kütüphane. Eski kitap dolabı."

"Bazı büyüler için," diye yanlış bir tahminde bulundu. "İyi fikir. Ama onları genellikle kilit altında tutmuyorlar mı?"

"Evet." İyi ki Nick'in onu nereye sakladığını biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

14

Beni uyandıranın kahve kokusu mu yoksa kayan sayfaların sesi mi olduğundan emin değildim, ama boynumdaki ağırlı kıvrılmaya rağmen olduğum yerde kaldım, bir sandalyeye çöktüm ve Trent'in ofisinde yine uyuyakalmış olabileceğim düşüncesiyle gülümsedim.

Ta ki kadınsı, Trent'e hiç benzemeyen bir ses "Bu yasal olamaz" diye fısıldayana kadar.

Gözlerim parlayarak açıldı ve eski, küflü kitaplarla dolu rafı görünce gülümsemem kayboldu. *Trent'in ofisi değil*. Eski kitap dolabıydı.

Ayağa kalktım, kırık karıştırma çubuğunun hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebimi yoklarken bir iniltiyi bastırdım. Buraya atılmış eski püskü tekerlekli ofis sandalyelerinden birinde uyuduğum için ağrıyor, kaskatı kesiliyordum. Elyse kitabından başını kaldırıp bakmıyordu, poposu diğer tekerlekli sandalyedeydi, enstitüden kalma spor ayakkabıları küçük odanın ortasındaki yuvarlak masanın üzerindeydi. Ceketim alçak bir kitaplığın köşesine asılmıştı. Sanırım onunla işi bitmişti.

"İyi günler," dedi, yüksek sesi sadece biraz alaycıydı.

"Öyle mi?" Neredeyse fısıldadım. Elindeki kitap bir iblis tarafından yazılmıştı, eğer kitabın adının olmaması bir şey ifade ediyorsa. Yanında iki kâğıt kahve fincanı ve elinde yapışkan görünümlü bir hamur işi vardı. "Ne büyü?" Cevap vermeyince sordum ve yavaş bir nefes aldım. Sayfalara kırıntılar bulaştırıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. "Hangi büyü yasal olamaz?"

"Birinin damarlarındaki kanı dondurmak. Bunun bir deyim olduğunu sanıyordum. Bunun için geri gelmem gerekecek," dedi, bakışları kadim metinden hiç ayrılmadan. "Cansız şeyleri nasıl donduracağımı biliyorum ama bu işe yarıyor.

geçmiş auralar. Cincinnati'nin sokaklarının altında böyle bir yasadışı kara büyü hazinesi olduğunu bilmiyordum."

ABD'nin en eski şehirlerinden biri olunca böyle oluyor. Gerindim, baldırlarımın ağrıdığını ve ayaklarımın soğuk betonun üzerinde durmaktan sızladığını hissettim. Şık kırmızı gömleğim kırıkmıştı. Payetlerden biri gevşemişti, onu çekiştirerek çıkardım ve kirli halıya fırlattım. "Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oldu? Telefonu olan sensin." Elyse bir lokma daha yedi, ben dikkatle fark edince kırıntıları fırçaladı. "Kütüphane açılmadan önce otomattan sana bir poğaça aldım. İstersen o kahve de senin."

Başımı çevirdiğimde boynum çatladı ve ayağa kalktım, kendimi bir zombi gibi hissediyordum. "Teşekkür ederim."

"Ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden sana bir siyah, iki şekerli aldım."

"Mükemmel." Tekerlekli sandalyemi masaya doğru sürükledim. Tekerleklerden biri kırılmıştı, bu yüzden biraz çaba sarf etmem gerekti.

"Bir şey değil," diye ekledi asık suratla.

Vay canına. Sadece vay. Sorununun ne olduğunu anlamaya çalışamayacak kadar bulanıktım ve sandalyeme oturup kahveyi iki elime aldım. Hamur işi, selofana sarılmış o iğrenç tarçınlı ekmeklerden biriydi, ama asıl istediğim kahveydi ve bir satıra dokunup hızlı bir kelimeyle ısıttım. Bir süredir öylece duruyordu.

Elyse'in dikkati kitabına geri döndü. Ayakları hâlâ masanın üzerindeydi ama içinde yükselen bir gerilim hissedebiliyordum. Eski kitap dolabı, üniversitenin kütüphanesinin bodrum katındaki uzun bir koridorun sonunda, sıradan bir kilit ve yaklaşık bir yıl önce özellikle kötü bir hırsızlıktan sonra koydukları büyümlü bir caydırıcı ile zincir bağlantı çitinin arkasında güvende duruyordu. Endüstriyel ışıklar tepemde uğulduyordu ve auram güç imasıyla karıncalandı.

Hafif bir küf kokusu, odanın daha değerli kitaplarından yükselen yanık amber kokusuyla savaşıyordu. Kırık bir cam dolabın bulunduğu çimento bloklu çatlak bir duvar bir tarafı kaplıyordu, diğer üç tarafta ise kitaplar vardı. Birkaç kitap rafı daha bizim on-on dört metrekairelik rahat alanımız ile zincirli çit ve koridor arasında duruyordu.

bir kafeste olmak. Bu yüzden masa ve sandalyeler vardı. Eski kitap dolabından hiçbir şeyin çıkmaması gerekiyordu.

Ama oldu, diye düşündüm, kırılan dolaba ve altındaki siyah lekeye yüzümü buruşturarak bakarken, selofanı kırmak için hamur işiyle boğuşuyordum.

Sonunda açtım ve şuruplu şeker kokusu beni yüz kat daha fazla acıktırdı. "Teşekkürler, açlıktan ölüyorum," dedim hamurdan bir tutam koparıp yerken.

Sandalyesinin arkasında siyah bir kapüşonlu vardı. Gri eşofmanına benim payetli ceketimden daha çok yakışmıştı ve kaşlarım kalktı. "Bunu otomattan almadın herhalde."

"Hayır." Elyse bir sayfayı çevirdi ve sanki bir tılsımmış gibi cadılar meclisi iğnesiyle oynadı. "Kahvaltınla birlikte çalışanların dinlenme odasından aldım. Ve sen bir şey söylemeden önce, kayıp eşya bürosundaydı. Daha açılmamıştı bile. Kimse beni görmedi."

Başımı salladım. Bizi yakalatacak bir şey varsa, o da kahve kokusu olurdu.

Elyse sessizliğim karşısında omzundaki çipi yavaş yavaş kaybetti ama gerginlik devam etti.

"Mmmm," dedi sonunda. "Eğer bir kar kristalim olsaydı bunu yapabilirdim. Vivian'ın eşyalarını kontrol etmem gerekecek."

Beni yemlediğini düşünerek bir şerit hamur daha yedim. "Bu bir büyü değil. Bu bir lanet," dedim ve Elyse bana gülümsedi.

"Kimse ölmediği sürece, eğer cadılar meclisindenseniz yasaldır," dedi ve ben yavaş, sakın bir nefes aldım. Bu ikiyüzlülükten çok sıkılmışım.

Kahvemi bitirdim, dudaklarım son damlalara alaycı bir şekilde yerleşti. Botlarımın bağcıkları çözülmüştü ve onları bağlamak için eğildim. Yoğun bir gün geçirecektim ve beni takip edip işleri berbat etmemesi için onu uyutmakla başlayacaktım.

"Yani..." Elyse'in spor ayakkabıları yere vurdu ve tekerlekli sandalyesini birkaç adım geriye itti. "İblis işaretini nasıl aldığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Söylentiler duydum."

Bakışlarım Al'ın beni içine attığı dolaba gitti ve içimin ısındığını hissettim. "Ondan nasıl kurtulduğumu daha çok merak edersin diye düşünmüştüm."

"Ondan nasıl kurtulduğun umurumda değil. Karşılığında ne aldığını duymak istiyorum."

Bir botu bitirdim ve diğerine başladım. "Bunu aldım çünkü o zamanki erkek arkadaşım küçük yazıları okumamıştı." *Bu da onun şu anda yurtdışında olmasını açıklıyor olabilir.* Dün gece Nick'in terk edilmiş dairesine gitmeyi tercih ederdim ama bu gece Kisten'i oraya götürecektim ve hiçbir şeyi rahatsız etmek istemedim.

Keder beni vurdu, beklenenden iki kat daha güçlüydü ve parmaklarım bağcıklarımın üzerinde sendeledi. Lanet olsun, bu gece ölecekti ve ben burada bir cadılar meclisi üyesine dadılık yapıyordum. Çoktan buraya girip çıkmış olmalıydım.

Ama botlarımdan çıktığımda Elyse daha fazlasını bekliyordu, kitabının üzerinden bana bakarken yüzünde o küçük kız bakışı vardı.

"Ah, Dönüş aşkına," diye mırıldandım. "Piscary beni öldürmesi için bir iblis gönderdi çünkü Ivy'nin onun elinden kurtulmasına yardım edebileceğimi düşünmesinden hoşlanmadı. İblis beni burada yakaladı aslında." Tekrar kırık dolaba baktım. Camlar süpürülmüştü ama düz ve kirli halındaki kanı temizlemek için ıslak vakum makinesini buraya getirme zahmetine katlanmamışlardı.

"O benim kanım," dedim ve Elyse'in alnındaki alaycı eğim biraz kayboldu. "Kafamı oradaki dolaba çarptı, sonra bileğimi yırttı, tüm bunlar olurken üzerinde Ivy'nin görüntüsü vardı. Beni bir ineği bağlayacak kadar vampir tükürüğüyle doldurdu."

"Merlin'in ökseotu," dedi ve ben bu tuhaf küfür karşısında gözlerimi kırptım.

"Beni öldürecekti ama Nick onu çembere aldı." Boş fincanımla oynadım. "Bu, Piscary'nin onun üzerindeki etkisini kırdı ve Nick, Piscary ile yaptığı anlaşmayı geçersiz kılan yeni bir anlaşma yaptı. Çirkin hikâyenin kisası, iblis sonunda beni kiliseme geri götürerek hayatımı kurtardı ama bunun karşılığında bir işaret aldım. Nick de öyle."

Ruh halim bozulmuştu, hiçbir şeye bakmıyordum. Nick şu anda hayattaydı. Zaman çizelgesini bozmayacaksa, bunu düzeltmeyi umursamazdım.

"Aldığım ikinci işaret Lee'nin suçuydu," dedim ayağımı ona doğru sallayarak. "Beni kaçırdı, beni aynı kişiye satmak için öbür dünyaya götürdü."

İblis. Ama ben karşılık vermedim ve Lee daha güçlü bir sihir kullanıcısı gibi görünüyordu, bu yüzden Al onun yerine onu aldı. Sana onun bir dippy-doo olduğunu söylediğimde beni dinlemeliydin."

Elyse'in kaşları çatıldı. "Bekle. Al?" diye sordu. "Seni öldürmeye çalışan iblisin şimdi *öğretmenin* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı, daha azına vurgu yapıyorum." Çünkü buraya gelmemde bana ne kadar yardımcı olduysa, bana daha çok bir akıl hocası gibi davrandı. Arada bir fark vardı. Öğretmenler size bilgi verir ve bunu nasıl kullanacağınızı öğretir. Akıl hocaları ise sizden sadece iki adım öndedir, paylaştıklarıyla sizi yükseltebilir ya da alçaltabilir. Ondan kaçarak çantamı karıştırmaya başladım ve iki yığın yaptım: Birini Newt'le konuşurken almak için, diğerini de daha sonra almak üzere burada bırakmak için. Yerine koyamayacağım hiçbir şeyi yanıma alma riskine girmeyecektim. *Beni buraya getiren kitap gibi*, diye düşündüm onu bir kenara koyarken ve sonra Elyse'e güvensizlikle baktım.

"Mmmm." Elyse yaklaştı, parmağıyla kapalı defterindeki yerini işaretledi. "Onlardan nasıl kurtuldun?"

Boş tabanca... kalıyor, diye düşündüm, kitabın üzerine koyarak. Newt sadece aşağılanırdı. "Umurunda değil sanıyordum."

"Sadece merak ettim."

"Al" yığınının üzerine bir çubuk manyetik tebeşir koyduğumda Elyse sessizdi. "Hey, benim için bunun bir fotoğrafını çekebilir misin?" diye sordu.

Kan donduran lanetin kitabını uzatıyordu ve ben de ona bir bakış attım. "Beni karanlık bir uygulayıcı olarak çağırman için telefonuma yasadışı bir lanet koymayacağım."

Çocuksu yüzünü incinmiş bir ifade çizdi. "Niyetim bu değildi. Telefonum yolculuğa çıkamadı."

Kitabı bir gümbürtüyle masaya bıraktı ve ben görmezden gelince kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ben yeni yer değiştirme tılsımını parmaklarken. Burada bırakırsam herkes bulabilirdi ama yanıma alırsam Newt çaldığımı söyleyebilirdi, çünkü kitap onundu ya da öyleydi ya da her neyse. Yüzümü buruşturarak taşı isteksizce tabancamın yanına koydum ve eski kitap dolabının onu güvende tutacağına inandım. Elyse onu alabilirdi ama ben ayrılmadan önce bezini değiştirecekti.

"Çılgın bir iblisi bana karşılıksız bir şey vermesi için kandırmaya hazırlanıyorum," dedim, bana bir soru sorduğunu hatırlayarak. Belki yolda bir kafede durabilirdim. İblisler, yanmış kehribar kokusuyla kirlenmemiş bir fincan tatlı kahve için çok şey verirdi. *Aslında bu hiç de kötü bir fikir değil...*

Elyse alt dudağını dişlerinin arasına alarak iki yığına baktı. "Kullanabileceğin yarım düzine iyi büyü gördüm."

"Newt'in daha iyileri var." Parmak uçlarım kırılmış karıştırma çubuğunun bulunduğu cebime dokundu. Onu güvende tutma zorunluluğu, yanımda tutma ihtiyacıyla savaştı ve onu olduğu yerde bıraktım. *Hafıza tılsımları-al. Zip-strip makası... kesinlikle.*

"Ticaret için değil, savaşmak için," dedi sırtarak. "Ben kendi adıma önce bir büyü dükkânına uğramak isterim."

Boktan bir tost. Geleceğini mi sanıyor? Ona kaşlarımı çattım. "Bir iblisle savaşılamazsın. Asla. Seni hemen sürüklemeyecek kadar meraklanmalarını sağlarsın, sonra da zaman kazanmak için oyalanırsın, bu arada asıl istediğin şeyi araya sıkıştırırsın."

"Elbette, ama-"

"Ama hiçbir şey," diye araya girdim ve ikinci bir hafıza tılsımını "al" yığınındaki ilkinin yanına koydum. "Şu anda insanları iblislere karşı koruyan herhangi bir yasa yok. Bu küçük mücevher Trent sayesinde birkaç yıl sonrasına kadar yürürlüğe girmeyecek."

Etrafımdaki kitaplara baktım. İçlerinden biri Newt'in olsaydı ilgisini çekebilirdi ama gerçekten eski olanların hepsi cam dolaptaydı ve gitmişti. Şaşkınlıkla yanımda getirdiğim, Newt'in yazdığı kitaba baktım. *Hayır. Zaten sadece birkaç kitabım var.*

"Tamam, peki ona ne vereceksin?"

Yeni serçe parmağımdaki yüzüğe baktım ve elim yumruk oldu. "Evet. İşte soru bu." Telefonumu unut tılsımının yanına koymadan önce tarttım. "Biraz gün önce uyandım -bu zaman dilimindeki ben, bizim ait olduğumuz zaman dilimindeki değil- kafamda Newt vardı. Kiliseyi aramak için kutsal topraklarda yürüyebilmek için beni ele geçirmişti. O sırada, şu anda David'in dondurucusunda bulunan ve kiliseyi çeviren odağı aradığını düşünmüştüm."

kadınlarla seks yapıyor, ama şimdi Newt'in ilk tanıştığımız zamana dair bir anı aradığını düşünüyorum." Gözlerim kirli halıya kaydı. "Sanırım benim bir iblis olduğumu hemen tahmin etti. Al'ın beni ilk yakalamasının tek nedeni, bakıcısı Minias'ın muhtemelen ona bir unutma büyüsü yaparak yanlışlıkla bilgiyi yok etmesiydi. O anıyı aynayla takas edebilir."

"Senin bir anın paha biçilmez, türünün tek örneği bir aynayı mı satın alacak?" diye sordu ve sesindeki küçümseme karşısında içimin ısındığını hissettim. "Morgan, sen benim eve dönüş biletimsin ve doğuştan sahip olduğun hakkın önemine inandığın için bir iblis tarafından kaçırılmanı göze alamam. Ben de seninle geliyorum. Biraz ateş gücüne ihtiyacın var ve o da benim."

Yosun silici peri sidiğinin oğlu. Çenem sıkıştı ve onu gevşemeye zorladım. Yine de daha fazlasına ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı ve büyük kitabını isteksizce "al" yığınınına taşıdım. Onu son çare olarak sunacaktım. Belli ki iblis kolektifiyle bağlantım vardı ve eve dönmek için ona ihtiyacım yoktu. Trent'in annesinin yüzüğünü kaybetmektense onu kaybetmeyi tercih ederim.

"Ah, beni eve götürebilirsin, değil mi?" Elyse sessizliğimi tedirginlik olarak algılayarak aniden sordu.

"Muhtemelen."

Elyse bembeyaz kesildi. "Emin değil misin?" Doğrulup oturdu, omuzları kaskatı kesilmişti. "Buraya geldin ve eve dönüş yolun yok muydu? O iki yılı tekrar yaşamayı mı planlıyordun?"

"Beş olması gerekiyordu," diye tersledim, sinapsları yansa da yanmasa da onu alt etme umudum varsa onu şaşırtmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. "Ve hayır. Eve giden bir yolum var. Sorun sensin. *Her zaman* sorun sendin."

Sessizdi, ben "al" yığınımı çantama tıktırmaya başladığımda ifadesi boştu.

Gözlerim seğirdi. Onu eve götürmek için kullanılmayan, eski bir durağanlık tılsımı gerekecekti ama bunu ona şimdi söylersem, Newt'ten bir tane takas edebilmek için gelmekte ısrar ederdi. Trent'te bir tane olduğunu biliyordum ama kullanılmıyordu ve sadece onu çalmakla kalmayacak, aynı zamanda bir meclis üyesinin önünde yeniden canlandırmam da gerekecekti. *Yosun silici trol hickey'in oğlu.*

"Beni eve götüremez misin?" diye sordu, sesi yüksekti ve bir an için sempati duydum. "Bu yüzden mi bu kadar acıyor?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Kullandığım lanet seni sadece zamanda geriye götürmüyor. Tüm vücudunu daha önceki bir duruma kaydırıyor. Bu yüzden daha gençsin. Geçmişe giderken enerji kaybediyorsun ve geleceğe giderken enerjiye ihtiyaç duyuyorsun."

"Büyük bir 'ancak'duyuyorum," dedi, yüzü solgundu.

"Evet," dedim ekşiyerek. "Canlıları hareket ettirmek için tasarlanmadı, bu yüzden kayıp enerjiyi yakalamak için seyahat lanetine bir enerji döndürme büyüğü ekledim. Lanetin bu kısmı yasadışı ama kendi enerjimi çaldığım için sorun olmayacağını düşündüm. Enerji iblis kolektifinde depolanıyor ve eve dönüş yolunda ortaya çıkacak. Orada olduğunu bilmiyordum. Seni lanete dahil etmedim."

"O zaman..." Kitap raflarını inceledi. "Eve nasıl gideceğim ben?" Odak noktası keskinleşti. "Bunların hepsi bir numaraydı, değil mi! Ölmemi istiyorsun. Eğer burada sıkışıp kalırsam, her şey yanına kâr kalacak!"

Ah, küçük uçan peri bokları için... Kendini kaybetmeye başlamıştı ve ben yorgunmuş gibi alnımı ovuşturdum -ki öyleydim- bunun beni tehditkâr göstermediğini umuyordum. Şarkı söyleyen sinapslar olsun ya da olmasın, kadın tehlikeliydi. "Sakin ol Elyse Embers. Seni bir durağanlık tılsımıyla eve götürebilirim."

"Susuzluktan ölümü önlemek için üç gün sonra kendiliğinden bozulan bir durağanlık tılsımından mı bahsediyorsunuz? Tekrar dene!"

Başımı salladım. Otomatik mola bir cadılar meclisi zorunluluğuydu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Staz tılsımları da yaşayan ölümler üzerinde üç günden fazla işe yaramazdı. "Haklısın, eğer cadı yapımı ise." Çantamı salladım, kitap ağırlığından dolayı kendime güveniyordum ama en kötü ihtimalle onu kaybetmek istemezdim. "Ama ben cadı değilim, değil mi?"

Elyse çantama bakarak dudaklarını yaladı. "Seninle sonsuzluğa geliyorum."

"Hayır, değilsin." Sıçrama tabancamı ve diğerlerini alıp raflara götürdüm.

"Hey! On sekiz yaşında görünebilirim ama aslında yirmi yaşındayım!" dedi.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. "Aynayı aldıktan sonra geri döneceğim. Seni geride bırakmak isteseydim, kefaletini ödeyip hapisten çıkarmazdım."

"Beni sen kurtarmadın. Beni sen kurtardın. Ve eğer her şeyi berbat edersen, burada sıkışıp kalırım! Ben de seninle geliyorum."

Sıçrama tabancasını birkaç kitabın arkasına sıkıştırdım ve döndüm. "Tanıdığımın rolünü oynayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Neyiniz?" dedi tiksintiyle. "Senin kölen olmayacağım."

Elyse ayağa kalkmıştı. Belki onu yere yıkabilir, üzerine oturabilir ve bir kitaplığa bağlayabilirdim. "Burada kalıp üç günden daha uzun sürecek bir durağanlık büyüsü için kitapları gözden geçirirsen daha güvenli olur. Başlığı olmayan eski kitapları öneririm." Çünkü o bir tane bulamazsa, ben Trent'ten bir tane çalacaktım.

Elyse çenesini kaldırdı. "Seni takip etmemi engelleyemezsin."

Sesi Jenks'e benziyordu. Yüz ifadesi aynı kararlılıktaydı ve ben de ceketimi almaya gittim. *Rhinestones...* "Yapabilirim." Bir süre öylece kalmasına izin verdim. "Henüz bir çizgiye dokunamıyorsun ve ergenliğini spor salonunda sürüngenleri nasıl savuşturacağını öğrenerek geçirdiğinden şüpheliyim."

Gözleri seğirdi. "Yardım edebilirim," dedi taktik değiştirerek. "Sessiz olacağım. İyi bir deneyim olacak. Bahse girerim Newt iki yıl boyunca yaşamaya yetecek enerjiyi nasıl toplayacağını biliyordur."

Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi ve kollarımı sertçe ceketimin içine sokup düz bir şekilde çektim. "Öyle olduğunu biliyorum. Büyüyü nereden aldığımı sanıyorsun?"

"O zaman bunun için onunla pazarlık yapabilirim."

"Bu yüzden gelmiyorsun." Gitmek için kendimi toparladım, artık ne yapacağımdan emin değildim. "Burada kal. İblis tomarlarına konsantre ol. Belki şansın yaver gider. Çünkü eğer ona sorarsan, ruhunu isteyecektir. Bunu garanti ederim. İyi bir genç meclis üyesi. Seni kötü alışkanlıklarından vazgeçirmek zorunda kalmayacak."

Çantamı omzuma attım ve küflü kitapların bulunduğu rafların arasından geçtim. Sürtünen adımları tam arkamdaydı ve yarı yarıya onun

dışarı çıkarken bana vurmaya çalıştı. Zincirli kapıyı iterek açtım ve karanlık koridora adım attım, tel kapı yüksek sesle gıcırdayınca hislerim karıncalandı.

Ve sonra bir hata yaptım. Kapıyı kapatmak için döndüm.

Elyse orada durmuş çaresiz görünüyordu: yardım etmek için çaresiz, geride kalmamak için çaresiz, ciddiye alınmak için çaresiz. Bu sonuncusu beni kırdı ve zincir halkasını sıkıca kavradım. Birdenbire onu kapatacak gücü kendimde bulamadım. "Tamam. Ciddiyim," dedim ve umut ışığı yüz ifadesini aydınlattı. "Benim tanıdığım gibi davranabilir misin? Dediklerimi yapar mısın? Her türlü hakarete katlanabilir misin? Çenenin kapalı tutabilir misin? Ciddiyim. Yapabilir misin? Çünkü familiarlar çok boktan şeylere katlanır." Ama asıl soru şuydu, yapabilir miydi?

"Evet," dedi hemen ve ruh halim bozuldu. *Çok aptalım.*

"Tamam, gelebilirsin. Büyü yapamaman muhtemelen iyi bir şey, çünkü yapsaydın Newt seni bir böcek gibi dümdüz ederdi. Hadi gidelim."

Elyse koridora çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kapüşonunu bırakmıştı ama almaya gittiğinde onu içeri kilitlemeyecek kadar bana güvenmediğine bahse girmiştim. "Hiçbir şey hazırlamamışsın," dedi kapıyı sıradan anahtarla emniyete alırken.

"Tamam, sen ne yapardın?" Anahtarı Nick'in sakladığı gizli deliğe sokarken söyledim. "Newt'i bir çemberin içine mi çağırırdın? Bilgiyi talep etmek mi? Beni kandırdığın gibi onu da mı kandırırdın?"

Genç kadının yüzü kızardı.

"Yerel saatle üç gün önce üç halkalı bir kan çemberini devirdiğini gördüm. Heceleyebileceğin hiçbir şey geçerli olmazdı. Ondan alacağın herhangi bir bilgi yalan olmaz, ama onu değersiz kılacak bir şeyi atlar. Onu kandırırsan," dedim, ona baktıkça sesim güçleniyordu, "ve seni bir örümceği ezmekten daha fazla düşünmeden durduğun yerde öldürür. Açık ve dürüst bir anlaşmada yanlış bir şey yok Elyse." Çantamı yeniden omuzladım ve uzun koridorda ilerlemeye başladım, her iki tarafta da zincirli kafesler vardı. "İblisler hiçbir şey yapmak zorunda değil, etraflarında dönsen bile. Peki ya Newt? O en kötüsü. Hiç kimse, kendisi bile onun çağırma adını bilmiyor. Sanki diğerlerini EA'nın cehennem çukuruna hapseden lanetten muafmış gibi, canı nerede ve ne zaman isterse ortaya çıkıyor."

Elyse'e nasıl hayatta kalacağını anlatıyordum ama beni dinlediğini sanmıyordum. "Zaten sihir yapabileceğimden değil," dedi somurtkan bir şekilde ve ben durdu.

"Bakın, iblisleri öğrenmem için beni meclisinize almak istediniz, değil mi?" Dedim ki. "Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Dinlemeye ne dersin?"

Elyse kavgacı bir tavırla bana baktı. On sekiz yaşında olmadığını biliyordum ama yirmi yaşında olması da pek iyi sayılmazdı. "Al," dedim cebimden tebeşiri çıkarıp ikiye ayırırken. "Newt'le başlamadan önce bir daire çiz, ben de senin için onu çağırayım."

"Neden Newt'in etrafında dönmüyorsun?"

Ürperdim. "O değil. Asla o değil. Bu onu sadece kızdırır. Kendini daire içine alırsan gülebilir. İndirmek isterse uzun sürmez ama bu arada dikkatini dağıtabilirim."

Elyse elindeki tebeşiri sanki ona bir tanka karşı sapan vermişim gibi değerlendirdi. "Benden binlerce yıllık ilme karşı çıkıp sana güvenmemi mi istiyorsun? Bana öyle geliyor ki bir ayna karşılığında bir cadılar meclisi üyesi çok iyi bir takas olur. Kimsenin haberi olmaz."

"Yapardım." Loş ışık nedense onu daha yaşlı gösteriyordu. Ya da belki şüpheci ifadesinden kaynaklanıyordu. "Sana burada kalmanı söylemiştim, hatırladın mı? Ayrıca, Newt'in zaten tanıdık bir iblisi var. Sen bir adım geride olacaksın. İnsanların binlerce yıldır iblislerin etrafında dönüyor olması, bunun doğru olduğu ya da daha iyi bir yol olmadığı anlamına gelmez."

Elyse tebeşiri cebine koydu. "Onu çağırılmazsan nasıl bulacaksın?"

Köhne merdivenlerden yukarı baktım. "Bir fikrim var," dedim yukarı çıkarken. "Minias'ı da denklemin dışında tutacak bir fikir."

Beni takip ederken Elyse'in ayakkabıları soğuk çimentoya sürtünüyordu, ses dar alanda rahatsız ediciydi. Elyse'in sonsuz sonrasını görmesi, beş bin yıllık bir büyü savaşının bir dünyaya neler yaptığına ilk elden tanık *olması gerektiğini* düşünmeye başlamıştım. Ama yine de hayatımı Elyse'i bir iblisten kurtarmaya çalışarak geçirmek istemiyordum. Onu I.S.'den kurtarmak yeterince zor olmuştu.

"Biliyor musun," dedi Elyse üç basamak aşağıdan, "cadılar meclisi olmayı kabul edersen bu işi bitirip hemen eve dönebiliriz."

Kirli tırabzanı kavrayışım sıkılaştı. "Bunu meclis için yapmıyorum. Brad'in lanetini kaldırmam gerek. Meclisten kaçmak her zaman ikinci plandaydı. Ayrıca, kolay olan her zaman beni kıcımdan ısırır ve bebeğim, sen kolaysın."

Ağır iç çekişi beni kendime getirdi ve gri eşofmanlarına bakarak irkildim. Evet, büyülenmişti ama bu bir iblis lanetiydi ve Newt bunu anlayabilirdi. "Hey, Vivian cadılar meclisi kampındayken sana harçlık veriyor mu?"

"Evet, neden?"

Kendime baktım, pullara bakıp ürperdim. "Eğer benim tanıdığım olacaksan, bu şekilde içeri giremezsin. Biraz tarza ihtiyacın var. İkimizin de ihtiyacı var."

Elyse gülümsedi. "Lobide bir ATM var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

15

"AH, BURASI BİR KOSTÜM DÜKKANI."

Elyse'e yan gözle baktım. Genç kadın kaldırımında durup caddenin karşısındaki dükkâna bakarken belli ki hiç etkilenmemişti. Diğer herkes onu şen şakrak sarışın bir kız olarak görüyordu, ama ben gri terler ve uykuda düzleşmiş saçların çirkin gerçekliğini anladım. Onun gelmesine izin verdiğim için duyduğum pişmanlık, bunun bir hata olduğunu düşünmekten hata olduğunu bilmeye dönüşmüştü. Diğer Dünyalılar bir kostüm mağazası değildi. Üst düzey bir imaj danışmanlığı firmasıydı... ve Elyse şortu ve atletiyile göz kamaştırıcı imajının içinde sanki lisedeki beden eğitimi dersinden kaçmış gibi görünüyordu. Payetli gömleğim, göz kamaştırıcı kot pantolonum ve ceketimle ben de daha iyi değildim.

Işığın değişmesini ve karşıya geçebilmeyi beklerken, "Tam da ihtiyacımız olan şeye sahip olacak," dedim. Eski vitrin Temmuz ayında sakın bir yerdi, ama Ekim başında insanlar içeri girmek için kaldırımında sıraya girerdi, sanki görülmesi gereken bir film ya da konser varmış gibi.

Elyse şüpheyile dudaklarını büktü. "Üniversite Büyü Dükkânı kısa bir taksi yolculuğu uzaklığında. Standart büyülerle donatmak zor olacaktır ama ben daha azıyla çalıştım."

Çantamı omzumun daha yukarısına çektim. İki yıllık aşınma ve yıpranmasını kaybetmiş olması beklenmedik bir zevkti. "Patricia'nın yeri de iki blok ötede," dedim. Işık değişti ve kaldırımdan indim. Göz kamaştırıcı olsun ya da olmasın, Elyse hâlâ ilgi çeken biriydi ve ben gergindim.

Ayak uydurmak için zıpladı. "Neden senin büyü taşını kullanmıyoruz?" "Newt almasın diye kütüphanede bıraktığımdan mı bahsediyorsun?"

Elyse sanki inanmıyormuş gibi eliyle işaret etti. "Bizim sert büyülere ihtiyacımız var, düz saçlara ve beş santimlik boya değil."

"Anlaştık." Çizmelerimi gümbürdeterek kaldırımdan aşağı indim ve endişemi gizlemeye çalıştım. Sylvia beni en son geldiğimde tanımıştı ama bu henüz olmamıştı ve bunun nedeni şu anda sarı olan saçlarımdı. Bana bir şey olmamalı. "Burası bir kılık değiştirme dükkânı değil. Bir dış giyim mağazası. Bu konuda bana güvenin," dedim kapıya ulaştığımızda ve kapıyı açtım. Sezon dışıydı ve kapıcı/güvenlik görevlisi yoktu. Pahalı kahvenin nefis kokusu burnuma çarparken, "İhtiyacımız olan şey onlarda olacak," diye ekledim.

"Hâlâ birkaç gri büyüünün bize daha iyi hizmet edeceğini söylüyorum," diye mırıldandı, ifadesi hafifledi. "Oh, bu güzel kokuyor."

Ama bu sabah yediklerimiz bir otomattan çıktığı için her şey güzel kokuyordu. "Bir iblisten daha iyi büyü yapamazsın," dedim usulca, sessiz cepheyi taramak için içeride duraksayarak. "Savaş için silahlanmıyoruz." Evet, öyleydik ama bu bir zekâ savaşıydı, yetenek değil. Ayrıca, her zamanki uğrak yerlerimde kendime rastlayabilirdim ve burada olmayacağımı biliyordum.

Elyse kollarını ortasına doladı ve aynada kendini gördüğünde çenesi düştü. "Vay canına." Elini saçlarından çekerek lüks mağazayı inceledi. "Burada ne bulmayı umuyorsun bilmiyorum. Sence ne kadar ayrıntılı bir kılık değiştirmeye ihtiyacımız var?"

"Size söyledim, buraya kılık değiştirmeye gelmedik. Giyinmek için buradayız," diye mırıldandım.

"Eğer istediğiniz kıyafetlerse, alışveriş merkezi..."

Dinlemeyi bıraktım, lüks giyim ve dövme salonunun tuhaf karışımını içime çekerken takdirle gülümsedim. Arka tarafta, kostümünüzü h a z ı r l a r k e n yemek yiyebileceğiniz kanepeler ve sandalyelerin bulunduğu büyük prova odaları vardı ama ön tarafta parlak aynalar, çok sayıda bilgisayar konsolu ve tabletler vardı. Hatta üç boyutlu bir görüntünüzü yükleyebileceğiniz ve ardından sandalyenizden hiç kalkmadan nasıl görüneceğinizi görmek için kıyafet ve protezleri deneyebileceğiniz bir görüntü tarayıcıları bile vardı. Burada, tafta ya da pamuk gibi, ne kadar harcamak istediğinize dair bir fikir edinmek için birkaç kıyafet rafı vardı, ancak çoğu depodaydı.

Burada satılan tılsımların bazıları sıkı denetim altındaydı, ancak mevcut olanların çoğu her yerde bulunabilirdi. İşin büyüğü bunları bir arada uygulamaktaydı. Bu, eskiden Hollywood'un arka taraflarındaki makyaj römorklarında saklı olan bir beceriydi ve doğrusu, para hâlâ oradaydı... Sylvia'nın yaptığı gibi dünyaca ünlü olmadığınız sürece.

Elyse, "Cincinnati'de böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi. "Los Angeles'taki Sammy's gibi."

"Sanırım bu Sylvia'nın kız kardeşi, aslında." Küçük bir sürtünme sesiyle döndüğümde Sylvia'yı gördüm, ağzını silerken ve peçetesini fırlatırken belli ki öğle yemeğini yiyordu. Ekim ayında işletme sahibi/işletmeci daha varlıklı müşterileriyle meşgul olacaktı ama Temmuz ayında daha çok işinin başındaydı. *Bu da beni tanımadığı sürece iyiye işaret.*

"İyi günler," dedi altmış yaşlarındaki güler yüzlü kadın hoş bir şekilde. "Ben Sylvia. Size yardımcı olabilir miyim hanımlar?"

Sylvia bizi incelerken gerginliğimi gizlemek için gülümsedim; vücut hatlarımızı, saçlarımızı, burunlarımızı, ayakkabı numaralarımızı ve bu şekilde görünmek için yazıldığımızı düşündüm. Eğer burada izimiz sürülürse, istihbarat bizi çok iyi tarif edebilirdi.

Elyse ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yok."

Sabırsız küçük velet, diye düşündüm. "Ah, merhaba. İki ley hattı profesörü üzerinde çalışmak istiyorum. Çoğunlukla resmi yazım cübbeleri. Stoklarınızda var, değil mi?"

"Elbette." Sylvia ellerinin tozunu aldı ve bir tablete uzandı. "Oturun."

Rahatlayarak nefesim kesildi. Beni tanımamıştı. "Teşekkür ederim." Kibar kadını oturma düzenine kadar takip ettim.

"Cadılar Bayramı'na mı hazırlanıyorsun?" Sylvia kendini beyaz koltuğa bıraktı ve tablete odaklandı. Duvardaki büyük ekran onun logosuyla aydınlandı ve giysi seçeneklerini araştırırken hızla küçük ekrandakini yansıtmaya başladı. "İyi fikir. Zaten iki hafta öncesi için rezervasyonumuz var. İpek mi yoksa sentetik mi düşünüyorsunuz?"

"İpek," dedim ve Elyse canlandı, kumaş örnekleriyle dolu bir rafa boş boş baktığı yerden döndü.

"Şu anda güzel bir seçkimiz var." Sylvia tabletten başını kaldırıp baktı. "İkiniz de görüntüleyicinin üzerine çıkabilir misiniz? Tüm ürünlerimizi

Elimde stok var ama şu andan Ekim ayına kadar hemen hemen her şeyi tedarik edebilirim."

"Ahh..." Elyse bana sert bir bakış attı ve ben de dijital bir ayak izi bırakmak istemediğim için başımı salladım. "Mümkünse bugün onunla çıkmayı tercih ederiz," diye ekledim ve Sylvia başını salladı.

"Bu sizi sınırlar. Elimizde ne var bir bakayım."

Sylvia kaydıldıkça ve dokundukça büyük ekran tekrar değişti, ince parmakları üstteki kutuları çeşitli seçeneklerle doldurmak için hızlı hareket ediyordu.

"Onun aurasıyla eşleşecek bir şeyiniz var mı?" Tableti kendim denemek için can atarak yaklaşırken söyledim. "Mor ve kırmızı."

"Mmmm." Sylvia her şeyi çöpe attı ve yeniden başladı. "Stokta doğru asılacak üç tane var."

Bakışlarım büyük ekrana kaydı ve fiyat karşısında irkildim. "Kırmızı başlayıp etek ucunda mora dönüşeni," dedim ve Sylvia cübbeyi daha büyük teşhir kutusuna taşıdı. Diğer ikisine kıyasla çok az nakış vardı ama Elyse tanıdık rolünü oynayacaktı.

"Biraz sade, değil mi?" Elyse sonunda ilgilendiğini söyledi.

"Kuşağı biraz daha gösterişli yapacağız," diye söz verdim. "Benimki altın rengi olmalı ve etek ucunda siyaha dönmeli. İçinde biraz kırmızı olursa daha da iyi olur."

Sylvia sıraladı ve tıkladı. "Buna ne dersiniz?"

Elyse'inkinden daha az süslü olmasına rağmen "Mükemmel," dedim.

"Ciddi misin?" Elyse kanepenin arkasından sarkmış, gözlerini büyük ekrana dikmişti. "Üniversite terk gibi görüneceğiz."

"Daha işim bitmedi," dedim ekşiyerek, sonra Sylvia'ya döndüm. "Kuşaklar. Üzerinde çan olan var mı?"

Sylvia kaşlarını çatarak cüppelerin bulunduğu arama kutusunu temizledi. "Orada daha iyi bir seçim var. Cüppeleri eşleştirmek mi istersin yoksa sade bir siyah mı?"

Minias'ın bir keresinde bana kendisinininkine benzer bir cüppe giydirdiğini, sonra da Al'ın beni bir birey olarak giydirmekteki gösterişli hevesini düşündüm. "Siyah," dedim ve Elyse derin bir iç çekti. "Ama ikimiz için de gösterişli bir şey olsun. İşlemeli, bir sürü küçük çan."

"Oh, bu çok güzel olacak," dedi Sylvia onları getirirken. "Yıldızlarımız, çiçeklerimiz ya da ezoterik sembollerimiz var."

Elyse hemen, "Semboller," dedi.

"Ben çiçek seven bir kıyım," dedim ve Sylvia onları ekrandaki jenerik modellere ekledi. "Şapkaların cübbe renklerine ve eşarp işlemelerine sahip olma ihtimali var mı?"

Sylvia kaydırma yaparken içini çekti. "Eğer üç hafta bekleyebilirsen-"

"Bunlar doğru değil," dedim o geleneksel sivri şapkaların olduğu bir ekran getirdiğinde. Onlara bakarken, belki de iblis akrabalarına burun kıvrırmak için tasarlanmışlardır diye düşündüm. İblisler düz, cadılar ise sivri uçlu şapkalar giyerdi. "Ah, bana düz tepeli, yuvarlak, ağır işlemeli bir şapka lazım..."

"Bunun gibi mi?" Sylvia çalışma alanını temizleyip erkek şapkalarını getirirken şöyle dedi. "Bu ley hattı uygulayıcıları için geleneksel bir şapka değil."

"Evet." Sayfalar arasında gezindim, aradım. "Biliyorum. Bunlar mükemmel," dedim iki tane bulduğumda. Doğru renkte değillerdi ama kısa sürede bulabileceklerimin en iyisiydi.

"Tamam." Sylvia onları modellere ekledi, geleneklerin dışına çıktığımızı zerre kadar umursamıyordu. Muhtemelen Kurtadamları vampir, vampirleri de kurbağa gibi giydirmişti. Kadim iblisleri taklit edeceğimizi bilmediği sürece sorun olmazdı. "Sizi bir odaya sokacak kadar kıyafetimiz var," diye ekledi gülümseyerek. "Denemek ister misin? Oradan eklemek daha kolay olur."

"Kesinlikle." Nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanarak ayağa kalktım.

"Harika. Sizi büyük odaya koyacağım. Birlikte deneyebilirsiniz." Sylvia tableti bana uzattı ve lobinin sonundaki geniş kemere doğru yürüdü. Arkasındaki salon aydınlıktı, kapılar lüks otel odaları gibi girintili çıkıntılı aralıklarla yerleştirilmişti.

Toplam sayıyı gördüğümde iç çektim - muhtemelen Sylvia'nın tableti bana vermesinin nedeni de buydu. Elyse omzumun üzerinden bakıp kıs kıs güldü. "Vivian'ın telefonuna geldiğinde bu biraz kaşları kaldıracak."

"Bunun için endişelenme." Sylvia'yı takip etmek için harekete geçtim. "Benim ikramım," diye ekledim ekşiyerek.

Beş adım önümüzde Sylvia yarım döndü. "Bunu sentetik liflerle de yapabiliriz."

"İpek," dedim, şapkalara çan dikmeleri için yeterli zamanım olup olmadığını merak ederek.

Elyse kollarını salladı, görünüşe göre parasız kalmamdan keyif alıyordu. "Sylvia, şu kırmızı bornozu da getirebilir misin? Eşarp da olsun. Üzerinde çanlar olsa da umurumda değil."

"Tabii ki!" Sylvia bir kapıyı iterek açtı, içeriye bir göz attı ve göstergeyi ÇALIŞIYOR konumuna getirdi. "Oturun. Eşyalarınızla birlikte hemen döneceğim. Size bir şey getireyim mi? Su? Kahve? Çay?"

Elyse beni iterek kanepeye doğru ilerledi ve üzerine yığıldı, öyle hazır ki dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "Biraz kahve harika olurdu."

Oturup kalkması ve primadonna gibi davranmayı bırakması için omzuna bir şaplak attım. "Çok zahmet olmayacaksa ben de bir fincan isterim."

"Hiç sorun değil." Tereddüt etti. "Beş dakika," dedi ve kapıyı kapattı, birini çağırırken topukları koridorda tıkırdıyordu.

Kapının kilitli olmadığı belliydi ama başka çıkış yolu yoktu ve bu beni tedirgin ediyordu. Trent'in Ceri'yi hamile bıraktığını düşündüğümde buraya bir kez daha gelmiştim. Ama yapmamıştı. Quen yapmıştı ve sonuç Ray oldu. Bunların hiçbirisi henüz olmamıştı, ki bu da başlı başına kafa karıştırıcıydı. Bu oda biraz daha büyük olsa da benzer görünüyordu, ışıklar altında üç yönlü aynalarla çevrili küçük bir sahne vardı. Karşısında bir kanep ve sehpa vardı. Büyülerin ve aksesuarların bulunduğu raflar ve kilitli dolaplar iki duvarı daha kaplıyordu ve sahneyi öne çıkarmak için hepsi loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Trent'in rüküş bir takım elbise giymiş, boynunda takılar, Rynn Cormel'e benzemeye çalışarak sahnede durduğu bir anı gözümün önüne geldi. Birden kendimi gözyaşlarımı engellemek için hızlı hızlı göz kırparken buldum. Onu özlemiştim. Yarın Ellasbeth'le evlenmeye hazırlanırken bile şehrin öbür ucunda odağı benden satın almayı planlıyordu. Onu kendi düğününde tutukladığımda bana duyduğu sessiz öfkeyi hatırladığımda melankolim yavaşça kayboldu. Daha sonra bunun için bana teşekkür etmişti ama o zaman...

"Sözümü geri alıyorum." Elyse inleyerek sanki uyuyacakmış gibi kanepeye uzandı. "Bu bir büyü dükkânından daha iyi. Yine de bir tanesinde durmamız gerektiğini düşünüyorum. Her zamanki kıyafetlerim olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Giydiklerimizin de bir faydası olmayacak. Büyü sözlüğümüzü hazırlamalıyız."

"Seni anlıyorum," diye mırıldandım üzerinde GÖZLER yazan çekmeceyi çekiştirip kilitli bulduğumda. "Ama giydiklerimiz ilk on beş saniyede hayatta kalmakla kalmamak arasındaki farkı belirleyecek. Eğer bunu başarırız, ihtiyacım olan şeyi alıp dışarı çıkma şansımız olur. İşte bu yüzden seni bir dolaba tıkıp tek başıma gitmeye bu kadar yakınım." Sinirlenerek ona döndüm. "Bu senin kavgan değil. Benim kavgam. Bir iblisin hakkından gelemezsin, hele ki Newt'in."

Elyse sırtıttı. "Elbette yapabilirim. Bunu kendin de yaptın."

Çantamın sehpayı çarpmasına izin verdim, kitap ve her şeyiyle birlikte. "Yani onları çembere alıp taleplerde bulunmak gibi mi? Gerçekten bununla mı tanınmak istiyorsun?"

"Düşene bir tekme de sen vur, senden nefret edebilirler ama seni rahat bırakacaklardır." Endişe inancımı gölgeledi. "Ve beni hayatta tutacak bir durağanlık tılsımına ihtiyacım var."

Başımı salladım, cadılar meclisinin lider üyesi olarak hayatta kalıp kalamayacağını merak ediyordum - eğer herhangi biri hayatta kalacaksa. Hayatı boyunca sürekli "Patron ol" öğüdüyle beslenmişti. Patron olmakta yanlış bir şey yoktu. Ama bu konuda acımasız olmak yanlıştı. Agresif olmayan bir çözüm aramamak da öyleydi. Herkesin bir şey alıp gitmesinde yanlış bir şey yoktu.

"Ya da dışarı çıkıp bir kahve içebilir ve bir anlaşmaya varabilirsiniz," dedim ve sanki saf olan benmişim gibi kıs kıs güldü. "Elyse, Newt ile bir anlaşma yapacağım, ona boyun eğdirmeyeceğim. Ayrıca, birkaç gün önce bu zaman diliminde Newt'in kiliseme küfretmesini ve ardından üç kan çemberini alaşağı etmesini izledim. Büyü onu alt edemez. Onun başarısızlığına oynamalısın. Merak. Bunun için de tehlikeli değil, ilgi çekici görülmeliyiz."

Elyse bakışlarını gölgeli tavandan aşağı indirdi. "Senin için her zaman zor yol."

"İblisler acı çekiyor," dedim, bunu kendi gözleriyle görmedikçe asla anlamayacağını biliyordum. "Öfkelerini güvensizlik ve hileyle karşılıyorlar

gerginliği daha da artırıyor."

"Gerginlik." Doğrulup oturdu. "Sanki yakalamak ve zorlamaktan başka bir yol varmış gibi konuşuyorsun."

"Bir de neden cadılar meclisine katılmayı reddettiğimi merak ediyorsun." Çenemi kaldırarak ceketimi çıkardım ve çantamın üzerine koydum, iki pul gömleğimden kurtulup yere sürüklenirken yüzümü buruşturdum. "şunu açıklığa kavuşturalım," dedim, sahneye ve parlak ışıklı aynalara doğru giderken sesim sert çıkıyordu. "Başarıya ulaşmanın yolunun içeri girip onu çembere almak, sana bir durağanlık tılsımı ve bana da bir Atlantis aynası vermeye zorlamak ve oradan ayrılmak olduğunu düşünüyorsun. Ya etrafını çevirmeye çalışma cüretini gösterdiğimiz için bizi öldürecek ya da can sıkıntısından bize uyacak ve işleri daha da kötüleştireceğini bile bile istediğimizi verecek."

Yansımada Elyse'in tavana baktığını görebiliyordum, elleri başının arkasında ve ayakları kanepenin kolundaydı. Sessiz. Saçlarımı şapkanın altına sığacak şekilde topladım. "Vivian'ın yarısı kadar açık olsaydın, söylediklerimi dinleme fırsatını değerlendirir, ne yaptığıma bakar, dinler, öğrenirdin." Topuz başıma sıkıca tutturulmuş, hecelenmiş tel tokalara uzandım. Üç tanesini takıp bir tane daha eklerken Elyse sessizdi. Dağınık topuz bir perinin yapabileceği kadar iyi değildi ama yine de tutuyordu. "Belki de iblisler hakkında hiçbir şey bilmediğini kabul etmeli ve onlarla yaşayan herkesten daha fazla çalıştığımı ve onlardan biri olduğumu düşünerek benim bilebileceğimi düşünmelisin."

"Ben de bundan korkuyorum, Morgan." Elyse oturduğu yerden doğruldu, acemice davranışı sona ermişti. "Bir cadılar meclisi üyesi Atlantisli bir aynaya bedel olabilir."

Yansımada onun gözleriyle karşılaştım. "Kütüphanede kalmanı istemiştim."

"Lee bize onu ibislere nasıl verdiğini anlattı. Bunu daha önce de yaptınız."

Döndüm, telaşlandım. "Lee'nin olanlarla ilgili çarpık bir görüşü var. Onu ibislere ben vermedim. Beni onlara vermeye çalıştı, yanlış hesap yaptı ve onun yerine kaçırdı. Yine de onu serbest bıraktım." Ya da birkaç gün içinde kurtaracaktım. Adam Trent'in şu anki yasal sıkıntılarının mimarı olduğu için bu biraz berbatı.

Elyse öfkeyle eliyle işaret etti. "O zaman neden beni oyuncak bebek gibi giydiriyorsun?"

Olayları onun bakış açısından gördüğümde sonraki sözlerim tereddüt etti. "Seni bir oyuncak bebek gibi giydirmiyorum. Seni değerli bir varlık olarak giydiriyorum. Bu bize on saniye kazandıracak-"

Elyse, "Onun etrafında dönmüyorum," diye araya girdi.

"İlgisini çek." Sahneden indim, Sylvia'yı aramaya gitsem mi diye düşündüm. Uzun zaman olmuştu. "Ben de aynı şeyi giyiyorum. Sorun nedir?"

Elyse acı bir sesle, "Beni Newt'e vermenin senin için bir kazanç olacağını kabul et," dedi. "Ben gidersem, kimse seni Alcatraz'a koymaya cesaret edemez ve sen de ihtiyacın olanı alırsın."

Başımı salladım. "Kesinlikle haklısın, ama ben ne zaman kolay olanı yaptım ki?" Sessiz bir şekilde gelip onun köşesindeki sandalyeye oturdum. "Belki de her şeye rağmen iblisleri anlıyorsundur. Sen de kimseye güvenmiyorsun."

Elyse minderlere yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturarak söyleniyordu. Sert sandalyemde ona ayna tuttum, güvensizliğine karşı sessiz bir azarlama olarak topuklu ayakkabılarımı masaya vurdum. Kisten şu anda kaldırımda oturuyordu, Piscary'ye karşı geldiği için cezalandırılmak üzere birine kan hediyesi olarak verilmişti. Kisten bu gece iki kez ölecekti ve ben burada bir cadılar meclisi üyesiyle alışveriş yapıyordum. Müdahale edemezdim. Hiçbir şeyi değiştiremezdim.

"Bu berbat," diye fısıldadım ve Elyse'in dikkati bana kaydı.

Koridordan neşeyle "Tak tak..." sesi geldi. Kapı açılıp Sylvia içeri girdiğinde, içinde cüppelerimiz ve hem düz hem de sivri uçlu şapkalarımızın bulunduğu tekerlekli bir rafı iterek ayağa kalktım ve ayaklarımı masadan çektim. Arkasında elinde kahve tepsisiyle genç bir kadın vardı. Yaşlı kadın rafı aynaların yanına park ederken, "Bu Laura," dedi. "Tam istediğiniz gibi görünmeniz için bana yardım edecek."

Çünkü Laura bir cadı ve ihtiyacımız olabilecek her türlü tılsımı çağırabilir, diye düşündüm. Tepsiyi yere bırakırken kıızılağaç kokusu neredeyse üzerinden yayılıyordu.

"Kahve," dedi Elyse kendine yardım ederken, bir de kurabiye aldı. "Mmmm, teşekkür ederim."

Sylvia şapkaları paketinden çıkarırken ayağa kalktım. Ben cüppeleri ellemek için öne çıkarken yaşlı kadın, "Bir dizi terlik de getirdim," dedi.

Orada ikiden fazla vardı, hepsi istenen renkteydi ama hepsi ipek değildi. "Dokuz numarasın, değil mi? Ve yedi buçuk, dar burun kutusu?"

"Kahretsin, çok iyisin." Elyse bir kurabiyenin kenarını nazikçe dişledi.

"Bu benim işim." Sylvia gülümsedi. "Sentetik cüppeleri de getirdim.

Tamamen aynı görünecekler."

"Görünüş her şey değildir." Rafin önünde durdum, içimi yumuşak bir ürperti kaplayana kadar her bir bornoza dokundum. *İpek...* "Bu çok güzel," dedim altın rengi bir kolu okşarken. Etek ucundaki siyaha kayma enfesti. Hemen askıdan indirdim ve omuz silkerek içine girdim.

İpek bornoz üzerimde serin bir esinti gibi buz tuttu, hafif ve koruyucuydu. En çok çanı olan kuşağı seçtim, cübbeyi sardım ve sıkıca bağladım. Dünya ile aramdaki yeni bariyerin auramı yatıştırdığını hissettiğimde omuzlarım hemen düştü. "Mükemmel." Sahneye adımımı attığımda, ipek kumaşın üzerinde silik bir Çin ejderhası deseni görmek beni çok mutlu etti. "Ah..."

Sylvia tam oradaydı, omzunun etrafındaki fitili çekiştiriyordu. "Eğer birkaç hafta bekleyebilirsen, ejderhasız bir tane alabilirim."

"Hayır, beğendim." Birden kendim için hiç heceleme bornozu almadığımı fark ettim. Her zaman hediye edilmişlerdi ve kollarındaki bağları kullanarak dirseklerimi ait oldukları yere bağlarken, Al'in bana gösterdiği gibi küçük bir cep yaparken içimi bir memnuniyet kapladı.

"Ve bir şapka topluluğu tamamlar." Sylvia rafin yanında durdu, bir eli geleneksel sivri şapkanın üzerinde geziniyordu ve ben başımı salladım. Yeterince neşeli bir şekilde, "O zaman düz şapka," dedi ve şapkayı ondan aldım, başıma geçirirken kendimi iyi hissediyordum. Önce bir yana, sonra diğer yana kaydım, minik çanlar çaldı. Botları çıkarmıştım ama Sylvia terlik getirmişti ve onun tahmini uyumuna güveniyordum.

"Bu mükemmel." Elyse'in aynanın önüne geçebilmesi için aşağı indim. "Elyse, bir bakalım."

Elyse, Laura'nın kuşağını bağlamasına yardım ettiği gölgelerden başını kaldırdı, çanlar çalıyordu. Kafasında sivri bir şapka vardı ve ben ürperdim. Bembeyaz ayakkabılarıyla benim botlarımdan daha çok göze batıyordu ve

Kollar yanlış bağlanmıştı ama en azından istediği gösterişli kırmızı değil, uygun bir cüppeydi.

"Işıkların altında," diye tekrar sordum ve genç kadın sanki zaman kaybiymış gibi bornozunu toplayıp yukarı çıktı.

"Güzel." Kaba bir tavırla şapkayı çıkardım ve Sylvia'ya uzattım. "İzin ver kollarını bağlayayım."

Elyse benden uzaklaştı. "Kolları nasıl bağlayacağımı biliyorum."

Kaşlarımı çatarak bağları çözdüm. "Kolları nasıl bağlayacağını biliyorsun," diye kabul ettim, kumaşı büküp bir cep oluşturduktan sonra bağladım. "Doğru bağlamayı bilmiyorsun. Şapka?"

Sylvia ona düz bir üstlük uzattı ve Elyse onu taktı -yanlış şekilde.

"Bu bir erkek şapkası," diye yakındı Elyse, Sylvia yeni bağladığı kollarını parmaklarken başı öne eğikti. "Çok gülünç görünüyorum."

"Yanlış takmışsın da ondan," dedim başlığını bir hale gibi yarım yerine tam kafasına oturtmak için iterken.

"Ne fark edecek ki?" Elyse şikayet etti. Ta ki bakışları aynaya gidip gözlerini kırıştıran kadar. "Ah..." dedi, ayakkabılarını saklamak için öne doğru eğilerek. "Huh."

Memnuniyetle başımı salladım. Şapka daha iyi görünüyordu ama Newt'in önce büyüleri vurup sonra soru sorma içgüdüsünü durduracak olan şey kollar olacaktı. Şapkalar taklit edilebilirdi ama kollarımızın kendine özgü kıvrımı ve bağı ever-after dışında bilinmiyordu. Ta ki şimdiye kadar.

Sylvia kaşlarını çatmaya ve Elyse'in kolunu parmaklamaya devam ederken, keşke onları doğru şekilde bağlamadan önce ayrılana kadar bekleseydim diye düşünmeye başladım.

"Laura, resepsiyonla ilgilenir misin?" Sylvia usulca konuştu ve genç kadın boş kurabiye tabağını da yanına alarak gitti. Kapı kapandığında kadın, "Daha önce de böyle heceli cüppeler giymiş miydin?" diye sordu ve kendimi sıcak hissettim.

Elyse'in kuşağını uçları aynı uzunlukta olacak şekilde düzenlerken "Ara sıra," diye itiraf ettim. Elyse kendine yeni bir gözle bakıyordu. Sylvia da öyleydi, bu da beni onun cazibenin ötesini görüp görmediğini merak etmeye itti. Bu onun işiydi. "Bunlar olağanüstü kalitede."

Sylvia bir elini kalçasına koydu, hesapçı bakışları Elyse'in üzerinde sabitlendi. "Büyü yapmaya değer," dedi, dikkati bana kayarak. "Biz özgünlüğümüzle tanınırız. Her şey işe yarar."

"Bu mükemmel." Elyse'in kuşağındaki zilleri şingirdatırken kendimi birdenbire bir şeytan gibi hissettim.

"İkinizin de bir ley profesörüne benzememesi dışında mükemmel," dedi Sylvia. "Şapka yanlış ve kuşakta çan kullanmamışlar. Bunları Binbir Gece Masalları fahişesi için yapmıştık."

Elyse sallanmayı bıraktı, bakışları yansımasında benimkini buldu. "O haklı," dedi. "Çanlar ne için? Onları özellikle istedin."

Sylvia'nın önünde bu konudan bahsetmek istemediğim için irkildim. "Ah, yüksek büyüye ilgi duyabilecek mistiklerin kafasını karıştırmak için mi? Ya da ben öyle duydum."

Sylvia masaya gitti ve kahve sürahisini aldı. "Bana ne aradığınızı söylerseniz, size daha fazla yardımcı olabilirim." Sessizce bir fincan kahve doldurdu, yüz ifadesi bekliyordu.

"İblisler," dedi Elyse ve ben bir irkilmeyi bastırdım. "İblis olmaya çalışıyoruz."

"Heceleme cübbeleriyle mi?" Sylvia sordu.

"Birini korkutmak için," diye ağızımdan kaçırdım, hızlı hızlı düşünerek. "Oda arkadaşım bu işlerle uğraşıyor ve eğer onu iyice korkutursak, o boku bırakacağını umuyorum."

"Ah." Sylvia kıpırdamadan kahvesini yudumladı. "O zaman bir cinsiyet değiştirme ve kırmızı gözler isteyeceksiniz. Dişi iblis yok."

"Hayır, bu işe yarayacak." Elyse'in yanındaki yansımanı inceledim. Genç kadın ukala ve kendinden emindi, ama belli ki yetki bendeydi. "Bu iyi olacak."

Sylvia'nın nefesi kesildi, kapı çalındığında sözlerini söyleyemedi.

"Sylvia? Cadılar meclisinden bir adam seni mi görmek istiyor?" Laura söyledi ve ben

yüz ifademini değiştirmemesi için savaştım.

Yaşlı kadın kahvesinden yavaş ve sakın bir yudum aldıktan sonra fincanı yere bıraktı. "Bana müsaade eder misiniz? Beş dakika içinde döneceğim."

"Elbette," diye fısıldadım, bakışlarım odanın içinde geziniyordu.

Sylvia dışarı çıkıp kapıyı kapatana kadar kıpırdamadım.

"Her şey kapalı." Kuşağı açtım, ipeği elimin etrafında döndürürken çanlar çaldı ve sonra iterek çıkardım.

"Ben Scott." Elyse kızgın bir şekilde sahneden indi ve şapkasını masaya fırlattı. "Öyle olmalı. I.S.'deydi, şimdi de burada mı? Bu arada, beni nasıl takip ediyor?"

"Hadi gidelim. Beş dakikamız var." Güzel ipeğin içinden sıyrıldım ve Elyse bana aptalmışım gibi baktı.

"Beş dakika mı?"

"Sylvia da öyle dedi." Bornozu dikkatlice katladım ve **ş a p k a n ı n** içine soktum. Sırada eşarp vardı, sonra da şapkayı çantama tıktırdım.

"S e n c e ..." Elyse kapıya baktı, içinde bir umut ışığı yanıyordu. "Neden bize beş dakika avans versin ki?"

"Çünkü ona yepyeni ve otantik bir görünüm verdik," dedim sabırsızlıkla. "Senin şu kol bağlarını okşadığını görmedin mi?"

"Evet, ama bunlar bir servete mal olmalı."

Cüppelerin olduğu rafa gidip birinin kolunu düzgünce bağlarken gülümsedim. "Onun itibarı paha biçilemez," diye fısıldadım. *Benimki de öyle.* "Çekil. Cübbeni çıkar. Kuşağınla birlikte şapkanın içine koy. Üniversite ley hattına giderken bizi buraya kadar nasıl takip ettiğini bulacağız."

Elyse kapıya gidip kırdı, Scott'ın hoş sesi Sylvia'nın hafif şakalarına karşı yükselip alçalarak içeri süzüldüğünde omuzları gerildi.

Giysi rafına ve onayımızı bekleyen dört çift terliğe kaşlarımı çatarak baktım. Aslında kıyafetlerin Sylvia'nın "beş dakika" yorumuna dahil olup olmadığını bilmiyordum ve içimde bir suçluluk duygusu belirdi. Bir kalem kaparak hızlıca bir not yazdım. *Onları birkaç gün içinde otantik kokularla geri getireceğim.* Eğer iade etmezsem ölmüş olacaktım, bu yüzden suçluluk duymak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Orospu çocuğu, ona burada olduğumuzu söylüyor," diye tısladı Elyse.

"Bizim için Alcatraz'ı riske atmayacak." Elyse'in şapkasını kaptığım gibi çantama tıktırdım. Terlikleri bıraktım, sanki Sylvia'nın teklifini aşacakmış gibi hissediyordum. Kahve konusunda hiçbir tereddütüm yoktu, Elyse'e kapıda katılmadan önce fincanımın yarısını kapattım. Sonunda cübbesini ve kuşağını çıkarmıştı, onları da çantama tıktırdım.

"Önce sen," dedim, kendimi onunla Scott arasına sokmak istiyordum. Ben sihir yapabilirdim. Elyse yapamazdı. "Dışarı ve sola. Arkada bir teslimat kapısı olmalı."

Elyse omuzlarını dikleştirerek cesurca salona girdi. Hemen arkasındaydım, kapıyı kilitlemek için Latince bir kelime fısıldadım. Enerji auramı aydınlattı ve büyü etkisini gösterdiğinde parmaklarım karıncalandı. Bu sadece bir ipucuydu ama hem onun hem de Sylvia'nın sesleri yükseldiğinden Scott bunu hissetmiş olmalıydı. Onun kendisini geçmesini engellemeye çalışıyordu. O iyiydi. Ben daha iyiydim.

"Hey! Sen!" Scott seslendi ve Elyse ile ben kaçtık, genç kadın arka tarafa açılan kapıyı zorlayarak açıp gözden kayboldu.

Ben de peşinden gittim ve birlikte küçük dinlenme odasından geçip daha büyük, loş ışıklı depo alanına doğru koştuk. Raflar tavana kadar uzanıyor, binanın tüm uzunluğunu dolduruyordu.

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdım. Scott arkamızdan gümbür gümbür geliyordu ve Laura'nın şikayeti yükseldi.

"Sadece konuşmak istiyorum!" Scott söyledi.

"Sola!" Elyse'i soğuk beton ve kullanılmış gaz kokusuna doğru ittim. Bir yükleme iskeleleri olmalıydı. Oraya ulaşabilirsek bir şansımız olabilirdi. Çantam ağır değildi, ama büyük odanın uzak tarafına doğru koşarken raflara çarpmak, her açıklık görüldüğünde sola kaçmak garipti.

"Sadece konuşmak istiyorum," diye alay etti Elyse ve ley hattına tutunduğumda nefesim kesildi. Scott'tı... hattı çekiyordu.

"Yere yat!" Elyse'e doğru hamle yaptım.

"*Teneo!*" Scott bağırdı ve ben Elyse'e çarptım, ikimizin üzerinde bir koruma çemberi oluştururken dişlerimde folyo tadı vardı. Çember çizilmemişti ama sinirlenmişim ve başımızın üzerinde çıtırdayan büyü'nün dağılmasına yetecek kadar uzun süre tuttu.

Mor parıltılar eski meşe zeminde soldu ve gözlerim Elyse'inkilere dikildi. "Git." Onu ayağa kaldırdım. "Kapıyı bul."

Ayağa kalktım, elimde bir enerji karıncalanması toplanıyordu. Altın ve siyah bantlar parmaklarımda dolanıyor, ben gücü parmak uçlarıma itene kadar ağrıyordu. "*Implicare!*" "*Implicare!*" diye haykırdım, birbirine dolanan güç çizgilerini Scott'a değil

-Onları nasıl bozacağını kim bilebilirdi ki? Altın, masallardaki örümcek ağları gibi aramızda dönüyordu... ve sonra büyüü geri çektim.

Raflardaki kutular çığ gibi büyüyerek, ben büyüü bozarken bile onun üzerine düştü. Ama bu yeterli değildi, bu yüzden en yakındaki rafı tuttum ve onu da aşağı çektim, aramızdaki koridoru doldurdum. Scott kayarak durdu, gözlerimiz kilitlendi.

"Kapı!" Elyse zaferle bağırdı ve ben döndüm.

"Dur dedim!" Ben ışık parçasına doğru koşarken Scott haykırdı, aramızda dağ gibi bir kutu vardı.

Kapıdan içeri daldım ve güneşin altında kayarak durdum. Elyse çoktan sokağın başında bekliyordu ve ben de elimi soğuk metal mandalın üzerine koydum. "*Sub frigido*," diye fısıldadım, buz gibi bir acı elimden akıp kilidi dondurduğunda tatmin oldum. Nefes nefese döndüm ve ara sokakta koşmaya başladım. Daha bu sabah onun üzerinde kilitleme lanetini kullandığım için Scott'ın karşı büyüü olacaktı ama bu bize on saniye daha kazandırabilirdi.

"Acele et!" Elyse talep etti ve ben de garip çantamı yukarı çekip elimdeki son büyüü de silkeledim. "Bize bir taksi çağırdım." Kapının aniden vurulmasıyla dikkati arkama kayd. "Kilidi eritmeliydin. Yoksa iblis okulunda bunu öğretmiyorlar mı?"

"Komik." Taksiye yuvarlandım ve Elyse'e yer açmak için yana kaydım. "Sylvia bunun için zaten bir darbe alacak. Bunun üzerine bir de tamir faturasına ihtiyacı yok." Tereddüt ettim, parmaklarım "kılık değiştirme" tılsımının hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için kalktı. "Bizi University Commons'a götürebilir misin lütfen?"

Şoför taksiyi hareket ettirdi ve ben de hayal kırıklığı içinde çenemi sıkarak minderlere yerleştim. Ceketimi bırakmıştım. Elbette, yapay elmaslarla süslenmişti ama neredeyse şıktı. Bir koleksiyon parçası.

Elyse doldurulmuş çantama baktı. "Dediğini sanmıştım..."

"Geri dönecekler." Mutlu değildim, elimi uzattım. "Bana iğneni ver."

Anlamadan baktı. Sonra dudakları aralandı. "Ben baş üyeyim-"

"İki yıl önce değildin," diye araya girdim ve şoföre baktım. Onun taksisine bu şekilde koşarak girmemiz hatırlanacaktı. Scott'ın tek yapması gereken nereye gittiğimizi öğrenmek için taksicilerle konuşmaktı. "O rozet ne zamandır sende?"

Elyse onu yakasından çıkardı, kaşları çatılmıştı. "On yaşımdan beri. Bunu bana Vi vermişti."

"Ve tahminimce iki yıl önce muhtemelen üzerinde bir takip cihazı vardı. Ver o."

Dudakları kıpırdadı ve bir anlık meydan okumayla pencereyi açtı. indirdi ve dışarı fırlattı. "Tatmin oldun mu?" dedi asık suratla, ben de başımı salladım.

Ama ben değildim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

16

"VAY BE." Bana Jenks'i hatırlatmak için ellerini kalçalarına koyan Elyse, ben taksiciye ödeme yaparken kaldırımda durdu ve üniversitenin ley hattına baktı. "Beklediğimden daha büyükmüş."

Taksi uzaklaştı ve tanıdık eski binalara bakarken gülümsedim. Yerel bir üniversiteye gitmiştim ama yine de burada bir akrabalık hissediyordum. Kampüs neredeyse terk edilmişti, muhtemelen Al dün gece şehirde dolaştığı ve beni bir iblis mahkemesinde kendisi için tanıklık etmeye ikna etmek için kaosa neden olduğu için. Yakındaki ley hattını görmek zordu, alışılmadık derecede geniş boyutu ve uzunluğu tipik kırmızı pusu silik bir bozulmaya dönüştürüyordu.

"Dali başardı." Cüppeler, kuşaklar ve şapkalarla dolu omuz çantamı yukarı kaldırdım. "Sonsuzluktan gerçekliğe geçmesi uzun zaman aldı. Ne kadar uzun sürerse, hasar o kadar büyük, çizgi o kadar geniş ve uzun olur." Bir anıyla içimde bir ürperti dalgalandı. "Loveland Kalesi'nde bir tane yaptım. Daha doğrusu yapacağım. Bir hafta boyunca çizgiye dokunamadım."

Elyse dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Ben kampüsten bahsediyordum."

Dudaklarım aralandı. Beklediğimden daha mı büyük? Ne yani, bizim küçük bir taşra kasabası olduğumuzu mu düşündü?

"Ley hatlarını iblislerin yaptığının propaganda olduğunu sanıyordum," diye devam etti, kaşlarımın çatılmasına aldırmadan.

"Hayır. Çok acıyor ve eğer başaramazsan ya da çirkin yaratığın seni bulup çıkaramazsa ölürsün."

"Şaka yapmıyorum," dedi sanki umursamıyormuş gibi.

Bırak gitsin, Rachel, diye düşündüm, devasa ley hattının sakın bir köşesine doğru ilerlerken başım eğikti. Kimsenin bizi izlediğini sanmıyordum ama iblislerin diyarına gönüllü olarak girmenin şu anda gerçek bir ölüm cezası olduğunu görerek, sonsuzlukta kaybolduğumuzu belli etmek de istemiyordum. "Hazır mısın?"

"Elbette."

Tek kelimelik cümleler kuruyordu. Ya bana hakaret ettiğini biliyordu ya da korkmuştu. Korktuğuna bahse giriyordum. "Nefesini tut," dedim hattın karıncalanması beni bulduğunda, sıcak ve davetkâr. Mistikler saçlarımda oynadı ve parmaklarımı oynattım, canlı parıltılar gibi tırnaklarımın üzerinde dans ettiklerini gördüm. *Kutsal olan her şeye şükürler olsun ki beni tanımadılar.*

"Nefesimi mi tutayım?" dedi sanki aptalmışım gibi. "Bir çizgide ilerlerken nefes alamazsın. Nefesimi tutmam neyi değiştirecek ki?"

Çünkü sen bunu biliyorsun, diye düşündüm ekşiyerek, auramı çizginin rezonansına uyacak şekilde ayarlayıp ortadan kaybolurken. Onu değiştirmeyecektim. Sinapsları yansa da yanmasa da bunu kendisi yapabilirdi.

Bir an için Her Şey'deydim, her yerde aynı anda var oluyordum. Zaman, dünyanın dönüşünden ya da evrenin genişlemesinden değil, enerjinin bozunmasından kaynaklanıyordu. Orada bir an asılı kaldım, evrenin çan sesini dinledim, büyük bir çan gibi içimde titreştiğini hissettim. İçimden Trent'in, Jenks'in ve Ivy'nin görüntüleri geçti. *Kisten...* Sonra kararlılığımı topladım ve auramın normale dönmesine izin vererek kendimi dışarı ittim.

Sarsıldım, aniden bastıran rüzgara karşı eğilirken nefesimi tuttum. Yavaşça nefes verdim ve nefesimi içime çektiğimde yanık kehribar kokusu yüzüme çarptı, koku boğucu derecede yoğun. Ne kadar kötü olduğunu unutmuş bir halde, "Boktan bir tost," diye fısıldadım. Bu sefaletin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

"Elyse?" Şiddetli bir şekilde öksürüyor, ciğerlerini temizlemeye çalışırken beni başından savıyordu. Ama öksürdükçe daha fazla nefes alıyordu. Bu kaybedilen bir savaştı.

Bir daha sana nefesini tut dediğimde, nefesini tut. Elimini yüzüme götürerek, yakıcı tozların arasından kan kırmızısı güneşe baktım. Ayna gibi

Gerçekte olan, ufkun on derece üzerinde asılı duruyordu. Etrafımızı saran kırık dökük binalar, tuhaf bir lav lambasının tersine dönmesi gibi çözülüp yeniden oluşuyordu; her zamanki, gerçekliğimizin bir yansımasını sürdürmeye çalıştı... başarısız oldu.

"Aman Tanrım." Elyse'in gözleri yaşlarla nemlenmişti, benimle aynı hızda durup kırık dökük manzaraya gözlerini kısarak baktı. "Vivian abartmıyordu. Bu..."

"Cehennem," dedim onun için, kırmızı lekeli kâbus karşısında bir ürpertiye bastırarak. İblisler uzun zaman önce gerçekliği taklit etmek için bu varoluş balonunu yaratmışlardı, ama zaman iki gerçekliği birbirinden o kadar ayırmıştı ki, gerçekliğin herhangi bir görüntüsünü korumak ortadan kalkmıştı. Açık alanlar daha iyiydi ama çok az yağmur vardı, otlar kuru ve ağaçlar yapraksızdı. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir bomba patlamış gibi görünüyordu.

Hayır, sanki bir bomba aktif olarak patlıyormuş gibi görünüyor, diye karar verdim. Her şeyi eriten bir tür garip bomba. Yanık kehribar kokusu hafif ama ısrarcıydı ve gözlerim yandı.

Elyse, "Burada bu halde kalamayız," dedi, kollarını ortasına kavuşturup etrafına bakınırken. "Belki binalardan birinde."

Omuz çantamı düşürdüm ve kuşağımı bulmak için çantamı karıştırdım. Başımı sardığımda ve gözlerim hariç yüzümü kapattığımda esen kumda çanlar hafifçe tıngırdadı. Rahatsızlığım hemen hafifledi ve derin bir nefes aldım. Kuşağımın uçmasını engellemek için düz tepeli şapkayı başıma geçirirken, "Sadece üzerine düşmesini istiyorsan," dedim. "Sabit bir yer biliyorum."

Omuz silkerek bornozumu giydim ve Elyse'e kuşağını uzattım. Sanki deliymişim gibi bir an tuttu, sonra çanlar çalarak saçlarını sarmaya başladı. "Yüzeyde yaşamamalarına şaşmamalı," dedi. "Bu bir kâbus."

Daha önce hiç heceleyerek yazılmış bir bornoz giymemiştim ama serin ipek omuzlarıma değdiği anda içime bir rahatlama yayıldı. Hafif kumaş dalgalanıp kopuyordu ama ipek doğal olarak giyen kişinin aurasını koruyordu ve kolları bileklerimden sıkıca bağladığımda sert rüzgârla aramda bir ayrılık hissi oluşmaya başladı. Bir süre sonra

Bir an düşündükten sonra kuşağımı belime doladım ve yüzümü de saracak kadar bıraktım. Şapkayla birlikte korunuyordum.

Sivri olsaydı patlardı, şimdi bunun arkasındaki anlamı görüyorum.

Elyse kendi bornozunun içinde omuz silkerken, "Vay canına, bu büyük bir fark yaratır," dedi. "Bu berbat bir şey."

Ki bu da yetersiz bir ifadeydi. Ama güneş batmaya çok yakındı ve ben de çok daha hafif olan çantamı omzuma yerleştirip harekete geçtim. "Hava kararmadan önce Bazilika'ya gitmeliyiz."

"Yüzey iblisleri yüzünden mi?" Elyse eşarbının kuyruğunu yüzüne tutarken çanlar şingirdayarak onu takip etti.

"Onları savuşturacak kadar güçlü olduğunuzu bilirlerse sizi rahatsız etmezler. İblis gibi giyindik ama bu bir garanti değil." Yürürken kırık dökük binaları inceledim, ama bana güneyin nerede olduğunu söyleyen ley hattının yatağıydı ve kuru nehir yatağına ve ötesindeki puslu bir kuleye başımı salladım. "Bu taraftan."

Elyse tozlu kayaya basıp kayd, sonra da arkamda yürümeye başladı. "Yaşayan ölülerin ruhlarının bir insana nasıl zarar verebileceğini hiç anlamadım," dedi ve bir kayanın kayarken çıkardığı tıkırtıyla kaskatı kesildim. Oradaydılar. Dışarı çıkmamış olmalarına şaşırmıştım. Ya karanlığı bekliyorlardı ya da iblis cüppelerimiz onları korkutmuştu.

"Ruhların burada bir özü var," dedim, ölünceye kadar etrafta dolaşırsam Kisten'inkini bulabilir miyim diye merak ederek. Ama hayır. İkinci ölümünü çok hızlı yaşadı. En azından ruhu sonsuza kadar sürecek bir rezillikten kurtulmuştu. "Şuradaki binaya doğru gidiyoruz."

"Hollows'taki şu büyük kilise mi?" dedi ve ben de yüzümü buruşturdum.

"O bir bazilika, kilise değil ve buradaki birkaç yerden biri. bir arada tutuyor. İblislerin orada korumalı bir veri tabanı var. Eğer ping atarsam, Newt ortaya çıkacaktır. Tek başına. *Umarım*. Minias şu anda Al'ı kovalamakla meşgul." Canım sıkın bir şekilde ayağımı sürüyerek ilerledim, kuşağımı yüzüme tutarken kum elime batıyordu. Zamanda geriye gittiğimde ojelerimi kaybetmiştim ve bu can sıkıcıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve ben de hızımı azalttım.

"Hayır, benim," dedim yumuşayarak. "Bana Trent'in bir zamanlar nişanlısı olan Ellasbeth'i hatırlatıyorsun. O da senin gibi büyük bir potansiyele sahip. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için çok fazla yeteneği var."

"Öyle mi?" Elyse parladı.

"Kendini korumak için bir sürü pasif-agresif aşağılama," diye ekledim ve gözleri kısıldı. "Herkesin kendisi olabileceği bir alan yaratmak yerine dünyayı olması gerektiğini düşündüğü hale getirmeye odaklanmış bir lazer."

Elyse kaşlarını çattı. "Evet, çünkü iblisler kişisel sınırlar *konusunda çok anlayışlılar*."

İçimden bir kahkaha patladı, dürüst ve gerçek. Sanırım bu Elyse'i şok etti ve gerçekte muhtemelen Ohio Nehri havzası olan yere doğru kayarken neşem kayboldu. "İblisler anlaşılır bir şekilde kızgın. Hayal kırıklığına uğramışlar," dedim dibe ulaştığımızda. "Siz olmaz mıydınız? Burada sıkışıp kalmışsın, aptalın biri seni dışarı çıkmaya zorlamadıkça gidemiyorsun. Sonra da bir çemberin içinde, ego manyaklarının onlar için yapmanızı istedikleri şeyler hakkında gevezelik etmelerini dinliyorsunuz. Masrafları size ödetmelerinden bahsetmiyorum bile." Çağrıldığım birkaç zamanı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Geri dönmek için sadece bununla," diye bitirdim.

Elyse sessizce yanımda ilerledi, bakışları her yere gidiyordu. "Neden bu kadar kötüleşmesine izin verdiler? Yani, düzeltemiyorlar mı?"

Çizmelerim cübbemin altından tuhaf görünüyordu ve onları gizlemek için ipek kumaşı aşağıya çektim. "Hayır. Al, buranın bir zamanlar cennet olduğunu, güneşli çayırlar ve gölgeli ormanlardan oluşan güzel bir tuzak olduğunu ve insanlarla uğraşmak zorunda kalmaktan kaçmak isteyen elfleri tuzağa düşürdüğünü söyledi. İşe yaramış ama elfler tutma lanetini iblislerin de boynuna dolayarak ikisini de buraya hapsedmişler. İnsanlık tek başına gelişirken, elfler ve iblisler çağlar boyunca savaştılar ve küçük yapay evrenlerini büyülü atıklarla mahvettiler. Elfler iblisleri köleleştirdi ve sonra iblisler üstünlüğü ele geçirdi. İşte o zaman elfler gerçekliğe geri kaçtı ve iblisleri her ikisinin de yarattığı sihirli atıkların içinde çürümeye terk etti." Yavaşça nefes aldım, kuru nehir yatağının diğer tarafına doğru ilerlerken nabzım hızlandı. Gerçekte yolun yarısına bile gelmemiştik ama evrenin kendisi daha küçük olduğu için her şey daha yakındı. "Ve büyü temelde doğanın kanunlarını değiştirdiği için, ondan kaynaklanan atık sadece budur. Değişim. Sabit,

çirkin, herhangi bir şeyin hayatta kalması için çok hızlı. Tabii bir ölümsüzün ruhu değilseniz."

Tepede durdum, Elyse'i bekliyordum.

Elyse yüzünün etrafındaki kuşağı sıkarken, "Ki sen onu düzelttin," dedi. "Onu gördüm. Güneş. Çimen. Koca kışlı dağlar. Onların yapamadığını sen nasıl yaptın?"

"Tamir etmedim. Yeni bir tane yaptım." İlerledim ve o da beni takip etti. "Zack'i tanıyorsun, değil mi? Elf dewarının liderini?" diye sordum, o da başıyla onayladı. Bugünlerde Inderland'ın geleneksel yöneticilerinin hepsi çocukmuş gibi görünüyordu. *Benim hatam değildi.* "Onun selefi Tanrıça'yı ley hatlarını kırmaya ikna etti. Sonsuzluğu gerçekliğe bağlayan şey onlardı ve onları kırmak sonsuzluğu ve onunla birlikte iblisleri de yok edecekti. Bis ve ben iblislerin biriktirdiği pislikleri kullanarak yeni, daha küçük bir gerçekliği var ettik ve iblisler de bu gerçekliği devam ettirmek için yeni çizgiler çizdiler." Tereddüt ettim. "Ya da en azından öyle olacak."

"Vivian da öyle dedi." Elyse başını eğmiş, yanımda yürüyordu. "Ayrıca hatlar kesildiğinde çağırma lanetinin bozulduğunu söyledi. Şaka yapıyor sanmıştım."

Kendimizi tekrar binaların arasında bulduğumuzda hızımızı yavaşlattım. Bir arada daha iyi duruyorlardı ama bu beni daha da geriyordu. Sağlam binalar yüzey iblislerinin saklanabileceği yerler anlamına geliyordu ve yumuşak bir taş şingirtisiyle başladım. "Neredeyse bir haftadır baygındım ama ya o ya da ley hattı büyüünün sonuydu. Toprak büyü de zamanla bozulacaktı. Büyü tarafından esir tutulan çok fazla çirkin şey vardı. Henüz hepsini yakalayabildiğimizden şüpheliyim." Gözlerimi kısarak Bazilika'nın kulelerine baktım, düşüncelerim Bis'teydi. Akrobalarından bazıları hâlâ öbür dünyada kalmıştı ve onu özlüyordum. "Ayrıca, iblislerin kendilerine ait bir yere ihtiyaçları vardı, burada her şeye gücü yeten imajlarını korumak zorunda kalmayacaklar ve sadece... yaşayacaklardı. Uyum sağlamak beceri ister ve onlar birkaç bin yıldır bu konuda pratik yapmıyorlar."

Bazilika'nın sığ, geniş basamakları önümüzdeydi ve Elyse başını kaldırıp ayaklarının ucuna baktı. "Bu ayrıntı inanılmaz," diye fısıldadı, bakışları kapı boyunca taşlı bir kabartmayla uzanan asmaların üzerinde geziniyordu. "Gerçekte de böyle mi?"

"Aynen öyle." Ama gerçekte kapılar muhtemelen zincirlenerek kapatılmıştı ve sokaktan çıkmak için endişelenerek kapı koluna uzandım. Hâlâ hiç gargoyle görmemiştim. Belki de şiddetli rüzgârdan saklanıyorlardı. Kapıyı çekip açarken "Git," dedim ve o da aceleyle içeri girdi.

Onu takip edip kapıyı arkamdan kapatmadan önce kırık kaldırımlara ve yavaşça eriyen binalara son bir kez baktım.

Karanlıktı, çünkü tek ışık vitray pencerelerden batan güneşten geliyordu ve onlar da kirle kaplıydı. Kanatlarımızdaki minik çanlar yüksek sesle çalıyordu ve Elyse cebinden bir ley hattı tılsımı çıkarıp pimini çekerek bir ışık küresi yaratmak için önceden hazırlanmış bir büyüü çağırdığında içimdeki öfkeyle kaskatı kesildim.

"Nereden aldın bunu?" Sylvia'dan çaldığını düşünerek söyledim. Başka bir yere gitmemiştik.

"Kütüphane," diye fısıldadı, kırık mabedi daha da belirginleştirmek için küreyi daha yüksekte tutarak. "Ne olmuş böyle? Sanki burada bir bar kavgası olmuş gibi görünüyor."

"Bilmiyorum." Kuşağımı yüzümden çözdüm ve belime tekrar bağladım. "Kimse konuşmuyor." Orta koridorda kırık sıraların yanından geçerek ilerledim, ağır banklar kürdanmış gibi girintilere ve köşelere sıkışmıştı. Taş işçiliği ağır bir şekilde çatlamıştı ve minber muhtemelen kanla kaplıydı ama şimdi siyah, pis bir küftü. Temiz olan tek şey Meryem Ana heykeliydi ve tabii ki o da yer altındaki veritabanının girişiydi.

"Dokunma. Dokunma. Hiçbir şeye," dedim Elyse beni takip ederken, spor ayakkabıları neredeyse sessizdi. "Özellikle de heykele. Hecelenmiş ve seni duvardan duvara çarpacak."

Eski toz gibi kokuyordu ve Trent'in Ellasbeth'le neredeyse burada evlendiği zaman buranın ne kadar güzel olduğunu hatırladığımda bakışlarım alçak basamaklara kaydı. Sanırım o zaman bile benden etkilenmişti ama onun ilgisini çeken ben değil, tehlikeli olana duyduğu aşktı.

"Burayı nasıl öğrendin?" Elyse söyledi ve sesi yarı duyulmuş fısıltılarla yankılanırken bir ürperti bastırdım.

"Buraya daha önce de gelmişim. Ya da daha doğrusu, olacağım?" Sunağın önünde durdum, Elyse'in saklanması için nereye bir daire çizmem gerektiğinden emin değildim. İki ay önce Trent'le birlikte onun DNA örneğini çaldığımızda çizilmiş bir daire fark etmemiştim ama dağınıklığın içinde kaybolmuş olabilirdi ve sonunda onu gölgelerin arasına sıkıştırmaya karar verdim.

Çantamı merdivenlerin yanına bıraktım ve tebeşirimi bulmak için iki kat eğilerek çantamı k a r ı ş t ı r d ı m . Tuz değişken bir yüzeyde iyi bir taban oluşturuyordu ya da kan, ama başparmağımı kesecek değildim. Manyetik tebeşir işimi görürdü. Al'ın hafıza iksirleri parmaklarımı okşadı ve bir şişe alıp acil bir kaçış için cebime soktum.

"İblisler Madonna'nın altında var olan her tanıdık ve iblisin genetik kaydını tutuyor," dedim doğrulurken. "Babam, Trent'in babasının elf genomunu onarmasına yardımcı olmak için bir elf DNA örneği almaya çalışırken öldü ve onlar başarısız olunca, Trent ve ben yaptık. Yaptık. Will. Her neyse."

Ama Jenks'in yardımı olmasaydı bunu da başaramazdık. Ayağımla kabaca dairesel bir alandaki kırık betonu ittim ve kirden yüzümü buruşturdum. "O zaman fark etmemiştim ama Trent'e halkını kurtarmanın yolunu vermek onun üzerinden büyük bir yükü aldı." Nefes vererek eğildim ve bir daire çizmeye başladım. "O zaman daha nazik oldu, dünyayı daha az tehdit eder hale geldi. İnsanlar korkuları ortadan kalktığında değişirler. Ancak bu şekilde değişebilirler."

Bitirdiğimde, ilkinin içine ikinci bir daire çizmeye başladım. "Bunun için rica ederim, bu arada."

Elyse dönerken ayakkabısının altındaki kumlar patladı. "Newt'in bir kan çemberini alaşağı edebileceğini söylediğini sanıyordum. Bu ne işe yarayacak?"

"Duanı etmek için sana on saniye kazandırır." Tebeşiri kolumun cebine soktum ve elimi uzattım. "Ver onu."

Elyse'in gözleri şaşırmış gibi açılmıştı ama boynu kızarmıştı. "Neyi vereyim?"

"Newt'i tuzaga düşürmek ve bir durağanlık laneti talep etmek için Sylvia'dan çaldığın şey her neyse."

Kaşları çatıldı, bir adım geri çekildi. "Sonsuza dek bir iblisin önünde tamamen çaresiz bir şekilde durmayacağım."

Çok geç. "Elyse, sen zaten öylesin." Sabırsızlıkla parmaklarımı oynattım. "Bu her neyse, tek yapacağı onu kızdırmak olacak. Ver şunu. Seni eve götürmenin bir yolunu bulacağım."

"Hayır." Elini ortasına götürerek geri çekildi, ayakları enkazda sürtünüyordu. "Sanki etrafınızda altın bir kalkan varmış gibi dolaşıyorsunuz. Hiçbir şey sana zarar veremezmiş gibi. Bir iblisten bile kurtulamıyorsan meclisten nasıl kurtulmayı bekliyorsun?"

"Cadılar meclisinden sağ çıkmak mı?" Kulağa bu kadar acı gelmesinden hoşlanmayarak güldüm. "Elyse, cadılar meclisi, iblislerle ilgili uğraşmak zorunda kaldığım saçmalıklarla karşılaştırıldığında hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi." İçine bir şey koymadığını görünce elimi bıraktım.

"Örneğin bu haftayı ele alalım," dedim. "Bir iblisten ayna almaya çalışmamdan bahsetmiyorum. Bu gece, sevdiğim adamın kollarımda iki kez ölmesini izledim çünkü koruyucusu onu hayır deme suçundan dolayı öldürmesi için başka bir vampire verdi. Al şu anda Cincinnati'nin beni onun adına tanıklık etmeye ikna etmek için sahip olduğu en iyi şeyi çiğniyor ve bunun zararı bir şekilde bana yükleniyor. Piscary onunla ilgilenmesi için hapisten çıkarıldı ama Piscary'nin tek istediği beni öldürmek ya da daha iyisi Ivy'yi kendisine olan sadakatini kanıtlaması için bunu yapmaya zorlamak. Birkaç gün içinde, Trent'in onu ele geçirip gizli laboratuvarlarına fon sağlamak için satmaması için eski bir Were eserini kontrol etmeye çalışırken neredeyse kendimi delirteceğim. Hazır Trent'ten bahsetmişken, yarınki düğününde onu tutukladığım için o kadar sinirlenecek ki, Quen'i göndermek yerine beni seve seve kendisi öldürecek."

Bir adım öne çıktım ve o geri çekildi. "Nasıl hayatta kaldığımı mı bilmek istiyorsun? Yeteneklerimle değil, çünkü büyü öğrenmek için geçirdiğim birkaç yıl, savaş büyüğü geliştirmek için çağlar harcayan biri için hiçbir şey ifade etmiyor. Arkadaşlarım sayesinde hayatta kaldım. Arkadaşlarım benim altın kalkanımdır. Kisten öldüğünde beni bir arada tuttular. Beni delirtmeden önce odaklanmamı sağladılar. Piscary... onu ben öldürmedim ama Ivy beni öldürmek yerine onun tacizlerine maruz kaldı. Karanlık bir meclisi ifşa ederek ve Trent'in kim olduğunu, onu neyin yönlendirdiğini bularak hayatta kaldım." Yavaşça nefes aldım, ruhumu ortaya koyarken nabzım hızla atıyordu. "Ve yaptığı her şeyin halkını kurtarmak için olduğunu anladığımda, ondan nefret etmeyi bırakmanın bir yolunu buldum."

Çaldığı şey için elimi uzattım. "İblisleri anlamaya başladığımda olan buydu. Bu yüzden onlara bir şans vermek için çok çalışıyorum. Al'dan kurtulmamın tek nedeni ona güvenmiş olmamdı." Sesim neredeyse kesiliyordu ve Vivian'ı hatırlayınca hızla göz kırptım. "Vivian bunu anlıyordu," diye ekledim, şimdi fısıldayarak. "Seni ben davet etmedim. Kendini bana zorla kabul ettirdin. Seni eve götürmem konusunda bana güvenmiyorsan, aptalca bir şey yaptığında Newt'in seni tanıdığı olarak kapmasını engelleyemem. Ver şu lanet büyüü bana."

Elyse üç saniye boyunca çenesini tutarak bunu düşündü. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen pek fazla insan olduğunu sanmıyordum. Ama bu onun sorunuydu, benim değil.

"Ver yoksa seni kaçırmasına izin veririm," diye ekledim, ölümcül bir ciddiyetle. "Gelmeni ben istemedim ama seni güvende tutacağım. Arkamdan büyüler savurursan bunu yapamam."

Çenesini kaldırdı. "Sana güvenmiyorum," dedi seri üretim ahşap bir tılsıma benzeyen bir şey uzatırken. Elime bıraktığında hiçbir şey hissetmediğime göre muhtemelen astarsızdı. "Tek yaptığı bir daire çizmek. Sylvia'dan aldım."

Talimatları okuduğumda omuzlarım gevşedi ve doğru söylediğine karar verdim. Sinapslarınız yanmışken işlev görmek zordu ama bu küçük bebek bunu telafi etmeye yardımcı olacaktı.

Telaşlanan Elyse cüppesini daha yukarı çekti. "Sanki bir önemi varmış gibi?" diye homurdandı. "Eğer o iblis beni tuzağa düşürürse-"

"Seni kurtarmaya çalışırken öleceğim," diye onun için sözümü bitirdim.

Çenesi gerildi. "Eğer başarısız olursan bu benim için peri tozu demek."

Ama kendimi daha iyi hissediyordum. Kendini güvende tutmak için bir tılsım çaldı, bir şeyleri havaya uçurmak için değil. Yine de Sylvia'da yıkıcı büyüler yoktu. "Buradaki en iyi seçeneğin çenenin kapalı tutman ve çevrendekileri davet etmemen." Tılsımı ona fırlattım, o da yakaladı. "Ne kadar güçlü görünürsen, seni o kadar çok isteyecektir." Bunun kafama dank etmesini bekledim. "Devam et. Çembere gir. Bu onu durdurmayacak ama kendini daha iyi hissedeceksin."

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra içeri girdi. "İki kişi için yeterince büyük değil."

Onunla Madonna heykelinin arasına girmek için hareket ettim. "İçine girmeye niyetim yok. Sana yaklaşık on saniye kazandıracak. Hiç çağırmasan daha iyi olur."

Elyse sessizdi. Kendini korumak için çalınmış bir çember büyüünden başka bir şey yapmadan sonsuza dek sürecek olan bu yolculuğa çıkmakla ona verdiğim değerden daha cesur davranmıştı. Nefes vererek Trent'in bana verdiği yüzüğe baktım, sonra bir yumruk yaptım. Bu Trent ve annesi arasındaki bir bağıdı. Ondan çok az vardı. Onu bir iblisle takas edecek değildim ve taşı avucumun içinde saklayacak şekilde döndürdüm.

Zaten bir ley hattına bağlıydım ve fısıldadığım bir kelimeyle, sahne alanı için yeterli olan küçük bir ışık küresi çağırdım. "İşte başlıyoruz," dedim ellerimde biraz ham enerji toplarken ve karıncalanan kütleyi Madonna'ya doğru fırlatırken.

Bunu beklerken bile, mor ve siyah kıvılcımlarla sıçradım, siyah yılan benzeri iplikler sürünen bir tıslamayla heykelden patlayıp havada bizi aramaya başladığında bir adım geri çekildim. "Delikte yangın var!" diye bağırdım, aceleyle oluşturulmuş bir çemberin arkasına saklanarak. "Elyse?"

"Güzel!" diye bağırdı ve ben de riske girip bir göz attım. Çemberini çağırmaıştı ama iyiydi ve siyah iplikler çoktan geri çekilmişti.

Nefes vererek ayağa kalktım ve çemberimi bıraktım. "Bu çok kötü olabilirdi," diye fısıldadım. Ve sonra dikkatim bir gıcirtı sesiyle tavana yöneldi: iki kırmızı göz bana göz kırptı ve bir deri parçası hışırdadı. Bu bir gargoyle'du, hem de büyük bir gargoyle.

İçimden bir alarm geçti. "Ah, zarar vermek niyetinde değilim," dedim ve çirkin yaratığın beyaz püsküllü kulakları kuşağımın çınlamasıyla döndü. "Sadece Newt'le konuşmak istedim ve onu çağırmak istemedim." Harika. Eğer uyumuyor olsaydı, oyun öncesi moral konuşmamı duyacaktı.

"Ama yine de onu çağırıyorsun," dedi çirkin yaratık gölgelerin arasından, çakıllı sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi gürleyerek. "Eğer ona zarar vermeye çalışırsan, seni durdururum."

Oh, gerçekten mi? Dudaklarım aralandı. Belki de Newt'in gargoyle'una rastlamıştım. Onda da bir tane olmalı. Değil mi?

"Sadece pazarlık yapmak istiyorum," dedim başımı saygıyla eğerek. Kalın parmaklı kabzasında ezik bir kılıç vardı, bu da onun daha önce karşılaştığım ya da karşılaşacağım gargoye olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Her neyse.

"Bu, zarar verme olasılığını ortadan kaldırmaz," diye homurdandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elyse, korktuğu her halinden belli olan bir taş parçası aşağıya doğru yuvarlanırken ve sonra bozulmuş yeşilin soluk ipucuyla başımı kaldırdım. Yanık kehribar.

Elyse'in bakışlarını orta koridora kadar takip ettim. Newt altın rengi bir cübbe giymiş, başında düz bir şapka ve zilsiz kırmızı bir kuşak takmıştı. Gözleri tamamen siyahtı, beyazları bile. Bir ley hattının dibine çok uzun süre baktığı için bu hale geldiği söylenirdi. Çıplak, kemikli ayakları eteğinin altından görünüyordu ve birden kendimi aptal gibi hissettim. Ne düşünüyordum ki? Beni tanıyacaktı, laneti unutsa da unutmasa da.

Ama öne çıkarken, pürüzsüz yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu.

"Bugün auralarımızı ve cüppelerimizi eşleştiriyor muyuz?" dedi iblis, çift cinsiyetli ses tonu omurgamdan aşağıya inerek ardında vücut çapında bir ürperti bıraktı.

"Ah, merhaba Newt," dedim, sesimin kesilmesini umursamayacak kadar telaşlıydım. "Adagio senden hoşlanıyor." Bir enerji pırıltısı onun üzerinden geçerek altın cübbeyi çarpıcı bir siyaha çevirdi. "Normalde araya girenlerin üzerine taş yağdırır." Bir metre geride durdu, başını dinliyormuş gibi eğdi. *Saçı yok*, diye düşündüm. Hiç saç olması neredeyse yarı yarıyaydı. "Ama sen normal biri gibi görünmüyorsun," diye bitirdi, sesi kısıktı.

"Belki beni hatırlar." Onun sihrini yenemezdim. Onu saçmalıklarla şaşırtmak zorundaydım.

"Hatırlıyor mu?" Newt'in bakışları benim yanımdan Elyse'e kaydı, genç kadın değişiklik olsun diye sessizdi. "Seni hatırlamıyorum ama bu alışılmadık bir şey değil." Gözlerini kıstı. "Muhtemelen ikiniz de... büyülendiğiniz için?"

Oh, evet. Ben bir sarışınım. Satın aldığım tılsımı boynumdan çıkarıp çantama atmadan önce Elyse ile gergin bir bakış alışverişinde bulundum. Elyse'in kılığına tekrar girmem mümkün olmayacaktı.

ama eğer almaya geldiğim şeyi alırsak, oraya varır varmaz eve dönebilirdik. "*Finis*," dedim cesurca ve Newt'in dudakları seğirdi.

"İblislerle mi uğraşıyorsun, küçük cadı?"

"Hayır, ama benimle uğraşma eğilimindeler." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, yeniden her zamanki rengine kavuştuğu için mutluydum. *Şimdi bir de şu payetli gömlekten kurtulabilsem.* "Seni görmek güzel," dedim, bunun doğru olduğunu görünce şaşırdım. Onu özlemiştim, ne kadar tuhaf, tehlikeli ve dengesiz olsa da. Elflerin Tanrıçası olarak hayatımı kurtarmıştı. Ona borcumu asla ödeyemezdim.

Newt, Elyse'i ikili çemberinin arkasından incelemek için bir adım daha öne çıkan Adagio'ya baktı. "Sanırım bunu kastediyorsun. Bana oynamam için birini mi getirdin?"

Elyse nefes aldı ve ben de elimi kaldırarak sessiz kalmasını istedim. "Sende ihtiyacım olan bir şey var. Buraya pazarlık yapmaya geldim. O satılık değil; umarım bir şeyler öğrenmek için burada."

Ama Newt değişiyordu, vücudu küçülüyor, inceliyordu. Benimkine benzeyen kızıl saçları uzadı ve bornozu kayboldu. Şort ve beyaz bir tişört giymiş, sıska kollarını sahneyi çevreleyen korkuluklara dayamış, Elyse'e sırtırken çilleri eriyip yok oluyordu. "Eğlenceli mi?" Newt dedi, sesi şimdi yüksek ve gençti. "Eğlence için çok şey verirdim."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Elyse ve reçetesiz satılan büyü'nün pimini çekip etrafında çürük bir çember oluştuğunda yüzümü buruşturdum. *Harika.*

"O satılık değil," dedim tekrar. "İblislerle uğraşırken nasıl hayatta kalacağını öğrenmek için burada."

Newt güldü, kıkırdaması olgun bir kıkırdamaya dönüşürken korkulukları itti ve tekrar kendisi oldu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu nazlı nazlı.

"Şimdiye kadar çok iyi. Ama bildiğinden daha fazlasını bildiğini sanıyor. Kendi adına konuşmuyor. Onun adına ben konuşuyorum. Ve bir iblisle başa çıkmanın en iyi yolunun onun etrafında dönmek ve boktan taleplerde bulunmak olduğunu düşünmeyi bırakana kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

Newt benim bariz acımasızlığım karşısında başını eğdi. "Mmmm. Peki sen ne düşünüyorsun?"

Onu sahneye davet ederek geri çekildim. "Karmaşık bir durum ama gördüğünüz gibi çemberin içindeki tek kişi o."

Newt bir adım attı ve durdu. Siyah gözleri kısıldı ve kalbimin teklediğini hissettim. "O benim kitabım," diye fısıldadı ve bakışlarını arkamda duran omuz çantama doğru takip ettim.

Nabzım hızlı atınca kitabı kaptım ve düştüğünde yakalamak için çabaladım. "Henüz senin değil."

Ama Newt hareket etmişti ve şimdi sahnede duruyordu, etekleri titriyordu. Cübbesinin içinde odaklanılmamış bir büyü koptu ve beni hecelemesini engelleyen tek şey yeteneklerimin bilinmezliği idi. "Onu çaldın," diye mırıldandı, parmaklarından siyah bir sis dökülüyordu. Mistikler parmak uçlarında parıldadı ve yüzümün soğuduğunu hissettim. "Geri ver onu."

"Hâlâ rafında duruyor," dedim, kıpırdamayı reddederek. "Sen bana verene kadar senin. Bulan korur, yazan ağlatır."

Ben onun kafasını karıştırmaya çalışırken Newt'in çenesi sıkıştı. "Gerçekten..." "Bu işe yaramıyor," diye fısıldadı Elyse.

"Yaşıyor musun?" Mırıldandım. "İşe yarıyor."

Tavandan bir taş patırtısı geldi ve Newt başını kaldırıp Adagio'ya baktı. "Kitabımın aynı anda iki yerde olabilmesinin uyumsuzluğunu bir olasılık olarak değerlendireceğim. Ne istiyorsun?"

Kitabı sıkıca kavradım. Bunu fark etmiş olması, bırakmam gerektiğinde bana yardımcı olacaktı. Düşündüm. "Ben, ah, içindeki lanetlerden birini yanlışlıkla çarpıttım. Laneti bozmak için Atlantisli bir aynaya ihtiyacım var."

"Ve bir durağanlık tılsımı," diye ağzından kaçırdı Elyse, kuşak çanları şingirdiyordu.

Newt'in dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tüm bunlar görünüşe göre hala elimde olan bir kitap için mi?"

Başımı salladım. "Kitap bende kalacak. İki taneye ihtiyacın yok ve bu da benim. Durağanlık tılsımı olmazsa olmaz değil ama Atlantis aynası öyle."

"Kesinlikle gerekli!" Elyse haykırdı ama Newt onu duymazdan geldi, Madonna heykeline yaslanırken yüz ifadesi sakindi.

Ta ki tiz bir vınlama sesi duyulana ve iblisin aurası parlayarak ortaya çıkana kadar.

Newt heykeli itti, siyah şimşegin küçük yayları etrafını sararken patladı. "Seni hatırlamıyorum. Burada işim bitti."

"Bekle! Newt, ayna," diye geveledim.

"Kendi aynanı kendin yap." Başını eğerek merdivenlerden aşağı indi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Arkasından uzandım, tavanda bir taş çatladığında duraksadım. "Newt, bana nerede olduğunu söyle. Sana geleceği anlatabilirim!"

"Vesaire, vesaire, vesaire." Bakışları sanki harabeye döndüğünü yeni fark ediyormuş gibi dehşet içinde mabedin üzerinde gezindi. "Ben de geleceği söyleyebilirim. Her gün birbirinin aynısı olunca kolay oluyor. Buraya ait değilsin ve buradan kaçamadan öleceksin."

"O kilisede ne bulmaya çalıştığını biliyorum!" Bağırdım ve Newt döndü.

Kollarını sallayarak bana doğru gelmeye başladı. Panikle geri çekildim, ancak bornozuma takılıp basamaklara düştüm. "Şimdi söyle bana! Anlaşma yok. Söyle bana!"

"Ben!" Merdivenlerde sırtüstü yatarken ciyak ciyak bağırdım. "Benimle ilgili anılarını arıyordun!"

Newt sarsılarak durdu, gözlerinde acı vardı. Göğsüme yaslanan kitap kıvılcımlandı ve içinde bir belirsizlik yandı. Onu istemiyordu ve sanırım bu her şeyden çok kıcımlı kurtarıyordu.

"Minias seni uysallaştırmak için zihnini yok ediyor," dedim, bu bilginin bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünerek, çünkü sonunda kendisi de anlamıştı. "Hatırladığın her şeyi yazıyor, sonra da sana unutturuyor."

"Bu farklı türden bir gelecek," dedi Newt, o siyah gözlerle bana bakarken çenesi gergindi. "Sen de kimsin?"

Yavaşça doğruldum, kitabımı sıkıca kavradım, onu tatmin edecek ve çok fazla şey ele vermeyecek bir şey bulmaya çalıştım. "Yok ettiğin cennetin üzerinden atını süreceksin," dedim ve kafamda tanıdık ve nefret dolu bir karışıklık belirdi. "Ve her ne kadar sonsuza dek yenilenmiş olanı göremeyecek olsan da, atın kehribar tarlalar ve serin ormanlar arasından geçecek. Elflerin yeniden doğduğunu ve iblislerin kurtulduğunu göreceksin ve her ikisi de büyüklüğün için senden korkacak."

"Ben mi bineceğim?" dedi hüzünle ve yukarıdan bir kayanın çatırtısı geldi, beni uyardı.

Şaşkınlığından güç bularak daha da doğruldum. "O kadar ateşli bir kısrak ki en iyi elf atlısı bile onu kıramaz. Nefret edilen bir isimden bir hediye." Evet, bu yeterince belirsizdi. Eğer bunu anlayacak olursa, geriye dönüp baktığında anlayacaktı.

Newt'in odağı güvensizlikle keskinleşti. "Neye inanmamı istediğini anlıyorum ama sen hiç kimse değilsin. Hiçbir şey değilsin. Bütün kız kardeşlerimi öldürdüm."

"Ku'Sox'un öldüğünü gördüm," dedim. "Zavallı çocuk."

"Ku'Sox ölmedi," dedi Newt ve ben de parmağımı burnuma götürdüm.

"Ne zaman baktığına bağlı." Şimdi çabalıyordu ve ben bir umut ışığı hissettim.

"Kız kardeşlerimin hepsinin aynası var. Sen benim kız kardeşim değilsin."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Dediğin gibi, ben bir hiçim." Şaşkınlıktan bana istediğimi verene kadar onu konuşturmak, düşündürmek, ilgisini çekmek zorundaydım.

"Hatırlamıyorum," dedi Newt. "Ku'Sox öldüğünde orada mıydım?"

Yavaşça ayağa kalktım. "Olacaksın," diye söz verdim. "Anlaştık mı?" Anlaşma yapılmamış olmasına rağmen sordum.

Newt'in morali bozuldu. "Geleceğime dair delphic bir vizyon için Atlantisli bir ayna mı? Hayır." Siyah bakışları yanımdan geçti. "Onun için belki. Çok fazla büyü seziyorum ve onları kullanmakta en ufak bir tereddüt yok. Onu pazara götürmeden önce yakmana şaşmamalı."

"Rachel..." Elyse beni uyardı ve adımını söylediğinde yüzümü buruşturdum.

"Hiçbir şey değil. Sen bir *Rachel*'sın," dedi Newt sanki puan kazanmış gibi nazlanarak.

"Elyse'i alamazsın," dedim, benimkini kullandığı için onun gerçek adını kullanarak ve kadın kızardı, şimdi hatasını anlıyordu. İblisler adınızı size karşı kullanabilirdi, ama üçünü de alamıyordu, bu yüzden tartışmalı bir noktaydı. "O benim pisliğimi giymiyor. Onun ruhu var," diye ekledim ve Newt gülümseyerek mükemmel beyaz dişlerini gösterdi.

"O zaman hiçbir şey beni onu almaktan alıkoyamaz."

Bir kolumda kitap, cebimde unutma iksirini parmakladım. "Yapacağım," dedim cesurca. "Ve dediğin gibi, ben bir hiçim." Küçük saç şeritleri

Şapkam mistik yüklü havada süzülürken, sihirli deşarjlar şaklıyordu. Belki de Newt bu yüzden kel görünmeyi tercih etmişti. "Beni zorlama, Newt. Eğer sana çok fazla şey anlatırsam, başına geleceklerden sağ çıkamazsın."

Newt bakışlarını cebimdeki elime yöneltti, elimde ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Beni alt edebilirdi ama tam olarak arzuladığı şeyi mahvetmemek için tereddüt etti. "Peki bu ne?" diye sordu.

Nabzım hızlı atıyordu. "Özgürlük."

"Bu cehennem çukurundan mı?" dedi kuru bir sesle, ben de omuz silktim. Artık sıkılmış olan Newt beni düşündü. "Belki. Sana bir ayna vereceğim ama karşılığında bir şey istiyorum."

Onda bir tane vardı ve ben heyecanımı bastırdım. "Ne?" diye sordum. diye sordum ve Newt sırttı. Bu ifade ona şaşırtıcı derecede yakışmıştı.

"Bundan uzak bir gece," dedi, ölü büyüü peri tozu gibi üzerinden atmak için parmaklarını birbirine sürterek. "Beni gerçekliğe çağırırsan sana bilmek istediklerini söylerim."

"Durağanlık tılsımım ne olacak?" Elyse panikleyerek, "Peki ya durağanlık tılsımım?" dedi.

"Tamam," dedim ve Newt siyah üzerine siyah gözlerini bana dikti. "Ama seni çağırmama gerek yok. Bizi hemen şimdi oraya götürebilirsin."

Newt kaskatı kesildi, tüm tavrı değişti. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi, neredeyse korkmuş bir halde. "Bunu pek bilmiyorum."

"Sana söylemiştim. Ben geleceğin ta kendisiyim."

Hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki nefes aldığından bile emin değildim. "Bana güvenmeyenlerle uğraşmayacağım. Çemberini bırak," dedi ve bakışlarını bir ley hattı çemberi tılsımının tamamen işe yaramaz koruması altında duran Elyse'e doğru takip ettim.

Yine de Elyse içine kapandı, korktuğu belliydi. "Hayır."

"Hımm." Newt gitmeye hazırlanıyormuş gibi kollarını düzelitti. "Ciddi olamazsın." Kolumdaki kitaba bakarak merdivenlerden aşağı indi. "Belki *de* sen bir hiçsin."

"Bekle!" Elyse'in beti benzi atmış ve titriyordu. "Sana gelmemeni söylemiştim," dedim küserek. "İndir onu, yoksa seni utandırır ve senin için indiririm."

Newt merdivenlerin dibinde duraksayarak, "Ah, bunu görmek isterdim," dedi.

Elyse başını salladı ve ben de ona ters ters baktım. "Vivian bana güvendi," diye teklif ettim.

"Ve bu onu öldürdü," diye karşılık verdi Elyse.

Newt'in kurnazlığına hayret ederek yavaşça nefes verdim. Bu konuşmadan çok şey öğrenmişti. "Onu öldüren bu değildi. Onu öldüren benim ona güvenmememdi. Benim yaptığım hatayı yapma. Lütfen. Bırak artık."

Çenesini kaldıran Elyse cesaretini topladı ve ileri doğru adım attı. Aurası ona çarptığında tılsım bozuldu, enerji parıltıları kaybolmadan önce parladı. Newt kıkırdadı ve genç kadının beti benzi attı. "İyi iş çıkardın," dedi sinsi bir sesle. "Onun çemberini büyü olmadan aldın. Onun çemberini büyüsüz aldın. kız kardeşlerimden biri mi?"

"Hayır." Newt tüm kız kardeşlerini öldürmüştü. Bu benim dahil olmak istemediğim bir kardeşlikti. Endişeyle üst basamakta duran çantamı yaklaştırdım ve kitabımı içine koydum. Elyse ve ben yine kendimiz gibi görünsek bile, o büyü taşıyı getirmemiş olmam muhtemelen iyi bir seçim olmuştu.

Çılgın iblis, "İkinizin de kıyafet değiştirmeye ihtiyacı var," dedi ve sonra üçümüzün de varlığımızdan göz kırptığını hissettiğimde nefesim kesildi.

BÖLÜM

17

Kendimi bir ley hattının içine çekilmiş gibi hissettiğimde panik düşüncelerimi çarpıttı. Pratikten gelen bir çabuklukla sadece kendi etrafımda değil Elyse'in etrafında da bir koruma çemberi oluşturdum. Düzensiz, karışık bir düşünce kokusu vardı... ve sonra Newt'in zihni gitmiş, duvarla çevrilmişti. Bunu beklemiyordu ve ley hattının yüksek enerjili sisinde asılı kaldığımızda onun ağır varlığının tereddüt ettiğini hissettim.

Ta ki bizi dışarı itene ve evrenin enerjisinin yavaşça yükselip alçalan gürültüsü yumuşak, müstehcen, ritmik bir gümbürtüye dönüşene kadar.

Dengemi sağlarken nefesim kesildi. Elyse kollarını çılgınca salladı, neredeyse yere düşüyordu. Dehşete kapılmıştı ve bana bakana kadar onu çekiştirdim. "Bir şeyin yok!" Kadının korkusundan neredeyse utanarak haykırdım. Ama yine de, muhtemelen unutulmak üzere Newt'in oubliette'ine düştüğümüzü düşünmüştü - ya da düşünmemiştii. Ve ucuz alkol kokusundan ve kaba küfürlerden, orada olduğumuzdan şüpheliydim.

"Neredeyiz biz?" Elyse fısıldadı, gözleri genişti ve etrafı tarıyordu.

Kolunu bıraktım. Burası bir bardı, sahneye bakan küçük masalarda çoğunlukla erkekler oturuyordu. Neredeyse hiçbir şey giymeyen kadınlar ve erkekler garson olarak aralarında dolaşıyordu. Newt siyah ahşap ve çizik zemin arasında cübbesi ve düz tepeli şapkasıyla göze çarpıyordu, ama yine de hepimiz öyleydik.

"Dalliance?" Sahnedeki canlı vampiri tanıyarak ağzımdan kaçırđım, dönüyor ve kalabalıkla oynuyordu.

Newt'in dikkati gizli hoparlörlerden bana kaydı. "Dalliance?" dedi, siyah gözleri alışılmadık bir şaşkınlıkla kırpışarak. "Kendini ele verdin. Eğer Dalliance'ı tanıyorsan, sen kaçak bir tanıdıksın."

"Dalliance'ta Familiar'lara izin verilmiyor," dedim bunu anladığımda. Dalliance'ta değildik. Gerçeklikteydik. Ve herhangi bir gerçeklikte değil, sonunda Dali'nin müzik kutusunda bir anıya dönüşecek olan striptiz barındaydık. "Ayrıca, bu henüz Dali'nin müzik kutusunda değil." Gizemli ve ezoterik olmaya çalışarak ona gülümsedim. "Öyle mi?"

Elimde sadece bir kart vardı. Kaç kez oynamama izin vereceğinden emin değildim. Beni çözdüğünü sandığı anda oyun bitecekti. O zamana kadar ihtiyacım olanı alamazsam, Elyse de ben de kürek çekmeyi bırakın, kayıksız dereye düşecektik. Striptiz barının fuayesinde durdum ve oraya aitmişim gibi görünmeye çalışarak başımdaki şapkayı çekiştirdim.

En azından gerçekliğe geri döndük, diye düşündüm fark edilmeye başladığımızda. Çenemi yukarı kaldırarak cübbemi çıkardım. Tozlar uçtu ve onları kuşağımla birlikte şapkamın içine doldurdum. Yanık kehribar kokusu belirginleşti ve daha fazla kafa dönmeye başladı. Elyse de aynı şeyi yaptı ama kuşkusuz onun kadar gösterişli değildi ve çantamı onun da bornozunu atması için açık tuttum. *Kölem değil, dostum*, diye düşündüm, umarım Newt aradaki farkı anlamıştır. Cüppeler kırmızı tozu üzerimizden uzak tutmak için harika bir iş çıkarmıştı ama benim botlarım tozla kaplanmıştı ve Elyse'in beyaz ayakkabıları daha da kötüydü.

"Umutsuzluğun kokusu kalıcı olmaya meyillidir, değil mi?" Newt payetlerime ve yapay elmaslarıma baktı. İç çekerek müşterilere döndü ve bir an onları inceledikten sonra bir sisin içinde eriyerek lüks siyah bir takım elbise giymiş olarak yeniden ortaya çıktı. Bir elini başının üzerinde gezdirirken saçları uzadı, kırmızı bukleler benim dağılmamış buklelerime uyacak şekilde akıyordu. Yanık amber kokusu hafiflemeye başladı. "Dalliance'ı biliyorsun ama bir tanıdık olmadığını iddia ediyorsun. Kimsin sen?" dedi bir çift güneş gözlüğünü çıkarıp siyah gözlerini gizlemek için burnunun üzerine yerleştirirken.

"Hiç kimse." Ağzımdan çıkana dikkat etmeye başlamam gerekiyordu. Oyun istediğimden daha hızlı ilerliyordu ve Newt'e bunu sürdürebilmesi için çok fazla bilgi veriyordum.

"Sahnenin yanında bir masa var," dedi Newt ve ben de diğer tarafa, duvara dayalı sessiz bir kabine gittim. Yarım daire şeklindeydi, herkes dışarı bakıyordu ama ben kapıyı görebildiğim için orayı istedim.

Elyse tereddüt etti, sonra peşimden gelmek için atıldı. "Gerçeklik bu mu?" diye fısıldadı, başımı salladığımda rahatlayarak nefes verdi. Duvarlar Cincinnati Howlers'ın eşyalarıyla kaplı olduğuna göre sadece gerçekte değil, şehir sınırları içinde bir yerde olma ihtimalimiz de yüksekti. "Nasıl?" diye ekledi. "İblisler çağrılmadıkları sürece ley hatlarını geçemezler. Onu ben çağırmadım. Çağırdın mı?"

Sesinde bir panik havası vardı ama kendimi oldukça iyi hissediyordum. Gerçekliğin içindeydim. Kitabım hâlâ elimdeydi. Elyse yanımdaydı ve yanımda bir iblis vardı. Eğer geçmişimi doğru hatırlıyorsam, diğer benliğim Minias ile Newt'in bir daha çizgilerin bu tarafında ortaya çıkması halinde gelip onu alması için bir anlaşma yapmıştı. *Oynanacak iki kart...*

"Newt yapabilir." Omzumun üzerinden baktım ve emperyalist iblisin sanki asıl amacı bu uzak masaymış gibi arkamızda dolanırken bakışları üzerinde topladığını gördüm. "Sürgün laneti onun üzerinde işe yaramadı. Belki de kadın olduğu içindir. Belki de büyüler delilere yapışmadığı içindir." Kabine kaydım ve çantamı yanıma yerleştirdim. *Belki de büyüyü yapan o olduğu için...* Sessizce merak ettim. "Koridoru mu istiyorsun?"

Elyse tedirginlikle başımı salladı ve ben ortaya doğru kaydım.

Bikini üstü ve kısa şort giymiş bir kadın Newt'i masaya kadar takip etti. Yara izleri onun yaşayan bir vampir olduğunu gösteriyordu ve boynundaki özenle işlenmiş dantel yaka ısırıklara ve ısırıklara davetiye çıkarıyordu. Aslında, şimdi bakmaya zaman ayırdığıma göre, buradaki herkesin çoğu vampirdi, çoğunlukla yaşayanlar, ama gecenin erken saatlerini riske atan ve gerçekten yaşlı ölümsüzler ortaya çıkmadan önce bir hak iddia etme şansı yakalayan birkaç çağdaş ölümsüz de vardı. Şu anda çok fazla dikkat çekiyorlardı ama Dönüş'ten önce ölen biri geldiğinde bunun değişeceğini biliyordum.

"Hiç vampir striptiz kulübüne gitmedim," dedi Elyse, Newt zarif bir şekilde sağıma yerleşirken ve garson üç küçük siyah peçeteyi yere bırakırken.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın ve Newt'i bir tedirginlik kapladı. Kadın bilmiyordu.

"Onlar ne yiyorsa ben de ondan alacağım," dedi iblis, ölümsüzün uzun köpek dişlerini göstermek için ışıldayarak. Onlar onun değildi. Uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Bloody Mary," dedi Elyse hemen. "Cholula'ya dikkat et."

Müşterilere göz gezdirdim. Artık herkes sahneye bakmıyordu. "Portakal suyu. Posasız." Bunu halledip buradan gitmemiz gerekiyordu. Sahnedeki sanatçılar yasak bölgedeydi. Ancak biz adil bir oyun sayılabıldık - Newt'in dişlerini göstermesinin nedeni de bu olabilirdi. *Dünyevi kozmik güçler ve sen bizi bir vampir striptiz kulübüne bırakıyorsun. Gerçekten mi, Newt?*

"Bir hesap," diye ekledim ve canlı vampir bara geri döndü, müşterileriyle ilgilenmek için uzun bir yol izlerken kalçaları sallanıyordu. Cüzdanımda üç içki ve bir bahşiş için yeterli para vardı. Muhtemelen.

Bakışlarım masaların üzerinden kalktı ve sahnedeki cılız giyimli adam bana el salladı, gözlerimiz kazara buluştuğunda tangasına bir fatura doldurmaya davet etmek için dönüyordu. Benim açımdan bir kazaydı ve başımı hayır anlamında salladım ama adam bana dramatik bir öpücük kondurdu.

Yüzümü buruşturarak gözlerimi indirdim. Buraya daha önce hiç gelmemiştim -Dali'nin müzik kutusundaki versiyon dışında- ama vampirlere hitap eden ve benim farkında olmadığım pek çok yer vardı. Çok yüksek bas sesiyle bile sessiz bir mekândı. Bardaki sıra, tek gecelik ısırıkların ve olduklarından başka bir şey olmak zorunda kalmadan rahatlamak için orada bulunan yaşayan vampirlerin bir karışımı gibi görünüyordu. Piscary's sakın bir günde daha yüksek bir feromon seviyesine sahipti. Yara izim iki yıl önce de hassastı ve artık neredeyse hiç sızlamıyordu.

"İkinizi de getirdim tatlım," diye tiz bir ses geldi ve başımı kaldırıp içkileri bırakan servis elemanını gördüm. Newt tam olarak ne istediğini belirtmediği için dört tane vardı. "Bir tane daha istediğinde haber ver."

"Teşekkür ederim." Benimkini mimoza gibi görünmesi için bir şampanya kadehine koymuşlardı ve Newt boğazını temizledi, kadeh kaldıracakmış gibi portakal suyunu kaldırdı.

"Elflere, yılan balıklarına ve çileklere," dedi Newt ve Elyse ile ben kadehlerimizi tokuşturmaya cesaret edemeyerek ona baktık. İblisin kaşları çatıldı. "Nedenini bilmiyorsanız, açıklamayacağım. Elyse'i ya da aynayı alabilirsin ama ikisini birden alamazsın."

"Ben satılık değilim," dedi Elyse hararetle ve yakındaki bir masadan bir kıkırdama yükseldi. Bizi izleyen adam arkasını döndü ve böylece kabul edilmiş olduk.

görmezden geldim. Vampir normları berbattı ama şimdi en azından Newt'in mekan seçimini anlıyordum.

Keskin meyve suyunun tadını çıkararak yavaşça bir yudum aldım. "Elyse pazarlık yapabileceğim biri değil. O buraya bir şeyler öğrenmek için geldi, teminat olarak değil. O kendi başına bir insan."

"Öğrenmek mi? Nasıl tanıdık olunacağını mı?" Newt teklif etti. Bloody Mary'sini yudumlarken Elyse'e, "Aşkım, kendini şaşırtma," diye ekledi. "Çılgınlıkları net ve incelikli severim."

"Bu da ne..." Elyse sinirli bir şekilde içkisini yere bıraktı. "Bana bir bakire verdiler!"

Portakal suyumu onun kırmızısıyla tokuşturdum. "Çocuk gibi görünüyorsun." "Ben *çocuk değilim!*"

"Vücudun öyle," dedim Newt'e gülümseyerek. *Ve biraz daha kafa karışıklığı...*

Elyse elinde bakire Bloody Mary'siyle bank koltuğuna geri itildi.

"Bende istediğin bir şey olmalı," dedim. "Elyse ve hâlâ elinde olan bir kitap dışında."

"O zaman üret," dedi Newt. "Suskunluğunuzu anlamıyorum. Onu bana vereceksin. Aynaya ondan daha çok ihtiyacın var." Newt gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Parmaklarının ucunda senden daha fazla büyü var. Senin kilerinden alıyor. Bu yüzden mi onu karşıma çıkması için kandırmadan önce sinaplarını yaktın? Bu onu neredeyse çaresiz kılıyor. Bir çizgiye sürüklemek çok daha kolay."

Elyse içkisini daha yakına çekti. "Dokun bana, ne kadar çaresiz olduğumu göreceksin."

Newt öne doğru eğilerek etrafındaki kadına baktı. "Niyetim bu."

Azalan paramı düşündüm, sonra garsonumuza bana bir portakal suyu daha getirmesini işaret ettim. "İkiniz de kesin şunu. Newt, sana söyledim, o benim tanıdığım değil. Bir şeyler öğrenmek için burada."

"Ve bir durağanlık tilsimi al," diye homurdandı Elyse.

İblis ince kaşlarını kaldırdı. "Bana eşitmişim gibi davranacak kadar aptal olan insanlarla uğraşmaktan hoşlanıyorum. Sana bilmek istediklerini söyleyeceğim ve sonra Elyse'i alacağım, madem onu vermiyorsun."

"Dene bakalım..." Elyse ters ters bakarak söyledi.

"Bu onun kendi iyiliği için," diye devam etti Newt. "Sıfırlama düğmesine basılmasına ihtiyacı var. Dünya düzeninde nerede oturduğunu yeniden değerlendirmek için birkaç yüz yıl. Buna borç diyebiliriz. Bir şeyler öğrendiğinde onu geri vereceğim. Kendini görebileceğin bir ayna olmadan kaçtığın şeyden kurtulamazsın: ne olduğunu, ne olduğunu, ne olacağını."

"Üçüncü kez söylüyorum, Elyse bir seçenek değil. Bir kitabım var-"

"Zaten benim olan." Newt kıkırdadı, Al'in yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi gözlüklerinin üzerinden beni süzdü. "Şuna ne dersin? Sana bir ipucu vereceğim ve ne olduğunu bulabilirsen ayna senin olacak."

Nabzım hızlandı. Kaybedemezdim ve bu yüzden başımı salladım.

"Güzel." Newt gülümseyerek beni ürpertti. "Yine de sana pahalıya patlayacak."

"Ah, Rachel?" Newt masanın üzerine eğilip üflerken Elyse mırıldandı. Ürkütücü, buz gibi bir sis ucuz formikayı kapladı ve ısınarak dağıldığı yere, yere yuvarlandı. İblis tek parmağını kullanarak masanın üzerine parmak gıcirtısıyla bir daire çizdi.

"Atlantislilerin elflerden bile önce bir an için var oldukları söylenir," dedi dairenin içine düzgün bir pentagram çizerken. "Başarısız bir zafer ve bilgelik denemesi." Hafıza glifleri teker teker noktalara gitti. "İblis olabilirler ya da iblisler nereden gelmiş olabilirler. Benim zamanımdan çok önce olduğu için bilmiyoruz. Bunun bir önemi yok. Onlar da önemli değil. Var olmalarına rağmen bildikleri her şey kayboldu. Bir zamanlar bu masadaki yazı kadar açık olmasına rağmen, oldukları her şey yok oldu."

Sessizce, odanın sıcaklığında çalışmasının solmasını izledi.

"Geçici." Newt memnuniyetle parmağının tersiyle çenesine dokundu. "Kısacık bir netlik sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Ve yine de..." Öne doğru eğildi ve tekrar nefes alarak pentagramı daha da kısa bir süre için tekrar ışığa kavuşturdu. "Var oldu."

Elyse kaşlarını çatı, pürüzsüz kaşları çatıldı. "Atlantisliler geçiciydi. Tamam."

Ama Newt bir halktan bahsetmiyordu. Aynadan bahsediyordu. Aynaya insanların adı verildi. Aynanın kendisi

Geçici. Gelip geçen bir şey. *Ay gibi mi? Gelgit? Bir kuyruklu yıldız? Karanlık bir su birikintisi?*

Newt bana baktı, kendimi aptal değil de eğitimsiz hissetmeme neden oldu ve bir zamanlar bu beni kızdırırken, şimdi öğrenecek daha çok şey olduğu için mutlu olmamı sağladı. *Teşekkür ederim, Al.*

Newt, "Eğer aynayı bulabilirseniz, ona sahip olabilirsiniz," dedi.

Buldun mu? Tertemiz masaya bir göz attım. "Orada olan ve olmayan bir şeyi nasıl bulabilirsin?" Dedim ve Newt sırtıttı.

"Bu benim sorunum değil," dedi. "Şimdi. Anlaştığımız gibi. Tanıdığın mı?"

İblis Elyse için bana doğru uzandı.

"Dur!" Ley hatları üzerindeki tutuşum keskinleşti ama onlardan hiçbir şey çekmedim. Şu ana kadar Newt pasif davranıyordu ve ben bunu değiştirmek istemiyordum. Newt bağlantıyı hissetti ve geri çekildi. "Elyse, belki de dışarıda beklemelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, kaçarken genç görünüyordu. "Gözünün önünden kaybolur kaybolmaz beni kapıyor." Kaşlarını çatarak Newt'e baktı. "Yasalar var."

"Güçlünün haklı olduğu dışında hiçbir yasa yoktur." Newt Bloody Mary'sini yudumladı. Onunkinde muhtemelen votka vardı.

Onları kaleme alacak, onlara sponsor olacak ve onlar için lobi yapacak adamın şu anda beni ölü görmek istediğinden bahsetmiyorum bile.

Newt sanki yorgunmuş gibi içini çekti. "Yapılmamış tulpalar, var olmayan kanunlar, yaşanmamış çağlar. Sen gelecekte geliyorsun. Sıkıcı. Ve yasalar var mı?" Newt tırnaklarını bir kez daha masaya vurdu, tam pentagramı çizdiği yere, bir kez daha görünmez oldu. "İnsan kanunları. Cadı kanunları. Ben iblis kanunlarına uyarım. Ve sadece oyunu daha eğlenceli hale getirdiğinde."

"Bu bir meydan okuma mı, Newt? Bu eğlenceli mi?" Tırnaklarımdan belli belirsiz bir parıltının damlayıp masanın üzerinde birikmesine izin vererek söyledim. Dönüş onu alır. Bana bir bilmece vermişti. *Zaman mı? Zaman gelir ve gider mi?*

Newt içkisinden bir yudum aldı. "Olabilir."

İçimdeki Al'ı yönlendirerek başımı salladım. Newt'i her şeye yönlendirebilirdi. "Bu bir hata olabilir," dedim, bir uyarı iması bırakarak

Sesimi hafiflet.

"Belki de." Newt geri çekildi ve sunucunun yaklaşmasını izledi. "Bu çok kolay. Ama sana aynayı verdim. Bir hesaplaşma olacak."

"Anlaşma, kızlar gecesi için aynaydı. Ve biz çıktık." Ama sunucu önümüzde duruyordu ve o anda daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemiyordum.

"Bugün Ulusal Portakal Suyu Günü mü?" dedi kadın duraksayarak, başka bir şey isteyip istemediğimizi görmek için beklerken. "Barda aynı şeyi sipariş eden bir adam var."

"Ne?" Kaskatı kesildim ve eğilerek onun arkasından baktım.

Newt elinde içkisiyle barı selamlarken gülümsedi. "Geleceği görebilen tek kişi sen değilsin," dedi gizemli bir şekilde ve sonra tanıdık bir acı dolu öksürükle donakaldım.

Kisten?

Kalbim küt küt atmaya başladı, dizlerim sulanırken ve içim içimi yerken bile kızardım. Ayağa kalktım, omuzlarındaki kamburu, barda sırtı sahneye dönük oturuşunu ve ayağını dayayışını tanıdım. Saçları duştan dolayı nemliydi ve üzerinde Nick'in dolabından aldığı solmuş bir çift eşofman vardı. Piscary ile bir anlaşma yapmak için onu Nick'in evinde bırakmışım, ancak kilisede uyandığımda Kisten'in hâlâ orada olduğunu düşünmüştüm.

Hareket edemedim. Kisten'di. Oradaydı. Yaşıyordu. Acıyor. Dayak yemişti.

Köt

ü. Ama bu gece daha kötü olacaktı.

"Onu terk ettim..." Fısıldadım, başka tarafa bakamıyordum. Nefes alamıyordum. I

ona gitmek istedim. Daha iyi biliyordum, ama o tam oradaydı. Onu uyarmayacaktım. Sadece hoşça kal diyecektim. Oturup onu görmemiş gibi davranamazdım.

"Beni bırakma. Beni onunla bırakma!" Elyse ellerimden birini tutarak yalvardı.

Sunucu çekip gitmişti. Orada durmak için yapabileceğim tek şey buydu. "Nick'in dairesinde olması gerekiyordu," diye fısıldadım, kararsızlıktan uyuşmuş bir halde.

Newt içkisini yudumladı. "Yeterince ileriye bakarsan, geçmişi görebilirsin. Ama siz bu dersi çoktan almış görünüyorsunuz."

"Affedersiniz." Kelimelerim soluk soluğaydı. Oradaydı. Acı çekiyordu.

Bazen bu kadar basitti.

"Yapma." Elyse bileğimi çekti. "Zaman çizelgesini mahvedeceksin."

Kızgın bir şekilde ondan uzaklaştım. Ya yaptıysam? Kimin umurundaydı ki? "Sadece kendin için endişeleniyorsun." Ayaklarının dibinde küçük bir çanta vardı. Koşuyor muydu?

"Rachel, hayır!" Elyse fısıldadı, gözleri bana sabitlenmişti. "Sen gidersen o beni alır! Bunu biliyorsun. Söz vermiştin."

Sanki biri karnıma vurmuş gibiydi. Nefesimi tutarak Newt'e döndüm ve onun kendini beğenmiş güveninde bundan emin olduğumu okudum. "Burada olacağını biliyordun," dedim sesim titreyerek, o da omuz silkti, bekleyip görmekle yetindi.

Binlerce bıçak saplanmış gibi acısa da oturdum. Kisten'i sevmiştim ama Elyse'in şu anda bana ihtiyacı vardı. Buraya. Ve ben söz vermiştim.

Sanki kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissettim.

Elyse sesi titreyerek, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra Kisten başını kaldırdı.

Sunucunun beni işaret eden parmağını takip ederek bar taburesinde dönerken kalbim küt küt atarak ona baktım. Hiç hava alamıyor gibiydim.

"Rachel, lütfen," diye yalvardı Elyse. "Hiçbir şeyi değiştirme. Sadece kendinmişsin gibi davran."

"Artık çok geç," diye fısıldadım Kisten ayağa kalktığı anda, Nick'in ödünç aldığı gece çantasını alıp yanına gelirken acı çektiği belliydi. Yeni tıraş olmuş yüzünde sanki "The Piña Colada Song" oynarken yakalanmışız gibi emin olmayan bir gülümseme vardı.

"Nereden biliyorsun?" dedi ve sesi içimde gürleyerek anıları canlandırırken ağlamamaya çalışarak hızlıca göz kırptım. Kollarını ve yüzünü yırtıklar süslüyordu ve yanağı bu sabah yediği dayaktan dolayı hâlâ şişti ama bu oydu. "Seni aramadan önce buradan güvenli bir şekilde çıkabileceğimden emin olmak istedim. Küçük kırmızı üstü açık arabayı herkes tanıyor."

Benim ben olduğumu sandı ve ayağa kalkıp Elyse'i iterek ona sarıldım. *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Benmişim gibi davranabilirim. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Sadece ona sarılmak istiyorum. Veda etmek.*

Aman Tanrım. Acıdı.

"Kisten," diye fısıldadım ve sonra onu yakaladım, onu şaşkınlıkla homurdanmasına neden olacak kadar sıkı çekerken ellerim titriyordu. Aramızda vampir tütsüleri yükseldi ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu oydu. Hayattaydı ve ben buna izin veremezdim.

Gitti. "Beni Nick'in dairesinde beklemen gerekiyordu," diye yutkundum.

"Haklıydım," dedi, alçak sesi içime işledi ve gözlerimi kapattım, ağlamayacağımı anlayana kadar nefesimi tuttum. "Kuzenimi aradım. Benimle burada buluşacak. Arabasını ödünç alayım."

Beni geri itti ve ben de ona baktım, morarmış yüzüne dikkatlice dokunurken, onu hatırlarken, her küçük şeyi hatırlarken onu içime çektim.

"Seni özledim," dedim, ağlamamak için sesim yumuşaktı. "Seni çok özledim."

Kalbim sızlıyordu. Masada arkamda neler olup bittiği umurumda değildi. Önemli olan tek şey bu andı. Şu an.

Kisten umursamaz bir tavırla gözlerimi sildi. "Aşkım, sadece yarım saat oldu. Her şey yoluna girecek. Haklısın. Bir saat bile hiç yoktan iyidir ve belki bizi bulamazlar. Belki."

Titreyen elim ondan ayrıldı ve yumruk haline geldi. Koşuyordu. Nasıl oldu da teknesine bindi?

"Rachel?" Kisten gözlerimi yakalamaya çalışarak başını eğdi. Konuşamıyordum, kafam karışmıştı. Hatırladığım şey bu değildi. Böyle bir şey olmamıştı. *Ben ne yapmıştım?*

"Rachel."

Bu sefer daha sertti ve beni incelediğini görmek için başımı kaldırdım. Yavaşça geri çekildi, morarmış ellerinden biri omzumdan düştü, diğeri hâlâ belime yapıyordu.

"Sen benim Rachel'im değilsin," dedi ve ben sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi gerildim.

"Öyleyim," dedim, Elyse'in mırıldandığı küfre ve Newt'in memnun sırıtışına bakarken sesim titriyordu. "Gitmemiz gerek. Hemen. Arkadaşım Cincinnati'den çıkmamıza yardım edecek."

"Yapmayacağım," dedi Elyse sertçe, ama Kisten elini uzatmıştı ve şişmiş ve kesilmiş parmakları saçlarımın arasından nazikçe geçip onları düzenlerken hareket edemiyordum.

"Başka birini seviyorsun," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Bu nasıl olabilir? Yarım saat içinde birine nasıl aşık olabilirsin?"

Panik içime işledi. "Seni seviyorum," dedim ve o da kafasını eğdi, kafası karışmıştı.

"Hayır," dedi yavaşça, sonra, "Evet. Seviyorsun. Ama sen aşıksın, bana değil." Düşüncelere dalmış gibi bara döndü, sonra tekrar geri döndü. "Sen benim Rachel'ımsın ama değilsin. Uyudum mu?" Dehşete kapıldı ve beni bıraktı. "Ben ölümsüz müyüm?"

Ona doğru uzandım. "Hayır, yaşıyorsun," dedim, eşofmanının yakasıyla oynarken gözyaşlarını uzak tutmak için hızlı hızlı göz kırptım, boynuna, çenesine, yüzüne dokundum. "Ve bu şekilde devam edeceğiz," diye bitirdim, sesim titriyordu.

"Rachel, bunu değiştiremezsin," dedi Elyse ve boğazım düğümlendi.

"Hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi Newt, çirkin ve bilmiş bir ifade yüzünü gererek. "Bu onun cevabı. Bu onun gerçeği. Ve gerçek tüm faturaları öder."

Belki de gerçektir ama ona hiçbir şey söyleyemedim. "Yaşıyorsun," dedim, ellerimle yüzünü hafifçe kavradım ve hâlâ anlamaya çalışarak bana göz kırptı.

"Hayattayım," diye kabul etti. "Uyumadım. Ama sen sen değilsin." Elyse ve Newt'e baktı. "Ben öleceğim. Sen... sen gelecekten misin?" diye tahmin etti ve gözlerim kapandı, artık ona bakamıyordum. "Ivy iyi mi? Yaşıyor mu?"

Sadece ölümlere doğruyu söyle. Al böyle demişti. Belki... belki de haklıydı.

Gözlerim açıldı ve yüzümü silerken gözyaşlarımı geri çektim. "O iyi," dedim ve Elyse acı çekiyormuş gibi inledi. "Piscary artık ona zarar veremez. O aşkı buldu. O mutlu."

Rahatlama göğsümdeki bandı gevşetti ve gülümsemesini nemli gözlerimle karşıladım. Kisten yine de ölecekti ama Ivy'nin iyi olduğunu bilerek ölecekti. Belki de bu yeterliydi.

"Ve sen de aşkı buldun," dedi, başını eğmiş, birbirine dolanmış parmaklarımızı incelerken, onunki güçlü ve korkmuş, benimki solgun ve titriyordu. "Derin, sadık." Havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. "Doğru," diye ekledi, mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla kararmış bir halde bana bakarken. "Kendine bir bak. Bak nasıl

Hem cadılar meclisi hem de bir iblisle oturuyorsun. Sen benim gelecekteki Rachel'ımsın. Bak bensiz ne hale geldin."

"Ben asla..." demedim.

Yüzüme nazik bir el koydu ve sözlerimi durdurdu. "Ben öldüm. Bunu her nefesinde görüyorum. Ve eğer orada olsaydım, hayatta kalsaydım, daha küçük olurdun. Bunu biliyorum."

Onu rahatlatmak istemiştım, bunu değil ve acı dolu gülümsemem soldu. "Hayır. Bu yüzden burada değilim."

"Daha küçük olurdun," dedi usulca ve sonra beni kucağına çekerken kalp ağrım ikiye katlandı, bana karşı iç çekerken vücudu gevşedi. "Daha küçük olurdun, aşkım..."

"Bunu bilemezsin," diye yakasına kokladım ve ayrıldık.

Kaşlarını kaldıran Kisten parmağını boynumda gezdirdi. Dokunuşunun altında sadece belli belirsiz bir tutku yankılanıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve seninle gurur duyuyorum," diye ekledi ve beni tekrar sımsıkı kucakladı. "Geri dönmeni istiyorum. Meclis ve iblisler arasında harç olmanı istiyorum." Kokumu düşünürken bana doğru kaydı. "Peki ya elfler?" diye ekledi şaşırarak.

Gözlerimi hızla kırptıştırarak ve alt dudağımı dişlerimin arasında ısırarak uzaklaştım. "Kalamack?" diye tahmin etti ve ben konuşamadım.

Kisten uzaklaşırken iç çekti. Onu benden söküp almıştı ve şimdi ben onun değil, başka birinin aşkıydım.

"Kisten," diye başladım, başını salladı, beni bıraktı ve çantasını aldı. "Kisten, kaçabiliriz," dedim. "Geri dönmeme gerek yok."

"Ama ben biliyorum." Eğildi ve alnımdan öptü. "Güle güle, aşkım."

"Bekle." Newt'e uslu durması için bir bakış attım ama hayatımın Hollows'taki küçük bir barda darmadağın oluşunu izlemekten memnun olduğu belliydi. "Eğer tekneye dönersen, iki kez ölürsün."

"Piscary hapisten çıktığı anda iki kez ölmüşüm," dedi. "Kaçmak durumu daha da kötüleştirecek. Gitmek zorundayım. Bensiz daha iyisin. Dünya bensiz daha iyi." Sakin bir nefes aldı. "Bunun için teşekkür ederim. Artık doğru kararı verdiğimi biliyorum."

Elini tuttum ve onu durdurdum. "Bu doğru değil."

Başparmağını çene çizgimde gezdirdi. "Benim ölümüm seni daha güçlü kılıyor. Şu anda olduğun kişi bir iblis ile bir cadı arasında oturuyor."

Bu da benim her zaman olduğum yer sayılırdı. "Hayır." Buna inanamayarak başımı salladım. Kaçmaya hazırdı. Benimle birlikte. Ve şimdi geri mi dönüyordu?

Newt iç çekti ve birden anladım. Beni görene kadar kaçmaya hazırdı, Ivy'nin aşkı bulduğunu, ikimizin de bulduğunu biliyordu. Ölümünün ikimizi de güçlendirdiğini düşündü. Bu yüzden ölmek için geri döndü. Benim yüzümden. Ben buradaydım. Ben. Buradaydım. Buradaydım.

"Kisten." Elini bırakmadım ve o da isteksizce durdu. "Dünyanın sana ihtiyacı var. Ivy'nin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var. Cincy'yi yönetmen için sana ihtiyacım var."

"Rachel, kapa çeneni!" Elyse haykırdı, sonra Newt yumruğunu masaya vurunca irkildi.

"Seni bir daha uyarmayacağım," diye mırıldandı iblis. "Bırak oynasın."

Elini saçlarımda gezdirirken Kisten'in bakışları yumuşadı. "Evine git. Seçimlerinde güçlü ve güzel ol. Dünya, içinde özgürce hareket edebilmenle daha güvenli ve potansiyelini bulmana yardım ettiğim için gurur duyuyorum."

"Senin ölmen beni daha iyi yapmaz. Kisten, lütfen," diye yalvardım ve elimi bileğinden itti. "Nereye gittiğini biliyorum," dedim çılgınca. "Art'ı durduracağım. Piscary'ye hayır dediğin için ölmeyi hak etmiyorsun!"

En yakındaki masaların dinlediğini umursamadan durdu. Newt ve Elyse'e, "Ona iyi bakın ki o da diğer herkese iyi bakabilsin," dedi ve Elyse üzgün bir of çekti.

"Güle güle aşkım," diye fısıldadı. "Seni her zaman seveceğim."

"Bırak gitsin," dedi Newt ve ben donakaldım, onun sözleri yüzünden değil ama kalbim yeniden kırılmaya başladığı için.

"Kisten?" Elinde çantasıyla kapıya doğru ilerlerken seslendim, bara bir hesap atıp dışarı çıkarken başı öne eğikti. "Dünya sensiz daha iyi değil. Kisten!"

Ama o gitmişti ve ben artık nasıl nefes alacağımı bilmiyordum.

"Yapamam..." Masaya dönerken fısıldadım. "Kaçmaya hazırды ve ben bunu mahvettim."

Elyse başını salladı. "Onu yakalayacaklardı. İkinci de öldürürlerdi."

"Ama o değersiz olduğunu düşünüyor!" Müziğin yeniden başlamasından nefret ederek bağırdım. Herkes benimkinin tekrar sona erdiğinden habersiz ya da umursamaz bir şekilde kendi hayatına geri dönüyordu.

"Değersiz değil." Newt hiçbir şeye bakmadı, siyah gözlüklerinin ardında odağı kaybolmuştu. "Ayrılmanın senin oluşmana yardım ettiğini düşünüyor. Ve şimdi senin kim olduğunu biliyorum. Daha önce emin değildim."

Son bir kez kapıya baktım, sonra midem bulanarak oturdum. Bu tahammül edilemezdi. Kisten'in ölmesini engelleyemezdim ama onun değersiz olduğunu, beni daha güçlü kılacak bir folyodan başka bir şey olmadığını düşünerek son uykusuna yatmasına izin verirsem kahrolurdum. Ona ihtiyacım vardı. Ona her zaman ihtiyacım vardı. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Bedenini alıp hayaletini kaldıracak ve bunu ona söyleyecektim. Gerekirse her gece.

Başımı kaldırdım ve kapıdan çıkmaya hazır bir şekilde çantamı kendime çektim. "Burada işimiz bitti," dedim ve Newt gülümsedi.

"Bana Elyse'i verin, ben de size vampirinizi kurtarmak için ihtiyacınız olanı vereyim."

"Ne?" Şok olmuş bir halde kekeledim ve Elyse aniden korkarak hareketsiz kaldı.

"Bu gece iki kez ölmesine gerek yok," diye alay etti Newt. "Sadece bir kez. Eve uzun yoldan dönebilir. Yaşayan ölümler için iki yıl nedir ki?"

"Çeneni kapatmalısın," dedim, sanki karnıma vurmuş gibi hissederek.

Newt burnunu çekerek koyu renk gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Ben Elyse'i alırken hiçbir şey yapmadan dur, ben de seni ona atlayayım. Güneş doğmadan önce onu yeraltına götürebilirsin. Art'ın virüsüyle savaşırken ne kadar oyalanacağını kim bilebilir?"

"Sen gerçek bir iblissin," diye fısıldadım, bunu yapamayacağımı biliyordum. Onun öldüğünü gördüm. Değiştirecek bir şey yoktu. *Ama ya onu bıraktığımda gerçekten ölmemiş olsaydı, hala orada bir yaşam kırıntısı olsaydı... Güneş doğduğunda onu ölüme mi terk etmiştim?* Bir iniltiyi bastırırken kalp ağrısı içimi parçaladı.

"Yapamazsın..." Elyse fısıldadı, yüz ifadesi sıkışmıştı.

"Sessiz olun!" Newt bağırdı ve ikimiz de sıçradık. "Yapabilir. Bence yapacak. Hem sana ne borcu var ki? Ona verdiği tek şey talihsizlik ve güvensizlik."

"Hayır," diye sıkılmış dişlerimin arasından zorla söyledim. "Kisten ölür. O teknede ölür. Onu gördüm. Bunu değiştiremem. Elyse kazandı. Sen kaybettin, Newt." Canımı yaktı. Yine de daha iyisini biliyordum. Newt mümkün olmadıkça teklif etmeyecekti ama araya bir şey girecek ve ben her şeyden mahrum kalacaktım. İblisler bir dilek gibiydi ve dilekler sonunda beni hep kıcımdan ısıırırdı.

"Dediğiniz gibi olsun. Ama fikrini değiştirirsen, gel beni gör. Tabii önümüzdeki beş dakika boyunca hayatta kalırsan."

Başımı kaldırdım. "Neyi atlatacaksın?" Dedim, sonra bakışlarını kapıya kadar takip ettim.

O Scott'tı, omzunda bir karga vardı. Kuş Elyse'i gördü ve başını sallamaya başladı. Bu onun tanıdığıydı. *Trol bokunun yosun mendilinin oğlu*. Elyse'in izini tanıdığına kadar sürdü.

"Rachel haklı," dedi Newt kayıtsızca. "Hollows'ta tek başına bir gece hayatta kalmak için öğrenmen gereken çok şey var. Diğer adın ne Elyse?" Newt sıvı gibi hızlı hareket ederek ince bir kolunu Elyse'in boynuna doladı ve onu kendine çekti.

Elyse çığlık atarken "Hey!" diye bağırdım. "Çek ellerini!"

Newt'in gözleri, Elyse'in çırpınışlarıyla yerinden oynamış gözlüklerinin arkasında parlıyordu. "Sana olan yeni bakışımı mahvetme Rachel," dedi ben bir çizgiye dokunup enerji fışkırırken. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," diye fısıldadı Elyse'in kulağına. "Fırsat verildiğinde öğrenmediğiniz sürece cahil olmanızın size bir faydası olmaz."

"O satılık değil!" Kendi saflığıma kızarak bağırdım. Newt'in oyunu kuralına göre oynayacağına güvenmişim ve Elyse bunun bedelini ödeyecekti. *Olmuyor*, diye düşündüm, Elyse'i çizgilerin bu tarafında tutmak için barı parçalamaya hazırdım.

Newt, Elyse'i kabinden çıkarıp yere iterken, "Şanslısın ki daha iyi birini buldum," diye fısıldadı. "Daha akıllı ol," diye ekledi ayağa kalkıp Elyse'in üzerine basarken, Newt'in ellerinde siyah kıvılcımlarla titreyen tuhaf bir altın parıltısı vardı.

Elyse en yakın masanın altına yuvarlandı, morarmış bileğini göğsüne bastırdı. Sinapları yanmıştı. Bir satıra bile dokunamıyordu, çaresizdi.

Ama o özgür, diye düşündüm, merak ediyordum. "Gitmesine izin mi verdin? Onun satılık olmadığını kabul ediyor musun?" Dedim ve Newt masaların arasında durdu, herkes dağılırken cüppesi buğulandı, ani yanık kehribar kokusuyla kapılara doğru koşuşturdu.

Bir ley hattına dokunduğunu hissettiğimde "Hayır," dedi. Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi ve saçları yok oldu. "Onu şimdi istemiyorum. O daha fazlasını biliyor."

Scott'a baktığını fark ettiğimde gerildim. *Aman Tanrım.*

Dişlerimi sıkarak ley hattını çektim, saçlarım kıvılcımlanıp halelenirken Newt'in neden yarı yarıya kel olduğunu anladım. "Herkes yere yatsın!" Sonra da *"Corrumpo!"* diye bağırdım.

Bir hava dalgası dört duvara ve tavana çarparak ayakta duran herkesi yere düşürdü. Tavandan uğursuz bir çatırtı duyuldu ve eski kirişlerden tozlar süzüldü. *Oh, hayır.* Newt ayağa kalkarken, siyah gözleri öfkeyle bakarken, *"Yine mi?"* diye düşündüm. Ona doğrudan saldırmamıştım, muhtemelen bu yüzden büyüler savurmak yerine bana bakıyordu.

"Kaçın!" Scott'a bağırdım ve ona şiddetle el salladım. "Git buradan!"

"Implicare!" Newt haykırdı ve Scott geri çekildi, üzerine çöken siyah alandan kaçmayı başaramayınca aurası köpürdü. Newt bir yumruk yaptı ve yumruk sıkılaştı. Meclis üyesi nefes nefese yere düştü ve elini göğsüne götürdü.

"Honno tara surrundus!" Karşılık verdim, kırma büyüsünü Newt'e değil Scott'a fırlattım. Elf büyüsüydü ama işe yaradı ve adam nefes nefese kaldı.

"Hinc et inde," diye mırıldandı adam iradesini benimkine katmak için ve Newt öfkeyle çılgılık attı, birleşik gücümüz onunkini kırdı ve lanet parçalandı.

"Sen de kimsin be?" Newt daha fazla yer açmak için bir masayı iterken Scott ayağa kalktı, yüzü bembeyazdı. "Bir iblis çağırıcı mı?" diye ekledi ve sonra Elyse omzuma sürtünerek durunca bakışları arkama kayd. "Sen Elyse olamazsın. Az önce onunla konuştum."

Kuşu omzundaydı, sallanıyor ve ötüyordu. Bizi böyle bulduğuna karar verdim ve onu yatıştırmak için elini kaldırdığında kaşlarımı çattım.

"Sen Elyse'sin. İblislerle ticaret mi yapıyorsun?" Scott ekledi ve Elyse'in kuşuna söylediği yumuşak sözler duraksadı. "Buraya bu kadar hızlı gelebilmenin tek yolu bu. Ne yaptın sen?"

Elyse yaklaştı. "İşte kariyerim gidiyor. Çok teşekkürler Rachel."

"Henüz bitmedi." Cebimdeki unutmaya iksirini parmakladım. İki taneye ihtiyacım olacaktı ve omuz çantama bir göz attım. "Bir saniyeliğine dikkatini dağıtabilir misin?"

"Ciddi misin sen?"

"Newt'le dövüşmeyi mi tercih edersin?" Newt adama doğru bir hamle daha yaparken ve Scott kendi etrafında bir koruma çemberi oluştururken onu daha yakına çektim. Newt sevinç içinde çembere vurmak için ileri atıldı.

"Scott'ın çemberini asla kıramayacak. Buradan gitmemiz gerek," dedi Elyse.

Ama Newt'in bunu yapacağını biliyordum ve oturduğum yerden çantamı çekerek başka bir unutmaya tılsımı bulmak için karıştırdım. Newt'in yumruğunu Scott'ın çemberine doğru ittiğini, elinden güneş patlamaları gibi enerji bulutları yükseldiğini, siyah ve altın rengi ile Scott'ın kendi mor ve kırmızı renklerini gördüğümde iki şişenin küçük olduğunu hissettim. Striptiz kulübü boşalmıştı ama birileri I.S.'i arayacaktı. Onlar gelene kadar işimizi bitirmiş olmalıydık.

"Yap şunu!" Elyse bağırdı ve ben yaklaşırken başımı salladım. Zamanlama her şeydi ve Newt benim için Scott'ın çemberini indirebilecekken neden sinapslarımı yakayım ki?

"Benim!" Scott'ın çemberi bir gömlek gibi üzerine çekildiğinde Newt heyecanla haykırdı... ve kayboldu. Şok geçiren Scott, Newt'le arasında yavaş yavaş sönen bir ışıltıdan başka bir şey kalmamış, bembeyaz bir suratla öylece durdu. "Bana sabah çayımı getirecek bir cadılar meclisi üyesi bulmayalı uzun zaman oldu," diye ekledi bir elini uzatarak.

"Newt! Dikkat et!" İlk unutmaya tılsımının kapağını açıp ürkmüş yüzüne fırlatırken bağırdım.

Newt soluk soluğa kaldı, büyüünün içine işlemesi için etkisiz bir şekilde iterken geri çekildi. "Neden?" diye haykırdı ama bu onun son aklı başında düşüncesi idi ve düşünceleri yeniden düzene girdiğinde hatırladığı ilk kişi olmak isteyerek kolunu tuttum.

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," dedim. "Koşun!"

Newt tereddüt ederek neredeyse boş olan barı taradı; sahneyi, alçak ışıkları, her şeyi inceledi. Siyah gözlerinde çıplak bir korku titreşimi vardı... ve sonra sadece yanık kehribar kokusu bırakarak gözden kayboldu.

"Tanrım, teşekkür ederim," dedi Scott, elindeki parıltı titreyip sönerken halsiz bir sesle. "Elyse..."

"Meclis kampında," dedim ve ikinci şişeyi ona doğru fırlattım.

"Hey!" diye bağırdı, üzerinden çıkarmak için çabaladı ama artık çok geçti ve çantamı kaptığım gibi Elyse'in elinden tutup onu kapıya doğru çektim. Kargası havalandı, kırıslara konana kadar kafalarımızı dövdü.

"Slick!" diye seslendi ve ben de onu kapıdan dışarı ittim.

"Kuşun bizi ele veriyor. Kaçın. Scott'ın seni görmesine izin verme," dedim ve hâlâ üzerindeki iksiri silmeye çalışan Scott'a bir kez dönüp baktım. Tostun üzerine sıçayım, bir meclis üyesi üzerinde hafıza tılsımı kullanmıştım.

Ama Elyse kaçmıştı ve onu yakalayıp yakındaki bir çöp konteynerinin arkasına çekmek için acele ettim.

"Söylediğini sanıyordum-" diye başladı ve ben de soğuk, pis kokulu metal kutunun etrafına bakmak için öne doğru eğildim. Siren seslerini duyabiliyordum ama biraz vaktimiz vardı.

"Scott'ın sağ salim çıktığından emin olmak istiyorum," dedim ve olduğu yere yığıldı, kıl payı kurtulduğu için titriyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum ve I.S. kükreyip binaya üç cadı gönderirken bir elimi ortama koydum. Elimde ayna yerine bir bilmece vardı. Daha da kötüsü, bu gece olacakları durduramazdım ve bu benim hatamdı. Kisten kaçmaya hazırdı ve beni görünce dünyanın onsuz daha iyi olduğuna ikna oldu.

Buna izin veremezdim.

Elyse yanıma gelip çöp konteynerinin kenarından baktığında titriyordu. Scott ekip arabasının arkasına bindirilirken, "Oradan kurtulduğumuza inanamıyorum," dedi. Kapıyı açık bırakmışlardı.

sadece iyileşmek için bir yer verildi. "Aynanı aldın. Şimdi tek ihtiyacımız olan bir durağanlık büyüü."

Kisten... "Aynam yok, bir bilmecem var." Yavaşça nefes aldım, çantamı omzuma kaldırdım ve sonra başım eğik, kalbim ağrıyarak gecenin içine süzıldüm.

"Rachel, yapamazsın." Elyse onu takip etti, omzunun üzerinden barın cephesine vuran kehribar ve mavi ışıklara bakarken adımları hızlandı. "Gitmesine izin vermelisin."

"Haklısın. Gitmesine izin veriyorum." Çenemi sıkarak kendimi konumlandırmak için Cincy'nin nehrin karşısındaki silüetini inceledim. "Ama dünya Kisten olmadan daha iyi değil ve eğer bu gece bir ölümsüz olarak hayatta kalma şansı varsa, öyle olduğunu düşünerek iki kez ölmesine izin vermeyeceğim."

Elyse'in adımları duraksadı, sonra yetişmek için acele etti.

Geçmişe tek bir hedefle gelmişim. Şimdi iki hedefim vardı. Elyse'in kadim durağanlık büyüünü de sayarsak üç. Bir kez ölümsüz olan Kisten başka bir ölümsüzü ısırarak hayatta kalamazdı; iki virüs türü birbiriyle savaşırdı ve hiçbir ölümsüz vampir beslenmeden üç günden fazla hayatta kalamazdı. Ruhun olmaması auranın da olmaması anlamına geliyordu ve eğer kan ve onun yerine geçecek aurayı almazsa açlıktan ölecekti. Ama Kisten bir saatliğine bile ölümsüz olsa, güneşin onu yakmasına izin vermezdim.

Ama önce kahve. Saat neredeyse gece yarısıydı ve önümde uzun bir gece vardı.

BÖLÜM

18

JUNIOR'S alışılmadık derecede sessizdi, ama Al'ın dün gece şehre eziyet ettiğini düşünürsek, bu anlaşılabilir bir durumdu. Mark tezgâhın arkasında değildi, bu da rahatlatıcıydı. Bu garip olabilirdi ama adam benim garip davranmama alışkındı ve aradaki farkı asla anlayamayabilirdi. Kahvehane, kendimle karşılaşmayacağımdan emin olduğum tek yerdi. Zamanlamam doğruysa, ya kilisemde çoktan sızmıştım ya da daha büyük olasılıkla hâlâ Kisten'in teknesinde, onu benimle kaçmaya ikna etmeye çalışıyordum. Jenks bana bir unutmama iksiri verdiği için her şey biraz bulanıktı. Kendime çarpmayacağımdan emin olur olmaz, Kisten'i kontrol etmek ve çirkin gözyaşları dökmek için dışarı çıkacaktım.

"Bundan nasıl kurtuldum ben?" Elyse ona verdiğim yirmilikle içkilerimizin parasını öderken fısıldadım. Canımın bu kadar yanması ve Trent'i bulup bana sarılmasından, her şeyin yoluna gireceğini söylemesinden başka bir şey istememek tuhaftı - oysa benim canım Kisten için yanıyordu. Trent'i seviyordum. Kisten'in hayatta olması bunu değiştirmede.

Tek istediğim peri sidiği aynasını alıp eve gitmekti ve şimdi ondan eskisinden daha uzaktaydım. *Lanet olsun Dönüş'e geri döndün, Newt.*

Eski telefonum çantamdan uğuldadı ve ben onu görmezden geldim. Benim için değildi. David şu anda hayatının en kötü haftasını geçiriyordu. Belki de ikinci haftasını. Ben zaten onun için elimden geleni yapıyordum.

Elyse, baristayla flört ettiğine bakılırsa Newt'i unutmuştu. Onu Newt'e verip bu işi bitirebilirdim. Aynı anda iki sorunu çözdüm. Ama hayır, doğru olanı yapmalıydım ve

İnce yastığa daha da gömüldüm, kızgın ve mutsuzdum, ayna yerine bir bilmece aldığım için kızgındım ve Kisten'e yardım edemediğim için mutsuzdum. Değersiz olduğunu, Ivy ve benim, yani dünyanın onsuz daha iyi bir yer olduğunu düşünüyordu. Saçma bir vampir geleneği yüzünden öldüğünü kabullenmenin bir yolunu bulmuştum ama dünyanın onsuz daha iyi olduğunu düşünerek ölmesi? Hayır.

Elyse'in kırmızı, toz lekeli ayakkabıları yaklaştı ve önüme küçük bir kahve koyarken başımı kaldırdım. Uyuşmuş bir halde elime aldım, parmaklarım ısınıyordu. Bir tutam ahududu ve tarçın serpiştirilmiş sıska bir latte gibi kokmuyordu ama her zamanki içeceğimi isteseydim ona ne olduğunu söylemem gerekirdi.

Elyse oturmuş, sarışın bir mocha gibi görünen kahvesini yudumlarken sessizdi. "Scott'ın çemberini sanki hiçbir şey değilmiş gibi aldı," dedi, yüz ifadesi inançsızlıkla ağırlaşmış, korkuyla bağlanmıştı. "Neredeyse onu ele geçiriyordu - eğer o hafıza lanetleri olmasaydı, geçirecekti."

Yasadışı hafıza lanetleri kariyerinizi kurtardığında sorun olmuyor, değil mi? "Evet," dedim. "İblisler, onları bir çemberin dışına çıkardığınızda cadılar meclisinden daha güçlüdür. Ve onları çemberin içinde tutan tek şey çağırma laneti. Elf Tanrıçası hariç herkesten daha fazla güce sahip olabilirler." *Ya da ondan yardım isteyen bir elften.* Ama aklı başında hiçbir elf bunu yapmazdı, çünkü bir Tanrıça hayatınızla ilgilendiğinde iyi bir şey olmazdı.

Elyse sandalyesini sürüyerek yaklaştı ve dirseklerini masaya koydu. "Bize katılmanız için bir neden daha. Büyümemize yardım et. Onlar kadar güçlü ol."

Ciddi misin sen? "Elbette." Biraz şeker eklemek için bardağımın kapağını kaldırdım. "Bin yıl kadar zamanın var mı? İblisler kaybettikleri bir savaşla güçlendiler. Şahsen ben bilgeliğimi kütüphaneden almayı tercih ederim. Daha yavaş, ama çok daha az yıkıcı."

Elyse kahvesinin koluyla oynadı. "Elfler onları yendi mi? Elfler iblislerden daha mı güçlü?" dedi, şüphesi açıkça ortadaydı.

"Artık değil. Hiç olmadıysa bile. Tanrıça'ya çok güveniyorlardı ve Tanrıça da yaramazlık yapmak için bir fırsat görmedikçe nadiren yardımseverdir."

Elyse geri itti. "Pfffffft," dedi aşağılayıcı bir şekilde ve dikkatim ona odaklandı.

"O gerçek," dedim.

"Evet. Tamam."

İki paket şekeri kahveme attım ve onunla tartışmanın ne kadar akıllıca olacağını düşündüm. "Neye istersen inan. Ama onunla daha yeni tanıştın."

Elyse bir an düşündü. "Tanrıça mıydı o? Newt mi?"

Kahvemi karıştırdım, nedense Jenks'i özlüyordum. "Henüz değil ama olacak. Mistikler akıllı kitlenin farkına vardıklarında, Newt onların anlamak için kolektif vizyonlarını akıtacakları bir kap olacak." Newt hayatımı kurtarmıştı ve bir yudum aldım, zengin ve şimdi tatlı olan kahve aşağı kayarken gülümsedim. "Eğer şimdi onun dengesiz olduğunu düşünüyorsan..."

Elyse neredeyse beyaz olan içkisini yudumlarken kıkırdadı.

"Teşekkür ederim." Şaşırmış bir halde bardağımı yere bıraktım.

"Tam olarak ne için?"

Bakışları bana kaydı ve uzaklaştı. "Newt'in beni kaçırmasına izin vermediğin için. Ya da Scott'ın. Burada iblislerle uğraştığıma dair hafızasını sildiğim için. Gariplikten bahsetmişken."

Bir iç geçirdim. Newt'in onlardan birini almasına izin verseydim, şimdiye kadar bilmece yerine bir aynayla eve dönüyor olabilirdim. "Rica ederim," dedim ama bana bile isteksizce verilmiş gibi geldi.

"Ben, ah, o hafıza lanetleri için endişelenmiyorum. Cadılar meclisinin hizmetindeydim. Sen iyisin," diye ekledi ve dikkatim onun üzerinde yoğunlaştı.

Onların yararına olduğu sürece sorun yok mu? Çifte standart berbat. "Öyle mi? Cadılar meclisi üyesi olmam ve iblis kitaplarımı sana vermem yönündeki anlamsız talebinden vazgeçmeye ne dersin?" Kahvemin üzerine avına saldıran bir kuş gibi eğildim. "Bu gerçekten çok yardımcı olurdu."

"Düşünüyorum," dedi ve bakışlarım şüpheyile yukarı kalktı.

"Eğer bu bir durağanlık laneti alıp hemen eve gidebileceğimiz anlamına geliyorsa, ha?" diye sordum ve birdenbire bana bakamaz oldu. Şimdi buradan ayrılmak Brad'i yavaş yavaş bir hiçliğe terk etmek anlamına geliyordu ve o da bunu biliyordu. Newt bana bir bilmece vermişti, cevap değil.

"Biz buraya ait değiliz," dedi sonunda.

"Eskiden öyleydik." İçkimi yudumladım, aslında bir an için ne istediğini düşündüm. "Hayır. Diğerlerini buna ikna etsen bile, o ayna hakkında bir cevap almadan buradan ayrılmayacağım. Senin için değil, Brad için. Bir hata yaptım. Düzelteceğim."

Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastıran Elyse sandalyeyi iki ayağı üzerine dikilene kadar geriye itti. "Bana iyi bir insan olduğunu kanıtlamak zorunda değilsin. Bunu aştım sayılır."

Elimde kahve, onun yanından geceye baktım. "Bu çok hoş."

"Kisten'in gitmesine izin vermelisin."

"Bu Kisten'la ilgili değil," diye tersledim, sinirlenmişim. Farkında olmadan onu o tekneye dönmeye ve o ölümsüz vampir kasabının onu öldürmesine izin vermeye ikna etmişim çünkü onun ölümünün beni *daha iyi bir insan* yapacağını düşünüyordu. Bununla nasıl yaşayacaktım? Ivy ile bunu bilerek nasıl yüzleşecektim? *Ya Art'a yenik düşmeseydi ve ben onu orada, güneşin altında ölüme terk etseydim? Art karanlıkta üç gün dayandı.*

"Rachel." Sesi yumuşaktı. "Onu kurtaramazsın. Bir ölümsüz başka bir ölümsüzü ısırıldığında, ikisi de ölür. Her zaman. Uyanık değillerse beslenemezler ve bir donörün kanıyla aldıkları aura yok olduğunda, zihinleri öldüklerini anlar ve beden ölür."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dedim, sesim sertti. "Kapa çeneni.

Kapa çeneni." "Özür dilerim." İçkisini yudumladı, gözlerini geceye dikti.

Evet, öyle dedi ama benim duyduğum "*Neden gidemiyoruz?*" oldu.

Yavaşça nefes aldım, ellerim sıcak fincanıma kenetlenmişti. "Sence gitmeli miyiz?" dedim ama bu bir soru değildi. "Newt'in ayna konusunda söylediklerine inanalım ve eve döndüğümüzde bunu çözebileceğimi mi umalım?"

Elyse bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Burada olmayı hiç istemedim, yani evet."

"Komik. Ben de senin burada olmanı hiç istememişim," diye mırıldandım.

"Oh, Tanrı aşkına." Yüzünü bana döndü. "Bu artık aynayla ilgili değil. Kisten'i görmek istiyorsun. Gitmeden önce iki kez öldüğünden emin ol. O yüzden git ve onu gör."

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. "Ciddi misin sen? Nasıl hissettiğimi neden umursuyorsun ki?"

Omuz silkti, gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Ben, ah..." Bakışları bir an için benimkilerle buluştu ve fincanı sıkıca kavradı. "Kisten'i yem olarak kullanarak seni kandırmaya çalışmamalıydım," dedi usulca.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve o da öne doğru eğildi, kaşları çatıldı. "Çok özür dilerim," dedi dikkatle. "Onu sevdiğini biliyordum ama bunun ne anlama geldiği umurumda değildi, sadece bunu sana karşı kullanabilirdim. Ve senin ona tepki verdiğini görmek, sonra da Newt'in aynı şeyi yapmaya çalışmasını izlemek..."

Öfkem alevlendi ve yüz ifadesi kısıldı, pişman oldu. "Çok üzgünüm," dedi tekrar ve keşke Jenks burada olsaydı da bana bunun bir rol olup olmadığını söyleyebilseydi. "Zalimce ve kendine hizmet eden bir şeydi ve veda etme şansına sahip olmanın bunu telafi etmediğini biliyorum ama belki biraz kapanış bulabilirsin. Eve gidebilir miyiz? İblis durdurma tılsımını nereden bulacağını bildiğini söylemiştin."

Kapanış mı? Bunu söylemesi hoşuma gitmemiştii, sanki tek bir hareket kutuyu fiyonkla bağlayıp dolabımın en üst rafına koyacakmış gibi. En başta bana Kisten'le rüşvet vermeye çalıştığı için onu affettiğim anlamına geldiğini düşünmesinden bahsetmiyorum bile.

"Tekneye gitmen gerek," dedi, gözlerini kaçırarak. "Hiç değilse veda et."

Sadece eve gitmek istiyordu ama ben onun suçluluk ve utanç dolu bakışlarına bakarken, en azından iki kez öldüğünden emin olacak kadar ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyordum. Onu güneş için terk etmiş olabileceğimi düşünmek, yaşamak istemediğim bir suçluluk duygusuydu.

İçim daraldı ve ayağım titremeye başladı. Çenemi sıktım, karanlık gökyüzünü ve ayı incelemek için başımı eğdim. *Güneşin doğmasına birkaç saat vardı.* "Muhtemelen artık tekne de değilim. Art gece yarısından önce onu öldürmeye geldi. Her şey çok hızlı oldu."

Nereden geldiği belli olmayan gözyaşları beni tehdit ederken gözlerimi kırdım. *Bir meclis üyesinin önünde ağlamayacağım.*

"Hadi gel." Elinde fincanla ayağa kalktı. "Kisten'in dosyasını okudum. Teknesinin olduğu yere on dakikalık bir otobüs yolculuğu var. Newt'in yalan söyleyip söylemediğini öğrenmelisin." Dudakları kırırdadı ve gülümsemeye zorladı. "Ve eğer başka bir şey yoksa, biz

Yolda bir şeyler yiyebiliriz. Açlıktan ölüyorum ve kahvehane pastaları bunu yapmayacak."

Oturdum ve ona baktım, bunu söylediklerine inandığı için değil de o iblis durdurma tılsımına sahip olması gerektiği ve tek kaynağı ben olduğum için mi yaptığını merak ediyordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak fincanımı aldı, sanki beni peşinden sürükleyebilirmiş gibi. "Ona yardım edemezsin ama veda edebilirsin," dedi. "Emin olduktan sonra eve gidebiliriz."

Karnım ağrıyor. Bu yapmak istediğim bir şeydi ama muhtemelen daha da berbat bir halde oradan uzaklaşacaktım. "Aynayı aldıktan sonra."

Elyse elini omzuma koydu ve gülümsedi. "Ve şu şeytan durdurma tılsımı, elbette."

BÖLÜM

19

Otobüsler Tucker's Landing'e gitmiyordu ve kullanılmış araba pazarından sihirli bir şekilde düz kontak yaptığım paslı araba hem yağ hem de antifriz yakıyordu. Elyse yemek yiyebilsin diye arabayı ben sürmüştüm ve elindeki bir kase Skyline biberi bana açlık ve mide bulantısı gibi ikiz duygular yaşattı.

Gün doğmadan önce bile günün sıcak geçeceğini anlayabiliyordum. Şafak öncesi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, biz ana yoldan gelirken ufukta yeni yeni bir ışık belirmeye başlamıştı. Elyse'in Kisten'in Ohio Nehri'ndeki ölümcül randevusu için teknesini bağladığı yeri bildiğine şükretmeli miydim yoksa ürkmeli miydim emin değildim. Ben de şüphelenmeye karar verdim.

Yıllardır su görmemiş, depolanmış, muşambalarla kaplı teknelerin arasına park ederken tedirgin bir şekilde bakışlarımı gökyüzünden indirdim. Kisten'in yatı yakındaki rıhtımda, diğerlerinden ayrı bir yerde duruyordu. Bu küçük kruvazör Kisten'in Piscary'den uzak kalmak istediği zamanlarda sığındığı yerdı. Ya da en azından öyleydi. Genellikle restoranın dışındaki iskeleye yanaşırdı. Burada, köhne, yosun kaplı bir rıhtıma bağlı, kocaman görünüyordu.

"İyi misin?" Elyse sordu, ben de çıktım. Kadın acılı biberine baktı, sonra elinde kâseyle beceriksizce beni takip etti.

Teknede olmadığımından emin bir şekilde rıhtıma doğru yürürken usulca, "Şeftali," dedim. Art, Kisten onu ısırıldıktan hemen sonra kaçmıştı. Ben de kısa bir süre sonra kiliseye gidip birkaç vampir öldürmek için kazık almaya karar verdim. Jenks beni bir unutmı tılsımıyla alt etmeseydi hayatım orada sona erebilirdi. *Teşekkürler, Jenks.*

Ayaklarım nemli tahtaların üzerinde sessizdi, Elyse'in adımları arkamda hızlı ve senkronize değildi. Gemiye binmenin daha kolay olduğu kıç tarafa doğru ilerlerken anılar sel gibi akıyordu; Kisten'in anıları, gülümsemesi, aşkla parlayan mavi gözleri, arzuyla kararan gözleri, bana hissettirdikleri...Ama en çok da Art ona saldırdığında ne kadar çaresiz kaldığımı, tekneye bindiğinde teknenin onun ağırlığıyla nasıl hareket ettiğini, suyun nasıl şırıldayarak uyarıda bulunduğunu, Art'ın kana susamışlığını ve sonra Kisten daha tadına bile bakamadan öldüğünde duyduğu öfkeyi ve son olarak da Kisten, Ivy ve beni korumak için ölümsüz varlığını feda ettiğinde Art'ın duyduğu korkuyu.

Nefes vererek denge için küpeşteyi kavradım ve bacağımı üzerinden salladım. Tekne hareket ederken "Hiçbir şeye dokunma," dedim ve diğer bacağımı çekip lüks kokpite adım attım. "I.S. olanları umursamıyor ama FIB kanıt arıyor ve senden hiçbir iz yok."

Yastıklar hâlâ dışarıdaydı, çiyden nemlenmişlerdi ve hızlıca göz kırparak her şeyi kapatmaya çalıştım.

Elyse arkamdan sürünerek durdu. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

Ama artık çok geçti ve omuz çantamı yukarı kaldırıp cam kapıdan içeri baktım. Kisten'in mutfuğı ve oturma odası karanlık ve düzenliydi. Nefesimi tutarak kapıları açtım ve ona seslenme isteğıme direnerek mutfuğına adım attım.

Ve sonra Kisten'in kokusu üzerime sinerken fiziksel olarak acı çekerek kamburlaştım.

Ben.

Bir an için hareket edemedim, kolum ortama sarılmıştı. içimden binlerce duygu geçti. Neredeyse onu barda görmekten daha kötüydü. Burası hayal ettiğimiz, planladığımız ve yaşadığımız yerdı.

"Rachel?"

"Ben iyiyim." Acı biber kokusu içime dolduğunda bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım. Bu onun yemeğıydi ve beni kalp ağrısından uzaklaştırdı. Suratımı asarak boğazımdaki yumruyu zorladım. "Muhtemelen onu buraya getirmemelisin."

Elyse elindeki Skyline çili tabağına daha sıkı tuttu. "Bir şey dökmeyeceğim."

Kendimi yatak odasına giden kısa koridora girmeye zorlarken, "Ben kokusunu alabiliyorsam I.S. de alacaktır," dedim. *Kapanış. Kapanışa ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor?*

"İki gün sonra mı?" diye sordu ve ben onu duymazdan geldim. Ev şimdiden Kisten'in doğum günüm için yaptığı makarna gibi kokuyordu. Düşürmediği sürece sorun olmazdı.

Ne yapıyorum ben böyle? Küçük banyonun önünden geçerken tekrar düşündüm. Kisten'in kapısı açıktı ve ben sürünerek durdum. Bunu FIB'nin psikoloğu Ford'la zaten yapmıştım. Daha doğrusu yapacaktım. Tabii beni buraya getirdiğinde Kisten yakılmış ve soruşturmalar rafa kaldırılmıştı.

Kisten'in alçak tavanlı yatak odasının kemerine yerleşmek için kendimi uzun bir adım atmaya zorladım. Karanlıktı, perdeler yaklaşan şafağın sadece en zayıf ipucunu içeri almak için geri çekilmişti.

"Işıkları açma," diye fısıldadım, onu yatağa yaslanmış, başını göğsüne yaslamış, bir dizini bükmüş, diğer bacağını düz uzatmış halde gördüğümde yüzüm buruştu. Elleri kucağındaydı ve gözlerim güç toplayan bir kırpmayla kapandı. *Elyse, sen ya çok iyi bir arkadaşsın ya da bir sadistsin.*

Nefesim kesildi ve bacaklarım su gibi, ona doğru gittim.

Diz çöktüm, yüzüne dokunmak için uzandım, alnındaki ipeksi saçlarını taradım. Hâlâ sıcacıktı ve boğazım düğümlendi. Gözleri kapalıydı ve benden yaşlar döküldü. Bunlar keder ya da kayıp gözyaşları değil, her şeyin aptalca oluşuna dair gözyaşlarıydı. Onu sevmiştim ve Trent'in beni hüzünlü bir bakışla boşluğa bakarken bulduğu zamanlar hâlâ oluyordu. Onu her zaman özleyecektim ama kalbim Trent'in bana olan bağlılığı ve mutlak sevgisiyle onarılmıştı. Onun ölümünden sonra yaşamının bir yolunu bulmuştum.

"Çok üzgünüm, Kisten," diye fısıldadım, elini elime aldım ve saçlarını geriye doğru taradım. Newt yanıliyordu. Burada güneşin yakabileceği hiçbir şey yoktu. Çok geç kalmıştım.

Ve yine de... Kendimi gitmeye ikna edemiyordum. "Keşke şimdi bildiklerimi bilseydim," diye fısıldadım, elini bırakamıyordum. "Daha cesur olsaydım. Belki Piscary ile bir şeyler yapabilir ve seni kurtarabilirdim. Ama Ivy'nin aşkı bulduğunu bilecek kadar yaşadığın için mutluyum," dedim, Elyse'in

beni biraz yalnız bırakma nezaketini gösterdi. "O kendisini bütünleyen bir kadın buldu. Ben de sadece aşkı değil, bana inanan birini buldum. İkimiz de iyiyiz. Sen bizi kurtardın."

Kisten'in parmakları benimkilerin içinde hareket etti ve ben sarsıldım.

"Kisten?" Şok olmuş bir halde elini kavradım ve ona doğru eğildim. Newt doğruyu söylüyordu ve ben donup kaldım. "Elyse? Elyse, o hâlâ hayatta!" diye bağırdım. "Yani, ölümsüz!"

Elyse elinde Skyline kâsesi, dikkati Kisten'den bana kaymış bir halde kapı aralığına indi. Yüzü bembeyazdı, elini ağzına götürdü. "Kahretsin, özür dilerim."

Pardon? Düşündüm ve sonra anladım. Üzgündüm çünkü çekip gitmem ve güneşin bunu bitirmesine izin vermem gerekecekti. *Siktir et!* Onu sallayarak düşündüm. "Kisten? Kisten!"

"Rachel, dur." Elyse öne çıktı ve elindeki çili yere bıraktı. "Çok özür dilerim. Niyetim bu değildi. Yanlış bir umut değil, bir kapanış bulmanı umuyordum."

"Ama parmakları hareket etti," dedim, yüzünü incelerken parmaklarını göğsümde tutarak.

Elyse beceriksizce ve yavaşça ilerledi. "Bedenler kasların izin verdiği gibi hareket eder git."

"Bu rahatlatıcı bir kas değildi." Yanağına küçük bir tokat attım. Yüzü kül rengindeydi ama ölümsüzlerin nabızı aktif olmadıkları zamanlarda dakikada bir kez atmaktan başka bir şey yapmazdı. *Aura'sı*, diye düşündüm, *aura'sını* görünür kılmak için dikkatimi hızla başka yöne çevirdim. Nefesim titreyerek geldi. Aurası hâlâ oradaydı ama ruhunu kaybettikten sonra üç güne kadar orada kalacaktı.

"Hâlâ ölümsüz olsa bile... Rachel, başka bir ölümsüzü ısırarak hayatta kalamaz. Virüs konaktan konağa mutasyona uğrar ve birbirlerine karıştıklarında üstünlük için savaşarak her ikisini de öldürürler."

Ama henüz iki kez ölmemişti ve umudum arttı. "Sanat üç gün sürdü." Elini tuttum, tekrar hareket etmesini bekledim.

Elyse sessizdi ve ona tekrar tokat atma isteğimle savaştım. Kisten'in gözleri o gece gümüşe dönmüştü. Bunu görmüştüm. Ama o hâlâ buradaydı. Çekip gidemezdim ve güneşin bunu bitirmesine izin veremezdim.

Elyse tekrar, "Rachel, çok özür dilerim," dedi. Sesi artık ağlamaklıydı ve açıkça gitmek istiyordu. "Sana bu yanlış umudu vermek benim niyetim değildi. Hiçbir şeyi değiştiremezsin."

"Öyle mi?" Elini bıraktım ve ayağa fırladım. "Belki de onu kurtarmak için buradaydım, ha?" Güneş doğmadan önce onu yeraltına indiremezsem, hâlâ ölümsüz olmasının bir önemi kalmayacaktı. Tamamen ölmüş olacaktı.

"Onu kurtaramazsın," diye ısrar etti Elyse, sesi yükselmişti. "Kurtarmadın. Külleri Ivy'de."

Ama kararlılığım artıyordu ve onu saracak bir şey bulmak için odayı taradım. *Yorgan, tamam.* "Ivy'de birinin külleri var. Belki de Kisten'in değildir."

"Rachel Morgan, kes şunu!" diye bağırdı, yorganı yataktan çekip onun yanına yere serdiğimde sustu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Üzgünüm, Kisten." Onu ittim, yerine oturtmak için zorladım. Adam kaslarıyla ağırlaşmıştı. "Kisten'in külleri Ivy'de olmayabilir," dedim nefes nefese. "Onu hiç teşhis edemedik. Biz teşhis edemeden şehir morgunda yakıldı." Şimdi düşündüm de, bu bir usta hatası için olağan bir durumdu. Bunu ben de yapmışım.

Çantamı Kisten'in göğsüne bıraktım, erken saati iliklerime kadar hissediyordum. "Burada biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Dur, dur, dur." Elyse protesto için elini kaldırdı. "Onu burada bulacaksın. Ölü olarak."

"Salı gününe kadar olmaz. Yani iki gün sonra." "Ya sonra?" dedi, hâlâ kıpırdamadan. "Sonra ne olacak?"

Neden bana yardım etmiyordu? Lanet güneş doğmak üzereydi. "Salı sabahı hâlâ ölmemişse, onun yerine bir görsel ikiz koyacağım. Belki bir John Doe'yu yakarlar."

Battaniyenin uçlarını onun üzerine çevirip dar kapıya doğru sürüklemeye başladığımda bile yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı. Haysiyetsizceydi ve bundan nefret ediyordum ama Kisten umursamazdı. Muhtemelen gülerdi.

"Yardım edersen daha hızlı ilerleriz," dedim saçlarımın arasından ona bakarak. "Güneş doğmadan önce onu yeraltına indirmeliyiz."

Elyse yüksek sesle nefes verdi. "Fırını çalıştırmadan önce cesedin gerçekliğini kontrol ediyorlar. Kisten'in külleri Ivy'de."

Başımı salladım, onu kapıya bir adım daha yaklaştıırken homurdandım ve durdum. "Üç gün önce Ivy'nin Constance'ın şehir derslerinden birini yakmasına yardım ettim. Kimse cesedi kontrol etmedi. Bizi sözümüze inandılar." Sinirli bir şekilde Kisten'in omuzlarını bıraktım ve başını bacaklarıma yasladım. "Bu konuyu kapatmam senin fikrindi. Kapatıyorum. Virüs hâlâ onun içinde yaşıyor. Virüs yok olana kadar onu güneşten uzak tutacağım. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"O kamyonda sadece iki koltuk var," diye devam etti ama Kisten kamyonun kasasına oturmaya itiraz etmedi.

"Lütfen," dedim ona yalvarırcasına. "Onu yeraltına götürmeme yardım et ve bütün gün bunun sonuçları hakkında konuşalım. Başaramayacağı konusunda haklısın ama öldüğünde, gerçekten öldüğünde, bedenini senin ihtiyacın olan staz büyüyle eve getirebilir ve önümde sallandığı o aptal laneti yapabilirim." Ve eğer bu işe yararsa, onun üzerinde bir durağanlık büyü kullanacaktım. Aksi takdirde eve vardığımızda çürümüş bir ceset olacaktı. "Bana borçlusun Elyse."

Kızardı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim-" diye başladı, ama hiçbirini kabul etmedim.

"Nu-uh," dedim, gözlerim ona dikilmişti. "Kisten'in ölümünü beni manipüle etmek için kullandığın için üzgün olduğunu söylemiştin. Newt bunu yaptığında bunun ne kadar zalimce olduğunu gördüğünü söyledin. Eğer gerçekten ciddiysen, bunu kanıtla. Onu yeraltına taşımama ve yerine geçecek bir beden bulmama yardım et ki onu eve getirebileyim ve Alcatraz'dan kaçmak için saklanmak zorunda kaldığımda Cincy'yi korumak için beni kandırmaya çalıştığın o laneti kullanabileyim." Yavaş bir nefes aldım. "Yoksa o konuda da üzgün olduğun yalanını mı söylüyordun?"

"Peki!" diye bağırdı, açıkça sinirlenmişti ve elindeki boş biber kâsesini çantamın yanına bırakıp ayak bileklerinden tutarken nabzım hızlandı. "Eğer ikimiz de aynı tılsıma ihtiyaç duyarsak, onu gerçekten bükebilirsin."

"Sen tam bir baş belasısın Elyse." Başım eğik, omuzlarımdan tuttum ve dirseklerimiz birbirine çarparak onu dar koridora doğru manevra yaptırarak.

"Aç uyanmayacak, değil mi?" diye sordu.

*Ah, keşke, diye düşündüm, sonra başımı salladım. "Aurası hâlâ üzerindeyken olmaz," dedim ve ona şöyle bir bakarken ekledim: "Teşekkür ederim. Bunun için gerçekten minnettarım." Çünkü Kisten'in bedenini sağlam bir şekilde eve götürmeyi başarırsam, o aptal büyüü yapabilir ve meclisi atlatabilirdim. Elbette, Kisten'in hayaletini her gece geri getirecektim ama ben sonsuzlukta saklanırken o Cincy'nin vampir nüfusunu koruyabilirdi. *Sonsuza dek saklanmak istemiyorum.**

Ama Brad'in kefareti ödeyemeseydim ben de orada olurdum.

"Kisten'i saklamanıza ve yerine yeni bir ceset bulmanıza yardım edeceğim," dedi. "Ama o yeraltına indikten sonra biraz uyumak istiyorum. O kadar yorgunum ki kış uykusuna yatabilirim. Ve biz bundan sonra bile Rachel Morgan," diye ekledi, yüzü kıpkırmızıydı. "Kisten'le seni manipüle etmemi bir daha bana karşı kullanamazsın. Anladın mı?"

Gözlerimin önünden bir tutam saçı havaya kaldırdım, canım ne zaman isterse onu istediğim gibi yönlendirebileceğimi düşündüm.

"Elbette."

BÖLÜM

20

ELYSE ve ben Kisten'i tekneden nasıl çıkaracağımız konusunda neredeyse anlaşılmıyorduk. O tekneye düşmekten korkuyordu ve ben de sonunda onu bir çuval kirli çamaşır gibi iskeleye atmayı kabul etmiştim. *Bir, iki, üç, kaçamak...* Ondan sonra, Kisten'i ödünç aldığımız kamyonete ve oradan da kütüphaneye taşımak utanç verici derecede kolay olmuştu. Yeraltında güvenli bir yere ihtiyacım vardı ve kâr amacı gütmeyen acil durum sığınaklarından birini kullanmak söz konusu bile olamazdı. I.S. ve FIB dışındaki tüm şehir binaları dün gece Cincy'yi kasıp kavuran Al nedeniyle kapatılmıştı ve henüz yeniden açılmamıştı ve nadir kitap kasası mantıklı bir yer gibi görünüyordu.

Teslimat kapısından içeri girdiğimizde kendimi yine Jenks'i özlerken bulmuştum ve bu benim kameraları iyi fırlatılmış bir büyüyle kısa devre yaptırmamdan daha fazlasıydı. Uzun bir kitap kutusu ve yük asansörü hepimizi bodruma indirmişti - gerçi oraya vardığımızda Kisten'i tekerlekli kutudan çıkarıp daha ağırbaşlı bir konuma getirmeme yardım etmediği için Elyse'e biraz kızmıştım. "Umurunda değil," dedi. Ama benim umurumdaydı.

Ne yazık ki tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı ve onu yere atmak için çöp kutusunu devirmek mümkün değildi. Bu yüzden biz birkaç göz kırparken o orada oturuyordu, başı rahatsız bir şekilde bir köşeye sıkışmış, dizlerinin arkası kenara sarkmış, ayakları sallanıyordu. Birkaç saat sonra bembeyaz kesilmişti, kanı uzuvlarında toplanmıştı. Aurası da giderek zayıflıyordu ve bu bir sorundu.

Ruh yoksa aura da yok demektir; bu belirsiz enerji alanı yalnızca bedenin ilk savunma hattı olarak hizmet etmekle kalmaz, aynı zamanda

Beden, ruh ve zihin arasındaki iletişim, beden öldüğünde ve ruh ayrıldığında zihnin de onu takip etmesini ve böylece bir sonraki aşamaya geçerken üçünü bir arada tutmasını sağlar.

Vampirler için öyle değildi. Vampir virüsü zihni, beden ölümünden sonra hâlâ hayatta olduğu konusunda kandırırdı ve vampir zihni yıkayacak kadar auralı kan alabildiği sürece zihin bunu asla anlamazdı. Ölümsüz vampirin gerçekten arzuladığı şey kan değil, içinde bulunan auraydı; bu, ilk vampirleri yaratan iblislerin yeni ölümsüzlerin aura kaynaklarını yok etmelerini önlemek için oynadıkları akıllıca bir bağlantıydı. Çok fazla kan/aura alırsanız, kişi bayılır. Durman gerektiğini biliyorsun.

Kisten'in ruhu gerçekten de ölmüştü - zihni ölmesi gerektiğini anlayana kadar beklemek üzere sonsuzluğa geçiş yapmıştı. Ruhundan gelen aura hızla yok oluyordu ve aura taşıyan yeni bir kan akışı olmazsa, aurasının kalıntıları dağıldığında ikinci ölümünü yaşayacaktı. Onu güneşten kurtarmış olabilirdim ama hiçbir şey onun ve Art'ın virüsü üstünlük için savaşırken açlıktan ölmesini engelleyemezdi ve ruhum acıyordu. *Özür dilerim Kisten*, diye düşündüm saçlarını düzeltme isteğimi bastırırken. *Ama yaşıyorsun, ölümsüzsün, her neyse.*

Bakışlarım Elyse'e kaydı, eli çatalından düşen bir parça cheesecake'i yakalamak için dışarı fırlamıştı. "Daha iyi görünüyorsun," dedim ve o da başını salladı, saçları duştan damlıyordu.

"Dört saat değil, dört gün uyuyabilirdim," dedi dolu ağzıyla, sonra otomattan aldığı kötü kahveyle yıkadı, tadına bakıp yüzünü buruşturdu. Bir dilim cheesecake çalışanların buzdolabından çalınmıştı, belli ki. Elyse sanki onunmuş gibi kendine yardım etmişti. Kadın bir ergenin vazgeçmişliğiyle yemişti. Ama yine de öyleydi.

Karnım yemek yiyemeyecek kadar ağrıyordu ve çatalı ritmik bir şekilde hareket ederken onu inceledim, yorgunluğunu, durağanlık tılsımını alıp onu henüz eve götürmediğim için yaşadığı hayal kırıklığını okudum. O kamyonu çalmamız ya da kütüphane kameralarını kırmamız hakkında tek bir kötü söz söylememişti. Çalışanların buzdolabını yağmalamamız onun önerisiydi. Kütüphaneye tek başıma girmenin beni yaramazlar listesine sokacağını düşünmüştüm.

ne ahlaki ne de etik bir liste. Ama belki de cadılar meclisi sadece fesadı yönetmek için kullanılan büyülerle ilgileniyordu, fesadın kendisiyle değil.

"Ah, hey. Kisten'i yeraltına indirmeme yardım ettiğin için tekrar teşekkürler" dedim.

Bir lokma daha yerken gözleri Kisten'den bana kaydı.

"Onu hayatta tutamayacağımıza dair söylediğin her şey yüzde yüz doğruydı," diye ekledim. "İyi haberlerim var. İkinci de eve götürmek için aynı durağanlık lanetini kullanabiliriz." *Belki de beni cadılar meclisine zorla sokma planını bozduğum için kızgındır?* Tabii her konuda yalan söylemiyorsa ve onu eve götürdüğümde tüm vaatleri yok olmadıysa.

"Bu çok iyi. Artık tılsımı almakla ilgilenmene sevindim," dedi ve dudağım seğirdi. Tüm anlaşmalarımızı bozan ben değildim.

Tiksindiğimi görünce arkasına yaslandı, son lokmayı kahvesiyle yıkarken çatalı sallanıyordu. En azından parasını ödemişti. *Benim paramla.* "Özür dilerim ama bunu kimin için yaptığınızı bana hatırlatabilir misiniz?" diye sordu.

Kisten'e bakıyordu ve kalp ağrısı keskin bir acıydı. *Karnımın ağrımına şaşmamalı.* "Belli değil mi?"

Çatalını bana doğrulttu. "Hayır, duymak istiyorum. Bunu Kisten için yapmıyorsun. O bunu umursayacak durumda değil. O tekneye dönerek resmen intihar etti."

Dişlerimi sıktım. Adam tam oradaydı ve muhtemelen bunu bir şekilde duyuyordu. "Tereddütlerin mi var Elyse? Aynaya sahip olmayabilirim ama Kisten'in cesedini eve götürdüğümde tuzağınızdan kurtulurum, Bayan Meclis Lideri."

Sinirlenerek bir nefes aldı ve elini yatıştırmak istercesine aramızdaki masanın üzerine koydu. "Sana söyledim, artık senin için Alcatraz'ı takip etmeyeceğim ve diğerleriyle konuştuktan sonra Brad'in kefaletini geri alma talebimiz iptal edilecek. Bu da bana onu neden hâlâ eve getirmek istediğinizi sorguluyor. Yani, Ivy hayatını yeniden kurdu. Onu tekrar bununla uğraştırmak için mi? Bunu gerçekten kimin için yapıyorsunuz?"

Bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Fikrimi değiştirmemi ve onu yalnız başına ölüme terk etmemi mi sağlamaya çalışıyordu? "Cincinnati," dedim kısaca, çok iyi farkındaydım

Ivy'yi bir zamanlar içinden çıkmaya çalıştığımız kalp ağrısı bataklığına geri atıyor olabileceğimi düşündüm. "Brad'e yaptıklarımı görmezden gelmeyi kabul etmiş olabilirsin ama sana şimdiden söylüyorum, geri kalanlar kabul etmeyecek. Eğer Brad'i lanetten kurtaramazsam, Alcatraz'dan kaçmak için saklanmak zorunda kalacağım. Her gün batımında onun hayaletini kaldırırsam Kisten yapması gerekeni yapacak kadar sağlam olacaktır. Constance'ı hizada ve DC vampirlerini dışarıda tutabilir. Constance'ı güvende tutacağıma yemin ettim. Kisten bunu yapabilir. Piscary hapisteyken Cincinnati'yi neredeyse o yönetiyordu."

Rahatsız bir şekilde parmağımı masa üstüne oyulmuş pentagramın üzerinde gezdirdim. "İşte bu yüzden Kisten'in teknesine koyacak bir ceset bulmama yardım ettiğin için sana minnettarım." Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bu konuda da geri adım atmayacaksın, değil mi?"

"Meclis benim dediğimi yapacak-" diye temkinli bir şekilde başladı Elyse.

"Onlara istemedikleri bir şeyi yapmalarını söyleyene kadar," diye araya girdim ve burnunun köprüsünü sıkıştırdı, gözleri kapalıydı.

"Güzel. Cincinnati'nin vampirlerine eşlik etmesi için Kisten'i eve getiriyorsun. Burası senin şehrin. Kimsenin özlemeyeceği bir ceset bulmak için nereye gitmemizi önerirsin?"

Rahatlamam kısa sürdü. Belki de bu bir ahlak testiydi. Ne de olsa ahlaki ve etik standartlar meclisinin lideriydi. Kendime iyilik yaptığımdan emin olmadan masaya doğru eğildim. "Spring Grove'daki güvenli sığınağı düşünüyordum. Buradan otobüse binebiliriz. Gün batımı civarında orada oluruz..."

Elyse başını sallayınca sözlerim kesildi. "Kötü bir fikirdi. Neredeyse güvenli bir sığınak bırakma kutusu kullanırken yakalanıyordum. Kamera yok, bu güzel bir şey ama genellikle kapak açıldığında sessiz bir alarm sesi duyulur. Cesetler orada yirmi dakikadan fazla kalmıyor. Beklememiz ve bir cesede müdahale etmemiz gerekecek ve güvenli sığınak hizmetini kullanan insanlar... tedirgin olabiliyor."

"Tamam." Kendime onun karşımda oturan çocuktan birkaç yaş büyük olduğunu hatırlattım. *Neredeyse yakalanıyor muydun?* "Ne öneriyorsun?"

"Hastane ya da şehir morgu," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hastaneler ölümsüzlerini yakından takip eder, ancak bazen biri beklenmedik bir şekilde dışarı çıkar, bu yüzden

Kayıp cesetler duyulmamış şeyler değil. Ama bu benim kararım olsaydı, şehir morgunu seçerdim."

Buna güvenmediğim için yüzümü buruşturdum. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun? Ve neden?"

Bana cevap vermeden, "İçişleri her zaman suç mahallerinde John ve Jane Does'u buluyor," dedi. "Onları kim bıraktıysa bulunmalarını ya da kimliklerinin tespit edilmesini istemiyor. İki haftadan uzun süredir sahipsiz olan ölü bir yaşayan ölü bulursanız, kendinize iyi bir aday bulmuş olursunuz. Zaten birileri onları akrabalarından ayırarak zor kısmı sizin için yapmış, tabii eğer varsa. Zaten torbalanmış olduklarından bahsetmiyorum bile. Karışıklık yok, yaygara yok."

"Tekrar soruyorum, ne sıklıkla sahipsiz bir cesede ihtiyaç duyuyorsun Elyse Embers?"

"Kulübüme katıl, sana söyleyeyim," dedi, bakışlarımla doğrudan karşılaştı, utanç ya da mahcubiyetten eser yoktu.

Arkama yaslandım, başımı şüpheyile eğdim. "Bizi şehir morguna götürebilirim," dedim, bunu gerçek değeriyle kabul etmeye karar vererek. "Oradaki fırının nasıl çalıştırılacağını da biliyorum," diye usulca bitirdim.

"Şehir morgunun kendi fırını mı var?"

Bakışlarım onun üzerinde keskinleşti. Ivy ve benim Brice'ın cesediyle ne yaptığımızı düşünmüştü? "Şehrin usta vampirlerinin hataları oraya mı gidiyor?" Bunu bir soru haline getirerek söyledim.

Elyse başını salladı. "Öyle yapalım o zaman. Sokaklarda Piscary varken, bir ya da iki vampir John Does olması kaçınılmaz."

Bir an öylece bakakaldım. "Tam da seni tanıdığımı düşündüğüm anda Elyse..."

Nemli saçlarını gözlerinden savurdu. "Geriye sadece üç günden daha uzun süren bir durağanlık laneti bulma sorunu kalıyor, çünkü Eden Park'a iki yaşında bir cesetle gitmek istemem mümkün değil."

Çekip gitme isteğimi bastırmak için çok çalışmam gerekti. Yani haklıydı ama bu kadar duygusuz olmasına gerek yoktu. Adam orada yatıyordu.

Biraz kızgın görünüyor olmalıydım, çünkü bana bakıyordu. "Ne?" diye sordu sonunda, sonra ifadesi değişti. "Bir tane alabileceğini söylemiştin. Bulamazsın, değil mi? Beni burada mı bırakacaksın?"

"Nerede olduğunu biliyorum. Seni burada bırakmayacağım," dedim ekşiyerek. Gerçi bu kısa vadede hayatımı kolaylaştıracaktı. "Sadece gidip almamız gerekiyor." Elyse emin olamayınca çatalının kâğıt tabağın üzerinde gezdirerek son peynirli keki aldı. "İblis kolektifinde olduğunu sanıyordum. Öylece söyleyemezsin

kelimeler ve puf?"

Ne kadarını söylemek istediğime karar vermeye çalışarak başımı salladım. "İblis değil. Metal bir çemberin içinde saklanan bir elf ley hattı tılsımı. Meclis öncesi, kolektiften bile daha eski. Muhtemelen tıbbi, bu yüzden çok az müstehcenlik içerdiğini tahmin ediyorum." Yavaşça nefes aldım, bir sonraki kısmı kabul etmeye isteksizdim. "Kullanılmış ama hâlâ çağırma iğnesi var ve muhtemelen onu yeniden canlandırabilirim." Tılsım elf tılsımı olsa bile, eve dönmek için yaptığım iblis büyüyle uyumlu olacaktı. İblis ve elf büyüünün iki okulu pratikte birbirinin yerine kullanılabilirdi -ikisi de bunu kabul etmezdi.

"Kullanılmış mı?" diye tahmin edilebileceği gibi ağzından kaçırdı. "Ley hattı tılsımlarını yeniden canlandıramazsın. Bir kere kullanıldılar mı, bitmişlerdir!" Ve sonra Elyse donup kaldı. "Ley hattı tılsımlarını yeniden canlandırabilir misin? Bu şeytani bir şey mi?"

Yüzümü buruşturarak tırnağımı kazınmış pentagramın üzerinde gezdirdim. "Evet, ve evet. Trent'in nadir eşya kasasında." İki yıl önceki Trent beni onu ödünç alırken yakalarsa çok kızardı. Onu almak zor olacaktı ve bana güvenmesi gerekecekti. Ona güvenmek zorunda kalacaktım. *Tanrım, ona güvenerek hayatta kalabilir miyim?* Kisten'e baktım, nasıl bu kadar yanlış anlamış olabileceğini merak ediyordum. Hayatta kalmak için çabalayan bir meclis üyesinin yanında oturuyordum, olayların gidişatını yönlendirmek için değil. "Trent'in eserlerini kataloglamasına yardım ediyordum ve bunu orada gördüğümü hatırlıyorum. Kasaya girmek için en iyi şansımız bu gece evleneceği zaman. Düğün gün batımından sonra olduğu için ölümsüzler de katılabilir. Hazırlanmak için çok zamanımız var."

Ama dürüst olmak gerekirse, son iki yılımı onun evine girmek için hazırlanarak geçirmiştım. Tüm şifrelerini, SOP'lerini, her şeyi biliyordum.

"Çalmak mı istiyorsun? Merlin'in mangoları. O bir elf!" Elyse haykırdı. "Elflerden çalamazsın! Ve kesinlikle onların antik eserlerinden birini çalamazsın."

Kanıma susamış köpeklerin anısıyla bir ürpertiği bastırdım. Bakışlarımın altında Kisten yavaş bir nefes aldı, sonra kıpırdamadan durdu. "Onu geri

vermek niyetindeyim,

Yani teknik olarak ödünç alıyorum." Ama yerel saatle Trent bunu bu şekilde görmeyecekti ve ben de onun telaşını tamamen anlıyordum. "Biz olduğumuzu asla anlamayacak," diye ısrar ettim. "Siz cadılar meclisi kampındasınız ve ödünç alma sırasında onu tutuklayacağım."

Elyse'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ve onu yeniden çağırabilir misin?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Bu bir elf. Eskiden insanları hep uzun süreli depolara koyarlardı." Çantamı karıştırmak için masaya gittim. Yorgunluktan ölüyordum ama uyuyabileceğimden de emin değildim. Aslında hiçbir şey çalmıyordum, bu yüzden etik kaygılarımın hepsi Trent'in alanını işgal etmekle ilgiliydi. Bunu bir daha yapmayacağıma söz vermiştim ama aslında bu sözü henüz vermemiştim. Her halükarda, evlenmemekle meşgul olacağından asla bilmeyecekti ve asla bilmeyecek olması en önemli husus gibi görünüyordu. "Zor kısmı laboratuvarlarına girmek olacak," diye ekledim boynumdaki büyü taşına dokunurken.

Bakışları zararsız görünen tılsıma sabitlendi. "Var olmayan laboratuvarlar." Tereddüt etti. "Nadir eşya kasasını laboratuvarlarından birinde mi tutuyor?"

"Bir bakıma." *Cüppe, şapka, kuşak, sıçrama tabancası, unutma tılsımı, ölümcü tespit tılsımı...* "Kasaya manyetik bir rezonatörle yeryüzüne çekilen bir ley hattı üzerinden erişiliyor. Bu gerçekten iki kişilik bir iş. Hazır mısınız?" Burada Kisten'le kalacağından şüpheliydim.

"Bir ley hattını kapı olarak mı kullanıyor? Onu kullanmak için sonsuzluktan geçmesi gerekirdi."

Sertleştiğinde tehlikeyi anladığından emin olarak başımı salladım, yüz ifadesi onu orada istediğim için minnettarlıktan, işler sıkıştığında onu kullanıp kaybedeceğim şüphesine dönüştü. "Bunu kaçırmazdım," dedi açıkça.

"Harika." Önünde durdum ve çantamı karıştırmaya devam ettim ama gerçekten ihtiyacım olan tek şey bir gülümseme ve yeni cazibe taşıydı. Trent'in tüm SOP'lerini ve kodlarını zaten biliyordum. "Manyetik rezonatörü çalıştırdığımızda, arkamı kollayacak biri işime yarayabilir. Sonsuzluğun içindeyken neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmayacak."

"Aman Tanrım. Sen ciddisin," dedi yumuşak bir sesle ve ben de başımı kaldırıp
Çanta.

"İki adım sonra gerçekliğe ve kasaya geri döneceğim." Tereddüt ettim. "İyi miyiz?"

"Hayır, biz iyi değiliz. Ama beni içine soktuğun her şeyden kendimi kurtarabilirim." Bakışları yine o taşa gitti. "Yine o laneti mi kullanacağız?"

Omuz silktim. "Gün batımı civarında araziye girmemizi öneririm. O zamana kadar gitmiş olur."

Çünkü Trent'i tutukladığımda, Quen - güvenlik danışmanı ve sağdıcı -Mülkte yapılan herhangi bir eylemi delege etmekten başka bir şey yapamayacak kadar meşgul olacaktır.

"Tamam, bu konuda heyecanlıyım," dedi Elyse ekşiyerek. "Kisten'in teknesine koymak için ne zaman bir ceset bulmak istiyorsun? Önce mi sonra mı?"

Kitap raflarına sanki içlerini görebilecekmişim gibi baktım. Yardım etmeyi kabul etmişti ama ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Beni yakalatmak için bir şey yapmayacağını biliyordum ama kendini güvende hissettiği anda bana sırtını dönebilecek biriyle çalışmakta zorlanıyordum.

Yine de fazla seçeneğim yoktu. Ben bir ceset bulurken onun Kisten'le oturacağından şüpheliydim. "Daha sonra, ama hazır olduğumuzda hızlı hareket edebilmemiz için nelerin mevcut olduğunu görmenin sakıncası olmaz." Çantamı kapatıp omzuma attım ve Elyse çatalındaki son lokmayı temizlerken kıkırdadı.

"Bir cesedi almak için plan yapmanıza gerek yok. Gidersin, bulursun ve bir minibüse tıkarsın."

Benim gibi konuşuyordu, bu da benim Ivy gibi konuştuğum anlamına geliyordu. *Güzel*. Telefonumu şarjdan çıkardım ve cebime attım. "Evet, ama sürüden birini ayıkladıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim. Önce hastane morgunu kontrol etmemizi öneririm. Gün içinde meşgul değiller ve ölümsüzler bölümüne nasıl girileceğini biliyorum. Eğer ihtiyacımız olan şey onlarda yoksa, şehir morguna gideriz."

Elyse ayağa kalktı, olmayan telefonu ya da cüzdanı için ceplerini yokladı. "Ve sonra?"

"Bir ceset bulduğumuzda, onu ve Kisten'i aynı odaya koyarız, kimliği belirsiz vampiri büyüleriz ve Kisten'in görsel ikizini I.S. tarafından bulunması için tekneye götürürüz." Arabaya yığılmış Kisten'e baktım. Çok haysiyetsizceydi ama umurunda olmazdı. "I.S. John Doe Vampir'i

Salı günü Kisten olduğunu düşünerek morga gitti. İçeri girdik, kimliği tespit edilmeden önce adamı krematoryuma götürdük. Ivy küllerini aldı. Eve gideriz."

"Durağanlık tılsımını aldıktan sonra," dedi Elyse çantamı getirmekten vazgeçip kitapların arkasına iterken.

Elyse koridora doğru ilerlerken, ihtiyacımız olan şeyi çalma fikrinden en ufak bir endişe ya da pişmanlık duymadan, istediğimizi elde etmek için rahatsız edeceğimiz insanları ya da çiğneyeceğimiz yasaları umursamadan, "Ve yeniden alevlendirin," diye usulca kabul ettim. Ve sanırım beni en çok endişelendiren de buydu.

Bana yardım ediyor olabilirdi ama bana güvenmediği çok açıktı ve ben de ona güvenmiyordum. Daha da kötüsü, işimi yapmak için çiğnemek zorunda olduğum yasaları ona en ön sıradan izletiyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM

21

"RACHEL, BİZ GELDİK."

Uyanmaya başladım, hatırlayana kadar kendimi otobüste bulduğuma şaşırmıştım. Önlüklü ve kot pantolonlu insanlar inmek için arka tarafa doğru ilerliyor, aynı şekilde giyinmiş yeni yolcular da ön taraftan biniyordu. Ayağa kalktım, esnememi bastırarak arkadaki sıraya katıldım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Dört saatlik uyku bana yetmemişti. Kahvaltıda içtiğim kahve de yardımcı olmamıştı. Yorgundum, karnım ağrıyordu... ve bir parçam aptalca bir şekilde Kisten'in uyanabileceğinden ve benim orada olamayacağımdan endişeleniyordu.

Ama uyanmıyordu, asla ve boğazım kalp ağrısına karşı kapandı. Açlıktan ölüyordu, Art'ın virüsüyle savaşmaya çalışırken aurası kayboluyordu. Bunu da durduramadım.

Elyse önümde kaldırıma çıktı, iğrenç bir şekilde uyanık ve tetikteydi. İçeri girerken cazibelerimizi almayı planlıyordum, çünkü o hâlâ ilgi çeken biriydi ve ben... Şey, çok fazla hastane çalışanı kim olduğumu biliyordu. Payetler ve yapay elmasların artık bana göre olmadığından bahsetmiyorum bile. Hem de çok.

Başım eğik olduğu için Elyse'in yoldan saptığını fark etmedim ve kızgın bir şekilde "Hey!" diye bağırdığında sürünerek durdum.

"Bu taraftan," dedim, ana girişin yarısında durduğunu gördüm, sanki ben bir aptalmışım gibi eli kalçasındaydı. Bir kalp atışı boyunca bana baktı, sonra sanki dört saat uyumak herkes için yeterliymiş gibi koşarak ilerledi.

"Ön taraf değil mi?" dedi yavaşlayarak yürüyüşüme karşılık verirken, ben de omuz silktim. Çantamı kütüphanede bırakmıştım ve onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Neredeyse benim kadar tanınabilirdi.

"Yaşayan ölülerin ambulans girişi," dedim. "Üzerinden cazibe kaldıracak birini buluruz ve doğru kimliğe sahip olmamanın üstesinden geliriz."

Elyse'in bakışları sürekli çıkan çalışanlara takıldı, kadın kırmızı önlüklerin baskınlığı karşısında başını salladı. Mükemmel bir zamanlama yapmıştım. "Ölümsüzlerin kendi girişleri mi var?" diye sordu.

"Kolaylık olsun diye. Dönüş öncesinden beri Cincy'de ikinci bir acil servis var," diye açıkladım. "Baygın ölümsüzleri ayrı bir tesiste tutuyorlar, oradan daha kolay erişebiliyoruz. Günün bu saatinde tüm kat yavaş."

Küçük bir of çekti. "Burası senin şehrin."

"Evet, sen de bunu hatırlayıp duruyorsun," dedim, şüphesinden hoşlanmamıştım. "Yavaş ol, onun imajını yükseltmek istiyorum. Kimliği elimizde olmayacak ama seninle hemen hemen aynı yapıda."

"Stajyer mi?" Bir çizgiye dokunup taşın deliğinden kırmızı önlüklü kadına baktığımda Elyse şikâyet etti, belli ki arabasına ve gününün geri kalanına ulaşmaya hevesliydi.

"*A priori*," dedim zihnimdeki imgesini yakalamak için ve bir bağlantı hissettim.

Elyse'e döndüm... Bir sonraki cümleyi boğulurcasına söyledim. O gitmişti. "Elyse?" Lanet olsun, söz konusu kadının peşinden koşuyordu. Daha da kötüsü, Elyse kadının omzuna çarptı, Elyse kadının kolunu tutup yere düşmesini engellerken ikisi de şaşkınlıkla haykırdı.

"Aman Tanrım!" Elyse haykırdı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ben tam bir sakarım. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi kadın sıkıntıyla. "Sadece bu şekilde sürme, tamam mı?"

"Çok özür dilerim." Elyse geri çekilmeye başladı, kadının kimliği cebine giriyordu.

Elyse bir yılan gibi kendini beğenmiş bir halde yanıma sokulduğunda *zekice*, diye düşündüm.

"Artık beni heceleyebilirsin," dedi ve ben de başımla onayladım.

"*A posteriori*," dedim taşın içinden ona bakarken, sonra da *Omnia mutantur* diye düşünerek taşın içinden ona doğru üfledim.

Elyse titredi ve taşın içinden tekrar baktığımda Elyse'i değil, kırmızı önlüğüne kadar atletik sarışını gördüm. "Çok iyisin."

Elyse kadının kimliğine bakarken kaşlarını çattı. "Mandy Manning. Bana kimi istediğinizi söyleyin, ben de kimliklerini alayım."

"O," dedim kısa boylu esmer bir kadını hedef alırken. Benden biraz daha tıknazdı ama siyah pantolonu ve beyaz bluzu hoşuma gitmişti. Muhtemelen bir ofis müdürüydü ama doğru tavırla, I.S.'den olabilirdi. Elyse harekete geçtiğinde, "Bırak onu," diye ekledim. "Bir I.S. çalışanının hastane kimliği olmaz. Biz seninkiyle gireceğiz."

"Emin misin?"

"Hafif ayak izi," dedim büyüğü yaparken, üzerine çöktüğünde titreyerek Ben.

Cazibeli bir şekilde, sanki bir yere gidiyormuşuz gibi yeraltı inişine doğru yürüdük.

İşe. Garajın serinliği hoştu ve asansör bizi alt kata indirecekti. *Ve oradan da.*

Kapıyı çekiştirdim, bir santim açılıp metalik bir gümbürtüyle durunca kaşlarımı çattım.

"Sıra sende," dedim, kapıya doğrultulmuş kameranın tamamen farkındaydım. Kimse kasetleri kontrol etmeyecekti. En azından kendime böyle söyledim. Bir cesetle çıkmak başka bir hikâye olabilirdi. Kisten'i buraya getirip John Doe Vampir'in yerine bırakmak daha kolay olabilirdi. Bir ceset içeri, bir ceset dışarı ve Elyse kimliğini tararken irkildim, tekerlekli sandalye ve soluk beyaz bir adam görüntüleri kafamda uçuştı. Araba. Bir arabaya ihtiyacımız vardı. Otobüs çok... unutulmaz olurdu.

Kapı açıldığında Elyse "Şimdiye kadar çok iyi," dedi ve ben içeri süzüldüm.

Onu.

Omuzlarım ölümsüzlerin baş döndürücü kokusuyla çöktü, baharatlı karışım Seks ve güç kasıklarına doğru gidiyor ve boynumdaki yara izini karıncalandırmak için geri tepiyor.

"Vay canına." Elyse gözlerini kırıştırarak boz kahverengi duvarlara ve karo zemine baktı. "Bu çok güçlü. Ve daha alt katta bile değiliz."

"Asansör." İşaret etmek için çenemi kaldırdım, asansörü hızlandırmaya çalışarak hızlı bir şekilde düğmeye basarken kendimi Ivy gibi hissediyordum.

"Hey, Mandy," diye seslendi erkeksi bir ses ve Elyse döndü. "Seni geri mi çağırdılar?"

"Ah, hayır," dedi ve kapılar açıldığında onu tökezleyerek asansöre çekti. "Bir şey unuttum. Burada olduğumu kimseye söyleme. Tamam mı? Bir şeylere bulaşmak istemiyorum."

Asansörde güvendeydim ve adamın kıkırdayarak dikkatini tabletine vermesini izledim. "Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum," dedi ve sonra kapılar kapandı.

Elyse nefes verdi, yanaklarını şişirerek düşünmemi istediği kadar kendinden emin olmadığını belli etti. Aşırı parlak bir gülümsemeyle "L-3?" diye tahmin etti ve ben de hemen altındaki katın düğmesine bastım.

"L-4," dedim, yaklaşan saldırıya karşı kendimi hazırlayarak. Ölümsüzlerin acil durum katında daha önce de bulunmuştum ve iyileştirmek için tasarlanan devasa hava akımına rağmen feromonlarla doluydu. O zaman üstesinden gelebilmişim ama ya şimdi? Yeni bir vampir yarası ve iki yıllık hayır deme pratiği olmayan bir bedenle mi?

Jenks'i özlediğim için irkildim. Sadece kameraların sesini kısmakla kalmaz, ukala yorumlarıyla libidomu kontrol altında tutmamı da sağlardı. Ama asansör çaldığında ve kapılar açıldığında beni karşılayan sadece antiseptik kokusu ve rahatlatıcı boz kahverengi duvarlardı. Ya katta hasta yoktu ya da bu katı feromonlardan uzak tutmaya özen gösteriyorlardı.

"Etkileyici." Elyse bir anlık özgüven kaybını gördüğümünden habersiz ilerledi. Bunu sürdürmek zordu ama kendine ve başkalarına karşı savunmasız olduğunu kabul etmek, kendisinin de öğrenmesi gereken bir güçtü.

"Bu taraftan," dedim, gözlerim üzerinde ÖLÜ DEĞERLENDİRMESİ yazan küçük levhadaydı. Geri gelmeyecekleri belli olana kadar *morg* kelimesini kullanmayı sevmiyorlardı ve bize yakın zamanda ölmüş bir ölümsüz vampir gerekiyordu. Pencere düşünüldüğü kadar küçük değildi.

"Gurney?" Elyse önerdi ve ben başımı salladım.

İkiz metal kapıların önünde yavaşlarken, "Sadece vitrinlere bakıyoruz," dedim. Çekiştirmem yine karşılık bulmadı ve Elyse sırtıttı.

Kimliğini tarayıcıya tutarken, "Eminim Mandy'nin erişimi vardır," dedi.

Tatsız bir vızıltı duydum ve kapıyı çekerek açtım, adımlarım resepsiyon masasında yavaşladı. Aslında burası bir kabul alanından çok bir ofise benziyordu; masanın üzeri kâğıtlarla doluydu, bir duvara dayalı dosya dolapları ve bir köşesinde kaplumbağanın yer aldığı sığ bir akvaryum vardı. Yetmişli yıllardan kalma bir döner sabit telefon, hakaret eder gibi bir kenarda duruyordu. Işıklar parlaktı ve her yerde saksı bitkileri vardı, sanki buraya her kimi tıkmışlarsa yer üstünde bir ofise özlem duyuyordu.

Masanın karşısındaki duvarda Cincy'nin onlarca yıllık köprülerinin bir kolajı asılıydı; resimler grenli kahverengi-beyazdan renkli ışıklarla parıldayan yenilenmiş köprünün drone çekimlerine kadar değişiyordu. Şehir morgunun aksine, burada rahat bir bekleme odası yoktu. Burası birisinin ofisiydi ve ben de vampir feromonlarını ve mumyalama sıvısını bastıran ağır kızılağaç kokusunu inceledim. Masada oturan kişi en iyi pratisyenlerdendi. Burada ne yapıyorlardı?

"Birazdan seninle olacağım!" diye uzaktan bir ses geldi ve sesi tanıyarak donakaldım. Onunla sadece bir kez konuşmuştum ama o acı, kızgın, alaycı tonu nerede olsa tanırdım.

"Şey, ben Dr. Ophees," diye fısıldadım ve Elyse kolunu kavrayan elime baktı.

"Seni tanıyor mu?"

Bıraktım, onu neden tuttuğumdan emin değildim. "Evet. Yani, hayır. Henüz değil." *Sakin ol Rachel. Bu bir sorun değil.* "Beş dakika kadar etkileşimde bulunduk. O zaman beni tanımadığına dair hayatım üzerine bahse girerim ama o..." Sesim ani bir düşünceyle kesildi. "Aurayı, onu taşıyan kandan ayıran bir büyü var."

Elyse'in kaşları kalktı. "Ciddi misin? Bu yasal olamaz."

Nabzım hızlandı ve Dr. Ophees'in sesinin geldiği açık kemere baktım. "Öyle. Teknik olarak öyle. Bir keresinde neredeyse yanlışlıkla bağış yapıyordum. Bilinci yerinde olmayan bir vampire hap ya da merhem gibi verebilirsiniz."

İçim acıdı. *Kisten.* Art'ın virüsüyle savaştığı sürece aurasını bir damla kanla yenileyemeyecekti. Elbette, açlıktan ölecekti.

Durağanlık laneti altında olsa bile şu an ile ev arasında bir yerde aura tükenmesine maruz kalabilirdi ama bu şu an açlıktan ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Elyse sessizliğini anladı ve gözleri büyüdü. "Rachel, hayır," diye fısıldadı düşünce zincirimi takip ederken. "Buraya bir ceset var mı diye bakmaya geldik. Mucizevi bir tedavi için değil. Bunu düzeltemezsiniz. Hiçbir ölümsüz kanını başka bir ölümsüzle karıştırarak hayatta kalamaz. Ona bir aura verseniz de vermeseniz de ölecek."

"Bunu biliyorum ama mecbur kalmadıkça onun açlıktan ölmesini izlemeyeceğim," dedim acı bir şekilde. "Neden ben onu oyalarken sen de ne var ne yok bakmıyorsun?"

Elyse inledi, gözleri kapanıyordu. "Lütfen aptalca bir şey yapma."

Bu benim cümlemdi, ama umut kalp ağrımı yarmıştı. Eğer Dr. Ophees'in cazibesi varsa, ne yapabilirdim? Kisten'i kurtarabilir miydim? Staz lanetiyle bile onu eve ölümsüz olarak götüremezdim. Bu onun çürümesini engeller. O kadar. Ve bunu yapabilsem bile, komadaki ölümsüz varlığının geri kalanında şişelenmiş auralara bağımlı olacak. Onun isteyeceği şey bu değil. Yapabileceğim en iyi şey ölene kadar onu rahat ettirmektir ve Dr. Ophees arka odadan sürünerek çıkarken, bazen bunun yeterli bir kazanç olduğuna karar verdim.

Elyse, mavi eldivenlerini yakındaki çöp kutusuna atan uzun boylu, siyah saçlı kadına gülümseyerek, "Yürüsem eve daha çabuk varabilirim," diye mırıldandı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve dikkatini Elyse'den uzaklaştırmak için yer değiştirdim. Dr. Ophees koyu renk pantolonu ve ütülü bluzuyla profesyonel görünmeye çalışıyor olabilirdi ama eski püskü hırkası ve terlikleri bunu mahvetmişti. Onu suçlayamazdım. Buraya birilerini almadığı ya da bırakmadığı sürece kimsenin gelmesi pek olası değildi. Yine de gözlükleri, son moda saç kesimi ve sürekli sinirli ifadesiyle son derece nitelikli görünüyordu.

Elyse boğazını temizlediğinde "Ah, merhaba," dedim. "İçişleri Bakanlığı'ndan geliyorum, şehir morguna taşınacak sahipsiz cesetleri kontrol ediyorum."

Uzun boylu kadının dudakları kıpırdadı ve benimle işi bittiği için masasına gitti. "Cesetlerimi morga kendim götürürüm. Gerçi Cuma günü burada olsaydınız bir istisna yapabilirdim." Oturdu ve elini salladı.

bilgisayarını uyandırmak için fare. "Başından beri oraya gitmeliydi ama kural kuraldır ve auraları kritik seviyeye gelene kadar onlar benim. Güle güle."

Şehir morgunda sahipsiz bir vampir, azalan aurası yüzünden iki kez ölmüş? Birinin onu sahiplenmesine fırsat vermek için en az bir ay orada kalacaktı. Bu umduğumuzdan da iyiydi ve Elyse'e baktım, her kim olursa olsun, onun birileri için önemli olduğunu hatırlayana kadar heyecanlandım.

Elyse koridora doğru başıyla bir işaret yaptı, ben yaklaşınca çenesi sıkıştı.

"Ah, 'kritik' dediğiniz zaman. Nedir o?" Kisten için endişelenerek sordum. "Yüzde otuz aura mı?"

Dr. Ophees kaşlarını çatı, aniden temkinli davranmıştı. "Kim olduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu ve doktorun bakışları ona yöneldiğinde Elyse'in yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü.

Kalbimde bir panik atışı vardı. "Stef Monty," dedim, son oda arkadaşımın ilk adını ve babamın ilk adını son adım olarak ödünç alarak. "Sanırım bir hata oldu. Daha yeni sokak koşucusu oldum ve haz haftası berbat." Öne çıktım, elimi uzattım. "Sizinle tanışmak harika. Mandy bana buranın yolunu gösterecek kadar kibardı."

"Boşu boşuna yolculuk yaptığınız için üzgünüm." Dr. Ophees ekranına baktı ve ben de elimi bıraktım. "İyi günler dilerim."

Elyse boğazını temizledi. "Seni yukarı çıkarayım," diye teklif etti yaklaşırken, sonra da kulağıma. "Almaya geldiğin şeyi aldın, hadi gidelim."

Doğru, ama şimdi başka bir şey istiyordum ve açık kemere doğru adım attım, morga göz attığımda iki kadın da sertleşti. Hepsi çekmeceliydi, en az on sıra vardı ve görünüşe bakılırsa hepsi ses ve görüntü için kablolanmıştı. "Burada sadece yaşayan ölümler mi var?" diye sordum.

"Evet." Dr. Ophees şüpheyi arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı. "Ama sadece auralarının yüzde seksenini kaybettikten sonra. Teorik olarak iyileşebilirler ama bana ulaştıklarında hiç şansları kalmaz."

Yüzde seksen. Kisten o kadar da kötü değildi. Yine de. "Bunu aşmanın yolları var." Döndüm ve duvara yaslandım.

"Hepsi yasadışı," dedi Dr. Ophees hafifçe. "I.S.'den Bayan Stef Monty."

"Hepsi değil."

Elyse gergin bir şekilde kıpırdandı. "Hanımefendi, size eşlik edeyim." Doktor'a verdi.

Ophees gergin bir şekilde sırtıttı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Doktor."

Kollarımı orta yerimde kavuşturarak beni hareketsiz bir yumru haline getirdim. "Sen git. Meşgulsen dönüş yolunu biliyorum."

Dr. Ophees gözlerime baktı, ben yerleşirken açıkça sinirlenmişti. "Gitmeniz gerekiyor," dedi, sesi sertti. "Temiz bir morg işletiyorum. Yasadışı lanet yok. Onlar geliyor. Elimden geleni yapıyorum. Ya aç uyanırlar ya da uyanmazlar."

Bir irkilmeyi bastırdım. Henüz büyüü bulamamıştı. Kızarmış *ekmeğin üzerine sıçayım*, diye düşündüm, öfkesini şimdi hayal kırıklığı olarak algılayarak. *Belki de ona bunu öğreten bendim?*

"Bu bir büyü, lanet değil," dedim ve Elyse uyarmak için boğazını temizledi. "Yasadışı büyüden piçleşmiş, ama aurayı bağışlanan kandan alıyor, yaşayan bir insandan değil, özgürce verilmiş. Zarar yok, faul yok. Onları bir rafta saklayabilir, aura eksikliği onları iki kez öldürmeden önce ölümsüzün vücuduna kendini onarması için zaman tanımak üzere bir battaniye gibi verebilirsiniz."

Dr. Ophees acı bir güvenle, "Böyle bir şey yok," dedi. "Ben olsam bilirdim."

Omuz silktim. "Artık biliyorsun."

Elyse boğazını temizledi. "Stef, bence gerçekten gitmeliyiz." Dr.

Ophees kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyleyse söyle bana."

Evet! Elyse iniltisini bastırırken zafer kazanmış gibi düşündüm. "Sadece sana vermemi mi istiyorsun?" Dedim. "Hiçbir şey için mi? Tüm kariyerini değiştirebilecek bir tılsım mı? Karşılığında bir şey istiyorum."

Kadın başını salladı ve telefonuna baktı. "Sana bir ceset vermeyeceğim."

"Hayır," diye kabul ettim. "Birini kurtaracaksın."

Elyse başını eğdi ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Sessiz kalan Dr. Ophees kollarının düz kısmını masasının üzerine koydu.

"Bir düşünün, Dr. Ophees," dedim, kendimi Al -ya da Trent belki- hiçbir şey gibi hissettirmeyen bir şey için kalbimin arzusunu sunuyormuş gibi hissederek. "Türkiye'de bir ilke öncülük edeceksiniz."

İlk yılında yüzlerce, binlerce ölümsüzün hayatını kurtaracak yeni bir acil tıp alanı. *Sen*, ben değil. Övgü istemiyorum." Bakışlarım Elyse'e kaydı. "O da istemiyor. Ben sadece bir adamın kurtarılmasını istiyorum." Tereddüt ettim, *"Ve belki de toplanan auranın yüzde onu Kisten'e gitmeli ki Art'ın virüsü onu ikinci kez öldürmeden önce açlıktan ölmesin."* diye düşündüm.

"O zaman sen yap," dedi Dr. Ophees bana bakışları belirsizleşip sonra netleşirken. "Auran müstehcen ve sende en az bir iblis işareti var. Ofisimden defol."

"Tedaviyi nereden öğrendiğimi sanıyorsun?" Dedim ki. "Tılsımı yapamam çünkü gerekli ekipmana sahip değilim. Federal Büyü ve Cazibe Birliği'nden de geçemem çünkü dediğiniz gibi auram müstehcen ve birkaç iblis izim var. Ama sen, ününle?" Gururuyla oynayarak bunu bir süre askıda bıraktım. "O auraya ihtiyacım var, Dr. Ophees. Sizde aletler varken ve ben de bunu yasal yollardan elde edebilecek bilgiye sahipken yasaları çiğneyip yasadışı bir lanetle insanlara zarar vermeyeceğim." Ona olan inancımın ilk ipuçlarını görünce başımı salladım. "Ben bir zamanlar sevdiğim adamın açlıktan ölmesini engelliyorum, sen de ölümsüzlere acil aura bakımı sağlamak için yeni ve yasal bir yönteme öncülük ediyorsun."

"Bağışlanan kandan mı?" dedi, bakışları arka odaya gitti ve muhtemelen birileri gerçekten uyanırsa diye bekletilen taze kan zulasını gördü. "Bu yasal olamaz."

"Sizi temin ederim ki öyle," dedi Elyse ekşiyerek ve ikimizin de dikkatini çekti. "Bir stajyerden tavsiye mi almalıyım?" Dr. Ophees alay etti, ve Elyse kızardı. "Söz konusu olan benim itibarım, senin değil. Söz konusu cazibeyi görmem gerek. Ahlaki sonuçlarına kendim karar veririm."

Nabzım hızlandı. Kadın işinin boşluğundan nefret ediyordu. Dışarı çıkmak için çok şeyi riske atmıştı. Nasıl hissettiğini biliyordum. "Kesinlikle. İçinde hâlâ aurası olan bir litre kana, iki küçük scrying aynasına ve mum ışığına ihtiyacım var." Tereddüt ettim. "Mümkünse cenin halindeki bir domuzun yağından."

Dr. Ophees başını salladı. Kulağa korkunç geliyordu ama ölümsüzlerle uğraşırken gün ışığı görmemiş her şey daha iyi sonuç veriyordu.

"Bu büyüklükte, ağzı kapatılabilen bir cam kavanoz," diye devam ettim, ellerimi öylece tutarak. "Büyük gümüş bıçak."

"Bıçak mı?" Elyse sorduğunda omzumu yarım bir omuz silkmeye kaldırdım.

"İşiniz bittiğinde kehanet aynasındaki balmumunu temizlemek için. Kirli hiçbir şeyin yüzeye yerleşmesini istemezsiniz."

"Bu kadar mı?" Dr. Ophees ayağa kalkmamıştı, bunun yerine gözlüklerinin arkasından bana öyle bir bakıyordu ki, payetler, yapay elmaslar ve her şey gibi ihtişamın ötesini görüp görmediğini merak ettim. "Burada çalışmaktan nefret ediyorum," dedi ekşiyerek. "Bana ulaştıktan sonra iyileşme şansının sadece yüzde üç olduğunu biliyor musun? Bana Dr. Ölüm diyorlar."

Hiçbir şey söylemedim, o düşünürken bekledim. *Lütfen, lütfen, lütfen...*

"Tamam," dedi sonunda ve ben bir sıçramayı bastırdım. "Kapıyı kilitlemem ve ihtiyacınız olan şeyleri toplamam için bana bir saniye verin."

"Harika." Dr. Ophees arka odaya dönerken rahatladığımı gizlemek için nefesimi verdim. Çekmecelerin açılıp kapanma sesleri duyuluyordu ve Elyse yaklaştı.

"Bu iyi bir fikir değil," diye fısıldadı ve yüzümü buruşturdum. "Buraya bir ceset bulmak için keşfe geldik. Şehir morgunda bir tane bulduk. Bunu neden yapıyorsunuz?"

Ondan uzaklaştım, kıpır kıpırdım çünkü haklı olduğunu biliyordum. "Cazibenin ahlaki, etik ve Alcatraz arasındaki çizgide ne kadar yakın yürüdüğünü görmekle ilgileneceğini düşündüm. Gerçekten iyi şeyler yapabilir ama senin onayına ihtiyacı var." İşe yararsa, Kisten'in Art'ın virüsünün onu öldürmesini beklerken aura tükenmesinden ölmeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Onu oraya mı götürmek istiyorsun?" Elyse mahcup görünüyordu. "Ya İçişleri'ni ararsa?"

Diğer odadan bir dizi bip sesi geldi ve ardından bir hava contasının kırılmasına benzer yumuşak bir emme sesi duyuldu. "I.S.'yi aramayacak. Hasta-doktor ayrıcalığına sahip."

Elyse beni uyarmak için dirseğimi tuttu. "Bu işler böyle yürümez."

"Gitmek istiyor." Arka odayı işaret ettim. "O bir doktor. Bakıma ihtiyacı var. Ayrıca, gelecekte bir büyüğü var. Sence bunu kendi başına çözebilir mi?"

Yüzünü buruşturarak uzaklaştı. "Nasıl oluyor da senin yapmak istediğin her şey çoktan yapıldı ve benim yapmak istediğim her şey

zaman çizelgesi?"

"Belki de burada olmamanız gerektiği içindir." Dr. Ophees elinde küçük, kullanılmış olduğu belli olan bir nakliye kutusuyla döndüğünde gülümsedim. Büyük bir bıçağın sapı kenarından dışarı çıkmıştı ve bir umut titremesi hissettim - hemen ardından bir endişe parlaması geldi. Bu tılsımı anında icat edecektim ama onun gelecekte kullandığı pentagramı görmüştüm ve bunun hangi orijinal lanetten alındığını biliyordum. Etkili hale getirmek için yıllarca uğraşmak gerekebilirdi ama bu iyi bir başlangıçtı. Auranın sadece küçük bir kısmını toplasa bile, yardımcı olurdu. İşe yaramalıydı.

"Hazır mısın?" Çantamı ararken söyledim. Ama onu Kisten'de bırakmıştım ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Bu benim öğle tatilim," dedi Dr. Ophees. "İki saatiniz var." "Tamam ama arabayı sen kullanacaksın," dedim uzun boylu kadın bizi dışarı çıkarırken. koridora çıktı ve kapıyı kilitledi.

İki saat. İşe yaraması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

22

"KÜTÜPHANE?" DR. OPHEES'İN ELLERİ, KIRMIZI ışıktA durduğumuzda elektrikli üstü açık arabasının direksiyonunu daha sıkı kavradı.

Ön koltuğa oturmAk için ısrar eden Elyse rahatlatıcı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Kapalı. Ama içeri girmenin bir yolu var. Buradan sola dönün. Teslimat bölümünde park yeri var."

Yaşlı kadının parmakları sinirli bir şekilde kesik kesik vuruyordu ve ben onun bariz güvensizliğinden rahatsız olarak öne doğru eğildim. Hastaneden ayrıldığından beri onu başıboş bir köpek gibi takip etmişti. Onu suçladığımdan değil. "Bu bir sorun mu?" Arkada oturup ters ters bakarken kendimi Al gibi hissederek mırıldandım.

"Evet, bu bir sorun," dedi Dr. Ophees. "Yayınlanmış bir tılsımı kendime aitmiş gibi gösteremem."

"Oh!" Elyse hemen rahatladı. "Buraya tılsım olduğu için gelmedik. Buradayız çünkü eski erkek arkadaşını buraya saklamış."

Kisten'in ne olduğundan emin değildim ama "eski erkek arkadaş" kulağa çok... geçmişte kalmış gibi geliyordu, doğru olsa bile. *Bunu kimin için yapıyorsun Rachel?* "Bu yeni bir tılsım. Garanti ederim."

"Garanti ederim." Işık değişti ve bir anlık tereddütten sonra daha az işlek olan caddeye döndü. "Garantiniz kaz kayması anlamına geliyor," diye ekledi, tutuşu gevşeyerek.

Her neyse... "Şu sokağın aşağısında," dedim ve araba keskin sola dönmek için yavaşladı.

"Gittikçe daha iyi," diye mırıldandı Dr. Ophees, ama dar araba yolu dört araç arasında geniş bir asfalt avluya açıldığında rahatladığını görebiliyordum.

Binalar. Tam önünde bir ara sokak çıkışı daha vardı, teslimatlar ya da hızlı bir kalkış için bolca yer vardı.

Arabayı bir çöp konteynerinin yanında durdurdu ve motoru kapattı. "Tamam. Saat işliyor," diyerek çantasını kucağına aldı ve kapıyı açtı.

Onu takip etmek için iki kapılı küçük arabadan dışarı çıktım, kadın kapıyı suratıma çarpınca tereddüt ettim. Sinirlenerek arabanın diğer tarafına geçtim ve Al'i bir daha asla arka koltuğa oturtmamaya yemin ettim. Elyse çoktan dışarı çıkmış, pürüzsüz, lekeli beton basamakları tırmanarak teslimat bölümünün kapısına ulaşmış ve beni koltuğu tek başıma idare etmek zorunda bırakmıştı. Hışımla dışarı çıktım ve Elyse gürültülü ama her nasılsa rahatlatıcı bir takırtıyla döner kapıyı yukarı çekerken Dr. Ophees'in kapısını çarparak kapattım.

Dr. Ophees malzeme kutusunu almak için bagajı açtığında kesinlikle temkinliydi. Sanırım beni ve o büyük bıçağı arkada yalnız bırakmak ona fazla gelmişti.

"Buraya geldiğine inanamıyorum," dedi Elyse merdivenleri tırmanıp ona katılırken. "Onu soyup arabasını çalabiliriz ve kimsenin haberi olmaz." Dr. Ophees'in kapalı bagajının başında, ayaklarının dibinde duran kutuyu ve elindeki telefonu izledi. "Yaparız demiyorum ama lanet olsun! Güvendiğinizi sanıyordum. Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildi?"

Giden bir e-postanın vınlama sesi duyuldu ve sııttım. Hayatta kalmıştı çünkü o bir baş belasıydı. "Ne kadar çok çizgi enerjisi topladığını hissettin mi?" Dr. Ophees merdivenlere yönelirken, "Ne kadar çok hat enerjisi taşıdığını hissettin mi?" diye sordum.

"Evet, bunu anlıyorum ama bir ley hattı uygulayıcısını etkisiz hale getirmek neredeyse çok kolay."

Bir de bana sor.

İçeri girip yük asansörü için çağrı düğmesine bastığımızda Elyse fısıldayarak, "Üzerine atlamak için bekleyen beş iri adam olabilir," diye devam etti.

Dr. Ophees, eski makineler şakırdayarak uyanırken açık körfeze gelen güneşin altında oyalandı; kadın, çok derine inersek ve bir oltaya dokunamazsa diye enerjiyi yavaş ve kolay bir şekilde sıraya sokuyordu. *Akıllıca.* "Tamam." Yaşlı kadına sırtımı döndüm. "Her şeyden önce, bir düzine güvenilir insan varken, hastanenin bodrumundan alacağınızı almak aptalca.

Sokaklarda dolaşırken. İkincisi, onu soymak istesek bile, sinapslarınız yanmış ve eminim ki büyülerimizin arkasını görüyor, büyük bir vampir morluğum olduğunu biliyor, bu da ona aptal olduğumu ve bu yüzden üstesinden gelmenin kolay olduğunu söylüyor. Üçüncüsü, az önce nerede olduğunu birine e-posta ile gönderdi. Dördüncüsü ve en önemlisi, ölümsüzlerle uğraşıyor. Tek başına. Potansiyel olarak kendisinden daha güçlü birinden gelecek sürpriz bir saldırıyla baş edemeyecek olsa onu oraya tek başına göndermezlerdi."

Asansör gümbürdeyerek yerine oturdu ve ben kapıyı açmaya çalışırken Dr. Ophees bize katıldı.

"Ve son olarak, eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni duvarlara yapıştırırım, tatlı şey," dedi doktor yanımdan geçip kendinden emin bir şekilde asansörün arkasına geçerken.

"Kulakları da çok iyi işitiyor," dedim Elyse'i kapıyı açıp iniş düğmesine basması için yalnız bırakmak üzere ona katılırken.

Asansör uğuldayarak ve takırdayarak hareket etti ve zemin başımızın üzerinde yükselip karanlık bizi içine alırken hepimiz dümdüz önümüze baktık. "Üzgünüm," dedi Elyse, açıkça rahatsız olmuştu. "Bence bu sizin için çok az fayda sağlayacak büyük bir risk."

Dr. Ophees bağlantıyı kaybedip telefonunu kaldırana kadar sosyal medya akışında gezindi. Yine de ley hattı, bildiğim gibi güvenli kalmaya devam etti. "Arabadan inmeden önce aura kontrolü yaptım. Binada bir fareden daha büyük canlı kimse yok. Yaşayan ölümler bana dokunmaz. Ben onların son çaresiyim ve bunu biliyorlar. Sanırım bu beni yeterince güvenli kılıyor."

Kahretsin... Bu huysuz kadından hoşlanmaya başlamıştım ve Elyse'e "Gördün mü?" der gibi baktım.

"Bunun aptalca olduğuna katılıyorum," diye devam etti Dr. Ophees. "Ama ben insanların ölümünü izlemek için doktor olmadım, zaten ölmüş olsalar bile." Kutuyu kalçasına götürürken içindeki eşyalar yer değiştirdi. "Bir meslektaşımın yanlış teşhis koyduğu birinin ikinci hayatını kurtardıktan sonra ölümsüzlerden sorumlu oldum ve ara sıra hayatta kalanlarla *o kadar iyi* çalışıyorum ki beni orada tutmaya karar verdiler."

Acı bir durumdu ve asansör durduğunda Elyse kapıyı açmak için atladı.

"En azından iyi para kazandırıyor," diye mırıldandı Dr. Ophees ve ben de içimi çekerek loş koridora ilk ben girdim. Muhtemelen kimse onun egosuyla uğraşmak istemediği için onu oraya taşımışlardı; kadın onlardan daha zekiydi ve bunu biliyordu.

"Nadir kitap dolabında," dedim, ayaklarımızın çıkardığı fısıltılardan hoşlanmamıştım.

"Buraya hiç gelmemiştim." Önünden geçtiğimiz kitapları fark eden Dr. Ophees'in hızı yavaşladı. "Bunları kontrol edebilir misiniz?"

"Hayır." Elyse ona bir gülümseme attı. "Çoğunun burada olmaması gerekiyordu."

Elimi hem tavana hem de zemine gömülü zincir bağlantı çitin üzerinde gezdirdim, parmaklarıma *çarpan* hızlı *güm güm güm* sesleri beni toprakladı. "Üniversitenin sadece kendi gözleri için olması gerektiğini düşündükleri şeyleri çalmak gibi sinir bozucu bir eğilimi var," dedim ekşiyerek. "İşte bu yüzden buraya gizlice inip ihtiyacım olduğunda kendime fayda sağlamakta bir sorun görmüyorum."

"Mmmm." Dr. Ophees beni inceledi, sanki onun gördüğü gibi taşlı pullu vampir olmayabileceğimi düşünüyordu. Beni dinlediği sürece ne düşündüğü umurunda değildi. En azından üzerimde eşofman ve kırmızı lekeli spor ayakkabılar yoktu.

"Doktor," dedim dolabın kapısını açarken ve o tereddüt etti, önce Elyse'in gitmesini bekledi. Zincir bağlantılarını arkamdan çektim, yaşlı kadın geçerken elini başlıklarda gezdirdiğinde şaşırmadım. Burada hâlâ bir sıraya dokunabiliyor olması muhtemelen rahatlatıcıydı.

"Bunun var olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı bir başlıkta durakladığında. "Stef, eğer gerçek adın buysa, sadece bunu dikkatime sunduğun için bile sana biraz saygı borçluyum."

"Sadece etrafa yaymayın. Buraya gelip insanları bulmak istemiyorum," diye mırıldandım, kısa geçit kitap rafları ve bir kitaplık tarafından tanımlanan küçük, çirkin odaya açıldığında dikkatim doğrudan Kisten'e gitti.

soğuk taş duvar. Kıpırdamamıştı ve içimi bir parça panik kapladı. *Bu iyi mi yoksa kötü mü?*

Dr. Ophees kutusunu masanın üzerine koydu. "Bakalım nasıl oturuyor."

Odanın hemen içinde durdum, kollarımı orta yerime koydum. Artan sorumluluk duygusuyla suçluluk duygusu yüzeye çıktı. Onu acil servise götürebilmeliydim, kütüphanenin bodrumunda saklamamalıydim. Vampir politikası berbattı.

Dr. Ophees Latince bir şeyler fısıldarken Elyse yumuşak bir sesle, "Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi ve aurasından geriye kalanlar sönmeden önce yanıp sönen puslu bir büyü onun üzerinden geçti. "Bu gece yapmamız gereken şeyler var."

Dr. Ophees nabzını ölçerken ya da en azından bir tane beklerken kıpırdandım. Biraz zaman alabilirdi. "Saat yediye kadar yerinde bile olamayız," dedim. "Bir saatten az bir süre içinde buradan çıkmış olacak."

Hala nabız bekleyen Dr. Ophees, "Neden öldü?" diye sordu.

O lanet yumru boğazıma geri dönmüştü. "Bir zombi onu duvara fırlattı ve boynunu kırdı. O bir kan armağanıydı."

"Ah, işte burada. Güzel ve güçlü," dedi ve bileğini bıraktı. Başını çevirerek boynundaki izleri aradı, sonra diğer bileğini kontrol etti. "Bu yüzden burada ve acil değil. Görünürde herhangi bir ısırık izi görmüyorum. Neden can çekişiyor?"

"O, ah, saldıran vampiri ısırıldı," dedim ve Dr. Ophees ilgilenecek dündü. "Kisten hiç ara vermeden ölümsüz haline geçti," diye açıkladım. "Saldırganı alt edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden beni kurtarmak için onu bilerek ısırıldı."

Dr. Ophees'in ifadesi katı bir şekilde profesyonelceydi. "Siz oradaydınız."

Bu bir soru değildi ve çenemi sıkarak başımı salladım. "O piçi kendisiyle birlikte alaşağı etmek için kanlarını karıştırdı. Beni ve bir başkasını güvende tutmak için öldü." *Ve hâlâ acıyor.*

Ona baktı. "Peki saldıran vampir nerede?"

"Kaçtı," dedim Art'ın neden morgda görünmediğini açıklamak için, çünkü olan buydu. "Sanırım üç gün içinde ölmüş olacak. Onu aramayın. O gitti."

İçimdeki öfke dalgasını bastırırken dudağım titredi. Art, filiziyle birlikte kendini tünellerde saklamıştı. Her ikisi de korkunç bir şekilde ölmüştü, çünkü Art ölümü engellemek için umutsuz bir çabayla filizini tüketmişti. Bu yeterli görünmüyordu.

"Özür dilerim." Dr. Ophees Kisten'in elini göğsünün üzerine koydu. "Saldırganından aldığı virüs miktarı azdı ama yeterliydi. Soluyor. Aurası tükendiğinde belki de gün doğacak. Belki daha da uzun sürebilir."

"Büyüyü görmek ister misin?" diye bağırdım. "Yoksa önümüzdeki kırk dakika boyunca raflara göz atmayı mı tercih edersin?"

Dr. Ophees bakışlarını kaldırıp çirkin odayı inceledi ve içini çekti. "Elbette," dedi düz bir sesle, tekerlekli sandalyelerden birini çekip masanın önüne otururken sırtı Kisten'e dönüktü. "Beni etkileyin."

Belli ki bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu ve belki de öyleydi. Büyü müstehcenlik yaratacaktı. Dr. Ophees'in bunu kabul etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden topladığı her auranın yüzde onunu Kisten'e verirse kolektifi kullanarak takası halledebilirdim. Laneti kullanım ücreti karşılığında kaydettirirsem, onu izlemem bile gerekmeyecekti.

Sert hareketlerle kutuyu açtım, bölgeyi hazırlamak için Sylvia'dan ödünç aldığım iyon itici atkıyı kullandığımda öfkem yatıştı ve Dr. Ophees ya üst düzey büyü hazırlama önlemi ya da çanların tıngırtısı ya da büyük olasılıkla ani yanmış kehribar kokusuyla ilgilenmeye başladı. Ne olursa olsun, dikkatini vermişti ve ben de sonuna kadar gitmeye karar verdim ve cübbenin içine girdim. Auralarla çalışıyordum... bir nevi.

"Yardım ister misin?" Elyse sordu, bakışları yuvarlak şapkasının içine sıkıştırılmış cübbesine gitti.

"Hayır, ama teşekkürler." Başımı eğerek kollarımı dirseklerime kadar kıvırdım. "Orijinal laneti biliyorum ve kullandığı pentagramı gördüm. Bunu çözebilmeliyim."

Elyse doktorla benim aramda durmak için yer değiştirdi. "Ah... Düşündüm de... sen..."

"Sadece otur," diye homurdandım, bir anlık endişemi bastırarak. "Cadılar meclisinin değerli çifte standardını ihlal etmeye yaklaşırsam bana haber ver," diye ekledim acı bir şekilde ve Elyse kaşlarını çatarak ikinci sandalyeyi çekiştirerek yarıya kadar yuvarladı

Odaya girmeden önce kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Tılsımı yapın, bedelli lanet olarak kaydedin, ödemeyi Kisten'e bağlayın.
Söylemesi kolay, yapması kolay.

Doğru.

"Tamam." Yüksek sesle düşünürken gözlerim yanmayan muma gitti. "Orijinal lanet sadece başka birinin aurasını alıp onu savunmasız bıraktığı için değil, kan, kemik, saç ve bağışçının ilk üç auratik kabuğunun işaret ettiği üç tutkuyla sıkı bir bağlantı gerektirdiği için yasadışıdır. Toprak, taş ve su saç, kemik ve kan tarafından idare edilir ve son üç yön olan ateş, hava ve eter ise daha ruhsaldır. Altı temalı bir lanet veya büyü, birinin aurasını çalmakla uğraşırken karmaşık ama gereklidir."

Dr. Ophees'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Daha önce öğretmenlik yaptınız mı?"

"Sık sık değil, iyi de değil ama iyi bir eğitmenim var," dedim. "Bir ders boyunca gevezelik etmediğim sürece bana nadiren her şeyi anlatır, yani bu bir tür alışkanlık." Al'ı düşünerek tereddüt ettim. Şu anda beni kaçırmak için dışarıdaydı ve onu özlemiştim. "Altı temalı bir lanetin kesinliğine ihtiyacımız yok, çünkü verici ve alıcı bağlantıları burada aşağı yukarı gönüllü ve doğrudan büyüünün içine işlenebilir." Bir düşünceyle mumu yaktım ve bir kenara koydum. "Mağarayı bağlantı noktası olarak kullanan standart bir pentagram yeterli olacaktır."

"Bunu hiç yapmadın."

Bunu görmezden gelmeye karar vererek Dr. Ophees'e baktım. "Ebeveyn laneti aura hareketini başlatmak için bir ifade kullanıyor," dedim. "İfadeler auranın nereye gideceğini belirlediği için bunu olduğu gibi bırakacağım. İki pentagram arasında bağlantı kurulduktan sonra, aura değişimi her iki yöne de gidebilir. Ahlaki açıdan yozlaşmış bir lanet, gönüllü olarak bir başkasına yardım etmeye yönelirse daha az yozlaşmış bir lanete dönüştürülebilir." Elyse'e döndüm. "İyi mi?"

Elyse sıkılmış gibi görünerek sandalyesini ileri geri kaydırды. "Güzel."

Dr. Ophees Elyse'e, onun ne düşündüğünü neden önemsediyimi merak ediyormuş gibi yan gözle baktı. "Burada gönüllü falan yok," dedi Dr. Ophees. "Bu bir çuval kan ve bir kavanoz."

Başımı salladım, iki aynayı da serbest iyonlardan temizlemeye niyetliydim. "Ben sadece orijinal lanette, daha az lezzetli içeriklerin yanı sıra, niyetin yasadışı olup olmadığını belirlemede bir rol oynadığına işaret ediyorum." Tekrar Elyse'e döndüm. "Öyle değil mi?"

"Oldukça fazla." Elyse bir bacağı diğerinin üzerine atmış, ayaklarını sallıyordu. "Özellikle de bağış pentagramını transfer pentagramına bağlamak için orijinal kan bağışçılarından saç, kemik ve tırnak örneklerine ihtiyacınız varsa, yine de bir pislik yaratacaktır."

Aynaları yere koydum ve tam olarak düzenledim. "O kısmı kısaltacağım. Onları başka bir şekilde bağlayın."

"Tanrım," diye fısıldadı Dr. Ophees. "Bunu ilerledikçe uyduruyorsun."

Onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarım çatıldı. "Eğer işe yaramazsa, tek kaybedeceğin iki saatlik öğle yemeği molan olur. Sana masana götürebileceğin bir kase Skyline biber ısmarlayacağım."

"Bana çalışan bir büyük olduğu izlenimini verdin!" diye haykırdı. "Bu auramda ne kadar pislik bırakacak?"

"Hiç," diye tersledim. "Müstehcenliği kabul ediyorum ama topladığın her auranın yüzde onu *benim* kullanımım için iblis kolektifine gidecek. Yoksa egon, kendini bodrumdan çıkarman için sana bir kürek vermeme engel mi olacak?"

Dr. Ophees tereddüt ettiğinde Elyse, "Müstehcenlik olmaması bunu çok yasal kılıyor," dedi, dışarı çıkma düşüncesi neredeyse gözlerinden okunuyordu.

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum," diye mırıldandım. Mum yeterince ısınmıştı, erimiş balmumu vardı ve onu ilk aynanın üzerine eşit bir pentagram halinde dökmeye başladım.

"Yüzde 10'u size mi gidiyor?" Dr. Ophees'in dikkati Kisten'e kaydı ve tekrar geri döndü.

Bitirdiğim ilk pentagramın üzerine bir damla balmumu damlama tehlikesi geçirdi ve onu yakaladım, sıcak sıvının bir an için yaktığını hissettim. "Bunu bir telif hakkı olarak düşün. Durmamı ister misin?"

"Hayır." Bakışları Kisten'e kaydı ve sonra eliyle işaret etti. "Devam et."

Evet, ben de o bodrumdan çıkmak için yüzde onumu verirdim, diye düşündüm kuru bir şekilde, ikinci pentagramı yazarken, iki yıl önce kıskanacağım bir kolaylık ve mükemmellikle bitirdim. Mumu üfleyerek söndürdüm, pentagramlar yerine iki ayna arasında kalıcı bir bağlantı kurmanın süreci kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını merak ederken dumanın kıvrılmasını izledim. Aynalar başka bir şey için kullanılamazdı ama bağlantı sağlam olurdu. Yine de bu başka bir gün içindi ve ben Dr. Ophees'e döndüm. "Test için kan torbasından örnek almanın bir yolu var mı? Kavanozda bir damlaya ihtiyacım var."

"Onu pentagrama bağlamak için," dedi ve ben de başımı salladım. "Elbette. Bir bağlantı noktası var. Bir şırıngayla istediğinizi boşaltabilirsiniz." Tereddüt etti. "Benden bir tane getirmemi istememiştin."

"Bende bir tane var." *Teşekkürler Ivy,* diye düşündüm çantamı karıştırırken, sıçrama toplarımı doldurabilmem için onu oraya koymuş olmasına sevindim. Koruyucu kâğıdın törpüsü gürültülü görünüyordu ve ben kan torbasını ilk pentagramın mağarasına yerleştirip bağlantı noktasının nasıl çalıştığını anlamak için kurcalarken Dr. Ophees telefonunu kontrol etti. *Çok kolaydı.* Sıçrama toplarını doldurma pratiğinden hızlıca bir cc çıkardım, sonra auranın hala mevcut olup olmadığını görmek için dikkatimi odaklamadım.

Kahverengi ve yeşilden oluşan bir pus, koyu kanın üzerinde yıldız tozu gibi dönüyordu. Tazeydi, belki de cesetten çıkalı sadece birkaç saat olmuştu. Dr. Ophees'in dikkatini telefonundan çekmek için, "Şırınga kullanmak istemiyorsanız, porsuk kalemi de işe yarar," dedim.

Bekleyen kavanozu gürültülü bir gümbürtüyle ikinci pentagramın mağarasına yerleştirdim. Nefesimi tutarak kavanozun duvarı ile ortası arasına bir damla boşalttım. *"Juncta in uno,"* diye fısıldadım, kanı yerleştirmek ve kavanozu pentagramla birleştirmek için bu kelimeleri kullandım. *Evet, iki aynayı birleştirmek işi hızlandıracaktı.*

"O da ne?" Dr. Ophees muhtemelen ondan bir şey saklamaya çalıştığını düşünerek öne doğru eğildi.

Latince'yi tercüme ederek, "Bir araya getirin," dedim. "Auranın takip etmesi için altı noktadan oluşan bir spiral yapın."

Başını salladı, ifadesi boştu. Altı nokta onu orijinal lanete bağlıyordu ama ben bunun önemli olduğunu düşündüm ve son beş noktayı da aynı kelimeyle belirledim. Zihnimdeki her ifade ley hatlarına daha güçlü bir bağlantı getirdi ve işim bittiğinde bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, mistik bir kıvılcım çıkardığını hissettim.

"Biraz gevşek, değil mi?" Elyse sordu ve ben de düşüncelerimi Tanrıça'dan uzaklaştırmak için gözlerimi kırptım. Onun varlığını çağırmak aşırıya kaçmak gibi görünüyordu. Çılgın tanrı ve onun gizemcileri artık beni tanııyordu ama neden riske gireyim ki?

"Sorun değil." Spiral büyüü sevmezdim ama auralar severdi.

Dr. Ophees daha da yaklaştı. "Zihniniz affetmediği sürece sempatik büyü affedicidir."

Bunu söylemenin güzel bir yoluydu ve Kisten yavaş bir nefes aldığında neredeyse şırıngayı düşürerek başladım. *Bu işe yaramalı*, diye düşündüm ona bakarken. Gün doğumu. Trent bizi yakalarsa gün doğarken burada bile olmayabilirim.

"Her damlayla birlikte ley hatlarına olan bağlantınızın arttığını hissetmelisiniz," dediğimde Dr. Ophees kaşlarını çattı.

"Belli ki," dedi, bakışları yapış yapış saçlarımdaydı. "Kanı ilgili pentagramla birleştirmek için ne kullandın?"

"Ah, diğeriyle aynı kelime," dedim söz konusu çantaya dokunarak, söylenmemiş bir *Juncta in uno* ile. "Tamam. Pentagramlar yazılmıştır. Kavanoz pentagramı almakla, kan ise vermekle bağlantılı." Elyse'e baktım. "Bunu yasadışı hale getirecek bir şey var mı?"

Elyse ayağını salladı. "Kan özgürce bağışlandığı sürece hayır."

Dr. Ophees neden sorduğumu merak ediyormuş gibi kaşlarını çatarak genç olduğu her halinden belli olan kadına baktı.

Nabzım hızlandı. Daha önce de lanetleri değiştirmiştım ama Dr. Ophees gibi egosu tavan yapmış birinin önünde değil ve bir keresinde tüm iblisler topluluğunun önünde hecelemişim. "O zaman orijinal çağırma cümlesiyle çalışıp çalışmadığını görelim." Çünkü iblis kolektifine düzgün bir şekilde bağlanmazsa, işimi göstermem ve uzun yoldan yapmam gerekecekti. *İğrenç...*

Çizgilerdeki tutuşumu güçlendirirken güç ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma doğru fışkırdı ve hoş bir ürpertiye bastırdım. "Bunu yazmak ister misin?" Dedim, oyalandım ve Dr. Ophees kaba bir kahkaha attı.

"Git," dedi, dikkati yine telefonundaydı. Belli ki bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu.

Buraya neden geldin ki? Çizgiler üzerindeki tutuşumu sabitlerken, onların ikinci bir güneş gibi içimde uğulduğunu hissettim. Nefes vererek iki pentagramın etrafında bir koruma çemberi oluşturdum ve auramın altın ve kırmızı renklerini süsleyen müstehcenlik hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Dr. Ophees'e baktım. *Lütfen çalış, lütfen...*

"*Du ut des,*" diye mırıldandım ve bir bağlantı trili omurgamdan aşağı indiğinde bir hava kayması beni terk etti. Kolektife bağlanmıştı. İşe yarayacaktı.

Dr. Ophees şaşırılmış gibi, "Ben veriyorum, siz de verin diye," dedi.

"Huh." "Oha!" Elyse'in sandalyesi ayağa kalkarken takırdadı. "İşe yarıyor."

Benden şüphe etmesine duyduğum kızgınlık, garip bir çekme hissi içimi kapladığında yok oldu. Tekrar ikinci görüşümü açtım ve kan torbasının içinde azalan bir spiral şeklinde dönen kahverengi ve yeşil bir auranın ipucuyla rahatladım.

Elyse daha yakından bakmak için hareket ettiğinde, "Dokunma," diye uyardım.

Kaşları kızgınlıkla çatılmıştı, kavanozu göz hizasına koymak için eğildi.

"Bu benim ilk büyüm değil," diye yakındı. Ama neden büyülendiğini anlayabiliyordum. Kavanozu yumuşak bir parıltı dolduruyordu. Auranın içime doğru aktığını hissedebiliyordum, geldiği adamın anılarının tadına bakıyordum. Kedileri, bitter çikolatayı, çam ağaçlarının kokusunu ve gün doğumunda rüzgârın dokunuşunu severdi. Duyguları dönüyor, beni Tüm'e bağlıyor, beni evrenin daha büyük bir parçası haline getiriyordu.

Bir vampir böyle mi hisseder? Sonuncusu da içimden akıp giderken merak ettim. Ardında kayıp kalmıştı, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir eksiklik. Ölümsüzleri hayatta tutan şeyin bu olduğunu fark ettim. Duygularım çalınmıştı ama daha az tatlı değildi ve Kisten'e dokunduğumda boğazım kapandı. Uyanırsa, sevmenin, var olmanın, bütünün bir parçası olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayacaktı. Bu yüzden açlık çekiyordu ve açlık çektiği şey de buydu.

dünyayla olan bağımız, ortak geçmiş deneyimlerimiz, neşemiz. Kanla birlikte götürdüğü şey buydu. Hafıza ve duygu eksikliği, hiç bitmeyen hayatın bedeliydi.

Bence vampirler açısından kötü bir takas olmuştu. "Ne yani?

Kavanozu açıp aurayı hastanın üzerine mi dökceksin?"

Dr. Ophees'in sesi düşüncelerimi şimdiki zamana geri döndürdü ve parmak uçlarımı birbirine sürttüm, bu hisse ihtiyacım vardı. Yaşlı kadın kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Beklenmedik bir şey olduğunu biliyordu. Ya büyüü doğru yapacak ve kendisi öğrenecekti ya da öğrenmeyecekti. İçimden geçenleri benden daha iyi anlayabilirdi.

"Sayılır." Kavanozu elime aldım, içimi sızlattığını hissettim. *Açlıktan ölmeyeceksin, Kisten.* Sakinleştirici bir nefes aldım. *Rhombus.*

"Ah, Stef?" Kisten ve benim etrafımda bir çember oluşurken Dr. Ophees uyardı.

Dudaklarımı yaladım, gergindim. "Haklısın. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bağlama kısmını ilk seferde doğru yapamazsam auranın kaçmasını istemiyorum."

"Bunu kabul ettiğime inanamıyorum," diye mırıldandı kadın. "Bunun kimin kanı olduğunu bile bilmiyorum."

Ama yaptım. Sayılır. Nazik ve sevgi doluydu ve kavanozu korkmadan açtım. Ayrıca, auraların gücü yoktu. Onlar ruhun ifadesiydi, zihin ve beden arasında bağlayıcı sıvı görevi gören gölgeler gibiydiler, onları hem birbirlerine hem de ruha bağlıyorlardı. Auralar sadece kanallardı. Harekete geçebilecek olan ruhtu, ölümsüzleri hâlâ hayatta olduklarını düşünmeleri için kandıran bu ışıltılı varoluş anısı değil.

Aurayı Kisten'in üzerine dökerken midem düğümlendi ve bir anlığına, azalan aurasının ince lekelerine yerleşirken içimi bir sevinç kapladı...

...ve sonra hoşnutsuzluğun ışıltılı pusu ile dağılmaya başladı, genişledikçe incelirdi ve sahibini arar gibi uzaklaştı.

"Tostun üzerindeki bok," diye fısıldadım. Yapışmıyordu ve panikleyerek onu yakalamak için ikinci bir çember çağırdım. Parlak pus, çembere çarptığında parıldadı.

Çemberimin kenarına geldim ve küreyi bir basketbol topundan daha büyük olmayacak kadar küçülttüm.

"Tutmadı," dedi Elyse, apaçık ortada olan bir şeyi söyleyerek.

"Bunu daha önce yapmadığımı bana söylemeliydin," dedi Dr. Ophees çemberimin yanında dururken. "Bunu ona yapıştırmak için bir fikrim olabilirdi."

Gözlerimi Kisten'den alamıyordum. "Can kulağıyla dinliyorum," dedim, heceleme cübbemin içinde kendimi fazla giyinik hissederek.

"Belki..."

Bakışlarını masanın üzerindeki şırıngaya doğru takip ettim. İçinde biraz kan kalmıştı ve parmağıma bir damla damlatırken ellerim titreyerek başımı salladım.

"*Utraque unum*," diye fısıldadım Kisten'in dudaklarına dokunduğumda, emin Dr.

Ophees bir şey söylemediğinde beni duydu. *İkisi bir arada*.

"Bu işe yaramalı," dedi Dr. Ophees ve ben de aurayı tutan çemberi kırdım. Basit bir büyüydü ve yavaşça, kraliçelerini takip ederek kovana giren arılar gibi, aura onun üzerine yerleşti ve zihnini ruhunun hâlâ orada olduğuna inandıracak bir perdeyle kapladı. Aura, Art'ın virüsüyle savaşmasına yardım etmeyecekti ama benim önümde ya da unutulmuş bir tünelde tek başına açlıktan ikinci ölümünü yaşamayacaktı ve o iblis durağanlık lanetiyle, Art'ın virüsünden öldükten sonra da benim önümde çürümeyecekti.

Kesik kesik bir soluk beni ürküttü ama bu sadece Kisten'in bir nefes daha almasıydı. Uyanmamıştı. Uyanmayacaktı.

"Dostum." Elyse yaklaştı ve onu dürttü. "İşe yaradı."

"Yapma," dedim, ödünç aldığı aurayı kendisinden çekme tehdidinde bulununca elini çektim.

"Özensiz ama tutuyor." Dr. Ophees'in bakışları odaklanmamıştı. "Yüzde on mu? Bu kabul edilebilir. Hastalarımın yüzde otuzunu vücutları kendini onarıırken basit bir açlıktan kaybediyorum. Birkaç gün daha aura büyük bir fark yaratacaktır."

Oh, evet. İpleri yeniden kavradım. *Evulgo, Jariathjackjunisjumoke*, diye düşündüm, bir elimi Kisten'in göğsüne koyarken

iblis kolektifiyle daha kesin bir bağlantı kurdu. *Bu ücretli lanetin kullanımı için, toplanan auranın yüzde onu karşılığında, benim adım altında saklanmak ve gerektiğinde bu vampire verilmek üzere pisliği alıyorum.* Lanetin kamusal alana kaydığını hissettiğimde ürperdim. Fark ediliyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. *Ut omnes unum sint*, diye ekledim mühürlemek için, sonra yükselen sorgulama vızıltısı bana odaklanmadan önce kolektifi düşüncelerimden ç ı k a r d ı m .

Lanet kayıtlıydı. Dr. Ophees onu makul sıklıkta kullandığı sürece, Kisten açlıktan ölmeyecekti.

"Ona üç gün daha veriyorum." Dr. Ophees az önce üstlendiğim pisliği arıyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. Bir mum yakmakla aynı şeydi. Bir haydut gibi kaçmışım. "Yine de ölecek," diye ekledi sırtışıma görünce. "Vampir virüsünün iki versiyonu tek bir bedende var olamaz."

Gözlerim seğirdi. "Biliyorum. Ama senin desteğinle büyü FCSA'yı temizleyecek ve belki de başka birini kurtaracak." Elimi Kisten'in göğsünden kaldırdım. "Öğle yemeği saatinin bitmesine daha on beş dakika var. Yazmamı ister misin?"

Alaycılığımı aldırmadan masaya gitti ve mumlanmış kehanet aynalarını dikkatle kutuya koymadan önce inceledi. "Hayır, ben hallederim. Ofisime döndüğümde pentagramları kazıyacağım."

Kisten umurunda değildi. Kurtarabileceği vampirler de umurunda değildi. Tek istediği o bodrumdan çıkmaktı ve göğsümde çirkin bir his düğümlendi. "Rica ederim," dedim, Elyse'in geniş gözlerle beni izlemesi ve dikkatini benimle doktor arasında kaydırırken sessiz kalması dışında duymazdan geldim. "Neden ona üst kata kadar eşlik etmiyorsun?" Elyse'e yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Elyse kaşları çatılmış bir halde kitaplıktan uzaklaştı. "Tabii. Seni yukarı çıkarayım."

Dr. Ophees malzeme kutusunu kolunun altına sıkıştırdı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı, başını telefonuna eğmiş biriyle mesajlaşıyordu.

Gitmesini izledim, günün geri kalanını -hatta hayatının geri kalanını- bunu mükemmelleştirmek için harcayacağından emindim. Günün sonunda ölümsüzleri kurtaracaktı.

Bu hafta, ay sonuna kadar laboratuvarını yenileyecektim. Egosu tavan yapmış bu kadına bir büyüden fazlasını vermiştim. Bu onun kişisel cehenneminden bir kaçış ve kefaret için bir şanstı, Kisten'in ölümünün acısını yatıştıracak iksir için bir ödemeydi.

Kisten'in alına bir öpücük kondurup Elyse'nin sandalyesini yanına çekerek yanına oturup elini tuttuğumda buna değdiğine karar verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

23

Trent'in malikanesine giden beş millik uzun araba yolunda ilerlerken kendimi tuhaf hissediyordum. Olgun ormanın içinden geçen alçak güneşin titreşimleri tanıdıkta ama içimi saran gerginlik tanıdık değildi. En azından uzun bir süre için. Elyse de pek iyi değildi, ne zaman biriyle karşılaştık gözleri gökyüzünde, parmakları saçlarıyla oynuyordu. Saman sarısı halini sevdiğini sanmıyorum ama onu gizlemek için yer değiştirme taşını kullandığım için bana aynı görünüyordu.

Karşıdan gelen herhangi bir arabanın Trent'i tutabileceği endişesi, ikimizin de sokaktaki rastgele iki insanın görüntüsünü ödünç almış olmamıza rağmen gerçek bir endişeydi. Şimdi ikimiz de belli belirsiz elflere benziyorduk: ince, köşeli yüz yapısı, düz sarı saçlar. Bu ince bir kılık değiştirmeydi ama bir iblis laneti kullandığım için üstünkörü bir elf ya da cadı büyü kontrolüne dayanabilirdi. Sadece benim tarafımdan ya da sahte olduğunu bilmekten doğan sert, yardımsız bir inceleme - kişinin iradesinin kesinliği - tarafından parçalanabilirdi. Ve kim olduğumuzdan şüphe etmek için hiçbir neden olmadığına göre, dayanacaktı.

Trent'e bir daha evine girmeyeceğime söz vermiştim, diye düşündüm, parmaklarım direksiyonda sıkışmıştı. Aslında bu sözü henüz vermemiş olmam durumu daha iyi değil, daha kötü hale getiriyordu.

"Cadillac'ı almalıydık," diye mırıldandı Elyse. "Kiralıklar takip edilebilir."

"Çalıntı bir Caddy'nin yapamayacağını mı düşünüyorsun? Kayıp olduğunu öğrenene kadar kiralık bir aracın izini sürmezler. Ayrıca, ilk düşünecekleri şey hırsızlık değil, berbat evrak işleri olacaktır." Kisten'in

bana kaçırılmayacak arabaları nasıl ödünç alacağımı öğretti ve göğsüm acıdı. Onu orada bırakmıştım. Ya hiç geri dönemezsem?

Genç kadın bakışlarını gökyüzünden çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. Endişesi rahatsız edici olsa da haklıydı. Kiralık barkodları kazımak için zaman ayırmıştım ama ön kapıda plakayı kontrol ederlerse başımız derde girebilirdi.

"Zorbalıkla içeri giriyoruz," dedi. "Eğer ahırlardan girmenin bir yolu varsa, neden bunu yapmıyoruz?"

"Üç sebep." Onun ego sorunlarını umursamadan yüzümü buruşturdum. "Ahırlar şu anda taylarla dolu ve Trent'in ön ofisinden daha fazla güvenlik var. Hava kararana kadar otlaklara giremeyiz ve Trent'i tutukladıktan sonra I.S.'de ne kadar tuttuklarını bilmiyorum. Ayrıca, otlaklar izleniyor. Porsuktan büyük her şey ısı tarayıcılarında görünür. Ama çoğunlukla bunun nedeni birkaç ay içinde ahırlara girecek olmam ve onların savunmasız olduklarını bilmelerini ve deliği kapatmalarını istememem."

Elyse makyaj aynasında kendine bakmak için vizörü indirdi, yeni model elmacık kemiklerini ölçmek için başını eğdi. "Ben hâlâ bunun riskli olduğunu söylüyorum."

"Öyle. Ama kapıda ihtiyacımız olan doğru cazibeleri ve kimlikleri alırsak, bir eskortla içeri girebiliriz. Hafta sonu ve laboratuvarlar boş olacak."

Vizörü bir çırpıda yukarı kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

Her neyse. Yine de, yavan siyah arabayı kapının bu tarafındaki küçük ziyaretçi otoparkına sürüp park ettiğimde içimi bir heyecan kapladı. Jenks'in yanımda olmasını diledim, asık suratlı, egosu tavan yapmış, ölümcül yeteneklere sahip bir cadılar meclisi üyesinin değil. *Bunu neden tekrar yapıyorum?* Oh, evet. Eğer eve onsuz gidersem, onu öldürdüğümü düşüneceklerdi. Ama bu sadece bir bahaneydi; hayatımı imkânsız hale getirse bile onu eve götürmek yapılacak en doğru şeydi. Ayrıca, ondan hoşlanmaya başlamıştım. *Kahretsin Rachel, düşmanlarınla arkadaş olmayı bırakmalısın.*

Trent'in geçit binası askeri bir tesis havasındaydı. Duvarın her iki yanında yer alan geniş binada küçük bir mutfak, dinlenme odası, nezarethane ve tam bir iletişim sistemi vardı. Haber bültenleri için küçük bir toplantı odası bile vardı. Binada en fazla altı kişi çalışabilirdi.

kapı ya da iki kadar az. Trent'in akşamı tesis dışında geçireceğini düşünerek ikincisine oynuyordum ve bir an arabamda oturup kalın yeşil camın ardından masadaki adamı izledim. Fark edilmiştik ama prosedürü biliyordum. Randevu almadığımız için güvenlikle yüz yüze görüşmemiz gerekecekti, bu yüzden kapıdan bir araba geçirmeye çalışmadım.

"Hazır mısın?" Göz alıcı çantamı kucağıma çektim. "Yolumdan uzak durmaya çalış. İyileşmeleri tamamlanmadan sinapslarına zarar vermeni istemiyorum."

"Ben iyiyim," diye homurdandı.

"Nöbetçi kulübesinin karmaşık katmanları var," diye açıklamaya çalıştım ama beni dinlemiyordu. "Yanlış büyü yaparsan onları tetiklersin."

"Ben senin çırağın değilim," diye mırıldandı ve sahte gülümsemem yapmacıklaştı.

"Haklısın." Dışarı çıkarken derin bir nefes aldım ve gözlerimi kısarak alçak güneşe baktım. Jenks bizi gösteren kameraları bir döngüye sokabilir, içeride kaç kişi olduğuna ve kim olduklarına dair hızlı bir keşif yapabilir, belki de bugün kimlerin beklendiğine dair kayıt defterini kontrol edebilirdi - ki Trent birkaç saat içinde evleneceği için muhtemelen kimse yoktu. Birisi eninde sonunda güvenlik kayıtlarını kontrol edecekti ama şimdilik biz sadece I.S.'den yanlışlıkla dışarı gönderilmiş iki kadıydık.

Bizi izleyen adama el sallarken yüzümde bir gülümseme belirdi. *Hayır.*

Günün yükselen sıcaklığında bir ağustos böceğinin vızıltısı yankılandı, ama gözümü duvarın ötesindeki ormana çeken bir karganın şakırtısı oldu. Kuşkularım daha da arttı. *Elyse'in tanıdığı Slick mi?* Yerleşkeye ulaşmak için giriş kapısının önünden bir mil uzunluğunda bir yol geçiyordu ama burası Kalamack Senior'un teknolojik çitinin etrafında ve içinden büyüyen eski, planlı bir ormandı ve Trent'le birlikte arazide at sürmemiş olsaydım buranın varlığından asla haberim olmayacaktı. Amaç da buydu zaten. Elyse'in kapısının yumuşak gümbürtüsüyle bir sıçramayı bastırdım ve arabanın önünde onu bekledim. "Bu senin kargan değil, d e ğ i l mi?" Dedim ve dikkati ormana doğru kaymış.

"Hayır. Hâlâ benim I.S. yöneticisi, senin de stajyer olman gerektiğini söylüyorum," diye mırıldandı.

"Olmaz." Arabadan inip küçük kapıya ve kapı lobisine yöneldim. Herkes gri düz ayakkabılarını, siyah pantolonunu ve görsel ikizinin giydiği siyah yazlık kazağı görse bile, o I.S. eşofmanları ve her zaman lekeli ayakkabılarıyla fazla rahattı. Benim imaj donörüm de benzer bir şey giymişti ve Trent'in güvenlik siyahına yeterince yakın olduğunu umuyordum.

"Alınma Elyse," dedim peyzajlı yürüyüş yolunu bulduğumuzda. "Ama tüm tavrın acemi olduğunu haykırıyor. Ve stajyerim olarak kapıyı benim için açmaktan mutluluk duymalısın."

Yüzünü buruşturan Elyse öne geçmek için uzun bir adım attı ve kalın cam kapıyı çekerek açtı. "Tanrı'ya şükür o çirkin çantan göz kamaştırdı."

Omuz çantamı yukarı doğru çekiştirdim ve iki yıllık yıpranmışlığını takdir ettim. Görsel ikizimin taşıdığı deri çantaya benzediği konusunda onun sözüne güvenmek zorundaydım. "Çirkin değil ve içindeki her şeye ihtiyacım var." Başım dik, sanki buranın sahibiymişim gibi içeri girdim. Masanın başındaki güvenlik üniformalı, belinde büyü tabancası olan adamı tanıyamadım. Garip bir şekilde, onun bu anonimliği bana bir güven hissi verdi. Quen kimseyi alaşağı ettikten sonra ön kapıda tutmazdı ve ben de onu alaşağı ederdim, büyü tabancası olsun olmasın.

"İyi günler." Kapı hızla kapanırken ve klima içimi buz gibi yaparken bir ürperti bastırdım. "Quen Hansen müsait mi?" Trent'in bir numaralı güvenliğinin meşgul olacağını biliyordum, ya Bazilika'daki her şeyi tamamlıyordu ya da daha büyük olasılıkla düğünden önce en iyi adamların yaptığı her şeyi yapıyordu. Yine de onun adını vermek bana biraz itibar kazandıracaktı. Sahte bir kimliğim vardı ama manyetik kod, ısıt ve servis et yulaf ezmesi kutusundan çıkan bir folyo şeridiydi.

Aramızdaki yüksek tezgâhın üzerine koyduğumda, gardiyan heceleyerek yazdığım çantama şüpheyile baktı. İsim etiketinde MADISON yazıyordu ve ben kıpırdandım. "Hayır, hanımefendi," dedi yavaş bir sesle. "Belki size yardımcı olabilirim?"

"Denise Monty," dedim neşeyle, babamın ilk adını yine soyadım olarak kullanarak. "Evimize zorla girileceğine dair isimsiz bir ihbar aldık.

Kalamack'ın düğünü var ve beni buraya sana haber vermem için gönderdiler."

Madison bilgisayar ekranına baktı. "Bir telefon yeterli olurdu.

Kimlik lütfen?"

"Aradım." Kollarımın düz kısmını tezgâhın üstüne koydum. "Bu yüzden buradayım. Benden bilgi almak için dışarı çıkmam istendi."

Madison klavyesine uzandı. "Bu ne zaman oldu? Kiminle konuştun? ne için?"

İkinci adam hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Çok uzun sürüyordu. Elyse kıpırdanmaya başlamıştı ve gülümseyerek, ekranını görmeye çalışır gibi yüksek tezgâhın üzerine eğildim. "*Stabils*, tatlım," diye fısıldadım.

"Hey!" Lanet ona çarptığında Madison'ın gözleri büyüdü. Karşı koymaya çalışırken ipte bir çekilme hissettim ve sonra düşüyordu, kontrolü gitmişti. "Bob!" diye bağırdı, önce masaya sonra da yere düşerken yüzü kıpkırmızıydı. "Alarma bas! Alarma bas!"

İşte başlıyoruz! Al'ın kurbanının merhamet yakarışlarını duyma arzusuna lanet ederek tezgâhın üzerinden atladım; kullandığım onun büyüsyüdü. Madison'ın kalçasındaki büyü tabancasını hızla aldım ve hem etkili hem de yasal olacağından ve daha da önemlisi, geçit evinin daha belirsiz güvenlik önlemlerini tetiklemeyeceğinden emin olarak onu onunla vurdum.

Adam baygınlık geçirirken gözleri doldu. Uyku iksiri, ama daha fazlası davalara davetiye çıkarır.

Sonra bir sesle başımı kaldırdım. Ufak tefek bir adam binanın derinliklerine giden kemerli geçitte duruyordu. "Merhaba Bob."

Dişlerini sıkkan Bob tabancasını çekti.

"*Captus!*" Elyse bağırdı ve auramda örümceklerin gezindiği hissiyle bina çapında bir büyü ortaya çıkınca irkildim. *Dönüşe geri çevir, büyü yapabiliyor mu?*

Gizli bir hoparlörden gelen yumuşak bir vızıltı duyulmaya başladığında Bob yere düştü. "Elyse!" diye bağırdım, alarmin ardından gelen bir istekle sinirlenerek

bilgi almak için telsizle aradı. Bob ise yerdeydi, mor ve kırmızı bir sis onu kapladığı için hareketleri boğuklaşmıştı. Çırpınıyor, boğulurcasına soluduğu nefes tehlikeli geliyordu. "İyileşecek mi?"

"Elbette," dedi ama birden sessizleşmesi hoşuma gitmedi. "Büyün nasıl oldu da binanın güvenliğini tetiklemedi?"

"Çünkü bu bir büyü değil, bir lanet," dedim sinirlenerek. Büyüm gözlerden kaçmıştı ama iyi bir lanet de bunu yapardı. Sırtımı ona döndüm, ekrana baktım ve binanın güvenlik sistemine dokunarak ilerledim, "Gatehouse? Lütfen cevap verin" daha ısrarlı hale geldi.

"Neden bana büyüyle ilişkili bir alarm olduğunu söylemedin?" dedi, hatasını mantıklı göstermeye çalışırken kaşları çatılmıştı.

"Söyledim. Neden beni sinaplarının hâlâ heceleyemeyecek kadar ham olduğuna inandırdın?" Ben tersledim, o da kızardı.

Evet, iki hata yaptınız, Bayan Meclis Lideri. Yüzümü buruşturarak sistemde ilerledim. Telsizdeki ses, eylemlerim onların tarafında göründükçe endişesini kaybetti ve rahatlamaya başladım. Elyse, yine de...

"İşimiz bitti. Gitmeliyiz," dedi, ilk endişe kırılganlığı ortaya çıkmıştı.

"Bana bir saniye ver," dedim sessizlik kodunu ve alarmı yazarken hareketsiz kaldı. "Biraz sessiz olabilir misin ve hiçbir şeye dokunmaz mısın?"

Hâlâ nefes aldığından emin olmak için Bob'a baktım. Madison baygındı. Elyse başıyla onayladı ve ben de iletişimi açtım.

"Biz iyiyiz, estate," dedim, sesim rahat ve sinirli bir tonda çıkıyordu. "Gözaltında iki potansiyel kapı kırıcı var. Gecikme için özür dilerim. Quen için onları burada tutacağım."

Başparmağımı düğmeden çektim ve hoparlör çatırdayarak canlandı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu ses.

Rahatlamış bir şekilde Elyse'e baktım. "Hayır, ama Bob'a kapının güvenliğini sağlaması için yardım edecek birini verebilir misin? Laboratuvar tesislerini hızlıca gözden geçirmek istiyorum. Oraya gittiklerini düşünüyoruz."

Hoparlör tekrar cızırdadı. "Sizi rahatlatmak için hemen birini göndereceğiz."

"Rachel..." Bağlantı sona erdiğinde Elyse fısıldadı ve ben de onun bakışlarını takip ederek yoldan iki arabanın geldiğini gördüm.

Nabzım hızlandı. Bunlar beklenen güvenlik golf arabaları değil, Trent'in nadiren kullandığı limuzinlerdi; biri onun, biri Ellasbeth içindi ve şüphesiz düğün partisiyle doluydu. Kapıyı kaldırmak için düğmeye basmak üzere hamle yaptım.

"Çantam nerede? Çantam!" Elyse onu tezgâhtan çekip üzerinden atlayarak Bob ve Madison'la birlikte masanın seviyesinin altına inerken elimi uzattım.

Parmaklarımı karıştırarak yer değiştirme taşını buldum ve içinden Madison'a baktım. "*A priori*," diye mırıldandım ve enerjinin iblis kolektifinden bana doğru yayıldığını hissettim. "*A posteriori*," diye ekledim ve karıncalanma arttı. "*Omnia mutantur*." Kelimeleri taşın içinden fısıldadım ve bekleyen tılsımın sisine doğru yürüdüm. Görüntüm değişirken üzerimdeki buz titredi ve Elyse kıkırdadı.

Alçak çöp kutusunu ters çevirip kendimi daha doğru bir yüksekliğe getirmek için üzerine çıktığımda, "Bu senin için iyi bir görünüm," dedi.

"Bu kadar ben, ben, ben olmasaydın iyi bir ortak olurdun," dedim, ilk araba geçerken elim taşa sıkıca yapışmıştı. Quen alarmımı sezmiş gibi başını kaldırdı. Esmer adam smokiniyle dikkat çekiyordu ve göz göze geldiğimizde saygıyla başımı salladım. Saldırı girişiminden haberdar edilmiş olmalıydı ama Madison masada olsaydı her şeyin yolunda olduğunu varsayardı.

Trent onun yanındaydı ve nefesim kesildi. Her zamanki gibi kafası telefonuyla meşguldü. Saçları geriye doğru taranmıştı ve kravatı mükemmeldi. Smokin giymiş bir elf gibisi yoktu ve içimde bir çekim hissettim.

Ellasbeth ve nedimelerinin takip ettiği beyaz ipek ve dantellerle dolu ikinci arabayı neredeyse hiç fark etmedim ve barı indirip kapıyı kilitlemek için düğmeye bastığımda ellerim titredi. *Onu durdurmak için orada olsan iyi olur Rachel*.

Elyse'e sessiz olması için bir işaret yaparak telsizi tekrar açtım. "Bay Kalamack tesisi terk etti. Dondurucuda iki balıkla birlikte yeşil koddayız."

"Yeşil kod," diye yankılandı ses. "Onaylayın."

İçimi rahat bir nefesle çektim. Şifreli sözcüklerin o sırada kullanımda olup olmadığından emin değildim. "Ben yukarı çıkıyorum," diye mikrofona ekledim. "Bob burada olacak."

"Hey!" Elyse sinirli bir şekilde fısıldadı, ben de ona sessiz olması için el salladım.

"Geliyorsun," diye mırıldandım, onu arkamda bırakmak istesem de, sonra daha yüksek sesle emlak güvenliğine, "Ah, beni karşılayacak birini bulabilir misiniz?"

beni laboratuvarlara götürür müsün?"

Hoparlör tekrar çatladı. "Kimi bulabileceğime bakacağım. En az personelimiz var. Dışarı."

"Dışarı," diye yineledim, sonra da bağlantıyı kapattım. Omuzlarım çöktü, düşüncelerimi toparlamak için kendime üç saniye tanıdım. Yolu yarılamıştık.

"Beni geride bırakacağını sanıyordum." Elyse, Madison'ın üzerine eğildiği yerden doğruldu ve bana onun kimliğini uzattı.

Şaşırarak yakama ilıstırdım. "Kapının başıboş bırakılmaması gerekiyor ama affedilmek izin almaktan daha kolay. Bir arabaya binip onlarla yarı yolda buluşursak, buraya birini getirmek için acele edeceklerdir ve soru sormayacaklardır."

"Kazan-kazan. İyi misin? Sen..." Sırtında bir örümcek varmış gibi omuzlarını oynattı.

"Ben iyiyim," dedim ama iyi değildim. Trent'i görmek beni neredeyse Kisten'i görmek kadar sarsmıştı. Birkaç saat içinde Trent'i hayatında hiç kimsenin yapmadığı kadar kızdıracaktım. O zamanlar kendimle gurur duyuyordum ama geriye dönüp düşündüğümde, muhtemelen ölüme en çok yaklaştığım andı. Sadece bunu bilmiyordum.

"Hadi seni Bob gibi gösterelim," dedim elimdeki yer değiştirme taşı alırken ve başını salladı, büyüü yaptığında titredi.

Elyse'in tek yönlü aynada kendini seyrederken söylediği tatmin edici "mmmm" sesi işe yaradığını gösteriyordu. Görevimi devralacak biri gelmeden önce birkaç dakikamız vardı ve gerçek Bob ile Madison'ı arka odaya götürüp gözden uzak tutma ihtiyacımız bastırıyordu.

Madison'ı omuzlarından tutup yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak küçük, kısa süreli bekleme odasına götürürken, "Önce büyük adam," dedim. Kapıdaki levhada MEDYA ODASI ÜÇ yazıyordu ama o müfettişler içindi. Orası bir hücreydi.

"Kapı kilitli, değil mi?" Madison'ı zahmetle rahat bir koltuğa oturturken Elyse, "Kapı kilitleniyor, değil mi?" dedi, kadın koltuğun ve sehpanın yere sabitlendiğini ve tavandan tabana bölmenin küçük bir lavabo ve tuvaleti sakladığını tamamen gözden kaçırmıştı.

"Kilitleniyor," dedim ve Bob'u almak için aceleyle geri döndük. Üç dakika sonra duvara yaslanmıştı, kimliği Elyse'in yakasındaydı. Kapıyı kapatıp mühürlerken onları büyüleme düşüncesi aklımdan geçti ama hemen vazgeçtim. Bir görüntüyü kaldıracak tek kişiler ben ve Elyse'di. Ayrıca Quen, "davetsiz misafirlerin" kendilerini onun güvenliği gibi gösterdiğini düşünürse, var olmayan bir büyüyü bozmak için saatlerini harcayabilirdi.

Kontrol odasına döndüğümüzde Elyse, "Çantan kılık değiştirmiş," dedi. Büyüyü bozmamıştım. Madison'ın görüntüsünü aldığım da silinmiş olmalıydı.

"Bu garip olurdu," diye fısıldadım çantamı yaklaştırırken. "Şu çantayı bana uzatır mısın?"

Elyse bana üzerinde Kalamack logosu olan büyük boy taşıma çantasını fırlattı, ben de omuz çantamı içine tıktırdım. Kadın silah kutusundan bir değil iki büyü tabancası almıştı, hazneleri kontrol ederken onlarla ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu ve birini sırtının küçük kısmına, diğerini de ödünç aldığı kılıfa sıkıştırmıştı.

Lanet olsun Jenks, seni özledim, diye düşündüm golf arabalarından birinin anahtarını alırken. Duvarın emlak tarafında ikinci, daha küçük bir park yeri vardı, sadece bu park yerinde bir millik yolu idare edilebilir hale getirmek için elektrikli arabalar vardı.

Güneş aynı derecede sıcak, esinti aynı derecede hoştu ama kapıdan çıkıp Trent'in arazisine girerken farklı hissediyordum, keşfedilmemiz halinde daha fazla tehdit altında olsak bile daha güvendedik. Anahtar arabadaki numarayla eşleştirirken zevkten başka bir şey hissedemeyecek kadar çok hafta sonunu burada geçirmiştım.

Elyse ona yetişmek için koşarken, "Araba daha hızlı olurdu," dedi.

"Madison arabayı kullanırdı," dedim. "İşler sarpa sarmadan önce laboratuvarların içinde olmalıyız."

"Eğer uyanmazlarsa-"

Ona döndüm, hayal kırıklığına uğramıştım. "Ne yapsaydım? Onları öldürseydim mi?"

Elyse kaşlarını çattı. Bana hala Elyse gibi görünüyordu, biraz genç, I.S. eşofmanları ve tozlu ayakkabıları içinde kendine çok fazla güveniyordu. Vivian gibi o da

Muhtemelen beni yerin dibine sokacaktı. Onda eksik olan şey sebep-sonuç ilişkisini tartabilme yeteneğiydi; eylemlerinin sonucunu kabullenip ona göre hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ama yine de, o bir cadı meclisiydi. Belki de buna gerek yoktu.

Sonunda "Daha güçlü bir şeyle bayılttım," dedi ama ilk tercihinin bu kelimeler olmadığı açıktı. Sinirlenerek arabanın direksiyonuna geçtim ve anahtarı taktım.

"Hafif bir ayak izi, Elyse," dedim arabayı hareket ettirip saatte yirmi mil hızla ana yola çıkarken, bir tarafta orman, diğer tarafta otlaklar vardı. "Buradan ayrıldığımızda, seninle ya da benimle ilgili bir şeyleri değiştirebilecek hiçbir bağlantı istemiyorum. Şu anda sadece Trent'in düğünü hakkında haber yapmaya çalışan iki hevesli muhabiriz."

"Ahh...doğru," dedi, dikkati bize doğru gelen siyah arabaya odaklanmıştı.

Hemen yolun ortasına çektim ve durdum - sanki dünya kadar zamanım varmış gibi. "Sorun yok," dedim, simsiyah sedanı tanıyarak. "Bu senin rahatlatan."

Lastikler yumuşak bir sessizliğe büründü, araba durdu, camlar çoktan inmişti. Direksiyondaki kadın "Giriş kapısını insansız mı bıraktınız?" diye suçladı, ben de omuz silktim.

"Destek istedim ve Kalamack'ın işi çoktan bitti. Yolda olduğunu biliyordum. Hey, Quen dönene kadar bu ikisini heceleyip bekletin. Onlarla kendisi konuşmak isteyecektir." Gözle görülür bir şekilde ürperdim. "En son arazide birini yakaladığı zamanı hatırlıyor musun?" Dedim ve kadın yüzünü buruşturdu. Trent'in en iyi iki adamının neden bir konferans odasına kapatıldığını açıklamak için "Onlar büyülenmiş," dedim. "Ben olsam bulaşmazdım. Quen kırılmadan önce onları görmek isteyecektir."

"Ah, evet." Bakışları yakındaki giriş kapısında idi. "Dr. Scrim sizinle asansörlerde buluşacak. Sizi gezdirecek. Sadece hızlı bir kontrol yapacaksınız, değil mi?"

"En fazla bir saat," dedim ve o da rahatlamış bir şekilde havasını üfledi.

"Güzel. Kalamack neredeyse sabah dörde kadar yerinde *beklenmiyor*. döndüklerinde kapıda olmak istiyorum."

Ama Trent'in planlarını altüst ettikten sonra sabah dörtteki varış muhtemelen gece yarısına ertelenecekti ve penceresini kapatıp kapıya yönelirken ona el salladım. Trent gece yarısı yeni karısıyla dans etmeyecek, Quen tarafından kefaletle hapisten çıkarılacaktı. Ellasbeth düğün günü mahvolduğu için kızgın bir şekilde uçağa binmiş eve dönüyor olacaktı. O zamana kadar gitmemiş olsaydık.

Arabayı tekrar harekete geçirdim ve Elyse nefes verdi. "Bu son derece kolay," diye fısıldadı.

"Kolay mı?" diye bağırdım. "Hayır, bu benim son iki yılımı Trent'in sistemini, doğru cümleleri, ne zaman şaka yapacağımı, ne zaman yapmayacağımı, davetsiz misafirler için SOP'yi, alarmı kesme kodunu ve medya odasının aslında bir hücre olduğunu öğrenerek geçirmem." İçimi bir suçluluk duygusu kapladı ve plastik tekerleği sıkıca kavradım. "Bu hiç de kolay değil ve böyle düşünmen bir bok bilmediğin anlamına geliyor Elyse. Gözlerini aç. Belki bir şeyler öğrenirsin ve eve dönecek kadar uzun süre hayatta kalırız."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey söylemedi, ahırların önünden geçerken kısırakların ve tayların olduğu otlakları taradı. Söz verdiğim gibi, oradaki park yeri doluydu. Bir ay içinde herkes gitmiş olacaktı ama Elyse yüzünü buruşturup yine haklı olduğumu anladığında içimi bir haklı çıkma duygusu kapladı.

Yine de Trent'in evine yürüme mesafesindeki iki katlı bir binanın önündeki geniş boş arsaya girdiğimizde Trent'in güvenini suiistimal ettiğim için kendimi suçlu hissettim. Arabayı tam merdivenlerin önünde durdururken, "Muhtemelen eskortumuz bu," dedim. "Dr. Scrim'di, değil mi?"

Elyse kapıda kıpırdanan adamı incelerken, "Evet," diye söylendi. Laboratuvar önlüğü soluk maviydi ve saçları kısa kesilmişti. Dışarı çıktığımızda el salladı ve inekçe bir yakınlık hissettim.

"Onu hecelemeysin," dedim omuz çantamı tuttuğum el çantasını kaldırırken. "Halihazırda çalışmıyorsa manyetik rezonatörü bulması için ona ihtiyacımız var. Ve unutma, ben Madison'ım, sen de Bob'sun. Newt'in önünde bana Rachel dedin."

Biz sığ merdivenlerden inerken Elyse'in dikkati gürültücü kargalar kongresine yöneldi. "Özür dilerim." Tereddüt etti. "Yakalanmayı göze alamam."

"Ben de öyle. İyi olacağız," dedim bekleyen adama başımla selam verirken.

Ama aslında endişeliydim. Trent'in malikanesi ıstakoz tuzağı gibiydi. İçeri girmek bir şeydi. Çıkmak başka bir şeydi.

"Hey, merhaba," dedi genç adam başını eğip önce Elyse'e sonra da bana yumruğunu uzatırken. "Ben Scrim. Güvenlik içeri girmek istediğinizi söyledi?"

"Madison," dedim, parmaklarımızı tokuştururken birbirimizi daha önceden tanımadığımız için rahatlamış bir şekilde içimi çektim. "Sadece alt katları hızlıca kontrol ettim. Sahte bir hikâyeye içeri girmeye çalışan iki kişiyi gözaltına aldık. Düğün dedikodularının peşinde olduklarını düşünüyorum ama Quen dışarıda olduğu için Bay Kalamack'ın daha hassas çabalarının risk altında olmadığından emin olmak istiyorum."

"Sorun değil. Sizi aşağı indirebilirim." Olası bir tehlikeden tamamen habersiz olan Scrim bizi küçük, boş bir lobiye götürdü. Dışarıdaki hoş esintiden sonra hava boğucuydu ama muhtemelen hafta sonu klimayı çalıştırmıyorlardı. "Vay canına, zorla girilmiş." Adam gelişigüzel bir şekilde asansörün çağrı düğmesine bastı. "Bunlar genellikle hava kararana kadar olmaz. Köpeklerin gündüzleri serbest olduğunu bile sanmıyorum."

Oh, Tanrım. Köpekler, diye düşündüm, bir ürpertiye bastırarak. "Eminim bizi uyurken yakalamayı umuyorlardı, Kalamack'ın araziden çıkmasıyla."

"Burada olduğum için şanslısın," dedi ve asansör açıldığında hızla içeri girdi. "Karidesleri kontrol etmek için geldim. Bir saat içinde çıkıyorum."

"O zamana kadar gitmiş oluruz," dedim onu takip ederken.

"Karides mi?" Elyse sordu ve Scrim en düşük seviye için düğmeye bastı.

"Bay Kalamack toksikoloji çalışmalarını tatlı su karidesleri üzerinde yürütüyor."

asansör aşağı inmeye başladığında söyledi. "Çok hassaslar ve oldukça hızlı bir jenerasyon dönemleri var. Kontrol etmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

Ley hatlarına ulaşmak için neredeyse çok alçaktık ama Elyse'in bir tanesini çektiğini hissedebiliyordum, potansiyel enerjisi tenimin üzerinde karıncalanıyordu. Birden bakışlarının yırtıcı bir parıltıyla Scrim'e sabitlendiğini fark ettim.

"Hayır!" diye bağırdım ve adam sıçradı. Elyse'nin dikkati bana kaydı ve Scrim sinirli bir şekilde gülerken ben de ona kaşlarımı çattım. Asansör inip de ley hattını tamamen kaybettiğimizde, "Özür dilerim," diye takıldım. "Az önce geçitten yukarı çıkarken Bob'la bu konuşmayı yaptık. En alt kattan başlayalım ve yukarı doğru çıkalım. Her şeye erişimin var, değil mi?"

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında Scrim omuz silkti. "Evet."
"Harika. İşte bu yüzden sana ihtiyacımız var," dedim Elyse ile konuşurken.

onu takip etti.

Güldü ama bu kez sesi gergindi ve Elyse'e uslu durması için bir bakış attım. Koridoru tanıdım. Tavanda olması beklenen kamera yoktu ve acaba bu küçük gösteri yüzünden mi konulmuştu diye merak ettim. "Yani sadece sen mi varsın?" diye sordum.

Scrim başını salladı. "Bütün gün kimseyi görmedim. Araştırma ve geliştirme üç günlük bir hafta sonu tatili aldı. Ne yazık ki ben çok önemliyim ama sadece yarım gün."

"Güvenlik asla dinlenmez," dedi Elyse ve Scrim iyi huylu bir şekilde omuz silkti. "Hey, biri bana manyetize edilmiş bir rezonattan, rezonatörden bahsetti... ya da

Burada bir şey var," dedim. "Saatinizi bileğinizden sökebileceğini söyledi."

Scrim canlandı. "Manyetik rezonatör mü? Evet. Bizde bir tane var. Aslında bu katta."

Elyse ona gözlerini kırptırdı, muhtemelen Bob'a benzediğini unutmuştu. "Görebilir miyiz?"

"Ah, tabii." Tereddüt etti, muhtemelen her şeyden çok "Bob "un onunla flört etmesini düşünüyordu. "Bu taraftan," dedi boş bir koridora dönerek. "Aslında burada olmana sevindim. Herkes gittiğinde burası tüylerimi ürpertiyor."

"Beklediğimden daha büyükmüş," dedi Elyse usulca. "Ne kadar var? Sekiz kat mı?"

Scrim sırttı. "Bunu biliyoruz. Asansörde bastığımda çalışmayan birkaç düğme var. Buraya hiç inmedin mi?"

Elyse omzunu kaldırdı ama ben şaşırmadım. Belki de Trent'in tek kişilik bir laboratuvarda pineklediğini düşünüyordu. Biz bir damla antik, lanet öncesi elf kanı bulup bir tedavi modeli oluşturan kadar onun türünü devam ettirmek için Fortune-500 sınıfı bir işletme gerekmişti. Bu tek hareket, sadece elflerin çocukları için değil, Trent'in bilimsel gelişmeleri devam ettirmek için para karşılığında şantaj yaptığı kişiler için de pek çok sefaleti sona erdirmişti, daha doğrusu erdirecekti. Tuhaf, yardım karşılığında ne aldığımı hatırlayamıyordum.

onu. Bunu yapmıştım çünkü yapılacak doğru şey buydu. *Yoksa ben mi öyle hatırlıyorum?*

"Buradan geçiyor," dedi Scrim, dalgın düşüncelerimi bir noktaya getirdi ve büyük bir aygıtı bakan kalın bir cam duvarın önünde durduk. Sessiz klavyelere ve karanlık ekranlara bakarken, "İyi görünüyor," diye ekledi.

Çalışmıyordu ve bir ley hattına uzandım ama bulamadım. *Tostun üzerine sıçayım, bunu nasıl yapacağım?* "İçeri girmek istiyorum," dedim ve Scrim homurdandı.

"İznim yok," dedi, bakışları kapının yanındaki kart okuyucuya kaydı. "Hayvan laboratuvarlarını görmek ister misiniz?"

"Sanırım biliyorsun," dedim, elim hızla hareket ederek belinden kimlik kartını kaptım ve okuttum. Bip sesi beni şok etti ve sanki bir kronometre çalışmış gibi hissederek kapı koluna uzandım. Kapıda bir tür güvenlik sistemi olduğundan emindim. Quen'i kısa bir güncelleme dışında rahatsız etmezlerdi muhtemelen ama Madison ve Bob'un burada bir şeyleri kontrol ettiğini bilseler bile birileri gelip araştırırdı. Özellikle de belki.

Kapıyı açarken Scrim "Hey," diye itiraz etti ve ben de ona kartını geri verdim.

"Saati elimden aldığını görmek istiyorum." Elyse beni itti ve içeri girdik.

Scrim kapıyı yakaladı ve koridorda oyalanırken kapıyı açık tuttu. "Ah. İçeri girmemiz gerektiğini sanmıyorum."

"Rahatla." Elyse karanlık klavyeyi kapattı, sonra ekranın aydınlanması için bir düğmeye bastı. "Üç günlük hafta sonu, değil mi? Biraz eğlenelim." Bana döndü, birden endişelendi. "Bunu nasıl açacağını biliyor musun?" diye fısıldadı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak onun yanında durdum. "Ne kadar zor olabilir ki?" O kadar çok düğme yoktu ve bir tanesi yeşildi. *Yeşil, git demek, değil mi?*

Scrim içeri girip kapının kapanmasına izin verirken görmezden gelerek, "Hey, um, bununla uğraşmamalısın," dedi.

Elyse kaşlarını çatı. "Bunu daha önce de yaptığını söylediğini sanıyordum." "Son seferinde zaten çalışıyordu. Bu odaya hiç girmemiştım."

"Ah, affedersiniz," dedi Scrim belli belirsiz, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark eden adamın beti benzi atmıştı. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diye ekledi, kapıya doğru ilerlerken sesi yükseliyordu. "Hemen döneceğim."

"Bob, o senin," dedim ve Elyse neredeyse öttü.

Sıraya giremeyecek kadar derindeydik ama Scrim salona doğru çılgınca bir koşu yaparken, sanki nereden geldiği belli olmayan bir enerji tomarını çekip coşkulu *bir "Captus!"* sesiyle ona fırlattı.

Yüksek sesle patlayınca sıçradım, daha önce de onun büyülerine maruz kaldığımı hatırladım.

Scrim ipleri kopmuş gibi yere yığıldığında, "Bu senin chi'nden değildi," diye suçladım. "Nasıl..." Ve sonra anladım, kendini beğenmiş ifadesine kızgınlıkla gözlerimi kısıtım. "Oradaki kargaların biri senin tanıdığın, değil mi? Kahretsin, *Bob*. Sana güvenmeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Güven mi?" dedi genç görünümlü kadın, çenesini kaldırarak. "Ben cadılar meclisiyim.

Sen-"

"Seni eve götürecek olan!" Scrim'i kontrol etmek için diz çöktüğümde haykırdım. *Nefes alıyor, kontrol et.* "Ve sen işimi olması gerekenden daha da zorlaştırıyorsun." Sinirli bir şekilde ayağa kalktım. "Bu kimin daha çok büyü bildiğine dair bir yarışma değil ve benden saklamaya devam edersen burada sıkışıp kalabiliriz." Scrim'in omuzlarından tuttum ve onu koridor penceresinin görüş alanından dışarı sürükledim. "O iyi, değil mi?"

"O iyi," dedi, açıkça sinirlenmişti. "Ben insanları öldürmem."

"Evet, onları sadece hapsediyor ve büyü öldüren amino asitlerle besliyorsunuz." Tedirgin bir şekilde onu orada bırakıp ekrana geri döndüm. Parola istiyordu ve ben de klavyenin yan tarafında yazan anlamsız kelimeyi yazdım. Birkaç pencere açılıp hangi döngüyü çalıştırmak istediğim sorulurken "Girdik," dedim.

"Birkaç saatliğine dışarıda olacak." Elyse boş koridora baktı. "Baş ağrısıyla kendi kendine uyanır. Ona zarar vermedim." Tereddüt etti. "Açabilir misin?"

"Sanırım öyle." Dişlerimin arasından son programı çalıştırmasını söyledim ve enter tuşuna bastım; ancak bir hata uyarısı aldım. "Mmmm. Şu yeşil düğmeye bas."

Elyse makinenin yanına gitti, her zaman giydiği kırmızı spor ayakkabılarının içinde sessiz adımlar atıyordu. "Bu mu?" dedi, makineyi yumrukladı ve sonra auramda garip bir his dalgalanırken ikimiz de sıçradık.

"Pixy piss, sanırım bu kadar," dedim kulağıma hafif bir vınlama geldiğinde. Ekranda veriler kaymaya başladı, makine hakkında hiçbir fikrim olmayan bilgiler soruyordu. Ama ley hattına uzandığımda, oradaydı.

"Hareket etti!" Elyse sanki doğruyu söylediğime şimdi inanmış gibi haykırdı. "Çalışıyor! Hat orada. Tam orada gibi."

Heyecan ayak parmaklarıma kadar indi. "Hadi gidelim." Çantamı aldım ve koridora yöneldim. "Biri merak edip Bob ya da Madison'ın hecelerini çözmeye çalışmadan ve öyle olmadıklarını anlamadan önce içeri girip gitmeliyiz."

Elyse hızla harekete geçti, beni iterek koridora çıktı.

"Evet, şimdi aceleniz var," diye ekledim takip ederken, Jenks'in yine benimle olmasını dileyerek. Peri tavandaki kamerayı bir döngüye sokmuş olabilirdi, ama onu kırmam gerekecekti - bu da onlara tam olarak nerede olduğumuzu söyleyecekti.

"Hangi yoldan?" Elyse bir kavşakta durdu, bir o yana bir bu yana bakarken kıpırdandı.

"Bir dizi ahşap çift kapının arkasında." Nefes vererek, duyularımı ley hattı gücüne dair bir ipucu aramaya gönderdim.

Elyse'in gözleri büyüdü. "Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Var! Yönümü bulmam için bana bir saniye verin." Trent'in av köpeklerinden önce kaçma anısı araya girerek düşünmemi zorlaştırdı. Yakalanmamalıydım. Bu önümüzdeki iki yılı mahvederdi ve ben Trent'i umutsuzca seviyordum. Nefesimi tutarak ley hattının hissini takip ettim, nerede alçalıp sonra yeniden yükseldiğini hissettim. "Bu taraftan," dedim adımlarımı hızlandırarak. "Çizgiyi takip edersek kasayı buluruz."

Koşmaya başladım, Elyse de arkamdan geliyordu. Bir köşeyi fark ettiğimde, "İşte," dedim. "Sağa dön."

"Bu bir çıkmaz sokak." Elyse dönüşü yaptıktan sonra durdu ve ben de kısa koridorun sonundaki küçük oyuga bakarak kafam karışmış bir şekilde yavaşladım. Arka duvara dayalı bir kanep ve alçak bir masanın etrafında birkaç sandalye vardı, gayri resmi bir toplantı alanı oluşturuyordu. Kilitli bir kapı ya da anahtar paneli yoktu ama ley hattı aşağı çekilerek içinden geçirilmişti. Doğru yerdeydik.

"Öyle mi?" Gerçekliğin duvarları ve tavanları opaklaştığında ve çok katlı, yüksek tavanlı iblis alışveriş merkezi kör noktamın hemen dışında titreşerek var olduğunda ürpererek dikkatimi odaklamadan sordum. Carpenters'ın enstrümantal müziğini neredeyse duyabiliyordum. İkinci görüşümün altında, eski iblis işaretlerim neredeyse şeytani, müstehcen bir siyahla parlıyordu. Elyse'in aurasının neredeyse fazla temiz olduğunu fark etmeden edemedim. *İğrençliğini birinden mi çıkarıyor?*

Kırmızı kanepeli duvarın hemen arkasında, Trent'in babasının sadece bir ley hattı aracılığıyla erişilebilen kasası vardı. Duvardan geçmek için öbür dünyaya geçmeniz, sonra da kendinizi gerçekliğe geri döndürmeniz gerekiyordu. Sadece dört basamak vardı ama ikisi sonsuzluktaıdı.

"Burada kal," dedim kanepeye doğru ilerlerken. "Gözcülük yap. Elimden geldiğince çabuk olacağım."

"Rachel, burası iblislerin yeraltı! Onu görebiliyorum!"

"Oraya gireceğimi nasıl düşündün?" Sinirlenerek söyledim. "Duvardan geçmek için ever-after'a giriyorsun, sonra da kasadan çıkıyorsun. Anladığını sanmıştım."

Yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde kanepeye çıktı ve sonra sıraya girerek gözden kayboldu.

"Peri osuruklu orospu çocuğu!" Bağırdım ama benden başka kimse duymadı. O oradaydı. Arkamı kollamak yerine Trent'in kasasındaıdı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kanepeye ve ley hattına doğru adım attım. Auramı çizgiye uydurmak, onun bir parçası olmak için değiştirdiğimde enerji ellerimde ve ortamda oynadı, mistikler saçlarımı hırpaladı ve sonsuzluğa adım attığımda kendimi hiçliğe dökülürken hissettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

24

SANDALYEDEN SONRASINA ATTIĞIM ADIM uzun ve ani bir düşüştü. Sertçe indim, yanmış kehribar kokusu burnuma, ciğerlerime, gözeneklerime dolduğunda boğucu bir saldırı oldu. Eğer yüzey kötüyse, bu neredeyse dayanılmazdı. Yapış yapış bir sıcaklık ve gürültülü bir müzik gümbürtüsü içime çarptı, sayısız konuşma sanki hiçlikten iblis kahvehanesine adım atan biri gibi sıradanmış gibi devam ediyordu. Ama sonsuzlukta, bir nevi öyleydi.

Elyse'i görmedim ama kahvehanenin kapısı önümdeydi ve Kalamack Industries üniformamın cazibesinin burada işe yarayıp yaramayacağını merak ederek kapıyı tuttum. Yer değiştirme laneti iblis kaynaklıydı elbette, ama bu onun arkasını göremeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Ama yanık amber kokusu nihayet arka plana kayıyordu ve kapıyı açıp içeri adım attım.

İkinci görüşümü kullanırken zaten gördüğüm gibi, dükkân kalabalıktı. Herkes konuşuyordu ve ben de çantamı daha yakın tutarak sırada bekleyen familiarları taradım, farklı kıyafetleri burayı bir stüdyo kantini gibi hissettiriyordu. İlk düşündüğüm kadar yersiz değildim. Barista olarak görev yapan daha fazla familiar, içecekleri ve hafif yiyecekleri hazırlamak için sihir kullanırken sırayı verimli bir şekilde hareket ettiriyordu. Sürekli müşterileriyle yaptıkları şakalaşmalar, zorunlu hizmetlerine rağmen neşeli görünüyordu. Elyse burada değildi ve omuzlarım çöktü. *Tostun üzerindeki bok, benimle dalga geçiyor olmalısın.* Kasanın içine kadar gitmiş olmalı.

"Hey, sporcu," dedi alçak bir ses ve yüksek bir masada oturan iki iblisi görmek için döndüm, biri geniş yakalı, cesur renkli yetmişli yıllardan kalma bir takım elbise giymişti, diğeri ise bir çift koşu eşofmanı ve Constance'ı bile memnun edecek kadar mücevher takmıştı - ikisi de ilgiyle bana bakıyordu. "Auran uzun süredir burada olamayacak kadar parlak. Seni bu kadar çabuk kim bıraktı, küçük adam?"

Boz ve Clemt, diye düşündüm, ilgilerini birden fazla kez savuşturduktan sonra her iblisi ortak isimleriyle tanıyordum. Onu tanıdığımdan beri Boz disko çağında takılıp kalmıştı. Clemt ise seksenli yılların rap sahnesi için ceza kolonisi Avustralya'ya olan tutkusunu yakın zamanda terk etmişti. İkisi de modern zevkleri yüzünden biraz dışlanmışlardı, bu yüzden Coffee Vault'ta takılıyorlardı ama uyum sağlama çabalarını her zaman takdir etmişimdir.

En azından kılık değiştirdiğimi biliyorum. Yine de, tanıdığın biri bile olsa bir iblis için ilginç olmak asla iyi değildi ve sıradaki son kişiye döndüm. "Hey, az önce burada bir adam var mıydı?" Ona sordum. "Sarı saçlı, benim gibi giyinmiş, korkmuş görünüyordu."

"Dedim ki, senin sahibin kim?" Clemt altın zincirlerini şingirdatarak talepte bulundu ve önümdeki tanıdık başını salladı ve olası bir beladan uzaklaşarak ilerledi.

Boz dikkatini çekmek için Clemt'in koluna vurdu. "Sanırım Kalamack malikânesinden," dedi. "Yemin ederim sırayla geldi."

"Öyle mi?" Clemt'in ilgisi keskinleşti.

"Ciddi misin?" Bunu nasıl oynamak istediğime karar verirken söyledim. Elyse hiçbir yerde değildi. Yanılıyorsam ve alışveriş merkezine kaçarsa onu bırakmak istemedim. *Lanet olsun, Elyse...*

"Evet," dedi Boz, Clemt'i yankılayarak. "O parlak küçük elf boku yine hattı aşağı çekti. Gördün mü?" Elindeki kırık seramik kahve kupasıyla beni işaret etti. "Kasaya girmeye çalışırken yolunu mu kaybettin, küçük elf? Eminim hırsızdır. Sence bu çabaya değer mi?"

Clemt ilgiyle homurdandı. "Korkmuyor, yani ya gerçekten iyi ya da gerçekten aptal."

İblis yüksek sandalyesinden kaydı, niyeti belliydi ve ben ley hattına doğru bir adım attım, saçlarım odaklanmamış büyüde hırıyordu. "Hadi gidelim.

aptalla," dedim.

İblis bana doğru uzandı ama artık çok geçti ve kendimi gerçekliğe bırakarak yok oldum. Bu sefer hareket kusursuzdu ve Kalamack kasasının zifiri karanlığında görmeye çalışarak gözlerimi kırptım. Yanık amber kokusu üzerimden kalktı ve bir duvar ya da raf bulmaya çalışarak havayı hissettim. Gözler açık ya da kapalı, her şey aynı görünüyordu.

"*Visio deli!*" diye tiz bir ses duyuldu ve parlak bir ışık patlayıp tam bana doğru gelirken gözlerimi kısarak eğildim. Eğer isabet ederse, geçici olarak kör olacaktım.

"*Rhombus!*" Parlayan küre koruma çemberime çarptığında sinerek karşı koydum. "Elyse, benim! Benim! İblisler kendi başlarına geçemezler. Çağrılmaları gerekir. Lanet olsun Dönüş'e! Ne yapıyorsun burada? Çıkışımızı açık tutman gerekiyordu!"

İkinci bir saldırı olmadı ve ben de kendi etrafında dönüp duran, çatırdayan ve patlayan parlayan güçlere baktım. *Lenio cinis*, diye düşündüm, ışık kürem ortaya çıktığında Elyse'i buldum. Yarı yarıya bir kitap rafının arkasına saklanmıştı, hem korkmuş hem de kararlıydı. Boz ve Clemt şüphesiz tüm olan biteni ikinci görüşleriyle izliyor, iblisleri tanırıyorsa kışkırlarıyla gülüyorlardı.

"Rachel?" Elyse bana şüpheyle baktı ve ben de enerjilerimiz birbirini yok ederken "Eee?" der gibi bir hareket yaptım ve çemberimin düşmesine izin verdim. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim!"

Koridorda neler olabileceğine dair hiçbir fikrim kalmamıştı ve Jenks'in burada olup saçlarını ehlileştirmesini dileyerek elimi hırpalanmış saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Elyse, birlikte çalışmak zorunda kaldığım en kötü ortak sensin. Duvarın diğer tarafında neler olduğunu nasıl bilebiliriz ki? Eğer rezonatörü kapatırlarsa, burada sıkışıp kalırız. Seni bu yüzden getirdim!"

"O zaman sen git izle. Ben tılsımı bulacağım," dedi, kendi ışığını yaratarak, parlak ve göz kamaştırıcı. Belli ki sinapları iyi durumdaydı. *İki gün, peri puf kışım.*

"Dışarı," dedim duvarı göstererek. "Buraya ne için geldiysen onu yap."

"Sonsuza kadar mı? Sen ihtiyacın olanı alıp beni terk ederken mi? Hiç şansın yok." Elyse eski elf kitaplarından oluşan bir rafı incelemeye devam etti.

"Orada iblisler var. İlk seferinde zar zor kurtuldum."

Ve şimdi, geri dönmek daha zor olacaktı. Daha da kötüsü, kafasına vurup duvardan karşıya geçirmekten başka onu zorlayamazdım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı bir kitaba uzanırken. "Nereden bulmuş bunu?"

"Dokunma ona!" Bağırdım ve o da sarsılarak uzaklaştı. "Güvenlik büyülerıyla kaplılar."

"Bunların hepsi yasadışı," dedi, açıkça sinirlenmişti,

"İşte bu yüzden onun kasasındalar ve yasaklanmalarının tek nedeni insanları rahatsız etmeleri." Beni ilk kez buraya çeken elf pornosu rafını atlayıp doğrudan duvara gömülü kilitli çekmecelere yöneldim. "Bilgi doğru ya da yanlış değildir. Onu nasıl ya da ne şekilde kullandığınızdır." Ona baktım, tekrar elini uzattığında kaşlarımı çattım. "Dokunma dedim. Trent'in güvenliğine nerede olduğumuzu söylemek ister misin?"

Yüzünü buruşturarak elini çekti. "Bunun son kopyasının bizde olduğunu sanıyordum." Ona baktı, isteği çok açıktı. "Bizimkinin sayfaları eksik."

Çekmeceyi kaydırarak açtım, küçük özel köpük bölmelerindeki antik görünümlü metal halka tılsımlara yumuşak bir "mmmm" yaptım, çoğu çağırma iğnesiyle tamamlanmıştı. "O raftaki her şey kablolu. Eğer nazik olursan, belki eve gittiğimizde Trent'in sana kütüphanesini göstermesini sağlayabilirim." Ama bundan şüpheliydim. Cadılar meclisi eli sıkı olduğunu kanıtlamıştı.

"İhtiyacımız olan tılsım muhtemelen buradadır," dedim ve ardından "*Abundans cautela non nocet*," diye fısıldayarak güvenlik önlemlerini kontrol ettim. Çekmecenin üzerine altın ve siyah bir sis çökmüştü ama hiçbir şey uyarı vermiyordu. Hepsi feshedilmişti. Burada olmalarının tek nedeni odanın ısı ve nem kontrollü olmasıydı. Bu ve oyulmuş çemberler çok eskiydi.

"İhtiyacımız olanı bulur bulmaz buradan gidiyoruz," dedim, ilkinin elime alıp üzerindeki çağrı yazısını okurken. Gözlerimi kısarak soluk yazılara bakarken metal parmaklarımda tamamen ölü, soğuk bir his uyandırdı. *Hayır*. İstediğim bu değildi, ama yine de harika bir sanat eseri idi, bükülmüş metal çember hala orijinal çağırma iğnesini koruyordu. Bu onu daha değerli kılıyordu,

Hala kutudaki oyuncak gibi. Biz ona değer verdiğimiz için değerlidir. İşe yaramazdı.

İyi ki daha önce işe yaramaz şeyleri altına çevirmişim.

Bir sonraki de aynıydı, üçüncüsü de. Elyse'e baktım, onu bir yığın resmin başında, sanki bir sanat fuarındaymış ve kanepesinin üzerine asacak bir şey arıyormuş gibi resimlere göz atarken bulduğumda memnun oldum.

Ama ikinci sıraya geçtiğimde, eski gümüşü temizleyip duayı okurken auramda garip bir his belirdi. *Teşekkür ederim, Trent.* Sevinçle parmaklarımı üzerinde gezdirdim, bir büyü titreşimi aradım ama sadece ölü bir metaldi. *Bir şey hissettiğime yemin edebilirdim...*

"Rachel?" Elyse dedi ve sonra tepedeki ışıklar yanınca sıçradım. Uzaktan, duvarların arasından belli belirsiz bir uğultu geliyordu.

Tostun üzerine sıçayım, Elyse'i uyardığım alarmı tetiklemiştim. "Gitme zamanı," dedim, onu iterken tılsımı cebime tıktırdım. ley hattına. Hâlâ buradaydı. Hattı kendileri geçene kadar kapatamazlardı.

"Nerede?" dedi, yüzü bembeyazdı. "Rachel, Kalamack'ın güvenliğini aşmayı başaramayız."

En fazla iki dakikamız vardı. Yakalanmamalıydım. Hem Trent hem de Quen onu tutuklayan Rachel'ın ben olduğumu düşünecekti ve şu anda bana çok kızgındı. Düşünmezdi. Beni öldürecekti. Beni bir tilkiye dönüştürüp gece vakti ezecekti.

Bir daha asla. Sonsuza dek sürecek bir yolculuğa çıkıyorduk.

Korkarak yer değiştirme taşıma kaptım. *Finis*, diye düşündüm, büyülerimizin çözüldüğünü hissettiğimde ürperdim. Madison'ın görüntüsü artık bana yardım edemezdi. Hayatta kalmak istiyorsam, sonsuz yaşamda kendim olmalıydım.

"Ne yapıyorsun sen?" Elyse, cübbelerimizi ve şapkalarımızı almak için omuz çantamı Kalamack Industries el çantasından çıkarırken gözlerini kocaman açarak "Ne yapıyorsun?" dedi. Familiar'lar. Familiar gibi görünmek zorundaydık.

"Giy şunu," dedim, bornozunu ona fırlattığımdan ve onun da yakaladığından emin hareketlerle. "Gerçekliğin içinden çıkamayız."

"Sonsuza dek yaşamak mı istiyorsun?!"

Şapkayı kafama geçirirken ve kollarımı cep yapmak için bağlarken çılginca bornozumun içine girdim. Utanç gözlerimi yere indirdi, Trent'in güvenlik önlemlerinden birine -Elysé'yi uyardıktan hemen sonra- takıldığım için utanıyordum. Madison'ın silahı cübbenin ceplerinden birine, benim kiraz kırmızısı silahım da diğerine girdi. Bir anlık tereddüitten sonra son unutma iksirimi de kot pantolonumun cebine koydum... her ihtimale karşı.

Elyse orada duruyordu, elinde bornozu, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Neden giyinmiyorsun?" diye sordum.

Ve sonra çıplak duvardaki ani gümbürtüyle ikimiz de sıçradık. Sıva kırıldı ve düştü.

İçeri girmeye çalışıyorlardı. *Neden?* Parçalanan alçıpanın boğuk sesi yükselirken düşündüm. Trent'in güvenliği ley hatlarında nasıl hareket edileceğini biliyordu.

Ve sonra anladım. Trent'in güvenliğindeki herkes ley hatlarından nasıl geçileceğini biliyordu. Eğer denerlerse iblislerin onları yakalamak için beklediğini biliyorlardı. *Peri osuruklu orospu çocuğu.*

"Elyse, gitmeliyiz," dedim duvar tahtasının çatırtıları artarken. "Sonsuzluk tek çıkış yolu. Yüzeye çıkacağız ve bir ley hattına doğru yürüyeceğiz." Hâlâ orada durmuş bana bakıyordu. "Bornozunu giy!"

Çenesi öfke olduğunu düşündüğüm bir şekilde titredi. "Bunu sen planladın. Tüm bu maskaralık beni Newt'e o lanet ayna için şahitsiz satmak içindi. Kullanılmış bir ley hattı tılsımını yeniden canlandırmanın bir yolu yok ve ben sana inandım! Beni Newt'e satacaksın!" Duvar parçalanırken başını sallayarak geri çekildi.

"Elyse..." İtiraz ettim.

"Şansımı Kalamack'la deneyeceğim," diye ekledi acı acı. "Onu düğününde tutuklayan ben değilim. Ben kamptan rehine olarak kaçırdığınız küçük kızım." Genişleyen çatlaklara doğru döndü. "Yardım edin bana! Lütfen yardım edin! Beni ibislere satacak!"

"Seni küçük..." Öfkeyle ona doğru hamle yaptım. Bir çığlık attı ve geri geri giderek Trent'in elf pornosuna çarptı. Aşağı indik, ben onun üstündeydim. Bir düşünce titreşti

Boz ve Clemt'i hatırladım, ya kışlarıyla gülüyorlardı ya da kimin kazanacağına dair bahse giriyorlardı.

Elyse uludu, beni üzerinden itmeye çalışırken açıkça kızgındı.

"Bornozu giy! Seni satmaya çalışmıyorum!" Bağırđım, sonra enerji içimde zonklayınca sıçradım. Bu Elyse'di, beni içine düştüğümüz çizgiden gelen ham güçle dolduruyordu.

Bunun için zamanım yoktu ve köpüren enerjiyi içeri çektim, onu kullanılmaktan acı vermeyen yerleşik kalıplara zorladım. Gücü mırıldandı, chi'mi doldururken tuz ve leylak tadındaydı. Ona ekledim, geri iterken çenemi sıktım.

Elyse acı içinde çığlık attı ve sonra gevşedi. Onu bayıltmıştım. "Kadından uzak dur!" diye bağırđı biri ve benim dikkatim duvardaki yırtık pırtık deliğe doğru sarsıldım. Henüz beni görebilecekleri kadar geniş değildi ve genişlediğinde büyüler savurmaya başlayacaklardı.

"Seni satmak isteseydim, çoktan satmıştım," dedim, dünyanın öbür ucuna kadar sinirlenmiş bir halde kendimi onun üzerinden ittim. Vitrin paramparça olmuştu, heykeller yuvarlanıyor ve camlar çınılıyordu, ben de onun cübbesini ve şapkasını aldım, omuz çantama koymadan önce biraz salladım. Son tartışmamızdan hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

"Ah..." diye bir fısıltı geldi ve Elyse'e doğru tepindim. Sert hareketlerle tabancayı kılıfından çıkardım, sonra ayağımla onu çevirerek sırtının alt kısmındaki tabancaya ulaştım.

"Yürüyebilir misin?" Ağırlığını kontrol etmekte zorlanarak onu ayağa kaldırdım. "Eğer şanslıysan, sinapslarını yaktım, böylece seni öldürecek bir şey yapamazsın."

"Rachel..." diye mırıldandı, bir eli başına gitti. "Bunun için Alcatraz'da çürüyeceksin."

"Evet, ama önce seni eve götürmeliyim." Ayakta duramıyordu ve omzumu onun omzunun altına sıkıştırıp ağırlığını alırken mide kaslarım sıkıştı. Arkamda, deliği genişletirken sıva parçaları yere çarptı. "Seni kaçırmalarına izin vermeyeceğim," dedim o bana göz kırparken. "Ve eğer biri seni kaçırsa, seni özgürlüğüne kavuşturacağım. Söz veriyorum. Ama buradan çıkmamız gerek.

Bizi sonsuza kadar takip etmeye cesaret edemezler, yoksa çoktan buraya atlamış olurlardı."

"Bekle..." diye mırıldandı, gözleri irileşmişti. "Rachel, hayır!"

"Bana bir iyilik yap ve büyü yapma," diye fısıldadım. Ben heceleme cübbemi, o da I.S. eşofmanlarını giymişken, ikimizin de aurasını çizgiye uyacak şekilde değiştirdim ve gittik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

25

Bir kalp atışından kısa bir süre içinde oradaydık, yanmış kehribarın asidik ısırtığı ciğerlerimi kavuruyordu, ta ki arka plandaki bir sıkıntıya dönüşene kadar. Elyse ölü bir ağırlıktı ve onun kahvehanenin lekesiz zeminine kaymasına izin verdim, sadece Boz ve Clemt'in değil, dükkândaki herkesin dikkatle izlediğini görmek için başımı kaldırdığımda chi'mi enerjiyle doldurdum.

"Anladım," dedim ve her yer gürültüye boğuldu, iyilikleri temsil eden altın paralar el değiştirdi. Hepsi beni izliyordu ve alarmımı derinlere ittim. Önümüzdeki otuz saniye hayatımı ya zorlaştıracak ya da imkânsız hale getirecekti ve Clemt'in cüssesini yaklaştırmasını görmezden geldim.

Elyse ayaklarımın dibindeydi ve konuşmalar bizden uzaklaşmaya başlayıp gürültü hız kesmeden devam ederken onu yukarı çektim. Boz yer değiştirme taşıma fark etmişti ve onu cüppemin arkasına sıkıştırdım, ardından omuz çantamı daha yükseğe kaydırdım. Elyse öksürmeye başladı, uyum sağlamaya çalışırken iki büküm oldu.

"Sen bir hırsızsın." Clemt keçi gözlerini kuşkuyla kısmıştı. "Ve bir kız," dedi Boz, alay ederek. "Üzerinde biraz taş var, Kızıl. Bak ne diyeceğim. Çaldığın o kitabı ve tılsımı bana ver, Clemt ve ben de buradan çıkıp gitmene izin verelim. O Kalamack denen pislik onu oraya koyduğundan beri gözüm o kitapta."

Kitap mı? Elyse'e döndüm, öfkeliydim. "Onun kitaplarından birini mi aldın?" diye haykırdım ve sonunda rahat bir nefes alabildiğinde pişmanlık duymayan bakışları bana kaydı. "Alarmı *sen* tetikledin. Benim yaptığımı sandım!"

"Bir elfin elinde olmamalı," dedi sanki bu doğru bir şeymiş gibi.

"Katılıyorum." Clemt elini uzattı ve ben de Elyse ile birlikte bir adım geri çekildim. "İçine istemediğin bir şey koymadan önce elini indir," dedim. Elyse'in sessiz kalmasını umarak, dedi. Onu yaktığımdan çok şüpheliydim ama aptalca bir şey yaparsa ikimiz de yere serilirdik.

Boz, Clemt'in dirseğini dürttü. "Sanırım Gally'nin geleceğini harcadığı cadı bu. Kızıl saçlı. Temiz bir aura." Bakışlarını düzgünce bağlanmış cübbemin üzerinde gezdirdi. "Seni kapmak için beş parasız kaldı. Büyü yapmak yerine seni Kalamack'tan çaldığına şüphe yok."

Birine ait olduğumuzu düşünselerdi bize dokunmazlardı ve çenemi kaldırarak ona bileğimi gösterdim, iblis işareti karanlık bir fener gibi göze çarpıyordu. "Hiç şüphe yok," diye yineledim. "Tılsımı ve kitabı istiyorsan, Al ile konuş, ah, Gally. Bize müsaade edin."

Kolumu Elyse'in koluna doladım ve sanki bir sipariş vermişim gibi önemli bir adım atarak teslim alma tezgâhına gittim. Orada iki içki duruyordu ve onları alıp birini Elyse'e uzattım. Onu kapıya doğru yöneltirken, "Bunu içme," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, "Gally'nin hesabına yaz!"

"Döndü mü?" Boz söyledi ve sonra dışarı çıktık. Hava biraz daha az boğucuydu ama Elyse'i avludan geçip şakırdayan fiskiyeye doğru yürütürken beni izlediklerini hissedebiliyordum. Cincinnati'nin Fıskiye Meydanı'ndakine benziyordu. Tanrıça nedenini biliyordu.

"İyi misin?" Dedim, dizlerim biraz titriyordu. Lanet olsun. Trent'in adamları bizi yakalamak için duvarı yıkmışlardı. *Bu yüzden gelecekte yeni meşe kapılar* olacak diye düşündüm.

Elyse kaldırım taşına takılıp tökezledi ve kendini tutarken nefesi kesildi. "Dışarı çıkmamıza izin verdiler," diye fısıldadı. "Neden? Nasıl nefes alıyorsun? Her zaman bu kadar sıcak mı?"

"Evet, yaptılar ve evet, her zaman bu kadar sıcak oluyor." Yavaşladım, ilk kez onun gibi görüyordum. "Gerçekte bozulmaya neden olacak hiçbir şeyin olmadığı yeraltında yaşıyorlar, ancak yüzeydekiler zaten oldukça kötü olduğu için hava değişimi o kadar da iyi değil. Kimse kendi daireleri dışında havayı temizlemek için bir büyüyle uğraşmıyor."

Yanık kehribar kokusu boğucuydu ve nefesimi sığ tutmaya çalışarak gözyaşlarımı kırıştırdım. Genellikle aynı giyinmelerine rağmen iblisleri tanıdıklardan ayırt etmek kolaydı ve çalışanlar çoğunlukla tanıdık olsa da, ara sıra bir iblis bir kasanın arkasında oturup borcunu ödüyordu. Kimse korkmuyordu ve kimse kaçmaya çalışmıyordu. Kaçmak istemediklerinden değil. Bir iblis hattının onları başka bir yere atlamasından başka bir çıkış yolu yoktu. Birkaç yüz yıl sonra korkunun etkisi azaldı.

"Neden bizi kaçırmaya çalışmıyorlar?" Elyse yarı yarıya koluma asıldı, geniş gözleri her şeyi kavıyordu.

"Clemt ve Boz'un çıkmamıza izin vermeleriyle aynı sebepten. İblis olmayan herkes birine aittir," dedim. "Beden ve ruh."

"Neden sadece gitmiyorlar? Pençeleriyle yüzeye çıkıp kaçmıyorlar?" Bir iblisin tembel tembel yürüyüşüne uymaya çalışmak için hızımızı daha da yavaşlattım. "Çünkü ruhlarını bir iblise kaybettiler. O gittiğinde, sen de onların olursun. Ruhun üzerine asla bahse girme." Bir ürperti bastırdım. Bu küçük bilgi kırıntısını kazara öğrenmişim. Al'dan böyle kaçmışım, daha doğrusu kaçacaktım. Gönüllü olarak onun tanıdığı olmayı kabul etmek ruhumu korumamı sağladı. Ve bunu yaptığım için, hayır diyebilir, ley hatlarını geçmeyi reddedebilirdim.

sonra. Beni zorlayamazdı ve o andan itibaren ortak bir zemin bulduk.

Başı öne eğildi. "Sanırım hasta olacağım."

"Sakin buna cüret etme." Kolunu sıkıca kavradım. "Bak. Bunlar çeşmenin etrafındaki atlama yastıkları. Oradan Newt'in dairelerine gidebiliriz." Elyse benden çekildi ve ben durdum. Bembeyaz olmuştu.

"Neden? Aynaya ihtiyacın yok ki," dedi bir adım geri çekilerek. "Sen iyisin. Seni Alcatraz'a koymayacağım. Sana güveniyorum. Vivian güvendi. Bu benim için yeterli. Buradan eve gidebiliriz. Buradan nasıl çıkacağız? Merdiven var mı?"

Merdiven mi? Ciddi mi bu? Çenesi sıkılana kadar onun alanına doğru eğildim. "Bu kadar basit, bana güveniyorsun, ha?" Kıcı tehlikede olduğu sürece belki. "Buraya özgürlüğümü kazanmak için senin çemberinden atlamaya gelmedim. Brad için buradayım. O aynaya onun için ihtiyacım var, senin için değil.

Bu yeşil dünyada buradan tek başına çıkmaya imkan yok, benimle kalacaksın."

"Yani o lanet ayna için beni Newt'e satabilir misin?" dedi öfkeyle ve ben endişeyle arkasından kafeye baktım.

"Hey! Sana koridorda kalmanı söylemiştim, hatırladın mı? Gelmek senin fikrindi ve şimdi buradasın, bunu atlatacaksın. Newt bizi hatırlayacaktır." *Umarım.* "Onun dairesine atlayacağız, çaldığın kitabı ayna ve yüzeye çıkış yolu karşılığında ona vereceğiz ve gideceğiz."

"Kitabı ona vermeyeceğim!" Elyse haykırdı, bir eli kitabın nerede olduğunu söylemek için gömleğine gitti. En azından alarmı tetiklemediğimi biliyordum. Quen'in eve döndüğünde kırık duvara bakacağını düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. Güvenliğini alt etmenin verdiği bir zafer duygusu yoktu. Hem de hiç.

"Kullanılmış bir durağanlık tılsımı istemeyecektir," diye mırıldandım, çantamı omzumda daha yukarı kaydırırken endişeliydim. Bir bilmededen daha fazlasına ihtiyacım vardı ve kitap elverişliydi. Trent şimdi burada olsaydı, sat derdi.

Elyse yanımda titrek ve solgun adımlarla yürüyordu. "Buradan çıkan bir tünel olmalı."

"Yok." Atlama pistlerine doğru devam ettim, omzumun üzerinden bir kez baktığımda Boz ve Clemt'in dışarıdaki masalardan bizi izlediğini gördüm. "Sakin ol, senin ruhunu istemeyecek. Bu, bir çemberin içine çağrılmaktan hoşlanmayan kızgın iblisler tarafından belirlenen aşırı şişirilmiş bir fiyat. Seni zor durumda bırakmadıkları sürece atlayışlar o kadar da pahalı değildir. Ayrıca, bunu Newt'in hesabına yazacağım. Pan'ın bildiği kadarıyla, kahve içmeye gönderildik. Al, şunu bir saniye tut."

"Pan mı? O iblisi mi kastediyorsun?" Elyse, kırmızı cübbesi içinde dramatik bir şekilde böğüren, paket yüklü familiar'ları sahiplerine fırlatırken içinden büyük, gereksiz dalgalar halinde ışıltılı enerji dökülen sıkılmış iblise baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Herkesi tanıyorum." Ama onlar beni tanı mıyordu ve kahvemi Elyse'e uzattım, saçlarımı kabarttım ve şapkamı tekrar başıma geçirdim. Tavrımı bozmadan kahveyi elime aldım ve Boz ile Clemt'e bir kez daha baktım.

Tavır beni bu durumdan kurtaracaktı, hem de çok fazla. "Sessiz ve asık suratlı ol," dedim. "Bunu yapabilir misin?"

Kimse Elyse gibi somurtkan olamazdı. Şüphelendiğim şey sessizlik kısmıydı.

Çeşmeye yaklaştıkça adımlarım hızlandı. İblisler her yerden her yere atlayabilirdi ama belirlenmiş giriş-çıkış noktalarının olması kazaları önlemeye yardımcı oluyordu. Elbette Familiar'lar hiç zıplayamazdı. Bu yüzden kimse onların yüzeye kaçması konusunda endişelenmiyordu.

Tüm bunlar, iblislerin onlar için gerçek zıplamayı yapması gerektiği anlamına geliyordu. Pan'ın dramatik bir yetenekten daha fazlası vardı. Ayrıca hafif bir dokunuşu vardı ve kendisine ait olmayan şeyleri almaktan hoşlanıyordu, muhtemelen bu yüzden burada toplum hizmeti yapıyordu. Bir de canı çok sıkılıyordu. Hepsisi öyleydi.

"Pan!" Beni tanımayacağını bilerek seslendim. Ben yüz­süz bir tanıdıkım. "Kötü bir lanet satarken mi yakalandın?"

İblis döndü, güldü, sonra daha yakına baktı, gösterişli enerji bukleleri yumuşak bir tıslamayla soldu ve burnuna tılsımlarla yazılmış bir gözlük taktı. "Hey, hey, hey. İki yeni et parçamız var, ancak sen yeni değilsin, değil mi, müstehcen olmamana rağmen. Peki Pamuk Prenses, seni bizden kim saklıyordu ve ne zamandır?"

Rahat bir aşinalıkla gülümseyerek, bir parmağımı onun görünür aurasının bir kıvrımına doladım, enerjisinin benimkiyle temiz bir şekilde karışmasına izin vermedim ama onları yağ ve su gibi ayrı tuttum. Pratik bir hareketti ve bana bu işi başarmak için ihtiyacım olan sokak itibarını kazandıracağını umuyordum. "Belki de asıl soru *neden* olmalı," dedim onun enerjisinin benimkini karıncalanarak yıkamasına izin verirken. "Ben Newt'in son düşkünüyüm. Sakıncası var mı?" Açıklama olarak kahveyi kaldırdım ve atlama rampasına çıktım.

Elyse benimle birlikte üzerine çıktı, yüzü bembeyazdı. Pan'ın keçi gözleri kısıldı. "Ne zamandan beri?"

"Gally alışılmadık derecede aptalca bir şey yaptığından beri." Elyse'i inmesi için dürttüm. "Her seferinde bir tane."

Elyse başını iki yana salladı, kollarını ortasına sarmış kahvehaneye bakıyordu.

Boktan *bir tost...* Boz ve Clemt'ti, ikisi de bu tarafa doğru geliyordu. "Tamam. Önce sen." Aşağı indim ve kadın kararsızlık içinde dondu kaldı. "Ben hemen arkanızda olacağım. Geldiğinizde çemberden çıkın ki üzerinize düşmeyeyim."

"Ah, Rach-" diye başladı.

Pan aurasını çizgiyle eşleştirecek şekilde değiştirip son derece gereksiz bir "*Vade!*" diye bağırırken tenim karıncalandı. Burada bir büyü yoktu, sadece basit bir fizik vardı ve yine de Pan'ın çılgınca sallanan kolu yumruklu bir elde son bulduğunda, o gitmiş, Pan tarafından Newt'in dairelerine atılmıştı.

Onun yerine geçip Pan'a kahvemi uzatırken, *atlama rampasından in*, diye düşündüm. "Onlara Dali'yi görmeye gittiğimizi söylersin, değil mi?" Boz ve Clemt'e başımı sallayarak söyledim.

Pan aldı, dudakları şaşkınlıkla büküldü. "Bir kahve için mi? Pamuk Prenses, bundan daha iyisini yapmalısın."

Bilerek tepesine vurdum. "Bunu bir yer tutucu olarak düşün. Bir dahaki sefere gerçekte olduğumda, sana gerçek bir tane getireceğim."

Şaka yaptığımı düşünerek güldü. "Anlaştık. Beni güldürdüğün için bu kadar alıyorsun," dedi. "Yirmi yedi gün, sekiz saat, kırk dokuz dakikadır gülmedim-"

Sonra dramatik bir şekilde elini savurdu ve Pan auramı değiştirip beni Newt'in dairelerine fırlatırken onun "*Vade!*" diye bağırmasıyla birlikte gitmiştim.

Gözlerimi kırıştırarak bir nefes aldım ve kendimi gri karolarla döşenmiş bir zemine yerleştirilmiş düz gri bir diskin üzerinde buldum. Tavanlar yüksekti ve duvarlar beyaz tüllerle örtülmüştü. Yumuşak, hoşgörülü minderler çok sayıda sandalye ve kanepeyi kaplıyordu ve aralarına Kisten'in bilardo masası büyüklüğünde alçak, yeşil bir arduvaz masa yerleştirilmişti. Pencere yoktu ama perdeli bir büyü çerçevesi, büyük ağaçların çevrelediği düz bir göletin görüntüsünü gösteriyordu. Bir duvarın tamamı raflardan ve çeşitli çağlardan kalma bibloların bulunduğu ışıklı köşelerden ibaretti. Yakınında, hap şişeleri gibi dizilmiş iksir şişelerinin bulunduğu bir büyü barı vardı. Ferah ve güzel görünüyordu ama hava hâlâ yanık amber kokuyordu ve her şeyin ardındaki sert kayayı hissedebiliyordum.

"Elyse?" Derim diken diken oldu ve derin bir nefes aldım. *Biri kurabiye mi pişiriyor?*

"Çember!" Elyse çığlık attı ve ben yuvarlandım, düşerken omuz çantam karnıma çarptı.

"*Rhombus!*" Diye bağırdım ve çemberim yükseldi, siyah bir pus ona çarptığında çatırdadı, bir yol bulmaya çalışmak için bütününün üzerinde kayıyordu. Elyse'i ancak o zaman köşede gördüm; konuşabildiği ama hareket edemediği için muhtemelen *sabit* bir lanetin etkisindeydi.

"Kimsiniz siz! Odamdan çıkın!" Newt ikimize de bağırdı. Görünüşe göre iblis kim olduğumuzu unutmuştu. *Boktan bir tost. Neden bir mola veremiyorum?*

"Newt!" Hemen ayağa kalktım ve sanki korkmuyormuş gibi çemberimi kırdım. Ama öyleydim ve ley hatlarının içinde hafif bir düşünce tuttum, gücün zayıf gıdıklamasında güç buldum. "Hey, ah, sana bir kahve getirdik," dedim, yere döküldüğünü görünce irkildim. "İstersen bir tane daha getirebiliriz." Newt, cüppesini sallayarak Elyse ile benim aramda durdu. Çenesi yukarı kalkmıştı ve utandığı belliydi, muhtemelen önemli bir şey unuttuğunu düşünüyordu. Tekrar. "Kahve?" dedi, gözlerini

kahverengi su birikintisi. "Hayır."

"Tamam." Nabzım hızlandı ve ellerimi çözmeye zorladım. "Minias nerede?"

"Saklanmak." Newt neredeyse kelimeyi tükürüyordu. "Sanırım seni tanıyorum. Adın Futility mi?"

Konuşuyordu. Bir şansımız vardı ve ipleri tutuşumu hafiflettim. "Elyse, iyi misin?"

"Kahveyi döktüm," dedi yerde kıpırdamadan ve ben ona doğru ilerlemeye başladım.

Newt başını eğdi. "Ya da belki de cehalettir."

"Cehalet işe yarayacaktır," dedim ekşiyerek. "Bana Iggy diyebilirsin."

Newt küçük bir ses çıkardı. "Iggy, Minias'ı ben mi öldürdüm?" diye sordu, kollarını ortasından geçirip parmaklarını kolunun üzerinde gezdirerek. "Bartholomew'un taşakları, yeni bir tanıdık getirmekten nefret ediyorum. İşe yarayacak kadar müstehcen değilsin." Gülümsedi, ben odanın kenarlarında dolaşırken siyah gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Henüz."

"Minias iyi. Ben bir tanıdık değilim. Benim ruhum var, Elyse'in de öyle. Sen ve ben bir anlaşma yapıyorduk ve yarıda kesildi, ben de bitirebilmemiz için seni takip ettim. Minias sana bir unutma büyüsü yaptı." Evet, bu bir yalandı ama sadece bir zamanlamaydı. Minias onu istediği gibi büyülemişti.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Kaşlarını çatan Newt, ikimizi de görebileceği kanepeye çöktü ve hoşgörölü minderlerde neredeyse kayboldu. "Onu emekliye ayırmanın zamanı gelmiş olabilir. Senin sahibin kim? Bu Gally'nin işareti. Kokusunu buradan alabiliyorum." Tereddüt etti. "Ve benimkini. Ayağında. Belki de seni öldürmeye çalışmamalıydım."

Bakışlarım botlarıma kaydı ve geri döndü. "Üç vuruş yapana kadar kimseye ait değilim," dedim aniden endişelenerek.

"Üç gelenekseldir ama istisnalar da vardır." Parmaklarında bir sis gibi dolaşan enerji, Newt'in ilgisini çekerek doğruldu. "İksirlerde iyi misin? Eğer Al'ın işaretini alırsam, iki tane olacak. Başı biraz belada. Opsiyonunu satmak tek çıkış yolu olabilir." Enerjiyle oynayıp kıvılcım çıkarmasını sağlarken dikkati dağıldı. "O gerçekliğin içinde. Güneşin içinde. Bizi burada tutan laneti aşmanın bir yolunu nasıl bulduğunu düşünüyorsunuz? Bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi benim."

Newt kanepeden kalkıp biblolarla dolu duvarına doğru yürürken donup kaldım, arkasında siyah pus şeritleri vardı.

"Ah, birkaç hafta daha bekle. Aceleci davranmak istemem," dedim gülerek.

Newt bana sırtını dönmüş, düz kalaylı bir tabaktaki yansımamı izliyordu. "Seni şimdi hatırlıyorum. Bazilika'daydın. Bir şey istemiştin, küçük iblis çağırıcı." Bakışları Elyse'e kaydı. "Onun için."

"Ben satılık değilim!" Elyse yüzü kıpkırmızı ve tamamen çaresiz bir halde bağırdı.

"Yarı doğru." Onunla Elyse'in arasına girmek için ilerledim. "Elyse müsait değil. Sen gitmeden önce zaten bir anlaşmaya varmıştık. Ben sana geleceğe dair bir vizyon verdim, sen de bana bir Atlantis aynası ve iki hat atlayışı vereceğine söz verdin." Evet, bu da bir yalandı ama buradan başka nasıl çıkacaktık? Onu unutturmak işe yaramayacaktı ve elimde sadece bir iksir kalmıştı.

"Anlaşmada hiç olmayan hat atlamaları ve artık hatırlamadığım geleceğe dair bana verdiği bir hayal." Newt güldü ama içinde hoş bir ses olamayacak kadar umutsuzluk vardı. "Çizgi atlamak yok. Ayrıca, üzerinde üç işaret olmayabilir ama benim oturma odamdasın. Oradan ayrılmayacaksın."

Elyse'e ulaşmıştım. İçimi karıncalandıran çizgi enerjisinin en ufak ipucuyla ona dokundum ve *sabit* laneti bozdum. Doğrulup oturdu, neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, titrerken alnı dizlerinin üzerindeydi. Odanın öbür ucunda Newt boğazını temizledi, şaşırdığı her halinden belliydi.

"İyi misin?" Son büyü de içimden geçip toprağa karışırken fısıldadım. Elyse başını salladı -başını hâlâ dizlerinin üzerine koymuştu- ve ben de dökülen kahveyi alıp Newt'in yanına gittim. "Bir yudum kaldı," dedim yarısı dolu fincanı uzatırken.

Newt sessizce beni düşündü, muhtemelen *Stabils* lanetini bu kadar kolay kırmamdan etkilenmişti. Yapması zor değildi ama daha önce iblislerle uğraştığımı gösteriyordu. Yine de fincanı almadı ve ben de sonunda fincanı yere bıraktım.

"Bardaydın. Bana kaçmamı söyledin." Siyah gözleri yarıklara kadar daraldı. "Ve kaçtım. Neden kaçtın?"

Gergin bir şekilde masaya doğru geri çekildim ve sanki onunla eşitmişim gibi bir sandalyenin kenarına oturdum. Ama değildim. "Cadılar meclisi bizi buldu. Gitmek zorundaydık."

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," diye fısıldadı ve ben bir irkilmeyi bastırdım. Eğer ona ilaç verdiğimi hatırlarsa, boka batmıştık demektir. "Orada ne yaptığımı unuttum," diye ekledi. "Minias benden bir tulpa yapmamı istiyor. Kendimi içine bırakırsam hatırlayacağımı söylüyor. İşe yarayabilirmiş." Beni su birikintisindeki bir dişi aslan gibi izliyordu, aurası ley hatlarını yoğun bir şekilde çekerken görünür spektruma giriyordu. "Ya da bana anlatabilirsin."

Bir bedel karşılığında, diye düşündüm, onun güç gösterisine rağmen içimde bir umut titreşimi yükseldi.

"Tulpa?" Elyse korkmadığını kanıtlamak istercesine temkinli bir şekilde "Tulpa" dedi.

"Herkesin tadını çıkarabilmesi için gerçeğe dönüştürülmüş bir anı." Sessiz bir şekilde kahveyi Newt'e doğru ittim. Kısa bir süre sonra, iblis olduğumu kanıtlamak için bir tulpa yapacaktım. Bu onları şaşkına çevirmişti, sadece benim

Ama onlara güneşin, geniş ufukların ve saflığın hayalini vermiştim. Arzuladıkları her şeyi.

Newt alnını ovuşturdu, aurasının tenime değmesiyle oluşan karıncalanma, aktif bir tehditten sadece olası bir tehdide dönüşürken kayboldu. Yine de bunun ne kadar hızlı değişebileceğini biliyordum ve buna güvenmiyordum. "Hiç değilse tulpalar banka hesabını dolduruyor," diye mırıldandı. "Sanayi öncesi Afrika'nın güneşinde yıkanmak varken neden bir striptiz kulübüne gitmek istesinler ki? Sanırım Minias bir şeylerin peşinde."

"Öyle." Omuz çantamdan omuz silktim, kapalı tutmaya dikkat ettim. "Anlaşmamız hakkında. Ben sana bir gelecek vizyonu vereceğim, sen de bana bir Atlantis aynası vereceksin. Ve bunu bitirmek için seni takip etmek zorunda kaldığımdan, Bazilika'ya iki hat atlayışı ekliyorum. Oradan gerçekliğe kendi başıma ulaşabilirim."

"Seni ilk orada görmüştüm." Newt'in bakışları Elyse'in üzerinde sabitlendi ve kadın dondu kaldı. "Bazilika. Tanıdığınızı çalacaktım."

"Ben onun tanıdığı değilim," dedi Elyse köşeden, yüzü solgun ama kararlıydı.

"Hayır mı?" Newt kıs kıs güldü. "Öyle davranıyorsun."

"Onun pisliğini giymiyorum!" Elyse haykırdı ve Newt'in gülümsemesi bilerek değişti.

"O benim değil ki satayım," dedim. "Ayrıca, ona bir bak. O haklı. Sahip olduğu azıcık müstehcenlik de kendisine ait."

"Eğer satmak için senin değilse, onu almamın bir sakıncası olmaz." Elyse'e yerinde kalması için bir el salladım. "O benim arkadaşım ve benim için sorun olmaz."

Newt neredeyse boşalan kahveyi eline aldı. "Bu senin için zor, benim için değil," dedi ve son yudumu da içerek kahveyi kaldırdı.

"Olmaz Newt," dedim, sanki zamanımız tükeniyormuş gibi hissederek. "Şimdi, aynaya ne dersin? Makul olarak, bunun için ne kadar istiyorsun ve eve iki sıçrayış? Bir kitabım var-"

Newt ayağa kalktı ve ben de gerildim, tutuşumu sıkılaştırırken ley hattı içimde kıvılcımlandı. "Evindesin," dedi iblis büyü çubuğuna giderken, cüppesi yumuşak bir sessizlikle yere sürtünüyordu. "Cadılar meclisini her zaman sevmişimdir.

Beni bekleyen üyeler, ama sen, Iggy, yavaşça kıracağım. İçinde iyi bir şey var."

Yine dengesizleşmeye başlamıştı ve Elyse'e arkama geçmesini işaret ederek ayağa kalktım. Kendimi bir ley hattının gücüyle doldurma ihtiyacı ağrıyordu ama bunu yaparsam Newt de yapardı ve iblis benden çok daha becerikliydi. "Olmaz," dedim usulca, içim acıyarak. "Kalamack malikânesinden bir kitaba ne dersin? Görünüşe göre tam bir cilt. Eksik sayfa yok."

"O cadılar meclisine ait," diye tısladı Elyse ve ben dişlerimi sıktım.

Newt döndü, omuz çantama bakarken elinde bir şişe vardı. "Gally'nin sonsuzluktan nasıl kaçtığını bilmek istiyorum. Bunu yapmasına izin verilen tek kişi benim. Nasıl oluyor da güneş doğduğunda gerçekte oluyor? Bana bunu anlatabilir misin? Hayır mı? O zaman benimsin."

"Evet!" Neredeyse bağırarak söyledim. "Yapabilirim. Biliyorum! Onu gördüm!"

Newt durakladı ve şapkayı tekrar taktı, küçük enerji kıvılcımları peri tozu gibi düşüyordu. "Onu *gördün* mü?"

"Yaşadım diyebilirsiniz."

Elyse arkamdan omzuma bir el koydu. "Yapma," diye fısıldadı. "Yapamazsın."

Newt kaşlarını çatı. "Sen. Küçük cadılar meclisi üyesi. Kapa çeneni." Kendine güveni tam olan Newt oturdu, kollarını kanepenin arkasına sarkıtarak bize baktı. "Biliyorsun," diye ekledi, benim de ona katılmamı işaret ederek. "Nasıl bilebilirsin ki? Beni hikâyelerinle eğlendir. Eğer beğenirsem, seni biraz daha hayatta tutabilirim."

Sadece ölülere doğruyu söyle. Al böyle demişti ve içimde bir ürperti hissettim. Ah, pekala. Minias muhtemelen ona unuttururdu. "Biliyorum çünkü oradaydım. Bunu nasıl yaptığını söyleyebilirim. Neden yaptığını söyleyebilirim. Ve ne zaman dağılacağını ve rahatsız edilemeyecek kadar küçük bir balık gibi sonsuzluğa geri atılacağını da söyleyebilirim." Yavaş bir nefes aldım, nabzım hızlı atıyordu. "Ve sana kilisemde ne bulmaya çalıştığını ve Minias'ın sana neden unutturduğunu söyleyebilirim. Tüm bunları tek bir basit hareketle."

Newt'in eli titredi ve çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim. "İşte seni burada tanıyorum," dedi, ifadesi donuklaşmıştı ve ben de

ürperdim. "O kilise. Sana ulaşmak için ona küfrettim. Ama sen sen değilsin. Sen... olgunlaşmamıştın. Şimdi ise potansiyelinle dolup taşıyorsun."

Olgunlaşmamış mı? Sanırım iki yıl önce öyleydim. "Ayna ve gerçekliğe iki sıçrama," diye sordum ve o da tedirginlikle bornozunu seğirtti. "Söz ver," diye ekledim. "Ayna ve gerçekliğe iki sıçrama. Bazilika'ya gitmek istiyorum. Ben istediğimde ikimiz de. Canın istediğinde değil."

Siyah gözlerini bana dikti. "Bana gerçeği söylemen şartıyla, Iggy, hikaye değil."

Başımı salladım ve Elyse yaklaştı. "Yapamazsın," diye itiraz etti.

"Eninde sonunda hatırlayacak," diye mırıldandım ve Newt sevinçle gülümsedi. "Bir bıçağa ihtiyacım var," dedim, omuz çantamda bıçak olmadığını bilerek.

"Ne için?" Newt bana şüpheyile baktı.

"Al'ın eylemleriyle ilgili neden, nasıl ve ne zaman olduğunu göstermek için," dedim ve iblis kolundan bir tane çıkarıp bana fırlattı.

Yumuşak bir gümbürtüyle bacağımın yanındaki mindere çarptı ve sarsıldım, onu çekip çıkarmadan önce parmaklarımdaki soğuk ısırığı karşısında kısa bir süre tereddüt ettim. "Teşekkürler," dedikten sonra başparmağımı delmek için kullandım. Kırmızı kan aktı ve bıçağın üzerine bulaştı; bıçağı arduvaz masanın üzerinden dikkatlice ona uzatmak için ayağa kalktım.

"Ne? Etkilenmem mi gerekiyor?" dedi ve dizlerimin bağı çözölmüş bir halde yeniden yerime oturdum.

"Al- yani, Gally öyleydi," dedim.

Yavaşça tadına baktı, sonra gözlerini kaldırdı. "Sen bir cadı değilsin," dedi ve elindeki bıçağı parçalamak için çevirdi. "Bütün kız kardeşlerimi öldürdüm!"

Kıpırdandım, kendimi olduğum yerde kalmaya, ipi içime çekmemeye ve ellerim kucağımda sessizce oturmaya zorladım. "Ben senin kardeşin değilim," dedim. "Ben geri dönüş yoluyum, iblis büyüsünü ateşlemek ve kolektife katılmak için doğru amino asitlere sahip bir cadı olarak doğdum. Kalamack Senior genomumun hasarlı kısımlarını onardı, böylece çok uzun zaman önce sana yapılan elf laneti beni öldürmeyecekti."

Dizginlenmemiş büyüünün titreşimi Newt'in ellerinden kayboldu. "Sen cadı olarak mı doğdun?" dedi, sesi sertti. "Ve şimdi bir Kalamack'ın dölü sana sahip!" diye bitirdi, öfkeyle.

"Trent bana sahip değil!" Bana verdiği yüzüğü saklamak için elimi yumruk yaparken ısınarak bağırdım. "Şu anda onu kendi düğününde tutukluyorum. Bu bana sahipmiş gibi mi geliyor? Babam bu borcu hayatıyla ödedi. Ne istersem onu yaparım!"

"Ben de öyle." Newt duraksadı, siyah bakışları ben ve Elyse arasında gidip geliyordu. "Hem buradasın hem de orada. Kendinizsiniz ama yine de farklısınız."

Olgunlaşmış ve olgunlaşmamış. Başımı salladım. "Al bu şekilde kaçtı ve bu gece gün batımından kısa bir süre sonra geri dönmek zorunda kalacak. Kalamack Senior'un tamir ettiği tek bebek ben değildim. Gally'nin en yeni tanıdığı Stanley Saladan da birkaç ay sonra içimizden birinin Kalamack Senior'un dileğini yerine getirmesi ve elfleri iyileştirmek için Bazilika'dan lanet öncesi bir elf DNA örneği çalması umuduyla onarıldı."

Newt kanepede neredeyse yan oturacak şekilde kayarak alay etti. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Omuz silktim. "Oh, yeterince mutlu görünüyordun." Dirseğimi dizime koyarak öne doğru eğildim. "Elfleri geri getireceğim ve bu sayede iblisleri kurtaracak güce sahip olacağım. Onları ait oldukları yere, gerçekliğin güneşine koyacağım." Tereddüt ettim. "Söz ver. Çoktan yapıldı."

Newt bunu düşündü, siyah gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Arkasında bir şişe çatlamaya başladı, yüzeyine ince bir örümcek ağı gibi kırıklar yayıldı.

"Aynaya ve gerçekliğe iki sıçramaya ihtiyacım var. Hemen şimdi." Çantamı yakın tuttum, parmaklarım titriyordu. "Bu sırayla. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Bize baktı. Newt masanın üzerine eğilip sıcak bir buğu soluduğunda arkamdaki Elyse'in sarsıldığını hissedebiliyordum.

"İşte senin aynan," dedi ve ben onun barda da aynısını yaptığını hatırlayarak irkildim. Sis ve buğu. Bana bir bilmece veriyordu. "Gally bizi buraya hapseden lanetin etrafından nasıl dolaşıyor?"

Belki heceleyerek söylersem o da aynısını yapardı. "Stanley Saladan'ı ele geçiriyor, bağlantı gün doğumundan sonra da devam ediyor çünkü Stanley genetik olarak bir iblis. Başka kimsede işe yaramaz. *Ben hariç.* Ama bu gece Al'ın sinirli ve öfkeli kışını çembere alıp onu sana geri göndereceğim."

Newt sırtıttı. "Kilerimdeysen zor olabilir."

Omuz silktim. "Çoktan bitti." Ve oldu, ya da olacaktı. Bu gece benim çağırdığım ilk şehir güçleri toplantısı olacaktı. Al, Piscary'yi boğarak öldürmeye çalışacaktı. Ölümsüz vampiri kurtarmak için onu çembere alacaktım, Al'ı sürgün edecektim ve Kisten'i ölüme gönderen ölümsüz vampirden korunmaya çalıştığımı çok geç öğrenecektim. *Çok geç öğrenilen bir yalan.*

Hatırlayınca boğazım düğümlendi. Kisten'in gittiğini sanmıştım. Jenks ve Ivy'nin de. Umutsuzluğa kapılmıştım ve hiçbir çıkış yolu göremiyordum, Piscary ve Trent'in onu almasını engellemek için odağı kendime çekecektim. Hail Mary büyüsü kaldırılana kadar beni çıldırtacaktı. Çenemi sıkarak, hatırladığım kalp acısını bir kenara ittim.

Gözlerim yavaş ve güç toplayan kırışımlarından sonra açıldığında Newt bana bakıyordu. "Ley hatlarındaki anormallikleri ölçmek için geliştirilen bir laneti kullanarak zaman içinde hareket ettin. Zekice. Bunu yapabilecek kadar zekiyken nasıl oluyor da Atlantisli bir ayna hakkında bu kadar kör olabiliyorsun?"

İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasına kızarak dudaklarımı yaladım. "Minias'a güvenme. Bunu sana bedavaya vereceğim."

İblis küçük bir hışımla elini sıktı ve elini bir enerji pırıltısı doldurdu. "Bunu zaten biliyorum. Seni şimdi hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Anlaşma iptal oldu."

"Ne? Hey!" Newt elini uzattığında irkilerek sıçradım ve siyah bir sis auramın içinden soğuk kar gibi süzüldü. "*Rhombus!*" diye bağırdım ama hiçbir şey olmadı. Çizgi gitmişti. Sadece orada değildi. O kadar hızlıydı ki, onun karşısında çaresizdim.

Ne yaptığımı bildiğime güvenerek tanrılarla oynayan bir aptaldım.

"Hayır!" Elyse çığlık attı, aynı siyah pus ona yapışmıştı. duvara çarpınca dehşete kapılarak geri tökezledi, çaresizdi.

"İstedliğini elde ettikten sonra anlaşmayı iptal edemezsin!" diye bağırdım ve Newt ikimizin de önünde durdu, siyah bir şerit küçük bir yılan gibi parmaklarının arasından geçerek kuyruğu hem Elyse'in hem de benim etrafıma dolandı.

"İkimiz de istediğimizi aldık," dedi. "Sen sadece bunu göremeyecek kadar aptalsın. Sen, cadılar meclisi cadısı, önce ben eğleneceğim."

"Newt, yapma bunu!" diye bağırdım ve sonra Newt beni bir çizgiye ve oradan da küçük bir deliğe iterken nefes nefese kaldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

26

Zifiri karanlıkta cilalı bir zeminde kayarken dengemi bulmaya çalıştım, sert bir takırtıyla düşen bir şeye çarptığımda sarsıldım. Kör bir şekilde bir ley hattına uzandım ve onun bloğunu kaldırdığını fark ettiğimde sevindim.

"Lenio cinis," diye fısıldadım nedenini merak ederken ve hücrenin zemininde belli belirsiz bir ışık parladı. Ve bu bir hücreydi: alçak tavanlı, düz zeminli, penceresiz ya da kapısız, belki sadece on beş fit genişliğinde. Duvarlar kavisliydi, sanki içi boş bir çöreğin içinde oturuyormuşum gibi görünüyordu, tavanı tam başımın üzerindeydi.

Omuz çantam yolculuğa çıkmamıştı ve babamın kırık karıştırma çubuğunun hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için ceplerimi yoklarken bir an paniğe kapıldım. Hâlâ oradaydı ve rahat bir nefes aldım. Diğer her şey yerine konabilirdi ve yavaşça olduğum yere oturup dirseğimi ovuşturdum. Belli ki Newt'in oubliette'iydi, hatırlayana kadar insanları doldurduğu "küçük unutulmuş alan" - eğer hatırlarsa. Ve içine düştüğüm kemikleri ve saçları hala koruyan mor ve yeşil ipek yığımına bakılırsa, belli ki ben ilk değildim.

"Hey, merhaba," diye fısıldadım, bir duvarın dibinde kıvrılmış iskelet karşısında olmam gerektiği kadar dehşete kapılmamıştım. "Sana rastladığım için üzgünüm Fred," dedim hücre arkadaşımın adını söyleyerek.

Bunun muhtemelen Nick'in öleceği zindan olduğunu fark ettiğimde yüz ifadem buruştu. Belki Nick ortaya çıktığında ben hâlâ burada olurdum. Bir zamanki erkek arkadaşımın boynunu kendi ellerimle kırabilirdim.

Ama hayır. Nick'in cesedini Al bulmuştu. Yanında olsaydım bana söylerdi. Sanırım. Belki de söylememiştir. Çölde sadece iki büyü cüppeli mumya.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kendimi daha rahat bir pozisyona getirdim ve hücre arkadaşşıma küçük bakışlar atarken mücevherli kot pantolonumun tozunu silkeledim. Tek ses nefes alışımıdı. Hava sıcaktı, neredeyse havasızdı ama yanık kehribar ve toz kokusu bir yerlerde havalandırma deliğı olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Çok üzgünüm Elyse," diye fısıldadım, şu anda Newt'in odasında neler olduğunu hayal ederek. Gururlu kadın boyun eğmiyordu ve Newt ceza olarak onun içinden bir ley hattı geçiriyor, kadının iradesini bastırmaya ve aynı zamanda taşıma kapasitesini güçlendirmeye çalışıyordu. Acı veriyordu. Al da bana aynı şeyi yapmıştı, ta ki ben kafamdaki hat enerjisini nasıl yönlendireceğimi ve ona nasıl geri fırlatacağımı öğrenene kadar. Ah, ne güzel günlerdi.

Ona onu güvende tutabileceğimi söylemiştim ama gururum ve aşırı güvenim ikimizin de kıcını ısırmıştı. Kendimi ve Elyse'i gerçekliğe döndürebilsem bile bana asla güvenmezdi. Meclisin hiçbiri güvenmezdi. Ve ben bu kadar büyük hatalar yapmaya devam edersem, belki de etmemeliydiler.

Kendimi toparlayıp ayağı kalkarken, "Kes şunu Rachel," dedim. Bir kutunun içindeydim. Daha önce de bir kutunun içinde bulunmuşum. İçeri hava giriyorsa, bir çıkış yolu vardı - cüppeli iskelet bir yana.

Tavan başımın sadece birkaç metre üzerindeydi ve gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak için uzandım. Taş parmak uçlarımin altında sıcaktı. Belki de yüzeye ilk düşündüğümünden daha yakındım. Bir hatta erişimim vardı. Çaresiz değildim. Hava bir yerden geliyordu. "Dayan Elyse. Geliyorum."

Yavaşça ley hattı enerjisini içime çekmeye başladım, onu topladım, bir tomar haline getirdim. Işıl ışıl parlayarak chi'mde toplandı ve ellerimi başımın üzerine kaldırarak enerjiyi avuçlarımda gerçek dışı bir altın ve kırmızı renkte parlayana kadar zorladım. Buradan hemen şimdi kaçacaktım. Newt, Nick için yeni bir oubliette yapabilirdi.

"*Celero dilatare!*" Küçük bir hava kabarcığını genişlemeye zorlayarak bağırdım.

Tavana çarptı ve bir tren şiddetiyle bana çarparak geri döndü.

Taş duvara çarptım, kollarım ve bacaklarım çarpıktı. İnleyerek yere kaydım, bir elim omzuma kenetlenmişti. Işığım sönmüştü ve yeniden var olmasını diledim. "Ah," diye fısıldadım ayağa kalktığımda, o kemik ve ipek yığını hareketimle birlikte takırdadı. Benimle birlikte duvara itilmişti ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Her kimse, muhtemelen burada susuzluktan ölmeye terk edilmeyi hak etmemişti.

"Özür dilerim," dedim, uzaklaşırken içimde anlamsız bir arkadaşlık duygusu kabardı. Başım ağrıyordu ve odanın dönmeyi durdurmasını dilerken başımı tuttum. Pişmanlık göğsümü sıktı ve alnımı dizlerime indirdim. Elyse haklıydı. Sonsuzluğa elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve Newt'le bir anlaşma yapabileceğimi düşünmek aptallıktı. Trent ondan çalmaya çalıştığım için beni öldürebilirdi ama bana sportmence bir şans verirdi. Newt dengesiz ve öngörülemez biriydi. İçgüdüleriyle hareket ederdi ve ben onunkileri ezip geçmişim. Elyse'e ne yaptığımı bildiğimi kanıtlamaya o kadar niyetliydim ki, ona bilmediğimi kanıtladım - durumu hiç kolaylaştırmıyor olsa bile.

Ama Newt'in topuğunun altında ezilen gururum ne olursa olsun, buradan çıkmam gerekiyordu. Kisten kütüphanenin altında can çekişiyordu. Onu kurtaramazdım ama gittiğinde belki bir hoşça kal diyebileceğimi ummuştum. Şimdi o bile yok olmuştu ve aniden gelen gözyaşlarını kırıştırtarak uzaklaştırdım.

"Aferin Rachel," diye fısıldadım, boğazım düğümlenmişti. Geçmişte öğrendiğim her şeyle iyi olacağımı düşünerek kendimi bırakmışım ama bu yeterli olmamıştı. Arkadaşlarıma ihtiyacım vardı. Buradan asla çıkamayacaktım. Yerdeki bu köhne küçük delikte ölecektim ve Nick kemiklerimi Fred'in yanında bulacaktı.

"Üzgünüm Elyse," diye fısıldadım, onun için de bir dönüş olmadığını biliyordum. Ivy'yi ya da Jenks'i bir daha göremeyecektim, Trent'i göremeyecektim, yüzüne dokunamayacaktım, gücünü, yumuşaklığını, sevgisini hissedemeyecektim.

Bana verdiği yüzüğü çevirirken gözyaşlarımı içime çektim ve acıma partime devam ettim. Sanki yapacak başka bir şeyim varmış gibi. Riske girmiştim.

Her şeyi ne için? Cadılar meclisinden korktuğum için mi? Cincy'yi kaderine terk edemediğim için mi? Gururum yüzünden mi?

Sonra iç çektim, göğsümdeki acı hafifledi. Hayır. Her şeyi riske atmıştım çünkü karanlık bir lanet kullanmış ve birini incitmişim. Buraya cadılar meclisinin tuzağından kaçmak için değil, lanet olası bir Atlantis aynası bulup Brad'i lanetten kurtarmak için gelmişim. Bunun beni meclisten kurtaracak olması basit bir adaletti.

Ama yine de gururuma yenik düştüm.

"Yosun silici, peri işlemeli, trol-turd bahaneli iblisin oğlu!" Sesimin pürüzsüz duvarlara ve zemine çarptığını duyarak bağırdım.

Belki kendimi Fred gibi gösterirsem, Newt beni çöplerle birlikte atabilir, diye düşündüm. Çantam ve içindeki her şey Newt'in elindeydi. Bir hatta girebilmenin dışında, sahip olduğum tek şey yer değiştirme tılsımıydı. O ve aklım.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. Belki de bir kaçış odası gibiydi, eğer bir çıkış yolu bulabilirsem, onun tanıdığı olmaya hak kazanacaktım. On dakikadır aşağıdaydım. Hava bayatlamıyordu. Bir takas olmalı.

Şimdi daha dikkatli bir şekilde Fred'in kalıntılarını incelemeye başladım, elimi önce duvarlarda, sonra tavanda gezdirerek bir çıkış yolu aradım. Ne bir sihir parıltısı ne de bir parça temiz hava bulabildim. Duvarlar mükemmeldi, sanki bir balonun içindeydim ve kaya sadece bir yanılsamaydı, tıpkı bir bilimkurgu filmindeki sanal güverte gibi.

Bir cazibe gibi, diye düşündüm. Dudaklarımı bastırarak yer değiştirme taşını bulmaya çalıştım ve içinden baktım. Santim santim duvarların, zeminin ve tavanın üzerinden geçtim, daha güçlü bir yanık amber kokusu ararken havayı acı veren bir yavaşlıkla ciğerlerime çektim, ta ki bir sarsıntıyla onu bulana kadar. Arayış içindeki parmak uçlarımin altındaki tavanda, siyah ipeksi bir iplikle parlayan bir güç ağı vardı. Bir şeyi örtüyor olmalıydı.

Gözlerimi kısarak tavana baktım. *"Adaperire,"* diye temkinli bir şekilde fısıldadım, bu kadar hafif bir açık büyü bile şiddetli bir ateşle geri dönüp auramın üzerinden geçerek sert bir uyarıyla ıslanınca irkildim. Yine de bu, orada koruyacak bir şey olduğunun kanıtıydı.

Şaşkın bir halde olduğum yerde durdum, başımı iki yana açtım ve kollarımı gövdem üzerinde birleştirdim. Açıklığı bulmuştum. Taş olmadan göremiyordum ama orada bir şey olduğu belliydi. Doğası gereği büyülüydü, yani sadece büyü onu kırabilirdi. Büyüyü ortadan kaldırmak için ince bir şeye ihtiyacım vardı. Bir bıçağa ihtiyacım vardı, ama herhangi bir bıçağa değil, ki zaten yanımda yoktu. Sihirli bir bıçağa ihtiyacım vardı.

Bir fikrin ilk ipuçlarıyla kaşlarımı kaldırdım. Bir çizgiye dokunabilirim. Buraya geldiğimizden beri iblis kolektifinden büyülere erişiyordum. Zamanlamam doğruysa bu hafta bir çağırma ismi almıştım. Belki iblislerin kasasına girebilirdim? Ölümcül bir tılsım için değil ama güçlü bir büyüyü kesmek için gereken mükemmel hassasiyete sahip bir şey için.

Olduğum yere oturdum, içimde bir heyecan dalgası yayılıyordu. Gözlerimi kapattım, düşüncelerimi sakinleştirmek için nefes verdim... sonra onları kolektife gönderdim. Nefesim kesildi ve çok sayıda konuşma bana çarparken bir an tanıdık bir baş dönmesi hissettim. Hepsi kafamın içindeydi ve yapılan anlaşmalar, edilen şikâyetler ve dedikoduların arasında kafa karışıklığımı ve sinsî umudumu bastırmaya çalıştım.

Gally'nin çağırma lanetini kırmasını sağlayan büyü üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini söylediğimde aklıma yüksek sesle bir şeyler geldi. O elf sürtüğü Ceri'nin hat enerjisini nasıl eğireceğini bilerek kaçmasına izin verdiği için borcunu ödemek için kullanacak olsa bile. Bize yeniden gerçeklik kazandıracak büyü herkese ait.

Newt'in dengesiz gücünden sonra ikinci sırada gelen, iblislerin kendi kendini tayin etmiş lideri Dali'ydi ve ben varlığımı Newt'in son zamanlarda ortadan kaybolması etrafında dönen bir düşünce kümesinin arkasına sakladım ve belki de Minias'ı daha dikkatli bir bakıcıyla değiştirmenin zamanı gelmişti?

"Reserare, Jariathjackjunisjumoke," diye fısıldadım, girilecek kelime şifremle birleştğinde ürperdim ve düşüncelerimin kasaya düştüğünü hissettim.

Zihnim sadece bana doğru küçülürken konuşmalar şok edici bir anilikle yok oldu. Ama bu şekilde kalmadı ve çok geçmeden çağlar boyunca ölmüş olan iblislerin uzun süredir nadasa bırakılmış anıları gölgelerden yükseldi, varlıkları yaptıkları büyülere yapıştı, sahip oldukları savaş lanetlerini kullanmamı talep ederken özleri öfkeli ve kindardı

bükülmüş ve burada saklanmıştı. Onları görmezden geldim, aklımda sadece tek bir şey vardı: Al'ın hançeri. Onu henüz yanlışlıkla Dali'ye vermemiştim. Daha önce bir kez bana cevap vermişti. Belki yine cevap verirdi.

Quaere, diye fısıldadım düşüncelerime, isteğimi itaatine olan inancımın çerçeveleyerek. *Seni çağırıyorum Quaere, düşmanımın kanıyla ıslanmak için değil, beni ölüme sürükleyecek tuzaklarını bozmak için. Seni yaratıcın Algaliarept'in isteğiyle çağırıyorum.*

Ya gelecekti ya da gelmeyecekti ve kucağımdaki ellerim titremeye başladığında bir gülümsemenin beni bulduğunu hissettim, hevesli bir susuzluk farkındalığının kenarlarını gıdıklıyordu.

Gözlerim açıldı, görüşüm beni iblislerin savaş mahzeninden çekip aldı. Ellerimde büyüyle bulanıklaşmış ve aurama karşı karıncalanan küçük bir hançer vardı. Aslında bu bir sihirdi ve onunla iblisleri ve elfleri öldürebilirdim.

Tek istediğimin kaçmak olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacağından emindim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, hançerin yarı-zekâya sahip olduğunu biliyordum. Zamanı tanımiyordu, iki yıl sonrasına kadar bunun farkında olmamam gerektiğini bilmiyordu. Tek bildiği, cevap vermesi gerektiğinden emin olarak aradığımdı... ve cevap verdi.

Yenilenmiş bir umutla ayağa kalktım. Transpozisyon lanetinin içinden bakarak, bıçağı siyahın en soluk bulanıklığına doğru tuttum ve cesurca keserken acı çektim.

Büyü elimi ve kolumu sıktı ve boğuk bir çığlıkla kamburlaştım. Yine de hançer memnuniyetle titreşti ve yeni toz kokusuyla başımı kaldırdım. Büyüleyici ağ gitmişti. Üç ayak genişliğinde bir kuyu kayanın içinden yukarı doğru yükseliyordu. Tepede, ışığının aydınlattığı duvarlardan daha siyah bir gece gökyüzü parçası belirdi ve içimdeki endişeyi bastırdım. *Çok geç değildi...*

"Evet!" Diye bağırdım, eğer pürüzsüz şaftın içine girebilirim, yüzeye kama yürüyüşüyle çıkabileceğime karar verdim. Newt'in araştırmaya gelmediğinden emin olmak için duraksadım ve sonra açıklığa doğru atladım, parmak uçlarım içeriye fırçaladıktan sonra kısa düştü.

Hiçbir yolu yoktu.

Sinirlenerek hücreye baktım ve sadece Fred'i gördüm. Bana destek olması için onu canlandırma düşüncesi geldi ve geçti. Bunu yapamazdım. Fred'in pek yardımı dokunmayacaktı. Beni şafttan yukarı itmek için bir tılsım kullanmak da olmazdı, yoksa yanlış hesap yapıp boynumu kırabilirdim. Üzerinde durabileceğim bir şeye ya da birinin beni çekip çıkarmasına ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, tepedeki tek şey yüzey iblisleri ve ara sıra ortaya çıkan çirkin yaratıklardı.

Gargoyle? Düşündüm. Bis'i arayamazdım ama belki Adagio yardımcı olabilirdi.

Dudaklarımı yalayarak açıklığın tam altında durdum ve tepemdeki kırmızı renkli karanlığa baktım. Güneş batıyordu ve serin bir rüzgâr esiyor, beraberinde tozu da getiriyordu.

"Adagio!" Bağırdım, ellerimi kavuşturdum. Hiçbir şey.

"Adagio!" Tekrar seslendim, kelime odanın içinde yankılanarak beni dövdüğünde ellerim kulaklarıma gitti. *Boktan bir tost...*

Hayal kırıklığına uğramış bir halde eğimli duvara yaslanıp oturdum ve tozlu botlarıma baktım. Bis'e ulaşmaya çalışma düşüncesi bir yükseldi bir düştü. O sırada kilisede değildi, beni tanı mıyordu. Yeni bir şey denediğindeki utangaç gülümsemesini, Jenks'e şaka yaparkenki ciddiyetsizliğini ve ihtiyacım olduğunu düşündüğüm boşluğu bana verirken bile bana olan mutlak bağlılığını hatırladıkça melankolim artıyordu. Eve döneceğimi söylediğimde bana güvenmişti. Onu özlemiştim ve en çok eksikliğini hissettiğim kişi oydu. Ve şimdi yalnız kalacaktı.

"Çok üzgünüm Bis," diye fısıldadım. "Seni terk etmek istememiştim." Depresyona girerek başımı duvara vurdum ve bir damla gözyaşımı geri çektim.

Yumuşak bir sıyrık gözlerimi açtı ve tavana baktım. "Bis?" Dehşet ve sevincin korkunç karışımı içimi kasıp kavururken fısıldadım. Beni görmemeliydi. Burada olmamalıydı!

Ama daha sert, daha yaşlı ve taş gibi çatlayan bir ses bana yavaşça, "Neden akrabalarıma özlem duyuyorsun?" diye cevap verdi.

Doğrudum, boynumu büktüm. "Adagio?" Beni duymuştu. Bis olmadığına dair içimi bir rahatlama kapladı, hemen ardından da kalp ağrısı. "Yardıma ihtiyacım var," diye ekledim ayağa kalkıp deliğe baktığımda hiçbir şey göremedim. O, Bis'ti.

gökyüzünün görünmesini engelliyor. "Vermek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum, muhtemelen birkaç tane de vermemek için."

Başını çevirdiğinde gecenin bir parıltısı belirdi ve sonra kayboldu. "Neden akrabalarımı özlüyorsun?" diye tekrar sordu ve kuru tüy ve demir kokusu bana Bis'i hatırlatmak için aşağı süzüldü.

"Çünkü içlerinden biri bana benziyor. Ama henüz beni tanımıyor ve onu çağırmaya cesaret edemiyorum."

Birkaç çakıl taşı yere serpilince yerimden kıpırdandım ve sonra gecenin parlak ışığı geri geldi. "Sana yardım edemem," dedi uzaklaşırken.

"Biliyorum." Bunu ondan çok kendim için fısıldadım, yere çöküp düşen çakıl taşlarından kurtulurken. "O gerçekte yaşıyor. Sadece bir çocuk. Büyük bir kedi boyutunda. Bir gün kiliseme geldi ve hiç gitmedi. Gitmesi gereken zamanlarda bile. Benimle kaldı. Benim hayatımı kurtarıırken kendi hayatını kaybetti."

Hapishanemde yumuşak bir şaşkınlık gümbürtüsü yankılandı ve yüzü açıklığı doldurdu. "Ve yine de onu mu çağırıyorsun? Hayatını kaybettiğinde?"

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. "Çünkü onu geri alana kadar emanet olarak tuttum."

"Mmmm," diye gürledi, sesi neredeyse üzerime baskı yapan bir güç gibiydi. "Bağlı olduğunu söylüyorsun. Bütün iblisleri tanıyorum. Seni tanımıyorum."

"Yeniyim," dedim kayıtsızca, Al'ın yaşlılık şansım konusunda haklı olduğunu düşünüyordum. Ama, dostum... Bundan daha ilerisini yapabileceğimi düşünmüştüm. "Tıpkı Bis gibi," diye ekledim. "Onun yanında olamamak en büyük pişmanlığım." Adagio'nun Fred'le de konuşup konuşmadığını merak ederek tereddüt ettim. "Hey, Adagio? En çok pişmanlık duyduğun şey nedir?"

Aşağıya daha fazla çakıl taşı süzüldü ve dalgalara benzeyen nefesi giderek zayıfladı. "Pişman değilim."

"Herkesin pişmanlıkları vardır," diye ısrar ettim ve gargoye homurdanarak bir ses çıkardı.

"İstemiyorum," diye ısrar etti. "Bir dileğim var."

Dilekler pişmanlığın kuzenleriydi ve çakıl taşlarıyla oynayarak onları üst üste dizmeye çalıştım. "Ne diliyorsun Adagio?"

"Değer verdiğim kişiye nasıl huzur vereceğimi bildiğim için."

"Newt?" Acı acı gülümsedim. "Evet, çoğu zaman çalkantılı bir karmaşa. Herkes ne yaptığını biliyor gibi görünürken kafası karışık olmak zor. Ona söyleyebileceğin bir sırrım var. Kimse ne yaptığını bilmiyor. Bazılarımız sadece nasıl numara yapacağını daha iyi biliyor." Çakıl taşı yığının boşluğa kaydı ve ben yeniden başladım. *Tık, tık, tık...* "Sanırım onu sadece bir kez huzur içinde gördüm. Sen onunlaydın."

"Gitmeliyim," dedi Adagio ve bir yığın çakıl taşı serpilerek yeni minyatür kulemi yıktı. "Hava karardıktan sonra güvenli değil, benim için bile."

"Av'dı," diye ekledim, gitmesini umursamadan ama konuşmak isteyerek. "Newt ve bir Kalamack oğlu tarafından ortaklaşa yönetildi, eğer inanabiliyorsanız."

Gürleyen bir kahkaha aşağıya doğru süzüldü. "Bilmiyorum."

"Herkes oradaydı, Dali bile herkese elflerden nefret etme vatandaşlık görevini hatırlatmak istediğinde giydiği o çirkin, yırtık cübbesiyle oradaydı." Tavandaki kara deliğe baktım. "Bis beni taşımak için çok küçüktü, o yüzden babası taşıdı. Avımızı her iki gerçeklikte de takip ettik, avımızı yere indirene kadar her ley hattından geçtik. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve muhtemelen bir daha da görmeyeceğim. Muhteşemdi."

"Bu söylediğin şey henüz gerçekleşmedi," diye sordu Adagio, inanmadığı her halinden belliydi.

"Benim için öyle." *Quaere*'i kullanarak gömleğimdeki son pulları kesip teker teker hücreme fırlatırken sesim titrekledi. "Bis hepsini düzeltti. Her bir çizgiyi. Ve sonra birlikte, hatların rezonanslarını birbirlerine karşı ayarlayan aptalı, iblisleri kendilerine karşı ayarladığı kadar kolay bir şekilde öldürdüler. İblislerin birbirlerine ihtiyacı vardır, tıpkı bir çiçeğin güneşe ihtiyacı olduğu gibi. Sorun değil. Benim de insanlarıma ihtiyacım var."

Adagio sessizdi ama yukarıda olduğunu biliyordum ve hâlâ gülümseyebildiğimi fark ettim. Hayatım kısa olabilirdi ama dolu dolu geçmişti. Trent, Av'ı hatırlamak için kalacaktı. Bir hiç uğruna olmamıştı.

"Mutluydu," dedim usulca. "Omuzlarında uçuyor, adaleti yerine getiriyordu. Ona bakanları, taşımalarını istemediği bir acıdan kurtarıyordu." Başımı tavana doğru eğdim. "İşte bu yüzden Tanrıça olarak benim yerimi alıyor. Beni taşımamı istemediği bir acıdan kurtarmak için. Ama o mutlu olacak Adagio. Ve sonra, huzuru bulacak. O olacak

akrabalarını kalp acısından korumak için verdiği sözü tutmasına izin verildi. Özgür olacak. Sana söz veriyorum. Yakında, sonsuza kadar değil. Dileğin gerçekleşecek."

Sanırım dilekler pişmanlıklardan farklıydı.

Adagio uzun, gürleyen bir iç çekti. Kuyudan aşağıya doğru kırmızı bir kum sürüklendi... sonra hiçbir şey olmadı. O gitmişti.

Omuzlarım çöktü... ve sonra hava tıkanıldığında sıçradım ve bir tırmalama sesiyle kalın, aslan püsküllü bir kuyruk hücreme girdi. Duvara doğru ittim, kuyruğu boğumlu ayaklar, kıpırdayan kalçalar ve nihayet tavandan yaşlı bir gargoyle doğarken kanatlarla sarılmış bir vücut izlediğinde çenem düştü.

Yere sertçe çarptı ve dengesini kolayca sağladı. Adagio bir ayağından diğerine geçerken baktım, kanatları yerleştikçe gıcırdıyordu ve kalan boşluğu dolduruyordu. Deliğe bakarak ürperdi. Üzerinden tozlar kalktı ve elimdeki bıçağa baktı.

"Nasıl kaldıracığımı bilmiyorum," dedim onu yere koyarken. Aşağıda benimle birlikteydi ve betimin solduğunu hissettim. Dostum. Adam iriydi, gri derisi pütürlü beyaz yara izleriyle doluydu. Bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Bazilika'da seni dinledim. Arkadaşlarına güveniyorsun çünkü arkadaşların sana güveniyor. İblisleri kendilerinden daha iyi anlıyorsun. Adın ne?" diye sordu, alçak sesi sanki başımın tam üstünden geliyormuş gibi kavisli duvarlarda uzak bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

Dudaklarımı yaladım. Bana zarar vermezdi ama bu gerçekten tuhaftı. Beni umursamadığını biliyordum ama yine de buradaydı. "Rachel Mariana Morgan," diye fısıldadım, onun varlığı üçünü de kullanmamı gerektiriyordu.

Adagio'nun kuyruğunun ucu seğirdi ve Bis'inki gibi ayaklarının etrafında kıvrıldığında bir kalp acısı hissettim. "O isim unutulacak," diye gürledi. "Senin hatırlanacağın isim ne olacak?"

"Çağırma ismim mi?" İstedisinin bu olmadığından emin olarak ağzımdan kaçırdım.

Adagio yüzünü buruşturdu, kırmızı gözlerini sıkıntıyla kısarak bana baktı. "Bu senin kimsenin konuşmadığı adın. Sen *kimsin*?"

Hiç kimse demeye başladım ama sonra tereddüt ettim. Onun için zaten hiç kimseydim. Kim olduğum umurunda değildi, sadece Bis için ne olduğum umurundaydı. "Ben dünyayı kıranın kılıcıyım," diye fısıldadım, egomu bırakıp küçüldüm. "Ben ona aidim. Bis'e."

"Ahhh." Adagio'nun kulağı kıpırdadı. "Bunu biliyorum. Ama bu geleceğe ait bir şey, geçmişe değil. Sonsuza dek sürecektir. Her ne kadar iğrenç ve kırık olsa da."

Yaklaştığında kaskatı kesildim, üzerime derin derin nefes aldığımda bir gözümü kısarak kapattım.

"Ya da değil," diye düşündü, çakıllı sesinde bir parça kafa karışıklığı vardı. "Sen çoktan evrenin sırtına bindin, hafızanın gölgesini kemiğe, toza ve havaya dönüştürdün."

Yeni bir sonsuzluk yaratmaktan söz ediyordu ve ben de bunu hatırlayarak gülümsedim. "Evet, ama gerçek sanatçı Bis'tir." *Ve onu özleyeceğim.*

"Sen dünyaları yıkmak için kullanılan kılıç mısın?"

Özür dilemek için gözlerimi kısarak ona baktım. "Daha fazlasını bekliyorsan özür dilerim."

Kanatları sınıksız kenetlenmiş olan Adagio şaşkın görünüyordu. "Dünya kırıcı yaşıyor," diye fısıldadı, neredeyse duyulmadan. "Şu anda bile aramızda."

"O yalnız," diye karşı çıktım ve Adagio başlar gibi oldu, geniş kapsamlı düşünceleri şimdiye geri döndü. "Ya da öyle olacak."

İçimde titreşen alçak bir gümürtü yükseldi ondan. "Bekle," dedi Adagio ve sonra uzun, kaslı bir kolunu yukarı uzattı, açıklığı kolayca buldu ve kendini yukarı ve şaftın içine çekti.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" Çırpınırken seslendim, kendini yukarı doğru sürüklerken kaya parçaları düşüyordu. "Neyi bekliyorsun?"

Ama o gitmişti ve ben tavana bakıp gerildim, ta ki metalin taşa sürtünmesiyle Adagio'nun dövülmüş kılıcının kabzası elime değene kadar. Kurtulacaktım.

Ama Nick değildi. Kimsenin kılıcı değildi ve Adagio kılıcının ulaşip ulaşmadığını öğrenmek için aşağıya seslenirken, *Quaere*'i kullanarak Nick bulana kadar hayatta kalması umuduyla duvara bir not kazıdım.

"Kılıcı kavra!" Adagio talep etti.

"Bir saniye!" "Ta-ta, Nick." diye karalayarak seslendim. *Öp, öp, Rachel.*

Tamam, belki bu gereksiz ve iğneleyici oldu ama kendimi daha iyi hissettim.

Adagio beni yukarı çekerken *Quaere*'i dişlerimin arasında tutarak eski gümüş sapı iki elimle kavradığımda kendimi daha da iyi hissettim. Başımı eğdim, omuzlarım çarpıp çakıl taşları yağdığında dişlerimi sıktım. Auramdan bir şey geçti ve şok edici bir anilikle serbest kaldım ve sert rüzgâr beni itti.

Adagio kılıcı yüksekte tuttu ve ben de hafifçe yere düşmek için bıraktım. Hava karanlıktı ama güneş çok uzakta olamazdı ve zamanın acısı içimi kemiriyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve Adagio ezik kılıcına ağır bir şekilde yaslandı.

"Bunu dünya kırıcı için yapıyorum. Sen incindiğinde, o da incinir. Ve o acı çekmeyi hak etmiyor."

"Hayır, yok." Elimi uzattım, kırmızı gözlerine bakarken kaslı kolu elimin altında sıcacıktı, tanıdık bir şeye bakıyordum. "Sadece eve, onun yanına dönmek istiyorum."

"Daha dikkatli ol. Sana ihtiyacı var."

Başımı salladım, gri çizgili tek bir parmağını çene çizgimde gezdirdiğinde şaşırdım. İçimden bir ley hattı geçti ve sonra dikkati omzumun üzerinden kaydı.

"Gitmeliyim," dedi, aniden paniğe kapılmıştı. Eli düştü ve kanatları parlayarak açıldı. Bir kez aşağıya doğru itti ve havada bir girdap gibi kırmızı bir toz bıraktı.

Tekrar görebildiğimde, batıya doğru hızla ilerleyen bir gölgeden başka bir şey değildi.

Kara bulutların ardındaki kırmızı lekeli gökyüzüne bakarken zayıf bir kahkaha attım. "Sonsuza kadar dışarı çıkın," diye alay ettim, yorgun ve ağırlı bir şekilde heceleme cübbemin tozunu döverken. "Birkaç büyü çalacağız. Biraz güleriz..."

"Adagio!" diye bir çığlık geldi, ağır ve tozlu havada yankılandı. Döndüm, yüzüm buz kesti. Bu Newt'ti.

BÖLÜM

27

NEWT, Adagio'nun kaçan şekline lanetler yağdırırken PANİK BENİ DONDURDU, sarp silueti gün batımının parlattığı kırmızı gökyüzünde daha koyu bir kesikti. Ley hattı tam oradaydı. Tek yapmam gereken ona geri dönmek ve kendimi karşıya geçirmektir. *Elyse*, diye düşündüm Newt öfkeyle ulurken, aynı çizgiye doğru ağır ağır çekildiğinde ondan kıvılcımlı bir parıltı yükseliyordu. Kararlılığım güçlendi. Geçmişte, hayatta kalmak sahip olduğum her şeyi almıştı. Bunun arkadaşlarımın sahip olduğu her şeyi almasına izin veremezdim ve lanet olsun, Elyse arkadaşım olmasa bile bana güvenmişti.

Onu terk etmezdim. *Eğer bu yaptığım son şeyse*, diye düşündüm, *Quaere*'i parmaklarken bunun bir tahmin olmamasını umuyordum.

Nefes vererek düşüncelerimi Newt'in çizdiği ley hattına odakladım. Enerji kükredi ve Newt bunu hissedince döndü, benim hâlâ burada olduğumu ve kaçmadığımı görünce kara gözleri büyüdü. İçimi bir endişe titremesi sardı; Newt'e karşı duruyordum.

"Sen. Kal," diye seslendi. "Seninle birazdan ilgileneceğim."

Ona cevap vermek için bir nefes aldım, ley hattı aniden kayganlaştığında nefesim kesildi. Daha önce üzerimde kullandığı lanetin aynısıydı ve üzerime gelen ikinci büyüden tamamen habersiz bir şekilde onu kendime çektim. Siyah ve kırmızının yayını çok geç gördüm ve büyüğü üzerimde sürünerek auramı geçmenin bir yolunu ararken beni dizlerimin üzerine çökertti. Nefesim ciğerlerimde dondu, dizlerim soğuk kırmızı toprakta acıdı. Ben büyüünün bozmak için ley hattına tutunmaya çalışırken, daha da sıkı, siyah bantlar eziyordu, ama sanki kumdan yapılmış gibiydi.

"*Ad coelum!*" Newt bağırdı, sırtı bana dönüktü ve kollarını açtığında enerji ondan gökyüzüne fırladı ve orada güneşe rakip olacak kırmızı ve altın rengi bir aurora borealis'e dönüştü. Çılgınca dönen büyü, Adagio'yu yere sermek için tozu ısıltılı bir kasırgaya dönüştürdü.

Kurtulmak için çabaladım ama büyüsunü bozmak için ne kadar çok enerji çekersem, büyüü ciğerlerimi o kadar çok eziyordu - sonunda anladım ve ipi bıraktım.

Bir ping sesi ile büyüü bozuldu.

Adagio yeri sarsan bir gümbürtüyle yere düştüğünde nefes nefese başımı kaldırıp baktım, Newt'in önünde durmak için sıyrılırken çenesi bir karık açıyordu.

Kasırga dağıldı ve ben ayağa kalktım, gözlerim tozlu, darmadağınık gargoyile'dan dağılan bir avuç yüzey iblislerine giderken titriyordum. Orada olduklarını bile bilmiyordum, auraları siper almak için koşarken dağılmıştı. Yeterince uzağa gitmediler ve ben izlerken bile, artık arayan çakallar gibi sürünerek geri dönmeye başladılar.

"Adagio," diye fısıldadım. Newt onun önünde durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, onun devasa gücüne bakıyordu - bir canavarın önündeki karınca gibi.

"Onu sen mi serbest bıraktın?" diye bağırdı kadın öfkeyle ve devasa varlık utanmış gibi kanatlarını sıktı.

"Kendi çıkış yolunu buldu," diye mırıldandı, orta mesafeye bakıp yalan söylerken sesi uzak bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

Bakışlarını yakındaki sıraya kadar takip ettim. Bana gitmemi söylüyordu ama yapamazdım. Elyse'i terk edemezdim. Newt'i alt etmek zorundaydım ve dikkatim ondan kayadan kayaya sürünerek yaklaşan yüzey iblislerinden birine kayarken *Quaere*'i kavrayışım sıkılaştı.

"İşe yarıyor," diye fısıldadım, sonra bir tanesini bana benzetmek için yer değiştirme taşını kullandım. Hızla kendi görüntümü onlardan birinin üzerine yerleştirdim. Bu bana ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlayabilirdi ve kalan yüzey iblisleri kılık değiştirmiş olanı takip etmeye başladığında, bir kambura düştüm ve Newt'e yaklaştım.

Adagio kulaklarını tıkadı, Newt'in hâlâ ona bağırmasına değil, *Quaere*'i ikisinin etrafında geniş ve mükemmel bir daire çizmek için kullanmaya başladığımda bana bakıyordu.

Aptalca bir fikirdi ama elimdeki tek fikir buydu. Newt'i bir çemberin içinde tutamazdım. Ama belki *Quaere*'in çizdiği bir daire tutabilirdi.

Ta ki topuklarının üzerinde dönene, dönerken cübbesi tüylenene kadar.

"Ve sen!" diye bağırdı ve ben donakaldım, nefesimi tuttum, tam üzerimden geçerken dikkati kılık değiştirmiş yüzey iblisin üzerindeydi. "*Implicare*," diye mırıldandı ve yüzey iblisi, ayaklarına siyah bir sis dolanıp onu aşağıya gönderirken uludu.

Lanet olsun, hareket ediyordu ve ben de sıçrayarak yolundan çekildim, çemberimin yarısı çizilmişti ki o, çırpınan yüzey iblisinden önce durdu. Adagio kim olduğumu açıkça biliyordu, çemberi kazımayı bitirdiğimde gargoylle dikkatlice çemberin dışına çıktı. Tek sorun, Newt'in de çemberin içinde olmamasıydı.

"Tuzağımı atlattın," dedi Newt, Adagio gözden kaybolurken benimle konuştuğunu düşündüğü belliydi, büyük çirkin adam kaçmak için ley hattını kullanıyordu. "Ve benim oubliette'im," diye devam etti Newt, tuzağıma geri dönmesine dört adım kala. "Belki de her şeye rağmen bir değer vardır."

Yüzeydeki iblis kıvranıyor, kaçmak için tırmaladığı ve pençelediği yerden kırmızı toz kabarcıkları yükseliyordu ve Newt kaşlarını çattı, bir şeylerin ters gidebileceğine dair ilk belirtiler alını çimdikledi. Aramızda geniş bir çember oluşturarak durdum, titriyordum. Bir kez anladığında, onu çağırmak ve tuzağa düşürmek için bir saniyem olacaktı. Çemberin içine girmeseydi bunu bile yapamayacaktım.

"Hâlâ sessiz misin? Bu güzel bir değişiklik." Newt huzursuzca kıpırdandı. "Elyse Embers hayatını kurtarmak için ağzını kapalı tutamaz. Kelimenin tam anlamıyla. Merak etme, gün batımına kadar onun ruhunu alacağım. Onu bana o verdi."

Dudaklarımı yaladım, ellerim titriyordu. "Elyse'i alamayacaksın," diye fısıldadım.

Newt komik bir hızla döndü, bir eli düz tepeli şapkasını tutmak için ona gitti. "Sen..." diye kekeledi, siyah gözleri yakalanan iblisten bana kaydı. Sonra yüz ifadesi öfkeyle doldu ve boynumdaki taşın üzerine yerleşti. Belli ki büyüünün ardını görüyordu. Al bunun kusursuz olmadığını söylemişti.

"*Accipe hoc!*" diye bağırdı ve çemberinin içindeki iblis kıvrıldı, bir pus onu yumruk büyüklüğünde bir hiç haline getirirken çılgılık attı ve ortadan kayboldu. "Beni aptal yerine koyamayacaksınız!" diye bağırdı ve ben korkup bir adım geri çekildim.

ipi çekti ve derim diken diken oldu. Hareket ediyordu. Lanet olsun, tek şansım vardı.

"*Rhombus!*" Kazınmış çizgiyi geçerken haykırdım ve Newt durdu, ağzı açık bir şekilde çember çağrıldığında büyük bir şok yaşadı, sadece benim auramı değil, bıçağı sayesinde Al'inkini de taşıyordu.

Newt çembere bir çizgi enerjisi dalgası fırlattığında irkildim ama tuttu. Al ondan daha güçlü değildi. Tanrıça da benim güçlü olmadığımı biliyordu. Ama Al *Quaere*'i yapmıştı ve ben de onu Newt'i çembere almak için kullanmıştım. Dayanacaktı.

Bir süreliğine.

"Kimse beni çevreleyemez!" Newt geniş çemberin üzerinde ilerledi, aramızda siyah bir sis oluştuğunda durdu, çemberin gücü onun durduğu yerde yoğunlaştı. "Bunun için seni yüz kere öldüreceğim!" Karanlıkla bulanıklaşan yumruğuyla ısıltılı bariyere vurdu, ancak cüppesinin dalgalanmasıyla geriye savruldu. Homurdanarak bariyere bir yan tekme attı ama aynı sonucu aldı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde gökyüzüne doğru uludu... sonra da şapkasını bana fırlattı.

Şapka, garip bir şekilde, içinden geçti ve Newt neredeyse asabi bir şekilde boğuldu.

"Nesin sen?!" diye bağırdı şaşkın iblis ve ben huzursuzca yer değiştirdim.

"Şanslı," diye fısıldadım ve Newt tamamen sakinleşti. Bu durum ve ben bir ürpertiye daha bastırdım. "Özür dilerim. Seni çembere almak istemedim ama beni dinlemiyorsun. Ben bir tanıdık değilim, Elyse de değil. Kanımın tadına bakarak senden kendim ve Elyse için serbest geçiş satın aldım bile. Bunu yerine getirirsen gitmene izin veririm."

Newt'in bakışları korkuyla kavradığım *Quaere*'e kayarken aramızdaki bariyer uğuldadı. "Üzgün müsün?" Şaşkına dönmüş bir halde, çember rahatsız edici uğultusunu kesene kadar geri çekildi. "Gally'nin bıçağı sana mı cevap veriyor? Onu sen mi öldürdün?" Başımı salladım. *Aman Tanrım. Gerçekten de onu çembere almış mıydım?* "Hayır, ama hesaplarıma göre, kışını çembere alıp onu eve göndermeye hazırım, bu yüzden bunu çabuk yapalım. Yapman gereken şeyler var. Onu suçsuz yere hapse atmak gibi. aptallığım yüzünden beni yalnız bırakıyor."

Newt kalçasını eğdi, çift cinsiyetli yüz hatları kadınsıya kayıyordu. "Daha fazla bilmece," diye mırıldandı ve ardından yumruğunu yavaşça bariyere doğru itti,

Parmak eklemlerinden duman çıkmaya başlayınca geri çekildi. "Serbest geçiş mi dediniz? Anlaştığımız şey bu muydu?"

Dudağım seğirdi. "Hem Elyse hem de kendim için. Misilleme yok."

Newt alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Aynaya sahip olmayı tercih etmez miydin?"

"Elyse'i istiyorum!" Bağırđım, sesim çevredeki taş ve topraktan sert bir şekilde geri geliyordu. "Ve serbest geçişı. Ve eğer onu kandırdıysan ruhunu da!"

"Bu üç şey demek." Newt duraksadı, düşünüyordu. "Elyse Embers bir seçenek değıl. Yani hiçbir şey alamazsın. Ayrıca, eğer evcilleştirilmezsen, öldürüleceksin."

İblis tekrar yumruğunu çemberin içine doğru iterken nefesim hızlandı. Duman yüzeyden temas ettiğı noktaya doğru dönerek çemberi, dokunduğı yer hariç, inceltti. Tanrım, dayanamayacaktı ve geri çekildim, bakışlarım elimdeki bıçağı yöneldi, bıçak ısınmaya, ısınmaya... ve yanmaya başladı.

Parmaklarım acı içinde parlarken inleyerek düşürdüm.

Hemen başımı kaldırdım. Bir hata yapmıştım. Çember düşerken Newt başarı çığılıkları attı.

"Hayır!" diye haykırdım, ley hattına doğru koşmaya başladım - tam o sırada çılgın iblis bana çarptı.

"Hırsız!" Newt aşığı inerken bağırđı, o benim üstümdeydi. "O lanet benim!" diye haykırdı ve o büyüü elimden almaya çalışırken ben büyüü kavradım. "Bunu sana nasıl yaptın? Bırak onu. O benim!"

Parmaklarımı oyarken içime ham enerji aktı ve dişlerimi sıktım, onun ham yakıcı enerji selini toprağı akıttığımda taşa tutunuşum sıkılaştı. "Hayır..." Yerden çıktım. Ondan yeterince hızlı kurtulamadım. Ve sonra nefesim kesildi, Newt gücü iki katına çıkardığında sırtım kamburlaştı. Acı zihnimi taradı, tüm dünyam oldu.

"Bu benim!" Newt tekrar bağırđı, kapalı yumruğunu kendine doğru çekerken siyah gözleri öfkeliydi. "Bunu nasıl aldın?!"

"Al!" Acıyı dindirmek için bağırđım, sesim karanlıkta yankılanıyordu. "Onu bana Al verdi. Ona bağlanmama yardım etti!" Kekeledim, tek istediğim

acıyı durdurmak için.

"Zindanımdan nasıl çıktın?" diye sordu çılgın iblis. "Adagio muydu? Söyle bana, yoksa seni yakıp kül ederim!"

Cevap vermemek için çırpınırken nabzım hızla atıyordu. "Off!" diye bağırdım, acı arttıkça irademin parçalandığını hissediyordum. "*Ta na shay, sisto activitatem!*"

Newt uludu, Tanrıça'nın büyüü onun üzerinde yükselirken elleri boynumdan fırladı. Elimi boğazıma götürerek onu savuşturdum ve çömelip titreyerek ayağa kalktım. Harcanan büyü aramızda asılı duruyor, yere düşerken kıvılcımlar saçıyordu.

"Elyse," diye homurdandım, cılız sesimle şok olmuşum. "Onu teslim et, yoksa her şey yeniden başlar."

Newt'in siyah gözleri bana dikildi. "İkinci kez hayatta kalamayacaksın."

"Dur!" diye zayıf bir ses geldi ve ikimiz de irkildik. Bize doğru koşan genç kadın Elyse'di, Newt'in ona giydirdiği cüppeler ay ışığında siyah bir şekilde dalgalanıyordu. Omuz çantamı koluna almıştı ve ben kaskatı kesildim. Adagio onun arkasındaydı, kanatları acıyla kenetlenmiş bir halde bekliyordu onu buraya atladığı için cezalandırmak için.

"Newt, o kazandı! Kazandı!" Elyse haykırdı, rengi yükselmiş bir halde aramızda durdu, omuz çantam elinden kaydı. "İddiaya girmiştik."

Bahis mi? Newt'in enerjisi başımın yanından cızırdayarak geçerken eğildim ve ley hattını çektim.

"Ki sen kaybettin." Newt'in bakışları sanki önce kimi iğneleyeceğine karar veriyormuş gibi birinden diğerine geçti. "Adagio, bunun için açlıktan öleceksin."

"Meclis lideriyle bahse girmiştin," diye homurdandı çirkin adam, utanmış görünüyordu. "Bahis geçerli. Dünya Kırıcı'nın kılıcını bırak. Elyse Embers seni alt etti."

Elyse mi? Çantamı göğsüne bastırarak adamın korumasına doğru geri çekilirken bile korkmuş kadının titrek özgüvenine bakarak düşündüm. *Ona ne verdin Elyse?* Sonsuza dek peşini bırakmayacak bir şey yapmış olmasından endişelenerek merak ettim.

Elyse, Newt'in yüzünü buruşturması için tekrar, "Bir iddiaya girdik," dedi. "Şimdi buna sadık kal. Rachel senin tuzağından kaçtı; özgür kalacak. O benim için geldi; ben özgürüm."

Tamamdır."

Quaere'i kucakladım, tedirgindim. Ley hattı ile Elyse arasındaydım. Birine doğru hamle yapmak diğerini kaybetmeme neden olabilirdi. "Bahse mi girdin?" diye sorduğumda Newt başını eğdi ve cübbesinin tozunu silkeledi, kötü ruh hali daha da kötüleşmişti.

Elyse başını sallayarak dikkatle bana doğru yaklaştı. "Ben yaptım." Bakışları değişti. "Ona verdiğin sözü tutmayabilirsin ama ben bir cadılar meclisi üyesiyim ve sen de benimle birlikte sözüne sadık kalacaksın!" diye bağırdı Newt'e.

Çılgın iblis öfkelen-di, cübbesinin etekleri titriyordu ve çıplak ayakları sonsuz cennetten geriye kalan tek şey olan toz yüzünden kızarmıştı. "Ben faul diyorum. Bir elf büyü-sü kullandın," diye tükürdü, ancak iblisler arasında yalnızca onun hâlâ elf büyü-süyle uğraştığını biliyordum. "Oubliette'imi kırdın!" diye ekledi, Adagio bir fil gibi gürleyerek onu uyardığında ileriye doğru attığı adımlar duraksadı. "Bu, o cılız meclis üyesinin kazanabileceği her şeyi silip süpürür."

"*Rhombus!*" diye bağırdım ama Newt çizilmemiş çemberimi sanki hiç var olmamış gibi bir kenara fırlattı, Elyse itiraz edercesine bağırırken cüppemin önünü kavradı ve beni ileri doğru sürükledi.

"Nasıl dışarı çıktın!" Newt haykırdı ve ben debelendim, ikimiz de Elyse'in beni kavrayışını zorlarken elim Elyse'inkinin üstündeydi.

"*Quaere!*" Dedim, parmaklarını delerken ellerim karıncalanıyordu. "Ben kullandım

Quaere. Bırak beni yoksa onu sana saplarım!"

"Dur!" Elyse bağırdı, öfkeli duruşunu renklendiren hayal kırıklığıydı. "İkiniz de. Bir iddiaya girmiştik, Newt. O serbest kaldı ve benim için geldi. Şimdi gidin buradan! Şimdi!"

Newt'in tutuşu kaybolunca nefesim kesildi. İblis titreyerek bize baktı, öfkeli ve kızgındı, üzerinde küçük enerji kıvılcımları tepcecikler gibi hareket ediyordu. Newt'in arkasında Adagio, sanki oraya doğru koşmamızı istiyormuş gibi ley hattını işaret ediyordu. İçimizden biri başarabilirdi. Yanımda Elyse duruyordu, özgürlüğümüzü kazanmış olabileceği için sevinçliydi. Ve temkinli. Ve acılı. Ve bitkin. Aslında o da benim hissettiğim gibi görünüyordu. *Newt ona terlik mi verdi?*

"Kaçabilecekken senin etrafını sardı," dedi Elyse, aslında korunuyormuşum gibi önümde durmak için kayarak.

Sihirli hançer kıvılcımlar saçıyor. "Beni bırakman için seni zorlamak amacıyla etrafını sardı. Bir bahse girdik ve dolunayda yapılan bahisler bozulamaz."

Newt'in yüz ifadesi asıktı. "Bu bir dolunay değil."

"Benim geldiğim yer orası," dedi Elyse, tedirgin iblisi bir kez daha ters köşeye yatırarak. "Zindanından çıkmanın bir yolunu bulursa özgürlüğüne kavuşacak, o benim için gelirse ben de özgürlüğüme kavuşacağım." Elyse iblisin üzerine odaklandı. "Beni terk etmedi Newt. Seni çembere aldı. Beni serbest bırakmanı istedi. Sen kaybettin."

Çantamı istedim ama ona uzanmaya cesaret edemedim. "Çember tutmadı. Seni serbest bırakmasını sağlayamadım," dedim ve Elyse sırtıttı.

"Evet. Onu geçemeyeceğini düşündüm, bu yüzden iddiaya girdik, başarılı olmak için değil."

Newt ay ışığında parlayan o siyah gözlerini bana çevirdiğinde bocaladığımı hissettim. "Peki ya yapmazsam?" diye sordum.

Elyse omuz silkti. "Sen oubliette'te ölürsün ve o da benim ruhumu alır," dedi ve sonra daha yüksek sesle, "ama olan bu değil, o yüzden git! Seni kendi oyununda yendim iblis."

Newt durduğu yerde titriyor gibiydi. Ve sonra, tek bir kelime bile etmeden ortadan kayboldu, kırmızı toz girdap gibi dönerek bulunduğu yerin yerini aldı.

Toz çöktüğünde nefes verdim ve *Quaere*'i kavrayışım nihayet gevşedi. Onu incelerken kir parmaklarımı kırmızıya boyadı, omuzlarım çöktü. Belki bir gün bu şeyi nasıl ortadan kaldıracağımı bulabilirdim.

"Tanrım," dedi Elyse öne çıkıp çantamı bana uzatırken. Ağırdı ve baktığımda içinde sadece benim kitabımın değil, Trent'ten çaldığı kitabın da olduğunu gördüm. "Rachel, teşekkür ederim. Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Bizi özgür bıraktığına inanamıyorum."

Gece bomboştu. Tek yapmamız gereken sıraya doğru yürümekti. Adagio bile ortadan kaybolmuştu. "Anlaşmamıza bağlı kalmasını ben sağlamadım. Sen yaptın," dedim çantamı omzuma atarken. Orada kendimi iyi hissediyordum ve sonunda bunu başarmış olabileceğimizi düşünmeye başlamıştım. "Seni ne kadar kötü yaktı?"

"O yapmadı."

Şok olmuş bir halde Elyse'e baktım. "Nasıl-" Ben başladım ve genç kadın sııttı.

"Bana zarar vermezse onun gönüllü kölesi olacağımı söyledim. Ama önce bahsi kazanması gerekiyordu."

Biraz etkilenmiş bir şekilde ağzımı kapattım. "Vay be, kızım. Bu iyi bir anlaşmaydı."

Elyse'in gülümsemesi durakladı. "Teşekkürler, ama buna uymak zorunda kalacağını düşünseydi bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Oubliette'den çıktın. Bunu daha önce kimse yapmamıştı."

Git buradan, diye düşündüm hançere doğru, gerçekten yok olduğunda şok oldum. "Kendini hafife alma." Çantamı daha yukarı kaldırdım. "Eğer o bahse girmeseydin, çemberimi kırar kırmaz beni yakalayacaktı." Gözlerimi kısarak aya baktım, kendimi yerleştirdim. "Sen ikimizi de kurtardın. Buna sahip olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Teşekkür ederim."

Elyse sırtarak bir kolunu benimkine doladı ve beni şoke etti. "Çiğneyebileceğinden fazlasını ısırarak, ömür boyu kölelik yapman için bir neden olmamalı."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" Karanlıkta ve sert rüzgârda gözlerimi kısarak ilerlemeye başlamadan önce omzumun üzerinden baktım. "Her şeyini kaybedebilirdin."

Kolu benden kaydı. "Evet, bunun iyi bir bahis olduğunu düşünmüştüm. Beni terk etmeyeceğini söylemiştin ve terk etmedin." Başını eğdi, Newt'in ona giydirdiği terliklere odaklandı, kırmızı toz loş ışıktaki siyah görünüyordu. "Hey, ayna hakkında..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." İyi hislerim gitmişti, ley hattına doğru yürüdüm. Buna aşına değildim ve gerçekte nereden çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gelecekte yoktu, yani çoktan ölmüş bir iblis tarafından yapılmıştı, sonsuzluk çöktüğünde hat kaybolmuş ve bir daha asla eski haline getirilmemişti.

"O zaman Vivian hakkında konuşalım," dedi ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Artık sana neden güvendiğini biliyorum."

Yanakları kızarmıştı ve buna güvenmeyerek ona baktım. "Öyle mi?"

"Rachel, sen iyi bir insansın."

Nefesim bir iç çekişle beni terk etti. Boktan bir tosttu, yorgundum. "İyilikle kimse bir yere varamaz."

"Eve döndüğümüzde, Alcatraz'a gönderilmeni savunuyor olmayacağım."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin," diye mırıldandım.

"Sorun ayna değildi," dedi, genç yüzü ve otantik iblis cübbesi onu naif gösteriyordu. "Sorun Brad'in laneti değildi."

"Yine zamanlaman çok kötü," diye homurdandım ileri atılırken.

Elyse beni durdurdu, karanlıkta parlayan ley hattından sadece birkaç adım ötedeydim, etrafta küçük enerji titreşimleri tıslıyordu. "Beni dinleyecek misin? Meclis'e Brad'i iddia ettiğin gibi kazara lanetlediğini söyleyeceğim. Tanrı biliyor ki onun iyileşmesi için mümkün olan her yolu denedin. Denedin Rachel, hem de kimsenin beklemeyeceği kadar çok."

Karnım ağrıyordu. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. "Tamam. Harika. Ama burada olma nedenim Alcatraz tehdidiniz değil. Brad'in kefareтини ödemem gerekiyor ve her ne kadar güveninize minnettar olsam da kulübünüzün geri kalanı benim şeytani bir sümük olduğuma inanıyor."

"Belki, ama birini Alcatraz'a koymak için oybirliği gerekiyor."

Acı acı güldüm ve ley hattına doğru ilerlemeye başladım. "Doğru. Onlara bu şekilde gidersen seni kovarlar ve yerine kendi istedikleri gibi oy verecek birini getirirler." Anne irin kovası. Elyse bana güvenmişti ve ben yine de sonsuza dek saklanacaktım. Bunu biliyordum.

Elyse onu takip ederken kaşlarını çatı. "Buna cesaret edemezler."

"O kadar emin olma." Sıraya girdim, ani koşuşturma karşısında titriyordum. Ona, Newt'e ve tüm dünyaya öfkeliydim. "Her şey için özür dilerim. Gerçekten Newt'i alt edebileceğimi düşünmüştüm."

"Rachel..." Elyse yanıma gelirken gözleri kalp acısıyla kısıldı ve enerji akışında yerini bulduğunda ürperdi. "Brad'in laneti bir kazaydı. Telafi etmeye çalıştın. Bunu bir daha yapma. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Bu kadar basit, ha?" Tereddüt ederek kendimi ley hattına bıraktım ve auramı onunla eşleştirdim. Kükreyen bir telaşla, dünyamız ile sonsuzluk arasında uzanan enerji içimden geçti. Beyaz gürültünün ötesinde, saf ve yürek parçalayan bir çan sesi yükseldi. Bu, onu yapan iblisin ruhunun bir yansımasıydı ve bu, her şeyden çok, onları gerçeğe döndürmek için bu kadar çok çalışmamın nedeniydi. *Kötülük yapıyorlardı ama kötü değillerdi.* Öfkeliydiler ve çok uzun zamandır öfkeliydiler. O kadar uzun zamandır ki, sadece bu olduklarını sanıyorlardı.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Kalbim bir kez çarptı ve auramı koyduğum yarım bükülmeyi bıraktım, ley hattı beni tükürürken tökezledim. Enerji akışı hafızamda kayboldu, yerini uzaktaki trafiğin sessizliği ve ıslak çimento kokusu aldı. *Şehir merkezi,* diye düşündüm ara sokaktan dışarı bakıp kendimi yerleştirirken. Sokak boştu. Işık sıkıntısı çeken gece yürüyüşçülerinin dışarıda olması için çok geç, insanların yoğun olduğu saatler içinse çok erkendi.

Bu hattın artık var olmaması çok kötü, diye düşündüm, Elyse şerit gibi enerji sisinden çıkarken ona yan gözle baktım. Yüksek sesle nefes vererek iki yanımızdaki yüksek siyah binalara baktı. Hemen şapkasını çıkardı ve cüppesinin düğmelerini açmak için uzandı. Bu iyi bir fikirdi. Zaten iblis gibi kokuyorduk. Onlar gibi görünmemize gerek yoktu.

Elyse yumuşak bir sesle, "Vivian bana anlatmaya çalıştı ama ona inanmadım," dedi.

"Sana ne söyleyeyim?" diye sordum. Cadılar meclisinin başı da benim kadar yorgun görünüyordu, saçları dağınıktı ve Newt'in ona giydirdiği terlikler artık tozdan kıpkırmızıydı. Yine de başarı yanaklarına biraz renk ve gözlerine parlak bir ışıltı veriyordu. Duyusal bir yanık bile olmadan bir iblisten kaçmıştı. O bitkin ve heyecanlı hissi biliyordum; ama artık umurumda değildi.

"Sebep olduğun ve karıştığın tüm sorunlara rağmen, dünya seninle daha iyi."

Buna güldüm. "Tamam. Şimdi sadece yalakalık yapıyorsun. Eve uzun yoldan gitmen için seni burada bırakmayacağım. Sakin ol."

"Ciddiyim," dedi cüppesini silkelerken ve ikimiz de toz bulutu karşısında nefesimizi tutarak irkildik. "Elflerin hayatta kalabilmek için çocuklarının DNA'sını bu kadar değiştirmek zorunda kaldıklarını bilmiyordum.

Kalamack'ın laboratuvarları tek başına..." Tereddüt etti, düşündü. "Kalamack'ın yasadışı genetik ilaçlarının kapsamı düpedüz korkutucu. Dünyayı ele geçirmeye çalışmasına şaşmamalı. Sadece onları hayatta tutmak için bir ülkenin ekonomisine ihtiyacı vardı."

Bornozunun eteklerine uzandım ve birlikte katladık. Trent, son tedaviyi uygulamak için temiz, lanet öncesi bir DNA örneği getirdiğinden beri farklı bir insan olmuştu. Korkularını aldığınızda insanlar değişiyordu. "Elfler hâlâ dünyayı ele geçirmeye çalışıyor," dedim cübbesini düzgünce paketlerken.

"Elbette, ama çaresizlik gitti." Elyse kıvrılmış bornozu aldı ve şapkasının içine soktu. "Korkuları ne kadar geçmişte kalırsa, sorun yaratmaya o kadar az meyilli olacaklardır. Ve sonra iblisler..."

Bornozumu çıkarmak için yaptığım hareket beceriksizce oldu. *İblisler.*

Elyse, "Canları istediğinde gerçekliğe gelebilmeleri hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi. "Ama bizim kurallarımıza göre oynamalarını sağladın. Sayılır. Şu anda devam eden bu çılgınlık..."

Bornozumu salladım ve Elyse alt etek ucunu yakaladı. "Sıkışması birkaç kez sürdü," dedim hatırlayarak.

"Ben bile o kadar kızgın olmadıklarımı söyleyebilirim. Yani, gelecekte. Savaş atıklarınızdan kaçınmak için yeraltına inmek zorunda kalmak." Bornozumu katlarken Elyse'in yüz ifadesi boşaldı. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama orada iyi bir şey yaptın. İyileşiyor gibi görünüyorlar." Tereddüt etti. "Cadıları engelleyen laneti kaldırtma şansın var mı?"

"Hayır." Kokuşmuş ipeği elinden aldım ve yuvarladım. Sonrası, kapıları kendileri açana kadar iblisler içindi. "Ve kendini kandırma. Onlara hâlâ güvenemezsin."

"Belki de." Elyse cübbelerimizi, şapkalarımızı ve kuşaklarımızı Sylvia'ya götürmek üzere çantama doldurmamı izledi, yüzünde memnun, yorgun ve tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Elyse'in orijinal cübbesi hâlâ çantamdaydı ve şimdi hepsi iblis kokuyordu, Sylvia net olarak bir cübbe kazanmış olacaktı. "Ama sana güvenebilirim. Belki Vivian'a daha fazla güvenmiş olsaydım şimdi burada olmazdık." Bakışları sokağın sonundaki boş caddeye kaydı. "O kadar açım ki, üç tane Burger Baba yiyebilirim."

Burger Daddy'nin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama tamamen bu işin içindeydim. "Düşünüyordum da. Morgda bir çekmeceyi boş bırakmak iyi bir fikir olmayabilir. John'u çıkardığımızda Kisten'i de oraya taşımak istiyorum. Görünüşlerini değiştiririz, böylece hiçbir şey değişmemiş gibi görünür. Yolda cüppeleri Diğer Dünyalılar'a bırakabiliriz." Gözlerimi kısarak sokağın sonuna baktım. "Bu şeyler iğrenç kokuyor. Sylvia çok heyecanlanacak. Eğer Kisten'i taşıyacaksak, bunu duştan hemen sonra yapmalıyız. Yakında gün doğacak."

İleri doğru bir adım attım ve Elyse beni karşılamakta gecikmedi. "Rachel, ona yardım edemezsin. Büyü onu hayata döndüremez. Elinde sadece bir hayalet olur."

Göğsüm acıdı ve içimde bir öfke parladı. "Ben saklanırken bir vampir hayalet şehri elinde tutabilir. Constance'ı güvende tut. Onu güvende tutacağıma söz verdim."

"Artık bunun peşinde değilim. Sen-"

Sarsılarak durdum. "Bak. Meclisin lideri olduğunu düşünüyor olabilirsin ama seni oraya bir oy getirdi. Bir başkası seni oradan indirebilir." Konuşmaya başladı, ben de beklemesi için elimi kaldırdım. "Senin yerine kendi istedikleri gibi oy veren birini getirebilirler ve getireceklerdir de. Brad'in kefaretni ödeyecek aynam yok. Saklanmak zorunda kalacağım. En azından gitmeden önce evimi düzene sokmama yardım edebilirsin. Seni eve götürmek için Trent'ten o kokuşmuş durağanlık tılsımını alarak ikimizin de hayatını riske attım. Yedek bir beden bulmama yardım edeceğini söylemiştin. O halde bir beden bulmama yardım et."

Evet, cazibemiz vardı, ama henüz yeniden ortaya çıkmamıştı. Hâlâ bana ihtiyacı vardı. Bunu bildiği için yüz ifadesini hoşnutsuzlukla yukarı çevirdi.

Sokağın beş adım ötesinde arabalar vızıldıyor ve insanlar sabahın ilk ışıklarında işlerine koşuşturuyordu. Bakışları Trent'in çalınan tılsımının bulunduğu cebime, oradan da boynumdaki taş kolyeye kaydı. "Sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim," dedi ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Ama nasıl olduğunu görmek istiyorum. o ley hattı cazibesini yeniden canlandırırın."

"Elbette. Neden olmasın?" Dedim ve birlikte dünyaya adım attık, ayak tabanlarımızda kırmızı toz ve iblis kokusu vardı.

BÖLÜM

28

"ÜSTÜ KAPALI MI?" Şafak öncesi ışığında sokaklar hareketlenmişti. Endişeyle dik oturdum, bir elim direksiyonda takip edilmediğimizden emin olmak için arkamıza baktım.

Elyse bir araba galerisinin otlarla kaplı bir yerinde bulduğumuz bakım kamyonunun dar arka koltuğuna uzanmak için yarım döndü. Onun saçları da benimkiler gibi duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ama onunkiler kıvrıcık kurumamıştı ve içimde bir kıskançlık dalgasını bastırdım. Araç değiştirmek iyi bir fikir gibi görünmüştü ve mavi açık kasa, tekne benzini ve giysilerimizden kalan yanık kehribar kokuyordu. Etiketlerin tarihi iki yıl geçmişti ve yatağın kendisi de yer yer paslanmıştı. İkinci sıradaki koltuklar ne olduğunu bilmediğimiz bir şekilde yırtılmıştı. Muhtemelen orada bulduğumuz ezik, boş alet kutusuydu.

Belli ki araç kimsenin radarında değildi. İşte bu yüzden, ben fişleri sıfırlayıp hava filtresindeki tozu temizledikten sonra Elyse sihirli bir şekilde düz kontak yaptığında hiçbir şey söylememiştim. Kisten'i kütüphanenin tekerlekli sandalyelerinden birine ve ardından asansöre bindirmek başlı başına bir maceraydı. Şimdi arka koltukta uzunlamasına oturuyordu ama tekerlekli sandalye yatakta kayıyordu.

Neredeyse morga varmıştık ve direksiyonu ölümüne tutuşum ancak şimdi hafiflemeye başlamıştı. Kamyonun bizi bırakıp gideceğinden endişe ettiğim için, bizi birkaç acil durum sığınağının yanından geçiren uzun yolu seçmiştim. Kisten'in altı ayak altından on dakikalık bir yürüyüşten daha fazla yürümemesini istemiştim.

"O iyi," dedi, parlak mavi muşambayı onun üzerine daha güvenli bir şekilde çekerken bile. "Otoyol bizi buraya beş dakika içinde getirirdi."

"Biliyorum."

Gün doğumuna kırk dakika vardı ve hâlâ zorluyormuşuz gibi hissediyordum. Morgun otoparkına girip kapıya en yakın yerlerden birini tuttuğumda gerginlik omuzlarıma ve boynuma yayıldı. Arka girişti ve anahtarı çevirdiğimde motor boğulurcasına öksürerek durduğunda içimde ürkütücü bir deja vu hissi belirdi. Ivy ile Brice'ı getirdiğimiz andan bu yana iki yıl geçmişti ama bana bir haftadan daha kısa bir süre gibi gelmişti.

Nefes vererek, ellerim direksiyonda bir süre oturdum. Şimdiye kadar tek yaptığım Kisten'i arabayla gezdirmektir. Bir ceset çalmak, onu yakmak.

Cincy için yaptığım şeyler, diye düşündüm, omuz çantamı yaklaştırıp yanık kehribar kokan cüppelerin arasından geçerek etkisiz hale getirme lanetini bulup cebime, son unutmama iksirimin yanına koyarken başım öne eğikti. Çanta leş gibi kokuyordu; onu aşağıya indiremezdim ve inmeden önce isteksizce koltuğun altına tıktırdım.

Sandalyeyi zor kazanılmış bir alıştırmayla açtım, çerçevenin yerine otururken çıkardığı ses çaresizlik ve savunmasızlığın anısıyla içimi ürpertti. Artık o kişi değildim. Bir daha asla o kişi olamayacaktım. Yine de sandalyeyi kamyonun arka kapısına doğru itip tekerlekleri kilitlerken çenem hatırladığım bir hayal kırıklığıyla sıkıldı.

Elyse dışarı çıkmıştı, otoparkı tararken kaşları çatılmıştı, bakışları girişin üzerindeki kameraya takılmıştı. "Onunla öylece içeri mi gireceksin?"

Kisten'in ayaklarını yere koydum, onu dikleştirirken inledim. *Özür dilerim, Kisten*. "Oldukça," dedim, sonra gözlerimdeki saçları üfledim. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

Elyse endişeyle yaklaştı, tereddütlü kavrayışı ağırlığını alıp onu yarı kaydırıp yarı taşıyarak bekleme koltuğuna düşürdüğümüzde daha da güçlendi.

Zor kısım bitti, diye düşündüm, burada kimsenin olmamasına sevindim. Siyah gökyüzü aydınlanıyordu ve ayaklarını hızla ayak dayama yerlerine koydum ve kayışı beline doladım.

"Kapıya bakabilir misin?" Ben sordum ve Elyse önce onun, sonra benim kapımı kapatıp hızla binaya doğru koşmaya başladı. Elyse muhtemelen artık I.S. nezaretinden kaçtığı için gündemde değildi ama Scott hâlâ onu arıyor olabilirdi. Ve tabii ki ben de bilinen bir varlıktım. İkimiz de her zamanki tarzımızdan yoksun olmamız dışında herhangi bir kılık değiştirmemiştik ve Elyse kameralardan kaçınmak için başını eğmişti.

Hâlâ Kisten'in önünde çömelmiş vaziyette alnımı dizlerine dayadım. Trent'i seviyordum, onu iki gerçekliğin sonuna kadar seviyordum. Ama Kisten'in gülümsemesini bir kez daha görmek için her şeyi yapardım. Henüz iki kez ölmemişti, ölümsüz varlığı için savaşıyordu.

Ayağa kalktım, sandalyenin kilidini açtım ve onu engibeli kaldırımda itmeye başladım. Kisten'in elleri kucağında rahatsız ve doğal görünmüyordu ama Elyse kapıda bekliyordu, bu yüzden Kisten'i rampadan yukarı koşturdum, içerideki karo zemini bulduğumuzda ritmik tümsekler yumuşak bir gümbürtüye dönüştü.

Onu asansöre doğru yönlendirirken, "Morg alt katta," dedim. Geriye dönüp baktığımda söylediğim aptalca bir şeydi. Gergin değildim. Ya da belki de öyleydim, çünkü cadılar meclisinin başkanıyla birlikte bir ceset çalmak üzereydim.

"Kapı görevlisi yok mu?" Elyse dirseğimden usulca seslendi. "Bu özensiz görünüyor."

"Lobinin uzak ucunda," dedim, modası geçmiş bir bilgisayarın arkasından bize bakan kadını başımla işaret ederek. Bir telefona uzandı ve ben başımı salladım, bir elim Ivy'nin gece bekçisine yaptığını gördüğüm hareketi yapmak için sandalyenin tutamaklarından ayrıldı.

Yüzü soldu ve elini geri çekti. Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Şehrin işleriyle ilgilendiğimi sanıyordu. Eğer günlerimi doğru geçirdiysem, Piscary çiftliği yeni satın almıştı ve bu gerçek birkaç gün daha ortaya çıkmayacaktı. Şu anda büyüyle indüklenmiş bir komadaydım ve bir Were lanetiyle savaşıyordum. Yine basından saklanan bir şey. Şehirde hayalet olarak dolaşabileceğim altın bir dönemdi, mazeretim mutlaktı.

"Biz..." Elyse yanımda yürürken öyle dedi.

Boynumdaki taşa bakıyordu ve ben başımı salladım. "İster inan ister inanma, kendim olarak daha ileriye gideceğim. Birkaç gün önce FIB ile birlikte bazı Jane Wolf'lara bakmak için buradaydım."

Kaşları kalktı. "Senin alfanın öldürdükleri."

Belli ki ev ödevini yapmış. "Onları o öldürmedi." Parlak kapıların önünde sürünerek durdum ve çağrı düğmesine sertçe bastım. Masadaki kadın bizi izliyordu, kaşları çatıktı ve Kisten'i tanıyıp tanımadığını merak ediyordum. "Kimse bir insanı bir Were'e dönüştürmenin mümkün olduğunu bilmiyordu. İntihar ettiler."

"Elbette, kim istemez ki?" diye mırıldandı. "Biyolojik olarak tasarlanmadığınız halde aniden bir kurda dönüştüğünüzü hayal edebiliyor musunuz?"

Neşeli ding sesi beni ürküttü. "Bu bir kazaydı." Başımı eğerek Kisten'i içeri ittim, sonra da ön tarafa doğru döndürdüm. Elyse çoktan morgun düğmesine basmıştı ve ben orada, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bu hatırlatmadan hiç hoşnut olmadan duruyordum. Bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyordum. David'e tutunması için odak noktasını veren bendim. Ama ben kötü hissettiysem, David yıkılmıştı.

"Çi'ni doldurmak isteyebilirsin," dedim, Newt'in onu yakmamış olmasına sevinerek. "Bir ley hattı için çok derin."

"Slick yukarıda," dedi ve başımı salladım, asansör çok derine inene ve onu kaybedene kadar ipi ağır bir şekilde çektim. Dezavantajlıydım. Kisten ise yerin altında güvendeydi ve titreyen parmaklarımı gizlemek için sandalyeyi daha sıkı tuttum.

Elyse bana baktı. "İyi misin? Biraz sert görünüyorsun."

Gözleri ölümüne tuttuğum elimdeydi ve kendimi rahatlamaya zorladım. "Onu bir zamanlar sevmiştim," diye açıkladım. "Bundan daha iyisini hak ediyor." *Tanrım, Kisten. Çok özür dilerim.*

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açılarak konuşmamız kesildi. İfadesi kapalı olan Elyse, mavi oku ve hafif çam dezenfektanı kokusunu takip etmeden önce her iki tarafa da bakarak yavan koridora çıktı. "Onu kütüphanede bırakabilirdik," dedi, koridorun yarısını kaplayan bir sedyenin yanından geçerken önce benim gitmeme izin vermek için adımlarını yavaşlatarak.

"Boş bir çekmece bırakmak istemiyorum. Ayrıca kütüphane açık. Biri gelip onu bulabilir. Burada daha güvende olur."

"Yeterince adil." Elyse ellerini yumruk yaptı ve sonra parmaklarını salladı. "Bunu nasıl oynamak istersin?"

Az önce benim fikrimi mi sordu? "Ah, senin bir hatta erişimin var, ama Iceman beni tanıyor. İçeri giriyoruz. Burada bir John Doe Vampir olduğunu doğrulayın. Sonra da Iceman'i bayılt."

"Yapabilirim." Terk edilmiş sedyelerin ve tekerlekli sandalyelerin yanından geçip bir dizi hırpalanmış çift kapıya doğru ilerlerken elleri beklentiyle büküldü. Kapıların üzerindeki tabelada gururla "CINCINNATI MORGUE, 1966'DAN BERİ EŞİT FIRSATLI BİR HİZMET" yazıyordu.

Hemen dönerim aşkım, diye düşündüm Kisten'i koridorda park halinde bırakırken. Çenemi sıkarak kapıyı açtım ve içeri girdim, Elyse de arkamdan geliyordu. Bina kimliğim yoktu. Ona rüşvet verecek bir elliliğim bile yoktu. *Çocuk oyuncağı.*

"Hey, Iceman!" Metal masanın arkasındaki üniversite çağındaki çocuğu korkutarak cesurca söyledim.

"Lanet olsun, Rachel!" dedi sarışın adam ayaklarını masadan çekip doğrulduğunda. Elindeki oyun neredeyse çizik karo zemine çarpacaktı ve onu yakaladığında perçemlerini gözlerinden üfleyerek nefes verdi. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun." Bakışları önce bina kimliğimin olmayışına, sonra da Elyse'e kaydı. "Ah, biliyorsun resmi bir varlık olmadan seni içeri alamam."

Arkamda Elyse "resmi" olmak için nefes aldı.

"Sorun değil." Omzuna çarptım ve hemen ondan uzaklaştım. Kadın adeta çizgi enerjisiyle kıvılcım saçıyordu. "Glenn için bazı bilgiler almaya geldim."

Buz Adam'ın ezik tekerlekli sandalyesi arkasına yaslandığında gıcırdadı. "Neden aramadı?"

Omuz silktim, bir tarafını darmadağınık masanın, diğer tarafını sıra sıra eski dolapların ve arada herkes dostça davranırsa belki beş sedyenin sığabileceği kadar boşluğun kapladığı küçük dış lobiye/kayıt alanına baktım. Dördüncü duvar, morga açılan çift kanatlı kapılardan bir diğeri idi. "Çünkü İçişleri, FIB'in yanlış dosyalarını kontrol etmesinden hoşlanmıyor, bu yüzden ben hiç burada olmadım, tamam mı?"

Buzadam sırtarak ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi ve sandalyesine yaslandı. Vücut dili her şeyi anlatıyordu. Çekmecenin anahtarını alamayacaktık. En azından doğru rüşvetler olmadan -ki bizde yoktu. "Ne istiyorsunuz?"

Elyse yardımsever asistanı oynayarak ona gülümsedi. "Jane Doe Wolf'lardan sonra John Doe Vampirlerin gelip gelmediğini öğrenmek istiyor," dedi, yüksek sesi buraya hiç yakışmıyordu. "Türler arası bir bağlantı olabileceğini düşünüyor."

"Ah!" Buzadam ayağa kalktı ve sandalyesini masaya çekti. "Sadece Johnny."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Dr. Ophees'in başarısız suçlaması. "Johnny mi? John Doe Vampiri ise nasıl bir ismi olabilir?"

"Çünkü bir süre burada kalacak ve hepimiz dostuz." Buz Adam Elyse'e gülümsedi ve genç kadının ifadesi sertleşti.

"İki kez öldüğüne emin misin?" diye sordu. "Belki de atıştırmak için gizlice dışarı çıkan bir ölümsüzdür."

Buzadam güldü. "Oldukça eminim," dedi, sonra duraksadı ve şüpheyile kokladı. "Ophees onu güneş doğduktan sonra getirdi, yani bir ölümsüz olsa bile şu anda iki kere ölmüş durumda. Şu anki Jane Wolf'larla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Johnny kanından başka hiçbir vücut travması olmadan geldi." Adam tekrar kokladı. "Yani hiç kanı yoktu. Kan yok, aura yok, şans yok. Yanık kokusu alıyor musun?"

Elyse'e baktım, çantamı kamyonda bıraktığım için mutluydum. Temizlemek için elimizden geleni yapmıştık ama yanık amber kokusu insanın üzerine yapışıyor. "Sessiz ol," diye uyardım Elyse'i, tanıdıkları aracılığıyla daha da fazla ley hattı enerjisi çektiğini hissederken.

"Kurnaz olabilirim," dedi masaya doğru yürürken.

Buz Adam gözlerini kırıştırdı, kadın gülümseyip avuçlarını masanın üzerine koyarken adamın hiçbir şeyden haberi yoktu. Dudaklarından fısıltıyla bir şeyler döküldü ve ardından adama aurayla lekelenmiş bir büyü üfledi.

Adamın hiç şansı yoktu. Gözleri başının arkasına yuvarlandı ve oturduğu yere yığıldı, elleri gevşedi.

"Whoo!" diye haykırdı, gülümseyerek. "Bu iyi hissettirdi! Yirmi dakika içinde uyuyakaldığını düşünerek uyanacak. Bizi hatırlamayacak bile."

Bu da bunun sadece bir uyku tılsımı değil, aynı zamanda hafızayı da etkileyen bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Elyse, Iceman'ın başını masanın üzerinde uzanan koluna yaslayana kadar onu çekiştirdi. "Olanları silmiyor. Sadece hatıraların uzun süreli hafızaya geçmesini engeller."

"Aynı fark," diye mırıldandım, çifte standarttan bıkmıştım. Sanki onlar için çalışacakmışım gibi. Eğer yasaları çiğneyecek olsaydım, herkes gibi ben de bedelini öderdim. Ödüyordum da. *Uyan, Rachel. Bir kez olsun kolay yolu seç.*

Elyse'in yüzü kızardı, gururu incindi. "Ne yani, onu uyandırmamı mı istiyorsun?" dedi ben koridordan Kisten'i almaya giderken.

"Hayır," dedim hafifçe. Tekrar içeri girdiğimde masayı karıştırıyordu ve ben de boğazımı temizledim. "Morg anahtarı Bite-Me-Betty bebeğinin üzerinde."

"Şaka yapıyorsun." Şüpheli bir ifadeyle duvardaki çiviye asılı çıplak bebeğe baktı ve sonunda iki parmağını kullanarak onu aldı.

Kisten'i sallanan kapılardan geçirdim, böylece ayağıyla vurarak açmak zorunda kalmayacaktım ve Elyse beni takip etti, uzun odanın uzunluğu boyunca uzanan her biri dört sıra yüksekliğindeki iki çekmece duvarını incelerken yavaşladı. En uçta, ölülerinin kalkmasını bekleyen endişeli akrabalar için rahat bir sandalye düzeni ve bir sehpa duruyordu. Morg kendi kendini onarmak ve sadece gerçekten ölmüş olanlar içindi; bir tarafta vampirler, diğer tarafta insanlar ve geri kalanlar vardı, ancak her çekmecenin bir iç açma mekanizması olduğundan emin olmuştum.

"Genelde sahipsizleri en sona koyarlar," dedim, çekmecelerdeki isimlere baktım ve bir zamanlar Jane Wolf olan üç kişinin artık gerçek isimlerini kullandıklarını görünce irkildim. Aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen daha birkaç gün önce buraya gelmiş olmam tuhaf görünüyordu.

"Daha önce hiç morgda bekleme odası görmemiştim." Elyse kollarını ortasına koyarak dış lobiyi gözlemek için kapıların yanında oyalandı.

"Anahtar?" diye sordum, o da bana fırlattı, çıplak plastik bebek sertçe elime düştü. Kisten'i park halinde bırakarak aramaya başladım. "Morg uzun zamandır burada," dedim usulca. Cincinnati'nin bir nedeni vardı.

Bir zamanlar mezar soygunculuğuyla tanınıyordu ve bunun kuzeydeki okullara kadavra sağlamakla hiçbir ilgisi yoktu. Inderland nüfusumuz her zaman yüksek olmuştur.

"Fırın nerede?" diye sordu ve ben onun rahatsız edici ses tonuna baktım.

"Şuradan," dedim ve onun dikkati benimkini takip ederek uzun odanın sonunda neredeyse gözden uzakta duran ağır metal kapıya yöneldi. Kapı kolunu çekmeye çalıştığında kapı kilide çarpınca önsezilerim daha da arttı. "Kapı kodu 45202," dedim ve numaraları tuşlamaya başlarken iç çektiğini duydum. "Johnny'yi buldum," diye ekledim son çekmeceye ulaştığımda.

Johnny'nin çekmecesinin kilidini açıp çekmeceyi çekerken kapı kilidinin ritmik bip sesleri duyuluyordu. Johnny yaşlanmıştı, alnı kırışmış ve gözlerinin etrafı çökmüştü. Görünüşe göre gençliğini kaybettikten sonra efendisi ondan bıkmış ve yoluna devam etmeye karar vermişti. Çok fazla tüketilmiş ve sonra ikinci kez öldürülerek ölümsüz olma vaadinden kurtulmuştu. Belki de bu bir lütuftu. Ölümsüz varlığını sürdürecektir sosyal yapıya sahip olmayabilirdi.

"Özür dilerim," dedim, vampir adetlerinin berbat olduğunu düşünerek.

"Aman Tanrım. Gerçekten çok eski. Hâlâ çalıştığına emin misin?" sözleri fırın odasından yankılandı ve çenem sıkıştı.

"Evet!" İşe yaradı, dijital kayıt bırakmadı, görüntü yakalamadı. *Teşekkür ederim*, diye düşündüm genç adamın yırtılmış boynuna ve kansız solgunluğuna bakarken. *Bir zamanlar sevdiğim adamı kurtarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim*. "Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette." Kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı. "Mmmm," diye ekledi, ölüm çizelgesini eline alırken kaşları çatılmıştı. "Ophees haklıydı. İmha edilmeden önce kimlik tespiti için dört hafta saklanması planlanıyor. İçişlerinin elinde onunla ilgili hiçbir bilgi yok. Görünüşe göre bir D2. Boşaltılmış ve atılmış."

Öfke kıvılcımları çaktı. "Biraz merhametli olabilirsin," dedim ve bakışları benimkilere kaydı. "Elbette, efendisi ona bir et parçası gibi davrandı ama biri onu sevdi."

Elyse kaşlarını çattı, açıkça sinirlenmişti. "Durmak mı istiyorsun? Bu senin fikrindi."

"Hayır," dedim hemen. "O kayıplardan biri. Ama yaşayan vampirler maruz kaldıkları kötü muamele karşısında birbirlerine kenetlenirler ve Johnny'nin sadece hayatta kalan akrabaları için işleri daha iyi hale getirmek için bile olsa bunu kabul edeceğini adım gibi biliyorum." Alnımdaki kırıışıklığı düzeltmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Ve bu her şeyi daha iyi hale getirecek."

Elyse sessizdi. "Yani... Johnny tekerlekli sandalyede, Kisten de çekmecedeki mi? Kisten'i ben alırım."

Elyse Kisten'i yaklaştıırken Johnny'nin mahremiyet örtüsünü etrafına sıkıştırdım. Önce kimin hareket edeceğinden emin değildim ama Elyse doğruca Johnny'nin omuzlarına gitti, ben ayaklarından tutana kadar bekledi ve birlikte onu kaldırıp yavaşça yere bıraktık. *Çok üzgünüm...*

"Onu çözmek ister misin?" Elyse önerdi ve ben de Kisten'in bel kemerini el yordamıyla buldum.

Kisten'i morg çekmecesine koyuyorum.

Bunun gerçekliği bana sert bir şekilde çarptı ve ellerim titreyerek ayaklarını kavradım, ağırlığını kaldırmak için mücadele ettim.

Kisten vücudu dinlenirken bir nefes aldı ve ben neredeyse kendimi kaybediyordum. "Ah, Rachel?"

"Ben iyiyim," dedim, çenem sıkılmıştı. O bir morg çekmecesindeydi ve kalbim parçalanıyordu. "Johnny'yi sandalyeye oturtalım."

Sonraki birkaç dakikayı unutmuş gibiydim. Neyse ki cazibe tılsımı bunu bizim için yapacağından kıyafetlerini değiştirmemiz gerekmedi ama Johnny'nin ayak etiketini takabilmek için Kisten'in ayakkabılarını çıkardım. Öyle bile olsa, titiz bir inceleme bu hileyi ortaya çıkarırdı. İyi ki burada kimsenin oyun kitabında böyle bir şey yoktu. Görüntülerini değiştirmek için tılsımı iki kez yaptığımda, Elyse'in eve döndüğünde yaptığımız her şey için beni mahkemeye çıkarma niyetiyle bana yardım edip etmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Ahlaki ve etik standartlar meclisinin lideri kamyon çalmakla, ceset taşımakla ya da şehir çalışanlarını bayıltmakla tanınıyor olamazdı.

Ama buna inansaydım, duvara iki kez toslardım.

"Eee?" Johnny'yi sandalyeye bağlayıp çıplak ayaklarını ayak dayama yerlerine yerleştirirken içim içime sığmıyordu. Kisten'in ayakkabılarını giydirmeyi düşündüm, sonra onun yerine düz bot ayakkabılarını omuz çantama tıktırdım. Bana hâlâ aynı görünüyordu ama Elyse başını salladı, bariz memnuniyeti beni değişimin yapıldığına ikna etti.

"Beni kandırabilir," dedi, bakışları Kisten'e sabitlenmişti. "Kahretsin, anlayamıyorum ve sahte olduğunu biliyorum."

Elim çekmecenin üzerindeydi ama bir türlü kapatamıyordum. Johnny'ye benziyordu, ayağından sarkan ayak parmağı etiketiyle aldatmacası daha da artmıştı. John Doe Vampiri olarak burada güvende olurdu. *Senin için geri döneceğim, Kisten.* Boğazım düğümlendi, çekmeceyi kapattım, yüksek sesle gerildim.

"Harika. Hadi onu tekneye götürelim," dedi Elyse, onu eve götürmeden önce listemden bir şeyi daha işaretlerken ruh hali açıkça iyiydi. "Bu arada Kisten'in aurası harika görünüyor."

"Harika." Başım eğik, Johnny'yi lobiye doğru ittim. Bebeği masanın arkasındaki çiviye astığımda Buz Adam hâlâ baygındı. Duvar saatindeki rakamlar kırmızıya dönmüştü, yani güneş doğmuştu. Johnny'nin umurunda olmazdı. Zaten iki kez ölmüştü.

Elyse benim için kapıyı açtı. Asansörü bulduğumuzda ve üst lobi için düğmeye bastığında sessizliği bozulmamıştı. "Bu çok kolaymış gibi geliyor," dedi ve ben çenemi açtım.

Johnny'ye bakarken tekrar *çok üzgün olduğumu* düşündüm. *Teşekkür ederim.* "Piscary'nin ceset bırakma konusunda bir geçmişi var," dedim yüksek sesle, sayıların artmasını izlerken. "Bütün şehir Al'ın etrafta koşuşturup beni yanına getirtmek için bir şeyleri kırıp dökmesiyle diken üstünde. Ölü bir vampir kimsenin umurunda değil."

Elyse kıpırdandı, asansörün sesi duyulup kapı açıldığında başladı. "Al'dan uzak durduğun için seni suçlamıyorum. Bu zamanda yani," dedi dışarı çıkarken. "Ne de olsa iki iblis iziniz var."

Bileğime baktım, onu takip ederken tekerlekli sandalye çarpıyordu. "Onun adına tanıklık etmemi istiyor ve ben de haklı olarak bu işin sonunda onun tanıdığı olacağımdan korkuyorum."

Aşağıda geçirdiğimiz yirmi dakika içinde lobi iyice kalabalıklaşmıştı ve Elyse sanki bembeyaz bir cesedi güneşe çıkarmak her gün olan bir şeymiş gibi herkesi görmezden gelerek hızla kapıya doğru ilerledi. "Ama olan buydu, değil mi?" diye sordu. "Onun tanıdığı mı oldun?"

"Tam olarak değil." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Al'ı sıra dışı aptallık suçlamasından kurtaran şey beni ona daha da yakınlaştırmıştı. Beni tanıdığı değil, öğrencisi olarak kabul etmek zorunda kalmıştı. Cadı doğumlu bir iblis olarak konumum tartışılmaz olsa da, bu hâlâ devam eden bir iddiaydı.

Elyse benim için kapıyı tuttu ve ben de pervazın üzerinden atladım, başım şafak vakti serin havanın verdiği temiz hisle yukarı kalktı. Gülümsemem kayboldu.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Elyse, bakışları benimkileri takip ederek kamyona yöneldi. Bagaj kapağında kocaman bir karga duruyordu, bizi görünce başını salladı ve kanatlarını açtı. Ama ikimizi de durduran, yandaki kiralık arabadan inen uzun boylu bir figürdü.

Scott.

Kızarmış ekmek. Çantam. Scott telefonumu aldıysa... "Kargana bizi rahat bırakmasını söylediğini sanıyordum," dedim iğrenerek, Scott saçlarını gözlerinden çekip gözlerini kısarak bize bakarken. Takım elbisesi dağınıktı ve yorgun görünüyordu. Telefonu elindeydi ve neredeyse birinin konuştuğunu duyabiliyordum. Çantamı hiçbir yerde göremedim ve hâlâ kamyonetin koltuğunun altında olmasını umdum.

"Johnny'yi kamyona bindir," diye mırıldandı, ayakları güvenli bir duruş bulmak için kayıyordu. "Ben Scott'ın dikkatini dağıtacağım. Beni beklemeyin. Bu iş çok hızlı olacak."

Kamyona giden basamakları sayarken nefes aldım. *Öyle mi düşünüyorsun?*

"Elyse?" dedi adam şaşkınlıkla, ihanet edercesine telefonuna bakarken. "Nasıl-"

En yakın ley hattını çektiğinde bunu hissederek seğirdim. "Hafif ayak izi!" diye bağırdım, ama o sertçe sarılıyordu. Saçları vahşi ve gözleri ıslık ıslık olan Elyse bir büyü işareti yaptı, Scott ondan telefonuna bakarken aurası görünür spektrumda parladı.

"*Teneo!*" diye haykırdı, aura yüklü bir enerji topu havada tıslayarak ona çarparken Latince tek bir kelime patladı.

Scott'ın aceleyle kurduğu koruma emberi. Ŗakırdayan ve patlayan küçük g yayları adamın çemberinin üzerinde kayarak yavaŖa dağıldı.

BaŖım eğik ve derim karıncalanırken Johnny'yi rampadan aŖađı ittim.

Çenesi gerilmiş olan Scott, beni umursamadan koruma balonunun içinden geçti. "Sen de kimsin be?" diye bağırdı.

"*Crescit eundo!*" Elyse bağırdı, Scott'ın önündeki kaldırım sanki bir bomba arpmıŖ gibi havaya uçtuğunda adımlarım sallanıyordu.

TaŖ ve asfalt yağarken Scott tökezledi, koruma çemberinin altında gvendeneydi. Johnny'yi elimden geldiğince koruyarak kamyonu doğru koŖtum.

Scott boyunu buldu, yüzü öfkeyle kızarmıŖtı. "Cadılar meclisinin yetkisiyle-"

"*Crescit eundo!*" diye tekrar bağırdı ve ben irkildim, gümbürtü binaların arasında yankılanırken derim karıncalandı.

"OroŖu ocuğu-" Scott yuvarlandı, çöp konteynerinin yanında durduğuanda aurası parlıyordu. Etrafımızdaki kaya ve kaldırım parçaları gümbür gümbür dŖerken ben de pek mutlu değildim. Elyse'in eğlendiği belliydi, yüz ifadesi gemiŖin acısını çıkarmanın sevinciyle parlıyordu. Birkaç pencereden yüzler görünüyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Hemen.

"Acele et, cadı!" dedi ve Scott'ın bađıŖları bana kaydı. Kadının ona vurmaya alıŖmadıđını, sadece dikkatini dağıtmaya alıŖtıđını anlayınca kaŖları çatıldı.

"Dur!" diye bağırdı bana, sonra inledi, yarım yamalak ettiği küfür ayaklarının dibinde yer tekrar patlayınca kendi içine dŖt.

Kamyundaydım. Kalbim kt küt atıyordu, tekerlekleri kilitledim. Dönüp savaŖmak için can atıyordum. Elyse bir Ŗeyler bağırıyordu ama kapıyı beceriksizce açarken bakmaya cesaret edemedim. Kargalar gaklıyordu, ben emniyet kemerini çözmeye alıŖırken birden fazlası Scott'ın dikkatini dağıtmak için aŖađıya daldı.

Elyse, kıvılcım saçan bir ihtiŖamla binanın hemen dıŖında duruyor, g toplarken elleri geniŖ hareketlerle hareket ediyordu. Parmaklarından izgi enerjisi damlıyor, uzuvlarından parılıyor, büyü yapma konusundaki bariz tutkusu onu neredeyse gerçek dıŖı kılıyordu. Scott'ın tılsımlarından biri bir kargaya isabet ettiğinde nefesimi tuttum... Ama bu sadece bir illüzyonu ve siyah

Gölge, kırık kaldırımında tıslayan bir kıvılcım yağmuruna dönüştü. *Sadece bir karga var.*

Johnny'nin ağırlığını kamyonun arkasına doğru çekerken, "Gir şuraya," diye mırıldandım.

"Acele edin!" Elyse aceleyle merdivenlerden inerken bağırdı. Scott onun illüzyonlarını ayıklıyordu ama her çıkardığının yerine iki tane koyuyordu.

Johnny'nin üzerine atladım ve onu yolun sonuna kadar çektim. Çırpınarak geri çıktım, bacaklarını içeri ittim ve kapıyı kapattım. Arkamda büyüye dayalı başka bir patlama binaların arasında sarsıldı, harcanan enerjinin tadı dişlerimde folyo gibi kaldı.

Bu, şimdiye kadar yaptığım koşulardan daha geri bir koşuydu. Jenks bembeyaz kıcıyla gülerdi. Ivy plansızlıktan utanırdı. Trent...

Yüzümü buruşturdum. Trent, bir duvarı yıkmak ya da Scott'ı sarmalayan, Tanrıça doğumlu bir yıkım yılanına sarmak gibi sert bir şey yapabiliirdi. Şoför kapısının yanında dururken, parmaklarım ipin gücüyle karıncalanırken, Scott için şansın Trent olmadığım olduğunu düşündüm.

"*Quod periit, periit!*" Elyse'in illüzyonlarından birini daha yok etmek için büyümü Scott'ın savunmasının arkasına atarak bağırdım. Şaka gibi bir lanetti ama Elyse sıkışmıştı ve buradan çıkmamız gerekiyordu.

Scott büyü'nün etkisiyle irkildi, adam neye karşı koyması gerektiğini anlamaya çalışırken donakaldı. Kamyonun kapısını çekip açtım, içine atladım ve eski Detroit kasının patlayan gürültüsüyle çalıştırdım. Kamyonet için endişelenmemeliydim. Sağlamdı.

Kamyonu vitesine taktım, çantamın bıraktığım yerde olduğundan emin olmak için kolumu uzattım. Yerindeydi. "Hadi gidelim!" Açık pencereden Elyse'e bağırdım.

İleri atıldı, Scott dehşet içinde çılgık atıp saçları koyu bir renkte dökülürken arkasına baktı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, kolları sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi sarkıyordu.

Elyse kamyonun kasasına atladı ve yan tarafa vurdu. "Sür!"

Gaza bastığımda asfalt parçaları patladı ve uçtu, lastikler iyi bir kaldırım bulana kadar kaydı. Uzaktan siren sesleri geliyordu ve ben

yıkımın içinden geçerken koltukta oturuyordum. Her yerde asfalt parçaları vardı, yolda, çökmüş çatılarda.

Ama dikiz aynasına baktığımda Scott'ın yeşil bir parıltıyla sarmalandığını ve bize baktığını fark ettim. Yüz ifadem boşaldı.

"Ben hallederim!" Elyse kamyonun kasasında diz çökerken bağırdı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım, sonra bir çığlık atınca irkildim ve kamyon titrer gibi oldu. Avuçlarından güç fişkırdı ve kamyon ileri doğru itildiğinde ellerimi direksiyona kenetleyerek irkildim. Aynadan, devasa bir güç topunun çarptığı binaların çatlamasını, camların kırılmasını ve tüm duvarların mükemmel bir daire yayı oluşturacak şekilde içe doğru çökmesini izledim.

Zıplaya zıplaya sokağa çıktık. Arkamızda Scott elini başına götürerek yavaşça ayağa kalktı.

"Bunun iki yıl önce olduğunu hatırlamıyorum!" Rüzgâra karşı bağırdım. Çılgın daireler çizmek için içime hastalıklı bir his yerleşmişti.

Elyse aramızdaki küçük pencereye doğru sürüklendi, bir eli kamyonun yan tarafındaydı, bir eli de gaklayan, heyecanlı bir kargayı destekliyordu. "Belki de suçu senin şeytanına atıyorlardır," dedi pencerenin yanına sıkışıp kuşu yatıştırmaya çalışırken.

Belki de...

"Hey, ah, buradan sadece yirmi beş," dedi, ben de yavaşlamak için ayağımı gazdan çektim. Dürüst olmak gerekirse, insanların Indy 500 yarışındaymış gibi bir o yana bir bu yana savrulması Cincy için oldukça normaldi.

"Özür dilerim." Bakışlarımı ondan yola doğru kaydırdım ve tekrar geri döndüm. Yorgun ama sevinçliydi. Tıpkı benim aptalca bir şeyden kurtulduğum zamanki halim gibiydi. *Peki bu Trent'ten nasıl daha iyi?*

Sirenler iki sokak ötedeydi ama aynı zamanda iki sokak da çok yakındı ve Newt'in cazibesine kapıldım. *A priori*, diye düşündüm, taşların arasından sabahın ilk ışıklarında parlayan bir kamyonete bakarken. *Sonradan*, diye düşündüm, içinde bulunduğumuz kamyoneti tarayabildim. Delikten üfleyerek, titrek bir *Omnia mutantur* ile laneti bitirirken ley hattı enerjisinin içimde karıncalandığını hissettim.

Kamyonun üzerinde bir enerji seli dolaşıp saçlarımı kaldırdığında rahatlamıştım. Otoyola girdiğimizde motor hıçkırdı, sonra kükredi. Arkamıza baktım, mavi ve altın ışıkların yokluğunda tekrar nefes aldım.

Bu çok yakındı. Çok yakındı. *Ivy, bir daha asla planlarına gülmeyeceğim.*

"Kimmiş iyi karga? Sen!" Elyse kuşu yatıştırırken mırıldandı. "Ben de ben kamptayken senin bir dişi karga ile birlikte olduğunu sanıyordum. Sen buradaydın, bana yardım ediyordun."

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonra bıraktım. Belki de buradaydı. Bunu nasıl bilebilirdim ki? "Slick'in orada bize yardım etmesini takdir ediyorum ama gitmesini sağlayabilir misin?" Neredeyse bağlamak zorunda kalarak sordum.

Kuşunu okşayan parmakları yavaşladı. Ayaklarını kullanarak kendini yerine sıkıştırıp kargayı mutlu bir hale sokmak için okşarken yüzünde baş döndürücü bir sevecenlik vardı. "Bundan şüpheliyim."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "En azından onun üzerinden bir hat çekmesen olmaz mı?"

Elyse omuz silkti, dikkati benden başka her yere yönelmişti. "Yerin üstünde kaldığımız sürece. Sence kenara çekebilir miyiz, böylece ben de öne gelebilirim? Bizi takip ettiklerini sanmıyorum."

"Daha iyisini yapabilirim." Sinyali yaktım ve bir sonraki çıkışa yöneldim. "Burger Daddy. Ben ısmarlıyorum." Fazla param kalmamıştı ama muhtemelen yeterince param vardı.

Elyse aramızda, yarısı yerde yığılı duran cesede baktı. "Ne olmuş ona?"

Artık yavaşladığımız için onu daha iyi duyabiliyordum ve bir dur işaretinde durduğumda çantamı koltuğa çekmek için bir an ayırdığımda hava ciğerlerimde titredi. "O iyi olacak. O zaten öldü ve eğer yakında bir şeyler yemezsem ben de ona katılacağım."

Ben ilerlerken güldü, gözlerim alışılmadık bir şiddetle iki blok ötedeki şatafatlı tabeladaydı. Geriye kalan tek şey, o eski ley hattı cazibesini geri getirmektir.

Lanet olsun. Sanırım başardık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

29

BURGER DADDY, iki gün önce Al'ın ana su hattını patlatması nedeniyle maalesef kapalıydı. Waffle House ise açtı ve sınırlı bir menü ile çalışıyordu. Elyse'nin kuşu ve ben köşedeki masadaydık, Formika'daki orijinal desen çoktan çamaşır suyu ve zamanın etkisiyle silinmişti. Güneş iyice yükselmişti ve daha birkaç gece önce Al'ın Cincy sakinlerine dehşet saçtığı düşünülürse trafik şaşırtıcı derecede yoğundu. İblisin sonsuza dek sürgüne gönderilmesi ve Piscary'nin iki kez öldüğünün açıklanmasıyla, Rynn Cormel'in doldurması planlanan bir güç boşluğu bırakan şehrin üzerinde uzun süredir tutulan bir nefes gibi bir beklenti duygusu var gibiydi. *Waffle House hâlâ açık olsaydı ne kadar kötü olabilirdi* diye merak ettim.

Ödünç aldığımız, göz alıcı kamyonetimiz dışarıdaydı. Johnny arka koltukta ve üzeri muşambayla örtülüydü. Fark edilse bile kimsenin bir şey söylemesi pek olası değildi. Hollows'da değil.

Elyse, personel sayısı az olduğu için yemek siparişi vermek üzere bara gitmişti, elinde azalan son paramız vardı. İçimi çekerken omuzlarım çöktü ve yanımdaki karga başını eğdi, keskin dikkati boynumdaki taştı. "Benim," dedim ve karga kıkırdadı, deli bir şey gibi yerinde sallandı. "Benim" kelimesinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve belli ki onu yine de istiyordu.

Waffle House, diye düşündüm boş olan restorana göz gezdirirken. Buraya geldiğimizde tıklım tıklımdı ama şimdi sadece köşede tek kişilik kahvelerini yudumlayan yaşlı çift ve yerleri temizleyen adam vardı.

Yüzümü buruşturarak çantamı saklamak için yaklaştırdım, hafif ama ısrarlı yanık kehribar kokusundan gözlerim yaşardı. "Hey, Slick," dedim ve kuş dikkatini Elyse'den bana kaydırdı. "Kuşlar koku alabilir mi?"

Karga yine kıkırdadı, başını dramatik bir şekilde salladı.

"Özür dilerim," diye ekledim ve masanın diğer ucuna doğru yan yan yürüdü.

Yine de kuşun dikkatini Elyse'in tezgâhın arkasındaki adamla flört etmesine verince gülümsedim. Neşeli olsam da, önce Newt'i, sonra Scott'ı yenmenin verdiği adrenalini azalmaya, yerini ağrılara ve yorgunluğa bırakmaya başladıkça gerginlik de kendini göstermeye başlamıştı. *Benim dünyama hoş geldin, bebeğim.*

Yere çökerek masanın altından bacaklarımı uzattım ve Adagio'nun beni yerden çıkardığı yerde oluşan çürüğü hissettim. Belki de kamyonu atlamaktan ya da Johnny'yi kamyonu sürüklemekten olmuştu. Dirseğim de acıyordu. Ne zaman çarptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Elyse, içinde iki şişe su ve iki sepet bulunan bir tepsiyle geldiğinde Slick heyecanla kanatlarını çıırttı. Krep ve mücver değil de sıcak ekmek gibi kokuyordu ve merakla doğruldum. Burger ve tavuk mu?

"Sınırlı menü," diye açıkladı tepsiyi yere bırakıp karşımdaki sandalyeye çökerken, eli hemen karganın boynunu okşamaya gitti. "Bir hamburger ve bir tavuklu sandviçim var. Ne istersen al. Senin yemediklerini ben yerim."

Bir şişe su aldım ve üstünü açtım. "Karganızın tavuk yemekle ilgili bir sorunu yoksa hamburgeri ben alırım."

"Kaygan mı?" dedi, gözlerini kırıştırarak onu liseli bir çocuğa dönüştürdü. "Yüce Tanrım, hayır. Kargalar her zaman yavru kuşları yer." Bir sepet kaptı ve şimdi dirseğinin dibinde olan kuşa cıvıladı. "Değil mi, benim küçük vahşim?"

Ben suyum yudumlarken karga kibarca ikram edilen dumanı tüten tavuk parçasını aldı. Eski günlerin insanı ne kadar susatabileceğini unutmuştum. "Ah, teşekkürler," dedim hamburgerimi kaldırarak. "Ne kadar kaldı?"

"Hepsini." Kuşa bir dilim daha yedirdi. "Karşılığında onlar için bir fiç suyu sterilize ettim. Günün geri kalanında kahve içecekler."

"Oh! Harika." Bir ısırık aldım, omuzlarım çöktü. "İyi düşündün..." Burger ince ve domates dilimi az olabilir ama açlıktan ölüyordum.

ve tadı cennet gibiydi. Ağzım dolu, kuşun üçüncü bir tavuk parçasını kabul edişini, kenarlarını nazikçe kemirirken ayağında tutuşunu izledim. "Scott onu bize kadar takip edecek," diye ekledim. "Sen çıplı olmayabilirsin ama kuşun öyle."

"Evet, biliyorum." Elyse içini çekti, elini sildi ve sonra kuşun kafasını tutup onu kendisine bakmaya zorladı. "Slick, git Scott'la saklambaç oyna."

Karga aşağı yukarı sallandı, sonra havaya fırladı, mutfağa ve muhtemelen açık bir kapıdan dışarı uçtuğunda bir kızgınlık çığlığı yükseldi.

Elyse'in yüzündeki memnuniyet ifadesi neredeyse utanç vericiydi ve bir ısırık daha almadan önce ince domates dilimini burgerin üzerine geri ittim. Waffle House domates servis eden az sayıdaki çok-türlü restorandan biriydi. Ama Waffle House kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu. "Johnny'yi tekneye bindirdikten sonra kamyoneti geri götürmek istiyorum."

Elyse hareketsiz kaldı. "Neden?"

"Bizim olmadığı için mi?" Bunun bir çocuk sorusu olduğunu düşünerek söyledim.

Elyse sandviçinden aldığı ısırıklar arasında, "Çalıştırdık," dedi. "Kimse onu istemedi."

Nefesim kesildi. "Çalışıyor olması onu bizim yapmaz."

Elyse'in kaşları çatıldı. "Uyumaya ne dersin?" dedi, açıkça sinirlenmişti. "Orada bir yerde uyku programın var mı?"

Elimde su şişesiyle masadan uzaklaştım. "Eğer kütüphanede kalmak istersen kamyonetle ben ilgilenirim."

"Hayır, ben iyiyim."

Eminim. Yüksek pencerelerden dışarı bakıyor, insanların ve günü seven diğer vatandaşların sokaklara süzülüşünü izliyordum. Son birkaç gündür çok fazla siren çalışıyordu. Çok fazla yangın, çok fazla tehdit. Al, her şeye rağmen geri dönmüştü.

"Benim asıl istediğim senin o cazibeyi yeniden canlandırıldığını görmek," dedi. "Onu elde etmek için neredeyse ruhlarımızı kaybetmemiş olsaydık, bunu uydurduğunu söyledim."

Elyse'e baktım, ağzı doluydu ve neredeyse kavgacı bir tavırla çiğniyordu. "Bunu uydurmuyorum."

Elyse yutkunarak, etrafta duyabilecek kimse olmamasına rağmen daha da yaklaştı. "Eğer yapılabilseydi, meclis bunu nasıl yapacağını bilirdi."

Ağzımın yarısında bir gülümseme belirdi. "Belki de mecliste vardı ve bilen herkes sana göstermeden öldü." Bu doğru değildi -bu bir iblis becerisiydi- ama meclisin muhtemelen zamansız yıpranma yüzünden pek çok becerisini kaybettiğini hatırlatmak gururunu bir kademe aşağı çekebilirdi.

"Tamam." Elyse sandviçinin son birkaç lokmasını yere bıraktı ve parmaklarını ince, neredeyse işe yaramaz bir peçeteye sildi. "Göster bana."

"Şimdi mi?"

Elyse alaycı bir tavırla bomboş olan restoranı işaret etti.

Haksız değildi ve cebimden artık kullanılmayan tılsımı çıkardım. Dirseğimi masaya dayayıp eski tılsımı parmak uçlarımda tuttum. Elyse yaklaştı, masayı sıradan görüşten gizlemek için yer değiştirdi. Evet, beni eve sağ salım götürebilecek imkânsız şeyle ben de ilgilenirdim.

"Bana söylendiği gibi, temelde orijinal büyüünün metalde bıraktığı enerji kalıntısını yeniden dolduruyorsunuz," dedim ve Elyse başını salladı, ürkütücü bir yoğunlukla ona odaklandı. "Bunu ahşap bir tılsımla yapamazsın. Yüzey çürür ve desen kaybolur. Ama hassas olmalısın. Doğrudan çizgiden alınan enerji onu kıracaktır. Auradaki enerjiyi kullanmalısın ve bunu tek seferde yapamazsın. Kabuk kabuk katmanlamanız gerekir."

"Kabuk kabuk mu?" Elyse, bunun için gerekli geçmişe sahip olup olmadığını merak etmemi sağlayarak sordu. "Yani auranı kabuklarına mı ayırıyorsun?"

"Kesinlikle," diye onayladım. Bir elimde tılsım, diğer elimle auramı parmak uçlarımdan fiziksel olarak çekip dirseğime kadar ittim. Çıplak bedenim grip olmuş gibi ağrıyordu ve acaba kendimi bir koruma çemberine mi almalıydım diye düşündüm. Aura bir insanın ilk savunma hattıydı ve ben kendimi masanın alt tarafına yapışmış olabilecek psişik hastalıklara karşı korumasız bırakmışım. Ama burası bir Waffle House'du ve bana bir şey olmaz diye düşündüm.

"Ah, sen az önce..." Elyse başladı, ben de başımı salladım.

"İkinci görüşünü kullanırsan bundan daha fazla yararlanırsın." Ve bununla birlikte tüm auramı berrak bir kırmızıya dönüştürdüm.

Elyse yumuşak bir sesle nefesini verdiğinde onu izlediğini anladım. "Oh, vay canına."

Her şeyi olduğu gibi tutarak ona baktım. "Auranı kabuklarına nasıl ayıracağını biliyor musun?" diye sordum ve başını salladı, dikkati parmak uçlarımdaki tılsıma odaklanmıştı. Eski metal daha soğuk hissettirdi ve tamamen kırmızı auramın ince bir izinin kolumdan aşağı dökülmesine ve elimde metal dairenin hemen altında birikmesine izin verirken bir ürpertiye bastırdım. Henüz ona dokunmuyordu ama metalin onunla birleşmek istediğini hissedebiliyordum. Bu da beni rahatlattı. Yeterince hafif bir dokunuş yaparsam, onu yeniden alevlendirebilirdim. O ana kadar emin değildim.

"Evet, bunu yaptım," dedi Elyse, dikkati tılsıma sabitlenmiş bir halde. "Senin yaptığını değil," diye çabucak ekledi. "Ama birkaç büyüde auraları kullandım. Evet."

Kızgınlık içimde titreşti. Birkaç büyü dedi. Muhtemelen geri kalanımız için yasadışı olanlardan. "Tamam. Her obje yapanın aurasının bir anısını taşır," dedim, kelimelerim öğretici bir pıtırta bulurken kendimi Al gibi hissediyordum. "Eğer bu enerjiyi her seferinde bir katman olmak üzere ona geri verebilirsen, yeniden alevlenebilir. Kırmızı ilk renktir ve çakraları yukarı doğru takip edersiniz."

Nefesimi tutarak elimin kabındaki auranın yükselmesine ve parmak uçlarımdaki tılsımı yıkamasına izin verdim. İnce iz eski metali sardı, enerjinin tek dalga boyu onu güzel, çok bilinçaltı bir çan çalmaya ayarladı. Nefesim kesildi. Pierce bana bunu öğretmişti. Ve sonra Ku'Sox'u öldürmeye çalışırken ölmüştü. Suçluluk duygusu eskiydi ve haklı değildi. Ona yapmamasını söylemiştim. Ray'in annesi Ceri'nin de onunla birlikte ölmesinin acısı... Bunu unutmak daha zordu.

"İnce bir dokunuş gerekiyor," dedim avucumdaki kırmızı birikintiyi turuncuya çevirirken. "Çok azı tılsımı harekete geçirmez." Tılsımdaki kırmızının neredeyse tamamı turuncuya dönüşürken ikinci bir ton ilkine katıldı ve orijinal renkten geriye sadece ince bir iz kaldı.

"Çok fazla olursa kırılır." Auramı sarıya çevirdim ve yeni ton uyumsuz bir sertlikle çaldığında kaşlarımı çattım. Ben sadece

Üç kabuk ve tılsım doluydu. Çok fazla kırmızıyla başlamıştım ve baştan başlamam gerekecekti.

Hayal kırıklığına uğrayarak tüm enerjiyi elimden attım ve tılsımı yere bıraktım.

Elyse soluk formika masanın üzerindeki kâğıda baktı ve akıllıca davranarak ona uzanmadı. "Neden durdun? Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Havladım, sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır. Sadece onu yeniden canlandırmak için ne kadar enerji gerekeceğini anlamaya çalışıyordum. Çok fazla enerjiyle başladım ve o üç mermi taşıma kapasitesine ulaşmıştı. Daha fazla olsaydı tamamen kırılırdı."

Elyse başını eğip onu inceledi. "Kaç kabuk alıyor?" "Kimin yaptığına bağlı olarak altı ya da yedi."

Kaşları çatıldı. "Bana söylemek istemiyorsan, tamam."

"Elyse, bu bir sanat, bilim değil," diye itiraz ettim ve içkisiyle oynarken kaşları daha da çatıldı. "Bunu her kim yaptıysa çok hafif bir dokunuşu varmış. Bir iblis tılsımı olduğu için bir iblis olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir elf olduğunu düşünüyorum." Tılsımı elime aldım ve dış kenarına kazınmış çağrı sözcüklerini inceledim. "Köleleştirilmiş bir elf," diye ekledim ve tekrar yere bıraktım. "Bunun için muhtemelen bir Waffle House'da bulabileceğimden daha fazla konsantrasyon gerekiyor."

Caddenin karşısında, siyah bir şekil yolun aşağısına doğru uçuyordu, Scott da peşindeydi.

"Ama deneyebilirim," diye ekledim. *İyi kuş.*

Elyse açıkça aşağılanmış bir ifadeyle, "Ben özenti bir amatör değilim," dedi. "On yaşımdan beri auramı ayrı bileşenlerine ayırma pratiği yapıyorum. Ben çocuk değilim."

Gözlerim seğirdi. "Bunu hiç yaptın mı?" Sinirli bir şekilde söyledim. "Bunun gibi bir şey? Bana çocuk olmadığını söylüyorsun. Ama kesinlikle bir yetişkin gibi davranmıyorsun."

Elyse'in dudakları aralandı. "İkimizin de kim olduğunu anlamadan konseyin üst düzey bir üyesini kovmadım mı?"

"İki binada ve bir otoparkta ciddi yapısal hasara neden oldunuz. Beni etkilemek için büyük silahlarınızı kullanmak için sabırsızlanıyordunuz."

"Scott'ı korkutmaya çalışıyordum!" diye bağırdı. "Bu beni nasıl çocuk yapar?"

Sinirli bir şekilde yaklaştım. "Sorun senin ne yaptığın değil. Sadece bir çocuğun yaptığının doğru olduğunu düşüneceğini söylüyorum." Çünkü açıkça öyle olduğunu düşünüyordu.

"Peki, sen ne yapardın?"

Tılsımı elime aldım, onu almaya çalışacağından endişeleniyordum. "Benim yaptığının dışında mı? Belki etrafını sararsın? Bir tekmeye bayılmak? Geçici olarak kör etmek? Ona kötü şans mı getirecektim? Sen, sonsuz bilgeliğinle, iki binaya ve bir otoparka zarar vermeye karar verdin. Tamam. Bu bir seçim. Ama sadece bir çocuk, o binalarda çalışan ya da yaşayan herkesi ezip geçtiğinizi, sonra da onların acıları ve parasal çıkarları önemsizmiş gibi hayatınıza devam ettiğinizi kabul etmez."

Elyse bana baktı. "Sence bizi yakalamasına izin vermeli miydin? Sadece birkaç bina ve bir otopark!"

Çenemi ovuşturdum, sinirlenmiştim. "Dinlemiyorsun," dedim, sesimi alçalttığımda kendimi bir şeytan gibi hissediyordum. "O kadar ayrıcalıklısiniz ki, arkanızda bıraktığınız kaosu anlayamıyorsunuz. Böyle saçmalıklar yapan çoğu insana hapis cezası, para cezası ya da tazminat hatırlatılır. *Turn benim öyle olduğumu biliyor.* Ama cadılar meclisi değil, hayır," diye ekledim acı ve belki biraz da kıskanç bir şekilde. "Bizi korumanın himayesi altında, hiçbir sonuç olmadan tahribat yaratmanıza izin veriliyor. Hem de hiç."

Küçük bir kıkırdama onu rahatlattı ve öfkesi kayboldu. "Aman Tanrım. Kıskanıyorsun."

Belki de öyleydin ama konumuz bu değildi. "Dinle. Dinle. Beni," dedim, her kelimesi bir çekiç gibi. "Başkalarının yapamadığı büyüler ve tılsımları kullanıyorsun. Sonra da kendine daha yetenekli mi diyorsun? Hiç sanmıyorum. Sen tepede durup daha iyi olduğunu söylerken herkesi bir tepenin dibine koydun. Kendinizi elit olarak etiketlemeden önce elimizdekilerle çalışmayı deneyin."

Elyse'in kendini beğenmiş havası bir an duraksadı, sonra geri döndü.

"Biliyor musun?" Dedim ki, bundan bıkmıştım. "Tamam. Dene bakalım." Tılsımı avucumun içinde ona doğru uzattım. "Keyfine bak. Eğer bozarsan, seni beklemeyeceğim. Kisten'le eve uzun yoldan gidersin."

"Hayır." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bunu gerçekten yapıp o." yapamayacağını görmek istiyorum.

Parmaklarımı muskanın üzerine kapattım ve onu kendime çektim. "İyi seçim,

Ama bunu kopyalayabilecek yeteneğe sahip olduğunuzu bir an bile düşünsem, izlemenize bile izin vermezdim. Meclis bu yeteneğini kaybetmedi. Hiçbir zaman sahip olmadılar ve asla da olmayacaklar." Elimdeki aurayı tekrar ittiğimde öfkesi üzerinde titreşti ve koluma ağırlı iğne batmaları uyarısı geldi. "Yeterince hassas bir dokunuşa sahip değilsin. Bu bir iblis olayı," diye ekledim, sırf onu kızdırmak için.

İnançsızlığını görmezden gelerek auramı tekrar kırmızıya çevirdim ve en hafif izi kolumdan aşağı gönderdim, o kadar hafifti ki bir kelebek öpücüğü gibi hissettirdi. Nefes vererek avucumu bulmasına izin verdim, bekleyen tılsımı sarmak için yükseldi ve eski metali neredeyse orada olmayacak kadar zayıf bir çınlamayla titreştirdi. *Bunun işe yarayabileceğini* düşündüm ve auramı turuncuya çevirdim.

İkinci bir çan sesi ilkinde katıldı, elimdeki gün batımı rengindeki sise karşı sadece nadir bir kırmızı şerit kalmıştı. Şimdiden daha iyi olduğunu biliyordum ve auramın tüm selini geri tutmanın baskısından başım ağrıyordu.

Sırada sarı vardı, hafif pusun içinden süzülürken güneş ışığı gibi berraktı. Üçüncü bir ton diğerlerine karışırken turuncu, canlı parlaltının altında kayboldu. Hafif bir güç kaşıntısı omurgamdan aşağı sürünerek onu serbest bırakmamı istiyordu.

Auramı hızla sağlıklı bir yeşile çevirdim, yankılanan metal onu diğerlerinden daha fazla içine çektiğinde irkildim ve yeterince boşluk bırakmamış olabileceğim konusunda endişelendim. Ses tonu zenginleşti, derinleşti. Elime iğne battı ve gerildim, kalbim başka birinin yaşam alanlarını görme özlemiyle sızladı. Tılsımı yapan kişiydi ve tılsımı büken kişiyle aramdaki tanım bulanıklaşmaya başladığında kaşlarım çatıldı. Tılsımda hiçbir çatlak yoktu, daha önce duyduğum sert, uyumsuz tonun tehdidi yoktu, her bir aura şeridi sanki aitmiş gibi içeri kayıyordu.

Mavi, diye düşündüm, bunu yaptırmak için umutsuzca çırpınıyordum ve iğne batmaları koluma acı veriyordu. Aura rezonansım değişti, parmaklarıma kramp girdi.

sesi diğerleriyle birleşti, havaya çarpan melek kanatları hissiyle içimi sızlattı. İyi bir ağrıydı, gök gürültüsü gibi bir ağrı. Tılsım daha koyu bir renk alırken gözlerimi kırıştıtararak odaklanmaya çalıştım.

Neredeyse bitirmiştım ve boğucu sisin ardını görmek için mücadele ettim. Nefes aldığımı hissettim, auramı ultraviyole renge çevirirken ciğerlerime güç doluyordu. Elyse'nin nefesi kesildi. Sanki canlı bir is kolumdan aşağı süzölmüş, parlayan tılsımın altında birikmiş ama karışmayı reddediyordu. Yavaşça, kesinlikle, aynı pus aşağı doğru uzanırken bir fısıltısı metale kadar ulaştı.

Ve bir ping sesiyle iki iplik birleşti ve tılsım yeniden alevlendi. Tılsımın etrafına ayrı ayrı sarılmış aura kabukları birbirine karışmıştı. Katalizör olarak sadece son bir renge ihtiyacı vardı.

Nefesim kesildi, bir enerji darbesi kolumu şimşek gibi kasıp kavururken parmaklarım kasıldı.

"Hayır!" Tılsım uyuşmuş parmaklarımdan kayıp düştüğünde ağladım.

Elyse elini uzattı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda elini yakaladı. "Pirinç krakeri," diye hafifçe küfretti, yüz ifadesini şaşkınlık kaplamıştı. "Tamir etmişsin!" Şaşkınlık içinde ona baktı. "Bu inanılmaz. Kayıp sihri yeniden bulabildik."

Gölümseyemedim, onun rahatlamış yüz ifadesiyle karşılaşamadım. Onu ilk yaratan elfin kalp acısı hâlâ içimde yankılanıyordu; öfkesi, ihaneti, intikamı ve özlemi yavaş yavaş tek bir umutsuzluk duygusuna dönüşüyordu.

"Elbette," diye mırıldandım, su şişeme uzanırken parmaklarım titriyordu. "Keyfine bak. Ama doğru yapmazsan ve çok az ya da çok fazla enerjiyle mühürlemeye çalışırsan kırılır. Bir kez bozulan tılsımı yeniden canlandıramazsın." Bir yudum aldım, suyunu süzdüm. "Dediğim gibi, yapabileceğini düşünseydim sana göstermezdim."

Elyse çenesini kaldırdı. "Seni şaşırtabilirim."

Yorgundum, rahatlamıştım, biraz kızgındım ve sanki Al bana bir şey açıklamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. "Evet, öyle olurdu. Sakın kaybetme."

Parmakları tılsımın üzerinde sahiplenici bir şekilde kapandı ve içimde bir kızgınlık parıltısı belirdi. Birdenbire onun bu tavrına daha fazla dayanamadım ve ayağa kalktım. İkimizi de Newt'ten kurtardıktan sonra, bir şekilde ondan daha fazlasını beklemişim... ve bunu göremiyordum. İkimizi de

Basit bir tutma büyüü yeterli olacakken iki bina ve bir otopark. Daha da kötüsü, bunu yapmanın ve çekip gitmenin Tanrı vergisi hakkı olduğunu düşündü. Bir iblis gibi.

Çantamı omzuma atıp ona bakarken gözlerim seğıirdi. "Hadi gidelim. Cüppelerden kurtulmak istiyorum ve Johnny'yi tekneye bindirmeliyiz. Onu bulmalarından önce birkaç saatim var ve Kisten yerine onu yakmak zorunda kalmadan önce bu süreyi uyuyarak geçirmek istiyorum."

Elyse bana baktı, sepetlerimizi ve kâğıt peçetelerimizi kapıp çöpe götürürken her şeyi tek bir yığın haline getirdiğimde açıkça irkildi. Kollarımı sallayarak kamyonete yöneldim, onun da beni takip edeceğinden emindim.

Tılsımı tutuyor olabilirdi ama ben hâlâ onun eve dönüş biletiydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

30

Elyse, Kisten'in teknesinin bulunduğu rıhtıma giden toprak yola dar bir dönüş yapmak için yavaşladığında bir elimi esnemeyi bastırmak için ağzıma götürdüm, diğer elimi de gösterge paneline koydum. Yaşlı bataklık ağaçları tepelerinde kavisler çiziyor, alçak güneş gölgelik yerine yanıp sönen çubuklar oluşturuyordu. Orta konsolda iki hazır kahve duruyordu ama benimki kafeinsizdi ve Johnny'yi yerleştirmek, tekneyi varlığımızdan arındırmak, kamyonu geri götürmek ve sonra belki birkaç saat uyumakla geçecek bir saat boyunca bana hiçbir şey yapmayacaktı.

Çantam cübbeler, kuşaklar ve şapkalar olmadan çok daha hafifti - şimdi bir teşekkür notuyla birlikte Sylvia'nın gece bıraktığı kutuya tıktırılmıştı - ama *hala* yanık amber kokusu alabiliyordum ve pencereyi biraz daha araladım.

Elyse de benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu, buraya kadar olan yolculuk ve ona eşlik eden sessizlik, uyanık kalmasını sağlayacak çok az uyaran bırakmıştı. Johnny'yi Kisten'in teknesine götürmek ne fiziksel ne de duygusal olarak kolay olmayacaktı. Şu anda Ford, Kisten'in ölümünü yeniden yaşamama yardım ediyordu. Kısa bir süre sonra buraya gelip onu bulacaktık. Uğruna ağlayacağım kişinin gerçekten Johnny olması da yardımcı olmuyordu. Kisten'in bir morg çekmecesinde güvende olduğunu bilmek yardımcı oldu.

Kisten'in uyanma ihtimali çok düşüktü. Art'ın virüsüyle savaşıyordu. Umabileceğim en iyi şey bedenini sağlam bir şekilde eve götürmekti, böylece Elyse'in lanetini hayaletini geri getirmek için kullanabilirdim. Her. Her gece. Gece.

Omuzlarım daha da çöktü.

Elyse çukurlardan geçerek ilerledi, kamyonu döndürüp teknenin karşısına park ederken ağır hareketlerinde bir parça temkinlilik vardı.

Gözleri dikiz aynasında, motoru durdurdu.

"İki gün boyunca aralıksız uyuyabilirim," dedi kemerini çözerken... ve sonra orada oturdu.

Onu inceledim, yorgunluğunu ve Johnny'yi yaktıktan sonra eve döneceğimiz için duyduğu rahatlamaı okudum. "Ah, hey. İncelikten yoksun olduğunu söylediğim için özür dilerim. Bir ley hattı cazibesini yeniden canlandırmak için gerekenlere sahip olduğuna eminim."

Dikkati bana kaydı. "Özrün kabul edildi," dedi ve sonra bakışları muşambaya sarılmış cesede gitti. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Biraz oflayıp pufladım. "Çiğnediğimiz yasalar hakkında endişelenmek için biraz geç oldu."

Elyse sırtıttı ama dikkati yine aynadaydı. "Lütfen. Beni ilgilendiren bu değil."

"Bu beni endişelendiriyor." Rahatsız bir şekilde çöplerimizi topladım ve bir torbaya doldurdum. Evet, kedileri seven meçhul bir bağışçıdan aurasını doldurmuştum ve Dr. Ophees ona verdiğim laneti yeterince kullanırsa, aura tükenmesinden dolayı açlıktan ölmeyecekti, ama yine de eve dönüş yolunda bir yerde iki kez ölecekti. Yeniden alevlendirdiğim ley hattı durağanlık tılsımı olmasaydı, hayaletini diriltmek için kötü bir şekilde çürümüş bir bedenle varacaktım. *Buna değer mi Rachel?*

Birden endişelenerek gözlerimi kısarak Elyse'e baktım. "Kisten'in hayaletini diriltecek laneti bana göstereceğine dair verdiğin sözü unutmayacaksın, değil mi?"

Bakışlarını arkamızdaki yola dikerek başını salladı. "Bu senin. Yine de onu gerçekten kullanmak istediğine inanamıyorum. Yani, Ivy senin arkadaşın. Hayatını yeniden kurdu ve sen onu yine bununla mı uğraştıracaksın? Her gece mi? Hem onun hem de Nina'nın vârisi olamaz. Onu kim besleyecek? Sen mi?"

"Hayır," dedim hemen. "O bir hayalet olacak. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak." En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

Elyse'in bakışları dikiz aynasından bana kaydı. "Büyüyü her gece karıştırmak zorunda kalacaksın. Şüpheli bir sonuç için çok fazla çaba. Bunu gerçekten kimin için yapıyorsun? Kisten için mi? Sen ve Ivy'nin iyi olacağınız anlamına geliyorsa, iki kez ölmeyi sorun etmez."

Belki, ama benim için *sorun* değildi. Kisten kendini bulmaya yeni başlamıştı ve Piscary şehirdeki hâkimiyetini sağlamlaştırmak için onu öldürmüştü. "Bunu Cincinnati için yapıyorum," dedim, Ivy'yi bir zamanlar içinden çıkmaya çalıştığımız kalp kırıklığı bataklığına geri atıyor olabileceğimin farkındaydım. "Eğer sen kovulursan ve ben saklanmak zorunda kalırsam, Kisten Constance'ı hizada tutabilir ve DC vampirlerini dışarıda bırakabilir. Constance'ı güvende tutacağıma yemin ettim. Bu işe yarayacaktır. Hayalet olsun ya da olmasın." İçimi çektim. "Kisten çok popülerdi ve ölmeden önce Piscary'nin seçilmiş veliahtıydı."

Elyse'in kaşları çatıldı. "Sana söyledim," diye mırıldandı, "artık bunun peşinde değilim."

İçimden acı bir alay geçti. "Ben de sana altı sesten birinin beni Alcatraz'dan uzak tutamayacağını söylemiştim. O ayna olmadan Haziran'da saklanmaya başlarım."

Kapıyı açmak için uzandım, Elyse hareket etmeyince tereddüt ettim. Hâlâ aynadan arka cama bakıyordu. "Ne oldu?" Ben de bakmak için döndüm.

"Yok bir şey." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Söylediği buydu ama buna güvendiğimden emin değildim. "O zaman neden bu kadar sinirlisin?"

Elyse kapıyı çarparak kapattı. "Arka koltuğumda Piscary'nin filizi kılığına girmiş ölü bir vampir var, işte bu yüzden." Açık çalılıkları tararken kaşları çatıldı. "Belki de sadece Slick'i özlüyorumdur."

Bunu anladım ve kamyondan indim. Bir tanıdığım olmayabilirdi ama bunu telafi eden gerçek bir insan köyüm vardı ve onları tekrar görmek için sabırsızlanıyordum: Jenks'in bir şeyler hakkında sızlanmasını dinlemek, Ivy'nin plansızlığım karşısında gözlerini devirmesini görmek, Al'ın giderek daha ince bir şekilde örtülen gururunu hissetmek, Trent'in kollarını üzerimde hissetmek için.

Bana verdiği yüzüğe baktım, küçük yakut parıl parıl parlıyordu. Elim yumruk oldu. Çöpü kamyonda bırakarak arka kapıyı açtım, Johnny'nin omuzlarından tuttum ve çektim.

"Elyse?" Seslendim ve o da geldiğimiz yolu incelemekten geri döndü, Johnny'nin ayaklarının arasına girip dizlerini tuttu. "Anladım."

onu?" diye sordum ve o da başını sallayarak beni itip kakarak garip bir hareket yaptı.

Görüşüm tekne, Johnny ve ayaklarım arasında gidip geliyordu ve kendi parmak izlerimin üzerinde yürüdüğümü fark ettiğimde kaşlarımı çattım. "Çok fazla giriş çıkış trafiği yapıyoruz," dedim kollarım ağrıyarak.

Elyse ofladı, yüzü sabah ışığında gerginlikten kıpkırmızıydı. "Bir arındırma büyüüm var."

Rıhtıma vardığımızda Johnny'nin ağırlığını daha güvenli bir yere taşıırken, *elbette biliyorsun*, diye düşündüm ekşiyerek. Böyle bir büyü yasaların etrafından dolaşmayı çok daha kolay hale getirecekti. "Hazır mısın? Burada büyük bir adım var."

Başını salladı ve ben de her şeyden çok inanç dolu bir adım attım. Ayağım yağlanmış tik ağacına bastı ve tekne hafifçe kıpırdayıp dalgalar vurdukça nefes verdim. Elyse suyun üzerinden tekneye doğru uzun bir adım atana kadar havuzluğa adım atamadan koltuk boyunca ilerledim.

"Hop, hop, hop!" diye bağırdı ve birdenbire Johnny'nin tüm ağırlığını üzerime almış, bocalıyordum.

Ağır adam elimden kaydı ve ceset kokpitin zeminine çarparken ikimiz de küfrettik. Utanç içinde, girintili oturma alanına atladım ve kollarımı Johnny'nin omuzlarının altına sokmak için neredeyse iki kat eğildim.

İşte o zaman siyah büyü topu başımın üzerinden tıslayarak geçti, suya çarpıp çirkin bir köpüğe dönüşürken aulamda küçük enerji titreşimleri oluştu.

"Aşağı!" Elyse benimle birlikte alçaltılmış kokpite yarı kayarken onu yakalamak için hamle yaptım. Kirli değil akıllıca dövüşen biri tarafından saldırıya uğramıştık. Bir profesyonel. Her kimse suyun üzerine çıkana kadar beklemişti. Bir ip çekemedim. Elyse, Slick aracılığıyla yapabiliirdi ama benim elimde sadece chi'mdekiler vardı. Belki iyi bir patlama.

"Kimseyi görüyor musun?" Alçak çalılıkları ve uzun otları taramak için oturma yerinin üzerinden bakarken sordum.

Elyse'in çenesi gerilmişti. "Birin bizi takip ettiğini biliyordum."

"Bir büyü yapacağım. Seni korurum. Tekneden in." Elimini onun üzerine koydum, ley hattı enerjisinden bir sel chi'mi doldurduğunda şaşkınlıkla sıçradım.

İki iyi pop. "Elyse'nin üzerinde koruma çemberi oluşturamazsın!"

Ayağa kalktı, çizgi enerjisini bir büyü haline getirip yukarı doğru fırlatırken parmaklarını ondan kayd. Mor küre bir tıslamayla gökyüzünün kırılğan maviliğine doğru yükseldi ve bir işaret fişegi gibi patlayıp güneşte parıldayan altın bir pus bırakana kadar altın parıltılar saçtı.

"Yerde kal!" Onu geri çektim, bölgeyi aydınlatmak için neden bir tılsımı boşa harcadığını merak ediyordum. Saldırganı göremiyordum ama o altın rengi pus, güneşin zaten yapmadığı bir şeyi yapmıyordu.

"Bir saniye bekle." Elyse yanıma çömeldi, gözleri parlıyordu. "O her kimse, çok kurnaz."

"Scott?" Tahmin ettim ama Slick'i göremedim ve eğer kuşu buraya kadar takip etmiş olsaydı, karga onun omzunda keyifle gıkıyor olurdu.

"İşte," dedi, işaret ederek.

Kafam karışmış bir halde, işaret ettiği parmağı takip ederek büyük, dağınık bir çalının arkasında yoğunlaşan altın rengi sise ulaştım. *Oh...* Bu bir ışık değildi. Saldırganın kim olduğunu anlamak içindi. Vivian'ın çiftçi pazarında yasadışı bir büyü kullanıcısını bulmak için sürüklenen çiçek tohumlarını kullanması gibi.

"Büyü kullanımından etkileniyor," dedi Elyse ağırlığını kaydırırken, yanıma çömelmiş halinden rahatsız olduğu belliydi. "Hafif bir dokunuşu var. Scott gibi değil. Scott züccaciye dükkanındaki bir boğa."

"Bekle."

Ama tekrar ayağa kalktı, Slick'in içinden enerji çekmek için kollarını görkemli bir coşkuyla sallarken saçları yapış yapıştı. Kadın büyü yapmayı seviyordu.

"Hafif dokun, hafif dokun!" Ona doğru uzanarak bağırdım. Büyük bir şey olacaktı. Bunu anlayabiliyordum. "Burası bir suç mahalli!"

Dinlemiyordu ve enerjisi coşkulu *bir "A minoread maius!"* ile ondan görünmeyen saldırganımıza doğru fırladı.

Bir karşı büyü'nün gümbürtüsü yukarı doğru patladı, ağaçların yapraklarını itti ve ani rüzgârda onları salladı. Bir kasırga gibi yukarı doğru döndüler, aşağı doğru sürüklenmeden önce konfeti haline geldiler.

"Bölgeyi mahvediyorsunuz!" Elyse tekneden karaya çıkmaya çalışırken şikâyet ettim. "Burada bir saldırı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu."

Kesin şunu!"

Ama o beni görmezden geldi, kendinden emin adımlarla otoparka doğru ilerledi, halatı çekerken aurası neredeyse görülebiliyordu, etkileşime girmeye hevesliydi. Hem de çok istekliydi. Birini öldürecekti.

"Dur dedim!" Tekneden fırladım ve ellerinin içinde başka bir büyü oluşturduğunda, içimde bir şey kırıldı.

"*Dictum factum!*" Büyüm ona çarptığında sinirlenerek bağırdım. Onu dinlemeye başlayana kadar Al'ın benim üzerimde kullandığı bir iblis büyüsyüdü. Temelde alıcıyı söylediklerimi yapmaya zorlayan bir bebek bakıcısı büyüsyüdü. Bu durumda, durması için.

Elyse, topladığı enerji tekrar içine düştüğünde boğuldu. Gözlerini kocaman açarak bana döndü, bakışlarında öfkeli, sıcak bir ihanet vardı.

"Özür dilerim," dedim bir büyü yapmaya çalışırken ve başarısız olduğunda kızarıırken. "Dinlemiyorsun-"

Dikkati omzumun üzerinden geçti... ve sonra ateş ve buz bana çarptı, omurgamdan aşağı süründü ve irademi çaldı. Tek dizimin üzerine çöktüm, büyüyü soğukkanlılıkla analiz ederken nefesimi tuttum ve elf büyüsyü olduğunu anladıktan sonra onu top haline getirdim ve Tanrıça'dan onu yere iterken almasını istedim.

Bıraktığı acıyla dişlerimi sıktım, ayağa kalktım ve derhal tüm düşüncelerimi kaybettim.

"Quen!"

Siyah giysili elf, kendisini doğuran gece kadar tehlikeli ve kaygan olan yumuşak ayakkabılarının üzerinde ilerledi. Yeşil ve altın rengi enerji ellerini süslüyor, onlardan damlıyordu. Yine de yüz ifadesinde öfkenin en ufak bir izi bile yoktu. "Çok ileri bir adım Morgan. Bu bana hiç keyif vermiyor."

Oh. Kahretsin. Quen, sınırların bu tarafında beni korkutan tek kişiydi. Yasadışı büyüsyü için değil ama sevdiklerini korumak için kullanmaktan çekinmediği için. Benim gibi.

"Quen, bekle." O öne çıkınca geri çekildim, Trent'i Cincinnati'nin en eski ailelerinin önünde keyifle küçük düşürdüğümü hatırlayınca yüzüm kızardı. Evet, aptalın tekiydim. "Kötü idare ettim. Haklısın. Ama dinlemek zorundasın-"

Dudağı seğirdi. Üzerinde durduğum toprak aniden patlayıp beni yutmak için ayaklarımın altında yumuşarken aldığım tek uyarı buydu.

"*Teneo!*" Bocalarken haykırdım, Quen'in büyüyle kıvrانmak ve ayaklarıma destek vermek için ayaklarımın etrafına bir yığın siyah sarmal gönderdim. Garip ve korkmuş bir halde, elimi sabır için kaldırarak büyüün içinden sendeleyerek çıktım. "Konuşmamız gerek."

"*Voulden,*" diye mırıldandı Quen ve beni içten dışa vurmada önce onu kenara ittim.

"O evlenmek istemedi!" Ben bağırdım. "Bana kendisi söyledi!"

Quen durdu, elinde tıslayan yeşil acı topu parmak eklemlerini beyazlatıyordu. Ağaçların kenarında Elyse duruyordu, gergindi ve ona yaptığım bebek bakıcısı büyüünü aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Quen'in kızması gerektiği kadar kızgın görünüyordu ama kızmamıştı.

"O zaman neden seni öldürmem için beni gönderdin?" diye sordu.

Kendimi bir çemberin içine sokma düşüncesi yükseldi ve düştü. Bu beni sadece savunmasız gösterirdi. Ki öyleydim de. "Çünkü henüz itiraf edemiyor," dedim.

Quen'in dudağı seğirdi. "İblis gibi kokuyorsunuz. İkiniz de."

Elindeki enerji şişip tiz bir çığlık patladığında kaskatı kesildim. Elyse yere düştü, ellerini kulaklarına götürdü, acı çektiği belliydi.

"Bekle! Bekle!" Bağırdım, yerimde dururken gözlerim yaşardı. "Trent'in kızgın olduğunu biliyorum ama ben onun Mal Sa'han'ıyım. Ya da olacağım. Gördün mü?" Elimini uzattım, annesinin yüzüğünü gösterirken parmaklarım titriyordu. "Annesinin yüzüğünü bana Newt'e aptal bir ayna karşılığında takas etmem için verdi. Bana kızgın olsa bunu yapar mıydı? Ölmemi isteseydi?"

"Nereden buldun onu? Kaybolduğunu sanıyordum."

"Muhtemelen annesinin şöminenin arkasındaki eski laboratuvarıdır," dedim. Quen'in yüzü kül rengi olmuştu ve elini uzattığında elimi geri çektim. Quen'in sonraki sözleri boğazında düğümlenince içimi bir memnuniyet kapladı, umudumu ısıttı. "Evet, bunu bildiğini tahmin etmiştim," diye ekledim.

Yaşlı elfin dikkati bana odaklandı. "Annesinin stüdyosunu nereden biliyorsun? Jonathan ve benden başka kimse bilmiyor."

Tam boyuma ulaştığımda yavaş ve uzun bir nefes verdim. "Güzel. Sır tutabilirsin. Şimdi bir tane tutmanı istiyorum, yoksa hepimiz kaybederiz. Hepimiz kaybederiz."

Elyse hızlı bir nefes aldı. "Kapa çeneni Rachel. Bunu çözebiliriz."

Unutma büyüsünü kastediyordu. Elbette cebimdeydi ama Quen'e beni burada unutturursam, dikkatini kilisedeki şu anki halime odaklayabilirdi.

Quen'e söylemek zorundaydım. Ya bana inanacaktı ya da ikimizden biri ölecekti.

"Kasadaki sendin." Quen arkama baktı. "İkiniz de."

Başımı salladım, yüzümü buruşturdum. "Bunun için çok üzgünüm. Quen. Lütfen." Boğazım düğümlendi. "Onu seviyorum. Şimdi değil ama gelecekte. O da beni seviyor. Çaresizce, diyor. Çaresizce."

Quen'in başı bir ileri bir geri gitti. "Bir yalanın yaşamana izin vermem için beni ikna edeceğini mi sanıyorsun?"

"Burada olmamam gerekiyordu!" Bağırdım. "Ya da Elyse."

Elyse hareket edemeyerek bana ters ters baktı. "Kapa çeneni Rachel."

"Ama öyleyiz," diye devam ettim. "Ve eve gitmeye çalışıyoruz."

Quen'in ellerindeki enerji azalmaya başladı, parmaklarındaki göz ağrıları hafıfledi. "Hangisi nerede?"

"Yani ne zaman," diye düzelttim ve Elyse inledi. "Bundan iki yıl sonra, buraya gelmek için bir iblis büyüsünü değiştiriyorum. Düşmeden önce sonsuzluktan bir şeye ihtiyacım var. Ona söyleyemezsin. Bana söyleyemezsin." Al sadece ölümlere doğruyu söyle demişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum ama Quen'e söylemezsem ikimizden biri *ölecekti*.

Elindeki enerji titreyip söndü ve parmaklarında ince bir potansiyel ölüm sisi bıraktı. "Bana seni öldürmemi söyledi. Kararına katılıyorum. Çok gecikmiş bir karar."

Başımı salladım. "Gururla verilen kararlar nadiren iyi olur, bunu sen de biliyorsun. Zaman içinde hareket etme konusunda bana inanmıyorsan, kiliseye git ve kendin gör. Muhtemelen şu anda Minias'ın dikkatimi dağıtması yüzünden iblisin neden olduğu bir komadan çıkıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Trent'e onu almaya çalıştığını söyleyebilirsin. O Weres'e ait."

Quen eğlenerek ofladı ama bakışları keskindi. "Onu sevdiğini söylüyorsun," diye alay etti. "İşte bu yüzden Felps'i iki kez ölene kadar güneşten uzak tuttun."

"Kisten hâlâ ölmedi," dedim. "Teknedeki o değil. Morgdaki kimliği belirsiz bir vampir."

Bu onu biraz geriye itti ve ağırlığı diğer ayağına kayd. "Bir iblis büyüü kullandın-"

"Değiştirildi," diye araya girdim.

"Vampir erkek arkadaşının ölümsüz hayatını kurtarmak için değiştirilmiş bir iblis büyüü yapıyorsun ve benden Trent'e aşık olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? O da sana aşık mı? İki yıl sonrası."

Böyle söylediğinde kulağa hızlı bir romantizm gibi geliyordu, ama kahretsin, bu süre içinde çok şey yaşadık.

Elyse kollarını onun ortasına doladı. "Nasıl oluyor da ben zaman çizelgesini bozmak istediğimde bu bir sorun oluyor da sen yaptığında sorun olmuyor?"

Yersiz bir öfke titredi. "Çünkü olay olduğunda ben buradaydım ve sen değildin!" Cesaretimi topladım ve Quen'e döndüm. "Kisten iki kez öldü. Bunu durduramam. Ama cadılar meclisinin onun hayaletini diriltmek için bir büyüü var ve ben öbür dünyada saklanırken vampir işlerini halledecek birine ihtiyacım var." *Trent ve Al ile birlikte. Evet. Buna inanırdı.*

Quen Elyse'e baktı, Elyse de ona "Merhaba, evet, ben cadılar meclisindenim" dercesine parmaklarını oynattı. "Vampir işlerini halletmek için neden birine ihtiyacın var?" Adamın kaşları çatıldı. "Piscary'nin yerine kim gelecek? Ivy Tamwood mu? Tamwood'a yardım mı ediyorsun?"

"Kisten'in yakılmasını engelliyorum. Hepsi bu," dedim, Cincy'nin vampir nüfusuna neden çobanlık yaptığım konusuna girmek istemiyordum. Buna asla inanmazdı. "Beni öldürmene izin veremem ve sen de Trent'e neden yapmadığını söyleyemezsin. İki yıl içinde sana teşekkür edecek. Söz veriyorum."

Ama sis parmaklarının üzerinde yeniden yoğunlaşmaya başlamıştı.

"Kelleni alıp dönmezsem onu tatmin edecek hiçbir şey söyleyemem." Oğlum, bunu anladım. "Söyle ona... Kavga ederken Stanley Saladan'ın değil, babasının magnum opus'u olduğumu fark ettiğini söyle," dedim aniden nefessiz kalarak.

"Ona Lee'nin kendi ailesini her şeyden önce tuttuğunu ve her zaman

ama her şeye kandırılabilceğimi, hatta sonsuza kadar sürece olana bile." Elyse boğazını temizledi ama bu ifadenin yeterince masum olduğunu düşündüm. "Birlikte babalarımızın alamadığı lanet öncesi elf DNA'sını alabiliriz. Ondan sonra da beni öldürebilir. Ona beklemesi gerektiğini söyle. Bu konuda iyidir."

Quen'in ifadesi kırıştı. "Babalarınızın birlikte çalıştığını nereden biliyorsunuz?"

"Annem," dedim. "Gerçi Trent bana Takata'nın öz babam olduğunu söylediğinde bunu doğrulamış oldu."

Quen'in şüphesi yerini kuşkuyla bırakmaya başladı. "Genetik babanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Söyleyeceğim," dedim şifreli bir şekilde. "Sakın bana söyleme. Trent sinirlendiğinde ve bana zarar vermek istediğinde bunu yapar. Buna ihtiyacı var. Sen bunu yapabilir misin? Çeneni kapalı tutabilir misin? Bunun olmasına ihtiyacım var, Quen. Trent'in bunun olmasına ihtiyacı var ve eğer ona olacakları söylersen, olmayacak." Ve eğer olmazsa, o asla... Ben asla... Tanrım.

Quen'in dudağı tekrar seğirdi ve ben panikledim. İnanmayacaktı. Ben.

"Lütfen!" Onu durdurmak için elimi kaldırdım, Trent'in yüzüğü parlıyordu. sabah ışığı aramızda. "Üzgünüm ama biz aşık olduk. Bunu kimse istemedi, en çok da biz. Sen istemedin, Trent istemedi," diye neredeyse inliyordum. "İblisler bunu istemiyor ama oluyor. Ve bu Trent'i daha iyi, daha bütün yapıyor. Quen, olmak istediği kişi oluyor, babasının halkınızı hayatta tutmak için onu yaptığı kişi değil."

Quen elime baktı, dudakları bilinmeyen bir kalp acısıyla aralandı.

"Değişiyor," diye mırıldandım, neyin değiştiğini merak ediyordum. "Artık halkını hayatta tutmak için mücadele etmek zorunda olmadığında değişiyor. Kızlara bayılıyor. Onlarla o kadar iyi anlaşıyor ki kalbim sızlıyor. Ellasbeth'le barışıyor. Düşmanlarıyla... barış yapmak için çabalıyor," dedim, Trent'in çadırını gönüllü olarak bir iblisin karavanının yanına park ettiğini söylemenin çok fazla olacağını biliyordum. "Aşk pek çok şekilde buluyor. Lütfen. Ona geleceği söyleme yoksa değiştirebilirsin ve ben bu düşünceye katlanamam. Kaybedemem.

onu. Sana söylemezdim ama beni öldürmene izin vermeyeceğim ve seni öldüremem; her şeyi tek başına yaşamak zorunda kalacak ve sana ihtiyacı var."

Elyse bana sanki az önce zaman sürekliliğini parçalayıp içine sıçmışım gibi baktı ve belki de öyle yapmıştım. Ama Quen'i öldüremezdim ve onun da beni öldürmesine izin veremezdim.

Sonra Quen başını eğerek bir adım geri çekildi. "Ona iyi bak," dedi, dikkati elime kaymıştı. "O senin hayatını kurtardı."

Elim yumruk oldu. "Ne?"

"O yüzük." Başka bir şey söylemeyen Quen arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Quen?" Seslendim ama durmadı. Çalılıklara doğru dört adım attım ve gitmişti.

"Birinin bizi takip ettiğini biliyordum," diye mırıldandı Elyse.

Dudaklarımı yaladım, Trent'in bana ne verdiğinden artık emin değildim. Birdenbire daha önce hiç olmadığım kadar korkmuştum.

"Ona söylediğine inanamıyorum," dedi Elyse. "Hey, tutma büyünü bozmak ister misin? Johnny'yi yerine oturtmalı ve buradan gitmeliyiz." Gözlerini kısarak gökyüzünün mükemmel mavisini kesen çıplak dallara baktı. "Bölgeyi temizlemek için çok fazla şey gerekmeyecek. Zaten fazla bir soruşturma yapacaklarından da şüpheliyim. Onun bir kan hediyesi olduğunu düşünürsek."

Laneti kestim ve Elyse rahat bir nefes aldı. "Hayır, yok," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ Quen'i son gördüğüm yerdeydi. Son iki yıldır buraya geldiğimi biliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Tanrıya şükür ona Ceri'den bahsetmemiştim.

Başım eğik, Elyse'i tekneye kadar takip ettim, artık eve döndüğümde ne bulacağımdan emin değildim.

Eğer eve gidersem.

BÖLÜM

31

KAHVEHANE, şehir merkezindeki morgun hemen karşısındaydı, bu da öğle yemeği için buluşan ya da telefonlarında ve dizüstü bilgisayarlarında ofis oynayan insanlarla gürültülü olduğu anlamına geliyordu - ancak şimdi Elyse ve ben içeri girdiğimizde, ikimiz de neredeyse yeterince uyumadığımız için yorgun ve bitkin olduğumuzdan daha az sayıda vardı. Bir kez daha esneyerek, köşeye sıkışmış bir masaya sırtımı duvara vererek oturdum ve telefonumu prize taktım. Elimde son derece büyük bir fincan kahve vardı ama yine de beni uyandırmak için yeterli gelmiyordu. Elyse'in boş sandalyesiyle aramda bir torba minyatür hamur işi açtı ve banyo kapısına bir göz attıktan sonra sonuncusunu yedim. *Ertelersen kaybedersin, bebeğim.*

Dükkân güzeldi, yüksek tavanları ve sokağa bakan büyük pencereleri vardı ama Junior'ın dükkânı değildi ve kokuşmuş çantamı ve bu sihirli halı yolculuğunda yanımda getirdiğim her şeyi yaklaştırırken kendimi yersiz, gergin hissettim: hiç kullanılmamış sıçratma tabancam, Al'ın lanetten çıkışımızı işaretleyen kırık kolyesi, lanet kitabı ve bizi buraya getiren tüm modifikasyonlarım.

Elyse'in cebinde durağan ley hattı tılsımı vardı. Ona sahip olmak akıllıca görünüyordu ve kadına ihtiyaç duyduğu kontrol hissini veriyordu.

Bakışlarım şarjdaki telefonumdan dükkânın diğer ucundaki baristaya kaydı ve bana baktığında aptalca bir el salladım. Belli ki sinirlenmiş olan siyah saçlı kadın işine geri döndü. Çölden iki haydut gibi tökezleyerek geldiğimizden beri bizi izliyordu. Evsiz olduğumuzu düşündüğünü anladım, ki öyleydik, ama yemeğimizin parasını ödemiştik, o yüzden

Elyse son yirmi dakikadır banyoda lavaboyu kullanarak hem ever-after'a yaptığı geziyi hem de kütüphanenin bodrumunda geçirdiği geceyi unutmaya çalışsa bile bizi dışarı atamazdı. *Ve ben hâlâ yanık kehribar gibi kokuyorum*, diye düşündüm gömleğimi çekiştirip havayı içime çekerken.

Dikkatim dağılmış bir halde kahvemi yudumlarken telefonum mırıldandığında irkildim.

Alışkanlıkla baktım, nefesim kesildi. O benim annemdi.

Salı, diye düşündüm, saate bakarak. Kalbim Trent'e, kızlara, hatta belki Ellasbutt'a yer açmak için kırılırken muhtemelen odamda hüngür hüngür ağlıyordum. Kisten'i seviyordum ama eski halime geri dönemezdim.

Telefon sürekli çalıyordu. Diğer benliğim muhtemelen telefonu açamayacak kadar keder içindeydi ve annem aramaya devam ediyordu. Onu özledim ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilerek kabul simgesine bastım. "Merhaba anne."

"Rachel? Ah, tatlım." Sesi beni rahatlattı ve göğsüm sıkıştı. "Kisten'e olanları duydum. Sen iyi misin?"

Boğazım düğümlendi. Akıllı olanın ben olmam gerekmediği güzel günlerinden biriydi. "Acıyor," diye fısıldadım, onun kaybının Kisten'inkine karıştığını hissederek. Tam oradaydı, otobüsle birkaç dakika uzaktaydı, kıtanın öbür ucunda değil. Yine de telefonumu daha sıkı kavrayıp kulağıma bastırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Yoldayım," dedi aceleyle. "Kilisedesin, değil mi?" Hızlı hızlı göz kırptım, hatırlamaya çalışıyordum. "Sanırım öyle."

"Oh, tatlım. Bana beş dakika ver. Daha iyi hale getiremem ama dayanmana yardımcı olabilirim. Ben gelene kadar iyi olacak mısın?"

Neler yaşadığımı biliyordu, babam öldüğünde tek başına yürümüştü. "Anne?" *Aman Tanrım. O tanıdığım en cesur kadın.* "Seni seviyorum anne. Bunu sana yeterince söylemiyorum." Çünkü o beni sallarken, bana bağlı olduğumu hissettirmek için bir şeyler fısıldarken, bir gün yeniden bütün olabileceğime beni ikna ederken, kederimden bunu söylemeyi unutuyordum.

"Ben de seni seviyorum. Beş dakika."

Telefon kapandı ve gözlerimi kapattım, gözyaşlarımın akmaması için onları sıktım. O en iyi anneydi, bana izin verecek kadar cesurdu.

kendi hatalarımı yapmak ve nasihat yerine yara bandı ile yanımda olma cesareti.

Gözlerim açıldı, blender'ın cızırtılı sesiyle irkildim. "Evet, bu bir hataydı," dedim kabloyu duvardan çekip telefonu omuz çantama koyarken. Elyse dışarı çıkarken banyonun kapısı gıcırdadı, genç kadın oraya girdiğinden daha iyi bir ruh halindeydi. Saçları dümdüz kurumuş ve gömleği lekelenmişti ama oturup hamur işlerine uzanırken zoraki gülümsememi neşeye karşıladı.

"Dostum, bir diş fırçası için adam öldürürdüm." Kese kâğıdı hışırdadı ve sonra boş olduğunu görünce kaşları çatıldı.

Ayağa kalktım ve omuz çantamı daha yakına çektim. "Hazır mısın? Sanırım sen içerideyken morg minibüsünün geçtiğini gördüm." Çantam hem Trent'ten çaldığı kitapla hem de benimkiyle ağırlaşmıştı; yanımda getirdiğim kitaptan gelen hafif yanık kehribar kokusu, tekrar sonsuzlukta olduğum için şimdi daha güçlüydü. "Barista'nın fotoğrafını çekeceğim, sonra gidebiliriz."

Elyse hâlâ tezgâhın arkasından bizi izleyen kadına baktı. "Gerçekten mi? Dün kendin olmak istiyordun."

"Dün bir ceset çalışıyordum. Bu sefer birini yakıyorum." Kıkırdadı.

"Yeterince adil."

Tostun üstüne sıçayım, keyfi yerindeydi. Tek hissettiğim yaklaşan bir yıkım duygusuydu. Eve gidiyorduk ama ayna olmadan, onun düşündüğü gibi mutlu-mutlu, neşe-keyif anı olmayacaktı. Beni isteksiz kasları yapma planlarından vazgeçmelerini söylerse onu kapı dışarı edeceklerdi.

En yakın ley hattına başıboş bir düşünce gönderirken boynumdaki taşı el yordamıyla buldum. Enerji içimde lezzetli bir iplik gibi dolaşırken, büyüsüz, ürünsüz saçlarım kabardı ve gerçek bir hale oluşturdu. "*A priori*," diye fısıldadım kadına bakarken. "*A posterior*," diye ekledim, sonra da parlak paslanmaz çelik duvarda yansıyan kendime baktım. "*Omnia mutantur*." Kelimeleri delikten fısıldayarak ortama doğru yönelttim.

İçimi bir ürperti kapladı ve büyüünün etkisiyle dünya bir anlığına soldu. "İyi mi?" diye sordum ve Elyse benimle tezgâhın arkasındaki kadının arasına girdi.

"Dışarı çıkana kadar beklemeliydin," dedi beni kapıya doğru iterken. "Git. Hemen geliyorum."

Hareket etmek iyi hissettirdi ve ben de sokağa atılmış masaların ve yırtık pırtık şemsiyelerin arasında durmaya gittim. Hareket her şeyi daha iyi yapıyordu. Hareket her zaman her şeyi daha iyi yapardı. Belki de bu yüzden hep bir yerlere gidiyor gibiydim. Ama hareket etmek değişmek demekti ve bu genellikle acı verirdi.

Yorgun bir halde güneşe baktım ve kapının açıldığını duyup Elyse'in yanıma sokulduğunu hissedene kadar güneşin beni ısıtmasına izin verdim.

"Işık yeni değişti. Gidelim," dedi ve caddeye doğru ilerlerken ona yetişmek için uzun bir adım attım.

"Bu kadar kahve de neyin nesi?" Tek kullanımlık tepsilerden birinde dört fincan olduğunu görünce sordum. "Aşağıya indiremeyiz. Kokunun birilerini erkenden uyandırabileceği söylendi."

Elyse sırtıttı ve caddenin karşısına geçerken bana uzattı. "Kahvehanedeki baristaya benziyorsun. Teslimat yapıyorsun."

"Birinin kahvesini mi çaldın - hayır, bir cazibeyi ilerletmek için dört kişinin kahvesini mi çaldın?" Arkamıza bakma isteğime direndim.

"Onları çalmadım. Satın aldım." Kadın utanmış görünüyordu. "Eğer onun resmini kaldırmayacaksanız, sizden benim için kaldırmanızı isteyecektim."

Onları satın mı aldı? Benden bir kıkırdama kaçtı. "Dikkatli ol Elyse. Bir vicdan geliştiriyor olabilirsin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı ve sırtışıım genişledi.

"Beni dinleme. Akıllıcaydı." Durakladım. "Ben baristaysam, sen kimsin?"

"Ben bir hataya sarılmış ve şans serpintileri içinde yuvarlanmış bir tesadüfüm." "Doğru söyledin." Binanın merdivenlerini hızlıca çıktık.

Slick'i görmemiştim,

ama tanıdığının buralarda olduğunu düşündüm. Cesurca ön kapıdan içeri girdik. Kimse bize bakmadı bile. Öğleden sonraydı ve yüksek tavanlı lobide hem içeride hem de dışarıda orta derecede bir hareketlilik vardı.

"Merdivenler," dedim yangın kapısına bakarak ve Elyse başıyla onayladı, kapıyı benim için tutarken lobiye taradı... ve sonra yankılanan merdiven boşluğundaydık, kapı arkamızdan çarparak kapandı.

Bir nefes aldım, kucak dolusu enerjiyi hattan çekip chi'mde döndürürken derim karıncalandı.

"İyi misin?"

Elyse'e baktım, sadece üç gün içinde nasıl düşmanlıktan ortaklığa geçtiğimizi merak ediyordum. Ondan hoşlanmıştım ve eve döndüğünde onu bekleyen sefaletten başka bir şey yoktu. Bir karar verebileceğini ve gerisinin onu takip edeceğini düşünüyordu... ama ben daha iyisini biliyordum. "Ah, annemden bir telefon aldım," dedim sonunda ve yüz ifadesi sempatiyle buruştu.

"Ouch. Nasıl geçti?"

Bunu bilmiyordu ama aynaya en az benim kadar ihtiyacı vardı çünkü Brad'in lanetini kırmak beni Alcatraz'dan uzak tutmanın ve onun meclise liderlik etmesinin tek yoluydu. Bana güvenmesi kariyerini mahvedecekti. "Mmmm, tam da beklediğin gibi," dedim hafifçe ve kıkırdadı, neredeyse zıplayarak sahanlıktaki kapıyı açmaya gitti, ağırlığını ağır metale çarparak onu yerinden oynattı.

Koridor her zamanki serin boşluğundaydı ve kahvenin kokusu daha da güçlenmiş gibiydi. "Eskisi gibi oynamak ister misin?"

Elyse başını salladı. "Benim ley hattım var. Önce ben gideceğim. Erg'lerini kendine sakla." "Tamam. Hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

Bir elini kapıya koydu, gülümsemesi muzipti. "Makul olmayan beklentiler nadiren mutlu bir hayat yaratır."

Gözlerimi kapatıp güç toplamak için göz kırptığımda, ona devam etmesini işaret ettim. Yeterince istekli görünüyordu ve onu iş başında gördükten sonra, ağır işleri onun yapması konusunda hiçbir endişem yoktu. Peki ya ben? İçim içimi yiyordu. Tamamen yabancı birini yakacaktım, ailesinin sahip olabileceği her türlü kapanışı onlardan alacaktım. Bu beni rahatsız ediyordu.

Rachel, kendini adamadan önce bir plan yapmalısın.

Elyse ise sallanan kapıları cesurca iterek geçiyordu, eğer onu eve götürecekse ne dersem yapmaya hazırdı. Aman Tanrım. Kadın gitmişti.

bir iblisle iddiaya girmiş, bir kütüphanenin bodrumunda uyumuş ve bir ceset çalmıştı. Şimdi bana neden güvendiğini bilmiyordum.

Gergin bir şekilde ayaklarının dezenfekte edilmiş fayansa sürtünmesini dinledim... ve sonra hiçbir şey olmadı.

Kapı yerinden oynayıp başını dışarı çıkardığında başladım. "Burada kimse yok. Ya da morg alanında," dedi.

"Huh." Onu takip ettim, kilitli tekerlekleri ve özenle katlanmış tevazu battaniyesiyle bekleyen sedyeyi incelerken yavaşladım. Duyuları araştırarak kahveyi dağınık masanın üzerine koydum ve sandalyeyi yokladım. Sıcaktı ve kaşlarım çatıldı.

"Arka taraf da boş mu?" Buzadam'ın başını belaya sokmadığımı umarak fısıldadım.

"Anahtar," dedi Elyse ve ben de duvardaki kancadan çıplak bebeği aldım.

Üst çekmeceyi çekip açarken, "Bunun verdiği his hoşuma gitmedi," dedim,

fırını açmak için büyük boy anahtarı bulana kadar karıştırdım. Elyse ikinci çift kapının yanında bekliyordu ve birlikte kapıları iterek içeri girdik. Mekânı gözden geçirirken fanların sesi ve dezenfektan kokusu daha da güçlendi. "Morgu hiç görevlisi olmadan görmemiştim. Burada kendi kendini onaran ölümsüzler var. Ya içlerinden biri uyanırsa?"

Elyse çekmecelerin arasında ilerlerken kollarını salladı, neredeyse kibirli bir tavır takınmıştı. "Kisten'in kimliğini belirleyemeden yakıldığını söylemişsiniz. Odayı boşaltmak bunu kolaylaştıracaktır, değil mi?" Uzun odanın sonuna doğru döndü. "Biz iyiyiz. Kimseyi hissetmiyorum."

"Evet, ama bundan bizim sorumlu olduğumuz varsayımı altında çalışıyordum." İçimden bir oh çektim. Bir ley hattına bağlanabilecek tek kişi oydu ve boş resepsiyon alanına son bir kez baktıktan sonra kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Hadi şu işi halledelim," dedim o fırının kapısına doğru fırlayıp kodu girerken.

"Biz iyiyiz. Temiz," dedi içeriye göz atarken.

İyi, dedi ama hiç de öyle hissettirmiyordu. Tedirgin bir şekilde, Kisten'in adını aramak için gerçekten ölü olan tarafa doğru ilerledim. Bir beklenti acısı vurdu

K. FELPS'i bulduğumda çantamı yere bıraktım ve anahtarla örtülü bebeği çekmecesinin kilidini açmak için öne doğru çektim. Bite-Me-Betty bebeği baş aşağı asılı dururken, anahtar çekmecenin kilidinde ayağına takılıyken, *birinin bu şeye kıyafet giydirmesi gerektiğini* düşündüm.

Gıcırtilı bir tıkırtıyla çekip açtım. Beklediğim gibi, Johnny bir çarşafyla örtülüydü, oda sıcaklığında geçirdiği geceden ve bir kamyonun arkasındaki yolculuğundan dolayı biraz daha yıpranmıştı, ama sadece KELEPÇELER işaretli çekmecedeki olması bile cazibenin devam ettiği anlamına geliyordu. Onu teknele bırakmak hiç hoşuma gitmemişti. Ama neredeyse aynı hızla rahatlamam yerini suçluluğa bıraktı. Ailesi ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

"Elyse, bana sedyeyi getirebilir misin?" Seslendim ve genç kadın fırın odasından çıktı.

"Elbette."

Sedyenin çıkardığı metalik sesle irkildim ama tekerlekleri kilitletiğinde ve Johnny'yi gereklilikten doğan bir hassasiyetle sedyeye yerleştirdiğimizde dış lobi sessiz kaldı. Üzerinde Kisten'in adının yazılı olduğu ayak parmağı etiketi dalgalandı ve boğazımda bir yumru oluşarak ona baktım.

"Benden istiyorsun..." Elyse'in sözleri kesildi ve bakışlarını açık kapıya doğru takip ettim.

"Evet. Onu içeri götür." Cebimi karıştırdım ve büyük boy anahtarı ona uzattım. "Bu, fırının kendisini açıyor. Sen onunla ilgilen, ben de Kisten'i bir sandalyeye oturtayım."

"Tamamdır."

Boş morg çekmecesini iterek kapattım, kilidini açık bıraktım ve Kisten'in küllerini aramaya gelebilecek herhangi birinin kafasını karıştırmaya yardımcı olması için Kisten'in adının yazılı olduğu çekmece etiketini cebime koydum.

"Hey, Rachel!" Elyse'in sesi zayıftı. "Onları sedyeden rafa nasıl taşıyorsunuz? Üzerine mi yuvarlıyorsunuz? Onları yüzüstü işlemekten geçirmiyorlar, değil mi?"

"Hemen geliyorum." Kayıtsızlığı hiç ilham verici değildi ve Kisten'i bıraktığım çekmeceye gittim, kilidini açtım ve yumuşak bir tıkırtıyla açtım.

"Merhaba," diye fısıldadım Kisten'in sakın ifadesini gördüğümde. Yüzü bembeyazdı ama hâlâ orada, çarşafının altında huzurlu olduğu anlaşılıyordu. İçim sıkıştı. Eve dönemeyecekti ama bedeni dönecekti ve o şeytani ley hattı durağanlık tılsımıyla bu kadar güzel görünecekti. Kimliği belirsiz bir vampirin ortadan kaybolması kimsenin umurunda olmazdı ve çekmecedeki etiketi alıp Kisten'inkiyle birlikte cebime attım.

Ve sonra başımı kaldırdım, çift kapı küçük bir gıcırtyla açıldığında ve Scott içeri girdiğinde tüm düşünceler yok oldu, ılık kel kafasında parlıyordu ve ellerini dolduran mor bir güç pusu vardı.

"Hattı bırakın ve cesetten uzaklaşın," diye seslendi. "İkinci kez sormayacağım."

Elyse fırının kapısında belirirken, "Tanrı korusun," diye küfretti. "Bu pisliği daha kaç kez sifonla yıkamam gerekiyor?"

Kisten'e uzanırken gözlerim Scott'tan hiç ayrılmadı, Elyse tanıdık bir şekilde hattı çektiğinde tenim karıncalandı.

"İkiniz de Ahlak Meclisi tarafından sorgulanmak üzere gözaltına alınıyorsunuz."

"*Teneo!*" Elyse bağırdı ve Kisten'i çekmecedan çekip aldım, ağırlığının etkisiyle kayarak kurtuldu. Yere düştük, çoğu üstümdeydi.

Scott eğildi ve kısa süreli bir koruma çemberi etrafındaki yerini aldı. Elyse'in büyüsünü emdi ve sonra yok oldu. Kaşları çatılan adam kendini tam boyuna çekti, içinden dökülen Latince havayı parıltıdı.

Bu, uyuyan ölümsüzler için hiç iyi değildi ve Kisten'in bacaklarını çekmecedan kurtardım, nefes aldığı anda neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Başla!" Elyse ayağa kalktı, kurumsal eşofmanları ve iblis terlikleriyle ölümcül beceri ve pasaklı giyimin tuhaf bir karışımı olarak Scott'a küçük saf enerji topları fırlattı. "Onu arkaya götürün! İhtiyacımız olan şey elimizde. Büyüyü burada yapacağız. Sakın bensiz gitmeye kalkma."

Scott odanın bir tarafından diğer tarafına geçerek cehennemden gelen ateş toplarından kaçındı, ta ki bir tanesi omzuna saplanana ve onların sihir içermediğini ve gerçek bir tehdit olmadığını fark edene kadar. "Kimsin sen?" diye bağırdı ve kızın enerjisini kendisi için kullanmak üzere fırlatılmış elmalar gibi toplamaya başladı.

"*Teneo!*" diye bağırdı neşeyle ve Scott irkildi, bir sonraki enerji külçesine uzanırken yolundan çekilirken bocaladı. Cadılar meclisinin her zamanki tutma büyüğü çekmecelere çarptı ve içeride her kim varsa onu çağırmak için içeriye doğru ilerledi.

Yine benim işimi yapıyordu. Dişlerimi sıkarak Kisten'i fırın odasına sürükledim, ayak parmağındaki etiket kazınırken gülünç bir tıslama çıkarıyordu. Odayı dolduran harcanmış enerjiden derim karıncalanıyor, parmak uçlarımdan çi'ne doğru akan küçük güç dalgaları bir şeyler yapmamı ya da patlamamı istiyordu.

Johnny'nin sedyesi odanın çoğunu kaplıyordu ve Kisten'i bir köşeye koyup çarşafını çekiştirerek üzerini örttüm. "Burada kal," diye fısıldadım ve büyük bir gümbürtü tavandaki tozu silkelediğinde sıçradım. *Taciz tılsımları ve pasif caydırıcılar buraya kadarmış...* Bu saçmalığı kesmezse birilerini uyandıracaktı.

"Üzgünüm, Johnny." Bağırsaklarımı sıkarak uzun süre önce ölmüş olan cesedi sedyeden rafa taşıdım. Fırının kapısını iterken ağırdı ama son anda tereddüt ettim, kapıyı kilitlemeden ve anahtarı cebime koymadan önce daha sonra teşhis edilebilmesi için ondan bir saç teli aldım. Ailesine teşekkür etmeliydim. Onlara Johnny'nin bir başkasını kurtarmaya yardım ettiğini söylemeliydim. Cesedi kaybolduğunda yardımı dokunabilirdi.

Ana odada Elyse bir küfür savurdu... ve Scott öğürdü, nefes almakta zorlanırken çirkin, kuru bir öksürük sesi duyuldu.

"Onu öldürme Elyse," diye fısıldadım ve sonra çürümenin keskin ve yoğun kokusu üzerime çöktü. Gözlerim yaşardı ve bir elimi yüzüme götürerek pis kokuyu içime çekmemeye çalıştım. *Her zaman sevdiğim tatlı peri sidiği...*

"Tek büyü harikası, ha?" Scott öğürürken Elyse bağırdı. "Boğul bakalım, ihtiyar!"

Düğmelere basıp fırını çalıştırırken zorlukla görebiliyordum. Brülörler ruhumu titreten bir gümbürtüyle yandı ve döndüm, yer açmak için sedyeyi odanın içine doğru ittim. "Gidelim!" Tebeşirimi bulmak için cebimi karıştırdım ve zeminin neredeyse tamamını kaplayan kocaman bir daire çizdim - üç kişi için yeterince büyüktü.

"Neredeyse eve geldik, Kisten," diye fısıldadım onun güvenli bir şekilde içinde olduğundan emin olurken.

Al kaşlarını çat, Jenks kahkahalarla gülerdi. Ivy... Elyse'in acı ııııııı düşüncelemleri soğuk bir tokat gibi kesti. Elimde tebeşirle başımı kaldırdım. "Elyse..."

"Sen de kimsin be!" Scott ona bağırdı ve ben de kapıya doğru koştum.

Öfke alevlendi. Scott onu yere yatırmış, eli çenesinin altında gömleğine dolanmıştı. "Bırak onu," diye tehdit ettim ve beni daha zayıf görerek neredeyse gülecekti.

İki, büyümü iyi seçersen belki üç iyi patlatmam vardı ve Scott aptalca hiçbir şey yapmazken nabzım hızlandı. "*Visio deli!*" Ona doğru küçük bir miktar ley hattı fırlatarak bağırdım.

Scott gözlerini kocaman açarak kendini Elyse'den uzaklaştırdı ve eğer ona çarparsa kör olacağını düşündü. Gerçekte, büyüde görüşünü bulanıklaştıracak kadar enerji yoktu. Ama o bunu bilmiyordu.

"*Implicare!*" Elyse'in koku büyüünün kalıntıları ayaklarıma dolarken intikamcı bir ruh gibi ilerledim.

Yüzü bembeyazdı, bulunduğu yerde yılan gibi kıvrılan siyah buklelerden sıçrayarak uzaklaştı, bu bukleler onun etrafında sıkılaşacak ve boğazındaki kelimeleri boğacaktı - eğer arkalarına enerji koymuş olsaydım. O kadar zayıflardı ki, neredeyse hiç şekilleri yoktu.

Elyse'e ulaşmıştım ve bir elini boynuna götürürken başında dikiliyordum. Gözleri ıslaktı, Scott'ın ona yaptığı büyüü bozarken öfkesi bir anda parladı.

"*Parvus pendetur fur, magnus abire videtur,*" diye mırıldandım, karanlık lanetin örümcekler gibi üzerimde gezindiğini hissederken, önce sola, onu bekleyen gerçek büyüye, tüm enerjimi biriktirdiğim büyüye doğru ürkmesini sağlamak için ona küçük bir şey fırlattım. Bu, iblislerin kasasından gelen yasadışı bir büyü, bir sonraki büyüünü ona karşı çevirmek için tasarlanmış bir lanetti. Eğer hiçbir şey yapmazsa, iyi olacaktı. Ama önümüzdeki beş dakikanın böyle geçeceğinden şüpheliydim. Ne yaparsa yapsın, kendi başının çaresine bakacaktı.

Scott lanetin onu ele geçirdiğini hissedince nefesi kesildi ve dondu kaldı, her neyse onunla savaşmak için enerji topladı. Ama hiçbir şey olmadı. O harekete geçene kadar hiçbir şey olmayacaktı. "Kimsin sen?" dedi ve parmaklarımı Elyse için şıkladım.

Elimi tutmak için. Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim ve soğuk parmakları benimkileri kavrayıp onu ayağa kaldırdığımda içimi bir rahatlama kapladı.

"Cadılar meclisinden saklanamazsın," dedi Scott, iki kişi içeri dalınca kendine güveni yerine geldi, I.S. amblemlerinden çok tavırları bana başımızın belada olduğunu söylüyordu. Bu ve auralarında parlayan güç.

"Üç kişiyle tek başıma savaşamam," diye fısıldadı Elyse ve kararlılığım arttı.

"Yapmak zorunda değilsin." Elim hâlâ onun elinin içindeydi ve ben Slick ile onun arasından bir hat çekerken nefesi kesildi, saçlarım ani akıntıyla çatırdadı.

"Deliğe ateş!" Scott sallanan kapılara doğru atladı.

Ama artık çok geçti ve coşkulu bir "*Detrudo!*" diye bağırdım.

Scott kaçtı, ancak iki I.S. ajanı duvarlara itildi, kollar sallandı ve büyüler ters gönderildi.

"Bu bir iblis lanetiydi!" Elyse onu fırın odasına sürükleyip kapıyı çarparak kapatırken "Bu bir iblis lanetiydi" dedi.

Ne bekliyordu ki? Ben bir iblisim.

Karnım ağrıyordu. Mide bulantımı bastırmak için onu bıraktım. Kapının diğer tarafında ritmik bir vuruş başladı.

Elyse çemberimin ortasında durmuş, Kisten'e, gürleyen fırına, sonra da kapıya bakarken titriyordu. Çekiçle vurmayı bırakmışlardı. Bu pek hayra alamet değildi. "Şifreyi alır almaz buraya girecekler," dedi ve Kisten'i çemberin ortasına doğru çektim.

"O zaman takip edemeyecekleri bir yere gideriz. Durağan ley hattı tılsımı hala sende mi?"

Omzunu hissetti ve başını sallarken yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama çantan..."

Kızarmış ekmek. Ana odadaydı. "İhtiyacım olan her şey burada. Eve döndüğümüzde seni cadılar meclisinden atmazlarsa kitabımı bana geri verebilirsin. Tamam mı?"

"Rachel..."

"Çemberin içinde misin? Otur," diye yönlendirdim.

"Rachel, kırık karıştırma çubuğu nerede? Hâlâ sende mi? Yeterince uzağa gittiğimizi nasıl anlayacaksın?"

Cebime uzanıp parçaları bulduğumda bile korkmuş görünüyordu. "Biz iyiyiz." *Lütfen, Tanrım.* Üç cadı bir şey denediğinde tavan sallanırken, *bu işe yarasın,* diye düşündüm. "Haklısın. Buradan çıkamayacağız." Elimi uzattım. "Bana durağanlık tılsımını ver." Kisten'e bakamıyordum. Eve bir ölümsüz olarak dönemeyecekti ama Art'ın virüsü onu iki kez öldürdüğünde gözümün önünde çürümesini izlemek zorunda kalmayacaktım. *Teşekkürler, Trent.*

Yüzü bembeyaz kesilmişti, cebinden tılsımı çıkardı ve bana uzattı. "Eğer uyanır ve beni ısıırırsa, kelleni bir tepsiye koyarım."

Ah, keşke, diye düşündüm, onu alırken parmaklarım üşüyordu.

"Cesursun Rachel Morgan," dedi Elyse gergin bir şekilde kendini toparlarken. "Ruhen güçlüsün ve iyisin. Eğer bu işe yaramazsa ve ben senin önünde ölürsem, bu senin hatan değil. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme." Yavaş bir nefes aldı. "Bizi eve götürecek muhtemelen yasadışı bir laneti gerçekleştirmek için benim üzerimden bir ley hattı çekmene izin veriyorum." Kaşları çatıldı. "Dikkatli ol. Slick benim için dünyalara bedel."

Elini uzattığında elini tuttum, korkusunu ve güvenini onun aracılığıyla bağlandığım çizgiden tattım. "Oraya vardığımızda görüşürüz," dedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ben de pimi çektim. *"Receperatam sol. Ta na shay,"* diye fısıldadım ve bir elf köle tarafından bükülen kadim iblis tılsımı harekete geçerek onun ve Kisten'in üzerine bir battaniye gibi kırmızımsı yeşil bir sis yaydı.

Elyse hareketsiz kaldı, gözleri açtı ve dudakları aralanmıştı, bir sonraki sözleri zihninde donup kalmıştı. Endişeyle, tılsımlı gümüş halkayı, iğnesiyle birlikte cebime soktum ve olması gerektiği gibi çalışması için dua ettim. Ölü gibi değil ama bir şey gibi görünüyordu. Kisten de hemen hemen aynı görünüyordu ama Elyse'in aksine, sonunda laneti bozduğumda uyanmadı.

Kapının arkasında boğuk bir bağırışma başlamıştı ve ben Kisten ile Elyse'in arasında durmuş, kırık karıştırma çubuğunun uçlarını parmaklıyordum. Tamir edildiğinde evde olacaktık. *Umarım.*

Nefesimi verirken nefesim titredi ve gözlerimi kapattım. Lanete erişmek için iblis topluluğuna katılmam gerekecekti. Diğer her seferinde

Yapmıştım, fark edilmişim. Tek kurtarıcı şey, her iki olayın da gelecekte olmasıydı. Bugün sürpriz yapma şansım olacaktı.

Bir elim kırık çubuğu tutarken, diğer elim Elyse'in omzundaydı, farkındalık şeridini uzatıp onun ve Slick'in içinden geçen en yakın ley hattına dokundum. Hatlar geçmişte daha farklı, daha kıvrımlı, daha karmaşık, daha tanıdık geliyordu. Enerjinin yumuşak uğultusu uzuvlarımı karıncalandırdı ve geri tepti ve dikkatli bir düşünceyle kendimden bir parçayı iblis kolektifinin içine kaydardım.

Arka plandaki sayısız konuşmayı içime çekerken omuzlarım hemen çöktü. Kalabalık bir restoranda olmaya çok benziyordu, konuşmanızın anonimliği sadece diğer tartışmaların çokluğu tarafından sağlanıyordu. Ve tıpkı bir restoran gibi, kabul görmüş normlardan çok uzaklaşırsanız fark ediliyordunuz.

Newt'in büyülerinden birini kullanmak masanın üzerinde durup "*Non, je ne regrette rien*" şarkısını söylemek gibiydi. Bunu kullanmak da aynısını yapmak olurdu, ama çıplak.

Gözlerim açıldı ve Kisten ile Elyse'in çemberin içinde olup olmadıklarını son bir kez kontrol ederken kendimi sabitledim. Kapı paneli bip sesi çıkarıyordu ve adrenalinim tavan yapmıştı. Kod onlarda. Saniyelerim vardı.

Ab aeterno, diye düşündüm ve küçük bir bağlantı sarsıntısıyla, çember ve içindeki her şey sanki bir sisin içinden bakılıyormuş gibi belirsizleşti. Gerçeklikten ayrılmıştık ama yine de içinde bulunduğumuz zamana bağlıydık.

Kolektifin içinden bir farkındalık dalgası geçerken, *Tanrıça alsın*, diye acı ve bıkkın bir düşünce geldi. *Minias'ı kontrol etme sırası kimde? Yine heceliyor.*

Benim Newt olduğumu düşündüler ve omurgamdan aşağı bir korku kıymığı düştü. *Regressus*, diye düşündüm, durağanlık büyüsünü depolanmış enerjimi tutan lanete bağlamak için, eve dönerken açlıktan ölmemi engelleyecek olan. Bunu hisseden kolektifteki yavaş alarm jilet gibi keskinleşti.

Çemberimin dışında, genişleyen bir ışık çatlağı belirdi.

Lanetimi kim kullanıyor! kolektifin içinde gürledi ve giderek endişelenen düşünceleri kuru yapraklar gibi dağıttı. *Bunu ücretli kullanım için koymadım. Orası benim özel dükkanım!*

Kapı çarparak açıldı. Scott elinde çantam, parlayan kel kafası ve yanındaki iki kızgın cadıyla orada duruyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım ve üçü de donup kaldı.

Yine mi sen! Newt hırladı, düşünceleri benimkileri ezmek için uzanıyordu.

Prospice! Zihnimin içinde bağırdım, laneti çağırarak çemberdeki her şeyi zamanda ileriye gönderdim. Zihinsel bir sarsıntıyla kolektif yok oldu, Scott'ın bağırışının başlangıcı yok oldu, çemberde var olanlar dışında her şey yok oldu, gri bir pus içinde eridi. Acı başımın içinden geçti. Kamburlaşarak, acı dayanılabilir hale gelene kadar enerji akışını yavaşlattım. Nefesimi tutarken bakışlarım kırık karıştırma çubuğuna sabitlendi.

Yabancı ve rahatsız, depoladığım enerji üzerimde dalgalanıyordu. Konuşma parçacıkları farkındalığımın hemen altında uçuşuyor, duygu izleri bırakmak için fısıldıyordu: neşe, can sıkıntısı, hayal kırıklığı, coşku.

Elyse mi? Merak ettim, omzunu sıkıca kavradım. Duygular tanıdıktı ama onlara eşlik eden geçici görüntüler tanıdık değildi.

Kırık kızılağaç parçasına baktım, kana susamışlığım içime akıp kaybolurken sinapslarım yanmaya başladı. Güneşin altında salıncakta sallanan, sarı saçlı ve mavi gözlü bir çocuğun görüntüsü. Ama bu Kisten değildi. İçimi dolduran onun neşesi de değildi. Düşüncelerim yanarken Elyse'in boş yüz ifadesine baktım. Çemberimin dışında günler haftalara, aylar aylara dönerken Kisten de kıpırdamıyordu. Fark edemeyeceğim kadar hızlı duygular, tepeden aşağı yuvarlanan bir çanın hoyrat çınlamasıyla içimde buz gibi çağladı. Bunaltıcıydı ve inledim, Elyse'i kavrayışım kasılırken onun ve Kisten'in üzerine eğildim.

"Mend..." Yanık amber kokusu dünyamı doldururken inledim. Yanan benim zihnimdi. Gözlerimi kapatamıyordum, yıldız tozuyla kirlenmişti. Nefes alamıyordum, zamanın bantları göğsümün etrafında kenetlenmişti. Duramazdım. Eve dönecektim. Ivy'ye, Jenks'e ve Al'e ulaşabilirdim. *Ve Trent'e.*

Kisten'in sırtına bastırdığım bacağımda auratik gökkuşaklarından oluşan zayıf bir pus acı verici bir şekilde titreşirken çubuk iyileşmeyi reddetti. Kisten parlıyordu, daha fazla kana susamışlık, daha fazla kalp ağrısı, daha fazla suçluluk, daha fazla neşe neredeyse algılanamayacak kadar hızlı bir şekilde içime akarken, aura olduğuna yemin edebileceğim bir parıltı kalp atışı gibi atıyordu.

Bu benim enerjim değil, aniden fark ettim. Bunlar benim duygularım, benim hayatım değildi. Bir kişinin değil, biręok kişinin duygularıydı. Kolektif mi? Düşündüm ama enerjim orada depolanmış olsa bile bunun bir anlamı yoktu.

Ve sonra şiddetle titreyen ellerimdeki kırık çubuk sihirli bir şekilde bütünleşti.

"*Stet!*" diye bağırdım, sözcük kaba bir sesle ağzımdan kaçtı.

Başımdaki ağrı kaybolunca sarktım. Elyse'den geçen bir ley hattı bulmak için çabalayan Kisten'in içine düştüm. Odayı tam bir sessizlik kaplamıştı ve soğuktu. Uyuşmuş bir halde, onarılmış karıştırmı çubuğunu cebime soktum ve bakışlarım Elyse'in kaymış ayağına takıldı.

Kapalı kapının arkasından ses gelmiyordu ve fırın serindi. "Elyse..."

Elimi omzuna attım, enerji onun aracılığıyla içeri süzölürken gerginliğim azaldı, yanmış sinapslarımın üzerinden sert ve acı verici bir şekilde geçti. "*Surrundus,*" diye fısıldadım.

"Diğer tarafta," dedi, net kelimeleri mutlak sessizlikte neredeyse acı veriyordu. Bu onun dile getirmediği, büyüünün yakalayıp askıya aldığı düşüncesiydi. Ve sonra gözleri benimkilerle buluştu. "İşe yaradı mı?"

"Sanırım öyle." Gözlerimi hızla kırıştırdım, ağlamayı reddediyordum. O iyiydi. Başardık ve o iyiydi. Başımı salladım ve o da gri kazağını göğsünden çekip aşığı baktı.

"Dövmelerim geri döndü!" dedi sırtarak, ayağa kalkmak için acele ederken. "Aman Tanrım. Bir daha asla on sekiz yaşımda olmak istemiyorum. Sen iyi misin? Hiç acımadı. Sinapsların nasıl?"

"Şarkı söylüyor ama işe yarıyor. Ağırdan aldım." Kisten ayaklarımın dibine çökmüştü. Dönüş'e şükürler olsun ki aynı görünüyordu. Eve dönmüştü ama sevincim ayna olmadan hiçbir şeyin değişmediğini bilmekle yatışmıştı. Bu büyük bir zaman kaybıydı ve Elyse onları beni biraz rahat bırakmaları için ikna etmeye çalıştığında kariyerine mal olacaktı. Ivy'nin kederini dindiremezdim ama belki Elyse'in yaklaşan kalp ağrısı için bir şeyler yapabilirdim.

"Elyse, beni savunacağına dair verdiğin söz hakkında."

Elyse'in ifadesi bomboşlaştı. "Eden Park," diye ağzından kaçırđı, elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. "Eden Park'a gitmeliyiz! Kavga etmelerini engellemeliyiz."

"Elyse..." Kisten'e baktım, onu orada öylece bırakmak istemiyordum. Tanrım, üzerinde hâlâ Johnny'nin ayak parmağı etiketi vardı.

Kapıyı açtı ve bir an tereddüt ettik, yarı yarıya Scott ve iki I.S. cadı görmeyi bekliyorduk. Ama sadece boş bir odaydı. "Bir araba çağırmalıyız!" diye bağırdı ve beni harekete geçirdi.

Sonuna kadar koşup çift kapıdan geçerken elim ondan kaydı.

"Lanet olsun!" Iceman belli belirsiz böğürdü. "Sen de kimsin be? Sen bir ölümsüz değilsin."

"Hemen döneceğim," dedim Kisten'i daha rahat görünmesi için kaydırıp saçlarını düzeltirken ve soğuk alnına yumuşak bir öpücük kondururken. "Meclisin kendi kendini yok etmesini engellemeliyim."

Ayağa kalktım, kendimi topladım ve hissetmediğim bir güvenle kabul odasına doğru yürüdüm.

Iceman arabasını ödünç almama izin verebilir. Olabilir.

BÖLÜM

32

ICEMAN'IN ARABASI, tertemiz ve hafif morg dezenfektanı kokan, yanık turuncu bir Dodge Charger'dı: açılır tavan, ısıtılmal koltuklar, canavar hemi, düz vites - sorun yok. Bir Thoroughbred gibi viraj alıyordu ve bir o kadar da hızlıydı. Elyse ilk hızlı kalkışında tavuk kayışını yakalamıştı ve ben Cincy'nin sokaklarından geçip Eden Park'a giden en kısa olmasa da en hızlı rotayı izlerken bırakmamıştı.

Arabanın saati doğru ayarlanmadığı için tam olarak ne zaman vardığımızdan emin değildim ama hava karanlıktı ve sokaklar orta derecede kalabalıktı. Vites kolunu agresif bir güçle kullandım, ekstra görevde rahatlama buldum. Hareket, hareket, hareket. Şu anda beni yarı yarıya aklı başında tutan tek şey buydu. Kisten'i morgda bıraktığıma inanamıyordum - onun için en iyi yer orası olsa bile.

Elyse gökyüzünde Slick'i ararken kıpırdandı. On dakika önce Temmuz sonuydu. Şimdi Kasım ayıydı ve ceketimi iki yıl önce Sylvia'da bıraktığım için üşüyordum.

Binaların arasında hafif bir gümbürtü yankılandı ve ben de renkli ön camdan yukarı baktım. Eden Park'ın üzerinde soluk bir sihir parıltısı belirmişti. Elyse bulut diplerinde yavaşça solan ışığı incelerken direksiyonu sıkıca kavradım.

"O Yaz'dı," dedi heyecanla. "Onun büyüsunü nerede görsem tanırım. Büyülerinde her zaman o soluk mor pus vardır."

Başımı salladım. Kişinin aurası her zaman büyüsunü renklendirir. Bu, büyücünün

I.S. yasadışı büyü kullanıcılarını yakaladı. Bizi doğru güne, doğru zamana getirmiştin.

Ama sağı dönüp parka girdiğimde ve tepeye doğru ilerlediğimde endişem daha da azaldı. Trent oradaydı. Ve Ivy. Al, Jenks, Bis. Değer verdiğim herkes bana o lanet aynayı bulma şansı vermek için savaşıyordu, böylece gerçeklikte kalabilecektim ve ben elimde hiçbir şey olmadan geri dönmüştüm. Elyse'in beni Alcatraz'dan uzak tutmak için kariyerini mahvedeceğini düşünürsek, hiçbir şeyden daha azıyla.

Kayışı kavrayıp pencereden dışarı bakmak için eğildiğinde derin bir önsezi kök saldı ve bir sonraki büyü patlamasını bekledi. "Ah, Elyse, beni görmezden gelme kararını hemen onların üzerine yıkmasan daha iyi olabilir."

Bakışlarını yoldan kaldırdı. Yüzü biraz daha zayıflamış, biraz daha yıpranmıştı, ama gördüğüm tek şey, tüm bilgeliğine ve bilgisine rağmen, korkunun çoğu insanı nasıl yönettiğini, kararlarını nasıl verdiğini henüz anlamayan aynı hevesli genç kadındı.

"Ben lider üyeyim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Beni dinleyecekler."

Ama çocuklara ve asabi gençlere liderlik ediyordu, bir ömür boyu güven inşa ettiği akranlarına değil.

"Elyse..."

Sertleşti ve parkı işaret etti. "İşte oradalar. Merlin'in sakalı, hâlâ iş başındalar."

"Dur, bekle!" İtiraz ettim, kapıya uzandığında kaldırırma çektim, o inerken beni durmaya zorladı.

Sonra kalbim duracak gibi oldu. Ivy yerdeydi, Trent'in koruyucu baloncuğunun altında diz çökmüş, bir büyüden kurtulmaya çalışıyordu. Al da onlarla birlikteydi ama ikisi de çemberin içinden etkili bir şekilde dövüşemiyordu. Büyü Trent'in ellerini bulanıklaştırmıştı ve Al yüzünü ekşitmişti, bastonunu hazır tutuyordu, tahta uzunluğunun bir ya da iki büyü tutan büyük boy bir asa olduğu belliydi.

Scott, Orion, Yaz ve Adan dört köşede duruyordu, onları birbirine bağlayan pus muhtemelen Trent'in çemberini yok edecek bir şeydi. Scott laneti altında çekik başlı bir çocuk gibi görünebilirdi ama Orion, Yaz ve Adan büyüsünü tamamlarken ondan güç damlıyor ve tıslıyor, enerji korları Trent'in baloncuğundan karıştırılmış bir ateşten çıkan kıvılcımlar gibi püskürüyordu. Eğer beş kişi olsalardı, bunu başarabilirlerdi ama bu durumda Trent

Jenks ve Bis'in üzerlerine ciyaklayan, kanat çırpın ördekler bırakması sayesinde.

Ben izlerken bile, başka bir talihsiz hayvan Yaz'a çarptı ve genç kadının büyü kemeri çılgınlaşarak sarkan bir ağaca çarptı ve orada patladı. Kıvılcımlar aşağıya süzüldü ve Trent'in balonuna değdiklerinde yandılar. Ama Trent'in çemberi sağlam kaldı ve ördek yarı uçtu, yarı kaçtı.

"Yeni hedef!" Scott bağırdı, Bis'in döngülü ve düzensiz uçuşunu takip ederken ellerinin arasında yeni bir büyü şekilleniyordu.

Olamaz... "Bis!" Kapıyı açtım ve çirkin yaratık ondan kaçmak için çılgınca dönerken Scott'ın tılsımının Bis'in peşinden havada süzülüşünü izledim. Üzerindeki ince bir peri tozu izi Jenks'in de onunla birlikte olduğunu gösteriyordu.

Soğuk. Jenks için burası çok soğuktu. Bis vurulursa, ikisi de ölmek.

"Gargoyle'dan büyüleri *kaldırın!*" Al bağırdı, önceden hazırlanmış bir büyü Trent'in balonu.

Lanet tam Scott'a yönelmişti. Çenesini sıkan büyü kullanıcısı laneti yok etti, sonra da memnuniyetle ayağa kalktı. Bis'i kurtarmak için çabalayan Al, Trent'in çemberini indirmişti.

"Dur!" Elyse istedi ve Bis havada bir takla attı, kırmızı gözleri benimkileri bulup genişlerken nefesim kesildi. Trent döndü, ellerine büyü bulaşmıştı. Ivy de kafasını kaldırdı, odaklanmak için gözlerini kırıştırdı. Al adımını yakalamış gibiydi, kendini muhteşem bir güven... ve rahatlama duruşuna çekerken duyguları yüz ifadesini karartıyordu.

"Başardı!" Bis, etraflarını saran cadılar meclisi tereddüt ediyormuş gibi görünürken bağırdı. "O geri döndü!"

"Bir de arabası var!" Jenks haykırdı, kıyafet yüklü peri mavi bir toz patlamasıyla Bis'in elinden kurtuldu.

"Durun! Herkes dursun!" Elyse arabanın önünden dolanırken tekrar seslendi, hızlı adımlarla ilerliyordu ve gri kurumsal eşofmanlarının içinde zararsız görünüyordu. "Biz iyiyiz!"

"Hey!" diye bağırdım karanlık bir gölge üzerime atlarken, ama bu sadece Slick'ti, karga Elyse'in omzuna konarken gakhıyor ve kanatlarını çırpıyor, dikkat istiyor ve herkesi aynı anda uyarıyordu.

Jenks, örümcek ipeği katmanları tarafından ağırlaştırılmış bir şekilde önümde durmaya çabaladı. "Tink ördeğe bayılır, arabayı nereden buldun?" dedi elime konarken. "İyi misin? Yanık kehribar gibi kokuyorsun. Çantan nerede? Saçına ne yaptın?"

"Ben iyiyim," dedim, keşke benim boyum on santim ya da Jenks'in boyu bir metre olsaydı. "Tostun üstüne sıçayım, seni özledim." Bis'in ayakları omzumu bulduğunda sıçradım, ayakları sanki hiç bırakmayacakmış gibi kenetlenmişti. "İkiniz de."

Ivy yavaşça ayağa kalktı. Kisten'i hatırladıkça kalp ağrısı kabardı ve bunu hisseden Bis'in kanatları sarktı. Meclis üyeleri birbirine kenetlenmişti ve Trent, Al ve Ivy ile birlikte olma ihtiyacı neredeyse acı veriyordu. "Laker nerede?" diye sordum. Tanrım, Trent tam bir elf savaş lorduna benziyordu, saman sarısı saçları mistiklerle yapış yapıştı ve aurası bir sonraki büyüü zihninde hazır bir şekilde uçuşurken bir var olup bir yok oluyordu.

Jenks omzuma doğru kaydı, ısınmak için boynuma yapıştırdığı kanatları soğuktu. "İşler sarpa sardıktan otuz saniye sonra gitti. Sen gideli on beş dakika falan oldu."

Vay be. İyi iş çıkardım. "On beş dakika mı?" Elyse'le birlikte tarlayı geçmeye başladık, kadının dikkati tamamen tanıdığını yatıştırmaya odaklanmıştı. Omuz omuza, ikimiz de yırtık pırtık, yorgun ve kış tekmelemek için uygun olmayan kıyafetlerimizle rahatsız edici bir görüntü oluşturmuş olmalıyız. İkimiz de birbirimize eşlik etmekten memnunduk...

Bis'in tutuşu beni daha da sıkılaştırdı. Elyse kuşa onu ve Jenks'i yalnız bırakmasını söylediğinde güvensizlikle Slick'e bakarak, "Hayatımın en uzun on beş dakikası," dedi.

Jenks gururla, "Bana bir kavanoz bal borçlusun, ihtiyar," dedi. "Nerede o, Rache? Ayna nerede?"

İçim acıyordu ama adımlarımı değiştirmedim, yüz ifademi değiştirmedim. Bu mesafeden bile Al ruh halimi okuyabiliyordu ve anlamadığımı bildiği için yüzünü buruşturdu. Jenks'e başarısız olduğumu söylemek için nefes aldım... Elyse'in ifadesi kızgınlıktan alarma dönüştüğünde tereddüt ettim.

"Aşağı!" diye bağırdı ve ley hattını çekerken enerji derimin üzerinde zonkladı. Elini uzatırken ona güvenerek dizlerimin üzerine çöktüm.

dramatik bir "*Sisto!*" ile

Bis'in ayakları daha sıkı kenetlendi ve Jenks de omzuma çıktı. Cadılar meclisi büyüü kırmızı ve mor kıvılcımlardan oluşan bir yağmurun içinde parlayıp sönerken Elyse'e baktım.

"Kesin şunu! Geri çekilin!" Elyse kızgınlıkla haykırdı. "Ben iyiyim Scott. Her şey bir hataydı." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ben de tuttum. "Rachel'ın büyüüne kapılmam benim hatamdı. O olmasaydı geri dönemezdim."

"Geri mi?" Scott çocuksu sesiyle bağırdı. "Nereden? Hatlardan atlayabilir mi?"

Ah, keşke diye düşündüm. Yüzündeki öfke bu kadar genç görünen birine hiç yakışmıyordu. Ama Orion, Yaz ve Adan onun arkasında kümelenip ona güç verirken, Scott'ın aurası titreşerek ortaya çıktı. Halatı çekiyordu. Ağırdı.

Jenks, "Ana irin kovası, yine yapacak," diye fısıldadı.

Kendim için değil ama benimle cadılar meclisi arasında duracak olanlar için korku içimi sıktı. Öfkeyle ben de ipi çektim ve Trent'in dikkati bana yöneldi.

"Durun, hepiniz!" Elyse bağırdı.

"*Detrudo!*" diye haykırdım, auramdan yayılan devasa bir hava dalgası ağaçları sallayıp ikiz havuzları kendi sınırlarından çıkarıp çimlerin üzerine iterken saçlarım uçuşuyordu. Dudaklarım aralandı, parkta kış üstü yuvarlanan cadılar meclisi üyelerine değil, auramın her zamanki altın rengi arasında yeni, bariz müstehcenlik izlerine bakıyordum. Trent, Ivy'nin yanında diz çökerken Al tek başına dimdik durmuş, bastonunu etrafındaki gücü ayırmak için uzatmıştı. Bis'in beni kavrayışı sıkılaştı ve Jenks kulağımı tuttu, çılgınca dalgalanan atkısı boynumu gıdıklıyordu.

Elime baktım, auram kaybolmadan önce yeni müstehcenlik seviyemi ölçerken başparmağım parmaklarıma sürtünüyordu. Geri dönüş yolculuğu için beklediğimden daha fazlaydı ve soğuk su, çubukları, yaprakları ve şekerleme ambalajlarını sürükleyerek gölete geri dönerken yüzümü buruşturdum. *Üzgünüm, Sharps*. Yine de evde olmak iyi hissettiriyordu, etrafta büyü yapabileceğim ve geçmişini değiştirmek için endişelenmeyeceğim bir yerde - sadece geleceği.

"Kahretsin kızım," dedi Elyse yapraklar yere düşerken. "Bunu neden Newt'e yapmadın?"

Özür dilemek için Bis'in ayaklarına dokundum. "Çünkü bana daha sert vururdu," dedim ve sonra daha yüksek sesle, "Elyse haklı. Hepinizin kesip dinlemesi gerekiyor!"

Scott altmış yaşındaki bir adamın metanetli acısıyla kendini toparladı. "Bunu duruşmana sakla," dedi, küçük çocuk sesi içindeki öfkeyle çelişiyordu. Arkasında Orion, Yaz ve Adan dimdik duruyordu. "İşin bitti Morgan." Scott burnundaki kanı sildi. "Ahlak ve etik meclisinin emriyle-"

"Ah, Medusa'nın elmaları aşkına," diye araya girdi Elyse, kolları soğuktan kendini sarmıştı. "Rachel kaçmıyordu. Laneti bozmak için bir ayna almaya gitti."

Al, kendini beğenmiş bir havayla arkamda dururken homurdandı. Elllerinde en ufak bir büyü belirtisi yoktu ama Trent'in en azından satır aralarında bir düşüncesi olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

"Peki ya o?" Scott sanki cevabı zaten biliyormuş gibi sordu.

Elyse sürtünerek durdu, hepimiz karşı karşıya geldiğimizde ikimiz üçgenin ucunu oluşturduk. "Bir aynadan daha iyisini yaptı," dedi ve Bis'in kanatları çöktü. Jenks de küçük bir endişe sesi çıkardı. Aynayı almamıştım ve artık herkes biliyordu. "Kıçımı kurtardı, Scott."

"Ve Elyse de benimkini kurtardı," diye ekledim, Bis'in ayağına dokunarak güvence verdim.

"Huh." Al anlamlı bir an için Trent'e baktı. "Bir meclis üyesinin hayatını mı kurtardın, kaşınan cadı?"

"Olur böyle şeyler," dedim ve iblis yanımdaki Elyse'e dikkatle bakarken kıkırdadı, fikrinin bekle ve gör olduğu belliydi.

Scott başını salladı, elleri kendinden emin bir şekilde kalçalarının üzerindeydi. "Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti." Elyse gözlerini Al'ın keçi gözlerinden kaçırdı. "Çizgiyi bırak, Scott. Rachel'la daha yeni üç gün geçirdim. Davamızı onun üzerine yıkıyoruz."

"Tink'in çay fincanları, Rache. Ne yaptın sen?" Jenks sordu.

Orion kaskatı kesildi. Yaz da belli ki aynı fikirde değildi ama Adan rahatlamış görünüyordu. Scott elbette başını salladı.

"O adam hepimizin ölümü olacak," dedi Elyse karanlık bir sesle. "Tamam. Ben adamlarımla konuşacağım. Sen de kendi adamlarınla konuş. Belki bu gece hepimiz eve gidebiliriz. Terlemekten o kadar sıkıldım ki çığlık atabilirim."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedim ve yüz ifadesi aydınlandı. Ayrıca, onlar Elyse ile konuşuyorsa, ben de Trent ve Ivy ile konuşabilirdim ve buna çok ihtiyacım vardı.

"İyi şanslar." Dirseğime dokundu ve kendinden çok emin bir şekilde uzaklaştı. Düşmeye doğru gidiyordu.

Ona döndüğümde Al kambur duruyordu. Trent, Ivy'nin topallayarak yaklaşmasına yardım ederken, "Nasıl çalıştığını biliyorum Rachel, ama cadılar meclisiyle arkadaş olamazsın," diye mırıldandı. Gittiğim on beş dakika içinde epey dayak yemişti ve Kisten'i morgun zeminine yığılmış halde bıraktığımı hatırlayınca suçluluk duygum ikiye katlandı.

Trent'e uzandığımda Bis Al'ın omzuna kaydı ama Jenks gitmeyi reddetti ve Trent beni kucağına çekerken küfretti.

"İyisin," diye fısıldadım, omzunun üzerinden yakındaki ley hattına baktım. Burada olması onun için güvenli değildi. Ama kolları bana dolandığında bu düşünce bile yok oldu, beni hararetli bir rahatlamayla ona tuttu. Duygularına hakim olurken beni tutuşu titredi ve ona hızlı bir öpücük vermek için çekildiğimde gözleri ıslandı.

"Eğer geri dönmeseydin..." diye fısıldadı ve başımı salladım, paltosundan sıyrılıp omuzlarıma örttüğünde şaşırmadım, beni sıcaklığıyla ve kullanılmış büyü'nün heyecan verici kokusuyla çevreledi. Bir daha asla. Bu dünyada tek başıma ilerlemeyecektim. Sınavlarımla onunla yüzleşecektim ve o da benimle yüzleşecekti.

"Tink'in tamponları, Rache," diye homurdandı Jenks, Bis'e doğru eşarplarını çırparak hızlı bir uçuş yaparken. "On beş dakikadır yoktun."

Gözyaşlarımı bastırdım ve Trent'in gitmesine izin verdim. "Üç gün dene," dedim ve Ivy'ye sarılmak için döndüm. Kolları soğuktu ve içinde söylenmemiş onca soru varken tutuşu kısacıktı. "Biz, ah, iki yıl önce indik, beş değil."

Bunu düşünürken yüz ifadesi sabitleşti. "İki..."

"Bu birkaç şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Al. "Dur tahmin edeyim. Stanley Saladin'in bedeninde geçirdiğim günler mi? Belki de Newt sandığımız kadar deli değildi."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Elyse büyüye müdahale etti. Erken durmak zorunda kaldım." Kullanılmış durağanlık tılsımını bulmak için cebimi karıştırdım ve Trent'e uzattım. "Ah, bu senin. Ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler. Sanırım mecliste senin kitaplarından biri de var."

Trent onu aldı, tanıdığına dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi. "Bu sen miydin? Aman Tanrım. Quen çok öfkeliydi. Kapıyı o zaman açtım. Eğer güvenliğiniz başka biri içeri girdiğinde kapıyı kullanmaktan korkuyorsa bir kasanın ne faydası var?" Tılsımı parmakladı. "Onları suçladığımdan değil. İblisler onları yarı yolda yakalayabilirdi."

"Evet, şey, onu sadece senin isteyeceğini bildiğim için aldım," dedim ve o da sırtarak artık kullanılmayan metal çemberi parmakladı. "Elyse'i sağ salim geri getirmenin tek yolu buydu." Bakışlarım Ivy'ye kaydı, bu haberi ona nasıl vermem gerektiğinden emin değildim. Kisten'in ölümüyle başa çıkmıştı ama şimdi o buradaydı ve bunu tekrar yapması gerekecekti.

Meclisten Scott, "Ve sen ona güvendin öyle mi?" diye haykırdı.

Elyse, "Bana büyü yapmadı," diye açıklamaya çalıştı ve herkes ona odaklandı. "O benim hayatımı kurtardı. Beni iki kez sonsuzluktan kurtardı."

Ama Scott her şeyi bir araya getiriyordu ve bana bakışı soğuktu. "O sendin," dedi ve sonra Elyse'e döndü. "Ve sen. Bir benzerin değildi. O sendin."

Cadılar meclisinden atılacaktı. Bunu biliyordum.

"Hayır, dinle. O Elyse'di!" Scott herkesin sorularını cevapsız bıraktı. "İki yıl önce, tam burada, Cincy'de. Beni ne zaman çağırdıklarını hatırla-"

"İşte o zaman kendine lanet ettin," diye araya girdi Orion ve Al kaskatı kesildi, kitabımı kaybettiğimi, eve uzun yoldan gitmek için bir yere saklamadığımı biliyordu.

"Bunu *kendine* sen mi yaptın?" Dedim ve Scott kızardı, sinirlendi ve utandı. "Bizi takip etmeye çalıştın, değil mi?" Ve sonra hareketsiz kaldım. Kızarmış ekmek üzerine bok. Ben o sihirli düğüm lanetini yaptıktan hemen sonra denemişti.

Onu. Vücudunun güneşle birlikte zaman içinde hareket etmesine şaşmamalı.
Bu benim sorumluluğum mu yoksa onun mu?

Jenks, Bis'in omzuna yeniden yerleşirken kanatları gıcırdadı. "Aptal."

"Bunların hiçbirisi Rachel'ın suçu değil," dedi Elyse ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Onun büyüüne müdahale ettim. Beni eve götürmenin bir yolunu buldu. Kendisine pahalıya mal olduğunu da eklemeliyim."

"Ah, çocuklar?" Jenks atkısının üzerinden yolun karşısındaki evlere bakarak konuştu. Bis, Jenks'in bakışlarını takip etmek için Al'ın omzuna yaslandı ama ben kalp acısına doğru koşan Ivy'den gözümü ayıramadım.

"Onun kokusunu alabiliyorum," diye fısıldadı Ivy, saçlarımı okşarken yüzü bembeyaz kesilmişti.

Boğazım düğümlendi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım ellerini ellerimin arasına alırken. "Onu ben aramadım. O beni buldu. Kazara. Aptal bir barda. Kaçacaktı." Ona bakamadım. "Ona hiçbir şey söylemedim ama farklı olduğumu gördü ve dünyanın onsuz daha iyi olduğunu düşündü ve teknesine geri döndü. Benim yüzümden geri döndü. Kaçacaktı ama benim yüzümden fikrini değiştirdi."

Adan Yaz'a bir şeyler fısıldıyordu, ikisi birlikte Jenks ve Bis'in baktığı şeyi izliyorlardı. Al da öyle, iblis şok içinde bana dönmeden önce gözlüklerini çıkardı.

"Ivy, çok üzgünüm," dedim parmaklarını sıkarken ama bana bakmadı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, omzumun üzerinden bakarken gözleri yaşıyordu, titriyordu.

"Senin hayatını kurtarmak için tekneye geri döndü," dedim. "Ve benimkini de. Bunu değiştiremezdim."

"Kisten," diye nefes aldı, yüz ifadesi sanki beni duymamış gibi boştu.

"Lütfen," dedim benden uzaklaştığında. "Sana bu şekilde söylemek istemedim ama her şeyi nasıl içine attığını biliyorum." Konuşmayı kestim. Beni dinlemiyordu. Kimse dinlemiyordu.

En kötüsünü bekleyerek döndüğümde, çimlerin üzerinden gelen iki figürle karşılaştım. Biri laboratuvar önlüğü giymişti, elleri cebindeydi. Yapmacık bir çabuklukla hareket ediyor, kendini diğerinden biraz ayrı tutuyordu. Yanındaki adam daha uzun boyluydu, sade ama zamansız bir kıyafet giymişti, kot pantolonu dar ve gömleğinin yakası açıktı. Adımları kendinden emindi, yalınayak yürürken başı yukarıda-

Yalınayak mı? Aman Tanrım. Bu Kisten.

"Tink'in tamponları, Felps!" Jenks tiz bir sesle bağırdı, sesi eşarbının arkasında boğuklaşıyordu.

Ivy sallandı, dengesi bozuldu.

"Nasıl..." Elyse çenesinin düştüğünü söyledi. "Yolculuktan nasıl sağ çıktı?" "Onu yanında mı getirdin?" Scott haykırdı. "Zaman çizelgesini riske attın

erkek arkadaşını kurtarmak için?"

"Hayır." Gözlerimi hızla kırıştırdım. "O ölümsüzdü, ısıran Sanat'tan muzdaripti. Onu bir durağanlık tılsımına koydum, böylece onu izlemek zorunda kalmayacaktım... uh... Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum." Buzadam dirseğine dokunup arabasını kontrol etmek için uzaklaşırken, yürüyüşünde bir şeytanlık belirtisi vardı.

Al iç çekti. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi bastonunu üç kez yere vururken ve elinde sırtı parçalanmış, yırtık pırtık bir kitap belirirken.

"Ben de," diye mırıldandı Trent, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Elyse dönüş yolunda ölmesin diye iblis durdurma tılsımı kullandım ama bu onun Art'ın virüsünden kurtulmasına yardımcı olmaz." Yine de oradaydı, saçlarını gözlerinden kurtarmak için başını savururken gülümsüyordu.

"Belki de iki yıl bir virüsün diğerinin üstesinden gelmesi için yeterli bir süredir," dedi Al gözlüklerini takıp kitaba bakarken. "Benim sorum, bir durağanlık büyüsünün onu auratik açlıktan nasıl koruduğu?" Dalmış bir halde bir sayfayı çevirdi. "İblis temelli ya da değil, o büyü öyle işlemiyor."

"Bir aurası var," dedi Jenks. "Onun değil ama bir aurası var."

"Anlamıyorum," dedim geri döndüğümde binlerce benliğin kısacık hissini hatırlarken. Ama Kisten neşeyle el salladığında ve hepimiz ona yer açmak için hareket ettiğimizde bu düşünce bile beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Kisten?" Ivy mırıldandı ve sonra kendini ona doğru fırlatıp yüzünü omzuna gömerek sertçe sarılıp onu sıkıca kavradığında sıçradım. "Buradasın!" diye haykırdı. "Nasıl? İki kez ölmüştün."

Kolları Ivy'nin etrafındaydı ama bakışları benim üzerimdeydi. "Bilmiyorum," dedi, dikkati ona kayarken sesi melodikti. "Buraya daha erken gelebilirdim ama kıyafet bulmam gerekiyordu ve taksi bulmam biraz zaman aldı."

Aman Tanrım. Onu morgun zemininde bırakmıştım. "Auranı nereden alıyorsun?" diye fısıldadım ve sonra her şeyi bir araya getirirken dünyanın değiştiğini hissettim. Kullanım ücreti onu ayakta tutmuştu. Dr. Ophees gerçekten de ona verdiğim laneti kullanıyordu, topladığı auraların yüzde onunu kolektifte depoluyor ve benim kendi enerjimi geri aldığım gibi Kisten'e aktarıyordu, iki yıldır. Bir şekilde Art'ın virüsüyle savaşmıştı.

Kisten yaşıyordu, daha doğrusu ölümsüzdü. Ve buradaydı. Şu anda. Şok olmuş bir halde Al'a baktım. İblis bana baktı, bakışları Kisten elindeki kitabı kapatmadan önce, o bilmece bile benim cevabı bildiğimi biliyordu.

"Bu aurayı nereden aldı?" Trent sanki Kisten karşısında durmuyormuş gibi sordu.

Jenks'in gözleri soğuk bir maviye büründü. "Bu onun değil. İçinde çok fazla sarı var." Endişeli olduğu her halinden belli olan Trent, meclis bir araya toplanırken geri çekildi, Her biri kendi fikrini duyurmaya çalışıyordu. Yalnız Al bana baktı, kitabını kolunun altına sıkıştırmış açıklamamı bekliyordu. Kisten'di ama değildi. Her zaman zarif biriydi ama şimdi her hareketinde bir ölümsüzün pürüzsüz, telaşsız inceliği, rahatsız edici bir masumiyet vardı. Trent'in endişesini, beni kaybedeceği korkusunu görene kadar... ve hissetmiş olabileceğim her türlü kana susamışlık son bir ürpertiyle yok olana kadar.

Nefesimi verirken nefesim titredi ve Trent'in parmaklarını aradım, Trent elimi sıkıca kavrayıp göğsüne çektiğinde Kisten'in gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Bunun aşk olduğunu biliyordum ve geride bıraktıklarım için boğazımın düğümlendiğini hissettim; Trent'le yaşadıklarımın toplamı çok daha büyüktü.

Ivy ona bakıp buharlaşacakmış gibi koluna, yüzüne, alınına dokunurken Kisten, "Ah, biraz bağlam kullanabilirim," dedi.

"Ben de," dedi Al kuru bir sesle.

Kisten bir an için başını Ivy'ninkine yasladı. "Morg katında uyandım," dedi usulca ve ben suçluluk duygusuyla irkildim. "Fırın odasında. Çıplak ve ayak parmağında John Doe Vamp etiketi vardı. Korkmuş Buz Adam." Çıplak ayakları soğuk zeminde kayarken cebinden bir manila etiket çıkardı, bana gösterirken onu yerde sürüklememden kaynaklanan çizikler temiz kâğıtta göze çarpıyordu. "Ölümsüz olduğumu biliyorum ama nasıl? İki kere ölmüş olmalıydım. Art'ı ısırđım. Bu aura nereden geldi? Isırdığımı hatırlamıyorum... Ben... birini mi ısırđım?"

"Ah, bu konuda," dedim ve herkes bana döndü, hem meclis hem de arkadaşlar. Elyse yüzünü buruşturdu ve almam için eliyle işaret etti. Belki de bunun davama yardımcı olacağını düşünmüştü. "Dr. Ophees'e bağışlanan kandan aura çıkarma büyüsünü ben öğrettim. Aurasında leke bırakırsa kullanmazdı, ben de yüzde on telif hakkı kullanım ücreti koydum ve payımı kolektifte sakladım." Başka insanların auralarını hatırladığımda tüylerim diken diken olurken bir ürpertiği bastırdım. "Doğrudan sana gitti. Topladığı her auranın bir kısmını sen alıyordun."

"Auranın müstehcenleştığı yer burası," dedi Al ve ben de başımı salladım.

"İki yıl boyunca mı?" Trent dedi ve ben de parmaklarını sıktım, meclis üyeleri gibi bana tiksintiyle bakmadığına sevindim.

"Art'ın virüsü seni öldürürken açlıktan ölmeni istemedim," dedim ve Kisten ayak parmağındaki etiketi cebine geri koyarken gülümsemesi yumuşadı.

"Eğer o buradaysa, Ivy'nin dolabının rafında kim var?" Jenks sordu ve Ivy hâlâ inanamadığı için gözlerini hızla kırptırdı.

"Küllerin Kisten'e ait olduğuna dair hiçbir bilgi almadık." Johnny'nin saçlarının hâlâ orada olduğunu umarak cebime dokundum. "Elyse ve ben Kisten'in çekmecesine bir John Doe Vamp koyduk. Muhtemelen Ivy'nin külleri ondadır."

"Sen bir ölümsüzsün," diye fısıldadı Ivy ve Kisten tüm benliğiyle ona odaklandı.

"Evet, üzgünüm aşkım," dedi sahte İngiliz aksanını sertçe kullanarak. "Önce senin gitmek istediğini biliyorum." Uzun dişlerini göstermek için gülümsedi. Yeniydiler, kimsenin kanıyla lekelenmemişlerdi ve kökleri coşkuya dayanabilecek bir ürpertiye bastırdım. "Piscary nerede?" diye sordu, güzelliğini gölgeleyen bir öfke titreşimiyle ve Jenks homurdandı.

"İki yıl önce öldü," dedi peri Bis'in omzundan, sanki bu işi kendisi yapmış gibi gururla ve Kisten onay için Ivy'ye baktı ama Ivy hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Şehri Constance adında çılgın bir kaçık yönetiyor. Rachel onun beyni, Ivy ve Pike da kas gücü."

Kisten bana döndü ve ben de ekledim, "Constance bir göstermelik. Herkes yardım ediyor." Cadılar meclisinin bunu duyması hoşuma gitmemiştir. Boğazım kapandı ve Trent'in parmaklarına tekrar dokundum. Cincy güvendeydi, oradan ayrılmak zorunda kalsam bile. "Cincy'yi Constance'a bırakamam. Henüz yalnız kalmaya hazır değil. Ah, Kisten-"

"Kimse Rachel'ı Alcatraz'a koymayacak," diye araya girdi Al ve Scott, herkese bakmak zorunda kaldığı için açıkça sinirlenmiş bir halde ileri atıldı.

"Maskaralık bitti," dedi, altmış yaşındaki bıkkın adam on yaşındaki görüntüsüyle parlıyordu. "Aynaya sahip değilsin ve Haziran'a kadar da olmayacaksın. Sessizce gel, yoksa değer verdiklerini de aynı lağım çukuruna sürüklersin."

Orion, Adan ve Yaz Scott'a yaklaşırken Jenks kahkahalarla güldü ve meclis üyesinin yüzü kızardı. "Rachel'ın hapse girmemesinin neresini anlamadın, yosun mendil?"

"Yasadışı büyü yapmaktan aranıyor," dedi Scott yılmadan. "O laneti çözemez. Hapse girecek. Zaman doldu."

"Zaman *dolmadı*," dedi Al kibirle. "Ne de aşağı. Zaman görecelidir."

"Rachel'ın bir şey *yapmasına* gerek yok," diye ısrar etti Elyse. "Son günümü

O lanet Atlantis aynasını almak için onunla üç gün geçirdim. Bir iblisle girdiğim bahisten sağ çıktım. Bir elften çaldı."

Trent'in parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," diye fısıldadı ve tenimde keyifli bir ürperti dalgalandı.

"Ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun," diye fısıldadım. *Oh, adamım. Quen. Quen'le konuşmalıyım.*

"Elyse sözlerine şöyle devam etti: "Cadılar meclisinin bundan sonraki tutumu elini kolunu bağlamak olmalıdır. "Vivian'ın bana söylediği gibi onu yalnız bırakacağız. Alcatraz'da değil. Meclise bağlı olmayacak. Rachel'in tasmaya ihtiyacı yok. Büyü yapmak için lisansa ihtiyacı var." Yavaşça nefes aldı. "Bunu ona vermek niyetindeyim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Yaz, bir eli bir muskayı kavramıştı. "Elyse'i lanetledi. Morgan onu büyüledi."

"Rache kimseyi büyülemedi!" Jenks haykırdı ve Al'ın bastonunu tutuşu sıkılaştı.

"Ley hattı. Hadi gidelim," diye fısıldadı Trent, bir eli sırtımın alt kısmındaydı.

Dokunuşundan tüm varlığımı aydınlatan bir ürperti yayıldı. Kisten sanki bir ipin ucundaymış gibi sarsıldı ve ben hem Trent'in gitmemi istemesine hem de Kisten'in benim duygu dalgalanmama tepki vermesine kızarak başımı salladım. O bir ölümsüzdü. Yapamazdım... Yapamazdım. Onu sevmiştim ama şimdi...

O bir hayalet değildi. Ophees'in laneti onu auraların içinde tuttuğu için Tanrı'ya şükretmeliydi. Sadece istediği için kan almak zorunda kalacaktı, zorunda olduğu için değil.

Elyse benimle meclisinin geri kalanı arasında sağlam durdu. "Scott, son üç günde öğrendiğim bir şey varsa, o da Rachel'in bir düşman olmasındansa bir dost olmasının daha iyi olduğudur. Senin lanetini çözebilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Al bastonunu üç kez yere vurdu, çıkan sesler uzaktaki bir arabanın alarımını çaldırarak kadar titreşiyordu. Gözlüklerinin üzerinden bakarken şeytani bir gülümsemeyle, "Ama öbür dünyaya sürgün edilirken değil, hele Alcatraz'dan hiç değil," dedi. "Elbette bir anlaşmaya varabiliriz, *saygıdeğer* meclis üyeleri."

Meclis bir an için kıpırdamadan durdu, çok istedikleri bir şeyle karşı karşıya kaldıklarını bilen bakışlarla birbirlerine baktılar... ve bedelini ödemedi onu elde edip edemeyeceklerine karar vermeye çalıştılar. Trent'in çenesi ley hattını sıkıca kavradığında kenetlendi, enerji ipek gibi tenime işledi.

Kisten sessizliklerini not aldı. Ivy hâlâ çok sarsılmıştı ama Bis omzuna doğru kayarak kulağına fısıldadığında canlandı. Jenks elbette hazırды.

"Bunu yapmayacaklar," diye fısıldadım Trent'e. Parmakları içimde lezzetli bir vaat yolu açıyordu. *Lanet olası vampir feromonları...*

"O zaman onları ikna edeceğiz." Trent'in diğer eli hafifçe sırtıma yaslandı ve enerjilerimiz birbirine sürtünerek bir oldu.

"Yeter!" Elyse bağırdı. "Scott, bu konuyu konuşma fırsatı bulana kadar Rachel'a dokunmak yasak. Ben lider üyeyim ve protokole uyacağız!" Scott, "Sen sadece baş üyesin çünkü sana oy verdik," dedi ve Elyse pozisyonunun çöktüğünü görünce kalbim sıkıştı. "Ve seni oylayabiliriz."

İşte oradaydı ve Elyse'in haklı olduğumu anladığında solgunlaştığını görerek irkildim.

Cadılar meclisi hareket ediyordu, dördü geri çekilirken mırıldanarak Latince konuşmaya başladılar, parmakları ahenkle örülüyordu. Elyse onlara baktı, ihanet karşısında şok olmuştu ama ben şaşırmamıştım. İstediklerini elde etmek için Elyse'i kapı dışarı edebilirlerdi. Çaresizlik içinde, Al'ın dramatik bir şekilde yakındaki sırayı işaret ederkenki soğukkanlı öfkesine baktım. Bis havalandı, Jenks de onunla birlikte ve neden gitmemi istediğini anladığım halde hâlâ başımı sallıyordum. Tıpkı elflerin iblisleri köleleştirmek için yalan söylediği, hile yaptığı ve çaldığı gibi, meclisin de beni köleleştirmek için yalan söyleyeceğini, hile yapacağını ve çalacağını biliyordu.

"Elyse Embers?" Büyü Scott'ın ellerini sardı, diğerleri de ona destek oldu: Orion kendinden emin, Yaz kararlı, Adan ise karşı çıkamayacak kadar korkaktı. "Üyelerin çoğunluğunun görüşüne göre ifşa oldunuz ve bu vesileyle-

"

"Aman Tanrım, Scott!" Elyse onun üzerine bağırdı. "Sen-"

Meclis üyeleri hep birlikte bir ağ attılar. Elyse bir çığlık attı ve Slick'i gökyüzüne fırlatırken bir koruma çemberi çağırdı.

"Yeter!" Kisten haykırdı ve bir ölümsüzün çevikliğiyle Ivy'den çekilerek Scott'a ters bir yumruk attı ve onu Orion'a doğru uçurarak ikisini de yere serdi. Ağ titredi ve söndü, tükendi.

"Kisten! Nazik ol!" İlerledim, Ivy kolumu yakaladığında sarsılarak durdum. Yeni ölümsüz olmuştu. Gücünün farkında değildi. "Sadece korkuyorlar!"

Bunu anladı ve Kisten kendini sert kollu, korkutucu bir şekilde durdurdu. Atılmış bir düğme gibi, gerçek bir ölümsüz olmuştu ve varlığının tüm gücü üzerimde dalgalanırken omurgamdan aşağı bir ürperti düştü, cazibe ve tehdit lezzetli bir ecstasy vaadinde birbirine dolandı.

Onun da çekildiğini hisseden Ivy gözleri kararmış bir halde benden uzaklaştı.

Scott yerden başını kaldırdı, on yaşındaki hali çemberinin altında güvendeydi ve ölümsüzlüğün tüm cazibesi ve gücü ona çarpmıştı. Boynum karıncalandı ve nefesimi tuttum, Trent'in ve tüm cadılar meclisinin aramızdaki bağı görebilmesinden nefret ediyordum. Bis'in kulakları dümdüzdü, peri uçamayacak kadar ağır olduğu için Jenks'i elleriyle kucaklamıştı. Ivy yanıyordu, elleri bana dokunmamak için kenetlenmişti. O biliyordu. Yeni dirilmiş olsa da Kisten güçlü bir ölümsüzdü. Constance güvende olacaktı. Asıl endişelenmem gereken geri kalanımızdı.

Elyse, "Tamam, hepimiz bir adım geri çekilelim," dedi.

"Artık sizi tanıyorum," diye mırıldandı Kisten ve Scott ile diğerleri ayağa kalktılar, koruma çemberi başlarının üzerinde uğulduyordu. "Rachel'ı rahat bırakacaksın, yoksa seni bulurum."

"Burada hiç gücün yok vampir," diye hırladı Scott. "*Semper frigido!*"

"Hayır!" Büyüsü çemberini yırtarak Kisten'e doğru ilerlerken gücünü topladığında bağırdım. Bunu daha önce de görmüştüm. Onu parçalayacaktı kırılmış buz gibi parçalayacak.

"Kisten!" Ivy haykırdı ve ben de ipi çekerek içimde şarkı söylediğini hissettim.

"*Rhombus!*" Scott'ın değil ama Kisten'in etrafında bir daire çizerken titredim. Vampir sarsılarak durdu ve bana ilk ihanet dolu bakışıyla yıkıldı.

Ve sonra Scott'ın laneti çemberime çarptığında inledim ve kanım parçalanıyor gibiydi.

Trent beni yakalamak için hamle yaptığında nefes nefese kalarak dizlerimin üzerine çöktüm. Elleri sıcak hançerler gibiydi ve kendimi toparlamaya çalışırken titriyordum

parçalanmadan önce. Sırılsıklam bir çatırtıyla Scott'ın lanetini aldım ve kendimin yaptım. Rahatlamış bir halde, büyü küçük renk kıvrımlarıyla toprağa karışıp kaybolurken sarktım.

"Scott, kes şunu!" Elyse bağırdı, sesi sanki milyonlarca mil öteden geliyordu. "Bunu konuşarak halletmeliyiz ve sen büyüler savururken bunu yapamayız."

Başımı kaldırdım, ayağa kalkarken Trent'in desteğine minnettar oldum. Meclis şaşkınlıkla bana bakıyordu ama benim bakışlarım Kisten'e yöneldi. Scott'ın lanetini almıştım ama baloncuğum düz turuncu ve kırmızıydı; onu güzel kılan aura, bir aurora borealis'in tek bir enstantanesi gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

"Onun çemberini mi dondurdun?" Endişe Al'ın kaşlarını çatı. "Ve sen buna yasal mı diyorsun?" Bana döndü. "Bırak onu."

Ama henüz yapabileceğimi sanmıyordum. Yeterince sıcak değildi ve Bis omzuma indiğinde soğuktan titredim, ondan hafif bir sıcaklık yayılıyordu. Kisten çemberimin içinde durdu ve parmağıyla sanki buğulu bir aynaya yazı yazar gibi, "*Rachel'ı rahat bırak, yoksa seni bulurum,*" dedi.

"İyi misin?" Bis dedi, sıcaklığı nihayet çekirdeğime ulaşmaya başlamıştı. Yine de kelimelere bakmaktan başka bir şey yapamadım, ruhum ısınıp auram tekrar akışkan hale geldikçe çemberimin derisi parıldamaya başladığında, Kisten'in sözlerini güneşin ısısı gibi ovarak kayboldu.

"Rachel?" Bis, arka plandaki konuşmalar daha da yükselirken sordu. Çember şekillenirken ve Kisten'in sözleri kaybolurken yüz ifadem boşaldı. Kelimelerin yok olduğunu fark ettim. Tıpkı Newt masanın üzerinde nefes aldığı gibi olduğu gibi.

Çemberimi bıraktım, hâlâ soğuk olan enerji içimden geçerek ley hattına geri döndüğünde ürperdim. Uyuşmuş bir halde Elyse'e döndüm, kadın tamamen akranlarıyla konuşmaya odaklanmıştı. Aynayı bulmuştum. Cam, metal ya da parlak bir şey değildi. Bir Atlantis aynası, Atlantislilerin kendileri gibi geçici-güçlü ama uçucu olma niyetiyle yapılmış kelimelerdi.

"Aynayı buldum," diye fısıldadım ve Bis'in kanatları parlayarak açıldı. "Aynayı buldum!" Bu kez bağırdım ve harareti tartışmalar duruldu.

"Nerede o?" Elyse'in ellerindeki parıltı Scott'la yüzleşirken titredi.

Başımı salladım, sırrı onlara söylemek istemiyordum. "Bulдум," dedim ve Al mavi camlı gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Yani, artık ne olduğunu biliyorum. Anladım." Kisten'e bakarken nabzım hızlandı. "Brad'in lanetini kaldırabilirim."

Trent'in elindeki elim yine titriyordu ama rahatlamıştım. Brad'in lanetini kaldırabilir ve cadılar meclisinin geri kalanını davamdan kurtarabilirdim. Belki Elyse'in kariyerini kurtarabilirdim.

Scott'ın on yaşındaki suratı inanmazlıkla karıştı. "Onu şu anda bulduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Newt bana bir bilmece verdi," dedim Elyse'e bakarak. "Ona sor. O doğrulayacaktır. Şimdiye kadar anlamamıştım."

Elyse gözlerini kırptırdı ve sonra dudakları anlayışla aralandı. Newt masaya üfleyip bir pentagram çizdiğinde o da oradaydı ve anlaşmamızı yerine getirmek için üzerine düşeni yaptığını iddia ediyordu. Koyu renk gözleri irileşen Elyse, Orion'un elinden kurtuldu. "Ayna onda. Eğer Brad'in lanetini kaldırabilirse, ilk anlaşmamızı yerine getirmiş ve yasadışı büyüünün lekelerinden arınmış olacak." Gözleri tehditle kısıldı. "Yoksa bundan da mı vazgeçeceğiz?"

Scott sümüklü böcek yiyor da olabilirdi, ifadesi o kadar ekşiydi. "Anlaşma buydu," dedi ve diğerleri tedirgin bir şekilde yer değiştirdi. "Ama her türlü detoksifikasyon amacıyla kapsamlı bir sorgulamadan geçmeyi kabul edeceksiniz-"

"Ben büyülenmedim!" Elyse itiraz etti ve Scott'ın bakışları sertleşti.

"Hayır, sanırım bedemonize oldun. Belki biraz Stockholm sendromu."

"Hey!" diye bağırdık Elyse ve ben, her nasılsa işleri daha da kötüleştirdik.

Tansiyon yeniden yükselmeye başladı ve Al aramıza girdi, bastonu hoş ifadesiyle çelişen, pek de ince olmayan bir tehditle dönüyordu. "Belki de Rachel aynanın etkili olup olmadığını gösterene kadar ara vermeyi kabul edebiliriz? Ona Haziran'a kadar süre verdin. Kasım ayındayız."

Bakışlarım parkın girişine kaydı, adrenalin odağımı temizlerken mavi ve altın rengi ışıkların yolda döndüğünü fark ettim. Iceman gitmişti ve ben Trent'in parmaklarını sıkıca kavradım. "Gitmelisin."

Trent yavaş bir nefes aldı. Elleriyle yüzümü kavrayarak, ayak parmaklarıma kadar uzanan, içimi ısıtan bir öpücük verdi. "Onu sınırın bu tarafında güvende tut, Felps," dedi geri çekilirken, bakışları bana sabitlenmişti. "Yoksa seni bulurum."

Kisten'in çemberimin donmuş duvarına yazdıklarının neredeyse aynısıydı ve Trent'in sert ifadesinden onun da aynı tehdidi savurduğunu anladım. Biri gerçekte, diğeri sonsuzlukta. Bunu nasıl dengeleyecektim? Çünkü dengelenmesi gerekiyordu.

Kisten başını salladı, kıpırdamadan duruyordu. "Onu sevdiğini biliyorum. Onun da seni sevdiğini biliyorum. Bunu korumak için hayatımı verdim. Bu aşka tecavüz etmeyeceğim. O yaşıyor ve benimkinin ölü olduğunu biliyorum... sahip olduğum tek şey o olsa bile."

"Kisten..." Nefes aldım, kalp ağrım onu ölümle kaybetmekten zamanla kaybetmeye dönüştü. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeye yanlış, basit ya da naif demezdim. Doğruydı.

Yine de bakışlarım Trent uzaklaşırken onu takip etmek için ondan ayrıldı ve bir parçamı da beraberinde götürdüğünü hissettim.

Al, Trent'in ley hattına doğru adım atıp gözden kaybolmasını izlerken kükredi. "Çok eğlenceliydi." Jenks ağır bir şekilde omzuma indi. "Sence sözlerini tutacaklar mı?"

Al, meclistekilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Ya yapacaklar ya da acı çekecekler," dedi.

"Biraz kahveye ihtiyacım var. Kafeinsiz," diye fısıldadım arabamı üç gün üç dakika önce bıraktığım yerde görmek için döndüğümde. Ayna elimdeydi. Trent sonsuzlukta, Kisten gerçekte ve Al arka bahçemdeydi. Jenks bir omzumdaydı ve Bis yukarıda uçuyor, Slick'le birlikte coşkulu taklalar atıyordu, ta ki ikisi de Ivy'nin irkilmesine neden olacak bir gümbürtü ve sıyrıkla arabamın üstüne inene kadar.

Ama Trent'in paltosunu üzerime doğru çekiştirirken ve Elyse'in akranlarıyla tartışmasına bakarken, bu bir galibiyet gibi gelmedi.

EPİLOG

Güneş doğmadan hemen önce Piscary's'e girdiğimde FEROMONLAR ANLAŞILMAZ ŞEKİLDE YOĞUNDU. Günün ya da gecenin bu saatinde bekleme sırası yoktu... Ama aşağıdaki üç ölümsüz vampir varlıklarıyla havayı kokladıkları için oldukça yoğundu. Hava değiştirici henüz yetişmemişti ve açık olduğundan bile şüpheliydim. Çoğu vampir ölümsüzlerin yaydığı bilinçaltı feromonlarından hoşlanır, gece aktivitelerini artırmak için onları pasif bir uyuşturucu gibi kullanırdı.

Müzik kutusu hem boğucu hem de ağır bir şeyler çalıyordu ve eldeki içkiler son yudumlarını alıyordu. Birkaç masa hâlâ tanidik kişiler tarafından işgal edilmişti ve yumuşak sohbetleri benim girişimle duraksadığında omuzlarım gevşedi, ardından saygılı bir sessizlik anı ve bir kadehin kaldırılmasından sonra devam etti. Döneli birkaç hafta olmasına rağmen evde olmak hâlâ *çok* iyi hissettiriyordu.

Ve Piscary's, burada yaşanan tüm drama rağmen, kendini evinde gibi hissediyordu. Masanın üzerindeki altı çeşit ketçaptan, barın üzerindeki minik domates ışıklarına ve bir X-Wing 2000'in benzin deposunun üzerinde duran, bıyıkları rüzgârla geriye itilmiş, Ivy'nin kullandığı bir fare ve vizon resmine kadar.

Şaşırtıcı derecede küçük mavi ve altın rengi kavanoza bakarken, *tanımlayamadığımız bir kül kabı* var, diye düşündüm. Bu Johnny'ydi ve Ivy onu barın üzerinde, Karma Kamu Ruhsatının yanındaki onurlu bir yere koymuştu. Piscary's'in alkol servisi dışında bir MPL'ye ihtiyacı olduğundan değil. Domates sunmak insanları tek başına dışarıda tutuyordu. John Doe Vampir olsun ya da olmasın, Kisten'in ölümsüz hayatını kurtarmaya yardım etmişti ve bunun kabul edilmesi gerekiyordu. Bir tutam

Saçları bana akrabalarını gösterebilirdi ama henüz o mezarı kazmaya hazır değildim.

"Hey, Rachel." Ivy'nin alçak ve seksi sesi, müzik sesini bastırıyordu ve ben de onunla konuşmaya hevesli bir şekilde yolumu değiştirdim.

"Yoğun bir gece mi?" Bara yaklaşıp içeri girecek bir yer ararken sordum. Masaların aksine bar doluydu. Yan gözle bir bakış, yarı kapalı gözlerle boğucu bir gülümseme ve biri bana yer açmak için hareket etti.

Ivy eğildi, arkasındaki dantel ve deri giysili iki seksi kadın temizlik arasında son içki siparişlerini almaya devam ederken dikkati kapıdaydı. "Her zamanki gibi. Hey, Trent bu gece sana yardım edecek miydi?"

Başımı salladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Hayır. Neden?"

Bakışları beni geçip masalara yöneldi. "Şu ödül avcısı, Laker, birkaç saat önce ortaya çıktı. MPL'nin onu güvende tutacağına inanan bir adam."

Döndüm ve bir fincan kahveyi yudumlarken rahatsız olduğu her halinden belli olan adamla göz göze geldiğimde sıırttım. "Ona eve gitmesini söyle. Trent güven içinde sonsuza dek orada."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama kalmasına izin verdim. Ücretli gruptan daha eğlenceli." Ivy'nin belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. "Üst katı kapattım. Pike yukarıda Brad ile birlikte. Ve cadılar meclisi," diye ekledi ekşiyerek.

Barın öbür ucundan bana doğru uzattığı domates suyunu alırken, içinde yazım malzemelerimin olduğu plastik torba tıkırdadı. "Hepsi mi?" Baharatlı içkiyi geri fırlatıp mideye indirdim. *Şampiyonların kahvaltısı ya da gece içkisi. Sen karar ver.*

Etkileyici kaşları çatıldı. "Sadece bir tane. Altmış yaşındaki çocuk."

"Scott." Kelimeyi düz ve tatsız söyledim. "Kisten buralarda mı?" Eve döndüğümüzden beri onu rastlantılar dışında görmemiştim. İlk birkaç ertelemeden sonra benden kaçtığına karar vermişim. Beni ve Trent'i rahat bırakıyordu sanırım. Trent kendini güvende hissedene kadar muhtemelen iyi bir fikirdi ama en azından benimle konuşabilirdi.

"Alt katta." Biri biraz fazla yüksek sesle gülünce Ivy'nin bakışları arkama kaydı. "Bu gece Constance'ı, ondan sonra hayatta kalabilecek yeni bir filizle görüşmek için dışarı çıkardı ve kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı burada kalmak istedi."

Ona daha yumuşak bir dokunuşu nasıl kabul edeceğini öğretmeye çalışıyor, belki de kendisi inanana kadar onları seviyormuş gibi yapıyor."

Boş bardağımla oynarken Ivy'ye bir bakış attım. Constance başlangıçta spot ışıklarını Piscary'nin varisiyle paylaşmaktan hoşnut olmamıştı ama o ne kadar az şey yapmak zorunda kalırsa ben de o kadar az şey yapmak zorunda kalıyordum. "Yardıma oluyor mu?"

Ivy çubuktaki domates suyu halkasını temizledi. "Olabilir. Henüz yaşama çok yakın. Bazen kana susamış bir halde iki yıl geçirmesinin, bilinci yerinde olmasa bile onu rahatlattığını düşünüyorum. Çoğu kişinin sahip olmadığı bir anlayışı korumasına izin verdi."

Başımı salladım, doğru mu görüyordu yoksa sevgililerinin dönüştüğü ruhsuz, boş levhayla karşılaştıklarında yaşayanların kendilerine söyledikleri yalanlardan biri miydi emin değildim. Ivy ve Nina birbirlerine çok bağlıydılar ve son birkaç yıldır Kisten'la kan bağları yoktu. Ama Ivy yine de onu seviyordu. Görüşü bulanık olabilir. *Neden benimle konuşmuyorsun, Kisten?*

Ama Ivy'ye mesajlarıma cevap bile vermediğini itiraf edemezdim ve plastik poşet tıkırdatarak bardan uzaklaştım. "Tamam. Üst katta olacağım. Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

Elini elime koyması beni durdurdu. "Harika olacaksın," dedi ve tek ayağının üzerinde yükselerek barın üzerine eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurarak dünyamı mutlu bir vampirin kokusuyla doldurdu. O mutluydu. Kisten bir ölümsüz olabilirdi ama mutluydu. Son yanan sinapslara, her acı anına değmişti.

Uzaklaştığında gülümsüyordum ve elimi bırakmadan önce elini sıktım. "Harika," demişti ama şüphelerim vardı. Cadılar meclisi adil oynamazdı. İblisler de öyle, ama en azından onlar kirli oynamazdı.

Merdivenlere dönerken, "Yirmi dakika içinde aşağıda ol," dedim. Şafak sökmek üzereydi ve Brad'in laneti en iyi güneş ufukta belirmeden önceki ve sonraki saatlerde işe yarıyordu.

Ama geniş merdivenlere adımımı attığımda, içimde bir şey ürperdi, bir anımsamadan gelen bir arzu şeridi, taş ve vampir kokulu havaya yayılan bir koku.

Tereddüt ettim, duygu yüklü havanın tadına bakarken, bir su birikintisi sıcaklığındaki anının içime işlediğini hissettim.

"Rachel..."

Fısıltı beni kendime çekerken tenimde bir ürperti dalgalandı. Siyah gözler benimkileri buldu, içimi ısıtan bir sıcaklık içime işlerken bile beni olduğum yerde dondurdu. Kisten mutfağa açılan kapının önünde bekliyordu, eliyle eski ahşabı kavlıyor ve görülmek istemediği için kapının arkasına saklanıyordu. Bakışları benimkine sabitlenmişti, sessiz bir hareketsizlik içinde tepkimi beklerken kahverenginin en zayıf kenarı görünüyordu. Yavaşça nefes aldım ve sanki dünya eriyip gitmiş, geriye sadece ikimiz kalmıştık. Küçük bir parçam, belki de beni bu yüzden ertelediğini merak etti. Trent'i sevdiğimi biliyordu ve o... karşı konulmazdı.

Döndüm, ilk adımda ayağım kaydı.

Sonra içime bir alarm dalgası yayıldı ve içimdeki son arzu kırıntılarını da temizledi. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı.

Öne çıktım, libidom bitmişti ve elimi pazılarına koyup onu mutfağa doğru iterken plastik poşetim tıkırdıyordu. Çalışanlar temizlikten başlarını kaldırıp işlerine geri döndüler ve ben onu merdivenlerin ve asansörün bulunduğu küçük oyuğa doğru iterken bizi alıştırmış bir kayıtsızlıkla görmezden geldiler. Onu kavrayışım tüy gibi hafıftı, ama içimde küçük bir his zonklaması oldu. İki yıl geçmişti ama bedenim hatırlıyordu. Acı çekiyordu. *Bunu istemiyorum.*

Ama gitmesine izin veremezdim.

Merdivenlerin kapısı arkamızdan kapanırken, "Yerin altında olmanız gerekiyor," dedim.

"Seninle konuşmam gerek."

Sesi içimde eridi ve karıncalanmayı gidermek için ellerimi ondan çektim. Her zaman çekici olmuştu - Piscary onu böyle yetiştirmişti. Ölüm onu seksin vücut bulmuş hali yapmıştı ve kapıyı arkamda tutmak için yer değiştirdim. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Gün doğumuna bu kadar yakınken mi? Bütün hafta seni görmeye çalıştım."

Yüzünü buruşturdu, tamamen canlı görünüyordu ve içime bir şey saplandı. "O sen değildin. Bendim. Düşünecek çok şeyim vardı."

Sesi yumuşaktı ama dünyamı dolduruyordu ve ben de duygularımı bir kenara ittim. Artık tadını çıkarmak bana düşmezdi. "Aşağıya inmen gerek," dedim. "Gel hadi. Orada konuşabiliriz."

"Hayır."

Tek kelimesi ile durana kadar sallandım. Çekişini görmezden gelmek giderek kolaylaşıyordu. Ama belki de bunun nedeni kendisi için iyi olanı yapmayı reddetmesiydi. "Hayır mı?" diye yineledim ve o da bir ayağından diğerine kaydı. Ama rahatsızlığı onu daha da çekici kılıyordu. Kahretsin, sanki hâlâ hayattaydı ama daha iyiydi.

Kisten ellerime baktı ama onları tutmadı. "Aşağıya inmeni istemiyorum. Asla. Ben oradayken olmaz."

Bu beni şaşırttı ve tereddüt ettim. "Daha önce Piscary'nin eski dairelerinde bulundum," dedim, endişesinin nereden kaynaklandığını anlamaya çalışarak. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Nina-"

"Endişelendiğim sen değilsin," diye araya girdi. "Ya da Nina ya da Constance."

Eğer onlar ya da benim için endişelenmeseydi.

Korku hızlı bir parıltıydı. Kisten bunu hissetti ve gözbebekleri genişlerken ben de kaskatı kesildim. Kendisi için endişeleniyordu. Bu yüzden benden kaçıyordu. Trent ve bana biraz zaman tanımak için değil. *Oh...kahretsin.*

Bir nefes aldım. Tuttum. Bıraktım. Geri adım attım. O kendisi için endişeleniyordu ve ben burada onun damarına basıyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım, kendimi rahatlamaya zorlarken bakışlarım beyaz tavandaydı.

Kisten asansörün karşısındaki duvarda asılı duran kocaman saate baktı. Yaklaşan güneşin tehdidi onu sakinleştirmiş gibiydi ve gözleri her zamanki kahverengisine döndü. "Seninle konuşmak istiyordum," dedi bakışları ellerime kayarak. "Güneşin beni yakmasına izin vermediğin için teşekkür etmek istedim. Beni güvende tuttuğun için. Açlıktan ölmeme izin vermediğin için."

Dudaklarımı yaladım. Kisten'di. Bana asla zarar vermezdi. Verir miydi? *Sana bir daha asla dokunamam.* "Bir şey değil. Özür dilerim. Senin için bir gündü."

"Ve senin için iki yıl." Gülümsedi, dudakları kapandı ve kalbim kırılacak gibi oldu. "Arabamı geri almaya çalışıyorum. Kimin aldığını biliyor musun?"

Dünyanın dengesi bozulmuştu ve kendimi gerçek dışı hissediyordum. "Hayır, üzgünüm. Bilaro masan bende ama. Yine çatlamış. Yeni bir keçeye ihtiyacı var." Yüzümü buruşturarak bir kez daha sakın, dingin bir kahverengiye dönüşen bakışlarıyla karşılaştım. "Onu heceleme masası olarak kullandım."

Kıkırdadı ve ben de rahatladım. "Sende kalsın," dedi, aramızdaki mesafenin asla değişmeyeceğini anlayınca gülümsemesi soldu. "Bir gece gelirim ve bilaro oynarız." Sırıttı, yeniden benim Kisten'im oldu. "Onu yeniden erittikten sonra."

"Anlaştık." Bana dokunmuyordu. Bir daha dokunacağını da sanmıyordum. Ona sessizce teşekkür ederken bile canım yanıyordu. "Aşık olmak istememiştim. Gittiğini sanmıştım."

"Öyleydim. Öyleyim." Sanki elimi tutmak istermiş gibi elime baktı. "Bu senin için daha iyi. Tek istediğim senin mutlu olman." Bakışları benimkilere kaydı. "Kalamack'a bir hata yaparsa yanında olacağımı söyle. Her zaman."

Elimi tuttuğunda nasıl hissettiğimi hatırladım ve garip bir his içime doldu. "İşte ben de bundan endişeleniyorum," diye yarı şaka yaptım ve o da kıkırdadı.

"Ben de," dedi, sonra sanki gerçekten nefes almaya ihtiyacı varmış gibi içini çekti. "Barda söyledim ve bu sefer bana inanman için tekrar söyleyeceğim. Ben seni sınırlıyorum. Kalamack sınırlamıyor. Bu iyi bir şey. Benim için endişelenme. O büyüden hâlâ auralar alıyorum. Bir filize ihtiyacım yok ama Pike'la ilgilenmenin huzur verici olduğunu düşünüyorum, o da benimle ilgileniyor. Zor bir hayatı oldu ve bulabildiği kadar neşeyi hak ediyor." Dikkati saate kaydı. "Gitmem gerek," diye ekledi, bir adım geri çekilerek.

Başımı salladım, o arkasını döndüğünde hislerim uzuvlarıma yayıldı. Ben.

Merdivenlerde adımları sessizdi. "Ciddiyim, Rachel," dedi. inerken omzuna vurdu. "Buraya gelme. Kafamı karıştıracak çok fazla anı var ve ben hâlâ içgüdü ile aşk arasındaki tadı ayırmaya çalışıyorum. Olabileceğin şeyi, zaten olduğun şeyi mahvettirme bana."

"Bunu asla yapamazsın," diye fısıldadım, yeni, ölümsüz duyularıyla beni duyabildiğini biliyordum. Ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk ve ayrılmak için dönmeden önce alttaki kapının kapandığını duyana kadar oyalandım. Başım eğik, ben

Mutfağa doğru ilerledim, tezgahlar ve ızgaralar yarın için temizlendiğinden alan artık sıcak su ve sabunla nemlenmişti.

Ona söylemeyi unuttuğum her şey zihnimde dönüp duruyordu: Onu o küçük, köhne striptiz kulübünde gördüğümde neler hissettiğimi, onu eve getirdiğim halde terk ettiğim için acı çektiğimi, burada olduğu için mutlu olduğumu. Tekrar aşık olduğum için üzgün olduğumu.

Ama belli ki Kisten zaten biliyordu. Vampirler berbattı.

Merdivenlere doğru ilerlediğimde ana katta birkaç müşteri kalmıştı ama kesinlikle bir kapanış hissi vardı. Başımı eğerek merdivenleri çıktım, basların *gümbür gümbür* sesi her adımda biraz daha hafifliyordu, ta ki fark edilmeyene kadar, dünyanın bilinçaltı kalp atışları gibi. Cadılar meclisi aylardır peşimi bırakmıyordu. Her şey bu gece bir vampir barının tepesinde sona erecekti.

"Selam, Pike. Selam Brad." Hâlâ Kisten'in düşüncelerinden kurtulmaya çalışırken, kalın perdelerle kaplı siyah boyalı pencereleri ve gayri resmi oturma düzeniyle üst kattaki odaya baktım. Pike arkadaki küçük barın arkasındaydı ve başlamadan önce zarif, yaralı adamla konuşmaya gittim. Kisten'le mi ilgileniyordu? Geriye dönüp baktığımda buna şaşırırmamalıyım. Her ikisi de güvendikleri, onları sevmesi gereken, sevdikleri kişiler tarafından ihanete uğramışlardı.

"Scott," dedim yanından geçerken, on yaşındaki görüntüsüyle huzursuz görüldüğünü düşünerek, alçak, yuvarlak bir içki masasında otururken ana renk spor ayakkabıları sallanıyordu. Brad onun yanındaydı, yaşlı yaşayan vampir elindeki oyuna gömülmüş, kendini tamamen kaptırmıştı. Cadı bir şey söylemek için nefes aldı, ama ben sadece yürümeye devam ettim, onu huysuz bir kızgınlıkla görmezden geldim.

Plastik çantamı pürüzsüz barın üstüne koyarken Pike sırtıttı. "Merhaba Rachel.

Neredeyse şafak sökecek. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bodrumdan yükselen dumanları içime çektim. Bir kadeh tekiladan daha iyiydi ve Scott'a baktım, neden burada olduğunu ve ayaklarının dibindeki sıkıca sarılmış kâğıt torbada ne olduğunu merak ediyordum. "Ah, bir şişe buzlu su kullanabilirim," dedim ve Pike küçük buzdolabına döndü. "Sen

Bununla iyi misin?" Ben de ekledim. "Brad her şeyi geri aldığında çok kızacak. Ya senin için bir şeyler yapmaya kalkarsa? Cadılar meclisini ben halledebilirim. Kisten'in de sana zarar gelmesine izin vereceğini sanmıyorum."

Pike'ın gözleri önce karardı, sonra berraklaştı; elinde buğulanmış bir şişe suyla karşımda dururken güneşten esmerleşmiş yüzü gülümsemeyle buruştu. Artık orada olduğunu bildiğim için, Kisten'in izlerinin ikinci bir gölge gibi onun etrafında dolaştığını görebiliyordum: kokusu, sakinliği, dokunuşu. "Merak etme," dedi yumuşak bir sesle. "Kardeşimi geri istiyorum, sonuçları ne olursa olsun."

"Karar senin." Uzattığı soğuk şişeyi aldım. "Hazırlanmam için bana birkaç dakika ver. Bu hızlı bir lanet." Hızlıydı çünkü buğulu bir aynanın yerine geçecek bir şey bulmaya çalışırken aylardır bunu yapıyordum ve aslında ne olduğunu bilmiyordum.

"Elbette." Şişeye bir göz attı. "Yanında bir bardak ister misin?"

"Um, hayır." Dönerek sessiz alanı inceledim. Scott öfke nöbeti geçirmek üzereymiş gibi görünse de, masa en uygun yerdı. "Ah. Kisten'la aranızın iyi olmasına sevindim."

"Onu alamazsın."

Hızlı bir ifadeydi ve düşüncelerinin ay ışığında parlayan elmaslar gibi içinden geçtiğini neredeyse görebiliyordum. Birdenbire kararın gözlerinde bir tehdit, bir sahiplenme duygusu titreşti ve ben bir bağ oluştuğu için memnun bir şekilde başımı salladım. Birbirleri için ölebilirlerdi. Nasıl bu kadar hızlı olmuştu? "Yapamam," diye kabul ettim, bunu bir söz haline getirdim. "Hazır mısın?"

Barın arkasından çıktı, hareketleri bir vampir hızına dönüşüyordu. Parmaklarım üşümüştü ve Brad ile Scott'ı karşıma oturtmak için elimi yumruk yapıp salladım. Pike arkamda duruyordu ve arkamdaki merdivene rağmen kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Elyse nerede?" Bavulumu açmaya başlarken plastik tıkırtılar duydum.

Scott mini bir kötü adam gibi görünmek için ellerini ortasının üzerinde birleştirdi. "Laneti bozup bozmayacağın konusunda tarafsız bir görüşe sahip olmamız gerektiği düşünüldü," dedi sesi yüksek çıkarak.

İşaretsiz bir kehanet aynasını bir tabağın yanına koydum, yumuşak sıyrıklar rendelendi. İkisi güzelce bir araya gelebilirdi. "Sana öğretmeyeceğim

laneti nasıl kıracağımı."

Scott kuru bir sesle, "Talimatları gördüm," dedi ama ben daha çok ayaklarının dibindeki kâğıt torbayla ilgileniyordum.

"Teknik, yapılacaklar listesinden daha önemlidir." Bir şey istiyor olmalıydı, plastik poşeti sardım ve telefonumdan saati kontrol ettim. "İzleyebilirsin. Bu kadar."

Scott bakakaldı. "Kan yok mu? Balmumu yok mu? Bu ne tür bir lanet?"

"İyi bir tane." Yaygın bir yanlış anlama, karmaşıklığın bir laneti güçlü kılmasıydı. Bir laneti güçlü kılan iradedir ve bu lanet de bundan ibaretti - irade ve aynadaki buğu. *Ve bir tutam ham güç*, diye düşündüm farkındalığımı bir ley hattına uzatıp yaşayan enerjiyi içeri çekerken.

Başımı salladığımda Pike kardeşinin yanına oturdu. "Selam Brad. Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Meşgulüm," dedi lanetli adam, kaşları çatık bir şekilde kemerlerini masanın kenarına koyarken.

Soğutulmuş suyu tabağa dökerken şingirdadı. Su döküldü, bozulmamış scrying aynasını üzerine koyduğumda taşıtı. "Bana on beş saniye ver, sonra yukarı bakmasını sağla," diye fısıldadım.

"Ne dönüşü?" Scott dedi ve ben de çenesini kapatması için ona ters ters baktım.

Sekiz saniye boyunca nefesimi tuttum, ciğerlerimde ısıttıktan sonra soğumuş kehanet aynasının üzerine eğildim ve üzerine nefes verdim. Sihir gibi, gün batımında oraya yazdığım glifler belirdi, dokunuşumdan gelen yağlar camın boncuk boncuk olmasını engelledi.

Laneti cama yapıştırmak için kullandığım örümcek ağı çoktan gitmişti ama niyeti kalmıştı ve Pike'a baktım, endişeyle kaşlarımı çatmıştım.

"Brad, bak cadı ne yazmış. Seni güldürecek."

Brad bir çocuk masumiyetiyle oyundan başını kaldırdı ve gözleri aynaya kilitlenince tamamen hareketsiz kaldı. İçimden bir ürperti geçti ve çizgiye tutunuşum güçlendi. Gözlerim kapandı ve iblis kolektifinin içine düştüm. Karşı lanet oradaydı. Sadece ona erişmem gerekiyordu. Ve anahtar da aynaydı.

"Sic semper erat, et sic semper erit," diye fısıldadım, gözlerim açılmıştı. *Böyle oldu ve hep böyle olacak.*

Ayna temizlendiğinde Brad'in üzerinde bir ürperti dalgalandı, kelimeler ve onunla birlikte laneti de kayboldu.

Ayakları masadan kayıp yere bakarken adam hırıltılı bir nefes aldı.

"İşe yaradı mı?" Pike elini kardeşinin omzuna koydu. "Brad. İyi misin? Brad!"

Brad titreyen ellerine baktı, sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi parmaklarını yavaşça kıvırdı. Başını kaldırdığında gözleri simsiyahtı. "Bu gerçek mi?" dedi. "Bu gerçekmiş gibi geliyor."

"İşe yaradı!" Pike Brad'i kanepenin üzerinde sırtını sıvazlayarak kucakladı. "Bir şeyin yok. Brad, sen iyisin. Bana bak. İyisin!"

İyiymi ve Brad'in gözbebekleri yavaşça küçülürken ve uyuşuk bir şekilde odaya bakarken hızlıca göz kırptım. "Hatırlıyorum," dedi yaşlı adam ve sonra ifadesi bozuldu. "Aman Tanrım," diye inledi ve Pike'ı iterek başını ellerinin arasına aldı. "Sis. Beni yiyip bitiriyordu. Sahip olduğum her düşünce. Onları tutamıyordum."

"Özür dilerim Brad," diye fısıldadım ve başını kaldırdı.

"Her sabah gelgit gibi gelirdi. O sendin." Bana baktı. "Onu sen getirdin!"

Brad ayağa kalkmak için kendini toparladı ve Pike elini onun omzuna koydu. "Ve onu dışarı itti. Brad, onu tamamen dışarı itti. Geri döndün."

Sıkıntılı adam kanepeye çöktü, perişan bakışları benden Scott'a doğru yöneldi.

"Sisi dışarı itti," dedi Pike yine kararlı bir şekilde. "Sisi dağıtmak için hayatını ve Cincy'nin refahını riske attı. Artık yok."

Brad dudaklarını yaladı, çökmüş ve bitkin bir haldeydi. "Bunu biliyorum. Oradaydım, dinliyordum. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Yaptığın her şeyi. Denediğin her şeyi."

Başını kaldırdı ve masanın üzerinden uzanıp beni garip bir şekilde kucakladığında irkildim. Donakaldım, sonra ağlamaya başladığında rahatladım, kocaman hıçkırıklarla. "Hatırlıyorum," dedi nefes nefese kalırken. "Her şeyi hatırlıyorum. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Tamam, koca adam," dedi Pike ve Brad bıraktığında omzunu okşadım, burnunu çekip yüzünü silerken utandığı belliydi.

Brad ne yapacağını bilmez bir halde karşımda otururken, "Özür dilerim," dedim. "Onu çağırdığımda ne olduğunu bilmiyordum."

Islak gözleri benimkilerle buluştu. "Biliyorum." Brad titreyerek nefes aldı. "Hatırlıyorum." Pike'a döndü, yüz ifadesini yeni bir merak aydınlatıyordu. "Beni güvende tuttun. Hak ettiğimden çok daha nazıktın. Oh, Tanrım. Pike. Seni öldürmeye çalıştım. Para için. Çünkü ailenin istediğı buydu."

Pike sırtıarak ayağı kalktı ve onu sırtını sıvazlayarak bir kez daha kucakladı. "Sorun değil. Bira ister misin?"

Brad bize göz kırptı, biraz zayıf, biraz yıpranmış görünüyordu. Ama gözleri canlıydı. "Her şeyi istiyorum!" diye bağırdı ve gülümseyebildiğimi fark ettim. "Her şeyi yapmak istiyorum! Her şeyi hatırlamak istiyorum!"

"Pekala, gidelim!" Pike onun sevincini yansıtarak, "Hadi gidelim!" dedi. "Hep bir ağabeyim olsun istemiştım ve artık bir ağabeyim var."

Pike bir kolunu Brad'in omzuna atarak dengesiz adamı merdivenlere doğru götürdü. En tepede omzunun üzerinden baktı. "Teşekkür ederim," dedi, dudakları sessizce kıpırdıyordu ve ağlamamak için bir elimi ağzıma götürdüm. İş bitmişti.

"Brad!" diye bağırdı biri aşağı inerken ve garsonlar şarkı söylemeye başladığında gözyaşlarımı sildim, *"Döndüğüne sevindik. Çok erken gittin. Gel bara otur. Hepimiz yer açacağız."* Bu bir ölüm günü şarkısıydı ve yaşayan bir ölümden döndüğü için garip bir şekilde uygun görünüyordu. Hepsini onu tanıyordu, ona değer veriyorlardı. Onu sevmişlerdi. O seviliyordu.

"Hâlâ suç duyurusunda bulunabilir," dedi Scott, açıkça sinirlenmişti.

Gülümsemem kayboldu. *Sen bir trolün kıçısın. Hayır, sen bir trolün kıçındaki sivilcesin.* Dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek aynayı tabaktan aldım ve suyunu silkeledim. Neredeyse işe yaramaz bir kokteyl peçetesinin üzerinde kuruturken, "Yani... Kelimeleri duymak istiyorum," dedim.

Karşımdaki on yaşındaki çocuk yavaş ve sakin bir nefes aldı. "Yasadışı büyü cezasından muaf tutuldun. Bunu yaptığın sicilinde kalacak."

Beklediğim gibiydi ve mindere daha da yaslanıp soğuk şişeden bir yudum su içtim. "Peki ya Alcatraz'daki tatilim?"

"Burnunu temiz tuttuğun sürece masadan kalkabilirsin," dedi yüksek sesiyle ve ben sallanan ayağımı sabitledim.

"Pek olası değil, ama tamam." Bakışlarım ayaklarının dibindeki kâğıt torbaya kaydı. "Bana hâlâ Elyse'in nerede olduğunu söylemedin." Scott gitmek için hiçbir hamle yapmamıştı. Bir şey istiyordu. Belki de beni yasadışı bir şey yapmam için kandırabileceğini düşünmüştü? *Böyle bir şey olmayacak, seni küçük sidikli.*

"O iyi," dedi, bebek pürüzsüzlüğündeki çenesini sanki kirli sakalı varmış gibi ovuşturarak. "Gerçekten çok hızlı oldu. Sanırım çoğunu daha önce hazırladınız?"

"Şafakta." Parmaklarımı dizime vurdum. "Elyse'in rütbesini mi indirdin? Tek yaptığının geri kalanınızın hoşuna gitmeyen bir görüşe sahip olmak olduğunu düşünürsek, bu hiç de adil değil."

"Her zaman aynı fikirde değiliz. Tek fark bu kez senin hakkında anlaşıyoruz." Scott kese kâğıdını yaklaştırdı, açarken alacalı başını eğdi. "Ve onun rütbesini biz düşürmedik. Liderlik pozisyonunu kaybettikten sonra kendi isteğiyle ayrıldı."

Mesajlarıma cevap vermemesine şaşmamalı. "Onu kovdun mu?" Minderlerden kalktım. "Baş üye kim? Sen mi?"

Diğer soruma cevap vermeden tekrar "Kendi isteğiyle ayrıldı," dedi.

Gözlerime bakmadı. İçim daraldı ve kendimi rahatlamaya zorladım. "Gönüllü olarak," diye mırıldandım. "Bunu ondan duyduğumda inanacağım."

"Güvenimizi kırdı." Küçük çocuk kolları gergin, masanın üzerine ağır bir kitap düşürene kadar mücadele etti. O benim kitabımdı. Bize saldırdığında morgda bıraktığım kitap. Onu biliyordum. Onu tanıyordum. *Ve buradan onunla ayrılmayacak.*

"Elyse'i ben hecelemedim," dedim tekrar. "Sonsuzluğun cehennemini ve ondan kaçmanın iblislerde yarattığı öfkeyi kendi gözleriyle gördü. Yaşayan her bir elfin hayatta kalmak için katlanmak zorunda olduğu acıya ve Trent'in bir tedavi bulmasına yardım etmenin bu korku ve acıyı sildiğine ilk elden tanık oldu. Sonrasında bana güvenmeyi öğrendi ve bu güven ikimizin de hayatını kurtardı. Bu değil.

Beyin yıkama. Bu eğitimidir. Scott, onu kovma," diye yalvardım, koltuğun kenarına oturmak için ilerledim. "Cadılar meclisi onun hayatı. Ne yapacak ki? Seattle'a mı dönecek?" Belki öğretmenlik yapabilirdi. Ama başarısız bir cadılar meclisi üyesi olarak değil.

"Bu onun seçimiydi." Genç adamın alnında bir endişe pırıltısı belirdi ve elini kitabın üzerine koyup, kitap ona dikenli bir pus fırlattığında geri çekti.

Kollarımı göğsümde birleştirerek minderlerin daha da derinlerine uzandım. "Ne istiyorsun?"

"Hayatımı geri aldım."

Başımı sallayarak şişedeki suyum yudumladım. "Elyse'in geleceğini mahvediyorsun ve benden lanetini bozmamı mı bekliyorsun?" Ama aslında iyi bir zamandı. Güneş yeni doğmuş ve ay batmak üzereydi, ikisi dünyayı aralarında dengeliyordu. "Elbette. Bunu yapabilirim," dedim, bakışlarım ona kayarak. "Ama Elyse'in cadılar meclisinin liderliğine geri getirilmesini ve hepinizin ondan özür dilemesini istiyorum."

Scott gülümsedi, bebek yüzünde tamamen yanlış bir ifade vardı. "Böyle bir şey olmayacak."

Yine de kitabımı getirmişti. "Elyse-" diye başladım.

"Elyse, kitabı ona teklif etsek bile artık cadılar meclisine dönmez," dedi. "Lanetimi çözersen kitabını alırsın. Hepsi bu kadar."

Ellerimi ortama koydum, ayağımı salladım. O benim kitabımdı. Geride bırakmış olsam bile onun için pazarlık yapmak zorunda kalmamalıydım. "Ya seni kurtarmak için bir lanet gerekiyorsa? Yansımaları olmayacağına dair güvence istiyorum."

Scott kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Bir cadılar meclisi üyesi üzerinde yasadışı bir lanet kullanarak başka bir laneti bozmanın herhangi bir yansıması olmayacaktır."

Ona şüpheyle baktım. "Sen hangisisin?" Daha önce iblislerle uğraşmış biri olarak sordum.

"Evet. Potansiyel ayakta kurşun."

Tabii ki öylesin. "Sanırım pozisyonunuz laneti çözmeme bağlı?" Ekledim ve yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "On yaşında bir çocuğun size neyi yapıp neyi yapamayacağınızı söylemesi utanç verici olmalı."

Yüzü kıpkırmızı, sonucu zaten bildiği halde bekledi. Sonucun önceden belli olmasından nefret ederdim ve kaşlarımı çatarak uzandım ve kitabımı masanın üzerine çektim. Kitabı elime alıp açtığımda sürtünmeden küçük güç dalgaları yükseldi ve ley hattı basıncı parıldadı, kucağımda dururken sayfalar mırıldandı. *Merhaba tatlım. Ben de seni özledim.*

"Yapacak mısın?" Scott nefes nefese söyledi. "Şimdi mi?"

Siyah boyalı pencerelerin ardında büyüyen ışığa baktım. "Evet, neden olmasın? Biz ortadan kaybolduktan sonra yaptığın ilk büyüünün bizi takip etmeye çalışmak olduğunu doğrulayabilir misin?"

Scott sıkıntıyla kaşlarını çatı. "Hiçbir fikrim yok," dedi ve sonra ifadesi düzeldi. "Biliyor musun? Öyle. Yani, öyleydi." Mükemmel, pürüzsüz yüzü öfkeyle çatıldı ve sanki duvarların arkasını görebiliyormuş gibi kuzeye döndü. "Morgda," diye fısıldadı, her şey yerli yerine otururken. "Bana vurduğun o üçüncü büyü. Fiyaskoyla sonuçlandı sandım. Hiçbir şey olmadı."

Omuz silktim, başımı sayfaların üzerine eğdim, o ise öfkeli bir şekilde homurdandı. "Beni neyle heceledin?" diye sordu. "*Parvus pendetur fur, magnus abire videtur*" dedin. Küçük hırsız asılır, büyük hırsız kaçar. Bu ne demek oluyor? Bana ne yaptınız?"

İblis kolektifinin içine hafif bir düşünce bıraktım, bağlantı hissinin tadını çıkardım. Elbette beni sevmiyorlardı ama ben onlara aittim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sen kendine yaptın. Onlar sadece kelimeler."

Scott'ın kuşkusu onun üzerinde yoğunlaştı. "Anlat bana."

Sadece çağırma cümlesini bilerek büyüü yapabilecek gibi değildi. Kasaya erişimi olması gerekiyordu. "Bir sonraki büyüünü sana karşı çevirir," dedim kendimi şeytan gibi hissederek. "Böylece büyük hırsız da asılmış olur." Parmaklarımı kitabın üzerine koydum, altındaki büyüünün kullanılmak istediğini hissediyordum. *Şimdi olmaz ufaklık. Belki daha sonra.* "Modern bir çeviri 'Ya büyük oyna ya da evine dön' olabilir," diye ekledim. "Tamam, kelimeleri söylemen gerekiyor. Bunu yaparsam geçmişim temizlenir. Yansıması yok."

"Temiz bir sayfa," diye yineledi ekşi bir sesle ve kaşlarımı çatı. Ona değil ama hafif tarçın ve şarap kokusuna mı?

Trent olmalıydı ve düşüncelerim aşağıya park etmiş olan Laker'a kaydı, büyücü Trent'i bulmaya çalışırken domatesleri görünce acı çekiyordu. Hangi

onu görmesem bile Trent'in burada olabileceği anlamına geliyordu. Bazıları erkek arkadaşlarının onları kontrol etmesinden rahatsız olabilirdi ama bu bana sadece sevildiğimi hissettirdi.

"Taşaklarını sıkı tut," dedim alaycı bir tavırla, ley hattını daha ağır çekerken bile Trent'i arıyordum. "Eğer keyfi yerinde değilse, işleri daha da kötüleştirebilirim, ama bu senin paran." Aslında şimdi düşündüm de, Trent'in burada olması iyi bir şey olabilirdi -özellikle de işleri berbat edersem. Tanrıça ardında fesatlık bırakmaya bayılırdı.

"Ne?" diye bağırdı, doğrulup otururken. "O kim?"

"Tam adın?" Birden gerilerek sordum. "Bunun beni etkilemesini istemiyorum."

"Scott Silvus Sandearo," dedi ve ben de başımı salladım. Eğer yalan söylüyorsa, ikimiz de acı çekecektik. Kimse Tanrıça'yı çağırıp ona kötülük yapması için bir boşluk bırakmazdı.

Eşkenar dörtgen, diye düşündüm, ikimizi de bir çemberin içine yerleştirerek. "Küçük bir çimdik," dedim nabzım hızlanırken. Zamanın içinden geçmek için laneti bükmeye çalışmıştı. Ona yaptığım son büyü sayesinde işler ters gitmişti. Laneti zamanda geri dönecekmiş gibi tekrarlamak işe yaramayacaktı. Onu çözmesi için Tanrıça'yı çağırmam gerekecekti. Bizi gerçeklikten ayrı bir yere koymak uygun görünüyordu ve çizgiyi daha da ağırlaştırdım. *Ab aeterno*, diye düşündüm, alt kattan gelen gümbürtü yarıda kesilince rahatladım.

"Bekle. Ben onu çevirirken lanet karıştı," dedi Scott, bakışları bizi çevreleyen çemberin üzerinde kayan siyah lekeye sabitlenmişti. "Öylece yok olmasını dileyemezsin."

"Ben de tam olarak bunu yapacağım," dedim ve bembeyaz oldu. "Bahse girerim Tanrıça kıcıyla gülüyordur."

"Tanrıça mı? Morgan, hayır!" Ayağa kalktı, on yaşındaki hali korkmuş görünüyordu.

Mistikler bizi bulduğunda saçlarımın havalandığını hissettiğimde, *bununla başa çıkabileceğimi* düşündüm. Konsantre olursam onları neredeyse görebiliyordum ve parmak uçlarımda oynamalarına izin verdim, auramı parlak bir altın ve kırmızıya dönüştürdüm, yeni müstehcenlik kaplamam ona güzel bir patina verdi. Hem gerçek hem de gerçek dışı olan mistikler, kollarımdaki kitabın içinden su gibi geçtiler, içeri girip çıktılar ve

Tanrıça'ya onları ne zaman yazdığını hatırlatan büyüler.

Tehlikeli ateş, Rachel.

Elimi yumruk yaparak kapattım, umarım onunla olan bağımlı aşılamışımıdır.

"*Ta na shay,*" diye fısıldadım ve Scott bakakaldı, ben elf Tanrıçasını çağırırken olduğu yerde donup kaldı. "*Ta na shay, Scott. Pacta sunt servanda, Silvus. Regressus, Sandearo. Stet.*"

Scott nefes nefese kaldı, mistikler benden ayrılıp, onu uçlarında dans eden bir gümüş patlamasıyla sarmalayarak içine çekerken kıpırdamadan durdu. Dudakları ayrıldı ve gözleri benimkileri buldu. Yutkunarak nefes almaya çalıştı.

Kendime olan güvenim sarsıldı. "Scott?" Ayağa kalktım, başım baloncuğumun tepesine değmesine birkaç santim kalmıştı.

Ve sonra sanki zamanın kendisinden çekilmiş gibi kendi içime düştüm. Bir an için bocaladım. Sırada olmak gibiydi. Ya da bir çizgi olmak. Ya da bir ley hattına hiç benzemiyordu.

Tanrıça bir gözünü bana odakladığında, mistikler beni sardı, ben oldu, uçmamı engellemek için beni bir ışıltıyla sardı. "S-dur," diye kekeledim, ley hatları içimde uğuldarken, hepsi, hepsi aynı anda. Şimdi, şimdiki zaman ve gelecek bir olurken enerjileri birbirine karıştı ve bir şekil yükseldi.

Bu Tanrıça'ydı ve iç içe geçen enerjilerin Newt'in görüntüsüne yerleşmesini huşu içinde izledim. Laneti bizzat görmeye gelmişti. Harika.

"Ah, sensin," dedim aptalca, gözlerimdeki yıldız tozlarını temizlemek için hızla kırıştırarak. Artık Piscary'de değildim. Başka bir yerdeydim.

Sen, dedi Tanrıça ve çenemi kaldırdığını hissettim. *Sen iradesi olan bir kütleden daha fazlasısın. Seni tanıyorum. Bana bu görüntüyü, bu varoluş vizyonunu veriyorsun. Bunu hatırlıyorum.*

Başımı salladığımı hissettim ama o anda aklımın yerinde olduğundan şüpheliydim. "Yardıma ihtiyacım var. Bunu düzeltebilir misin?" Öksürdüm, sözlerimle birlikte içime çektiğim mistikler ciğerlerimi aydınlatıyordu. "Zamanda ilerlemek için bir lanet yaptı ve benim yüzümden ters gitti."

Ne olduğunu gördüm, diye düşündü, parmakları bir ley hattının ışıltısını izliyor, onu koparıyordu. Gözlerim oradaydı.

"Yapabilir misin-"

Çenemi bıraktı ve unutulmuş konuşmaların fısıltıları gibi yankılanan tınıyla sıçradım. "Belli ki," dedi yüksek sesle ve düşüncelerimielediğini, Ivy'nin, sonra Trent'in, sonra Jenks'in bir anısıyla oynadığını hissettiğimde göz kırptım. Bis'in üzerinde oyalandı, onunla geçirdiğim her son anı bulmak için içimden geçen mistikler ateş gibi akıyordu.

"Yapacak mısın?" Nefes nefese kaldım, hepsi bana ait olsa bile aniden bastıran duygular yüzünden acı çektim.

Düşüncelerimin içindeki parmakları kayboldu ve ben sarktım. "Yapacak mısın?" diye yankılandı.

Sadece kitabı alabilirdim. Scott'a hiçbir şey borçlu değildim ama yine de buradaydım. "Ne istiyorsun?" Korkmuş bir şekilde fısıldadım.

Tanrıça Newt, saçlarımla oynaması için kahkaha anısı taşıyan bir mistikler girdabı gönderdi. "Benim ne istediğim değil. Senin ne istediğin," dedi tipik delfi tarzında. "Her şey sona erdiğinde ve sevdiğin her şey gittiğinde. Sahip olduğun tek şey anılar olduğunda, ben geleceğim. İşte o zaman döngüyü kapatacaksın. Söz ver."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa çok uzun zaman sonra gibi geliyordu ve Scott'ın lanetini bozarsam cadılar meclisinin üzerinde tutabilir ve beni rahat bırakmaya zorlayabilirdim. Tek istediğim buydu. Gelecek kendi başının çaresine bakacaktı. "Acıyacak mı?" diye sordum ve sıcak bir el çenemi kaldırdı.

"İnsanın canının yanabileceği her şekilde," dedi. "Ama her acının tadını çıkaracaksın. Bunu garanti ederim." Dokunuşu benden uzaklaştı, güldüğü sırada mistikler çılgınca dönüyordu. "Düşüncesiz uygulamanı çözersem döngüyü kapatmayı kabul ediyor musun?"

Düşüncesiz bir uygulama mı? Merak ettim. "İstiyorum." Yoksa onu neden arayayım ki?

Yakınıma eğildi, yıldızların ısırın kokusunu içime doldurdu. "Nasıl istersek," dedi ve sonra sıçradım, kollarımdaki kitabın üzerine eğildim, mistikler sessiz, parlayan bir dalga halinde Scott'tan fırlayıp çemberimi kırıp yok olduklarında sinmiştim.

O gitmişti ve ben gerçekliğe geri dönmüştüm.

Ne yaptım ben? Alt kattan gelen *güm güm güm* sesleri devam ederken düşündüm. Ama yerde çok çıplak, çok altmış yaşında bir adam yatıyordu, kanepeye yaslanmıştı. Düşündüğüm gibi, giysileri sihirle yapılmıştı, gerçek değildi. Yüzünü çirkin bir kirli sakal kaplamıştı ve benim baktığımı görünce üzerini örtmek için bir yastığa uzandı.

İşe yaramıştı. Ama neye mal olmuştu? *Döngüyü kapatmak mı?*

"İyi misin?" Dedim ve o da el yordamıyla hâlâ masanın üzerinde duran büyü aynamı aradı.

Ellerini ve ardından yansımasını gördüğünde yumuşak bir rahatlama çığlığı attı. "Kalıcı mı?" dedi, sesi çatlayarak. "Güneşle birlikte kırılmayacak mı?"

Bu bok parçası için Tanrıça'ya ne verdim? "Dayanacaktır." Nefes verdim, mehtaplı gecelerin ve dansın kokusunun güçlendiğini düşündüm. *Trent*, diye düşündüm. Görmüş müydü? Geleceğimizi feda mı etmişim yoksa garantiye mi almıştım?

Scott kendini tekrar sandalyeye bıraktı, yansımasına bakarken yastığı yerinde duruyordu. "Çek ellerini aynamdan," dedim ve dikkati bana yöneldi. Sessizce aynayı bana verdi ve ben de kitabımın altına sıkıştırdım. Tarçın ve şarap kokusunu alabiliyordum ve bara bir göz attım. Mistikler bir şey için toplanmıştı, Tanrıça'yla karşılaşmam geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe ısıltıları azalıyordu. "Dışarı çık. Dışarıda kal," diye ekledim.

"Uh, ödünç alabilir miyim-"

"Şimdi," dedim ve ayağa kalktı, yastığı sıkıca tutuyordu. "Git buradan."

Sanki ruh halimi merak ediyormuş gibi bir an duraksadı. Sonra başı dik ve yastığı önünde, çıplak ayaklarıyla eski ahşabı tokatlayarak merdivenlere doğru yürüdü. Garip ve kaskatı, neredeyse yanlamasına bir yürüyüşle merdivenleri çıktı. Garsonlardan hiçbir tepki gelmedi. Ama yine de güneş doğmuştu ve sanırım herkes Brad gökyüzünü hatırlarken ona dışarıda eşlik etmişti.

"Bir şey değil, seni aptal osuruk kek," diye mırıldandım ve bardan tanıdık bir kıkırdama geldi. İçimden önce rahatlama, sonra da endişe geçti. Bu

Trent. Quen de olabilirdi ve bu hazır olmadığım bir konuşmaydı.

"O büyüü bozmak için daha ne kadar bekleyeceksin?" Dedim ve sonra Trent oradaydı, beyaz-sarı saçlarının yarısı siyah bir çorap başlığının altına gizlenmişti. Tanrıça'ya her ne verdiysem, iş bitmişti. Kayıp mistikler için ağlamanın anlamı yoktu. Hele Trent bana doğru gelirken, daracık taytı ve gömleği onu elflerin nefis görüntüsüne dönüştürürken. Kitabımı ve aynamı yere bıraktım, kollarımı açıp sarılmak istedim.

Trent sırtarak yaklaştı, siyah hırsız terliklerinin içindeki ayakları sessizdi. "Beni görmedin mi?" diye sordu ve sonra kollarımı onun kollarının altına sıkıştırdım ve onu kendime çektim, onu içime çekerken baş döndürücü bir rahatlama hissettim, ona yapışan rüzgâr ve büyü kokusunun tadını çıkardım.

"Hayır, ama orada olduğunu biliyordum." Kulağı dudaklarımın yanındaydı ve onu ısırılmamak için kendimi zor tuttum. "Bence bu çok tatlı. Beni kontrol etmen." *Oh, neden olmasın?* diye düşündüm ve yine de dişledim.

Şaşkınlıkla homurdandı, gözlerinde şeytani bir beklentiyle çekilirken dişlerim sıyrıldı. "Tanrıça'yı çağırdın," dedi, eli saçlarımda gezinerek mistik bir şeyler çıkardı.

Gülümsemem soldu ve omuz silktim, tedirgindim. Çağıldı, sonra sohbet edildi. "Bu duruma gelmek için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İhtiyatlı görünüyordu."

"İşe yaradı." Tereddüt etti. "Onunla benzersiz bir anlayışınız var gibi görünüyor."

"Bunu bir daha yapmama asla izin verme," dedim, onunla tartışmak istemediğimden çok emindim. *Her şey sona erdiğinde ve sevdiğin her şey gittiğinde...*

"Anlaştık," dedi ve ona uzun, lüks hissi veren bir öpücük vermek için öne doğru eğildim. Dudakları benimkiler üzerinde hafifti, iç dengelerimiz eşitlenmeye çalıştıkça çizgi enerjisinin küçük sarsıntıları kıvılcımlanıyordu.

Gülümseyerek geri çekildim, onu seviyordum. "Laker aşağıda."

Trent başını salladı, belli ki rahatsız olmamıştı. "Beni takip ettiğini biliyordum. İçeri girmesini hiç beklemiyordum. Onu kolayca atlatabilirim. Güneşin altında bile."

Masadan plastik çantamı aldım ve tüm eşyalarımı içine koydum. Hâlâ yeni bir omuz çantası almamıştım. "Güzel. Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım.

Waffle House açıldı. Quen'e teşekkür ettin mi? Beni öldürmediği için? Onun için güzel bir şey yapmalıyız. Belki ona bir waffle götürürüz."

Trent sırttı, kolu benimkine dolandı. "Aslında geçen yıl. Bildiğine inanamıyorum. Bunca zamandır. O elf bir sırrı mezar gibi saklayabilir."

"Artık saklayacak sırrım kalmadı." Merdivenlerin başında durdum ve ışıkları kapattım. Bana verdiği yakut yüzük yarı ışıktaki inci yüzüğümün hemen yanında parlıyordu ve aşağıda müzik nihayet kesilmişti. *Artık sır yok. Onlardan kurtulmak çok zor.* "Trent, bu yüzüğün ne işe yaradığını bilmediğine emin misin? Quen bunu görene kadar beni öldürmeye hazırды."

"Mmmm." Trent üç adım aşağıda yavaşça durdu ve beni durdurdu. Bir yere giden yolun yarısında olmak tehlikeli bir yerdi ama Trent varken güvende olmaktan daha fazlasını hissediyordum. Doğru hissettiriyordu. "Hiçbir fikrim yok. Belki de o vermiştir? Ona sormamı ister misin?" Elimi görebilmek için kendi elinin içinde tuttu. "Çok küçük parmakları vardı."

Garsonlar arasındaki sohbet hoştu ve ben de merdivenlere oturdum. Temizlik görevinden kaçan bir çocuk gibi hissederek yukarı uzandım ve Trent'i aşağı çektim. Trent mutlu bir iç çekişle yanıma yerleşirken, "Hayır, önemli değil," dedim.

"Yine de ne işe yaradığını bilmek güzel olurdu." Bir elini çenesinde gezdirdi. "Onu sevdiğini biliyorum. Sevmemesi gerekiyordu ama sevdi ve sanırım o da onu sevdi. Babam soğuk bir balıktı."

Oturduğumuz yerden barın bir kısmını görebiliyordum ve Ivy yarına hazırlanırken bizi umursamadan görüş alanına girip çıktığında kıpırdamadım.

"Yeniden boyutlandırabilirim. Eğer istersen. Aslında serçe parmağı yüzüğü değil."

Sesindeki bir şey dikkatimi çekti. *Yüzük parmağıma baktığını* fark ettim ve nefesim kesildi. "Hey, vampir feromonları mı konuşuyor?" Dedim, tedirgin bir şekilde. "Şüpheli bir şekilde evlenme teklifi gibi geldi."

"Hayır, benim," dedi ve yüzümdeki ifade boşaldı. "Ve belki de bu bir tekliftir." Kalbim küt küt atarken bana baktı. "Sorun olur mu?"

Gerildim, korktum. *Elinde sadece anılar kaldığında, ben geleceğim. İşte o zaman döngüyü kapatacaksın.*

"Bir tarih belirleyip yemek şirketleriyle görüşmeye başlamamız gerektiğini söylemiyorum," diye ağzından kaçırdı Trent, bir hayatla diğeri arasındaki basamaklarda otururken iki elim de artık onun ellerindeydi. "Bağımsızlığa ihtiyacın olduğunu biliyorum ve benimle yasal bir bağ kurman sana sadece sorun yaratır. Bu bir açıklama. Ley hatlarının her iki tarafı için de." Bakışları duyguyla derinleşti, beni daha sıkı kavradı. "Yapamam. Başka birini seçmeyeceğim ve kimse de benim için başka birini seçmeyecek. Sevdığım sensin Rachel. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur. Şu yüzüğü yeniden boyutlandırayım."

Elimi kaldırdı ve parmak eklemimi öperek içime bir ürperti gönderdi. Pike'ın sert adımları döşeme tahtalarında yankılanırken, neşeli sesi Ivy'ye seslenirken ve onun memnun cevabı karşısında başımı salladım, nefesim kesilmişti.

"Bu hoşuma giderdi. Evet."

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kim Harrison, aralarında *Demons of Good and Evil*, *Trouble with the Cursed* ve *Million Dollar Demon*'ın da bulunduğu 1 *New York Times* çoksatanı Hollows serisinin yazarıdır. Ayrıca Dawn Cook adı altında geleneksel fantezi kitapları da yayımlamıştır. Kim Michigan'da doğup büyümüştür ve diğere projelerinin arasında şu anda yeni bir Hollows kitabı üzerinde çalışmaktadır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.